

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Green_Simon_R-Morituri_01-Morituri.pdb

PDB Name: Green Simon R-Morituri 1
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 10.4.2007
Modification Date: 10.4.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Simon R. Green
Morituri
DEATHSTALKER

KAPITOLA PRVNÍ Střet za noci

Okrajem táhne soumrak. Podivné planety a ještě podivnější lidi lze najít na kraji Říše, kde je obyvatelných světů pomálu a civilizace řídká. Za Okrajem leží nezmapovaná tma, tam nesvítí žádné hvězdy a pluje jen málo lodí. Je lehké se tam venku, daleko od všeho, ztratit. Vesmírné křižníky na Okraji hlídají, ale nikdy není dost lodí na to, aby pokryly nekonečné oblasti volného vesmíru. Říše je příliš rozlehlá, příliš těžkopádná, ale nikdo to nechce přiznat – či přinejmenším nikdo významný.

Rok co rok jsou do Říše začleňovány další světy a ty pohraniční se lačně rozpínají ven. Ale ne na Okraji. Tam se Říše netečně zastavila, odrazena nezměrnými hlubinami Temnoprázdna.

Tudy táhne tma. Občas tam nějaká loď zmizí a už se nikdy neobjeví. Nikdo neví proč. Osídlené světy jsou soběstačné a nezávislé jak jen to jde a odvracejí se od nekonečné tmy. Na Okraji, nepředstavitelně daleko od centra přísných říšských zákonů, zločin jen kvete, některé prohřešky jsou staré jako lidstvo samo, jiné se čerstvě zrodily v rámci prohlubujících se říšských věd. Prozatím to ještě říšské vesmírné křižníky drží pod pokličkou a tu a tam nečekaně vyskakují z hyperprostoru, aby posílily právo tvrdými zásahy, ale nemohou být všude.

Podivné síly kvasí na Okraji, trpělivé a hrůzné, a k tomu, aby se daly do pohybu, stačí prostý střet dvou vesmírných korábů u zaostale planety Tyrkysarie.

Vysoko na orbitě kolem Tyrkysarie dlouhou nocí tiše plula pirátská loď Ulita. Nebyla nijak velká, stavěli ji spíš na rychlost než na výdrž, a postupně si ji předávalo z ruky do ruky přes tucet majitelů a velitelů. Teď nesla pokoutní obchodníky s klony a chladicí boxy s těly a skrývala se, jak se dalo, protože každý člověk by se postavil proti ní. Hluboko v lodních útrobách si to mizerně osvětlenými ocelovými chodbami rázovala Házel d'Ark, pirátka, pokoutní obchodnice s klony a bonvivánka, a upřímně toužila být někde jinde. Kdekoli, jen ne tady.

Ulita nebyla ani za svých nejlepších časů luxusní lodí, ale teď, když šla většina lodní energie na udržování mrazicích boxů, vypadala ta stará skořápka ještě pochmurněji než obvykle.

A s tím se musí něco udělat.

Házel d'Ark, poslední nositelka kdysi noblesního jména, došla k zamčeným dveřím do nákladového prostoru, zastavila se a netrpělivě čekala, až ji vstupní senzory identifikují. Byla v pochmurné, mizerné náladě, což se s ní táhlo už šest hodin, přesně od chvíle, kdy vypadli z hyperprostoru a nastoupili na oběžnou dráhu kolem Tyrkysarie. Šest hodin čekání na nějakou zprávu od zprostředkovatelů zdola! Něco se muselo stát.

Nemohli si dovolit zdržovat se tu moc dlouho, jenže nemohli ani odplout. A tak čekali. Starosti s bezpečnostními útvary této planety si podle Házel dělat nemuseli, Ulita byla možná stará, ale měla nejmodernější maskovací zařízení, a to by rozhodně zvládlo oklamat cokoli, co by snad mohli mít nějakí vidláci na Tyrkysarii. Ostatně i kdyby ta planeta nákrásně zjistila, že tam mají piráty, stejně by s tím nemohla nic moc dělat. Tyrkysaria byla průmyslově zaostalý, zemědělský svět, kde žilo více dobytka než lidí. Jeho jediný styk s Říší byla nákladní loď jednou za měsíc a příležitostně hlídkový vesmírný křižník a v příštích pár týdnech se ani jedna návštěva nečekala.

Házel zlostně zabodla zrak do dveří a kopl do rámu. Dveře se se sykotem otevřely a Házel vstoupila do vymrzlého nákladového prostoru. Dveře se za ní samy zavřely. Vznášela se tu perleťová mlha, chladná, až ji z toho pálily plíce. Otrásla se a zesílila vyhrívání stejnokroje. Boxy s těly bylo nutno chladit na přesně stanovenou teplotu, měly-li uchovat lidskou tkáň ve stavu schopném klonování. Házel se rychle rozhlédla a pak zapjala svůj komunikační implantát.

„Hannah, tady je Házel. Potvrd“

„Slyším tě, Házel,“ ozvala se lodní UI. „Co pro tebe mohu udělat?“

„Uprav signály od bezpečnostních senzorů z nákladového prostoru tak, aby to vypadalo, že tu nejsem.“

Hannah si povzddechla. Umělá inteligence neměla lidské city, ale ráda to předstírala. „Ale, Házel, přece víš, že tam nemáš co dělat. Obě nás dostaneš do maléru.“

„Stejně to udělej, jinak řeknu kapitánovi o sbírce tvých videozáznamů jeho soukromých chvil.“

„Vědět, že mne tím budeš vydírat, nikdy bych ti je neukázala. Ostatně je to naprosto nevinná sbírka.“

„Počítáči...“

„Dobrá, dobrá. Upravuji senzory. Už jsi spokojená?“

„V rámci možností... A Hannah – jestli tě někdy nachytám, jak mě šmíruješ v mých soukromých okamžicích, ukážu ti, jak vypadá lobotomie tvých hlavních systémů šrapnelem. Jasně?“

Hannah si jen pohrdavě odfrkla a přerušila spojení. Házel se pousmála. Z tolika UI si mohl kapitán vybrat a on musí koupit zrovna takovouhle všetečnou šťouru. Ale to bylo při smůle Ulity typické. Přejížděla pohledem dlouhé řady mrazicích boxů.

Matné kovové stěny obrovských kvádrů potáhla jinovatka a ledová krusta. Odporné, stejně jako celý tenhle kšeft. UI měla naprostou pravdu, Házel nemá v nákladovém prostoru co dělat, nemá ani právo tam vstupovat. Ale Házel to nezajímalo ani za mák. Házel d'Ark měla minulost bohatou na chvíle, kdy ji něco nezajímalo ani za mák, nemluvě o tom, že si vždycky dělala co chtěla a na následky kašlala. Což byl z velké části důvod, proč skončila jako vyhnanec a pirát. Zvolna kráčela k nejbližšímu boxu, plna zvědavosti i odporu a fascinována zároveň. Když nastoupila na palubu Ulity jako obchodnice s klony, nedělala si žádné iluze o tom, kam se to dostala, ale zblízka to bylo nějaké jiné. Boxy s těly byly zdrojem života a dlouhověkosti, ale v tomto nevinném nákladovém prostoru to stejně čpělo smrtí. Většina světél byla vypnutá, aby se šetřilo energií. Člověk nikdy neví, kdy bude muset prchat, a nějaká ta energie navíc se vždycky může hodit. Obchodníci s klony nebyli nijak oblíbení ani u úřadů, ani mezi těmi, kdo jejich služby potřebovali.

Házel zvolna kráčela uličkou mezi boxy. Před očima jí jasně vyvstávaly obrazy srdcí, plic a ledvin, v nichž tepe čerstvá, rudá krev. Byla si jistá, že orgány konzervované ledovým chladem mrazáků ve skutečnosti takto nevypadají, ale takhle si je představovala. Ostatní obchodníci s klony o nich mluvili jen jako o zboží, stejně lhostejně jako nějaký řezník na jatkách.

Zastavila se a rozhlédla se. Obklopovaly ji stovky a stovky lidských orgánů a tkání, dost na to, aby to pokrylo tučet bojišť, a jeden každý bezcenný. Beznadějně infikovaný propašovanými viry. Tohle se vám stane, když si naděláte nepřátele ve světě kšeftování s klony.

Nedlouho předtím kapitán svým obvyklým riskantně lstivým přístupem vyhrál v obchodním jednání nad Krchovci.

Kontrakty, po nichž Ulita prahla už celé roky, jim najednou jako kouzlem spadly do klína. Házel se vztekle ušklíbala.

Copak ztratili rozum? Při kšeftování s klony jde o krk. Někdy i doslova.

Obchodování s klony bylo zákonem zakázané a trestalo se smrtí, ale to nijak nezmenšilo obrovský počet lidí připravených i ochotných využít mrtvé k životu. Úředně bylo využití klonovaných lidských tkání na transplantaci povoleno jen těm nejvyšším z nejvyšších, těm kdo měli patřičný původ, výchovu, postavení a nemalé štěstí k tomu. Nižší vrstvy prostě neměly nárok na dlouhý a zdravý život, na to jich bylo moc, a to i dokonce s nově kolonizovanými světy, kde se osidlovaly celé rozlehlé nové oblasti. Kromě toho by takovéto možnosti mohly v nižších vrstvách vzbuzovat úvahy, které jejich postavení nepřísluší.

Ale neoficiálně... Když jste měli dost peněz a znali ty správné (či přesněji řečeno ty špatné) lidi, mohli jste si nechat vyměnit jakoukoli část těla, která vám selhávala, a to buď klonováním vlastní tkáně, nebo ilegálně získanými orgány přechovávanými v mrazicích boxech. U klonování vlastní tkáně nikdy nebylo riziko, že tělo orgán nepřijme, jenže se ukazovalo, že původní orgány mají překvapivě často skryté vady, nebo se objevovaly jiné problémy, které přímé klonování znemožňují. A tak si přicházeli na své zloději mrtvol. A před nimi nebyl bezpečný nikdo, mrtvý ani živý. Většina planet pohřbívala své mrtvé podle říšského nařízení žehem, aby se zajistilo, že darované orgány budou dosažitelné jen vyvoleným, ale zaostalé planety často potajmu udržovaly nedovolené hřbitovy a mauzolea. A člověk nikdy neví, kdy mohou zásoby mrtvol dojít nebo kdy se může obchod zvrtnout, takže tak říkajíc pořád potřebujete mít něco na skladě.

A tak pořádali obchodníci s klony okružní cesty a všichni na tom trochu vydělali. Obchodníci si vydělali hodně. Poptávka byla vysoká. Stačilo udržovat úplný seznam nabídky a čekat, až někdo diskrétně přijde zaklepat jim na dveře. Jenomže to nebylo vždycky tak jednoduché. Klonování je ožehavá záležitost, při které se může zhatit celá řada věcí. Klonováním se orgán rychle opotřebuje a pak je nutno ho v zásobách nahradit. Appetit chladicích boxů je bezedný. A tajných hřbitovů je málo, leží daleko od sebe a často mají výhradní smlouvy s jednou, uvážlivě vybranou skupinou obchodníků.

A tak někdy zloději mrtvol nenápadně zabrousí mezi živé a hledají takové, kteří nebudou moc chybět. Je to patálie, jistě, jenže omeletu bez vajec... a vůbec.

Když Házel před čtyřmi planetami nastoupila na Ulitu, kapitán ji ujistil, že oni jsou jen vykradači hrobů. Ledaže by bylo opravdu zle. Rychle se dostat na hřbitov, vykopat dost zboží, aby se naplnily mrazicí boxy, a pak sakra rychle pryč, než je někdo práskne, aby vyinkasoval říšskou odměnu. Vždycky se někdo najde. Jenže tentokrát se to zvrtilo celé.

Krchovci se tam dostali první a kontaminovali zboží nesmírně nebezpečným virem, který se však při žádném obvyklém testu neprojevil. A teď jsou všechny jejich tkáně bezcenné a oni přitom musí dodržet smlouvy uzavřené s lidmi, kteří nejsou dvakrát pověsní trpělivostí nebo porozuměním.

A tak plul kapitán Markee až do Kleté soustavy, šel s prosíkem za Krvepašeráky a požádal je o laskavost. Házel se ještě teď klepala při vzpomínce na to, co všechno musela ona spolu s celou posádkou slíbit oplátkou za informace, které jim Krvepašeráci poskytli. Na této dohodě se nesmělo zvrtnout nic.

Jsou věci horší než smrt.

Krvepašeráci jim zprostředkovali seznámení s lidmi z Tyrkysarie na Okraji a Ulita se ještě jednou pustila do té staré hry. Poslední vrh kostkami.

Házel přemítala, nikoli poprvé, jak k tomu všemu vlastně přišla. Nebylo to přesně to, co si představovala, když opouštěla svou domovskou planetu, prchla deset minut předtím, než by dostala soudní výměr, po němž by ji čekal zdoluhavý pobyt ve vězení, trávený nekonečným pátráním po nějakém vzrušení a dobrodružství. Obchodníci s klony byli ti nejnižší z nejnižších, spodina Říše. I malomocný žebrák by se zastavil, aby si mohl plivnout na obchodníka s

klony. Lidé z vysokých společenských kruhů se sice rádi chlubili svými osobními dodavateli, ale stejně, jako by se asi chlubili šelmou cvičenou pro arénu, veřejně se nenašel nikdo, kdo by pro ně měl dobré slovo. Byli to pářiové, vyvrhelové, jichž by se nikdo ani prstem nedotkl, a toho všeho se jim dostalo za odvalu provozovat živnost, jejíž existenci nikdo nechtěl ani připustit.

Házel si unaveně povzddechla. Mít kam jít, hned by Ulitu opustila. Házel d'Ark, dvacet tři let, vysoká, s pružnou postavou, ostře řezanou výraznou tváří a spoustou dlouhých umolousaných rusých vlasů. Zeleným očím nic neuniklo a úsměv byl tak prchavý, že ho lidé často přehlédli. Co odešla z domova, brala jednu špinavou práci za druhou a už to na ní bylo znát – projevovalo se to v ostražitém postoji a neskryvané, zachmuřené podezřívosti. Už byla žoldákem na Loki, osobním strážcem na Golgotě a naposledy příslušníkem bezpečnostních sil na Bráhmaňovi II. A tam ji našel kapitán Markee – právě v okamžiku, kdy musela uprchnout, aby zachránila holý život, neboť její nadřízený důstojník usoudil, že mu jeho postavení skýtá určitá práva na její tělo. Přirozeně ne pro klonování, leč Házel d'Ark ani tak nesouhlasila, neboť už dávno se rozhodla, že nebude dávat zadarmo nic, co může prodat. Došlo na pěsti, skončilo to bodnutím a Házel se opět dala na útěk a z nože jí ještě kapala krev toho sprostáka.

Tou dobou jí diskrétní obchodování s klony připadalo jako svého druhu určitý vzestup v kariéře. Malý zisk, malé riziko, jediná těžká práce trochu kopání... dokonale. Zejména když má člověk v patách tolik rozružených lidí. Teprve nedávno začala mít dojem, že ji pronásleduje smůla. Ale byla to její chyba a ona to věděla. Vždycky, když potřebovala rychle sehnat peníze, měla sklony vrhnout se do něčeho nezákonného a teprve následně zjišťovat, do jakého maléru se zase dostala. Ale i když za svůj život natropila spoustu věcí, na které nebyla nijak pyšná, unášet lidi a chladnokrevně je čtvrtit kvůli orgánům bylo něco nového i pro ni.

Pochybovala, že to dokáže. Měla podezření, že je to možná otázka zásadovosti čili něčeho, co jí nikdy nebylo vlastní, ale všechno má své meze. V duchu zvažovala, jaké má možnosti.

Nic moc. Nemůže prostě jen tak oznámit svým společníkům, že právě objevila svou počestnost. To rozhodně ne, pokud nechce vidět chladič box zevnitř. Ale mohla by z lodi utéct, mohla by si vzít záchranný modul, prchnout na tu planetu dole a ztratit se v davu. Jenže Tyrkysaria je podle všeho, co se povídá, primitivní planeta, kde život spočívá v tvrdé práci a pohrdání veškerým přepychem. Čili rozhodně to není místo, kde by chtěl člověk uvíznout. Zejména když po něm jdou lidé z obou stran zákona.

Házel d'Ark se rozhlédla po čekajících boxech s mrtvolami a otfásla se, ale nejen zimou.

Co mám dělat? Co mám sakra dělat?

Kolem vzplanulo světlo a lodní alarmy začaly kvílet, až Házel nadskočila a ruka jí automaticky sjela k pistoli u boku.

První, na co pomyslela, byla díra v trupu, ale rychle si uvědomila, že kdyby v jakékoli části lodě došlo k výbuchu a dekompresi, pocítila by ty účinky dávno předtím, než by spustily sirény.

Komunikátorem se napojila na nouzový kanál a hlava se jí naplnila šumem hlasů. Trvalo jen chvíli, než pochytila obrat bitevní stanoviště, a vzápětí už se dala do běhu. Někdo pronikl přes maskovací zařízení Ulity, což je však pro cokoli na nižší úrovni než říšský křižník nemožné. A jestli je našla Říše, tak tuší vskutku vážné nebezpečí, že kariéra Házel d'Ark jako obchodnice s klony skončí dřív, než vůbec začala.

To jsem celá já, pomyslela si hořce Házel, když vyběhla z nákladového prostoru a zamířila na můstek. To jsem celá já, nechat se sebrat za jeden z mála trestných činů, které jsem ve skutečnosti nespáchala.

„Hannah, ozvi se. Jak moc v tom lítáme?“

„Obávám se, že víc by to ani nešlo, ledaže byste měli křídla,“ odpověděla přes komunikátor klidně UI. „Z hyperprostoru zničehonic vypadl říšský křižník a nastoupil na orbitu kolem Tyrkysarie. Jejich senzory pronikly přes naše maskovací zařízení ani ne za vteřinu a vyslat výzvu jim netrvalo o nic déle. Já jim v tuto chvíli lžu zplna svého elektronického hrdla, ale nedělám si žádné iluze, že je dokážu klamat dlouho. A mám silné podezření, že je neobelžu ani tak dlouho, abychom stačili dostatečně navýšit energii a uprchlí do hyperprostoru.“

„Copak se jim nemůžeme pokusit uniknout v normálním prostoru?“

„Mluvíme o říšském vesmírném křižníku, Házel. Nic silnějšího na trhu asi nenajdeš. Rozstřelí nás na mňavé zářící střepiny dřív, než opustíme orbitu.“

„Máme štíty.“

„Oni mají dvě stě padesát disruptorových děl a dost energie, aby mohli pálit.“

„Můžeme s nimi bojovat?“

„Jestli je chceš doopravdy rozzlobit.“

„K čertu, něco se přece musí dát dělat! Ty jsi náš skvělý mozek, vymysli něco!“

„Vždycky se můžete vzdát.“

Házel by se jízlivě zachechtala, ale došel jí dech. Ztěžka dusala ocelovou chodbou. Hlava ji bolela od kvílení poplašené sirény. Konečně vpadla na můstek a hodila sebou na své sedadlo před řídicí palebný panel. Ať už se to bude vyvíjet jakkoli, rozhodně bude lepší, když bude zaměřovač dvou disruptorových děl Ulity ovládat ona. UI je sice teoreticky mnohem schopnější mřít a pálit z lodních disruptorů, jenže to, co může naplánovat jedna UI, může druhá předvídat a přizpůsobit se. Lidská nevyzpytatelnost, to je výhoda, s níž se nemůže měřit žádná UI. Což je také důvod, proč jsou na všech lodích jako zaměřovači vždycky lidé.

Házel si přes komunikační implantát sladila mozek s počítačem a rychle nahodila spouštěcí rutiny, aby si připravila všechny palebné systémy. Všude kolem ní vyskakovala světélka kontrolních displejů a Hazeliným mozkem plynul pravidelný proud informací. Házel získala první skutečný náhled na vesmírný křižník a poklesla na duchu. Říšská loď byla tisíckrát větší než oni, vznášela se nad Ulitou jako velryba nad mihulí.

Hannah s ní rychle prošla seznam povinného vybavení říšské lodě a Házel poklesla na duchu ještě víc. Disruptorová děla, silové štíty, útočná torpéda... Ulita nebude mít šanci, ale to ostatně věděla celou dobu. Jediná loď dost velká na

to, aby bojovala s vesmírným křižníkem, je vesmírný křižník. Házel ztěžka polkla a v duchu obezřetně hýbala svými dvěma palebnými věžemi. Děla se na její mentální pokyn nedočkavě otáčela a vybírala si na říšské lodi příhodné cíle. Teď už Házel dýchala celkem klidně, ale jak studovala ten vesmírný křižník, zase ji posedl vztek. Co tady, k čertu, dělá? Tady oficiálně ještě celé týdny žádný být neměl. Přece sem nepřišel hledat Ulitu, pirátská loď s hrstkou kšeft'áků s klony přece není tak důležitá. Což je všechno hezké a logické, jenže říšská loď tu je stejně, v životní velikosti a nadmíru vražedná, s řadou děl, které již nepochybně pirátskou loď zaměřily a jsou připraveny okamžitě zahájit palbu. Házel vztekla vraštila čelo.

Prchat nemůžou, bojovat nemůžou, vzdát se neodváží. Možná by mohli vyjednávat... kdyby měli co nabídnout. Mozek jí horečnatě pracoval, ale nemohla na nic přijít. Jestli nemá kapitán Markee v rukávu celý balík es, jsou vydáni říšské lodi na milost a nemilost.

Podívala se na druhou stranu můstku na kapitána. Terrencovi Markeemu bylo dobře přes čtyřicet, byl statný, rozložitý a spolehlivý. Byl pirátem po celý život a miloval každý jeden okamžik své protizákonné práce. Oblékal se nevkusně křiklavě, tak trochu jako dávný dandy, chodil celý v lesklém hedvábí a neladících barvách, a osvojil si aristokratický způsob řeči, na který mu nic nedávalo právo. V tuto chvíli se mračil na své displeje a hučel sérii chladných, klidných příkazů. Házel trochu uklidnilo, že alespoň jeden člověk na můstku nepanikaří, a bezcílně bloumala očima po ochromeném, stísněném velitelském můstku. Všechno bylo lepší než dívat se na říšskou loď.

Můstek na Ulitě, to byl jeden velký zmatek. Polovina světél nikdy nesvítla, protože žárovky byly drahé a oni si nikdy nevezli dost náhradních, a omezený prostor s nízkým stropem byl přepláný pracovními stanovišti a terminály, nemluvě o senzorových panelech a palebném stanovišti. Podle předpisů bylo na můstku místo pro sedm členů posádky včetně kapitána, ale jako obvykle tam byli jen čtyři, včetně kapitána a Házel. Posádku Ulity tvořilo naprosté minimum lidí, přičemž každý dělal tolik práce, kolik jen mohl zvládnout. Polovina systémů stejně nefungovala, ale na to se dalo zvyknout, pokud ovšem fungovaly ty nezbytné. Opravy byly nechtěně drahé, zejména ve vesmírných docích.

Kšeftování s klony mohlo člověku zajistit velmi pohodlné živobytí, pokud ovšem byl v pravý čas na pravém místě a pořádku měl dobře zásobený sklad, jenže v současné době bylo v tomto oboru poněkud těsně a malé nezávislé lodě jako Ulita byly vytlačovány na okraj. Markee spoléhal na to, že až na Tyrkysarii doplní mrazicí boxy, vylepší si majetkové poměry a opraví loď. A pak si znepřátelil Krchovce a všechno šlo rázem k čertu.

Házel se mihl hlavou nápad a ohlédla se na Markeea. „Kapitáne, co kdybychom prostě všechno vyhodili? Prostě vyklopíme zboží i s boxy přes tlakovou komoru ven a až to bude prolétat tyrkysarskou atmosférou, všechno to shoří. Žádný nález, žádný důkaz.“

„Krásný nápad,“ odvětil Markee. „A kdyby tu nebyl vesmírný křižník, možná by nám to i prošlo. Ale ti mají senzory, že by mohli identifikovat každý orgán a tkáňový vzorek zvlášť a na mrazicích boxech si přečíst jméno výrobce. Jejich záznamy, to by byl dostatečně silný důkaz. Takže vyklopit to nemůžeme a nechat se s tím chytit taky nemůžeme. Což nám moc prostoru pro další úvahy nedává, že?“ Pousmál se. „Napadá mě, že bychom to zboží mohli také sníst. Jak jsi na tom s apetitem, Házel?“

„Ne tak dobře jako před chvílí. Ty v podstatě říkáš, že jestli něco uděláme, jsme namydlení, a jestli ne, tak taky.“

Předpokládám, že kapitulace je mimo diskusi?“

Markeeevi se mihl přes tvář úsměv. „Na této lodi je dost důkazů na to, aby si nás všechny vychutnali a pověsili.“

„Tak co budeme dělat?“

„To jediné, co nečekají. Budeme bojovat. Kdoví, třeba budeme mít štěstí.“

„A když ne?“

„Tak alespoň zemřeme rychle. Jsou palebné systémy připraveny?“

„Jak jen to jde. Nikdo je nekontroloval už celou věčnost, natož aby z nich páčil.“ Házel zlobně zabodla zrak do mohutné lodě na obrazovkách před sebou. V očích jí pálily slzy, vztek a křivda, ale stejně to nevzdá. Štěstí se k ní prostě znovu obrátilo zády. Jenže tentokrát naposledy, to je celé. Pěstí praštila do křesla. „Co, k čertu, tady ta říšská loď vlastně dělá? Rozhodli jsme se sem jít teprve před dvanácti hodinami! Nemohli o nás vědět.“

Neviděla, jak se Markee neklidně ošil, ale slyšela to v jeho hlase. „Za dvanáct hodin se toho může stát spousta, zejména když máš nepřátele. Plno lidí mohlo zjistit, kam máme namířeno, a pak tu informaci prodat Říši.“

„Ale kdo by, sakra, poslal na tak mrňavou rybu, jako jsme my, celý zatracený vesmírný křižník?“

„Dobrá otázka. Kéž bych tak na ni uměl odpovědět. Mohli to být třeba Krchovci, kteří už dávno jen prahnou nás odrovnat.“

Vždyť je to jedno. Teď to pusť z hlavy, čekej a měj děla připravená. Hannah právě říká říšské lodi, že jsme sanitní loď na dobročinné misi kamsi, kde vypukl mor. Krmí je veškerými možnými přesvědčivými podrobnostmi, ale já se obávám, že to nespolknou. Rozhodně ne na tak dlouho, aby naše motory stačily navýšit energii na skok do hyperprostoru.“

Házel najednou vyschlo v ústech. „Kapitáne, naše dvě děla se nemohou měřit v palbě se všemi těmi, co mají oni.“

Musíme přijít na něco jiného.“

„Promiň, Házel, ale nic mne nenapadá. Víš, co se říká: Když se ti tu nelíbí, neměla jsi sem chodit.“

Házel čekala, ale Markee už nic víc neřekl. Soustředila se na řídicí panely. Jak Ulita, tak vesmírný křižník měly silové pláště, které sice mohly odolat pekelnému množství náloží, ale taky žraly pekelnou spoustu energie, a Ulitiny štíty se zhroutí dávno předtím, než by to čekalo ty říšské. Házel se mihlo hlavou, že v tomto prázdnu na Okraji, daleko od domova a rodiny, bezpečně zemře. Ale což, to přece ví už dávno.

John Mltchoun, kapitán říšského vesmírného křižníku Temný vítr, se pohodlně rozvaloval ve svém velitelském křesle a sledoval výkonný cvrkot na svém můstku: všichni byli na svých místech, všechny systémy hladce běžely, přesně jak to mělo být. Ta mrňavá loď u hlavní obrazovce vypadala příliš bezvýznamně na to, aby se s ní měl nějak zdržovat. Ale

což, něco tak malého mu starostí nepřidá a odměna za zadržení bude vítané přilepšení. Alespoň něco dobrého vzejde z této výpravy. Snažil se tu myšlenku vyhnat z hlavy, ale nedala se. Bodejt', on má důležitější věci na práci než mrhat časem na pronásledování nějakého ubohého zmetka, který pravděpodobně ani neví, že byl postaven mimo zákon. Ale člověk míní a Říše mění. Řekne jdi a člověk jde. Pokud chce, aby mu hlava zůstala na krku.

Znovu se zahleděl na vesmírnou loď na hlavní obrazovce a sraštíl čelo. Pravděpodobně jen nějaká pirátská loď zapletená do něčeho pochybného, ale co dělá tady ve stejnou dobu jako Temný vítr? Je možné, že se sem přišla pokusit zachránit Moritura? Owena Moritura, lorda z Tyrkysarie, nositele pyšného jména a titulu, císařovniným rozkazem odsouzeného k smrti. Důvod císařovna nesdělila a Mltchoun se neptal. Člověk se raději neptá. Ale přesto si nenápadně prošel spisy, jen tak pro jistotu, kdyby tam náhodou bylo něco užitečného. Jestli bylo, přehlédl to. Owen Morituri je možná potomkem slavného válečnického klanu, ale zdá se, že v jeho případě bojovná krev nějak zřídla. Jeho podřízení řídí Tyrkysarii vcelku schopně, ale on sám je jen amatérským historikem. Píše dlouhé knihy o obskurních záležitostech, které nikdy nikdo nečte. Bádání v minulosti se považuje za nežádoucí, neboť je v ní příliš mnoho záležitostí, které je podle Říše lepší z paměti lidí vymazat. Morituri pravděpodobně zakopl o něco, o co zakopnout neměl. Ať je to, co je to, tentokrát už o tom knihu nenapiše. Byl postaven mimo zákon, byl nežádoucí osobou a za jeho hlavu byla vypsána odměna. Doslova. Císařovna měla ráda důkazy o smrti.

Mltchoun pokrčil rameny a pohodlně se ve svém velitelském křesle opřel: byl to vysoký, strohý čtyřicátník, v pase už zdatně přibíral, vlasů mu naopak ubývalo, leč snažil se nebýt na to háklivý. Ve velitelském křesle sedával klidně a důstojně, jako by s ním srostl. Po celý život sloužil Říši ze všech sil a jestli někdy shledal, že je vyslán na misi, která se mu z duše přičí, co se dá dělat, taková už je Říše za vlády Jejicho Veličenstva císařovny Kamenné lvice XIV. Jinak známé jako Železná čubka.

Mltchoun ty myšlenky rychle zahnal. Není dvakrát moudré nechat myšlenky volně bloumat. Jeden nikdy neví, kdy ho může poslouchat nějaký esper. Soustředil se na pirátskou loď před sebou. Malé plavidlo, stavěné spíš na rychlost než na boj. Pro vesmírný křižník nic zvláštního. Ale nemá tu co dělat... Zrovna teď. Mltchoun se podíval na druhou stranu můstku na svého komunikačního důstojníka.

„Už jsme ji identifikovali?“

„Ještě ne, kapitáne. Jejich UI do nás hučí, až z toho brní uši, ale doopravdy toho moc neřekne. Snaží se nás krmit nějakými nesmysly o tom, že jsou lékařská loď na záchranné misi, jenže na to je to špatný typ lodě a nemá patřičné identifikační kódy.

Pravděpodobně se snaží jen získat čas, než nashromáždí energii na hyperskok. Zastavíme je, kapitáne, nebo je necháme běžet?“

„Zastavíme je,“ ozval se chladný, klidný hlas a Mltchoun kývl na pozdrav vyšetřovatele Krustě, která právě přišla a stoupla si vedle něj. Krustě táhlo na třicítku, byla vysoká, svalnatá, mrštná, u boku měla pistoli a na zádech dlouhý meč.

Dokonce i když jen klidně stála, vypadala mimořádně schopně a nebezpečně, asi jako šelma na lovu. V bledém obličejí chladně žhnuly tmavé oči, kamennou tvář rámovaly nakrátko ostříhané kaštanové vlasy. Nedalo by se o ní říci, že je krásná, ale bylo v ní zvláštní děsivé kouzlo, přitažlivé i odstrašující zároveň.

Vyšetřovatelé byli od dětství vedeni k věrnosti k Říši a vražedné výkonnosti. Jejich oborem bylo studovat nově objevené cizí druhy a určit, nakolik by mohly ohrožovat Říši. Na základě jejich závěrů byli cizinci buď zotročeni, nebo vyhlazeni. Třetí možnost nebyla. Vyšetřovatelů se využívalo rovněž jako velitelů obrany, tělesné stráže a úkladných vrahů. Byly to chladně uvažující vražedné stroje a buď svou práci dělali dobře, nebo zemřeli.

Mltchoun a Krusta spolu byli už na několika misích a vcelku si rozuměli. Což se blížilo přátelství natolik, nakolik to bylo s vyšetřovatelem vůbec možné.

„Není kam spěchat,“ poznamenal Mltchoun. „Tak malé lodi trvá celou věčnost, než nashromáždí energii. A zatím stejně nikam nejdou.“

„Mně se to nelíbí,“ pravila suše Krusta. „Nehlášená loď na orbitě a čeká tu na nás? Já nevěřím na náhody. Někdo upozornil náš objekt, že je postaven mimo zákon. Ta loď je tu buď proto, aby ho chránila, nebo aby ho odvezla. V obou případech máme naprosto jasné rozkazy. Za žádných okolností nesmíme dovolit, aby náš objekt uprchl.“

Mltchoun přikývl. O dotyčném se veřejně vždycky mluvilo jen jako o objektu. Nebylo žádoucí, aby se nižší vrstvy dozvěděly, že byl nějaký lord postaven mimo zákon. Zejména někdo s tak slavným jménem. Jméno Morituri dosud dokázalo vzbuzovat v některých kruzích úctu a případně i náklonnost neohlížející se na přání a rozkazy císařovny. Takže potrestání Moritura muselo proběhnout hladce a to byl právě důvod, proč byl na tuto akci vyslán vesmírný křižník. Morituri měl být zajat a popraven dřív, než by proniklo k jeho případným přátelům byť jen jediné slůvko. Jenže teď se zdálo, že je někdo předběhl.

„Ta loď sem mohla být poslána také proto, aby nás upoutala a zdržela, zatímco objektu někdo pomáhá uniknout,“ usoudila Krusta. „Nemůžeme si dovolit ztrácet s ní čas. S tvým svolením sestavím průzkumný výsadek a vyzjistím to osobně.“

„Ne tak rychle, vyšetřovatelko. Uděláme to podle předpisů. Espere Fortuno?“

„Ano, kapitáne.“ Přišel esper Temného větru Thomas Fortuna a postavil se vedle kapitána z druhé strany. Byl malý, zavalitý a stejnokroj na něm vypadal, jako by ho zdědil po někom mohutnějším. Oholená hlava se jasně leskla.

„Chci podrobnou zprávu o té lodi,“ sdělil mu Mltchoun. „Zjisti, co můžeš.“

„Ano, kapitáne.“ Fortunova mysl vyskočila a odlétla. Jeho tvář dočista povadla a ztratila veškeré známky života a osobnosti. Pak mu v obličejí zacukalo, byl zase zpět a znechuceně vrtěl hlavou. „Ta loď je plná mrtvých a vzpomínek na bolest. Je tam tolik stop, že nedokážu ani určit zdroje, můžu jen říct, že to jsou všechno lidé a všichni mrtví. Na té lodi jsou mrazící boxy s těly, kapitáne, z nichž utrpení přímo číší. Jsou to obchodníci s klony.“

„Nemají nic společného s objektem?“ otázal se Mltchoun.

„Jsi si jistý?“

„Jistější si ani být nemohu, kapitáne.“

„Tak je to jasné,“ řekla nevzrušeně Krusta. „Nemůžeme se zdržovat s hrstkou nějakých zlodějů mrtvol. Rozstřílíme tu loď na kusy. Alespoň to nebude ve vesmíru tak smrdět.“

„Naprosto souhlasím,“ pravil Mltchoun. „Tak si posluž, vyšetřovatelko. Dobrou zábavu.“

Temný vítr zahájil palbu a pirátská loď Ulita se rozhoupala.

Hannah včas zvedla silové štíty a odrazila palbu z disruptorového děla, ale to bylo taky všechno, co mohla udělat pro to, aby je pod nepřetržitou palbou z říšské lodi udržela vcelku.

Házel d'Ark páčila zpátky, ale její dvě děla neměla na lepší štíty Temného větru žádný účinek. Hannah čerpala na udržení silových štítů stále víc a víc energie z lodních systémů a světla na Ulitě postupně zhasínala. Energie akumulovaná na hyperskok se spotřebovala během několika vteřin, mrazicí boxy se jeden za druhým vypínaly a jejich choulostivý obsah byl vydán napospas teplu a hnilobě. Ulita kličkovala, škubala sebou jako ryba na háčku a prováděla všechny úhybné manévry z databanky UI, ale Temný vítr se jich držel jako klíště a disruptorová děla na ně páčila jedno za druhým.

Házel sebou u svých řídicích palebných panelů mimovolně škubala, protože skrz mentální spojení s počítačem cítila každý úder na Ulitiny štíty. Vždycky, když čekala, až uplynou ty tři trýznivé minuty, než se její zastaralé disruptorové dělo mezi výstřely nabije dostatečným množstvím energie, netrpělivě poklepávala na opěrky křesla. Temný vítr takový problém neměl. Ten páčil ze svých disruptorů postupně, takže každé dělo mělo dost času se znovu nabít, než muselo vypálit znovu. Říšská loď měla také daleko větší energetické zdroje, z kterých mohla čerpat. Ulita neměla šanci a všichni to věděli.

Světlo na můstku Ulity najednou zesláblo a na nesčetně místech zároveň vybuchly plameny. Kouře přibývalo rychleji, než stačily ventilátory odsát. Házel se křečovitě rozkašlala, ale úporně se snažila soustředit na řízení palby. Stanoviště vedle ní vybuchlo a muže, který na něm seděl, najednou pohltily plameny. Pronikavě ječel, dokud mu neshořely plíce. Hannah se usilovně snažila udržet rozpadající se loď pohromadě a přerývaným hlasem cosi nesouvisle blábolila Házel do uší. Házel se v křesle prudce otočila a skrz kouř se podívala na kapitána Markeea.

„Vzdejme se, sakra! Roztrhají nás na kusy!“

„Nesmysl,“ odvětil chladně kapitán. Křičel, aby ho bylo v silici vřavě na můstku slyšet. „Oni určitě vědí, že obchodujeme s klony. Nestojí o to, abychom se vzdali. Bojovat nemůžeme, prchat nemůžeme a nemáme, sakra, ani naději sebrat dost energie na to, abychom přešli na hyper. Zůstává jediná možnost.

Chci nasadit na jejich štíty Záletníka a pak to do těch zmetků napálit. Když už mám spadnout, alespoň je vezmu s sebou.“

Hazelino palebné stanoviště explodovalo a exploze ji odhodila přes celý můstek. Dopadla tvrdě, vyrazilo jí to dech. Stejnokroj to ožehlo dočerna a byla těžce popálená, ale první bolest ztlumil šok. Pomalu se převálila na bok a ze všech sil se snažila neztratit vědomí. Slyšela Markeea, jak klidným, vyrovnaným hlasem udílí rozkazy. Záletník. Házel se pevně chytla té myšlenky, sebrala síly a zvedla se na kolena. Záletník byl experimentální program, který kapitán získal na Bráhrmanovi II. Nazýval se Záletník, protože záletník si utahuje ze zámečnicků a tento program byl vyvinut k tomu, aby navnadil bezpečnostní systém jiné lodi na falešnou stopu. Kapitán se chystal pomoci Záletníka přesvědčit Temný vítr, aby spustil štíty, a pak do něj naletět. Ulita do něj vrazí jako obrovské torpédo a s Temným větrem bude konec. Jenže s Ulitou taky.

Házel se vrávoravě zvedla na nohy, chytla se nejbližšího stanoviště aby neupadla a skrz kouř a plameny se zlostně zadívala na kapitána Markeea.

„Zbláznil ses? Všechny nás zabiješ?“

Neodpověděl jí. Upíral zrak na své počítačové displeje a smál se. Házel se divoce rozhlédla po někom, kdo by jí pomohl, ale zjistila jen tolik, že ona a Markee jsou jediní dva živí členové posádky na můstku. Ostatní zemřeli na svých stanovištích.

Házel klopýtala skrz kouř a trosky a snažila se vymotat z můstku. Jestli bude dost rychlá, mohla by se stihnout dostat k záchrannému modulu dřív, než se ty dvě lodě srazí. A když bude mít opravdu štěstí, bude modul ještě funkční.

Z posledních sil se rozběhla pryč. Chodba se kolébala. Adrenalin jí vlil do nohou sílu, ale věděla, že jí to dlouho nevydrží.

Masivní ocelové pláty kolem skřípaly a praskaly. Loď se začínala hroutit. Markee musel nasměrovat většinu energie, která Ulitě zbývala, do silových štítů, ale stejně to nestačilo, část palby pronikla skrz. Světla jedno po druhém zhasínala. Házel se snažila spojit komunikátorem s UI, ale Hannah pořád ještě cosi drmolila a hašteřivým hlasem si sama pro sebe stěžovala.

Házel dovrávorala za roh a strnula. Jedna lodní přepážka už se zbortila a chodba byla dočista zatarasená. Všude trčely zubaté kovové střepliny a některé byly po poslední explozi ještě rozpálené do ruda. Házel té nucené zastávky využila, aby se pořádně nadechla, a přitom co nejchladnokrevněji zkoumala situaci. Kdyby začala panikařit nebo vztekla ječet, možná by jí to udělalo dobře, ale nikam by se s tím nedostala. Začaly ji trápit první bolesti z popálenin, ale ovládla se a soustředila se na to, s čím se dá něco dělat. Vybrala si dvě střepliny, které byly jen nepříjemně horké, a pokusila se tu ocelovou zmeč posunout, ale nehnula s ní ani o píd. Zamračila se a hryzala si spodní ret. Toto je jediná cesta k záchranným modulům. Musí se dostat skrz.

Ruka jí klesla k pistoli u boku. Použít energetickou zbraň v uzavřeném prostoru je vždycky nebezpečné, ale ani zdaleka ne tak nebezpečné jako zůstat tu polapena ve chvíli, kdy se mají srazit dvě lodě. Popadla disruptor, nastavila maximální

rozptýl a vypálila dřív, než si to rozmyslí. Svazek energetických paprsků vykrojil do ocelového záatarasu díru a nechal po sobě tunel, který se táhl skrz kov, kam jen dohlédla. Tunel nebyl nejpřiléhavější výraz, měl nanejvýš tři stopy v průměru, ale bude to muset stačit. Jen doufala, že na druhém konci najde východ.

Stěny nepřivětivě žhnuly a Házel bylo jasné, že se jich nesmí dotknout. Jenže se bude muset plazit tunelem po čtyřech, což znamená kontakt rukama a nohama. Kolena jí ochrání stejnokroj, i kdyby jen na chvíli, ale nějak si musí ochránit holé ruce. Zasunula pistoli, vytáhla z boty rezervní nůž a odřízla si jeden rukáv.

Látku rozřízla na dva kusy, nůž zase schovala a látku si omotala kolem rukou. Ještě jednou se podívala na stěny tunelu rozpalené dorada a nechťic ucukla. Tohle bude opravdu nepřijemné. Ztěžka poklka a rychle, než si to rozmyslí, se vsoukala do díry.

Horko na ni zaútočilo ze všech stran a Házel cítila, jak se jí pleť napíná a pálí. Lil z ní pot, ale v několika vteřinách se odpařoval. Lezla tím ocelovým tunelem dál a dál. Žár jí spaloval ruce a nohy i přes ochrannou látku. Spěchala, jak jen mohla, ale prostor byl úzký a měla tu málo místa. Tu a tam zavadila zády o strop, spálenin přibývalo a Házel bolestí zatínala zuby. Z látkových chráničů, které si udělala na ruce, ze začalo kouřit. Přivírala oči před horkem, až se dívala jen úzkými škvírkami plnými slz, a plíce jí při každém nadechnutí pálily. Kov kolem ní praskal a skřípal, jako by se měl každým okamžikem zhroutit. Srdce jí bušilo a slepý, panický strach ji drásl, div se nerozkřičela. Ale nerozkřičela se. Křik jí nepomůže. Silou vůle se donutila lézt tím žárem dál, štrachat se vpřed po rukou a kolenou, z nichž už zůstala jen palčivá bolestivá spečená tkáň. Cítila pach vlastního spáleného masa. Po tvářích jí stékaly slzy marnosti a bolesti a vzápětí se odpařovaly.

A pak byla z tunelu venku a horko z ní spadlo jak hořící pokrývka. Dostala se přes záataras. Byla zase ve volné chodbě a chladný vzduch jí připadal jako požehnání. Spálené dlaně, kolena a záda ji bolely tak, že zatínala zuby, až ji z toho rozbolely i čelisti, ale vyhrabala se na nohy. Kalhoty se jí propálily a když si chtěla odmotat z rukou zčernalou látku, rozpadla se. Na dlaně se raději ani nedívala. Z posledních sil klopýtala co nejrychleji dál. Neměla ani tušení, kolik času jí zbývá. Připadalo jí, že boj v ocelovém tunelu trval celou věčnost.

Většina světla už nesvítila, v lodi byla tma a zvuky se dutě rozléhaly. Všude to čpělo kouřem. Přinutila se jít dál, tu a tam se jen dohadovala kudy, ale nakonec se dostala k záchranným modulům, které si klidně hnízdily v úchytech, jako by se nic nedělo. Házel se zastavila a němě na ně zírala. Veškerou sílu vyčerpala na to, aby se dostala sem, a teď jí připadalo, že už jí žádná nezbyla. Lodí otrásla série explozí a ten náraz ji přivedl zpátky k rozumu. Dovrávorala k nejbližšímu modulu a ukoptěnou pěstí praštila do aktivčního spínače. Dveře se otevíraly k zbláznění pomalu. Modulové systémy se zapojovaly a vnitřek se osvětlil. Házel se vyškrábala dovnitř a s pocitem nikoli nepodobným úlevě se sesunula do bezpečnostních popruhů.

Byl to úžasný pocit, konečně nestát na nohou. Dveře se za ní se sykotem zavířely, tlak vzduchu se měnil a Házel rychle polykala, aby jí nezalehlo v uších. Kabina byla sotva dvanáct stop dlouhá a bylo tu místo přesně pro dva pasažéry. Házel napadlo, že to není nepodobné rakvi, a přišlo jí to směšné. Příhodný osud pro někoho, kdo se hodlal žít vykrádáním hrobů. Zaplašila ty myšlenky a přinutila bolavé, ztuhlé prsty plné puchýřů zadat řadu příkazů, které vyhodí modul z Ulity. Zapřela se, čekala na náraz a pomalu jí docházelo, že se nic neděje.

Znovu zadala spouštěcí sekvenci – ruce jí zabořily, až vykřikla, ale opět se nedočkala žádné odezvy. Zachvátila ji panika a stísněný prostor v modulu byl najednou nesnesitelně malý.

Zpanikařila, už už se začala drát z bezpečnostních popruhů ven a zarazila se jen s největším vypětím vůle. Nemá smysl modul opouštět, Ulita je už teď mrtvá loď. Jediná spásná možnost je přinutit modul fungovat. Zhodnotila ten problém racionálně a panika ji začala opouštět. S modulem samotným nic v nepořádku není, jinak by se to projevilo na kontrolních panelech, což znamená, že problém je venku. Ve spouštěcích systémech.

V systémech řízených lodním UI... Hannah.

Házel se přes komunikátor spojila s Hannah, ale na druhé straně bylo ticho. To, že neodpovídala, bylo nějak ještě znepokojivější než to předchozí plácání. Házel ji znovu zavolala. Někdo ji slyšel, cítila to. Když konečně přišla odpověď, znělo to jako půlnoční šeptání, jako by ten zvuk putoval z nějaké nemožné dálky.

„Házel, je zle. Chybí mi některé části a já je nemohu najít.

Nemohu pořádně myslet. V paměti mám plno přeludů, běhají tam jako krysy ve stodole. Pomoz mi, Házel. Zastav je.

Prosím, zastav je... je tu taková zima a já se bojím...“

„Hannah! Poslouchej mě, Hannah. Trčím v záchranném modulu sedm. Potřebuji, abys mi zapnula spouštěcí sekvence. Slyšíš mě, Hannah?“

„Zapomeň na UI,“ ozval se klidně kapitán Markee. Napojil se na kanál. „Rozpadá se jako všechno ostatní na této lodi.

Ulita je na konci své cesty a odejde v oblaku slávy. Zaktivuji spouštění modulu z můstku. Za chvíli budeš na cestě. Je to tak jen dobře. Nikdy by z tebe nebyla dobrá obchodnice s klony, Házel. Když na to přijde, jsi precitlivělá. Jestli se odtud dostaneš živá, připij na mne a na Ulitu. Byla to dobrá loď.“

Jeho hlas na konci zeslábl a než mohla Házel něco říct, nouzový modul se odstřelil a střemhlav se řítit dolů na planetu.

Kapitán Mltchoun seděl před obrazovkou na můstku Temného větru a hleděl na to malé plavidlo. Vzdálenost mezi nimi se pomalu zmenšovala. Děla Temného větru už rozbila většinu pirátských štítů a bylo jen otázkou času, kdy klesnou úplně.

A jakmile k tomu dojde, bude v několika vteřinách po všem.

Stejně je to zázrak, že pirátské štíty vydržely tak dlouho. Kapitán musel vycucat lodní akumulátory až na dno, aby je udržel.

Loď se přibližovala víc a víc a Mltchoun zamyšleně svraštil čelo. Ten pirát něco chystá, cítil to v kostech. Pohlédl na vyšetřovatelku vedle sebe a uviděl, že i ona při pohledu na obrazovku soustředěně vraští čelo.

„Pirátská loď zrychluje, kapitáne,“ hlásil mu najednou komunikační důstojník. „Zrychluje a míří přímo na nás.“

„On do nás chce narazit,“ ozvala se Krusta. „Silové štíty ho zastaví.“

„Ale to on určitě ví,“ namítl uvážlivě Mltchoun. „Tak proč to dělá?“

„Kapitáne!“ Komunikační důstojník měl najednou ostrý, ustaraný hlas. „Naše štíty klesají! Nereagují na ovládací panely!“

„Odine!“ vyhrkl Mltchoun. „Co se děje?“

„Ta pirátská loď zamohla mé systémy virem,“ odpověděl lodní UI. „Což by vůbec nemělo být možné. Jenže ten virus obešel veškerá bezpečnostní opatření. Nikdy jsem se s ničím takovým nesetkal. Systémy se hrouť rychleji, než je stačím izolovat.“

Naše silové štíty jsou dole a já nejsem schopen je znovu zvednout. Ta pirátská loď do nás narazí za šest minut a čtrnáct vteřin.“

„Co doporučuješ?“ zeptala se Krusta.

„Opustit loď,“ řekl UI hluše. „Když odejdete hned, většina záchranných plavidel následný výbuch přežije a měla by bez úhony přistát na Tyrkysarii. Jděte hned, kapitáne. To je vaše jediná šance.“

Mltchoun se podíval na Krustu a pak přelétl pohledem svůj velkolepý můstek. Tolik systémů, tolik vysoce odborně vyškolené obsluhy, a přesto nemůže udělat nic, aby svou loď zachránil. Zhluboka nabral dech do plic a pomalu ho vypouštěl. Napojil se na lodní rozhlas a pak se ještě na chvíli odmlčel, aby měl jistotu, že až promluví, bude jeho hlas znít klidně a vyrovnaně.

„Posádko, pozor. Mluví kapitán. Opusťte loď. Opakují, opusťte loď. Toto není cvičný poplach. Vzpomeňte si na svůj výcvik a jděte k nejbližšímu nouzovému modulu. Sejdeme se na Tyrkysarii. Hodně štěstí. Vypínám.“

Rozhlédl se kolem sebe a tleskl. „Nu, tak to bychom měli. Opusťte můstek. Všichni ven.“

Posádka rychle vstává a profesionálně, bez zbytečného rozruchu, odcházela z můstku. Vyšetřovatelka Krusta se už obrátila k odchodu, ale pak si uvědomila, že se Mltchoun nehýbá, a zastavila se.

„Ty nejdeš, kapitáne?“

„Ne, vyšetřovatelko. Tento kapitán půjde dolů se svou lodí. Hlavní korpus Temného větru náraz pravděpodobně přežije a rozpadne se až poté, co vstoupí do atmosféry. Já musím být zde, abych loď při pádu řídil, jak jen to půjde. Musím zajistit, aby kusy lodě bezpečně dopadly do nějakého moře. Kdyby dopadly do nějaké osídlené oblasti, zabilo by to stovky nebo tisíce lidí.“

„Ty jsi mnohem důležitější,“ namítl chladně Krusta. „Říše do tebe investovala spoustu času a peněz, kapitáne. Tady žijí zemědělci. Na těch nezáleží.“

„Mně na nich záleží. Opusť můstek, vyšetřovatelko. Žádnými slovy mne nepřesvědčíš, abych odešel.“

„To asi ne,“ souhlasila Krusta. „To máš asi pravdu.“

Jediným profesionálním úderem ho srazila do křesla a kapitán se v bezvědomí zhroutil. Krusta mu zkontrolovala tep na krku, uspokojeně přikývla, zvedla ho a skoro bez námahy si ho přehodila přes rameno.

„Odine, tady vyšetřovatelka Krusta. Potvrd.“

„Potvrzuji, vyšetřovatelko.“

„Kapitán je indisponován. Přeber velení. Uděláš vše, co je v tvých silách, abys dovedl loď dolů tak, aby dopad napáchal co nejmenší škody v osídlených oblastech. Pochop, že nemohu riskovat a brát tě dolů s námi. Těžko říct, co napáchal ten virus na tvých systémech nebo jak je ještě nakažlivý.“

„Ano, vyšetřovatelko. Rozumím.“

Krusta se krátce rozhlédla po prázdném můstku. „Sbohem, Odine.“

„Sbohem, vyšetřovatelko. Šťastnou cestu.“

Krusta se obrátila a s bezvědomým kapitánem přehozeným přes rameno opustila můstek. Prázdný můstek se naplnil tichým pobrukováním UI a pirátská loď na obrazovce se zvětšovala.

Ulita a Temný vítr se zaklesnuté do sebe pomalu otáčely a padaly mlčenlivou nocí dolů na Tyrkysarii.

KAPITOLA DRUHÁ Muž, který měl vše

Morituri, Owen, lord z Tyrkysarie, poslední potomek rodu slavných válečníků, se nahý a příjemně unavený rozvaloval v posteli ve zmuchlaných hedvábných pokrývkách a líně přemítal, jestli v sobě dokáže najít dost síly na to, aby si poručil přinést řádně vychlazené pití. Bylo pozdní dopoledne dalšího dokonalého dne na nejlepším ze všech možných světů. Slunce zářilo, to, co se na Tyrkysarii pokládalo za ptáky, vypěvovalo z plna hrdélka, všichni se věnovali své práci a on nemusí opustit postel celé věky, pokud se mu nezachce. Povzděchl si, rozkošnický se protáhl a spokojeně se usmál tím svým liknavým, blazeovaným úsměvem. Právě si užil úžasný sex se svou dlouhodobou milenkou. Teď si odskočila, ale hodlal si to s ní celé ještě zopakovat, až se vrátí. Cvik dělá mistra.

Nebyla jeho opravdovou milenkou v tom smyslu, že by jí něco platil nebo podobně, ale on měl rád to starobylé slovo s podtextem hříchu a smilnění. Znovu se beze spěchu protáhl, spokojený jako kočka na slunci, a zahleděl se na vysoký strop. V počítači na něj čeká jeho nejnovější historický výzkum, takže až se rozhodne vstát, znovu se pustí do práce. Bylo to dobré dílo, řízné, šťavnaté a plné nových vhledů.

Vždycky věděl, že má pro tuto práci vlohy, jen uniknout rušivým, nudným povinnostem, jako je dopolední výcvik v souboji mečem či ve střelbě z pistole nebo odpolední studium vojenských taktik, což bylo nutné k tomu, aby se z něj stal válečník, jak od něj vyžadoval jeho rodový původ. Nikdo se ho nikdy neptal, jestli se chce stát dalším zatraceným bojovníkem jako všichni jeho úctyhodní předkové. Ale to všechno už má za sebou. Otec je mrtev, on zdědil titul a konečně si žije svůj vlastní život. Zkrátka má vše. Nepochybně ho po nějakých letech nakonec začne ta dokonalost

nudit, ale zatím byl rozhodnut vychutnat si každou minutu. A proč ne? Je pohledný chlap a zaslouží si to. Rozhlédl se po obrovské kamenné komnatě plné závěsů a staletí starých holoobrazů. Moriturské sídlo se navenek po celé generace nezměnilo. Byly tu sice veškeré moderní vymoženosti, po ruce nebo na zavolání, ale obratně skryté pod tradiční fasádou. Sídlo bylo domovem klanu Moriturů po nesčetné generace a sloužilo veškerým jejich rozmanitým potřebám samozřejmě a účelně. Když Owen koupil tyrkysarské lordství, nechal celý hrad kámen po kameni rozebrat a s celým zařízením odvézt na Tyrkysarii, kde ho malá armáda fanatických odborníků překvapivě rychle zase sestavila. Když je člověk lordem, může si takové věci dovolit. Sídlo je jeho, ať se rozhodne zapustit kořeny kdekoli, a jediné, co se od něj žádá, je uchovat ho pro budoucí generace. Ovšem za předpokladu, že se kdy dostane k tomu, aby se oženil a zplodil další generaci. Jeho milenka je sice rozkošná, ale rozhodně to není typ, s nímž by se chtěl ženit. Jako hlava jedné z nejstarších rodin v Říši má za povinnost oženit se s někým svého postavení a úrovně. A to také udělá. Jednou. Owen se zadumaně zadíval na obrovský holoobraz na stěně proti posteli znázorňující prapůvodního Moritura v celé jeho vojenské slávě a hrůzostrašném postoji: První říšský válečník a zakladatel klanu, který dosud nesl jeho jméno. V těch tlustých kožešinách a drátěné košili vypadal trochu primitivně, jako bojovník připravený na vše: ověšený zbraněmi, hlavu vyholenou, nechal si jen žoldácký pramen vlasů, ale nevyžadovalo ani moc představitosti, aby si člověk promítl jeho válečnickou domýšlivost jako šlechtickou vznešenost. Podle rodinné historie to byl největší bojovník své doby, byl jednohlasně zvolený Prvním válečníkem a za nadšeného aplausu lidu povýšen do šlechtického stavu. Podle všeho to byl křaťas a tak trochu svině, ale to lid na svých hrdinech miloval. Zkrvavil svůj meč na stovkách světů a nikdy necouvl před urážkami či válkami. Rovněž stvořil a ovládal vynález Temnoprázdná, který v jediném okamžiku zhasl tisíc sluncí a planety nechal mlčky plout bezbřehou nocí. Temnoprázdnem. Ale mimo rodinu o tom nikdy nikdo nemluvil. Smůla, jak nakonec dopadl, ale taková už je politika. Po něm nastoupil jako První říšský válečník jeho syn a všechno šlo zas klidně dál. Owen zauvažoval, co by asi ten starý muž udělal s posledním potomkem svého rodu. Pravděpodobně by ho nechal v prvním okamžiku, kdy by se u něj projevil jakékoli známky intelektuálních sklonů, odstranit. Jenže Owen se nedokázal pohnout k tomu, aby mu na tom doopravdy nějak záleželo. Vždycky věděl, že je spisovatel, ne bojovník. Měl za sebou patřičný výcvik ve zbrani a všech válečných uměních, jak příslušelo jeho postavení a odkazu, ale nikdy ho to nezajímalo. Jeho zájmy spočívaly ve zkoumání a zaznamenávání poněkud zašmodrchané říšské historie. Nic ho nevzrušovalo víc než rochnit se v bažinách legend a mýtů, které z velké části tvořily historii, a pak se vydat s jedním nepopiratelným faktem, průhledným a jasným jako diamant v uhelném dole. A jestli se nějak poučil z veškeré té historie, kterou přečetl, a příběhů, které probádal, tak jen tak, že na bojišti se většinou nenajde žádná sláva a na nějaké cti houby záleží. Je to všechno jen krev, špína a nekonečná hořkost ze ztracených nadějí. Jakmile se prohrabete nánosy lží a propagandy, tak se většina válek promění na špinavé, ubohé intriky týkající se boje za obchodní zájmy či záchranu politické fasády. Owen rozhodně nikdy nehodlal bojovat a zemřít jen proto, aby někdo jiný mohl vypadat dobře. Zejména když měl tolik pro co žít. Jediný skutečný odkaz, který měl od svého mizerného, starého, šileného starého předka, byl moriturský prsten, ohyzdný robustní kruh z černého zlata, od pradávna předávaný z generace na generaci, znamení a pečeť moriturské moci. Podle rodinné tradice měl zakázáno ho sejmout – vyjma chvíle, kdy ho předá svému nejstaršímu synovi. Když ho sundávali zemřelému otci, museli mu useknout prst. Ale co, Owen se svým otcem stejně nikdy moc dobře nevycházel. Na to, jak si byli podobní vzhledem, bylo překvapivé, jak byli odlišní a jak si byli vzdálení. Oba byli vysocí, štíhlí, s dlouhými údy, tmavými vlasy a ještě tmavšíma očima a vždycky se pohybovali s klidnou grácií danou výchovou a dlouhým vojenským výcvikem. Owen před pár lety překročil dvacítku a teď už ztratil něco ze své sportovní štíhlosti, pohodlné živobytí a uspokojování mlsného jazyka změkčilo svaly a zaoblilo břicho. Rozhodně ne nějak nadměrně, ale jeho starý zbrojmistr by zoufale lomil rukama nad tím, jak jeho žák vypadal z formy. Ta představa Owena vždy spolehlivě potěšila. Ti dva se spolu nikdy neshodli. Nicméně dosud skoro denně trénoval, pokud si našel čas, byť jen proto, aby stačil na svou milenkou. Dveře do ložnice se rozlétly a Owenovo rozpoložení se rázem změnilo, neboť dovnitř vtrhla jeho milenka, rozzářená, roztomilá a opálená od dokonalé hlavy po pozoruhodné paty. Cathy deVries bylo něco málo přes třicet a její pěkně rostlé, pevné tělo skýtaló báječné rozkoše. Byla průměrně vysoká, ale ve všech ostatních směrech měla k průměrnosti daleko. Dlouhé nohy, plné tělo, dlouhé plavé vlasy rámuující tvář srdcovitého tvaru s rozkošně vystouplými lícními kostmi. Cathy byla nezřízeně pyšná na svou postavu. Krása uvádá, jak s oblibou říkávala, ale dobrá postava vydrží napořád. Měla ten největší úsměv, jaký kdy Owen viděl, a tmavě modré oči, pro něž by zemřel. Teď byla jeho milenkou už sedm let, od té doby, co ji dostal darem jako překvapení na zinním plese na Golgotě. Tělesně ji připravili v Domě rozkoše: ohebná jako hadí žena, vycvičená ve veškerém věčném erotickém umění a plná překvapení. Vícenásobný orgasmus zaručen, jinak budou peníze vráceny. Vykoupení její smlouvy byla ta nejlepší investice, jakou kdy udělal. Cathy si opět oblékla svůj starý rozedraný župan, ale pro změnu si ho převázala v pase. Obvykle ho prostě nechala nedbale rozevěřený, částečně kvůli pohodlí a částečně protože věděla, jak rád se na ni dívá. Tentokrát ho měla zavázaný a ta myšlenka ho z nějakého důvodu vzrušila. Ne že by před ním měla po sedmi letech vášnivého zkoumání co skrývat. Pravděpodobně ho zase jen škádlila. Věděla, jak ho rozpálit. Uznale zaznamenal, že přináší vysokou ojiněnou sklenici bílého vína. Vždycky dokázala dokonale vystihnout, v jakém je rozpoložení. Na druhou stranu byl samotný pohled na ni mnohem víc osvěžující, než by mohlo být jakékoli pití. Vzal si od ní sklenici a nesmlouvavě ji postavil na noční stolek. Nejdřív to podstatné. Natáhl se po ní, ale o krok ustoupila, přesně tak daleko, aby na ni nedosáhl. Zmateně svažtil čelo. Dívala se na něj věčně a klidně.

„Smůla, Owene. Škoda, žeš raději nevypil to víno. Usnul bys a nikdy by ses už neprobudil, což by bylo pro nás oba mnohem jednodušší a mnohem příjemnější. Teď se musíme vydat tou těžší cestou.“

Sáhla pod župan a vytáhla disruptor. Owen tupě zamžoural na tu energetickou zbraň v její ruce, vzápětí se v něm probudily dávno naučené reflexy a právě v okamžiku, kdy Cathy vypálila, sebou hodil z postele. Dopadl na podlahu a zabalený v pokrývkách se převálil. Postel okamžitě chytla plamenem. Cathy zaklela, odhodila pistoli a z hlubin županu vytáhla dlouhý nůž. Owenovi se mihlo hlavou, co tam, k čertu, ještě schovává, vyhrabal se na nohy a serval ze sebe pokrývky. Má dvě minuty, než se energetický krystal pistole dobije. Šla po něm nožem, ustupoval a zoufale se rozhlížel kolem sebe po nějaké zbraní. Cathy měla klidný, leč naprosto odhodlaný výraz, jako by luštila nějaký vcelku bezvýznamný hlavolam, jehož řešení jí v první chvíli uniklo.

„Cathy, já si myslím, že bychom si o tom měli promluvit.“

„Na řeči už je pozdě, Owene.“

„Jestli je to nějaký vtíp, nepřipadá mi ani trochu veselý.“

„Není to vtíp, Owene. Ruším naši dohodu. Klausule, která mne zproští závazků, je trochu nezvyklá, ale takový už je tvůj život. Či spíše smrt. Nebraň se a já to vyřídím rychle.“

„Ať ti zaplatil, kdo chtěl, kolik chtěl, dám dvojnásobek.“

„Tentokrát se z průšvihů nevykoupiš, drahý. Teď stůj klidně a nech mne udělat to, co musím. Měj alespoň tolik důstojnosti, abys zemřel na úrovni.“

Owen si uvědomil, že skončil zády u hořící postele, a ucukl před šlehajícími plameny. Narovnal se, aby byl co největší, a zlobně zabodl zrak do své milenky. Jeho nahota poněkud snižovala význam jeho gesta. „Cathy, přece si nemyslíš, že mne můžeš porazit v boji, nebo ano? Koneckonců, já jsem Morituri.“

„A mě vycvičili v Domě rozkoše. Učili nás tam všechno možné. Byl bys překvapený. Oba jsme tak trochu z formy, ale ty bys to měl opravdu vzdát, Owene. Jestli tě nedostane ten nůž, dostane tě ta pistole, hned jak se nabije. Rozlučme se, drahý. Užili jsme si spolu, tak to teď nekaž.“

Ještě ani nedomluvila a už se na něj plavým skokem vrhla.

Dlouhý nůž mu mřil rovnou na srdce. Owen v poslední chvíli uskočil stranou, Cathy proplachtila kolem něj a nůž ho jen škrábl po žebrech. Cathy obratem chytla balanc a otočila se. Owen znechuceně zaznamenal, že se dokonce ani moc nezadýchala.

Dlouhý škrábanec na žebrech ho pátil, cítil, že mu po boku stéká krev. I když ho to žralo, musel připustit, že Cathy je jasně v mnohem lepší formě než on.

To pomýšlení v něm zažehlo vztek a když znovu zaútočila, zlehka zaujal obranný postoj, což ostatně měl udělat už na začátku. Jeho zbrojmistr strávil moře času, než to do něj vtloukl.

Cathy po něm skočila znovu a Owen elegantně ustoupil stranou a zároveň ji chytil za ruku a zkroutil ji jí za záda. Její vlastní rychlost ji na místě strhla a jen sykala bolestí, když jí ruku kroutil dál. Prsty se zdráhavě rozevřely a pustily nůž. Dopadl na zem, ale než Owena vůbec napadlo po něm sáhnout, odkopla ho. Ale pak se podivně svinula, vykroutila se mu a než si stačil uvědomit co se děje, praštila ho, až odletěl. Honem se snažil zvednout a zároveň se rozhlížel po noži. Cathy se rychle otočila, dlouhá noha vyletěla a zkušeně Owena zasáhla do hlavy těsně nad ucho. Ještě se dokázal odvalit, jenže dopadl na podlahu tak tvrdě, až mu v hlavě hučelo.

Výborně, pomyslel si Owen a snažil se stáhnout nohy pod sebe. Tolik úkladných vrahů po mně může jít a já musím vyfasovat zrovna kopající hadí boxerku. No co, když si nevíš rady, improvizuj. A když ani to nepomůže, fixluj.

Cathy se na něj vrhla znovu. Pohybovala se tak rychle, že ji sotva stačil sledovat. Owen strhl ze židle šaty, které si tam předtím odložil, a hodil je Cathy do obličeje. Na okamžik neviděla a zavravorala a to Owenovi stačilo, aby stihl popadnout nůž a vrazit jí ho mezi žebra. Na dlouhou chvíli znehybněli, Cathy na nohou, on na kolenou, a oba supěli. Cathy namáhavě sípala, hrudník se jí ztěžka zvedal a klesal a z boku se jí valila krev. Šaty spadly. Vztekla ho popadla za ramena, jako by se ho chtěla chytit, aby neupadla, ale síly ji už opouštěly a aniž ho pustila, sesunula se na podlahu. Položil ji, posadil se vedle ní a něžněji vzal do náruče. Křečovitě se rozkašlala a z úst jí vytryskla krev.

„K čertu,“ zasípala. „Tys mne zabil, Owene.“

„Jo, myslím že jo. Proč, Cathy? Proč jsi to udělala?“

„Byl jsi postaven mimo zákon. Ta zpráva prosákla právě když jsem ti šla pro pití. Veškeré tvé tituly, pozemky, majetek a peníze propadly. Za ukrývání nebo pomoc je smrt. Kdo přinese tvou hlavu, raději oddělenou od těla, na císařský dvůr na Golgotu, bude odměněn lordstvím na Tyrkysarii a polovinou tvých peněz. Někdo zatraceně touží po tvé smrti, Owene.“

Kašlala a plivala krev. Owen ji pevně přitiskl k sobě. Postaven mimo zákon? Ať se snažil jak se snažil, nemohl to pochopit. Během několika okamžiků se jeho svět obrátil vzhůru nohama. Cathy bolestivě kašlala a zatínala zuby, aby nekrvácela z úst. Křečovitě mu svírala paže a Owen ji držel, dokud křeč nepovolila. Nevěděl, co má dělat.

„Ještě něco bys měl vědět, Owene.“ Hlas měla tichý a zastřený a měl co dělat, aby jí rozuměl. „Já jsem špeh. Z císařského dvora. Tehdy před sedmi lety mě na tebe nasadili. Od té doby je krmím informacemi.“

„Tiše, lásko. Neunavuj se. Já to vím. Věděl jsem to celou dobu. Na tom nezáleží.“

Cathy se na něj podívala. „Tys to věděl? A nikdy jsi nic neřekl?“

„A co jsem měl říkat? Hned jak ses sem se mnou nastěhovala, můj UI tvé krytí odhalil. Je na takové věci dobrý. Nikdy jsem s tím nic nedělal, protože bylo snazší mít tu špeha, o kterém vím a mohu na něj dohlédnout, než muset zjišťovat, kým tě nahradili a zvykat si zas na někoho nového. A kromě toho jsem tě měl rád.“

„Já jsem měla ráda tebe,“ zasípala Cathy. „Na špehování jsem nikdy neměla hlavu.“

Schoulila se, opřela se mu hlavou o rameno, maličko se otřásla a přestala dýchat. Owen ji držel v náručí, až z ní život vypřchal, a pak seděl a něžně ji kolébal jako spící dítě. Po chvíli ji pustil a položil na podlahu. Teď mu připadala nějak

menší a křehčí.

Podíval se na sebe a znechuceně se ušklíbl nad její krví na své kůži. Sebral z podlahy prádlo a utřel se s ním. Pak se začal oblékat a nakonec zase šaty odhodil na podlahu. Připadlo mu, že teď už na ničem nezáleží. Uvědomil si, že slyší praskat plameny stravující postel a maně ho napadlo, že by měl někoho zavolat, aby s tím něco udělal. Zapnul svůj komunikátor, zrušil Nerušit a spojil se se svým domácím UI.

„Ozymandie...“

„Sklapni a poslouchej,“ ozval se jeho UI. „Jsi v pěkné bryndě, Owene. Byl jsi postaven mimo zákon a na tvou hlavu je vypsána zatraceně slušná odměna.“

„Já vím.“

„A ví to i velitel tvé ochranky. Právě teď míří k tobě, a to s tolika strážnými, kolik jich jen dokázal splasit, a s jasným cílem oddělit ti hlavu od krku. Nediv se, nikdy jsi mu pořádně neplatil. Teď odtud musíš vypadnout.“

„Právě se mne pokusila zavraždit Cathy. Musel jsem ji zabít.“

„Je mi líto, Owene, ale na tohle teď nemáme čas. Všichni na panství teď pravděpodobně pomýšlí na vraždu a mají namířeno za tebou. Tady už nemáš žádné přátele. Jdi tajným východem, projdi tajnými chodbami a zkus se dostat ke svému soukromému letounu. Než se ti to podaří, měl bych získat jasnější obraz o tom, co se děje, a možná vymyslím, co bys měl dělat dál.“

Owen došel ke dveřím do ložnice, opatrně otevřel a vykoukl na chodbu. Nikdo tam nebyl, ale měl dojem, že z dálky slyší někoho přicházet. Zavřel dveře, zamkl, šel zpátky a sebral šaty.

Ignoroval krev na košili i na kůži a rychle se oblékl. Ať se stalo, co se stalo, byl by blázen, kdyby tomu čelil nahý.

„Oze, proč jsem byl postaven mimo zákon? Já tomu nerozumím. Odešel jsem ode dvora a šel jsem sem právě proto, že jsem se chtěl vyhnout přesně těm intrikám, kvůli kterým tě nakonec postaví mimo zákon. Já nejsem nikomu nebezpečný. Já jsem jen chtěl mít pokoj, abych mohl v klidu pokračovat ve své historii.“

„Dvůr neuvedl žádný konkrétní důvod, ale to ani nemusí.“

Slovo císařovny je zákonem. Osobně se domnívám, že jako Morituri jsi mohl být užitečný nějakým frakcím uvnitř dvora i mimo. Jak to chápu já, císařovna na tobě má osobní zájem.

A ty víš, co to obvykle znamená...“

„Jo. Když naposledy projevila o někoho osobní zájem, byly jeho pozůstatky pro výstrahu rozeslány na sedmáct různých planet. Dobrá, jsem oblečen. Otevři schodiště.“

Holoobraz prvního Moritura se odsunul a objevila se úzká chodba. Hluboko v tunelu se ukázalo světlo. Jako všechny správné hrady mělo i Moriturské sídlo několik tajných dveří a chodeb. Částečně z tradice, ale převážně proto, že Moriturové vždycky považovali za užitečné mít v rukávu pár trumfů navíc. O těchto chodbách nevěděl dokonce ani Owenův velitel ochranky. Owen si přehodil svůj nejlepší plášť, připjal si meč, zvedl Cathin disruptor a vsoukal se do úzkého otvoru. Holoobraz se zasunul na své místo.

Pořád ještě nemohl uvěřit, že se to všechno děje doopravdy.

V jednu chvíli byl život skvělý, bohatý a všechno dávalo smysl, a v další byl vzhůru nohama, naruby a lidé, které znal celá léta, se ho snažili zabít. Takhle se naposledy cítil, když mu přinesli zprávu, že jeho otec je mrtev. Sťat na ulici jako nepřítel Říše. Nikdo mu nikdy neřekl proč, nebo co provedl, a ptát se byl holý nerozum. Owena to vlastně ani nepřekvapilo. Jeho otec kul pikle a intrikoval s frakcemi či proti nim po celý život.

Člověk by měl vždycky dělat to, v čem je nejlepší – to bylo vše, co mu kdy otec na toto téma řekl.

Jenže se to zvrtilo tak, že otec nebyl tak mazaný, jak si myslel, a Owen se stal Moriturem, když mu bylo šestnáct. Pokusil se pro svého otce truchlit, jenže toho muže skoro neznal. Nikdy spolu netrávili moc času. Otec byl neustále pryč, kul pikle, sháněl peníze, vlivné lidi nebo slávu. Neuspěl ani za mák. Owenova matka zemřela, když byl ještě tak malý, že si na ni ani nepamatoval, takže většinu života strávil po dohledem zástupu poručníků, vychovatelů, domácích učitelů a rodinných přátel.

Jeho jediným opravdovým přítelem a rozhodně jediným, kterému kdy důvěřoval, byl rodinný UI Ozymandius.

Cathy měl moc rád, ale nikdy jí nevěřil. Překvapilo ho, že ho její smrt tak bolí.

Celý bojový výcvik a politické znalosti otce nespasily a Owen si z toho odnesl ponaučení. Nikdy se moc nezajímal o stávající politiku, takže shledal, že je vcelku snadné odehnat rozličné intrikující kliky, které kolem něj začaly čmúchat, jakmile zdědil titul. Dal jasně najevo, že jediné, co ho zajímá je historie, a udělal vše pro to, aby o sobě vytvořil představu člověka zabeđeného, beznadějně zabraného do bádání a naprosto ponořeného do sebe. Propustil zbrojmistra, obrátil se zády ke dvoru a dvorské politice a koupil si panství na Tyrkysarii, daleko na Okraji, v bezpečné vzdálenosti od císařovny a jejích patolízalů. Nehodlal udělat stejnou chybu jako otec.

Jenže se to všechno nějak zvrtilo.

Rychle kráčel chodbou a v duchu to převracel pořád dokola.

Světla se před ním sama rozsvěcovala a za ním zhasínala, takže se pohyboval v trvalé tůni světla procházejícího tmou.

Nemohl být postaven mimo zákon bezdůvodně. Muselo dojít k nějakému strašlivému omylu. Kdyby se tak jen mohl spojit se správnými lidmi, zjistit kde se stala chyba a všechno vysvětlit, pak by se možná všechno urovnalo a on by mohl žít svůj život jako dřív. Ale aby toho dosáhl, musí se vyhnout svým nepřítelům a zůstat naživu. Což se snáze řekne, než udělá. Možná by bylo dobré odejít do komunikačního střediska sídla. Tam by se mohl zabarikádovat, volat o pomoc a doufat, že najde spřízněné ucho. Cokoli je lepší než slepě prchat.

„Jaký je v tuto chvíli stav komunikace?“

„Mizerný. Veškeré hlavní komunikační kanály jsou zablokovány. Místní kanály jsou zatím volné, ale nevím na jak dlouho. Ať tak či onak je jasné, že ti nemá být umožněno se hájit.“

Čím víc do toho pronikám, tím víc jsem přesvědčen, že to všechno bylo připraveno na nejvyšších úrovních. Vydrž,

místní kanály právě padly. Všechny. Tento soukromý ještě chvíli udržím, ale nemohu zaručit, jak dlouho. Ostatně se ti už vůbec nemohu za nic moc zaručit, vyjma toho, že musíš prchat. Tvůj velitel ochranky už se svými lidmi vpadl do tvé ložnice. Všichni jsou ozbrojení, někteří mají energetické zbraně. Našel Cathyino tělo. Teď to tam obracejí vzhůru nohama, hledají tajný východ. Jsou velmi důkladní, ale zdá se, že zapomněli na mé senzory. Velitele ochranky nijak nepotěšilo, že tam nejsi. Je ho slyšet hezky daleko.“

„To všechno mi řekneš později,“ přerušil ho Owen. „Jaké jsou šance, že najde tajný východ?“

„Nevalné. Opravdu nejsou příliš bystrého ducha a já jsem zmátl senzory, které si přinesli s sebou. Říkal jsem ti, že výběr lidí pro ochranku máš nechat na mně. Tahle parta se nemá čeho chytit a hned tak se nikam nedostanou. Mám chuť křičet Hoří! a Samá voda! jen abych jim dodal trochu odvahy.“

„Opovaž se!“

„Šťouro.“

Owen potřásl hlavou. „Jestli někdy zjistím, kdo ti naprogramoval ten smysl pro humor, oběsím ho na jeho vlastních střevech. Nemohli bychom se laskavě vrátit k věci?“

„Jistě, Owene. Máš ještě ten moriturský prsten?“

„Ovšemže ho ještě mám. Musel bych vyplácet půl tuby masti, abych dostal tu prokletou věc dolů. Proč?“

„Právě jsem objevil hluboko ve své paměti skrytou složku, která se měla vynořit pouze v případě, že bys byl postaven mimo zákon. Někdo myslel dopředu, i když jeho pohnutky mi v tuto dobu nejsou známy. Ten prsten je zjevně velmi důležitý.“

Je to svého druhu klíč. Podle té složky s ním máš jít na Mlhosvět, kde na tebe čeká pomoc.“

„To je všechno?“ otázel se po chvíli Owen.

„Obávám se, že ano. Nicméně mám pocit, že bych měl zdůraznit, že pokud je v mé paměti jedna skrytá složka, mohou tam být další s dalšími informacemi, které budou pravděpodobně spuštěny budoucími událostmi.“

„V tom má určitě prsty můj otec,“ pravil znechuceně Owen.

„I po smrti se mi ještě snaží řídit život. On a ty jeho zatracené pletichy. Mlhosvět, proboha! Zakázaná planeta. Svět plný zločinců a vrahů, životní úroveň barbarů. Tam bych nežil, i kdyby mi platili. Ne, Oze, je mi jedno, kam jdu, ale tam ne. Já vím, co chce. Čekal ode mne, že když bude zabit, vezmu si jeho prsten a odpřísáhnu, že ho pomstím, přesně jako ve všech těch operách, které tak miloval. Nu, ať jde k čertu. Nenechal jsem si od něj diktovat co mám dělat ani když byl naživu a nehodlám s tím začít teď. Jestli on chtěl riskovat, že ho zabijí za jeho špinavé, ubohé politické intrikánství, je to jeho věc, ale já mám v životě na práci lepší věci. A nenechat se zabít je na prvním místě.“

„Jsem si jist, že tvůj otec měl jen ty nejlepší úmysly,“ poznamenal UI.

„To říkáš jen proto, že ti to naprogramoval. Nikdy mi nerozuměl. Nikdy se o to ani nesnažil. Nikdy nepochopil, že nechci být válečník.“

Chvíli spěchal dál mlčky. Už neměl co říct a kromě toho šetřil dechem na běh. Tunel zřetelně vedl dolů, ale po tolika zatáčkách a smyčkách Owen dočista ztratil přehled, kde je.

Únikovou cestu ještě nikdy nepoužil a zatím ho nijak nenadchla. Bylo tu zima a vlhko a strašlivě to tu smrdělo. Co jiného taky mohl čekat. Těžko mohl do tajného tunelu posílat každý týden úklidovou četou. Zpomalil na rychlou chůzi a zhluboka oddechoval. Východ už nemůže být daleko a Owen tam nechtěl dorazit vyčerpaný a uštvaný. Člověk nikdy neví, kdo na něj kde číhá.

„Oze, jsi tam ještě?“

„Jistě, Owene. Kde jinde bych měl být?“

„Chytráku. Podívej, vůbec mi to nedává smysl. I kdybych byl postaven mimo zákon, dvůr by to přece nevyhlásil veřejně.“

Dokonce i v dnešních časech, za vlády Železné čubky, je postavení lorda mimo zákon mimořádně, zatraceně vzácné a skoro vždycky se provádí neveřejně. Je přece naprosto nevhodné, aby nižší vrstvy získaly zálibu ve vraždění urozených, ne? Ještě by mohly připadnout na něco horšího. My máme být něco zvláštního, vysoko nad nimi, netknutí a nedotknutelní tím jejich bezvýznamným, ubohým životem. Lorda nemůžeš jen tak postavit mimo zákon. To není jen tak!“

„Rozhodně je to neobvyklé,“ souhlasil UI. „Já prostě jen předpokládám, že císařovna upřímně touží po tvé smrti.“

Odměna za tvou hlavu je neslýchaně vysoká. Hm. Tak mě napadá, kolik by za tebe dala mně?“

„Oze...“

„To byl jen takový nápad. Drž se, mám nové zprávy. Někdo se snaží proniknout do mých programů. Profesionálně. Pronikají skrz mou ochranu, jako by tam ani nebyla. Mají nějaké opravdu zdatné hackery, Owene. Možná jsme v opravdu velkém průšvih.“

„Jsou to císařští?“

„Určitě. Ale ještě nepropadej panice. Už nějaký ten čásek na vás Moritury dohlížím a za ta léta jsem se naučil pár triků. Včetně toho, jak vypadat mnohem tupěji, než doopravdy jsem, a mezitím je opatrně odvést od své pravé podstaty.“

Právě teď jsem pro ně jen namyšlený chroustač čísel s pozlátkou UI.

A než zjistí pravdu, hodlám být dávno pryč. Takže mé složky jsou ve stávající chvíli v bezpečí, ale čím dřív mne dokážeš dostat pryč z centra tohoto sídla, tím lépe.“

„Počkej, Oze. Co udělali s mým kreditem?“

„Owene, to, co udělali s tvým kreditem, bych neudělal ani s mrtvým psem. Teď nestojíš ani za zlamanou grešli. Peníze ti zrušili do poslední penny a zabavili ti veškerý majetek a pozemky včetně těch několika, o kterých podle nás ani neměli vědět. Ale většinu z toho jsem ti už řekl, copak jsi nedával pozor?“

„Sklapni, Oze, toto je vážné. Bez kreditu jsem vyřízený. Ať půjdu kamkoli, potřebuji peníze. Nech mne chvíli

přemýšlet...

Rodinné šperky! Ty by měly vynést malé jmění!“

„Na to zapomeň, Owene. Za prvé nemáš čas se pro ně vracet, za druhé tam na tebe čeká ochranka pro případ, že bys byl tak hloupý a šel si pro ně, a za třetí jsou ty šperky po zásluze vcelku proslulé. Při první příležitosti, kdy by ses je pokusil prodat, by tě poznali.“

Owen se zachmuřil. „Nesnáším, když máš pravdu.“

Zahnul za roh a vyšel z tunelu do jeskyně pod sídlem, kde přechovával svůj soukromý letoun. Zeď na místě, kde právě stál, odstřílel disruptorový paprsek a do vzduchu vyletěl roj kamenných úlomků. Owen sebou hodil zpátky do tunelu a tiše nadával, jen v duchu, aby se neprozradil. Pevně sevřel Cathyin disruptor.

„Proč jsi mne k čertu nevaroval, že tam na mne někdo číhá?“ vyslal vztekle mentální dotaz.

„Promiň, Owene. Ti hackeři mne odřízli od senzorického aparátu v sídle. Už nemám přístup k žádnému bezpečnostnímu systému. Jsou hlouběji, než jsem si myslel. Už pronikají k mé podstatě, Owene. Ještě toho mohu zkusit hodně, abych si je udržel od těla, ale začínám z toho mít opravdu špatný pocit.

Musíš mne odtud dostat brzy, jinak mě ztratíš.“

„Výborně. Starat se o něco jiného je přesně to, co mi ještě chybělo. Podívej, můžeš se přes můj komunikátor napojit na senzory letounu a podívat se skrz ně?“

„Bude to riskantní. Hackeři mne budou sledovat k tobě.“

„Udělej to. Potřebuji vědět, kolika lidem čelím a kolik z nich má energetické zbraně.“

„Dobrá, jsem uvnitř. Tři muži. Jeden disruptor. Všichni mají meče. Schovávají se za letounem.“

„Krucí,“ zavrčel Owen. „Kdo to, k čertu, je?“

„Další z tvé ochranky. Jestli chceš, řeknu ti jména.“

„Stejně bych je neznal. Nikdy mě to nezajímalo. Dokud velitel ochranky dělal svou práci dobře, nepletl jsem se do toho.“

„Dobrá, napříště, pokud nějaké bude, ti navrhuji obětovat trochu času a udělat si v ochrance pár přátel. Nikdy nevíš, kdy se ti to může hodit.“

Owen cosi zavrčel, ale pořádně ani neposlouchal. Faktem je, že si to během chvilky bude muset rozdat se třemi ozbrojenými muži, přičemž jeden z nich má energetickou zbraň, a nemůže to moc dlouho odkládat. Jenže ručnímu disruptoru trvá pouze dvě minuty, než se po každém výstřelu zase dobije, což znamená, že závodí s časem. Musí se přesunout ve chvíli, kdy bude pistole nepoužitelná. Tři na jednoho není tak zlé. Ne pro někoho, kdo má za sebou jeho výcvik. Ale výcvik je taky všechno, co má. Dosud nikdy nemusel čelit takovému druhu přesily ve skutečnosti. A to si ještě dovolil pěkně zlenivět. Byl si tak jist, že mu tady nic nehrozí...

Přestal na to myslet a hrdě vtáhl břicho. Takže nakonec z něj přece jen bude bojovník, navzdory všemu, co si po otcově smrti sliboval. Bude muset být Moriturem se vším všudy.

Zhluboka nasál dech do plic, na chvíli ho zadržel, a pak vydechl. Zvolna, cílevědomě se uklidňoval. Pousmál se nad tou ironií a pak pronesl aktivační heslo žihadlo. Krev se mu vehnala do hlavy a srdce se mu rozběhlo jak splašené.

Pohřbené podprahové reflexy se rázem probudily a zaplavily jeho organismus adrenalinem, endorfiny a dalšími séry ze speciálně geneticky upravených žláz. Svaly mu naběhly a smysly se zostřily. Byl silnější, rychlejší, ve všech směrech zdatnější. Mozek pracoval jasně a sbleskovou rychlostí. Dokud bude žihadlo trvat, bude víc než člověk, víc než jen člověk. Dlouho ho udržet nemůže, protože by ho vypálilo. Ale snad to vydrží dost dlouho na to, aby stačil udělat to, co musí.

Znovu vyrazil z tunelu. Pohyboval se tak rychle, že byl pouhým okem téměř nepostřehnutelný. Zvedl disruptor a prostřelil muže s pistolí hrud' dřív, než se stačil vzpamatovat z toho, že se tam Owen tak najednou objevil. Energetický paprsek strážnému prorazil hrud' a odhodil ho stranou. Energetická pistole mu vyletěla z ruky a dopadla daleko od ostatních. První muž ještě ani nedopadl na zem a už se Owen vrhl na druhé dva. Vedle něj vypadaly jejich pohyby, jako by jim každá vteřina trvala celou věčnost. Jejich meče se zvedaly úděsně pomalu a vzápětí už byl mezi nimi, nadlidsky rychlý a silný, nabitý energií téměř nad možnosti lidského těla. Jeho meč proťal jednomu hrdlo a skoro mu oddělil hlavu od těla a vzápětí se jen mihl a zajel druhému do hrudi. A najednou bylo po všem.

Owen přerušil žihadlo a málem by upadl, jak ho najednou zasáhl všechny ten nashromážděný tlak. Použil ovládanou sílu šilence, i když ne naplno. Použit svaly naplno by znamenalo odtrhnout je od kostí. Ztýrané srdce tlouklo tak rychle, až to bolelo, lapal po dechu, až se zalykal, a byl celý zplavený. Chemické látky, které vhnal do těla, se začaly zvolna vstřebávat a Owen se nezvladatelně rozklepal. Obyčejného člověka by zabil už jen ten pouhý šok, ale on byl něco víc. Byl Morituri a to žihadlo bylo to skutečné moriturské dědictví.

Pak třes ustál a Owen se nervózně usmál. K čertu, cítí se dobře. Pomalu zavrtěl hlavou a potlačil euforii. Nebyla opravdová, byl to jen vedlejší účinek endorinů, které měl ještě v krvi. Toto bylo tajemství Moriturů, to dělalo z jeho rodiny tak dokonalé válečníky. A zároveň trvalé pokušení, kterému bylo nutno odolávat a opanovat ho. Byl to větší nápor, než mohla poskytnout jakákoli droga, latentní narkomanie silnější, než aby si ji vůle dokázala odepřít. To byl klíč moriturského výcviku, založeného na podprahových rozkazech uložených hluboko v podvědomí: stačí jen použít žihadlo, když je to nutné. Owena to nikdy nelákalo. Těch několik málo příležitostí, kdy ho předtím za přísně kontrolovaných podmínek použil, ho před takovými pitomostmi dostatečně vyděsilo. Žihadlo zatlačí rozum do pozadí, vytáhne na povrch šelmu, která dřívě v každém, a donutí ho chovat se jako šelma. Dělalo to z něj přesně takový typ člověka, jakým se zapřísáhl stát nechtěl, to by raději zemřel.

Zaplašil ty úvahy a aniž se namáhal zkrvavený meč očistit, zasunul ho do pochvy. Později na použití žihadla ještě doplatí, ale nemůže si dovolit se zhroutit a spát dřív, než se bez úhony dostane odtud. Pokud ovšem vůbec někde najde bezpečný úkryt. A za předpokladu, že nebude muset použít žihadlo zas.

Vybavila se mu jedna vzpomínka, vyvolaná zbytky chemikálií, které mu ještě líně kolovaly v krvi. Bylo mu čtrnáct a otec z něj při výcviku div nevymlátil duši, aby ho donutil použít žihadlo a stát se dospělým Moriturem. Přestál spoustu bití, než se konečně naučil, jak žihadlo vyvolat.

Díky, tati.

„Oze, jsou nějaké známky po dalších takových idiotech?“

„Ne, Owene. Podle letounových – bezesporu poněkud omezených – senzorů nejsou v bezprostřední blízkosti žádné známky života. Ono zase zatím tolik lidí neví, žeš byl postaven mimo zákon, a ti, kdo to vědí, musí pokrýt poměrně velké území. Ale těžko vědět, kdy odhalí tvou únikovou cestu a budou tě pronásledovat do podzemí. Mohu ti jen vřele doporučit, abys nastartoval letoun a vypadl odtamtud. Tvé i mé možnosti se rychle scvrkávají. Já musím používat víc a víc systémů na obranu sebe sama proti císařským hackerům. Můj mozek je ohrožen. Jestli mne brzy nestáhneš, nebudu ti schopn dál pomáhat.“

„No dobrá, zanech toho citového vydírání. Hned jak se dostanu na svou soukromou jachtu, zjistím, co se dá dělat. Slunochod má víc než dost systémové kapacity, aby tě pojal.“ Owen se najednou usmál. „A to jsem se prý zbláznil, když jsem zaplatil tolik peněz za jachtu. Já jim ukážu. Slunochod má v sobě zabudované možnosti, o kterých se většině lidí ani nesní.“

„Z dnešního pohledu byla ta jachta moudré rozhodnutí,“ poznamenal Ozymandius. „Vždycky jsem obdivoval schopnost tvé rodiny trpět praktickou paranoiou.“

Owen se v duchu uchechtl a odklopil kryt kabiny svého soukromého letounu. Nebylo tu nic zvláštního k vidění, jen dlouhá úzká kabina s křídly a malým motorem. Maximální rychlost sto, je-li vám vítr nakloněn, a energetické krystaly tak na týden, pak se musí znovu nabít, ale byl užitečný pro pohyb po panství, a tak si ho nechával po ruce. Nikdy ho vážně nepovažoval za nouzovou možnost, ale když věděl, že tam je a on není odkázaný na cizí dopravu, cítil se bezpečněji. Vsoukal se na pilotní sedadlo a zaklopil kryt. Nastartovat letoun trvalo jen pár vteřin, poté se s ním opatrně zvedl z plošiny a vyletěl z jeskyně do jasného dopoledního slunce.

Kryt automaticky ztmavil, aby ho chránil před prudkým světlem, ale stejně mu připadalo, že je oslnivě jasno. Zamířil na sever a zvedl rychlost na maximum, kam až se odvážil. Tyrkysaria byla napohled chladná, zelená, klidná a mírumilovná. Připadalo mu nemožné, že by mu v tak dokonalém světě mělo jít o život. Jedním směrem se vlnily rozlehlé pastviny, druhým kukuřičné lány, obě se táhlo, kam až oko dohlédlo, tu a tam krajinu přetínaly nízké kamenné zídky a lidé poklidně pracovali na polích, jako by byl dnešek jen dalším všedním dnem.

To není fér, blesko mu hořce hlavou, ale hned se vzpamatoval. Teď není čas na sebelítost. Odtrhl pohled od svého lidu a přes komunikační implantát se napojil na pilotní počítače.

Všechny systémy reagovaly normálně a energetická hladina vypadala uspokojivě i s ohledem na potřebu dostat se na místo, kde skrýval Slunochoda. Pokud se nestane něco mimořádného. Letoun neměl žádné zbraňové systémy a žádné energetické štíty. Disruptorový paprsek by projel kabinou jako nůž papírem. Owen se najednou cítil bezbranný a osamělý v tom chatrném letadélku, otrásl se a dlouho mu ještě trvalo než se zase plně ovládal.

Senzory letounu mu najednou zamumlaly do ucha zprávu, že má v zádech dva další letouny. Byly jen pár minut za ním a pomalu, leč vytrvale se blížily. Owen procitěně zaklel. Nikdy neměl svou ochranku oprávnit k držení zvláštních letounů. Pokusil se zvýšit rychlost, ale hladina energie klesala a letoun se vlekl hlemýžďím tempem. Stačila rychlá kalkulace, aby bylo Owenovi jasné, že ho ty dva letouny dostihnou mnohem dřív, než se dostane ke Slunochodovi a do bezpečí.

„Oze, ještě jsi se mnou?“

„Není zapotřebí křičet, Owene. Nejsem hluchý.“

„Tak převezmi řízení letu. Tvé reflexy jsou o hodně rychlejší než mé.“

„Ano, Owene.“ Letoun se náhle naklonil na jednu stranu, vrátil se zpátky a v nepředvídatelných intervalech stoupal a padal. „Úhybné manévry,“ vysvětloval UI.

„Příště,“ odvětil Owen, který se usilovně snažil zůstat na sedadle a udržet obsah žaludku uvnitř, „by menší varování nezaškodilo.“

„Jistě, Owene. Cítím, že bych tě měl také varovat, že podle dálkových senzorů tvého letounu jsou na letounech za námi nejméně tři energetické zbraně. Bude stačit jeden zásah na nějaké choulostivé místo a jsme dole.“

„Tohle jsem si domyslel sám, díky. Máš ještě nějaké jiné dobré zprávy, o které by ses se mnou rád podělil?“

„Podle dálkových senzorů se rovněž do pronásledování pustila další tři vzdušná plavidla. Zatím jsou příliš daleko na to, abych je identifikoval, ale jejich rychlost naznačuje, že jsou mnohem silnější než tyto letouny, a blíží se rychle.“ Jsou dny, pomyslel si Owen, kdy se člověk může rozkrájet a stejně se mu nic nedaří.

Letoun se najednou naklonil – disruptorový paprsek mu roztrhl levé křídlo. Celý letoun se bolestně otrásl a rychlost začala klesat. Letoun sebou házel sem a tam, jak UI rychle zkoušel veškeré nouzové manévry, kterých byl stroj schopen, ale škoda už byla hotová. Rychlost klesla, letadlo ztrácelo výšku a pronásledovatelé se vytrvale blížili.

„Budeš muset převzít řízení, Owene,“ ozval se najednou UI. „Útoky na mne sílí a ze mne samého už nezbyvá tolik, abych ti mohl pomáhat. Až se dostaneš na Slunochoda, můžeš mne stáhnout. Jestli ne, těšilo mne. Sbohem.“

„Oze! Ozymandie! Ozvi se, proklatě!“ Owen čekal, ale nedostal žádnou odpověď. „Sakra! Žihadlo!“

Nelíbila se mu představa, co s ním žihadlo nadělá tak brzy po posledním použití, ale jakáž pomoc. Potřeboval tu mimořádnou rychlost a reflexy. V hlavě mu zabušila krev a rozproudila se v něm nová síla. Letoun se znovu otrásl – zezadu ho zasáhl druhý energetický paprsek. Motor ztratil svůj vysoký sebejistý tón a začal kašlat. Předek klesl a letadlo padalo nosem napřed k zemi. Owenovi připadalo, že to všechno se děje nemilosrdně pomalu, ale i když se mu ruce pohybovaly na řídicím panelu neuvěřitelně rychle a jistě, nemohl dělat nic než sestup řídit, zastavit ho nemohl. Ještě byl daleko od svého cíle a poprvé si uvědomil, že pravděpodobně neunikne.

Před ním se pomalu zvedala země a Owen zamířil na zorané pole vedle stromořadí sloužícího jako větrolam. Jeho ruce

sevěřely řídicí páky tak silně, až je ohnul, a letoun začal liknavě reagovat. Pak ho zezadu zasáhl další energetický paprsek a všechna světla na kontrolním panelu zhasla. Letoun padal jako kámen, motor ztichl a země se řítila k němu. Levé křídlo narazilo do země první a letoun se prudce otočil. Náraz brutálně mrštil Owenem do bezpečnostních pásů a vyrazil mu dech.

Chvilí tam jen bezmocně visel jako v mrákotách a pak ho žihadlo probralo. Letoun se zabodl nosem do země a Owen visel nad paprskovitě popraskaným krytem kabiny. Zatáhl za popruhy, aby je uvolnil, a jak padal na kryt, prorazil pěstí sklo.

Část střepe vypadla ven, ale ne dost na to, aby se mohl proplazit mezi ostrými střepinami skla, které trčely z rámu. V kabině byl kouř a za sebou slyšel praskat plameny. Pevně se chytil rámu, vylámal pár střepin a lhostejný ke střípkům, které se mu zarývaly do dlaní, pomalu kovový rám roztahoval. Pevná ocel zaskřípala, jak se neochotně poddala jeho nadlidské síle. Po rukou mu stékala krev. Kabina byla plná kouře, měl pocit, že mu snad prasknou plíce. Vyhnul ocelové okraje a konečně se protlačil skrz skleněné střepy ven.

Dopadl na měkkou zem, chvíli klidně ležel na zorané prsti a pak ho žihadlo zase postavilo na nohy. V letové kabině burácely plameny a k nebi se jako výstražné znamení valil hustý černý dým. Pronásledovatelé ho nemohou minout, i kdyby chtěli. Přistál jen pár stop od větrolamů a kolem něj se táhla holá pole. Neměl ani tušení, kde je, a jeho jediná mapa hořela v letounu. Zkusil komunikátor, ale Ul byl stále zticha. Žihadlo v něm proudilo jak tekutý oheň, supersilné svaly se nedočkavě chvěly a on měl pocit, jako by měl všechen čas světa, aby mohl udělat vše, co je nutné. Střízlivě si zkontroloval ruce.

Nebyly moc vážně poraněné a menší ranky se už samy stahovaly. Ani ruce, ani nic jiného ho nebolelo a taky nebude, dokud nepřeruší žihadlo. Ale pak ho bude každý kousek ztýraného těla trápit zatraceně víc, než jen těch pár škrábanců a modřin. Lidské tělo není určeno k výkonu na takové úrovni a tak dlouho.

Vzhlédl a uviděl, že se k němu z nebe bez spěchu snášejí dva letouny. Tři další visely v dálce jako vysoko letící draci. Owen jednou rukou tasil meč, druhou disruptor a vydal se ke stromům. Chtěl si krýt záda. Možná není takový válečník jako jeho otec, ale přesto je Morituri a ukáže svým nepřátelům, co to znamená. Ať je to, kdo je to. Pravděpodobně další lidi z ochranky, ti nevděční bastardi. Otočil se zády k mohutnému kmeni a opřel se o něj. Teď na něj mohou jít zepředu a ze stran, ale ne zezadu. Je dobré mít něco, o co se člověk může na tomto nejistém světě opřít.

Čím víc si prohlížel svá zranění, tím vážněji vypadala, a tak se na ně přestal dívat. Žihadlo ho chránilo před bolestí a šokem, ale také nebezpečně spalovalo jeho silové rezervy. Dlouho to nevydrží, zejména jestli bude muset bojovat o život. Upřel zrak na oblohu, na letadla vznášející se nad ním jako supi. První dva letouny přistály v uctivé vzdálenosti od jeho hořícího stroje a na zorané pole se vyhnuli strážní. Owen jich napočítal čtrnáct a uspokojeně přikývl. Rád viděl, že ho berou vážně. Méně by považoval za urážku.

Další tři stroje se rozvážně snášely k zemi. Owen si snažil srovnat roztoulané myšlenky. Na těch dalších jsou určité další strážní a někteří s energetickými pistolemi. Nakonec nezáleží na tom, jak rychlý a silný díky žihadlu bude, nepřítel je stejně moc. A i kdyby je nějakým žihadlem vyvolaným zázrakem všechny zabil, zůstat pod vlivem žihadla tak dlouho by zabilo zase jeho. Tak či tak je ztracen. To je možná ten pravý moriturský odkaz.

Owena napadlo, že tady zemře, ztracen, sám, opuštěný všemi, jinž věřil, ale ta představa ho neděsila zdaleka tolik, jak by si byl myslel. Ztratil všechno, na čem mu záleželo, a i to málo, na čem mu nezáleželo: titul, peníze, postavení, dokonce i lidi. Měl jsem tě rád, Cathy. I kdybych nějak dokázal tuhle past přežít, co jen ze mne to žihadlo udělá? A má jediná budoucnost je život štvance a odpadlíka. Všichni se obrátí proti mně. Ach, Bože, zabil jsem Cathy.

Najednou byl navzdory žihadlu strašně unavený. Ne že by se mu chtělo umřít, jen nevěděl, jaký má smysl žít dál. Všechno, čeho si cenil, mu vzali lidé, na které se nedostane. Připadalo mu nepravděpodobné, že by se kdy mohl pomstít, a teď v tom ani neviděl žádný smysl. To, co ztratil, mu pomsta nevrátí. Ale když už má zemřít, raději odejde důstojně a nebude bojovat a kvičet jako prase na jatkách.

Zrušil žihadlo a málem upadl, když se mu rány zase otevřely.

Po těle mu prýštila krev a nohy se mu třásly a podlamovaly. Posledních sil odložil meč a disruptor. Neposkytne těm zmetkům potěšení z boje. Lidé, kteří bývali jeho strážnými, cílevědomě a s tasenými zbraněmi postupovali k němu.

Owen se zahalil do zbytků své pýchy a důstojnosti a úporně se snažil udržet hlavu zpřímá.

A pak se zničehonic ozval třesk, objevila se nějaká loď a všechno se rázem změnilo. Strážní se zděšeně rozkřičeli a jeden přes druhého se rozprchl do všech stran. Lesklá ocelová burácející loď zastínila slunce, vzápětí narazila do zryté země a zůstala ležet, obrovská, ohyzdná a nehybná.

Owen by taky utekl, ale nohy mu vypověděly službu. Tupě zíral na tu zmáčknutou, hranatou loď před sebou: jednoduchý ocelový kontejner bez identifikačních známek. Což je ovšem hrubě nezákonné. Pomalu mu docházelo, že to není žádná loď, ale spíš nějaký druh záchranného modulu z větší lodi. Poklop se rozletěl a na zem dopadla ocelová rampa.

V otvoru se objevila štíhlá postava. Owenovi chvíli trvalo, než zaregistroval, že je to žena, a další než si uvědomil, že je skoro stejně stará jako on a rovněž v mizerném stavu. Byla popálená, celá ukoptěná a ožehnutá. Napadlo ho, že by mohla být hezká, kdyby nebyla tak bledá a neměla na obličeji skvrny od bolesti a šoku. Taky nesla ten největší a nejodpornější ruční disruptor, jaký kdy viděl. Vztekla se na něj podívala a ukázala do lodi.

„Hod' sebou, hlupáku! Ti bastardi budou každým okamžikem zpátky a já pro tentokrát neplánuju být tady, až se vzpamatujou a začnou střílet. Pohni tou svou prdelí, ať už jsi tady!“

Owen se potácel k modulu. Nevěděl, kdo to je ani jaké s ním má úmysly, a bylo mu to fuk. Ještě před chvílí byl připraven zemřít, ale teď zase získal naději. A chtělo se mu žít. Dokázal poznat, kdy na něj volá osud. Dokázal pochopit nárazku. Vyklopýtal po rampě. Za sebou nechával krvavou stopu. Žena zvedla bezpečnostní pásy na sedadlech a Owen se vděčně na jedno sesunul. Žena sebou praštila na to druhé a začala horečnatě bušit do řídicího panelu. Loď se

zhoupla, motory zařvaly a pak už byli nahoře, pryč a v pohybu. Owen se položil do popruhů a zamýšleně si prohlížel svou záchránkyni. Bylo nasnadě, že chce odměnu za jeho hlavu a nehodlá se dělit, ale nějak si to nemyslel. Usoudil, že by z ní měl mazanými otázkami vytáhnout, co se jen dá, a postupně zjistit, co s ním zamýšlí, ale neměl na to sílu ani trpělivost. Nu, když to nejde jinak, zkus to přímo. Odkáslal si. V krku ho zabolalo.

„Jsem Owen Morituri. Kdo jsi ty a proč mi pomáháš?“

Vlastní hlas mu zněl slabě a tiše, ale jestli si toho všimla, nedala to na sobě znát. „Jsem Házel d'Ark. Jak jsem se sem dostala, to je dost složité. Zachránila jsem tě, protože se mi nelíbila ta přesila, proti které jsi stál. Vždycky jsem měla slabost pro prašivé psy. Cos udělal, že po tobě šílí tolik lidí?“

„Byl jsem postaven mimo zákon. Na mou hlavu je vypsaná velmi lákavá odměna, pokud si ji dokážeš vzít.“

„Klid, hřebečku. Já jsem taky štvanec. Nemám možnost si vybrat odměnu, aniž by mne oběsili. V dnešní době je nás takových plno, ale to už je pro Železnou čubku typické. Morituri. To jméno má zvuk.“

„To bych řekl,“ odtušil suše Owen. „Býval jsem lordem této planety.“

Házel hvízdla. „No, to mi imponuje. Já se obvykle v tak vysokých kruzích nepohybuji. Podívej, nemáš nějaký nápad, kam bych si to měla s touhle skořápkou namířit? Jde po nás pět letounů a rychle se blíží. Cítím, že bych měla taky zdůraznit, že toto je lodní záchranný modul a mé energetické články jsou skoro na dně, takže nic velkolepého. Zbývá nám tak čtyřicet minut letu za předpokladu, že nebudu muset čerpat energii na silové štíty.“

Owen zaváhal. „Ještě jsi mi nevysvětlila, proč jsi riskovala svou loď a vlastní život, abys mne zachránila.“

„Prašiví psi musí držet spolu, protože jim nikdo jiný nepomůže, člověk postavený mimo zákon potřebuje všechny přátele, jaké jen může mít. To se naučíš, jestli přežiješ tenhle svrab.“

„Dobrá. Zaměř přímo na sever. Tam by mělo být velké jezero, asi deset mil odtud, pokud jsem se neztratil víc, než si myslím.“

Řekni mi, až tam budeme.“

Uvelebil se v popruzích a usilovně si snažil srovnat myšlenky. Teď má spojence a novou šanci uniknout. Kdyby se jí povedlo dostat ho na Slunochoda, mohl by žít alespoň pro pomstu. Ta myšlenka do něj vlila novou sílu a tak se maně rozhlédl kolem sebe. Kromě popruhů a řídicího panelu tu nic moc k vidění nebylo. Všechno to bylo dokonale mřávané, ale vypadalo to vcelku solidně. Na nouzovém modulu pravděpodobně nemají žádné serepetičky význam.

„Už je to dlouho, co jsem naposledy cestoval v něčem tak primitivním,“ řekl nakonec. „Na co to letí: na páru?“

„Ještě jedna chytrá poznámka a můžeš vystoupit a tlačit,“ odsekla Házel. „Nekritizuj tu skořáčku. Zachránila ti zadek a mně taky. Tak, přední senzory hlásí přímo před námi velké množství vody. Zadní senzory hlásí plno lidí, kteří po nás jdou ve všem, co jen lítá. Měl bys raději vymyslet nějaký plán, jak nás z toho dostat, Morituri, protože já jsem své možnosti už skoro vyčerpala.“

„Klid,“ pravil Owen. „Mám v rukávu ještě jedno eso, a k tomu moc krásné. Čeká na nás na dně toho jezera.“

Házel po něm střelila podezřívavým pohledem. „Tak moment, my se budeme potápět?“

„Vystihlas to přesně. Moje soukromá jachta sedí ve své malé kolébce na dně jezera skrytá před vším, vyjma vysokovýkonnostních senzorů. Neví o ní nikdo kromě mne. Měl jsem pocit, že by se mi jednoho dne mohla hodit. Paranoia se mou rodinou netáhne jako nit, ta se valí přímo proudem. Svým způsobem je to běžný průvodní jev lordství. Spust' tuhle věc do jezera a zaměř rovnou dolů. Spojím se s jachtou, spustím její štíty a nahodím energii. Tvé senzory Slunochoda najdou, až se k němu dostaneš dost blízko. Zapluj hned vedle něj a zachyť se na vnější vzduchové komoře.“

Ten můj Slunochod, to je něco. Má veškerou sílu a vybavení, které potřebujeme k útěku, a ještě spoustu dalšího. Jakmile budeme nahoře a dáme se do pohybu, nic nás nechytí. Má vlastní hyperpohon, založený na nové, mnohem silnější technologii, která byla objevena teprve nedávno. Jen tucet lodí se s ním může měřit a žádná z nich není nikde poblíž. Stál celé jmění, ale já jsem vždycky věřil, že se vyplatí kupovat jen to nejlepší. Vezmi nás dolů, prosím.“

Házel s úsměvem potřásla hlavou. „Jak jen si ty tři procenta žiji. Jdeme dolů, Morituri. Jen ať máš pravdu.“

„Věř mi, Házel. Lhal jsem ti někdy?“

„Jak to mám vědět?“

Owen se tiše rozesmál a Házel zajela se záchranným modulem pod hladinu jezera. Modul pomalu klesal temnými vodami, Házel obezřetně sledovala senzorové panely a pak se najednou nahnula dopředu. Z hlubin se jim vstříc zvedaly obrovské tvary. Byly dlouhé stovky stop a podle senzorů rozhodně živé.

V několika vteřinách dospěly k záchrannému modulu a kroužily kolem něj. Na něco tak obrovského se pohybovaly neskutečně rychle. Házel srběly ruce, jak toužila použít nějakou zbraň, ale zdálo se, že ty bestie nehodlají člun napadnout, či ho byť jen postrašit. Skoro by přísahala, že doprovázejí člun dolů... Něco ji napadlo a obrátila se na Owena.

„Podle senzorů máme doprovod. Ať je to, co je to, rozčiluje mě, jak je to velké a naprosto jasně živé. Nevíš o tom něco?“

Znaveně se usmál. „To jsou behemotové z tyrksarských moří.“

Nasadil jsem do jezera páreček, aby se rozmnožil a vzal lidem chuť se k jezeru přibližovat. Nestál jsem o to, aby se mi kolem lodi motaly nějaké potápěčské týmy. Slyšel jsem, že pobřežní rybaření se tu pokládá za nebezpečný sport. Místní usedlíci se tím chlubí jako turistickou atrakcí. Měl jsem chtít procenta.“

Házel se na něj pochybovačně podívala. „Tak proč nás nenapadnou?“

„Protože jsou ve skutečnosti vcelku neškodní. Jsou velcí a odporní a zuby mají jak nože, ale přitom jsou pekelně plaší. Řekni jim kšá a prchají na míle daleko. Ovšem to nikomu nevykládám. Ale není se čeho bát. Pravděpodobně jsou na nás jen zvědaví. Nevšímej si jich.“

Zdálo se, že Házel se chystá říct něco řízného, ale právě v tu chvíli ji zaujalo blikající světlo na senzorovém panelu.

Našli Owenovu jachtu. Dovedla záchranný modul nad ni a pak nechala palubní počítač dohlížet na spojení s vnější tlakovou komorou jachty. Behemotové nad nimi ještě chvíli toužebně kroužili a pak se rozplynuli v temných vodách. Owen s Házem se na chvíli rozvalili ve svých popruzích a sbírali síly. Většinu rezerv vyčerpali, aby se dostali až sem, a oba měli pocit, že už hodnou chvíli melou z posledního. Únava těžká jak olovo je vtiskla do sedadel. Svádělo je pokušení jen tak ulehnout a uniknout z tíživé situace do bezesného spánku. Owenovi pomalu docházelo, že jestli se brzy nedá do pohybu, bude tam ležet a ležet, až vykrvácí k smrti. Donutil se narovnat, vylézt z popruhů a drsnými slovy a sliby přepychového ubytování na jachtě zburcoval Házem. Chvilí jí trvalo, než tlakovou komoru popálenými rukama otevřela, ale tvrději odmítala vystoupit, a nakonec přelezla za Owena a přesvědčila ho, aby šel první. Cynicky se ušklíbla a nejistým krokem klopytla k tlakové komoře.

Přihlásil se příslušným bezpečnostním kódem a komora se otevřela. Owen prošel vnější komorou, Házem šla těsně za ním.

Loď je zaznamenala, světla se sama rozsvítila, prošli dál a Házem těsně za vnitřní komorou strnula a užasle civěla na tu bohapustou marnotratnost před sebou. Lodní vybavení zahrnovalo každou myslitelnou vymoženost a přepych, od drahocenných kožešin na podlaze k nejposlednějšímu počítačovému hardwaru. Byl tu dokonce starodávňý bar, mahagon se leskl a broušené sklo zářilo, až oči přecházely. Owen se vesele zazubil, když viděl, jak zírá, a pokynul jí k nejbližšímu, kůží potaženému křeslu.

„Je to ale krasavice, že? Sto padesát stop dlouhá, třicet široká, s trupem vyztuženým a oplátovaným zlatem a s veškerým zařízením, které jsem jen našel v katalogu. Než se vzpamatuješ, zjistím, jestli ještě máme na řízení nějaký UI.“ Přes komunikátor se napojil na lodní počítače, spojil se s počítači v sídle a stáhl Ozymandia na centrální lodní počítač. Netrvalo to ani vteřinu a Owen spojení zase rychle přerušil pro případ, že by na druhé straně někdo číhal, aby ho sledoval.

A pak s ním byl zase povzbuzující hlas jeho UI a Owen se trochu uklidnil.

„Owene, ty kluku drahý, příště to nenechávej na poslední chvíli. Ale je to úleva vidět, žeš zatím přežil. Obávám se, že tvé sídlo je kompletně obsazeno a poněkud zdemolováno. Císařští hackeři se právě snaží rozlousknout tu prázdnou skoťápku, kterou jsem jim tam nastražil, a pravděpodobně jim to bude ještě nějakou tu chvíli trvat, ale myslím, že je v zájmu nás obou dostat se z téhle zatracené planety pryč co nejrychleji. Pokud ne ještě rychleji. Rozhodně jsme náš pobyt zde značně přetáhli a už jsme měli být dávno pryč. Vidím, že sis pořídil novou přítelkyni. Nepředstavíš nás?“

„Házem d'Ark,“ odvětil mentálně Owen. „Je to štvanec stejně jako já. Od nynějška jí uděl bezpečnostní oprávnění nižší úrovně.“

„Dobrá, Owene. S tvým svolením spustím na lodi nějaké aktivující rutiny a připravím ji ke startu.“

„Jo, to udělej. A udržuj dálkové senzory v činnosti. Jestli je někde kolem jezera nějaký pohyb, chci o tom vědět.“

„Hej, Morituri, tohle je ale řádká loď,“ ozvala se Házem a Owen upjal svou pozornost na ni. S pořádnou sklenicí v ruce se rozvalovala v obrovském křesle jako odraná panenka, kterou někdo zapomněl příliš blízko u ohně. „Za ty prachy, co to muselo stát, bych si pořídila vévodství. Naposledy jsem takovou rozmařilost viděla v salónu špičkového bordelu na Loki.“

Owen sebou šokované trhnul, ale zmohl se na zdvořilý úsměv.

„Jsem rád, že se ti tu líbí. A teď navrhuji přesunout se do další místnosti. Tam je takový malý vynález, který nám oběma udělá ztraceně dobře.“

Házem se na něj podezřívavě podívala. „Nezahrnuje to postel, že ne?“

Owen se uchechtl. „Dík za poklonu, ale ne. Pochybují, že by na to teď někdo z nás dvou měl náladu. Prosím, tudy.“

Házem vyprázdnila sklenici, pustila ji na koberec a namáhavě se snažila opustit křeslo. Owen nebyl tak pošetilý, aby jí nabízel pomoc. Chvilí jí to trvalo, ale nakonec zase stála na nohou a kymácela se jen trochu. V tom nemilosrdně ostrém světle v hlavních prostorách jachty vypadala ještě hůř. Šaty měla propálené a rozedrané, popáleniny hluboké a ošklivé. Ruce měla jak zuhelnatělé pařáty. Nabídl jí rámě a ona milostivě přijala. Odvedl ji vedle, kde malému stísněnému prostoru dominoval ocelový válec osm stop dlouhý a tři stopy široký. Házem si ho ostražitě prohlížela. Působil na ni stejně odpudivě jako mrazící boxy s těly.

„Dobrá,“ prohlásila nakonec. „Vzdávám se. Co to je?“

„Buněčný regenerátor,“ odtušil samolibě Owen. „Urychluje hojení malých zranění a velkých přirozeně taky, pokud mu dáš dost času. Pracuje na stejných principech, jaké se používají při klonování lidských tkání. Pod trestem velmi nepříjemné smrti je přísně zapovězen všem kromě urozených. Nicméně o tom nemíním nikomu vyprávět a doufám, že ty taky ne.“

Chceš jít první?“

„Až po tobě,“ odvětila velezdvořile Házem a Owen se zazubil.

Přes svůj komunikační implantát aktivoval potřebné systémy, válec se rozestoupil a odhalil překvapivě pohodlně vyhlížející útroby. Owen vlezl dovnitř, obdařil Házem uklidňujícím úsměvem, s úlevným povzdechem ulehl na záda a válec se nad ním zavřel. Poté zůstal naprosto tichý a klidný. Házem se podívala na sebe. Měla co dělat, aby nepodlehla touze odplížit se zpátky do té první místnosti, nesebrat tam pár cenných drobností a nenastrkat si je do kapes. Měla však neodbytný pocit, že to není dobrý nápad. Částečně proto, že by to byla zrada na Owenovi, který jí věřil, ale hlavně proto, že měla mimořádně silný dojem, že ji někdo pozoruje. Opřela se o válec, aby neupadla, odkašlala si a zvedla hlas.

„Je na palubě této jachty nějaký UI?“

„Ano, slečno,“ ozval se jí nad hlavou reproduktor. „Jmenuji se Ozymandius a jsem ti k službám. Jak ti mohu pomoci?“

„Řekni mi něco o Owenu Moriturovi.“

„Hlava Moriturského klanu a lord z Tyrkysarie – dokud nebyl postaven mimo zákon. V rámci svých možností dobrý člověk. Můžeš se spolehnout na to, že udělá to, co považuje za správné.“

„To je poněkud vágní.“

„Takový už Owen je. Nikdy to nebyla zrovna příkladná osobnost. Spíš lajdák. Chovám naději, že stávající mimořádné okolnosti z něj něco vykřešou. Pokud ovšem nebude dřív zabít.“

Házel se už už chystala říct něco jízlivého, když se válec najednou začal otevírat a ona se musela rychle narovnat, aby ji to neodhodilo. Z toho prudkého pohybu se jí zatočila hlava, ale stačila se vzpamatovat dřív, než si toho Owen všiml. Stal před ní ve frajerské póze a ona si musela přiznat, že vypadá pa čertech dobře. Zranění se mu zahojila, nezůstala po nich ani jizvička a držel se mnohem sebevědoměji. Dokonce i šaty se mu vyčistily a spravily. Vesele se usmál, když viděl, jak na něj zírá.

„Říkal jsem ti to: Na téhle jachtě je, nač si jen vzpomeneš, a ještě pár věcí navíc, o nichž se ti ani nesnilo. Vlez dovnitř a ten stroj se už o tebe postará.“

Házel se moc nelíbilo, jak jí to Owen vnucuje, ale neměla na vybranou a věděla to. Šok, který ji ochránil před nejhorší bolestí z popálenin, už dávno odezněl. Každý okamžik teď byla trýznivá muka a Házel balancovala na pokraji naprostého vyčerpání. Už se ani nedokázala dál hádat a kromě toho bude muset Moriturovi dříve či později stejně uvěřit. I když je to lord. Toporně přikývla a neohrabaně vstoupila do válce.

Lehla si a s pocitem blízkým úlevě se odevzdala osudu. Zavřela oči a válec se nad ní zavřel.

„Chceš, abych na té mladé dámě provedl nějaké změny?“ otázal se skromně UI.

Owen se zamračil. „Jak to myslíš, změny?“

„No, existuje pár programů, které mohu po dobu, co bude ve válci, spustit a které ji učiní... poddajnější. Například programy, aby ti byla věrná a nemohla proti tobě zvednout zbraň.“

Jsou docela bezpečné a nenapáchají na ní žádné trvalé škody.

Je to prostě jen otázka bezpečnosti, Owene. Konec konců je postavena mimo zákon.“

„To já taky,“ odušil Owen. „Nech ji, jak je. Je to v pořádku.“

„Ano, Owene. Jak si přeješ.“

Owenovi nebylo jasné, proč má takový vztek. Ten počítač je naprogramovaný tak, aby co možná nejlépe hájil jeho zájmy.

Dělá jen svou práci. Ale Házel riskovala život, aby ho zachránila, a nemá z toho žádný zřejmý zisk. Tohle pro něj ještě nikdy neudělal nikdo, kdo nemusel, a Owenovi nebylo jasné, jak se s tím vyrovnat. A dokud si to neujasní, bude Házel d'Ark pod jeho ochranou. Bude ji chránit i sám před sebou, bude-li to nutné.

„Něco nového od senzorů?“ zeptal se nakonec.

„Zatím nic. Když ses ponořil do jezera, zaskočilo to pronásledovatele tak, že jsou z toho celí pryč. Sleduji všechny druhy nechráněných přenosů. Někteří si myslí, že to bylo ze zoufalství, jiní mluví o sebevraždě. Právě teď se hádají, zda čekat, jestli se vynoříš, nebo jít za tebou.“

„Dej mi vědět, až se rozhodnou.“ Owen se pomalu protáhl. Válec mu zahojil veškeré rány na těle, ale duševně byl vyčerpaný. „Pořád ještě nemohu uvěřit, že se to všechno seběhlo tak rychle. Zdá se, že jsem zažil tu jedinou zkušenost, která zbývá člověku, jenž má vše: všechno ztratit. To musí být nějaký strašlivý omyl. Neudělal jsem nic, za co bych měl být postaven mimo zákon.“

„Možná,“ usoudil UI, „že kdyby ses rozhodl se vzdát a nabídl jim jako známku dobré vůle, že jim předáš slečnu d'Ark...“

„Ne. Něco takového už od tebe nechci ani slyšet. Kromě toho mě to už napadlo, ale nešlo by to. Oni by si ji prostě vzali a mne by stejně zabili. Je už loď připravena vydat se na cestu?“

„Ano, Owene. Připravena vyrazit.“

Válec se otevřel a jako poněkud ucouraný motýl z kukly se vynořila Házel. Overall měla vyspravený a vypadal čistěji, než by Owen vůbec považoval za možné. Dovolila Owenovi, aby ji pomohl vylézt. Celá užaslá si prohlížela svou dokonalou pleť.

„Znám lidi, kteří by za přístup k něčemu takovému zaplatili malé jmění.“

„Jestli zjistíme, že se nám nebezpečně tenčí peníze, možná si budeš moci otevřít podnik,“ slíbil jí s úsměvem Owen. „A chceš-li mne teď doprovodit do hlavní kajuty, máme už nejvyšší čas odtud vypadnout. Jakmile budeme nahoře a v pohybu, už nás na této planetě nic neudrží. Oze, jdeme nahoru a nezastavím se, dokud nebudeme na orbitě.“

„Ano, Owene.“

„Tak kam?“ otázala se Házel, když za ním kráčela zpátky do první kajuty.

Owen rozpačitě pokrčil rameny. „Doufal jsem, že něco napadne tebe. Já jsem ve vyhnanectví nováček. Kam můžeme abychom tam byli bezpečni před těmi, kdo po mně jdou? A než něco řekneš: Ne, nemám zájem připojit se k nějakým rebelským protiríšským skupinám. Zatím jsem stále loajální k Železnému trůnu a Říši, pouze k císařovně nikoli.“

„Krásně shrnuto,“ podotkl Ozymandius.

„Existuje jen jediné místo, kam můžeme jít,“ pravila Házel.

„Milhosvět, vzbouřenecká planeta. Ale je to jednosměrná cesta. Tam budeš v bezpečí, ale Milhosvět ještě nikdy nikdo neopustil.“

„Milhosvět. To mi něco říká.“ Házel se na Owena tázavě podívala, ale ten jen zavrtěl hlavou. „Neptej se. Dobrá, z nedostatku lepšího výběru tedy Milhosvět. Zadej souřadnice, Oze. Dej mi vědět, až budeme připraveni na hyperskok.“

„Ano, Owene. Už jsme na orbitě.“

„Cože, už?“ podívala se Házel. „Ani jsem si nevšimla, že jsme se zvedli.“

„Říkal jsem ti, že tato jachta je mimořádná,“ pravil samolibě Owen. „Oze, ukaž nám na hlavní obrazovce, co se děje.“

Jedna stěna se změnila v obrazovku, která jim hluboko dole ukázala Tyrkysarii a říšský vesmírný křižník směřující přímo na ně. Zrovna když se dívali, vypadl z hyperprostoru za tím prvním druhý.

„Dva vesmírné křižníky?“ podivil se Owen, nedůvěřivě zírající na obrazovku. „Oni poslali dva tyhle zatracené vesmírné křižníky, aby mě dostali? No to mě podrž, hrome.“

„Je možné, že to má něco společného se mnou,“ podotkla zdráhavě Házel. „Těsně poté, co jsem na záchranném modulu unikla ze své předešlé lodi, tak ta loď narazila do vesmírného přízraku. Pravděpodobně zachytili tíšňové volání, když šla dolů.“

„Mé nejvřelejší díky,“ odušil Owen. „Schovávaš pro mne ještě nějaká jiná drobná překvapení? Ne, řekneš mi to později. Oze, zvednout štíty a jakmile se energetická hladina ustálí, přejdi na hyper. Nevím, proč ještě nezahájili palbu...“

„Pravděpodobně jsou poté, co jednu loď už ztratili, mimořádně opatrní,“ poznamenal UI. „Nestává se to tak často. Snaží se nás kontaktovat. Mám s nimi promluvit?“

„To nezaškodí. Lži jak můžeš.“

„Neexistuje způsob, jak by tato loď obstála proti takové palebné síle,“ řekla Házel. „A neexistuje způsob, jak se odtud dostat dřív, než zahájí palbu.“

„Ne vyhnutelně,“ odvětil Owen. „Tato loď má nový druh hyperpohonu. Velmi silný, velmi rychlý.“

„Proč jen mám tak neodbytný pocit, že na konci toho všeho je nějaké ale?“

„Protože to je tak trochu... nevyzkoušené. Nikdo ještě neměl šanci to pořádně vyzkoušet a vždycky je tu možnost, že nevychytali všechny mouchy. Vždycky jsem ji chtěl vzít na dlouhý zkušební let, jenže to máš jedno s druhým – nikdy jsem si na to nenašel čas. A pak mě okolnosti takhle doběhly.“

„Skvěle,“ odušila Házel. „Prostě skvěle. Jestli mi v žaludku ještě něco zbylo, tak asi budu zvracet.“

„Všechny systémy jsou připraveny, Owene,“ hlásil UI. „Nebo alespoň tak, jak jen to jde. Hladina energie je vysoká a všechny zkoušky jsou pozitivní. Lžu těm vesmírným křižníkům, jen se ode mne práší, ale myslím, že nemají náladu něco poslouchat. Oba jsou nyní na dostřel. Je načase zmizet, Owene. Teď už nás tu nic nedrží.“

Obrazovka se zaplnila světlem – oba křižníky zahájily palbu na Slunochoda. Owen s Házel sebou instinktivně trhli.

„Dostaň nás odtud, Oze,“ řekl Owen. „Letíme na Mlhosvět.“

„A dobrý Bože, dej nám štěstí,“ řekla Házel. „Protože my ho budeme potřebovat.“

Slunochod vlétl do hyperprostoru a byl pryč a vesmírné křižníky zůstaly na tyrkysarské orbitě samy.

KAPITOLA TŘETÍ Móda, paranoia a elfové

Císařský palác ležel v hlubinách prohnitého srdce Golgoty, domovského světa Říše a koncentrace moci a osudu.

Energii čerpal z geotermálního vrtu a skrýval se před světem tak hluboko pod povrchem, že by se ho nedotkla ani palba celé flotily.

Nad ním stály rozmařilé tvrže a barevná města vyvolených – šlechty a boháčů. Hluboko v podzemí jako rakovina v růži ležel mohutný ocelový bunkr jednu a půl míle široký, sídlo a pevnost Jejím Veličenstva císařovny Kamenné lvice XIV. A pod mnoha vrstvami obranné techniky, tam, kam přicházela celá Říše vzdávat své vládkyni hold, zářil dvůr z oceli a mědi, zosobnění poct a povinností, zákonů a spravedlnosti, jehož šepot byl hlasitější než dunění hromu a doléhal mnohem dál.

Kamenná lvice XIV, dokonalá a božská, uctívána a zbožňovaná. Rovněž známá jako Železná čubka.

Jádro bunkru tvořily její soukromé komnaty, ze všech stran obklopené vrstvami ochranných zařízení a řadami strážných, z nichž někteří nikdy nespali. Císařovna měla mnoho nepřátel a to jí i vyhovovalo. Láska pomíjí a pocty se mění, ale strach zůstává. Kamenná lvice byla poslední z dlouhého rodu panovníků a neměla v úmyslu poslední zůstat. Její soukromé komnaty, kde jediné byla sama sebou, mizely v záplavě hedvábí a květin stovek jásavých barev ze stovek různých světů a byly provoněné úchvatnými a jemnými vůněmi, které byly rovněž smrtelně jedovaté, pokud vůči nim člověk nebyl imunizován.

A uprostřed toho všeho u toaletního stolku před zrcadlovou stěnou seděla Kamenná lvice, obsluhována svými chirurgicky upravenými komornými. Poletovaly kolem ní s něhou grácií jako hejno motýlů a oblékaly ji do zbroje a kožešin nutných pro formální vystoupení u dvora. Kamenná lvice se při pohledu do zrcadla kabonila. Měla moc nad mnoha věcmi, leč tradice mezi ně nepatřila. A tak strpěla, aby ji komorné zahalily do barev rób přínáležejících jejímu postavení, chutě ty mladé dívky kopala a fackovala, když se jí pletly pod ruce nebo když ji posedl vztek, a přitom si pozorně prohlížela v zrcadle svou dokonalou tvář.

Kamenná lvice XIV. byla vysoká a štíhlá, převyšovala své komorné dobře o hlavu, ne-li více. V obličejí byla dle poslední módy bledá, ale bez obvyklých barevných skvrn, které současná móda diktovala. Měla málo vkusu a nic moc nápadů a bylo jí to fuk. Neměla čas na hýřivé barvy a ještě hýřivější ozdoby, které nadchly tolik jejích dvořanů, či na cokoli jiného, co by mohlo narušit impozantnost jejího zjevu. Měla dlouhé, výrazné rysy, ústa jako širokou jizvu a jiskrné modré oči, a to všechno korunovala záplava světle plavých vlasů, pečlivě vyčesaných a upravených. Zdála držela vzpřímeně, hlavu nesla pyšně a její pohled mrazil na stovky yardů. Byla překrásná.

Každý to říkal.

Komorné poletovaly kolem ní a tady upravily záhyb, tam lem. Ruce, v doteku jemné, leč pevné, se nezastavily ani na okamžik. Kamenná lvice jim plně důvěřovala, osobně dohlížela na to, aby byla každá nová řádně upravena do požadovaného stavu, než jí bylo dovoleno zařadit se k ostatním. Nikdy s nimi nepromluvila, ať už jen tak či aby si vyžádala jejich názor. Bez tak by jí nemohly nic říci. Kamenná lvice jim nechala vyříznout jazyk, aby o ní nemohly mluvit. Rovněž je nechala zbavit zraku a sluchu, takže teď znaly svět jen přes kybernetické smysly.

Nebylo by vhodné ani bezpečné, aby měl někdo důvěrné vědomosti o Jejím Veličenstvu v jejích nejsoukromějších a nejbezbrannějších chvílích, takže komorné Kamenné lvice byly obrány o přirozené smysly a náhradou dostaly ten

nejdokonalejší a nejovladatelnější umělý systém.

Sloužit císařovně osobně se považovalo za velkou čest a seznam uchazečů z těch nejvýše i nejnižší postavených byl dlouhý, ale Kamenná lvice nikoho z nich nepřijímala. K jejich tiché úlevě. Její komorné pocházely vždy z prostředí buřičů, dlužníků či trestanců. Nanejvýš to byl někdo, kdo upadl v nemilost. Císařovna jim nechala vypálit a přeprogramovat mozek, takže ty, které kdysi měly odvahu se jí vzepřít, jí teď sloužily jako ty nejoddanější otrokyně. Ta myšlenka ji vždy pobavila.

Prováděla s nimi i jiné věci, ale o tom nikdy nikdo nemluvil. Či přinejmenším ne tak, aby to mohl někdo slyšet.

Zatímco komorné dělaly poslední drobné úpravy na jejím vzhledu, Kamenná lvice netrpělivě poklepávala dlouhými nehty o opěrkou křesla. Nehybně seděla, dokud jí uctivě nevložily na hlavu vysokou špičatou korunu vyřezanou z jediného diamantu, pak se rázně zvedla a mávnutím ruky je rozehnala. Pozorně se prohlédla. Obraz v zrcadle na ni souhlasně kývl zpět.

Zbroj jí dokonale přiléhala od hrdla po špičky nohou a kde nemizela pod hustými, přepychovými kožešinami z vnitřních světů, tam se matně leskla. Jen tvář zůstala holá a odkrytá, jak vyžadovala tradice. Ve věku klonů a jiných duplikátů měla Říše ráda naprostou jistotu v tom, kdo jí vládne.

Ve zbroji měla zabudované další ochranné systémy a pojistky a teď spěšně procházela kontrolní seznam, který jí její osobní počítačový implantát rychle promítal před očima. Všechno prověřila – ne že by měla nějaké pochybnosti – dovolila si ještě jeden, poslední pohled do zrcadla a pak rázným krokem vyšla z budoáru a komorné se chvatně vyhnuly za ní. Vmžiku s ní srovnaly krok a vytvořily kolem ní patřičný ochranný kordon.

Jejich kybernetické smysly neustále ostražitě pátraly po jakémkoli ohrožení či jen známce neúcty. Byly to její ochránkyně i doprovod a nikdy ji neopouštěly, bdící či spící.

Na chodbě před císařovniným budoárem se shromáždilo plno lidí, jako vždy zoufale toužících upoutat její pozornost. Úředníci, vojenští přidělenci, lobbisté všeho druhu a přesvědčení – ti všichni tu čekali, jestli se jim dostane odpovědi a rozhodnutí v záležitostech, které se bez říšského souhlasu nemohly pohnout z místa. Rázně kráčela chodbou a kolem ní se rojil šum hlasů. Komorné udržovaly žadatele v uctivém odstupu. Ať byly prosby sebenaléhavější, všichni byli natolik soudní, aby komorné nedráždili. Napohled se zdálo, že i královně je ten nával lhostejný, ale co chvíli si v davu vybrala nějaký obličej a zavrčela ano, ne či později. Všechno důležité by mělo postupovat řádnou cestou, ale ta řádná cesta se dala... tak či onak usměrnit někým dostatečně vlivným. Ostatně Kamenná lvice soudila, že takto má alespoň přehled o posledním dění.

Konečně se dostali na konec chodby k soukromé zdviži a Kamenná lvice mávnutím ruky dav odehnala. Většina se okamžitě stáhla, těch pár, kteří nebyli dost rychlí, padalo jeden přes druhého, jak ustupovali před strnulými pohledy služebných. Kamenná lvice zlostně upírala zrak na dveře a čekala, až zdviž dorazí. Ještě chvíli a zpozdí se na vlastní audienci. Ne, že by někdo něco řekl, to jistě ne, jestliže se rozhodla přijít pozdě, byla to ryze její věc a nikdo by nebyl tak šílený, aby se odvážil vyjádřit nesouhlas. Ale v jistých kruzích by se začalo tiše šířit, že císařovna možná jen trochu schází, že je trochu nedbalá, a ten druh lidí, který měl na výplatní listině úkladné vrahy, by si v nadějném očekávání olizoval rty.

Její úvahy přerušilo jemné cinknutí, zdviž dorazila a dveře se otevřely. Komorné ji nejdříve prověřily svými zostřenými čidly, zdráhavě usoudily, že není poškozena, a dovolily císařovně vejít do výtahu za nimi. Dveře se zavřely, oddělily je od moře skloněných hlav na chodbě a zdviž rychle vyjela z jádra bunkru na vyšší podlaží, kde se projednávaly dvorní záležitosti. Kamenná lvice se chladně pousmála a kdyby mohli dvořané, kteří čekali na její příchod, ten úsměv vidět, rychle by si našli nějaký naléhavý důvod být toho dne někde jinde.

Jediný způsob, jak se odkudkoli na Golgotě dostat do dvorních sálů, byly podzemní vlaky ovládané přímo palácovými počítači. Vlaky byly rychlé, pohodlné a zaručeně beznehodové, ale přesto jimi nikdo nejezdil rád. Významní lidé nebyli ani zvyklí, ani šťastní z toho, že se mají vzdát kontroly nad svou osobní bezpečností, ale v tomto stejně jako v řadě tolika jiných věcí, na nichž měla císařovna osobní zájem, neměli na vybranou. Její bezpečnost byla na prvním místě. Vždycky. A výsledkem bylo, že všichni, kdo vstoupili do vlaku kontrolovaného palácem, tak činili s vědomím, že doslova a do písmene vkládají svůj život do císařovniných rukou. Kamenná lvice občas využívala vlak jako jednoduchý prostředek, jak se vypořádat s těmi, kdo si vysloužili její nelibost. Na mlčenlivý příkaz palácových počítačů vlak zastavil, dveře se neprodyšně zavřely, přes okna se zasunuly ocelové okenice a celý vůz se naplnil smrtícím plynem. Plynové trysky ani nebyly zamaskované.

Lord Jacob Vltchin se na trysky zlostně zamračil, ale pak odvrátil pohled. Tohle byla stará známá věc a on měl plnou hlavu mnohem naléhavějších starostí. Císařovnino pozvání ke dvoru bylo nečekané, nicneřikající a dokonce i na ni překvapivě strohé, oznamovalo pouze stanovenou hodinu, což však znamenalo, že to, nač se zaměřila, je naléhavé a důležité. Možná odhalila dalšího zrádce, někoho natolik vysoce postaveného, že chtěla, aby byl přítomen celý dvůr, až ho bude vyslýchat a popravovat pro výstrahu všem, kdo by snad zakolísali. Kamenná lvice hluboce věřila v příklady a předkládala je krutě a nemilosrdně. A zrádci se najdou vždycky. V některých dnech to na dvoře vypadalo jako při ruské ruletě, kdy nevíte, kolik nábojů ještě v pistoli zůstalo.

A kromě toho – kdyby to nebyl nikdo významný, něco by se mu už doneslo. Vltchin měl dobré kontakty na všech úrovních. Což musí mít každý lord, pokud chce zůstat lordem.

Nebylo nutné být u dvora osobně, člověk vždycky mohl poslat svůj hologram, běžná technologie tak umožňovala elitě získat přístup ke všemu, co se děje, bez rizika, že by se něco mohlo stát jí. Nicméně tradice a zákon velely, že císařovna slyší jen ty, kdo jsou přítomni osobně. Takže když člověk chtěl, aby se s jeho hlasem počítalo, musel tam být osobně. Kromě to, kdo se u dvora objevil jen jako hologram, tím dost riskoval.

Kamenná lvice si to mohla vyložit jako osobní urážku, jako že dotýčný lord nevěří, že by byl před svou císařovnou

bezpečný, a podsouvat císařovně takové myšlenky byl holý nerozum.

Už tak jich měla až až. A tak tu teď Vltchin a jeho syn Valentin seděli sami ve svém vagónu, beze zbraní a tělesné stráže, a jeli ke dvoru, aby si vyslechli něco, co pravděpodobně ani nechtěli slyšet.

Lord Vltchin byl mohutný jako býk, s širokými rameny obrovským hrudníkem, který by se nevyjímal špatně ani na gladiátorovi. Měl vlasy ostříhané na ježka, oblíbeného po čtyřicítce a ignoroval veškeré pomíjivé módní trendy. Čelist mu výbojně vystupovala vpřed, jako by předem vzdorovala všem případným poznámkám. Oči měl tmavé a pronikavé a bylo pro něj otázkou cti nikdy neuhnout pohledem jako první. Ruce měl jak kladiva, obrovské a hranaté, nejčastěji zatáté v pěst, a jeho hlas burácel jako hrom. Vltchin věnoval svému zjevu spoustu času a úvah a s výsledkem byl vcelku spokojen. Dával lidem od prvního okanzíku jasně najevo, že není mužem, s nímž by bylo radno si zahrávat. Vltchinovi bylo sto tři let, ale díky říšské vědě mohl být muž sedící naproti němu docela dobře mylně pokládán spíš za jeho bratra než syna. Přesto by však nezasvěcený mezi nimi těžko hledal nějakou rodovou podobnost. Valentin Vltchin byl vysoký, štíhlý a tak nějak choulostivý jako skleníková květina hrubě vytržená z prostředí, na něž je zvyklá. Tvář měl dlouhou, úzkou a bledší, než jak velela móda, a černočerná kštica se mu v kudrlinách a prstýncích vlnila až na ramena. Až příliš jasné oči ještě zvýrazňovala silná maskara a své pocity přede všemi skrýval za karmínovým úsměvem. Měl ruce umělce – dlouhé štíhlé prsty a rozmáchlá gesta – a ve chvílích vzrušení se mu třepetaly kolem krku jako vyplašené holubice za noci.

Valentin Vltchin byl dobře známý na dvoře i mimo něj tím, že vyzkoušel snad každou známou drogu a několik jich sám vyrobil. Vyzkoušel už všechno, co se jen dá kouřit, šňupat, polykat nebo si píchat, a když se mu to líbilo, což bylo většinou, tak dvakrát. Popravdě se říkalo, že se ještě nesetkal se sloučeninou, která by se mu nelíbila. Všem, kdo ho znali, připadalo jako zázrak, že mu to už dávno nevypálilo mozek, ale nějakým temným chemickým zázrakem zůstal jeho rozum pronikavý a nebezpečný. Měl nepřátele obvyklé pro muže jeho postavení a vypadalo to, že je všechny přežije. A i když se rozhodl osobně se nezapojit do intrik a pletich, přesto měl tajuplný a škodolibý vliv na ty, kdo politikařili. Valentin možná byl skleníkovou květinou, ale jeho trny byly plné jedu. Vyndal si z kulaté stříbrné krabičky pilulku a přitiskl si ji ze strany na krk, na hlavní tepnu. Jeho nalíčené rty se šťastně roztáhly jako šarlatová rána. Otec si nesouhlasně odfrkl.

„Musíš to dělat zrovna teď? Brzy budeme u dvora a oba bychom měli mít všech pět pohromadě.“

„Je to jen maličkost na otupení, otče.“ Valentinův hlas byl klidný a zdvořilý a jen nepatrně zasněný. „Bud’ ujištěn, že i tak je ti veškerý můj nemalý důvtip k dispozici. Být jen o trochu vnímavější, tak se mi synapse roztaví. Proč myslíš, že Její Veličenstvo císařovna, necht’ nám vládne ještě dlouho, touží po naší společnosti tentokrát?“

„Kdo v této době ví, proč Železná čubka dělá to či ono?“

Minulý týden jsem strávil víc času neustálým dumáním nad tím, jak klikkovat mezi těmi zatracenými smrtelnými léčkami, než normálně za celý měsíc. Ona nepostupuje žádným svým obvyklým způsobem a veškeré mé zdroje buď zalézají do děr, nebo se v nich nečekaně ozvalo svědomí. Po léta těm mizerům slušně platím a zrovna když je doopravdy potřebuji, tak se na mě vykašlou. Jestli se mi podaří vrátit se ode dvora v jednom krásném velkém celku, budou padat hlavy, chlapče, a nemyslím to obrazně. Ona něco kuje a ví, že to něco by Sněm lordů neschvaloval, takže dělá všechno pro to, abychom byli strachy bez sebe a nestýkali se. Ona prostě mlží, je to jen obratný trik, ale co se za tím skrývá? Dej si pozor, chlapče! Jednoho dne, byť se mi to těžko říká, mne budeš muset vystřídat jako hlava rodiny a já nechci, aby se říkalo, že jsem neudělal všechno, co bylo v mé moci, abych tě na to připravil.“

„Ať je to ještě hodně daleko, otče,“ odvětil Valentin a jen velmi bystré ucho by postřehlo uštěpačný tón v jeho hlase.

„Děláš pro mne tolik a já to nikdy nedocením. Mám s sebou pár maličkostí, o kterých se říká, že bystří rozum a osvobozují mozek. Máš zájem nějakou takovou maličkost vyzkoušet?“

„Ne, nemám. Nikdy jsem nepotřeboval drogy k tomu, abych posílil ducha. Předved’ mi, jak bystrý jsi ty. Proč si ty myslíš, že nás chce ta čubka vidět tentokrát?“

Valentin vytáhl z rukávu květinu. Měla dlouhý trnitý stonek a silné dužnaté okvětní lístky černé jako noc. Uznale k ní přičichl, pak vzal jeden okvětní lístek do zubů a utřhl ho. Pomalu, vychutnáváje šťávu, ho snědl.

„Císařovna je v poslední době nanejvýš rozčilená, a to od chvíle, co se dozvěděla o těch dvou nově objevených cizích družích vně říše, jejichž technologie se té naší přinejmenším vyrovnají. Jeden by jako potenciální hrozba docela stačil, ale vyhlídky na dva takové jsou, zdá se, nad síly toho ubohého andílka. Pak tu máme kyberáty, kteří se nám hravě, leč podvrtně št’ourají v počítačích, dále klonové podzemí, které šíří svá prohlášení, kam se jen podíváš, a nezapomeňme na elfy, budiž požehnáno jejich malým černým dušičkám. Elfové jsou čím dál drzejší, nemluvě o úspěšnosti jejich posledních útoků. A ovšem tu jsou vždycky nekonečné dvorské intriky, pletichy, kličky, pikle a spiknutí. Jsou dny, kdy se u dvora neodvážíš ani zakašlat nebo se podrbat za uchem ze strachu, aby to někdo nevzal jako znamení a nespustil nějakou akci. Ale tohle ty ode mne slyšet nepotřebuješ, otče.“

Vltchin se pousmál. Nebyl to však nijak hezký pohled. „Takže jsi přinejmenším vnímavý. Všechny tvé odpovědi jsou správné, ale kterou si vybereš? Kde spočívá to skutečné nebezpečí pro císařovnu a pro nás?“

Valentin Vltchin zamyšleně sežvýkal další černý lístek. Na bledých lících mu jako špatně nanesená růž žhnuly jasné skvrny a tmavé oči viděly mnoho věcí. „Ti cizinci jsou moc daleko na to, aby se nad tím naše drahé Veličenstvo zatím nějak trápilo. Pravděpodobně ty cizince spolu seznámíme a pak se stáhneme do pozadí a vyčkáme, než si to vybojují mezi sebou. Kyberátů je příliš málo a jsou příliš rozptýlení, než aby znamenali něco víc než otravnou svízeľ, a klonovému podzemí chybí základní hotovost nutná k tomu, aby vystupovalo jako reálná politická síla. A elfové jsou v posledních dnech překvapivě potichu. To jim očividně dlouho nevydrží, ale řekl bych, že v poslední době neudělali nic tak strašného, aby to ospravedlňovalo strohé předvolání, kterým nás naše drahé Veličenstvo obeslalo. Ne, obávám se, že je to mnohem prostší. Drahá Kamenná lvice nachytala někoho vlivného na švestkách či s rukama v pokladně a chce, abychom se dívali a vštípili si do paměti, co obzvlášť nepřijemného a poučného s ním udělá. La belle dame sans merci.

Naše Paní bolesti. Železná čubka.“

Jacob Vltchin rozvázně přikývl a protáhl se, až se na něm svaly zavlnily. „Dobrá. To je více než pravděpodobné. Jeden z nás to má schytat a ty ostatní tam chce mít, aby jim připomněla, kde spočívá skutečná moc dvora. Takže nic nového, vyjma toho, že tentokrát nemám nejmenší tušení, kdo by to mohl být. A to je divné. Obvykle se něco šušká a má špehové něco zaslechnou. Takže na sebe dávej pozor, až se dostaneme ke dvoru, chlapče. Pusu na zámek, jasnou hlavu a říd' se podle mne.“

„Jistě, otče.“ Valentin dožvýkal poslední lístek a pomalu, lhostejný k trnům začal sežvýkávat stonek. Když se usmál, stekl mu po bradě pramínek slin zbarvený krví a Jacob Vltchin odvrátil pohled.

Předsálí na císařovnině dvoře bylo plným právem tak velkolepé, že by zahanbilo každý jiný dvůr. Obrovský otevřený sál lesklé oceli a mosazi se táhl, kam až oko dohlédlo, výhled tu a tam stínily vysoké, umně vypracované zlaté a stříbrné sloupy, postavené v pravidelných intervalech spíš pro efekt než pro něco jiného. A přesto se předsálí zaplnilo hustým davem, tisícím se ode zdi ke zdi. Když císařovna konala audienci, přicházeli ke dvoru všichni, kdo něco znamenali či si mysleli, že něco znamenají, aby si potřásli rukou se svými oblíbenci či odbyli ty druhé, uzavírali rodinné smlouvy či obchodní dohody nebo prostě se jen nechali vidět u dvora těm biliony z celé říše, kteří to sledovali na holostěnách. Sloužící v parukách tu podávali lícilo a pití všeho druhu, ale jen málokdo si vzal. Čekání na císařovnu a na to, v jakém dnes bude rozpoložení, apetit dvakrát nepovzbudí. Kromě toho měla Kamenná lvice značně pochybný smysl pro humor, který se někdy projevoval i v jídle.

Byly tam veškeré rodiny, aristokratická smetánka, opatrně si udržující odstup ke svým zapřísáhlým nepřítelům či prostě těm, kdo byli na zřetelně nižší společenské úrovni. Každý klan měl vleklý spor nejméně s jedním jiným klanem. To se předpokládalo samo sebou. Stranou stály hologramy a zdvořile na sebe kývaly, tu a tam je prozradilo slabé zachvění, když signál na okamžik narušilo ochranné pole. Zákon a obyčej jim zakazoval hovořit či jakkoli jinak na sebe upozorňovat, a tak proplouly mezi vznešenými šlechtici a šlechticnami jako mlčenlivé přízraky.

Rodiny čekaly a přitom tiše rozprávěly: hledaly podporu, snažily se trumfnout své bližní nebo se prostě jen chtěly dozvědět poslední drby. Na dvoře Kamenné lvice znamenaly drby hodně, i kdyby šlo jen o to, kam závčas zmizet. Každý podezíral každého, že je možná nicnetušící obětí nadcházejícího zasedání, a přimhouřené oči hleděly jako supi, vznášející se nad umírajícími, hned sem, hned tam, jestli někde neuvidí známky slabosti. Ovšem otevřeně neřekl nikdo nic. To se přece nedělá.

Tu a tam postávali silně ozbrojení strážní, okázali a nápadní v šarlatové zbroji a s obličejem skrytým pod hledím. Nikdo si jich nevšímal. Rodiny věděly, že jsou ostře sledovány a že strážé jsou jen ten viditelný projev sledování. Byly tam hlavně proto, aby zajistily klid mezi znesvářenými klany. Žádné rodině nebyli povoleni tělesní strážci a jakékoli zbraně, ale když padla ostrá slova, často následovaly rány. A pak se strážní dali do pohybu a drsně a s vervou zase nastolili pořádek. Nestává se často, aby neurozený strážný dostal šanci potýrat lorda, a strážní byli rozhodnuti vytěžit z takové příležitosti, co se dá. Takže hlídali a čekali a Vltchinové se drželi dál od Popplakhů, kteří se zase drželi dál od Zlokhů, a tak dál a tak dál. Koneckonců, otevřené násilí je přece ukázkou špatných mravů.

Lord Crawford Popplakh, hlava svého klanu, zvolna procházel mezi rodinami s jiskrným pohledem a zářivým úsměvem jako žralok proploouvající hejnem menších ryb. Nebyl ani průměrně vysoký, zato však nadprůměrně vážil, ale hlavu si s tím nelámал. Popplakhové vždycky tvrdili, že velikost člověka se posuzuje velikostí jeho apetitu, a Crawford Popplakh byl svým požitkářstvím přímo proslulý. Bylo mu dobře přes stovku, ale díky moderní vědě měl obličej kulatoučký a hladký jako obličej dítěte. Nic z toho mu však neotupilo rozum ostrý jako břitva a přiměřeně nebezpečný. Popplakhové byli v této chvíli u dvora v přízni, na čemž mělo nemalý podíl to, že Popplakh obětoval tolik jiných, kteří mu stáli v cestě. Ne že by mu mohl někdo něco dokázat. Ostatně zvyky je přece nutno zachovávat. Lidé na Popplakha uctivě kývali, když je mýjel, a ustupovali mu z cesty.

Přijímal to naprosto samozřejmě. A jestli někdy nějaký nižší lord či lady za jeho zády ukázali jinou tvář, Crawforda Popplakha to nezajímalo. Nemuselo.

Po jeho boku či v jeho brázdě se jako pestrobarevný pták z ráje brouzдал jeho nejstarší syn a dědic Finlay Popplakh, jako vždy od hlavy po paty v nejjasnějším hedvábí a ošperkován, jak jen stávající móda dovolovala. Vysoký, ztepilý a elegantní každým coulem od vyleštěných vysokých bot po sametovou čapku Finlay nenuceně klouzal mezi šlechtici a šlechticnami, tu se usmál, tam pokývl, onde cosi zdvořile zamumlal a nechával se vidět, jak jen to šlo. Pod nánosy líčidel se snad skrýval pohledný obličej, ale to se nedalo poznat. Současná móda volala po světlé pleti, která se třpytí stříbrem, a kovových vlasech po ramena, každý pramen zvlášť potažený těmi kovy, které byly právě v oblibě. Na sobě měl přiléhavý redingot, jenž dával vyniknout jeho skvělé postavě, skřípec, který nepotřeboval, a každý jeho postoj byl esencí šarmu a elegance.

Finlay Popplakh byl dandy a hejsek a i když nosil meč při všech příležitostech, kde to móda vyžadovala, nebylo známo, že by ho kdy tasil. Nikdo nikdy netasil na něj, přirozeně, byl to přece Popplakh, a s nimi nebylo radno si zahrávat.

Jeho otec se vzdal snah se k němu neznat, protože to nemělo požadovaný účinek, ale nijak neskrýval své opovržení vůči tomuto vyšňořenému básníkovi, který bůhví jak vyrašil z jeho mužných beder. Ale ani tak nikdo nikdy proti Finlayovi neintrikoval. Popplakh byl dostatečně nebezpečný za oba a nepřipustil by žádné pošpinění rodového jména. Crawford Popplakh nonšalantně zpracovával dav, kýval na ty, kdo byli v císařovnině přízni, a s hlubokým opovržením naprosto ignoroval všechny ostatní. Zdánlivě bloumal nazdařbůh, ale ve skutečnosti křižoval sálem s vojenskou důkladností, aby měl jistotu, že viděl všechny významné a vstípil jim do paměti svou tvář a postavení. Bylo důležité vědět, kdo ke dvoru přišel, kdo ne a kdo poslal místo sebe hologram. Vědění bylo v nevraživé a pokrytecké politice dvora Kamenné lvice vším.

Když o tom tak Popplakh uvažoval, souhlasil s tím. Určitá vybroušená dravost pomáhá vyplít slabost a ustrašenost.

Jeho pohled se najednou rozjasnil, neboť zahlédl dobře známou, nevšední tvář, a najednou si to rázoval davem tak, že ti pomalejší ani neměli čas uhnout mu z cesty.

„Letnikostrove, přáteli drahý,“ zvolal konečně a jeho obvyklý hrdelní rachot ustoupil nezvykle hřejivému tónu. „Jak rád tě vidím, ostatně jako vždy. Co tě přivádí ke dvoru?“

Lord Roderik Letnikostrov se na oplátku formálně uklonil.

Oproti běžným zvyklostem se na jeho vrásčité tváři a hustých bílých vlasech projevoval pravý věk, ale dosud se držel vzpřímeně a hlavu nesl hrdě. Letnikostrov neschvaloval současný dvůr, stejně jako dvůr neschvaloval jej, a ukazoval se na veřejnosti jen vzácně. I když to bylo zakázané, oblékal se ve společenském stylu předchozího císaře a udržoval nežádoucí styky.

Nikdo mu na to nikdy nic neřekl. Letnikostrov byl svého času mistrem soubojů a nikdo si nebyl úplně jist, zda ten čas už minul. Neochotně se usmál na Popplakha a zdráhavě přijal nabízenou ruku.

„Popplakhu, koukám, že vypadáš stejně bezectně jako vždycky. Stále v přízni? Jistěže, hloupá otázka. Už je to let, co jsem naposledy shledal, že je nutné navštívit dvůr, ale některé věci se nezmění nikdy. Poctivost se stále neodměňuje a na vrcholek stále stoupá šlem.“

Popplakh se vesele ušklíbl. „Tys se mnou nikdy nesouhlasil, Letnikostrove. Naštěstí jsme přátelé, jinak bychom se už před léty zabili.“

„Ah, to pochybuji,“ odvětil vážně Letnikostrov. „S mečem ti to nikdy moc nešlo.“

Popplakh vydal jakýsi štěkot vzdáleně podobný chechotu i lidé, kteří se jakoby náhodou stahovali blíž, aby mohli nenápadně poslouchat, se zase rychle vzdálili. Mnozí říkali – a většina tomu věřila – že Popplakhův humor je mnohem nebezpečnější než jeho vztek. Popplakh a Letnikostrov se jako rivalové už narodili a během let ke svému překvapení zjistili, že je snazší mít rád nepřítele než nějakého spojence, jehož je nutno z rodinných důvodů podporovat. Lotr a čestný muž, proti své vůli přátelé, poutání k sobě tak silně, jak jen protivníci mohou být.

Popplakh upřel na Letnikostrova zadumaný pohled a přisunul své mohutné tělo o kousek blíž.

„Copak tě sem po tolika letech přivádí? Myslel jsem si, žeš usoudil, že politika je jen pro plebs, jako jsem já.“

„Na svém názoru na tento dvůr jsem nezměnil ani čárku. Ty jsi mi živoucím důkazem, Popplakhu. Kolik mužů lepších než ty sám jsi zadupal v prach, aby ses vyšvihl na své současné lavení?“

„Přestal jsem to počítat. Začínalo mi to stoupat do hlavy.“

Letnikostrov rozvážně potřásl hlavou. „Ty ztělesňuješ vše, co na tomto dvoře opovrhují, a já vše, co se snažíš na své životní pouti plně vražd a licoměrností rozdupat. Co máme společného?“

Popplakh znovu nechal z hrdla uniknout štěkot, jímž předváděl smích. „Hlavně nepřátele na život a na smrt. My jsme přežili, protože jsme přežili všechny, kdo se nás snažili zabít. Viděli jsme přicházet a odcházet císaře a Říše se za tu dobu rozšířila stonásobně. Politické strany stoupají a padají, obchody kvetou a upadají, ale my jdeme dál, nikdo se nám nevyrovná, nikdo nás nezastaví. S kým jiným bychom si mohli porozprávět? Kdo jiný viděl to co my a bojoval jako my? Osobně tě mám rád, oceníš, když ti někdo řekne pravdu, i kdyby se ti to zrovna nelíbilo. A ty zase víš, na čem jsi se mnou, Rode.“

Letnikostrov se pousmál. „Vždycky jsi moc mluvil, Crawford. Co tví synové?“

„To je věčná bolest. Všichni se nakonec oženili, odešli a plodí mi vnoučata, ale jinak jsou naprosto k ničemu. Dám na to krk, že Finlay se snaží čistě módními výstřelky spáchat sebevraždu nebo dosáhnout mučednické smrti. Někdy si přeji, aby se mu to povedlo, hlavně kdyby mě přestal dráždit. Kdyby to nebyl můj nejstarší, uškrtl bych ho ve spaní. Před ním jsem měl šest dalších, všechno dobří kluci, ale všichni zemřeli v souboji nebo zradou či díky politikaření. Jsou pryč a mně zůstal jako dědic Finlay. Jestli genotest neprokáže, že je můj, tak odpřisáhnu, že mi jeho matka zahrula. A ti ostatní jsou ještě horší, jestli to je vůbec možné. Musela mi nějak zřídnot krev, když jsem plodil tuhle dávku. Alespoň že má Finlay vlastní hlavu, i když ji moc nepoužívá.“

Popplakh zmlkl a nešťastně se podíval na Letnikostrova. Ztišil hlas a zachraptěl: „Doslechl jsem se o smrti tvého syna. Nikdy neměl do toho souboje jít. Neměl šanci.“

„To ne,“ souhlasil Letnikostrov. „To neměl. Jenže neměl na vybranou. Byla to otázka cti.“

„Ještě jsi mi neodpověděl na mou otázku,“ změnil Popplakh téma. Takt mu byl vždycky cizí. „Co tě po tolika letech dobrovolného exilu přivedlo zpátky ke dvoru?“

„Její Veličenstvo mne obeslalo osobním dopisem, psaným vlastní rukou. Stálo tam, že chce, abych se tu s někým setkal. Jak jsem mohl odmítnout?“

„Já bych to udělal. Když o někoho Kamenná Ivce projeví osobní zájem, je načase změnit si jméno a namířit si to na Okraj.“

Popplakh zamyšleně vražil obočí. „Co od tebe Železná čubka chce?“

„To neřekla. Žádá se jen má přítomnost na této audienci, dyť je to jedno. Má žena je mrtvá a všichni mí synové taky. Zůstal mi jen vnuk Kit a my dva... Nevycházíme spolu dobře. A já už jsem moc starý na to, aby mne něco vyděsilo. A tak jsem tady jako věrný poddaný Jejího Veličenstva.“

Na Popplakhův štekavý chechot se obrátilo pár hlav, ale jen krátce. Prostor kolem něj a Letnikostrova se zvětšoval.

„Vždycky jsi byl věrný trůnu, ne tomu, komu se na něm právě podařilo sedět. Myslím, že od té doby, co Kamenná Ivce v šesti letech zapíchla svou chůvu, jsi pro ni nenašel dobré slovo.“

„Ah, to snad né,“ odušil Letnikostrov. „Já jsem pro Kamennou Ivici našel plno velmi dobrých slov, jen jsem příliš gentleman na to, abych je vyslovil.“ Trpělivě čekal, až Popplakhův smích dozní. „Jejího otce člověk těžko mohl mít rád, neřkuli ho poslouchat, ale nikdy jsem nepochyboval, že mu leží na srdci dobro Říše. Kamenná Ivce se nestará o nic a o nikoho, vyjma sebe. Je to rozmazlený fracek a vždycky byla. Ono to není v královském rodě tak úplně neobvyklé, ale musí se to naředit nějakým smyslem pro povinnost, aby se to dalo vydržet. Už jsme viděli mnoho královských zadků na

trůně, Crawford, ale za vlády Kamenné Ivce XIV. mám o Říši upřímný strach.“

„Vypadni odtud, Rode,“ řekl tiše Popplakh. „Myslím že to, co ti chce Kamenná Ivce sdělit, by ani jeden z nás neslyšel rád. Nic dobrého z toho nevzejde. Odejdi, dokud můžeš.“

„Kam bych šel?“ opáčil chladně Letnikostrov. „Kam bych mohl odejít, aby mne tam ohaři Jejího Veličenstva dříve či později nevyčmuchali? Nikdy jsem před nepřítelem neutíkal a nehodlám s tím začít teď. Pozvala mne sem, aby mne zabila. Já to vím. Ale odejdu ze života důstojně jako věrný poddaný svého vladaře, přestože ten vladař za takovou věrnost nestojí.“

„Výborně,“ odfrkl si Popplakh. „Na tvém náhrobku se to bude skvěle vyjímat. Ale proč jsi to ulehčovat?“

„Tomu se říká čest, Crawford, určitě už jsi o tom slyšel. Když volá čest, musí muž stát na svém místě, pokud je mužem.“

„Jak chceš, Letnikostrove. Jen nestůj moc blízko mne, až na to dojde.“

Vyměnili si krátký úsměv a pak se ostražitě ohlédli, neboť velké dvoukřídle dveře, mohutné veřeje z tepané oceli, se tiše rozevřely, sunuly se dovnitř, jako by nic nevážily. Zazněly dlouhé fanfáry, umlčely klábosení dvořanů a z rozlehlé audienční síně Kamenné Ivce XIV. se rozlilo jasné světlo. Dav se zavlnil a dvořané se valili ke světlu jako mury přitahované plamenem.

Jako první šel Sněm lordů, všichni ti z první stovky rodin Říše, ti, kdo vládli planetám, řídili společnosti či vedli armády právem nástupnictví a jménem císařovny. Nejvyšší z nejvyšších, nejurozenější a nejvěrnější poddaní Jejího Veličenstva.

Přinejmenším teoreticky. Rázným krokem vstoupili do rozlehlé soudní síně, hlavy hrdě zdvižené, nedívali se napravo nalevo.

Cítili se nazí bez svých družin a stráží, rádců a patolízalů, ale lord předstupuje před svou císařovnu sám a dokonce i bez meče u boku. Je to vyjádření důvěry a úcty. Nemluvě o říšské paranoie.

A po nich přicházelo dvě stě padesát členů Parlamentu Jejího Veličenstva. Ti představovali hospodářskou sílu Říše, moc a vliv velké vážnosti. Ovšemže hlasovat bylo dovoleno jen těm, kdo měli dost vysoký příjem. Až na jednoho byli všichni urozeného původu, Parlament byl jedinou cestou, jak získat přístup do vnitřních kruhů vlády. Člen Parlamentu byl sice nucen se klanět lordovi, když se potkali na ulici, ale na audienci u císařovny měly jejich hlasy stejnou váhu. Kdyby se někdy poslanci jednohlasně shodli, mohli dostat Sněm lordů na kolena jako nepoddajné psy, ale Parlament byl rozštěpen na několik protichůdných frakcí a lordové už se postarali, aby tento stav přetrval, a občas tomu dopomohli velkými úplatky. V poslední době se Parlament čím dál víc rozčilloval nad možným zvýšením daní, které by měly jít na rozšíření říšské flotily, aby mohla čelit případnému ohrožení ze strany těch dvou nově objevených cizích druhů.

Teoreticky byla císařovna podle zákonů a zvyklostí povinna uznat veškerá rozhodnutí, na nichž se Parlament a Sněm lordů dokázal dohodnout. V praxi si je císařovna vyslechla – pokud na to měla náladu – a pak si udělala, co chtěla. Kamenná Ivce za sebou měla armádu a flotilu a dokud je mít bude, nikdo ji nepřesvědčí, aby dělala něco, co nechce. Což byl důvod, proč se při představě ještě větší a mocnější flotily Parlamentu a lordům potily ruce a proč trávili bezesné noci. Někteří poslanci se dali slyšet, že v ty nové cizince nevěří, ale zatím to nikdo nedokázal říci veřejně, natož u samotného dvora.

Ale na druhou stranu nebyla pozice Kamenné Ivce tak silná, jako bývala. V armádě a flotile skončila řada mladších synů aristokracie, kteří nemohli zdědit titul a rozhodli se pro vojenskou kariéru. A jak stoupali po žebříčku hodností, jejich vliv rostl, takže armáda a flotila už nebyly těmi slepě poslušnými poskoky jako kdysi.

A to všechno znamenalo, že politická struktura u dvora se dostala do naprostého zmatku, který císařovna řídila politickým chytračením a ryzí silou své osobnosti.

Po členech Parlamentu přicházela masa davu: rodinní příslušníci, političtí paraziti, obchodníci, důstojníci, úředníci, ti, kdo si mohli uplatit, vyžebrať či ukrást pozvánku.

Královský dvůr byl politickým a hospodářským centrem, kolem se Říše točila, a všichni tam chtěli být či být tam viděni. Nebyli jste ničím, když jste nebyli viděni u dvora.

Konečně úplně vzadu v obnošených šatech a se strhanými obličejí přicházelo těch deset prostých, kteří letos vylosovali v říšské loterii. Vyhráli právo navštěvovat dvůr a osobně prosit císařovnu o pomoc, mílosrdenství či spravedlnost. Jistě, ozvat se u dvora doopravdy byla riskantní záležitost. Prostý člověk tu neměl přátele a někdy je lepší, když si vás císařovna nevšimne. Její smysl pro spravedlnost byl přinejlepším vrtkavý, i když příležitostně mohla rozhodnout ve prospěch neurozeného, jen aby podráždila některého šlechtice, který se jí znelíbil. Celkem vzato měli vítězové loterie sklony si svou výhru jen vychutnat. Někteří strávili u dvora celý rok a nikdy o nic nepožádali.

Tentokrát byl dvůr jedna velká bažina. Mezi křivými, pokroucenými stromy táhly kotouče husté mlhy a všude bylo alespoň po kotníky tmavé, páchnoucí vody. Ze spodních větví se až do vody vinuly pletence popínavých rostlin a ve vzduchu se vznášela mračna much a komárů. Dvořané se se zaťatými zuby brodili bahnem a ostražitě se dívali po krokodýlech a dalších zálučnostech, které mohly číhat v hlubinách. Jen to, že to nebyl opravdový močál, ještě neznamenalo, že se tam nedá narazit na něco nebezpečného.

Většinou to byly hologramy, ale místy vypadaly tak skutečně, že byly nechutně odporné. Kamenná Ivce ráda udržovala svůj dvůr v aktivitě, leč její záliby byly nevyzpytatelné a měla široký rejstřík. Už svůj dvůr změnila na poušť, ledovou pláň a chudinskou čtvrť. Ta byla opravdu nebezpečná a všichni odtamtud odešli poštípaní od blech. Poušť byla nejzrádnější.

Všude písek a takové horko, že se skoro nedalo dýchat. Aby to trochu oživila, nechala Kamenná Ivce skrýt do písku maličké kovové škorpióny, odporné mrňavé měděné hračky, které měly v bodcích neurotoxiny. Jeden nižší lord měl týden smrt na jazyku a Kamenná Ivce se dosud pochechtávala, když si na to vzpomněla.

Dvořané se pachtili bahnem, jen to mlaskalo, a potají reptali, jejich chmurám nijak neulehčilo vědomí, že jejich utrpení sleduje celá Říše. Každá planeta, bez ohledu na to, jak chudá či jak vzdálená, měla díky šikovně skrytým holokamerám napojení na činnost dvora. Lordové a poslanci si každého roku přísahali, že ten starobylý zvyk zarazí, ale nějak k tomu nikdy nedošlo. Nikdo nedokázal odolat pomýšlení na sledování takové pompéznosti jako je audience.

Tu a tam se z mlhy vynořila lesklá stříbrná socha zpodobňující jeden z těch mnoha cizích druhů, které byly začleněny do Říše a poučeny o tom, kde je jejich místo. Bylo jich tu neskutečně moc. Nikdo přesně nevěděl, kolik. Nikoho to vlastně ani nezajímalo. Některé sochy už přetrvaly druhy, které představovaly. Ale ani o to se nikdo moc nestaral. Koneckonců, první a nejpřednější je lidská říše. Někteří starší dvořané se po prvním prozkoumání nevinně vypadající léčky o sochy opřeli, aby popadli dech.

Císařovna klidně seděla na velkém trůně z černého železa a lesklého nefritu, přesně tak vysoko, aby měla nohy těsně nad vodou. Působila naprosto nenuceně, byť byl trůn očividně navržen pro někoho trochu většího. Mlha se vinula pryč od místa, kde seděla, a v jejím malém kruhu byl příjemný chládek a bezvětrí. Ve svém obřadním královském oděvu a diamantové koruně působila chladně a vznešeně, každým coulem císařovna. Její komorné se nahé krčily v bahnité vodě pod trůnem jako lovečtí psi napínající neviditelné řemeny.

Dvořané se pomalu shromáždili před trůnem, opatrně, aby byli v uctivé a bezpečné vzdálenosti, a uklonili se císařovně. Shlédla na ty stovky skloněných hlav a zívla. Dvořané zůstali v předklonu a celí rozpálení a zpocení čekali, až jim bude dovoleno se narovnat. Jednou je tam tak držela celou hodinu.

Císařovna znučeně mávla rukou. Zazněly fanfáry a dvořané se narovnali. Tu a tam si někdo kradmo masíroval záda. Nikdo nebyl tak hloupý, aby něco řekl. Jeden pohled na komorné stačil komukoli takový nápad vyhnat z hlavy. Měly prázdné, nelidské oči a v nich ten upřený, strnulý pohled hmyzu. Sledovaly dvořany nehnutě, soustředěně, jen tu a tam jim vyjela zpod nehtů kovová klepeta, jen je použít.

Ze Sněmu lordů se ozval zdušený výkřik, lord Gregor Zlokh s nepokrytou hrůzou zíral na jednu komornou. Už už by se k ní vrhl, ale komorné zpoznamenaly a kolem Zlokh se rychle semkla jeho rodina, drželi ho na místě a naléhavě mu cosi šeptali. Nakonec se vzpamatoval a odvrátil pohled, ale ruce a rty se mu trásly bezmocným vztekem a žalem. Dvorem proběhl tichý šum, dvořané si uvědomili, že na těch zvěstech bylo hodně pravdy.

Ani ne před měsícem zmizela ze svých komnat Zlokhova neteř a od té doby ji nikdo neviděl. Nikoho to nepřekvapilo. Čím dál víc se proslýchalo, že se dala dohromady se špatnými lidmi.

Suškalo se o zradě, jenže to se sušká vždycky. A teď byla tady, oloupená o paměť a osobnost, aby její tělo mohlo posloužit císařovně jako komorná. Zlokh ji poznal, ale nakonec neřekl nic. Nedalo se nic říct.

Císařovna se naklonila dopředu a dvůr ztichl. Když promluvila, její hlas, chladný, vyrovnaný a cílevědomý, se jasně nesl ke všem naslouchajícím uším na dvoře a ještě mnohem dál.

Dvořané uctivě naslouchali a hedvábím se zlehka dotýkali zpocených tváří. Komorné neposlouchaly. Hlíдалy.

„Nejvěrnější poddaní, vítejte na našem dvoře. Věříme, že shledáváte jeho stávající vzhled zábavným. Obvykle by teď probíhaly pozdravné a uctivé ceremonie, ale ty dnes vynecháme. Máme na programu důležitější věci. Říše stojí před nebezpečím, před jakým ještě nikdy nestála. Byl objeven ne jeden, ale hned dva nové neznámé druhy, jejichž technologie dosáhla stupně srovnatelného s naším. Představují pro Říši hrozbu skutečnou a bezprostřední. Kdykoli může dojít k útoku. Proto jsem vyhlásila armádě a flotile plnou pohotovost.

Budou povolány veškeré zálohy a na dobu výjimečného stavu se veškerý průmysl přeorientuje na válečnou výrobu. Což bude, přirozeně, vyžadovat určité náklady, a proto se všechny daně a odvody s okamžitou platností zvyšují o sedm procent.“

Odmlčela se a rozhlédla se kolem sebe, jako by si říkala o komentář. Nikdo nebyl tak hloupý, aby se ozval. Přijde toho ještě víc. Cítili to. Kamenná lvice se do ticha vlídně usmála a pokračovala.

„Zprávy, s nimiž dnes přicházíme, nejsou všechny špatné.

Naši vědci před nedávnem dokončili novou formu hyperpohonu pro vesmírné lodě, je silnější a trvalejší než všechno, co jsme dosud poznali. Hromadná výroba bude zahájena zakrátko a budou jím vybaveny všechny lodě naší flotily.“

Znovu vyčkala, ale dosud se neozvala žádná odpověď, i když za mnohým netečným čelem se myšlenky míhaly jako splašené.

Jestli je pravda všechno, co císařovna o novém pohonu tvrdí, pak jsou všechny ostatní pohony zastaralé. Což mimo jiné znamená, že císařovny lodě budou mít proti všem ostatním nepřekonatelnou výhodu. Aby proti nim soukromé lodě obstály, budou muset mít také nový pohon, a to za nepochybně horentní cenu. Další forma nepřímých daní. Na drahou stranu však někdo získá právo na hromadnou výrobu pohonu a ten někdo vydělá zatracenou spoustu peněz... Chvilí trvalo, než si dvořané uvědomili, že císařovna hovoří dál.

„S politováním vám musíme sdělit, že elfové se zase činí a šíří strach a zkázu po celé naší Říši, ale naši rádcové nás ujišťují, že nepředstavují opravdové nebezpečí. Je jich omezený počet a mají špatný nebo vůbec žádný přístup k moderním zbraním, Ty rozdrťme. Není-liž pravda, lorde Hlte?“

A najednou stál vedle císařovny trůnu muž a hologram, který ho doposud skrýval, zmizel. Vysoký, tmavý, v jantarovém oděvu a bitevní zbroji tu stál klidně, přísně a jeho nesmlouvavý postoj byl až nelidsky dokonalý. Na pohled sotva překročil třicetku, ale nikdo přesně nevěděl, kolik mu je. Před nějakými deseti lety se najednou vynořil zdánlivě odnikud a své tajemství si střežil dobře. Byl pohledný takovým tím neokázalým způsobem, nicméně v tmavých očích a letmém úsměvu sídlil ryzí chlad. I v přítomnosti císařovny měl u boku energetickou pistoli a dlouhý meč – byl tím jediným člověkem v Říši, který k tomu byl oprávněn. Byl to lord VeleHlt, První říšský válečník.

Byl na toto místo zvolen všelidovým hlasováním na doživotí, nicméně První válečníci obvykle nijak dlouho nežili.

Císařovna mu svěřila vrchní velení ozbrojených sil a učinila ho osobně zodpovědným za její ochranu a bezpečnost.

Ten nejskvělejší bojovník, jakého kdy Říše zplodila, se potřísnil krví ve stovce významných zásahů, prostý lid ho

zbožňoval, Parlament mu nadbíhal a lordové na něj všeobecně nevražili pro jeho moc a vliv na Kamennou lvici. O těch dvou se soudilo, že jsou milenci, ale ani tohle nikdo nevěděl jistě. Většině dvora připadala představa, že císařovna má něco společného s něčím tak vřelým a zranitelným jako láska, naprosto směšná. To však nebránilo většině lidí snažit se tak či onak najít důkaz, a tak se spekulovalo dál.

Hlt se stal Prvním válečníkem poté, co osobně vedl útok na hlavní elfské sídlo, skryté mezi barevnými vízkami v plovoucím městě Nová Naděje. Hlt se svým vojskem sestoupil na planetu na gravitačních kluzácích a jakmile se dostal na dostřel, zahájil palbu. Křehké věže popraskaly a roztrhly se, když je pokropila dělostřelecká palba, a lidé s nářkem vyběhali do ulic. Loďstvo páliło dál. Lidé z Nové naděje přece museli vědět, co dělají, když dovolili elfům, aby u nich žili. Hlt měl své rozkazy a brát zajatce mezi nimi nebylo. A tak věže padly, lidé zemřeli a elfové byli vyhnáni ven bojovat či zemřít.

Neměli naději. Hlt měl početní převahu, zbraně a výhodu nenadálého útoku. Většina elfů byla skosena ve chvíli, kdy se objevili, a nakonec přežili jen ti, kdo utekli. Hlt zanechal Novou naději v plamenech jako hořící uhlík plující oblohou. Hlavy elfů vzal s sebou, aby mohly být nabodnuty na kůl a vystaveny pro poučení těm moudrým a počestným. Kdykoli se Hlt poté objevil na veřejnosti, lidé tleskali a nadšeně mu provolávali slávu.

Byl to hrdina dne. Lidé neměli pochopení pro teroristy, zejména ne pro ty, kteří ani nebyli lidmi. Udělali z Hlta Prvního válečníka a pak si ho císařovna zabrala pro sebe. Plány a možnosti elfů byly tehdy skoro sprovedeny ze světa a teprve teď, o rok později, se elfové začínali znovu prosazovat.

Všichni čekali se zatajeným dechem, až na ně Kamenná lvice vypustí své honící psy. Hlt měl výsledky, to věděli všichni.

Co však nebylo tak všeobecně známo, byla jeho ochota obětovat vlastní lidi, pokud to vyžadovalo zdárné provedení akce. Voják sloužící pod Hltem mohl udělat slušnou kariéru, pokud ovšem dožil. Což byl další důvod, proč byl Hlt známý také jako Vdovař, i když do očí by mu tak nikdo neřekl. Lord VeleHlt vybojoval jen za poslední rok sedmáct soubojů zahrnujících od otevřené urážky po nevhodně načasované povytažené obočí a nikdy to ani náznakem nevypadalo, že by měl prohrát. Leč to lidem nezabránilo, aby se ho nesnažili zabít. Sněm lordů ho z duše nenáviděl a jejich váčky byly bezedné, stáli o Hltovu smrt.

Odměny za informace, které by bylo lze proti němu využít získaly, leč s malým praktickým dopadem. Hlt neměl žádné líné neřesti a jen málo slabostí. Zdálo se, že vůči dvorským intrikám a výstřelkům je zcela imunní, neměl žádné přátele a jeho nepřátelé byli mrtví. Byl hlasem císařovny a jeho slovo nedalo změnit. Muži, ženy a děti byli v jeho jménu otevřeně vražděni za zradu i menší zločiny, aby to jiným vzalo odvahu.

Poslední významnou obětí byl předchozí lord Morituri. Jeho smrt vzala lordům chuť kout pikle skoro na celý týden. „Nejprve práce,“ sdělila císařovna a všichni zpozorněli. „Vyslechněme si nyní naše zmocněnce.“ Po straně trůnu se objevil další muž. Stejně jako lord tam byl celou dobu, čekal na svůj výstup skrytý za hologramem. Císařovna si vždycky libovala v dramatických efektech. Na čele měl stříbrný cejch osobních císařovniných esperů a na sobě světlé, nevýrazné šaty. Stejně jako komorné ani on už neměl vlastní vědomí a osobnost. Císařovniní tajní agenti a informátoři se s ním spojovali telepaticky pomocí esperských schopností a on pak opakuoval jejich zprávy slovo od slova. Agenti zůstávali v anonymitě, čímž měli ochranu plně zaručenu. Esperova tvář se najednou proměnila – to ji ovládla vstoupivší osobnost – a změnil se i jeho postoj, najednou tu stál nenuceně, skoro uvolněně.

„Tak, věnujte mi pozornost, protože to nebudu opakovat. Pronikl jsem do srdce kyberbátského podzemí, ale za moc to tu nestojí. Pokud mohu soudit, nemají žádnou skutečnou organizaci, je to jen parta ztracenců a samotářů, kteří se nabourávají do počítačového Matrixu, kde se jen dá, a než je někdo načapá, tak se tím baví.

Jejich politické názory jsou sice slaboduché a duševně jsou zaostalí, želbohu však představují nebezpečí až příliš skutečné a neúměrné jejich počtu. Znáji počítače lépe než lidé, kteří je staví. Když zlikvidujeme tuhle partu, ani nemrkneme a na jejich místo nastoupí další. Rozumnější je dohlížet na ty, které už máme, alespoň víme, kde je hledat, kdybychom je potřebovali.

A možná, ale jen možná je dokážu udržet na uzdě a odvést je od čehokoli citlivého.

To je vše, konec hlášení. Ale dokud mne posloucháte, rád bych řekl, že bych velmi uvítal, kdybych byl z této práce co možná nejdříve odvolán. Ti kyberáti mě připraví o rozum. To sladké svinstvo, kterým se živí, dělá s mými útroby hrozné věci, nemluvě o mých zubech, a z těch keců mi trouchniví mozek. Pochopte mne, když si odmyslíme jejich počítače, nejsou tihle křupani právě lvi salónů.“

Esperova tvář a jeho postoj se opět proměnily a přihlásil se jiný agent. Obličej byl najednou hubenější, estetičtější a esper zaujal postoj člověka cvičeného v meditativních technikách. Kdyby vypadal ještě uvolněněji, tak už by pravděpodobně odplynul.

„Hlásí se agentka Harmony. Pronikám do klonového podzemí dál a dál. Nikdo mne nepodezírá. Jsou nadále podezíráví a nedůvěřiví, ale nějaký pokrok jsem udělala. Zatím jsem neobjevila žádné určité záměry či plánované trestné činy. Podzemní politika je do velké míry prostoduchá a nijak konkrétně zaměřená, protože jim chybí charismatický vůdce. Kdyby klonové podzemí získalo nějaký cíl, který by je sjednotil, pak by byli nebezpeční. Ale za daného stavu věci musím nahlásit, že od tohoto podzemí Říši nic vážného nehrozí.“

„No jistě, to zřejmě proto, že v té tmě nedokážeš bez dvou rukou a mapy najít ani vlastní zadek,“ zavrčel třetí hlas. Esper se najednou zlostně zakabonil a vzdorně se nahrbil. „Tady je agent Rapunzel, spolupracovník lorda Hlta. Já se v klonovém podzemí potloukám už tři roky a říkám vám, že ti zvrhlí bastardi jsou dosud největší latentní hrozbou, jakou kdy Říše viděla. Je jich hodně, mají důvod, sakra prachů a technické zázemí na vysoké úrovni od někoho vysoce postaveného. Mluvíme o někom opravdu vysoce postaveném. Zatím nevím, kdo to je, ale pracuji na tom. Prozatím ti lidé chtějí pro klony občanská práva a ti jsou připraveni udělat prakticky cokoli, aby je získali.

Dobrá, zatím nemají charismatického vůdce, který by je sjednotil, ale podle toho, jak se situace vyvíjí, je to jen otázka

času. Kdy mě konečně bude někdo poslouchat! Blíží se kritický okamžik a já odtud chci vypadnout!“

„Promluvíme si později,“ řekl Hlt. „Teď vrať císařovně jejího esera.“

„Rád,“ odtušil agent. „Nevěřil bys, v jakém stavu je rozum toho chlapa. Copak tu nikdy nikdo neuklízí?“

„Hned, Rapunzeli.“

„V téhle práci člověka nikdo nikdy neocení,“ poznamenal a eserova tvář byla najednou zase prázdná. V době co to probíhalo, setrvali dvořané v tichosti. Konflikty mezi císařovninými i sobními agenty a agenty lorda VeleHlta byly běžné a obě strany bojovaly o to, aby je císařovna vyslechla. Jejich zaměstnavatelé tu rivalitu podporovali, aby měli jistotu, že i nadále budou chtít nechtě sledovat vše podstatné.

Tu a tam došlo na rvačky, ale až dosud se zdrželi sabotování, i když jejich střet nad odsouzením Owena Moritura k tomu už měl proklatě blízko. Císařovniní agenti to chtěli uchovat v tajnosti, zatímco Hltovi agenti ze soukromých a dosud nejasných důvodů se sami od sebe rozhodli rozhlásit tu zprávu všem.

Spory ještě pokračovaly.

Agenti žili krátké profesionální životy v utajení a ohrožení, měnili totožnost a dokonce i osobnost, když se pídili po informacích a zároveň tajili své pravé pohnutky v době, kdy se nic nedalo utajit nadlouho. Agenti proto měli sklony být profesionální, leč podivínští a výstřední, a neustále v pohotovosti.

Nikdy nevěděli, kdy jejich utajení praskne a oni si to budou muset hasit pryč s pomstychtivou smečkou v patách.

Lordové a poslanci měli přirozeně své vlastní špehy. Ty měli všichni, kdo si to mohli dovolit, a taky pár těch, kdo si to dovolit nemohli. Vědět znamenalo na dvoře Kamenné lvice mít moc, zejména když jste se něco dozvěděli dřív než ostatní.

Císařovna se podívala na Hlta, který jí pohled zpřímá oplatil, a pak se oba zadívali zase na dvůr. V soukromí mohli mít jakékoli neshody, ale na veřejnosti vždycky vystupovali jednotně. Obrovská spousta lidí investovala obrovské peníze do intrikářských snah vrazit mezi ně klín, leč bezvýsledně. Ale to je neodradilo a ve svém snažení vytrvale pokračovali dál. Císařovna s pobaveným úsměvem shlédla na přeplněný dvůr a čekající řady zčeřila vlna neblahé předtuchy.

Císařovna se konečně dostala k tomu podstatnému: k důvodu, proč sem bylo pozváno tolik významných činitelů Golgoty.

„Problémy, kterým naše Říše čelí, jsou den ode dne vážnější a vážnější. Noví nebezpeční vetřelci, buřičské podzemí a další.

Teď více než kdy jindy musíme trvat na plné podpoře svých poddaných. Kdyby Říše padla, zemřely by nesčetné miliardy lidí. Kolonisté na vnějších světech spoléhají na zásobování z Říše a vnitřní světy spoléhají na suroviny od nich. I my tady na Golgotě, domovském světě Říše, jsme se stali závislí na jiných. Každý musí dělat, co je v jeho silách, a nikdo nesmí klamat, jinak se celý systém, který nás všechny drží nad vodou, zhroutí. Proto nemohu jinak než žádat desetiprocentní navýšení produkce veškerého průmyslu do konce roku.“

Nastala dlouhá pauza. Deset procent, to bylo neslýchané.

Znamenalo to delší pracovní dobu pro všechny, což bude jak lordy, tak poslance stát spoustu peněz. Poslanci se na sebe podívali. Někdo musí něco říct. Po trapném mlčení těhotném nevyřčenými slovy si poslanec za Stínobranny sever opatrně odkašlal.

„Veličenstvo, časy jsou zlé pro nás všechny. Poskytování úvěru je omezené a naše prostředky už nejsou to, co bývaly. Jestliže se pokusíme zvýšit výrobu tak, jak navrhuješ, pak mám vážné obavy, že se dělnictvo vzbouří. Zcela jistě budeme vystaveni záměrnému zdržování výroby, stávkám a dokonce i sabotážím. Pokud Tvé Veličenstvo nepočítá s tím, že poskytne peníze z říšských fondů, abychom propluli těmi bouřlivými vodami, obávám se, že...“

„Obávej se,“ zarazila ho Kamenná lvice. „Ale obávat by ses měl mne, ministře. Měl by ses bát, co bude s Říší, pokud naši agenti selžou, a měl by ses bát o sebe, jestli nedokážeš splnit rozkazy. Jestli to nesplníte, uvězníme vás, popravíme a uvidíme, zda si vaši nástupci povedou lépe. Ti budou mít jistě mnohem silnější motivaci snažit se víc. Je to jasné, ministře?“

„Naprostě, Veličenstvo. Jsem si jist, že nikdo z nás netouží zklamat svou císařovnu.“

„Ale někteří přece, ministře. Byl bys překvapen. Zrádce lze najít v těch nejne očekávanějších místech. Není-liž pravda, Letnikostro.“

Všechny hlavy se otočily na Letnikostrova a rozhostilo se naprosté ticho. Lidé se od něj nenápadně odtahovali, jako by byl nakažlivý, a zanedlouho stál sám uprostřed prázdného kruhu. Letnikostrov se zvolna rozhlédl, ale nevypadal zvlášť překvapeně. Podíval se zpátky na Kamennou lvici a pousmál se. Hleděl zpřímá, hlavu nesl hrdě vztyčenou a v tu chvíli vypadal jako válečník každým coulem, což ostatně vždycky byl.

„Kdo je pro někoho zrádce, je pro jiného hrdina, Veličenstvo,“ pravil blahosklonně. „Měla jsi snad na mysli nějaké určité jméno?“

„Snad ano,“ odpověděla císařovna. „Vystupuješ proti nám příliš často, Letnikostrove, příliš často vzdoruješ naší vůli.“

„Pamatuji časy, kdy nebylo trestné říkat vlastní názor. Jistě, je to už dávno, to bylo za dob tvého otce. A od té doby se mnohé změnilo.“

Kamenná lvice se usmála. „Jsme s tebou nespokojeni, Letnikostrove, protože mnohá tvá kritická slova jsou namířena nejen proti nám, ale také proti Říši. Můžeme na tebe do budoucna spoléhat, že upustíš od takových vlastizrádných řečí?“

„Nebud' pošetilá, Kamenná lvice. Jsem starý pes, já už se novým kouskům nenaučím, a i kdybych mohl, neučil bych se. Pamatuji si tě jako dítě. Byla jsi tak veselá, když jsi byla malá.“

Kdybych věděl, co z tebe vyroste... Pravděpodobně bych tě stejně nechal žít. Vždycky jsem měl na děti příliš měkké srdce, i když zlobily. Já jsem to jediné, co zůstalo z úzkého okruhu kolem tvého otce. Všichni ostatní jsou mrtví. Někteří zemřeli tvou rukou, někteří ne. Beztak je to jen dobře. Přisahali hájit Říši a velmi neradi by hleděli na to, co jsi z ní

udělala. Za tvé vlády je čest jenom vtípem a lícoměrnost je běžná. Spravedlnost jen pro bohaté a smrt těm, kdo se odváží zvednout hlas.

Třináct generací tvého rodu budovalo tuto Říši, Kamenná Ivce, jen aby se teď dívalo, jak ji drtíš ve své železné pěsti.

Ty jsi zhoubný nádor na srdci Říše, mšice na růži.“

Na dvoře nastalo naprosté, strnulé ticho. Kamenná Ivce se na trůně zlobně předklonila, ale než promluvila, ovládla se a zase se nenuceně opřela.

„Vždycky jsi moc mluvil, starče. Odsoudil ses vlastními slovy. Ať nikdo neříká, že jsme ti nedali šanci...“

„Ah jen pokračuj,“ řekl Letnikostrov. „Já mám být výstražný příklad pro umlčení ostatních. To jsem věděl, už když jsem sem jel. Popožen toho svého milovaného katana a rozjedeme tu podívanou.“

Vzdorně zabodl pohled do Hlta, ale Vdovař mu pohled jen chladně oplatil, jeho ruce nezabrousily ke zbraním. Kamenná Ivce se sladce usmála. Za to Prvnímu válečníkovi nestojíš, Letnikostrove. Já pro tebe mám mnohem... vhodnějšího kata.“

Kývla na jednu svou komornou, ta vyskočila, zvedla pařát nad hlavu a dvakrát tleskla. Zničehonic se rozplynul další hlídající hologram, zjevil se třetí muž, s úsměvem vstoupil do bahnitých vod a brodil se k Letnikostrovi. Štíhlá postava v stříbročerné zbroji, mladý a hubenější, než velela móda, s poletujícími plavými vlasy, ledově modrýma očima a vraným úsměvem. U každého boku měl meč a kráčel jako predátor. Lidé při pohledu na něj couvali a natěsnaným davem se hnali šepot:

„Kid Smrt'ák... Kid Smrt'ák...“ Usmíval se a kynul dvořanům a ti nejbližší štitivě uskakovali, jako by mezi ně někdo hodil hada. Věděli, kdo to je a co je zač. Každý na dvoře slyšel o Kidu Smrt'ákově, usměvavém zabijákovi. Zvolna, majestátně kráčel vpřed a do ticha se hlasitě rozléhal mlaskavý, bahnitý zvuk jeho kroků. Zastavil se na délku od Letnikostrova. Stáli tu tváří v tvář, stařec a mladík, ložený válečník a neporažený duelant. Smrt'ák tasil meč od pravého boku, vzal ho za špičku a opatrně ho podal Letnikostrovi. Starý lord se obřadně poklonil, přijal ho a postavil se do střehu. Mladší muž tasil meč od druhého boku a rovněž se postavil do střehu. Letnikostrov poctivě přikývl.

„Rád vidím, že můj výcvik nepřišel nazmar, Kite. Byl jsi můj nejlepší žák.“

„Díky, děde.“ Mladík měl slabý, nezvučný hlas.

„Další dítě, které špatně skončilo. Co se to, k čertu, s tou vaší generací děje? Možná bylo něco ve vodě...“

„Jsem to, co jsi ze mne udělal, děde: nejschopnější šermíř v Říši. Tys brousil tu čepel, což tě nikdy nenapadlo, že by se jednoho dne mohla obrátit proti tobě?“

S pohledem upřeným do očí svého vnuka potěškal Letnikostrov svůj meč. „Zabil jsi otce, matku a oba bratry a zákon na tebe nemůže, protože jsi řekl, že to bylo v souboji, a nebylo nikoho, kdo by to mohl popřít. Měl jsem tě zabít sám, ale to bych nemohl. Ty a já jsme jediní, kdo zbyli z Letnikostrovského rodu, Kite. Nedopusť, aby tu skončil v nesmyslné prolité krvi jen pro potěšení Železné čubky.“

„Já to dělám pro své potěšení, děde. Cožpak student nechce vždycky dokázat, že překonal svého učitele? A pokud jde o službu u císařovny, jsem zabiják, takže musím chodit tam, kde se zabijí. Mí rodiče nesouhlasili s životem, který jsem vedl, a snažili se mi v tom zabránit, takže jsem jim to zarazil. A svým bratrům později také, když se chtěli mstít. Nikdo z nich nebude nikomu chybět. Odvahy měli málo a prosadili se ještě méně.“

Ale já jdu dál, ten nejlepší z nejlepších, chodící smrt, kat Jejího Veličenstva ve všem vyjma úřadu. Jednoho dne budu mít i to a pak tu bude nový První válečník.“

„Toho se ty nedožiješ, Kite. O to se už ona postará. Řekni mi, chlapče, měl jsi vůbec někdy nějaký vztah ke své rodině? Měl jsem je tak rád.“

„Ne, děde, ani za mák. Necítil jsem nic dokonce ani tehdy, když jsem je zabil. Dost řečí, starče. Jdeme na to.“

Vykročil a zlehka šermoval mečem, aby našel slabé místo.

Letnikostrov mu vyrazil vstříc a úspornými pohyby neustále mířil špičkou meče svému vnukovi na srdce. Oči měl chladné a pozorné. Chvilí kolem sebe kroužili a ostražitě se sledovali a pak se střetli, ocel se zableskla, meče třesly. Vzápětí bylo po střetu a znovu kolem sebe kroužili. Kid Smrt'ák si z toho odnesl krátký šrám na levé lici a po tváři mu stékala krev. Letnikostrov první prolil krev. Jeho vnuk se široce usmál a pak vyrazil. Jeho meč byl všude. Útočil tak zuřivě, že donutil Letnikostrova krok po kroku ustupovat. Ale pak se stařec zastavil a ať na něj Kid Smrt'ák dotíral sebetvrději, už neustoupil ani o píd, jako by si řekl: Sem ještě couvnu, ale dál už ani krok. Jejich meče třesly, zůstali stát tváří v tvář a vši silou se přetlačovali. Letnikostrovovi se zrychloval dech a do tváří se mu vehnala krev. Jeho vnuk se ani nijak moc nezadýchal. Kid Smrt'ák přibíhl Letnikostrova očima na místo a kradmo vytáhl z pochvy v rukávu dýku. Letnikostrov se najednou usmál, přikývl a Kid Smrt'ák mu vrazil dýku mezi žebra.

Stařec zachrčel a rozkašlal se. U úst se mu udělaly jasně krvavé bubliny a síly ho opustily. Upustil meč a Kid Smrt'ák ho rychlým brutálním pohybem proklál. Letnikostrov se svezl na zem a jeho krev se rozstříkla na vodní hladině. Kid Smrt'ák vytrhl svůj meč, zasunul ho do pochvy a sklonil se k dědovi, až se jejich obličejové téměř dotýkaly.

„Ty ten trik znáš,“ zašeptal tichounce mladík. „Sám jsi mne ho naučil. Tys věděl, co přijde, a nic jsi proti tomu neudělal. Proč?“

„Protože už nechci žít dál... v takové Říši, jakou buduje Kamenná Ivce.“ Stařec se odmlčel a vyplivl chuchvalec krve.

„A protože ty... jsi poslední z Letnikostrovského rodu. Kdybych tě zabil... rod by se mnou vymřel. To nemohu dopustit, buď Letnikostrovem ty, chlapče. Možná si s tím poradíš.“

Hlava mu pomalu klesla, jako by se svému vnukovi klaněl, pak se zhroutil do bahnité vody a zůstal ležet v šířícím jezírku vlastní krve. A Kit, lord Letnikostrov, se narovnal, lhostejně pokrčil rameny a obrátil se k odchodu.

„Já mám své vlastní jméno, starče, a to jméno jsem si vysloužil. A mám ho raději než jakékoli jiné, které jsi mi kdy dal.“

Vytasil svůj zkrvavený meč, obřadně jím pozdravil císařovnu a ona mu na oplátku věnovala královskou úklonu.

„Moc se nevzdaluj, lorde Letnikostrove. Možná budu tvé služby ještě potřebovat. Je tu ještě jeden zrádce, s nímž je

nutno se vypořádat.“

Kid Smrt'ák se nenuceně postavil vedle trůnu, přičemž odstrčil císařovna esperu, vzal hadr a pustil se do čištění zkrvaveného meče. Poplakh, stojící v popředí davu, se díval, jak strážní táhnou Letnikostrovo tělo pryč, a mlčel. Kamenná lvice znovu kývla na komornou, ta opět vstala a dvakrát tleskla.

Z mlhy za trůnem se vynořili dva strážní. Před sebou tlačili obrovskou průsvitnou kouli. Vznášela se ve výši pasu, svým antigravitačním polem odpuzovala špinavou vodu a zůstávala čistá. Uvnitř koule seděl zhroucený, vyčerpaný muž se svěšenou hlavou. Vypadal na něco přes čtyřicet, měl tučnou tvář a zavalitou postavu. Dlouhé zlaté roucho mohlo být kdysi impozantní, ale teď bylo rozedrané a špinavé, převážně od jeho vlastní krve a zvratků. Nebyl v řetězech, ale koule ho věznila stejně neúprosně jako jakákoli klec. Dvořem proběhl tichý šepot – to ti vpředu vězně poznali a poslali jeho jméno dál, ale šum rychle utichl. Strážní kouli zastavili před trůnem, aby Kamenná lvice na svou novou oběť dobře viděla. Do ticha dopadla její přelíbezná uštěpačná slova:

„Pánové, dámy a urození přátelé, dovoluji vám představit soudce Nicholase Wesleyho. Kdysi předsedal nejvyššímu soudu naší Říše a jeho jméno bylo synonymem práva a spravedlnosti. Domnívali jsme se, že mu můžeme bezvýhradně důvěřovat, nejvíce ze všech našich poddaných. Mýlili jsme se. Myslel si, že jeho slovo je zákon, ale v Říši je jen jediný zákon, a to náš. Zapomněl na svou povinnost, zahodil svou čest a spojil se s naprosto špatnými lidmi. Řekni nám, soudce, jak dlouho jsi podporoval klonové podzemí?“

Na přeplněném dvoře se rozhostilo smrtelné ticho. Dvořané čekali, co soudce odpoví. Jestli byl někdy někdo v Říši vážený, i obdivovaný a ctěný, byl to soudce Wesley. Jeho rozsudky, to byli legendy o pohnutkách a cti. Jeho pár knih stálo za přečtení. A teď tu seděl zhroucený ve stázové kouli, celý od krve. Pokořený a v Říši už nebyla žádná spravedlnost. Pomalu vzhlédl, jako by i ten prostý pohyb byl nad jeho síly. Někdy během zatýkání ho několikrát zbili. Jedno oko měl tak oteklé, že bylo úplně zavřené, a na rozbitých rtech měl krvavé strupy. Ale i když zevnějškem tak strašně upadl, dosud z něj číselná důstojnost, a když nakonec promluvil, jeho hlas zněl klidně a vyrovnaně.

„Sloužil jsem ti třicet osm let, Kamenná lvice. Všem, kdo přede mnou předstoupili, se dostalo spravedlnosti. Nebo jsem si to aspoň namlouval. Je to má vina, že mi tak dlouho trvalo, než jsem odhalil zlo v tobě a tvých zákonech. Z mého života se tak stal výsměch všemu, v co jsem kdy upřímně věřil. Ale nakonec jsem pravdu odhalil a teď už před ní nebudu zavírat oči, i když jasné světlo tak bolí. Zničila mne prostá pravda: Klony jsou také lidé.“

„Nejsou, dokud to neprohlásíme my,“ pravila císařovna. „Neodpověděl jsi na naši otázku, soudce. Jak dlouho jsme si na prsou hráli zrádce?“

Soudce jí bez mrknutí oka beze slova hleděl do očí. Císařovna se usmála.

„Chápeš povahu koule, která tě vězní, zrádče? Je to stázové pole. Uvnitř koule plyne čas tak, jak nařídíme. Můžeme ho zrychlit nebo zpomalit. Rok může přejít za vteřinu a vteřina může trvat i rok. Mrknutím oka můžeš ztratit desetiletí, dožít svůj život za čas kterou ti zabere odpovědět na naši otázku. Sděl nám jména vyvrhelů, se kterými jsi jednal, řekni, kde je lze najít, a můžeš svobodně odejít. Dáváme ti slovo císařovny.“

Soudce se najednou usmál, ret mu praskl a po bradě mu stekla čerstvá krev. „Tvé slovo nemá žádnou váhu, Kamenná lvice. Pravda a čest se tě netýkají. Nemám co říct.“

Císařovna se opřela a ostře kývla na jednoho strážného u koule. Maličko seřídil ovladač, který měl na zápěstí, a soudce hlasitě zachrčel, jako by ho někdo udeřil. Vlasy mu vyrostly a objevily se v nich husté bílé prameny. Do tváře se mu vryly hluboké vrásky. Postava se scvrkla a ruce zchřadly a zkroutily se. Sténal bolestí, jak se mu do kloubů zahryzla artritida. Kamenná lvice zvedla ruku a stárnutí ustalo. V kouli uplynulo za těch pár okamžiků čtyřicet let.

„Řekni nám to, Nicholasi. Toto je poslední šance, kterou ti nabízíme. Ty jsi opravdu ochoten zemřít, abys chránil stvůry, které ani nejsou lidmi?“

Soudce Nicholas Wesley ji obdařil úsměvem, který měl v sobě stejně z umrlce jako z humoru. „I ten nejubožejší klon je lidštější než ty, Kamenná lvice.“

Císařovna vztekla máchla rukou a čas v kouli se přehnal jako písek v přesýpacích hodinách. Soudce zchřadl a sešel. Vlasy mu vypadaly, na pleti naskákaly stařecké skvrny. Tvář nahradila lebka, pod tenkou kůží vystoupily kosti a pořád neměl co říci.

Čas plynul. Soudce zemřel, jeho tělo zetlelo a nakonec nezůstalo v kouli nic než rozedrané šaty a pár kostí rozpadávajících se v prach. Strážný zrušil stázové pole a koule zmizela. Soudcovy šaty dopadly do bahnité vody, klesly a zmizely všem z očí.

Venku v předsáli seděli opuštěni kapitán Mltchoun a vyšetřovatelka Krusta, v řetězech, obklopeni silovou clonou. Silová clona se na kraji zorného pole tetelila, ať se dívali jakýmkoli směrem, takže předsáli pro ně mělo neskutečný, přízračný vzhled. Mltchouna to nijak neošálilo. Byli v maléru, který byl nadmíru skutečný. Přišel o loď a nechal Moritura uniknout.

Měl čestně zemřít na kapitánském můstku, když loď padala.

Jeho klan by jeho jméno oplakal a bylo by po všem. Jenže vyšetřovatelka ze záhadných důvodů známých jen jí trvala na tom, že ho zachrání. A tak je tady, omotaný na kotnících, zápěstích a ruku tolika řetězy, že by to udrželo tučt mužů, a čeká, až se dozví, jakou zajímavou a obzvlášť bolestivou smrt pro něj císařovna vymyslela.

Oficiálně měl právo na válečný soud před výborem sobě rovných důstojníků, ale císařovna jim všem byla nadřazená, a když se jí zachtělo, měla na něj nárok jako první. Kromě toho to nejlepší, v co mohl od vojenského soudu doufat, byla rychlá smrt. Mltchoun zařinčel řetězy a zhnuseně si odfrkl. Odfláknutá práce, jenže na to, aby ho tu udržela, stačí až až, ani není zapotřebí ta silová clona. Nikam neodejde. Beztať není kam. Neexistuje místo, kde by ho císařovna nenašla.

Kromě toho by se mu stejně nechtělo žít jako vyhnanec – pořádek na útěku, ohlížet se přes rameno, jestli po něm nejdu. Žádný klid, žádná naděje na štěstí... či pocity.

Mltchoun si ztěžka povzdechl, nikoli poprvé, a podíval se na vyšetřovatelku, sedící vedle něj. Když ji jejich věznitelé spoutávali, dali si u ní obzvlášť záležet a nakládali na ni silné ocelové řetězy, že by se pod tou tíhou normální člověk zhroutil. Ona je ignorovala a seděla na dřevěné lavici hrdě a vzpřímeně jako by to byl její nápad, být tady. Silová clona tu byla hlavně kvůli ní. Přece jen to byla vyšetřovatelka a nikdo nechtěl riskovat.

Před zavřenými dvoukřídlými dveřmi stáli dva ozbrojení strážní na vyzvání přivést vězně dovnitř. Vypadali impozantně, nesmlouvavě a mimořádně schopně. Mltchoun pochyboval, že by měl proti nim naději, i kdyby nebyl v řetězech a měl v ruce meč a v druhé granát. Znovu si povzdechl a zachrastil řetězy.

„Ráda bych, abys s tím přestal,“ ozvala se Krusta.

„Promiň. Nemám co dělat.“

„Brzy nás z té clony pustí.“

„Tím se nic nezmění, vyšetřovatelko. Nikam nepůjdeme.“

„Nesmiš to vzdát, kapitáne. Vždycky je nějaká naděje.“

Mltchoun se na ni podíval. „To je důvod, proč jsi mne na můstku Temného větru zachránila?“

„Jistě, kapitáne.“

„Vřel díky. Ale já ti to odpouštím, Krusto. V tu chvíli to rozhodně vypadalo jako dobrý nápad.“

Krusta se neklidně zavrtěla a její řetězy zachrastily. Ozbrojenci se na ni hloubavě podívali. „Konala jsem jen svou povinnost, kapitáne.“

„Znamená to snad, že teď by ses nepokusila o útěk, i kdybys mohla?“

„Ovšemže bych se pokusila, kapitáne. Jsem loajální, ale nejsem hloupá. Musíme mít oči otevřené a rozum v hrsti. Vždycky je nějaká naděje.“

A pak se dvoukřídlé dveře pootevřely a ti dva ozbrojení strážní vykročili směrem k věžňům. Jeden vytáhl disruptor a významně ho namířil na Krustu. Mltchoun to maně vzal jako urážku. Druhý strážný seřídil ovladač na zápěstí a silová clona se rozplynula. Mltchoun se podíval na Krustu.

„Jestli máš nějaký návrh nebo nápad, teď je nanejvýš vhodná chvíle se o něj podělit.“

„Vždycky můžeme svými řetězy zmlátit každého, kdo se k nám přiblíží.“

„Výborný nápad. To je aspoň přinutí zabít nás rychle. Přemýšlej dál, vyšetřovatelko.“

Strážní naznačili Mltchounovi a Krustě, ať projdou dveřmi k čekajícímu dvoru. Drželi se v dostatečné vzdálenosti za nimi a obě pistole mířily na vyšetřovatelku. Mltchoun posbíral své řetězy a nemotorně se vyhrabal na nohy. Chvilí mu trvalo, než s tím nákladem chytil balanc, a pak se začal šourat ke dveřím. Nemít zkušenosti z planet se silnou gravitací, asi by vůbec nebyl schopen se pohnout. Strážní by z toho byli nadšení. Ti jen hledali nějakou záminku, jak z něj vymlátit střeva. Mltchoun zaťal zuby a vlekl se dál. Krusta kráčela vedle něj, záda rovná a hlavu vztyčenou, netečná k řetězům, jako by to byla nějaká společenská výsada. Byla natolik zdvořilá, že držela krok s Mltchounem, a o to to bylo horší.

Prošli pootevřenými dveřmi a rázem se ocitli po kotníky ve špinavé vodě. Mltchoun byl nad věcí. Prostě jen další pokolení. S cákáním se brodil dál a ze všech sil se snažil udržet hlavu vztyčenou. Na dvoře bylo narváno. Určitě čekají na obzvlášť nechutnou popravu. Před ním se utvořila úzká ulička – lidé uhýbali, jako by s ním ani náhodou nechtěli mít nic společného. Mltchounovi to bylo jedno. Alespoň že neřvali, neplivali a nic po něm neházeli. I když, vzato kolem a kolem, možná by dal přednost troše hluku. To úporné ticho ho začalo deptat.

Vlekl se dál, Krusta vedle něj, strážní v uctivé vzdálenosti za nimi. Mltchoun se kolem sebe rozhlížel, jak jen to šlo, a dvořané mu pohled opláceli s čímsi, co by se dalo nazvat nadějným očekáváním. A Mltchouna napadlo, že císařovna by přece nezvala ke dvoru tolik významných lidí jen proto, aby se podívali jak on a Krusta umírají. Ti tady musí být kvůli něčemu mu, mnohem důležitějšímu. Což mu vnukalo úvahy, že má přece jen pořad naději.

Konečně se Mltchoun a Krusta zastavili před trůnem Kamenné lvice XIV. Mltchoun měl co dělat, aby neupadl, ale navzdory řetězům zůstal stát vzpřímeně. Měl pocit, že toto je opravdu nevhodný okamžik na projevy slabosti i Krusta stála vedle něj a působila sebejistě a vyrovnaně jako vždy. Kousek od něj se v hlubší vodě cosi pohnulo. Mltchouna maně napadlo, že těsně pod hladinou je něco... Něco živého a hladového. Císařovna si tak ráda zažertovala. Jestli se to dostane moc blízko, Krusta už se o to postará.

Mltchoun se podíval zpátky na Kamennou lvici a ta se na něj chladně usmála. Poklonil se, jak nejlépe to šlo.

Koneckonců to je jeho císařovna. Krusta se nepoklonila. Jeden strážný k ní přikročil a zvedl pistoli, že ji srazí na kolena. Krusta se vzepjala a tvrdě vykopla. Strážný dostal botou do břicha, sotva stačil překvapeně zachřčít a už letěl pozadu do davu. Celá skupina skončila ve vodě, cákali kolem sebe a kleli. Strážný se už nevynořil a stejně tak někteří dvořané, které srazil. Mltchoun se musel usmát. Pokud jde o to, jak udělat dojem, na Krustu se člověk může vždycky spolehnout. V okolním davu se zvedl krátký protestný šum, který rychle odumřel, když na ně císařovna vrhla nasupený pohled. Pak se podívala zpátky na Mltchouna a Krustu a Mltchouna překvapilo, že se stále ještě usmívá. Chvilí mu trvalo, než dospěl k rozhodnutí, že se mu ten úsměv ani trochu nelíbí.

„Nech mé strážné na pokoji, vyšetřovatelko, buď tak hodná.“

Nahradit je je odporně drahé. Věř mi, nic ti od nich nehrozí. Ty řetězy, to je jen formalita.“

„Trochu tíživá formalita, Veličenstvo,“ podotkl Mltchoun. „Mohu se pozeptat, pročpak jsme tady?“

„Máme pro vás uplatnění, kapitáne. Ty a vyšetřovatelka jste nás dost pozlobili. Přišli jste o naprosto skvělou vesmírnou loď a nedokázali jste nám přinést hlavu toho nejodpornějšího zrádce, Owena Moritura. Velmi jsme jeho hlavu chtěli. Hodlali jsme ji napíchnout na kůl, právě tady na dvoře, aby každý viděl, co se stane s těmi, kdo se nám odváží vzpírat, bez ohledu na jejich společenské postavení. Rovněž jsme měli v úmyslu nechat vás oba zabít, pomalu a bolestivě, pro výstrahu těm, kdo se nás odváží zklamat, ale... Změnili jsme názor. Máme pro vás uplatnění.“

A teď to přijde, pomyslel si Mltchoun a zalitoval, že se nemůže vypařit.

„Nesmírně jste nás potěšili tím, jak jste se vypořádali s nebezpečnými cizinci na Nebalamutě, a to jak před deseti lety, tak před nedávnem. Tamní povstání ohrožovalo stabilitu Říše, ale vy jste jim to zatrhlí. Rovněž jste objevili cizí vesmírnou loď, která tam nedávno předtím havarovala, a vypořádali jste se s posádkou dřív, než mohla kontaktovat svůj druh a upozornit je na naši existenci. Zato a za další služby, které jste nám prokázali, máte náš vděk a milost za všechny své zločiny.“

Dav začal víceméně spontánně pochvalně tleskat a pozůstalý strážný zapjal na svém zápěstí ovladače. Zámky cvakaly jeden za druhým jako bouchací kuličky, otvíraly se a z Mltchouna a Krusty spadly řetězy. Klesly do bahnitě vody a byly pryč. Mltchoun poněkud ožil. Třel si odřená zápěstí a mozek mu běžel na plné obrátky. Kamenná lvice toho víc neřekla, než řekla. Vůbec se nezmínila o jejich objevu nového vesmírného pohonu na té cizí lodi. Jistě, k tomu je celá řada důvodů. Předně by nebylo dobré, aby dvůr napadlo, že cizinci doopravdy mohou mít technologii, která přinejmenším v některých směrech předčí technologii Říše. A za druhé, dokud si dvůr bude myslet, že výrobu nového pohonu kontrolují císařovni vědci, neudělá nic, co by ji mohlo pohoršit, z obav, aby jim nebyl odmítnut přístup k novému pohonu. Obojí byly velmi dobré důvody pro to, aby jeho a Krustu umlčela. Zcela jistě se blížilo i něco zlého a mířilo to rovnou k němu. Přímě to cítil jako chladný dotek smrti na šíji.

„Tímto vás znovu dosazujeme do stejných funkcí jako předtím pravila nonšalantně císařovna. „Dáváme vám novou loď, Valkýra, vybavenou novým pohonem. Poletíte na planetu Grendel a otevřete Krypty Spáčů.“

Dvorem proběhl zděšený šum. Všichni si pamatovali, co se stalo, když vesmírná loď přistála na Grendelu naposledy. Zdálo se, že planeta je prázdná, mírumilovná a vhodná pro osídlení. Ale hluboko v zemi našel průzkumný tým zbytky obrovského, dávno opuštěného cizího města. Objevil mohutné ocelové krypty, nezměřitelně staré. Jednu otevřeli a probudili spáče. Ty neznámé stvůry byly ohydné jako děsivý sen, jenže skutečné a v silikonové zbroji poseté bodci, která s nimi byla snad srostlá. Byli obrovští a neuvěřitelně rychlí a měli kovové pařáty a zuby. Celý výsadek sprovedli ze světa během několika minut. Říše tam poslala zkušené přepadové oddíly, vojenské espery a dokonce i technicky vylepšené lidi. Zemřeli všichni.

Naštěstí neměli cizinci žádnou vlastní vesmírnou loď. Byli zajati na povrchu planety. Odletěla tam flotila a z orbity celou planetu sežehla. Teď byl Grendel v karanténě a střežilo ho půl tuctu vesmírných křižníků. Byly tam další krypty a další Spáci a Říše netoužila po tom, aby se probudili.

To se teď však zjevně změnilo. Mltchoun znechuceně zavrtil hlavou. Grendel. Maně ho napadlo, jestli by raději nebyl popraven.

„Mohu se zeptat, proč znovu otevíráme právě tuhle mrzkou záležitost, Veličenstvo?“

„Jistě, kapitáne. Budete otvírat Krypty jednu po druhé a vždycky zjistíte – jakýmkoli prostředky, které budete považovat za nutné – jak Spáče ochočit a vycvičit. Budete mít neomezené zdroje financí, lidí a zbraní. Vyžádejte si cokoli, co budete k této práci potřebovat. Naším záměrem je využít Spáče jako přepadové oddíly při našem nadcházejícím konfliktu s nově objevenými neznámými druhy. Některé dotazy?“

„Mám čas sepsat před odchodem poslední vůli?“ otázala se Krusta.

Císařovna se krátce zasmála a mávnutím ruky přivolala strážce. „Doprovodíte kapitána a vyšetřovatelku na jejich novou loď. Dejte pozor, ať se vám cestou neztratí.“

Mltchoun se uklonil a spolu s Krustou opustil dvůr. Hlavy nesli hrdě zdvižené a ze všech sil ignorovali ten tucet těžce ozbrojených strážných, kteří je doprovázeli. Mltchoun za chůze zachmuřeně vrtěl hlavou. Nejenže ho Kamenná lvice pověřila skoro nespílitelným úkolem, čímž velku spolehlivě jeho i vyšetřovatelku zabila, ale rovněž si zajistila, aby neměl žádnou možnost se zmínit o původu nového vesmírného pohonu.

Kamenné lvice nechyběla odvaha a vychytralost, což byl přinejmenším zčásti důvod, proč ještě byla císařovnou.

Kamenná lvice vyčkala, až odešli, a pak se usmála na svůj dvůr. „Věříme, že nyní je jasné, jak daleko zajdeme, abychom ochránili Říši. Ano? Dobrá. Budeme Říši bránit před nepřáteli vnějšími i vnitřními. Nepleťte se, nejváženější lordové, lady i urození přátelé, nový vesmírný pohon dá naší říšské flotile nepřekonatelnou výhodu nad každým, kdo by se nám snad chtěl postavit. Naši nepřátelé padnou. Nebude se kam před námi skrýt. Nebude místo, kam bychom za nimi nemohli. Naše vůle bude nenapadnutelná.

Máme ještě něco k projednávání?“

Vysoký strop nad trůnem explodoval a skrz chuchvalce mlhy padala dolů suť. Komorné vyskočily a zaštitily císařovnu vlastními těly. Ostrohranné úlomky jim drásaly těla a tekla jim krev, ale žádná z nich se ani nehнула. Dvůr nařikal, zvedla se panika, dvořané ve strachu a zmatku prchali jeden přes druhého. Hlt tasil meč a pistoli a rozhlížel se kolem sebe po nepříteli. Z kouře a mlhy nad trůnem spadl tucet dlouhých lan, po nichž sjížděli dolů muži a ženy oblečení v kožených kalhotách a řetězech. Spadali do vody a rychle uskakovali stranou, aby udělali místodálším. Hlt se podíval na tucet pistolí stojících proti jeho jedné a zůstal nehybně stát. Přichozí mu naznačili, ať odhodí pistoli i meč, a on to udělal a s kamenným výrazem sledoval, jak padají do černých vod a mizí. Kit Letnikostrov ani nečekal na příkázání, odhodil meč rovnou. Komorné se trochu odtáhly od Kamenné lvice, utvořily kolem trůnu ochranný kruh a upřely na vetřelce strnulé hmyzí oči. Dvořané křičeli a mluvili jeden přes druhého a z té vřavy se znovu a znovu ozývalo jedno slovo.

„Elfové... elfové nás našli...“

„Sláva Svobodné esperské frontě!“ zvolala jedna z nich, oblečená v odřených kožených kalhotách, ověšená nezměrnou spoustou řetězů, pod nimiž měla tričko s nápisem Zrozena ke Zkáze. Byla malá a sporá, na holých pažích se bouřily svaly.

V dlouhých tmavých vlasech měla plno mašliček a mohla by být i hezká, nebýt ryzího fanatismu, který jí planul v očích. Kolem ní se shromažďovali další elfové, polovina mřela pistolemi na utiňující se dvůr, druhá na trůn. Kamenná lvice to mlčky pozorovala zpoza kordonu komorných a oči jí žhnuly vzteky.

Ani ona, ani Hlt, ani nikdo jiný na dvoře nebyl tak hloupý, aby šel proti energetickým zbraním.

Esperští teroristé se tvářili odhodlaně a zavile, ale řetězy, které držely jejich kůže pohromadě, měli čerstvě vyleštěné a všichni byli nalíčení jasnými barvami a stejně pestrobarevně měli i vlasy. Většinou byli mladí, některým bylo sotva dvacet, ale všichni už měli nějakou tu jizvu. Říše využívala espery drsně, což byl důvod, proč jich tolik umíralo nebo se vymklo velení. Většinou umírali. Starých esperů bylo málo. Elfka v tričku Zrozena ke Zkázě předstoupila a výsměšně se uklonila ztichlému dvoru.

„Omlouváme se za ten nepořádek, ale efektivní nástup je velmi důležitý. Teď udělejte hodné chlapce a děvčata, dělejte to, co se vám řekne, a budete odtud moci odejít se všemi důležitými orgány netknutými a na správném místě. Zkuste nás rozzlobit a my si vymyslíme něco, čím bychom se na váš účet pobavili. A někteří z nás mají opravdu velmi nepříjemný smysl pro humor. Být štvancem člověka naučí.“

Obrátila se a podívala se na Kamennou lvici. „Klid, drahá, nepřišli jsme tě zabít. Přišli jsme si pro jednoho z našich. Sestoupíš teď z trůnu sama, nebo se raději necháš shodit?“

Kamenná lvice vstala a s ledovou důstojností sestoupila do tmavých vod. Komorné ji okamžitě obklopily. Elfka je všechny ignorovala, dřepala si k trůnu a opatrně rukama přejížděla po černém železe pobitém nefritem.

„Máš nějaké jméno, zrádkyně?“ otázala se císařovna.

„Stevie Blankyta, nijak mne netěší, že se s tebou setkávám.“

„Brzy tu budou mé strážce. Nemáš nejmenší naději uniknout.“

„Tvé strážce se díky našim společníkům v současné době sice snaží, ale mají to marné. Jediní, kdo tě teď chrání, jsou tyhle ubohé dušičky s vypáleným mozkem, které se chovají jako tvé komorné, a esp-rušička zabudovaná do tvého trůnu. Á, už ji mám.“

Odsunula desku zapuštěnou ze strany do trůnu a opatrně vyňala průhlednou kostku velikosti hlavy. Esp-rušička byla vskutku docela prostý vynález: živoucí mozek espera, který opatrně odebrali a uchovávali v suspenzi. Čelními laloky trvale procházelo slabé proudění, které udržovalo mozek bdělý, při vědomí a funkční a využívalo jeho esp, aby bránilo komukoli jinému využívat esp schopnosti v jeho blízkosti. Jedno z mnoha pekelných zařízení Říše a jediná opravdová obrana proti vzpurnému esperovi. Nebo nějakému elfovi.

Stevie Blankyta zvedla kostku nad hlavu a tvrdě s ní udeřila o opěrku trůnu. Křehká nádobka se roztříštila a umírající mozková tkáň se rozpadla. Po straně trůnu sklouzly krvavé chuchvalce a dopadly do vody.

„Odpočívej v pokoji, příteli,“ řekla něžně Stevie. „Boj pokračuje.“ Podívala se zpátky na Kamennou lvici. „A je méně o jednu duši žijící v tvém pekle.“

Kamenná lvice se usmála. „Dostanu dalšího. O dárce není nouze.“

Zmlkla, když k ní elfka o krok postoupila, zastavila se a chladně se na ni zahleděla. „Teď bych tě mohla zabít, Kamenná lvice. To by mohl jeden každý z nás. Toužíme po tvé smrti, tak silně ji toužíme okusit. V noci o ní sníme a vstáváme, abychom si vymysleli nové způsoby, jak tě nechat zemřít. Jednoho dne rozebereme tvou nádhernou Říši kámen po kameni, až ti nezůstane jediné místo, kam by ses mohla skrýt, a pak si pro tebe přijdeme. Ale kdybychom tě zabili teď, slabou a bezmocnou, jen by tě nahradil někdo další z toho tvého prohnílého rodu a nový císař by nařídil rozsáhlé, tvrdé represálie vůči esperské komunitě. Tisíce by zemřely a tisíce dalších by trpěly. Nicméně nechceme odejít, aniž bychom ti dali najevo, co k tobě doopravdy cítíme. A tak jsme ti přinesli malý dárek.“

Natáhla se za sebe a kdosi jí vložil do ruky velký dort. Stevie Blankyta se při pohledu na vyjevený výraz Kamenné lvice vesele zazubila, rozmáchla se a přesně mířenou ránou zasáhla Kamennou lvici dortem naplno do obličeje. Císařovna o krok ucouvla a vztekla si mnula ulepený obličej.

Stevie se rozesmála. „Byla bys v právu, kdybys žádala tvrdé tresty za pokus o úkladnou vraždu, ale dort v obličeji? To by vypadalo vskutku malicherně. Nemluv o tom, že bys vypadala jako slaboch. Sbohem, Kamenná lvice. Bylo nám potěšením.“

Skrz hustý krém po ní Kamenná lvice metala zlostné pohledy a třesoucím se prstem mířila na elfy. „Zabte je! Všechny je zabte!“

Komorné vyskočily, vrhly se vpřed a zpod nehtů jim vystřelily ocelové drápy. Elfové vyrazili do střetu a předvedli, co umí. Stevie Blankyta se zahalila ohněm, živoucími plameny ryzího žáru, ale komorné po ní stejně skočily. Ty už neznaly takové slabosti jako bolest či strach. Stevie zmizela pod drápajícími postavami a ostatní elfové se jí hnali na pomoc.

Komorné se rozdělily, vrhly se na první dva espery a nadlidskou silou je roztrhaly. Do vzduchu tryskala krev a elfové nařikali a umírali. Jeden esper dělal v zoufalství jakési posunky a komorné se najednou zastavily, jako by narazily do neviditelné zdi. A pak se stěna zhroutila a ony zavrávaly a vyrazily vpřed. Plameny kolem Stevie Blankyty se zatřepaly a zhasly. Kamenná lvice se rozchechtala a usedla zpátky na svůj trůn.

„Přece jste si nemohli vážně myslet, že bych svěřila svou bezpečnost jediné esp-rušičce?“

Musela křičet, aby přehlušila sílící bolestný nářek, neboť komorné se hnaly mezi zoufalé elfy. Disruptory pálily, ale komorné byly tak rychlé, že nebylo možno zasáhnout. Pak už byly mezi elfy a dál používat pistole začalo být příliš nebezpečné. Skočily mezi espery jako vlci do ovčince, pařáty rvaly bezbranná těla a krvavé kusy masa si cpaly do úst. Měly hlad.

Jakýsi esper vrazil jedné komorné pistoli do úst a vypálil. Hlava jí explodovala a krvavé kusy se rozletěly široko daleko. Za esperem se objevila další komorná a zezadu ho chytila do medvědího objetí. Žebra mu popraskala a probodla mu srdce a plíce. Zbývající elfové se pokusili uprchnout, ale komorné byly všude. Elfové jeden po druhém padli, až nakonec zůstal jen jeden. Rozběhl se k trůnu a pokusil se vypálit ze svého disruptoru, ale energetický krystal se ještě nedobil. Odhodil neúčinnou pistoli a tasil meč. Skočila po něm jedna komorná a stáhla ho do vody. Držela ho pod hladinou a nezáživně sledovala, jak se topí. Kopal a bojoval a pak vyjel z vody jeho meč a sekl komornou do břicha. Rána byla tak silná, až ji to odhodilo, esper vyletěl z vody, kašlal a zalykal se. Znovu upřel svůj pohled na Kamennou

Ivici a pevně sevřel meč. Vyrazil, ale komorná na něj skočila zezadu. Soustředila své myšlenky tak, jak ji to naučili, a bomba, kterou jí vložili do těla, vybuchla. Ji i elfa to rozervalo na cucky a ještě dlouhou chvíli shora přšely krev a trhavina.

Na dvoře se pomalu rozhostilo ticho a klid, v němž se ozývalo jen mlaskání čtyř pozůstalých komorných krmících se i mrtvolami padlých elfů. Kamenná Ivici na ně zavolala, přišly shlukly se kolem jejího trůnu s rukama a ústy od krve jako psi odvolaní od kořisti. Císařovna shlížela z trůnu na Blankytu, která se krčila potrháná a zkrvavená ve vodě. Snažila se tasit meč, ale ruka se jí strašlivě třásla. Byla raněná a v šoku. Z posledních sil se zvedla a vrávorala vpřed, zkrvavené rty sveřepě semknuté. Hlt si stoupl za ni a proklál ji mečem.

Stevie Blankyta klesla na kolena. Zaskučela a z úst jí vytryskla krev. Hlt vytrhl meč a Stevie se otřásla, jako by jí najednou byla zima. Kamenná Ivici sestoupila z trůnu a poklekla vedle ní. V ruce měla zdobenou stříbrnou dýku.

Předklonila se, až měla obličej přesně před elfim.

„Nechceš mi ještě něco říct, elfko? O tom, jak jsem slabá nebo jak vy jste chytří? Nemáš žádné poslední prohlášení?“

Stevie se znovu otřásla. Po bradě jí tekla krev. Když promluvila, slyšela ji jen císařovna.

„Vrátím se. Takových jako já je spousta. Jeden z nás tě dostane. Shoř v pekle, čubko.“

Kamenná Ivici decentně vnořila Stevie dýku do srdce, vdechla výpary umírající esperky a s gustem si je vychutnávala. Pak dýku vytáhla, přitiskla esperce špičky prstů na prsa a zatlačila.

Stevie pozadu upadla do temné vody a znehybněla. Kamenná Ivici se narovнала, nechala dýku zase zmizet v rukávu a dovolila Hltovi, aby jí pomohl zpátky nahoru na trůn.

„Elfové nikdy nepromluví,“ podotkl nenuceně Hlt. „Než by vydali nějaké tajemství, raději naprogramují svůj mozek na sebezničení. Nanejvýš jsi jí poskytla lehkou smrt.“

„Ty mi chceš vždycky pokazit zábavu. Zemřela v beznaději.“

Udělá mi to dobře. V tuto chvíli mne však víc zajímá, jak se přes tvé bezpečnostní systémy dostalo tolik elfů.“

„Dobrá otázka,“ odušil Hlt. „A přesně tu já položím velmi důrazně svým lidem hned, jak tato audience skončí. Mohu pouze předpokládat, že mám někde ve své organizaci zrádce.“

„Myslela jsem si, že něco takového není možné.“

„Já také. Jestli tam nějaký zrádce je, najdu ho.“

„To doufám, Hlte,“ pravila císařovna. „Protože jestli se nebudu moci spolehnout na to, že mne ochráníš, k čemu mi budeš?“

Hlt se usmál a pozorně si omočil prst v krému, který jí ještě zůstal na obličejí. Zamyšleně ho ochutnal.

„Brandy a máslo. Můj oblíbený. I kdyby nic jiného, chuť mají elfové opravdu excelentní.“

„Ovšemže,“ odušila Kamenná Ivici. „Jen se zeptej mých komorných.“

KAPITOLA ČTVRTÁ Nabývání zkušeností

To město se kdysi jmenovalo jinak, ale jak, to už si teď nikdo nepamatuje. Posledních tří sta let je po celé Říši známé jako Nekonečná Promenáda, domov Arény a Her. Podle golgotských měřítek není velké, ale obyvatelé se tam slétají jako mouchy ke shnilému masu, a tak rok co rok trochu povyroste. Je tam nesčetně heren, paláců rozkoše, výletů z reality, zábavných výletů psí, divů, zázraků a podívaných a atrakcí všeho druhu, ale kvůli tomu do Nekonečné Promenády nikdo nepřichází. To jsou jen předkrm, aperitivy, přílohy, cosi pro povzbuzení chuti a zostření smyslů, než si dá člověk něco vydatnějšího.

Uprostřed města, hluboko v jeho temném a krvavém srdci, leží Aréna: rozlehlé prostranství s pečlivě uhrabaným pískem, obklopené tribunami. Od ostatního města je bezpečně oddělena řadou silových štítů, které nikdy neklesnou všechny naráz.

Dostat se do Arény je těžké. A ještě těžší je dostat se ven. Její obyvatelé ji nikdy neopouštějí. Ti mají svá místa v kobkách, komorách a křivolakých chodbičkách hluboko pod Arénou.

Gladiátoři si žijí v poměrném přepychu, pilují své bojové umění a sní o slávě. Trenéři a posluhovači žijí v prostších místnostech, ti své životy zasvětili hladkému chodu Her. Vězni čekají na svůj osud v temných kobkách na nejnižším podlaží a vědí, že už nikdy nespátří denní světlo, dokud nebudou klopýtající vystrčeni ven na zkrvavený písek Arény. Vězňů je vždycky dost: lidé, klony, esepři a cizinci. Potrava pro bezedně hladové davy.

Z celé Říše se sem přicházejí lidé podívat na krev na utrpení, na život a na smrt dle starodávných pravidel. Miliardy dalších to noc co noc sledují na holostěnách, ale opravdovým fanouškům, skutečným znalcům samotný pohled nestačí. Musí u toho být osobně, vidět to na vlastní oči, sát atmosféru a cítit ve vzduchu tu krvelačnou touhu, když dav povzbuzuje své oblíbence, zatracuje ty neschopné a volá po další smrti. Dav má vždycky své oblíbence, i když ti obvykle dlouho nevydrží.

To je důvod, proč se město nazývá Nekonečná Promenáda, hrdinové přicházejí a odcházejí, ale Hry pokračují dál. Město je jedinečné také tím, že je to jediné město na Golgotě, které vlastní i ovládá jediný klan. Císařovna jemnými tlaky i jemnými čistkami dohlíží na to, aby Hry zůstaly čestné a neustranné. Každý má stejnou šanci na krvavém písku zemřít, i kdyby to nebyla žádná zábava. Nekonečná Promenáda se tak stala chráněnou neutrální půdou, místem setkání rodin, které by jinak nemohly se ctí komunikovat. Tady si klany vyjasní své rozdíly přes své šampióny v Aréně. Tvář zůstává zachována a cti je učiněno zadost. A jestli je to pro šampióny zlé, nu což, na tom ve skutečnosti nikomu nezáleží, či přinutlejší nikomu významnému.

Oplátkou za tohle rozptýlení poskytují rodiny štědré příspěvky na udržování Arény a platy personálu. A ještě více peněz z truhlic rodin proudí do Arény skrz neukojitelnou zálibu rodin v sázení. Vyhrávají a prohrají celá jmění, jak se klany celou duší pohrouží do podporování svých šampiónů a jejich cti. Šampióni jsou vždy lidé najímaní. Příslušníci

rodin by nebojovali osobně ani ve snu. Nasadit život v souboji je jedna věc a snížit se k předvádění pro potěchu davu je něco docela jiného. Kromě toho se nehodí, aby nižší vrstvy viděly umírat šlechtu. Ještě by je to mohlo přivést na divné myšlenky.

Kolem Arény žijí občané Nekonečné Promenády, kteří tu obchodují, nabízejí své služby či bojují či mají v plánu bojovat na krvavém písku. Těch pořád přibývá a zázemí kolem Arény se stále zvětšuje. Hry jsou přístupné všem, apetit davu nezná meze a čerstvé potraviny není nikdy dost. A tak sem přicházejí lidé z celé Říše hledat slávu a bohatství, boj a vzrušení nebo jen možnost zemřít na výsluní. Nikdo není odmítán. Smrt je velmi demokratická.

V ulicích kolem Arény je obvykle plno, jedni tudy procházejí, jiní se snaží kolemjdoucím něco prodat. Do všeobecného šumu se vyvolávání pouličních stánkařů nese jako výkřiky ptáků vyhlašujících své teritorium. Ale i jejich elán poněkud pohasíná v přítomnosti člena nějaké rodiny, takže stopa šlechtice davem se dá obvykle vysledovat relativním tichem, které ho provází.

Valentin Vltchin se bezmyšlenkovitě proplétal tlačenicí a to uctivé ticho nevnímal o nic víc než vzduch, který dýchal. Vysoký a nevýrazně křehký mladík nikomu na první pohled neimponoval, ale přesto do něj nikdo nestrkal, nikdo mu nezkřížil cestu. Všichni znali černě nalíčené oči a šarlatový úsměv, stejně jako znali všechny významné tváře tohoto klanu, a nikdo z nich nijak netoužil udělat něco, co by se dalo vykládat jako urážka klanu Vltchinů. A tak kráčel Valentin dál, v tmavých očích nepřítomný pohled, myšlenky skryté pod silně nalíčenou tvář.

S ochrankou se nikdy nenamáhal. Někteří tvrdili, že je to z pýchy, někteří z nadutosti, ale pravda byla taková, že kdykoli to bylo možné, dával Valentin prostě přednost společnosti vlastních myšlenek a strážce mu připadaly jako rušivý element.

Konečně došel k maličké skromné cukrárně kousek stranou od hlavního tahu, zastavil se a zamyšleně upřel zrak na nádherné cukrářské výrobky ve výloze. Neměl nic proti tomu, dopřát si tu a tam něco sladkého na zub, ale to ho sem nepřivedlo.

Majitel obchodu Georgios zásoboval Valentina pamlsky mnohem svůdnějšími a sladšími než ty, které měl ve výloze. Georgios byl konečným článkem drogového řetězce, jehož sestavení zabralo Valentinovi celé roky. Člověk v jeho postavení mohl mít prakticky všechno, co si zámánil, stačilo jen požádat, ale Valentin si raději své potřeby a libůstky přísně střežil pro sebe.

Vědět znamená mít moc. A kromě toho byly některé věci, které chtěl, zakázány i lidem jeho postavení. Což byl zároveň zčásti i důvod, proč je chtěl.

V levém koutě výlohy stála skleněná váza s jedinou černou růží a Valentin na ni hleděl pln zadumání. Ta růže byl Georgiův kód, jak říct, že má připraveno, co si Valentin objednal. Ale že byla v levém koutě výlohy, a ne v pravém, znamenalo, že se něco zvrtilo. Valentin se pousmál a zvažoval své možnosti.

Může prostě odejít a vyhnout se tak všem nesnázím. Velmi pravděpodobně se jedná o nějakou léčku. Jako všichni, kdo hrál tu velkou hru pletich a intrik, měl i Valentin svůj – nijak zanedbatelný – podíl nepřátel a k tomu ještě nějaké navrch. Jestli odejde, nikdy se nedozví, kdo na něj tu past nastražil a jak se ten někdo dozvěděl o Georgiovi. Kromě toho by to znamenalo nechat toho skvělého chlapa v rukou nepřátel a to se nedělá. Když někdo vyhrožuje jeho přátelům nebo obchodním partnerům, tak mu to jen tak neprojde. Dobrý obchodní partner se hledá zatraceně špatně.

Otevřel dveře z ulice, jako by ho nic na světě netrápilo, v obchodě byla tma. Někdo polarizoval okna tak, aby nepropouštěla slunce. Valentin nechal dveře za sebou zaklapnout a zůstal nehybně, tiše stát. V duchu vydal mozku řadu určitých příkazů, droga uložená hluboko v jeho těle se mentálním povelům poslušně podvolila a vstoupila do krevního oběhu. Do svalů se mu vehnala čerstvě okysličená krev, ty se maličko zduřily a připravily k činu. Smysly se mu nadpřirozeně zostřily a stíny před ním začaly vydávat svá tajemství. Bylo jich tam dvanáct a stáli tiše a nehybně vzadu v krámku. Dva z nich drželi Georgia a jeden mu tiskl ruku na ústa. Cítil Georgiův strach a nadějeplné očekávání ostatních. Slyšel slabé pohyby, které si ani neuvědomovali, domnívali se, že jsou v tom šeru neviditelní a v bezpečí. Valentinův úsměv se maličko rozšířil. Jeho nepřátelé nejsou bezpeční nikde. Všichni jsou předem mrtví. Jen tihle to ještě nevědí. Zdvořile si odkáslal.

„Rozsviňte někdo, tady je přítel. Přece nebudeme vyjednávat ve tmě.“

„Co tě přivádí na myšlenku, že chceme vyjednávat?“ otázal se hlas, který se snažil působit kultivovaně, ale moc se mu to nedařilo.

„Kdybyste byli vrazi,“ pravil klidně Valentin, „zabili byste mne v okamžiku, kdy jsem vstoupil. Proto se domnívám, že mi chcete něco sdělit. Tak ven s tím. Už tak jdu pozdě na schůzku.“

Najednou se v místnosti udělalo světlo, to jedna postava ze stínu zprůhlednila okno a jasné sluneční paprsky odhalily dvanáctičlenný gang, který se na něj drze šklebil ze zadní části krámku. Všichni byli naří, aby lépe vynikly vyboulené svaly a podobné parádičky, které si nakoupili v laciných pokoutních bodyshopech. Všichni byli od hlavy po paty nabarveni stejným lesklým ocelově modrým odstínem, čímž se hlásili ke svému klanu, a všichni měli na hrudi nápadně vytetovanou stříbrnou lebku. Existují tucty méně bolestivých způsobů, jak se dá symbol lebky na těle znázornit, jenže pro ně byla tím hlavním právě bolest. Bylo to zasvěcení, ukázka odvahy a obětavosti. Tohle tetování bylo na celý život. A stejně tak příslušnost ke gangu.

Valentin je poznal okamžitě, na čemž ostatně nebylo nic divného. Démoni, jedna z těch velkých band pouličních rabiátů, kteří řadí v chudinských čtvrtích. Chuligánů jsou tisíce a gangů stovky, jsou to ti příliš mladí, vystrašení či protřelí na to, aby je zmámilo volání Arény, protloukají se, jak se dá, a nechávají se najmout kýmkoli, kdo potřebuje svaly. Berou kdeco, hlavně když z toho něco kápne. Válčí i mezi sebou: o území, ženy či o to, co se mezi nimi považuje za čest. Jak nahoře, tak i dole, nižší vrstvy napodobují ty vyšší. Když to jde, provozují i prosté vyděračství a podvody, ale i v tom jsou obvykle rozumní a nezaplétají se s rodinami. Takže na Valentina někdo musel vynaložit malé jmění. Což

ovšem zužuje okruh podezřelých.

Valentin si dal načas a dlouho si Démony pátravě prohlížel.

Kdyby byl nervózní a nejistý, nedělalo by to dobrý dojem.

Někteří členové gangu byli geneticky zdeformovaní či přinejmenším pozměnění, zřejmě pronajali svá těla lékařům, kteří vždycky potřebují pokusné králíky na krátkodobé i dlouhodobé pokusy. Na těch šťastnějších se to projeví jen znetvořením v obličeji či na těle. Tihle přežili. Některí měli pařátovité ruce a špičaté zuby, jiní sebou co chvíli zničehonic zacukají což naznačovalo umělou adrenalinovou žlázu. Všichni měli malá tajemství, ale Valentin si byl vcelku jist, že v sobě nemají žádné technické vylepšení, protože tihle by si nemohli dovolit koupit ani vyměňovat energetické krystaly, které jsou nutné k provozu. Všichni byli ozbrojení, většinou měli meče, někteří nože, mačety nebo dlouhé řetězy s ostny.

Valentin se na ně oslnivě usmíval, aby je co nejdéle mátl, myšlenky mu zatím pádily v hlavě jako splašené. Démoni, blízko u Arény? Jsou zatraceně daleko od svého teritoria, tady by vlastně vůbec neměli být. Místní stráž museli minout hned, jak tu ukázali ty svoje modré obličeje. Někdo musel rozhazovat peníze plnými hrstmi, aby strážným zavřel oči, byť jen nakrátko. Někdo hrozně moc toužil toto setkání zaranžovat, aniž by byl odhalen jako iniciátor.

Využít pouliční rváče je tak anonymní. Za peníze udělají prakticky cokoli a je jim jedno, odkud ty peníze přijdou. Teď, když už si jeho oči plně přivykly na světlo, mohl Valentin podle zardělých tváří Démonů a lesku v jejich očích odhadnout, že se něčím povzbudili. Pravděpodobně lacinými podřadnými bojovými drogami.

Chápavě se v duchu uchechtl. Takže přinejmenším ho jeho nepřítel bere vážně. K opravdovým bojovým drogám se dá mimo armádu dostat těžko. Valentin samozřejmě měl svého dodavatele, jako ostatně na spoustu věcí, nicméně okruh lidí, kteří o tom věděli, byl velmi malý. Totožnost jeho nepřítele se minutu od minuty rýsovala jasněji a jasněji. V duchu vydal tělu povel a zhluboka se nadechl, když katalyzátor uvolnil bojovou drogu, do této chvíle v klidu spočívající v jeho těle. Krev se mu dostala do varu. Reflexy se zrychlily a svět se zdánlivě trochu zpomalil. Tiše se uchechtl a kývl na Démony.

„Je načase tu legraci rozjet, pánové. Proč chudáka Georgia nepustíte a nenecháte ho na pokoji, abychom se mohli věnovat naší záležitosti?“

Členové gangu se pošťuchovali a potutelně se uchechtávali. Podle čokolády a šlehačky kolem pusy se očividně nacpali Georgiovými výrobky, což Valentina značně znechutilo. Těch sladkostí pro ně bylo rozhodně škoda. Nějací chuligáni přece naprosto nejsou schopní ocenit tak vytríbené chutě.

„Chudák Georgios nikam nepůjde,“ pravil chuligán se šarlatovou páskou kolem hlavy, která ho označovala jako vůdce gangu. „Máme rozkazy nenechat žádné svědky.“

„A kdopak vám ty rozkazy dal?“ otázal se zdvořile Valentin.

Vůdce se výsměšně usklíbl. „Do toho ti nic není. Důležitý je vzkaz, který pro tebe mám. No, ani ne tak vzkaz jako spíš varování. Máme ti vyřídít, že jsi vlezl jako veš, že jim už došla trpělivost a tak si nás najali, aby měli jistotu, že se ty tvoje nepřístojnosti už nebudou opakovat.“

„Ach můj milý,“ pravil klidně Valentin. „Další, kdo mi vyhrožuje smrtí. Jaká nuda.“

„Nehodláme tě zabít.“ Vůdce se neochvějně usmíval. „Tak malomyslní nejsme, takovou práci bychom nevzali. To tak, my ani zabijeme arista a půjdou po nás všechny městské stráž. Ne jen ti přerážíme nohy, ruce, trochu si zatancujeme na tvých žebrech a pak odkráčíme a necháme tě tady. Ti, kdo nás platí, ti chtějí jen zařídít pořádnou dávku bolesti a ponižení, a v tom my rádi vyhovíme. Zejména za ty prachy, co nám dávají.“

„Ať vám dávají, kolik chtějí, dám dvojnásobek,“ prohlásil Valentin.

Chuligáni se rozchechtali a znovu se potutelně pošťuchovali, ale úsměv z tváře jejich vůdce zmizel. „Nejde jen o peníze. Máme šanci zchladit si žáhu na aristovi. Vy máte všechno, co jsme kdy my chtěli, a stejně nejste spokojeni. Přicházíte si do chudinské čtvrti, kde my musíme žít, a smějete se, jak bizarně a pitoreskně žijeme. Ruinujete naše hospody, berete čest našim ženám a nutíte nás sbírat drobky, které spadnou z vašeho stolu. Zaplatili nám zatraceně dobře za to, že ti dáme pořádnou nakládačku, Vltchoune, ale jen pro peníze bychom to nedělali.

My tě nenávidíme, aristo. Tebe a všechny tobě podobné.“

„Zato my proti vám nic nemáme,“ odušil Valentin. „My si vás nevšímáme o nic víc než jakéhokoli jiného svinstva kolem ve strouze.“

Démoni se přestali pochechtávat. Napětí ve vzduchu by se dalo krájet. Ve světle se zaleskla ocel, to potěžkávali meče a mačety. Tiše zacinkal dlouhý ocelový řetěz, jak si ho kdosi omotal kolem pěsti. Vůdce gangu kývl na ty dva, kteří drželi Georgia, a ti ho srazili na kolena. Cukrář byl malý, kulatoučký, hlavu jako koleno. Vůdce gangu vytasil dlouhý tenký nůž a stoupl si nad něj. „Držte ho, ať se nehýbá. Mám dojem, že nás náš mladý aristo nebere vážně. Možná, že po tomhle změni názor.“

Jediným hladkým pohybem podřízl Georgiovi hrdlo. Vytryskla krev a zbarvila čistě bílou podlahu. Georgios se vzepjal a snažil se svým věznitělem vykroutit, ale nemohl. Ani si nemohl dosáhnout rukama k těm zívajícím druhým ústům, která se mu otevřela na krku. S krví ho rychle opustila i síla a zhroutil se.

Pustili ho, dopadl na zem a zůstal ležet v tratolišti vlastní krve.

Zemřel tak rychle, že se těžko dal určit přesný okamžik, kdy z něj život vyprchal. Díval se však jen Valentin. Démoni sledovali jeho. Valentin pomalu zvedl tmavé oči, podíval se na Démony a atmosféra se najednou změnila. Obličej proříl karmínový úsměv, v němž však nebylo ani stopy po veselí, a v černě nalíčených očích se usadil chlad. Najednou byl jiný a Démonům chvíli trvalo, než si uvědomili, co se na něm změnilo. Už nevypadal bezmocně.

„Tak tohle byla hloupost,“ řekl Valentin tiše. „Nikdo nedělal sladkosti tak jako můj drahý Georgios. Za to vás ztrestám. Georgios nebyl nic moc, ale byl můj. Jestliže mi někdo něco vezme, nedožije se toho, aby se tím mohl chvástat. Obávám se, že vás budu muset všechny zabít. Ale moc si to vychutnávat nebudu.“

Po dlouhou chvíli nikdo nic neřekl. Démoni stáli tiše a nehybně. Napětí houstlo. A pak se vůdce gangu tiše zasmál a všichni se probrali.

„Hezký pokus, aristo. Málem se ti to povedlo. Ale dál už nás strašit nebudeš. Ty jsi sám, nás je dvanáct a takové přesile je jedno, jak moc jsi významný. Na něj, kluci. Užijeme si trochu legrace.“

Gang vyrazil jako jeden muž a rozvinul se kolem Valentina do kruhu, ale ten se nepohnul ani k útoku, ani k útěku. Oči upíral na vůdce gangu a zbystřené smysly sledovaly pohyb ostatních. Slyšel každý krok, každé zašustění šatů, jejich pachy, v uzavřené místnosti hutné. Nemusel na ně vidět, aby věděl, kde jsou. Jeho úsměv se ani nezachvěl. Z koordinovaného pohybu skupiny bylo Valentínovi zřejmé, že jejich výbava zahrnuje nějaký druh podřadné sympatetické drogy. Postupovali jednotně, společně, jako by každý z nich přesně věděl, kde je každý jeden z ostatních, a všichni zvedli zbraně ve stejný okamžik a stejným způsobem. Následujte vůdce. Ovšem když vůdce vyřadí... Valentin zaútočil neuvěřitelně rychle. Jeho pohyby řídily bojové drogy bouřící v jeho těle. Zprudka se otočil na jedné noze, zároveň vykopl tou druhou a zasáhl vůdce ze strany do hlavy. Rána byla tak silná, že otočila Démonovi hlavu kolem dokola a zlomila mu vaz. Oči se mu protočily a zhroutil se na zem. Ještě ani nedopadl na podlahu a Valentin už se vrhl na dalšího.

Teď už se v něm bojové drogy rozproudily naplno a skýtal jeho mozků a tělu všemožné schopnosti. Ztráta vůdce Démony zdrtila, ale nebude trvat dlouho a najdou si dalšího. Démon za ním byl mladičký, štíhlý, ani se nedalo poznat, je-li to muž či žena, a kůži měl jako pergamen. Valentin ho praštil do krku, Démon zachrčel a svezl se na kolena. Valentin, rychlý jako blesk, šel po další oběti, ale Démonům najednou vstoupil do očí nový lesk. Gang si našel nový střed, sjednotil se a znovu se spojenými silami zaměřil na Valentina. Jenže tentokrát je rány nezastavily. Byla prolita démonská krev a teď je mohla uspokojit jen smrt. Valentin to svým způsobem ocenil. Ukazovalo to na to, že gang má určité pojetí o cti.

Ve vzduchu se zableskl nůž. Letěl rovnou na Valentina. Vatin ho jediným hladkým pohybem chytil v letu, obrátil a vrhl zpátky po majiteli. Zabodl se mu do oka až po jilec, obličej zmizel v krvi a Démon dopadl na zem. Jedna Démonka po něm šlehla dlouhým ostnatým ocelovým řetězem. Blýskavý řetěz se mihnul vzduchem, jen to svištělo, rovnou Valentínovi do obličeje. Vyrazil proti němu, zdvihl ruku a řetěz chytil. Omotal se mu kolem zápěstí, ale hrozivě ostny mu neublížily. Kůži i svaly teď měl jiné, silnější a mnohem pružnější a poddajnější, a ať Démonka tahala za řetěz, jak chtěla, Valentin ho držel pevně.

Trhl, přitáhl si Démonku blíž a volnou rukou ji praštil do obličeje. Kůže na prstech se mu roztáhla tak, že dlaň utvořila jednodlitou masku, a ta se jí teď přilepila na ústa i nos. Pustila řetěz a zoufale rukama škrubala za jeho paži, ale nehnula si ní ani o píď. Valentina účinky vcelku potěšily. Tuto drogu v boji ještě nezkoušel. Původně byla míněna jako sexuální droga, měla uvolnit tělesné tvary a přizpůsobit je důvěrnějšímu laskání, ale Valentínovi netrvalo dlouho a objevil i jiné možnosti využití.

Dusící se Démonka rychle ochabla, ale vzápětí se na Valentina vrhli ostatní Démoni a pak už nebylo nic než změt' těl a mihání zbraní. Ale nakolik byli rychlí, Valentin byl rychlejší.

Poletoval mezi nimi jako přízrak, byl všude naráz, ruce se mu jen jen míhaly, zabíjely a mrzačily. Teď byl na vrcholu sil, rychlý a zuřivý, neurony v mozku se míhaly jak smrtě, útočil a uhýbal, rozhodnutí a provedení bylo otázkou zlomku vteřiny. Jeho rány byly zničující a neodvratné a v těch několika málo okamžicích, kdy zbraně Démonů našly svůj přechý cíl, poddajné svaly se samy vmžiku zahojily. Zoufalí Démoni se oháněli noži, pěstmi a řetězy jako zběsilí, ale nejčastěji zasahovali sami sebe navzájem. Klesali jeden po druhém a Valentin se mezi nimi jen jen míhal a poletoval po místnosti jako smrtonosná grácie uprostřed zkázy. Ruce a nohy byly tak rychlé, že je oko ani nepostřehlo, a to poslední, co Démoni viděli, než padli, byl jeho příšerný karmínový úsměv.

Nakonec zůstalo na podlaze cukrárny jedenáct mrtvých Démonů. Leželi tu v tratolišti vlastní krve, nešikovně zkroucení jako zlámané květiny. Zůstal naživu jen jeden, celý rozklepaný seděl zády ke zdi, přeraženou ruku si tiskl k hrudi a odtahoval se od Valentina co nejdál. Sípál, oči mu lezly z důlků, většinu drogy spotřeboval strach a bolest. Přes své pařátovité ruce, špičaté zuby a vypracované svalstvo neměl proti Valentínovi šanci a oba to věděli. Olizoval si rozpukané rty, v hrůze fascinovaně zíral na Valentina a zoufale se snažil vymyslet, co by mohl nabídnout výměnou za svůj život. A ještě zoufaleji se snažil vyhnat si z hlavy myšlenku na tu jedinou věc, která by ho snad mohla zachránit. Valentin Vltchin se oprášil a znechuceně si odfrkl při pohledu na krev, která mu potřísnila honosný šat. Vlastní krve měl na šatech pomálu a zranění se mu už zahojila. Vyslal do svého krevního oběhu příkaz celkového zastavení a vypláchnutí, veškeré bojové drogy rychle zmizely a jeho mozek zůstal čistý, rozum pronikavý a tělo neporušené a uvolněné. Nic nepovzbudí ducha tak jako pocit dobře vykonané práce. Rozhlédl se po mrtvých Démonech, ale necítil sebemenší lítost. Měli si pro vybití své třídní nenávisti vybrat někoho jiného. Jistě, neměli ani tušení, s jakým bojovníkem si to chtějí rozdat. O jeho válečnickém umění nikdo nevěděl, či přinejmenším nikdo živý.

Valentin věnoval velké úsilí tomu, aby uchoval své umění v tajnosti, včetně toho, že zabil své učitele. Vyhovovalo mu, že ho jeho nepřátelé podceňují. Vztyčil se nad posledním živým Démonem a s úsměvem na něj shlédl. Démon před tím pohlédnul ucukl, přitiskl se zády ke zdi, ale nebylo pro něj úniku.

„Jedenáct mrtvých ani ne za tři minuty,“ pravil družně Valentin „Mimo Arénu existují jen tři muži, kteří by něco takového dokázali, a dva z nich jsem já. Já vím, že vůbec nejsem takový, jak jste čekali, ale takový už je život, že? Opravdu jste mne rozhněvali. Chudák Georgios je mrtvý, já mám zkažené dopoledne a navíc jsem se umazal. Jediný důvod, proč ještě nejsi mrtvý – a nesmažíš se v pekle či v co vy po smrti věříte, je ten, že víš něco, co mne zajímá. Někdo vás na mne nasadil a ty mi poviš kdo. Protože jestli ne, tak si vztek za to zkažené dopoledne vyleju na tobě a budeš se divit, jak vynalézavý dokážu být, když se hněvám. Mluv. Okamžitě.“

Démon vyplivl na podlahu mezi natažené nohy chuchvalec krve a špičkou jazyka vyzkoušel uvolněný zub. Vyhýbal se Valentinovým očím. Příliš ho znervózňovaly.

„Jejich jména neznám. Nesdělili nám, kdo jsou, a vzhledem k tomu, co nám zaplatili, jsme se ani neptali. Ani jsme jim nikdy neviděli do obličeje. Skrývali se za holomaskami. Muž a žena. Mladí, bohatí, nadutí, podle řeči aristové jako ty. Ale něco ztratili a to by tě mohlo zajímat. Mám to támhle ve vaku.“ Ustrašeně kývl k měsíci odloženému stranou. Byl ještě zavázaný. Valentin pro něj došel, štitivě ho palcem a ukazováčkem zvedl, přinesl ho zpátky a hodil ho Démonovi do klína. Ten sebou překvapeně trhl a Valentin se na něj usmál.

„Otevři to. A dej si pozor. Co když je to nějaká pitomá poslední nástraha?“

Démon se nevesele usmál a třesoucími se prsty začal tahat za tkanice. Byl bledý, na tvářích mu naskákaly nezdravé skvrny a projevovala se na něm vyžílost z drog. Valentin ho věčně, střízlivě pozoroval. Amatéri by se s drogami zaplést neměli.

Podíval se na vstupní dveře. Jeden Démon zapnul na skleněné výplni nápis Zavřeno. Zatím to zřejmě odradilo všechny, kdo sem snad za Georgiem přišli, a bitka proběhla rychle, ale nebylo by dobře nechávat to tam dlouho. Někteří lidé, zejména lidé Valentinova druhu, by v nápisu Zavřeno viděli jen výzvu. Mohlo by je to rozčítit a mohli by dveře vykopnout. Třeba zrovna Valentina by to rozčítlo. A to poslední, o co stál, bylo nechat se načapat celý od krve mezi mrtvolami. To by se těžko vysvětlovalo a ještě hůř zapíralo. Úřady by braly plnýma rukama, aby se to zahladilo, a otec by zuřil. Valentin se neklidně ošil.

Ne, to by opravdu nešlo.

Připadalo mu, že Démon ten měsíc otvírá nějak dlouho. Netrpělivě k němu o krok přistoupil a na místě strnul, když Démon konečně váček otevřel, sáhl dovnitř a vytáhl disruptor. Valentin stál jako přimrazený a myšlenky mu pádily hlavou jako o závod. Energetická zbraň všechno mění. Neexistuje možnost, jak by se disruptor mohl normálními cestami dostat do ruky bezvýznamnému pouličnímu chuligánovi. Za vlastnění energetické zbraně je pro takové jako on smrt. Ale ta pistole v jeho rukou byla naprosto skutečná, což naznačovalo, že jejich tajemní zákazníci jsou nakonec skutečně aristokraté. Valentin v duchu rychle probíral, jaké drogy má ještě v těle. Většinu těch užitečných už spotřeboval a bylo mu jasné, že jakmile sáhne po své stříbrné tubě s prášky, Démon ho při prvním pohybu zastřelí. Mohl by po Démonovi prostě skočit a spoléhat na to, že má rychlejší reflexy než on. To by ho ovšem taky mohlo stát život. Rozhodl se tiše a nehybně počkat, až ho něco napadne.

Démon ho držel na mušce, nicméně měl co dělat, aby pistoli udržel rovně. Oči se mu leskly jako šílenci, což se Valentinovi ni trochu nezamlouvalo. Nicméně ho maně napadlo, že kdyby ho chtěl Démon opravdu zastřelit, měl na to vlastně spoustu času.

A proč nepoužil tu energetickou pistoli v boji, když už ji má? A pak Valentin užasle sledoval, jak Démon pomalu obrací pistoli proti sobě, zděšeně a zároveň vyjeveně si tiskne hlavu na čelo a mačká spoušť. Hlava mu explodovala, krev a mozek se rozstříkly po celém krámku. Valentin tiše zanačoval. Ti zákazníci zjevně naprogramovali Démony i k tomu, aby nic neprozradili. A to je zajímavé. To naznačuje, že zákazníci měli nejen přístup k mentálním technikám, ale také že Démoni něco věděli a jejich zákazníci si nemohli dovolit, aby to něco vyplavalo na povrch. Valentin se pomalu usmál, když si navoněným kapesníkem utíral z obličeje čerstvou krev. Už přišel na to, kdo jsou ti zákazníci. Kdo jedině to může být.

Zamířil do bytu za krámem, aby si našel nějaký plášť, který hodil přes zakrvácené šaty. Než půjde za rodinou, musí se převléci. Nedělalo by dobrotu, kdyby se ho vyptávali, to strašně nesnášel ukazovat se na veřejnosti jinak než v tom nejlepším. Musí si udržet dobrou pověst. Podíval se na podlahu plnou mrtvol. Chudák Georgios.

Ach drahý bratře, drahá sestro... Co jen mám s vámi dělat?

Daniel a Stephanie Vltchinovi, Valentinův bratr a sestra, netrpělivě čekali v soukromé rodinné lóži na kraji Arény na zprávy. Byla to slušně velká lóže a jak už lóže bývají, byla i tato vybavená veškerým přepychem, který jen zmohou peníze a postavení. Písek ležel jen o pouhých deset stop níž, takže se majitelé lóže mohli zblízka kochat všemožnými boji na život a na smrt, a lóže byla pro jistotu vybavená vlastním silovým štítem, pro případ, že by se něco zvirtlo a boj se dostal příliš blízko.

Stephanie rozzlobeně pochodovala ve stísněném prostoru sem a tam, s rukama přísně založenými na hrudi, a Daniel stál u promenády a zle se škaredil na prázdnou Arénu. Bylo ještě brzy, lidé teprve přicházeli a tribuny se zvolna plnily. Nikoho významného by ani ve snu nenapadlo přijít tak brzy. Za normálních okolností by tam ti dva Vltchinové také nebyli, jenže tu napjatě čekali na zprávy a chtěli si je vyslechnout o samotě.

A hlavně se to chtěli dozvědět dřív než otec.

Daniel byl nejmladším Vltchinem, právě překročil dvacítku. Měl otcovu mohutnou postavu, ale zatím postrádal jeho svaly i vystupování. Jako dítě byl nemotorný a otec se to z něj snažil vymlátit, nicméně jediným výsledkem byly trvale úsporné pohyby, z nichž číselně přehnaně starostlivá snaha o grácii. Dlouho mu trvalo, než přestal koktat. Měl dlouhou, bronzově lesklou hřivu, místy podle poslední módy stříbrnou, ale oblékl si společenský oděv, na kterém otec trval při každém vystoupení rodiny na veřejnosti. Tmavý, nenápaditý, strohého střihu, ani trochu mu neslušel. Daniel často toužil mít nervy jako Valentin a otci se postavit, ale Daniel často toužil po tom, co neměl, a to ho často dostávalo do nesnází.

Tohle a jeho sestra.

Stephanie Vltchinová, prostřední dítě, se vyvedla po své zesnulé matce. Byla vysoká či spíše vytáhlá a její dlouhé vlasy působily umolousané, ať dělala, co dělala. Neustále s ní zmítaly potlačované emoce a hrozily vybuchnout v nejnevhodnějších okamžicích. Bylo jí čtyřicet a bez ohledu na to, co natropila s kosmetikou, byla takovým tím chladně upjatým způsobem hezká, jenže chlapecky štíhlá v době, kdy byla v módě smyslná dráždivost. Stephanie svého času hledala nějaký přijatelnější vzhled a v té době prošla rukama dlouhé řady vizážistů, ale nakonec se

prosadila její vrozená umíněnost a Stephanie se spokojila s vlastní tváří a postavou. Aristokracie módní trendy určuje, nikoli následuje. Nikdo nikdy její umíněnost či vzhled nekomentoval. Předně byla Vltchinová a kromě toho tu měla oddaného Daniela, vždy připraveného jít do souboje a sestřinu krásu obhájit.

Daniel a Stephanie Vltchinovi. Bratr a sestra, jež k sobě poutala láska, názory a především ctižádost. Bohatí, mladí aristokraté, jimž svět leží u nohou, jenže svět nebyl tak jednoduchý. Dokud bude Valentin naživu, tak jako nevlastní mladší sourozenci zdědí málo nebo vůbec nic. Takže jako věčné a cílevědomé děti své doby, o ryzí podstatě povahy Vltchinů nemluvě, spekulovaly, kuly pikle a tu a tam nastrojily Valentinovi nějakou menší nehodu. Rádi by mu zařídili smrt, jenže hloupí nebyli. V případě, že by Valentina potkala nějaká jiná událost či podezřelá smrt, říšský soud by ze všeho nařídil, aby je oba prověřil esper. Vína by navzdory společenskému postavení znamenala okamžitou popravu. A kdyby jim pokus o vraždu nevyšel a prasklo by to, byli by všem rodinám pro smích a přede všemi zostuzeni. Smířili se zjevně náhodnými nehodami a doufali, že Valentina zmrzačí, že bude přinejmenším napohled naprosto neschopný. Kdyby se dalo Valentinovi dokázat, že je nezpůsobilý dědit, bylo by ho možno odsunout stranou ve prospěch Daniela nebo Stephanie. Ovšem kdyby se nějaká ta nehoda dala vystopovat zpátky k nim, tak by za to zatraceně zaplatili a to nejen ze strany otce. Jenže popravdě řečeno – bez toho rizika by to nebyla taková zábava. Koneckonců, hra nemá žádný smysl, když nemáte co prohrát. Daniel a Stephanie toužili po vzrušení skoro stejně jako po zničení svého bratra.

Nicméně to čekání dvakrát dobře nezvládali. Stephanie se vypjala k tomu, že přestala rázovat sem a tam, a praštila sebou do jednoho z těch nadobyčejně pohodlných křesel, které strážé před chvílí rozestavěly a pak se stáhly do diskrétní vzdálenosti. Kromě toho, že si Daniel se Stephanie ověřili, že jsou z doslechu, je naprosto ignorovali. Strážé byly vždy a všude, ať šli kam šli. To už patří k věci, když je člověk aristokrat. Daniel se podíval na svou sestru a pousmál se.

„Už bylo načase. V tom koberci jsi málem vyšlapala pěšinku. Přece nechceme, aby drahého papá napadlo, že nás něco znervózňuje, ne?“

Sladce se na něj usmála. „Nech si ten sarkasmus, Danny, stejně jsi na to nikdy neměl vlohy. Sarkasmus mimo jiné vyžaduje vtipný a lehký styl, což je obé nad tvé možnosti. Otec tu bude brzy a doufejme, že nám přinese zprávy o nešťastné nehodě našeho drahého bratra. Až nám to bude říkat, ne aby ses to snažil nějak přehnaně komentovat. Oba nás budou samozřejmě podezírat, ale nemá žádný smysl dávat nepříteli municí.

Zapomeň na to, že se budeš snažit být překvapený, prostě jen omámeně zírej a všechno mluvení nech na mě.“

„Jistě, Steph. Nedělám to snad vždycky? Pořád je tu ale možnost, že je Valentin mrtvý. Jestli se něco nevyvedlo...“

„Nevím, jak by se mohlo nevyvést. Počítali jsme se vším. Ledaže by se ti hrdlořezové neřídili našimi pokyny. Ale ne, kdyby byl mrtvý, už bychom to věděli. Už by s tou novinkou přiběhl otec, nějaký strážný nebo sluha, prostě někdo!

Něco takového se v tajnosti neudrží.“

„Ztiš se, Steph. Jistě, máš pravdu. Drahý Valentin už v tuto chvíli leží v nějaké špinavé zapadlé uličce jako pytel zpřerážených kostí.“

„Ano. Máš pravdu.“ Stephanie se zhluboka nadechla a pomalu vydechla. „Dal jsi do pořádku tu pistoli, že?“

„Jistě. Všechny identifikační známky byly odstraněny. Není jak ji vystopovat k nám.“

„Stejně mě ta pistole trápí. Je to jasná známka toho, že ten pouliční gang nepracoval sám za sebe.“

„Museli jsme si zajistit, aby nikdo z toho gangu nepřežil a nemohl odpovídat na žádné dotazy. Ta pistole a podprahové příkazy se o to postarají.“

Stephanie se trochu uklidnila a nenuceně se v křesle rozvalila.

„Valentin ani nebude vědět, kdo ho napadl. Medikové ho dají dohromady celkem rychle, ale to přepadení vrhne pár pochybností na jeho způsobilost. Ještě pár takových nehod a bude jen k smíchu. A pak konečně najdeme způsob, jak se chudáka smolařského Valentina zbavit, a mezi námi a vládou klanu Vltchinů už nebude stát nic.“

„Pokud nebude mít Constance dítě.“

„Ach ano. Naše drahá nevlastní matinka. Kdyby měla mít dítě, mohl by nás drahý papá klidně vydědit ve prospěch novorozeněte. Takže je jen dobře, že jsem podplatila našeho jídlotestera, aby si nevšímal antikoncepce, kterou ji dávám do jídla. Ta teď nemůže otěhotnět.“

Daniel na ni vrhl zlostný pohled. „Co když nás v nějakém záchvatu upřímnosti prozradí?“

„To neudělá. Teď nás nemůže zradit, aniž by se zdiskreditoval sám. Měl jít za otcem v okamžiku, kdy pojal podezření, ale peníze, které jsem mu nabídla, byly příliš velké lákadlo. Navíc jsem se pojistila. Ta droga, kterou mu podstrkávám do jídla, je mimořádně návyková a já jsem jeho jediný zdroj.“ Tiše se zachichotala. „Testoval veškeré jídlo kromě svého. Neměj obavy, Danny. Myslela jsem na všechno.“

Daniel se na ni zahleděl se zalíbením. „Tvé myšlenky se vždycky ubíraly rozkošně křivolakými cestičkami. Užijeme si spoustu legrace, až budeme vládnout rodině.“

Stephanie se na něj oslnivě usmála. „S mým mozkiem a tvými svaly dokážeme všechno, Danny. Úplně všechno.“

A pak zaslechli blížící se kroky, strážé se rázem postavily do pozoru a ti dva zmlkli. Daniel se Stephanie se jen tak tak stihli nenuceně zvednout a nasadit lhostejný výraz a už do lože hlučně vpochozoval Jacob Vltchin, následován jejich novou nevlastní matkou. Jacob byl zjevně v mizerném rozpoložení, zachmuřeně vraštil rozježené obočí a jeho dvě děti měly dost rozumu na to, aby se jen zdvořile poklonily a nic neřikaly. Vltchin sršel vzteky, zjevně ho něco rozzuřilo k nepřičetnosti a oni nijak netoužili stát se terčem jeho zloby. Daniel se nevlastní matce poklonil, Stephanie na ni jen kývla. Constance Vltchinová se na ně usmála.

Constanci bylo sedmnáct a už teď brala dech světu proslulému krásnými ženami. Vysoká, plavá, dokonale rostlá, jen kypěla zdravím, dobrou náladou a ryzí smyslností. Pouhý pohled na ni stačil mužům zrychlit tep a zvýšit hladinu hormonů. Jacob ji získal za ženu prostě tím, že většinu jejich nápadníků odstrašil a zbytek pozabíjel v soubojích. Jacob

byl velkým zastáncem tradic. Constance byla, jak se zdálo, s výsledkem vcelku spokojená, neboť se tak stala jednou z nejvýznamnějších žen Golgoty, a dobře zapadla do běžného chodu klanu Vltchinů a svého manžela. Vltchinovy tři děti ustaraně hleděly na to, jak se její slovo stává zákonem a okruh jejích vrtochů se neustále rozšiřuje. Jacob věděl, co bude následovat, ale nic neříkal. Bylo na jeho ženě a dětech, aby si samy našly své místo v rodinné hierarchii. Dokud na sebe byli zdvořilí a v jeho přítomnosti se neškorpi, bylo mu to jedno.

Zničehonic se prudce otočil, čímž všechny tři zaskočil, a zlostným pohledem je přiblížil k zemi. „Letnikostrov dnes na dvoře zemřel. Zabil ho v souboji Kid Smrták. Jeho vlastní prokletý vnuk. V té rodině už není ani špetka cti.“

Daniel se stísněně usmál. „Mláď musí dostat svůj prostor, otče. Staré musí ustoupit novému. Takový už je běh věcí.“

Vltchin po něm opovržlivě střelil zlostným pohledem. „Vztáhni na mne ruku, chlapče, a useknu ti ji v zápěstí. Nebo si snad myslíš, že jsi připraven řídit tuto rodinu?“

„Jistěže ne, otče. Zatím ne.“

„A taky nikdy, jestli si to v hlavě nesrovnáš. Ale já z tebe stejně udělám chlapa, navzdory tvé sestře, která dělá, co může, aby tomu zabránila.“

„To není fér,“ ozvala se Stephanie a ochrannitelsky se přisunula k Danielovi. „Někdo na něj musí dávat pozor.“

„Je to Vltchin a tak by měl být schopen se ohlídat sám!“ zavrčel Jacob. „A o to právě jde, má-li být mužem. Nebudu tady vždycky, abych mu utíral nos.“

„Tak už dost,“ ozvala se Constance, rozkošně našpulila rty a prosebně mu položila ruku na loket. „Ty se hodíš do jiného století a já po tobě nechci, abys ses choval jinak. Ale je příliš krásný den na to, abychom si ho kazili hašteřením. Měli jsme tu mít před začátkem Her rodinnou sešlost, tak co kdybychom už šli?“

„Bez Valentina ne,“ prohlásil Vltchin. „Sice vážně pochybuji, že by přispěl něčím přínosnějším než adresou svého nejnovějšího drogisty, ale je to můj nejstarší a má právo u toho být. Opět se opozdil. Zase!“

„Ano,“ souhlasil Daniel. „Tak mne napadá, co ho asi zdrželo?“

Stephanie ztuhla, ale tentokrát měl Daniel dost duchapřítomnosti a nezačal se na ni spiklenecky culit. Místo toho jen zahleděl na otce a Stephanie se rozhodla pro totéž. Jamii se odebíral s rodinnými sešlostmi do své soukromé lóže v Aréně jen tehdy, když chtěl probírat něco opravdu choulostivého. V lóži byli uvnitř i venku zároveň, což komukoli znemožňovalo poslouchat za dveřmi, a esp-rušička zabudovaná přímo do konstrukce rušila jakýkoli psionický odposlech. Jacob byl zarytě důkladný.

Stephanie odvrátila pohled od svého otce a hledala něco, čím by se rozptýlila. Na obřím holoplátne na protější straně Arény se promítaly zvětšené či zpomalené staré záběry z bojů v Aréně. Holoplátno tam bylo pro potěchu znalců a odborníků v pozadí, jimž nesměla uniknout sebemenší krvavá podrobnost té řezničiny. Stephanie se nadšeně usmála, milovala tu podívanou. Nic člověku nerozproudí krev tak jako malé drama života a smrti. Byli tací, z rodin i mimo rodiny, kteří pravidelně pořádali kampaně za zavření Arény či alespoň za méně brutální výstupy, ale nikdy ničeho nedosáhli. Hry byly po celé Říši neuvěřitelně populární a přitahovaly ohromné publikum kamkoli, kde se jen dalo nalézt holoplátno. Zkuste tu podívanou zarazit a lid se vzbouří.

A pak Stephanie strnula. Uslyšela, jak se k lóži blíží něčí kroky. Srdce v ní poskočilo a zhluboka se nadechla, aby zahнала z tváří zrádnou červeň. Konečně přišel posel se zprávou o Valentinovi. Pomalu se obrátila, aby si ten okamžik vychutnala, a shledala, že stojí tváří v tvář Valentinovi, který nevzrušeně vchází do lóže, jako by byl jen další všední den a všechno klapalo jako vždy. V první chvíli ji napadlo, že snad omdlí, ale rychlý pohled na Daniela, který vyvaloval oči a čelst mu užasle poklesla, ji vyburcoval. Musí být klidná, musí být ledově chladná. Musí být silná za oba, dokud nezjistí, do jakého maléru se dostali. Vzchopila se, neformálně se Valentinovi uklonila a on na ni na oplátku zdvořile kývl.

„Stalo se něco, sestro?“ otázal se jí dvorně. „Jsi nějaká pobledlá.“

„Ne. Nic,“ odpověděla Stephanie. Ze všech sil se snažila o stejně klidný, nenucený tón. „Trochu ses zpozdil. Měli jsme starost, jestli se ti snad něco nestalo. Ne... nepříhodilo se ti cestou sem něco neobvyklého?“

„Neobvyklého? Ne, nic mne nenapadá. Proč se ptáš?“

„Jen tak,“ odpověděla Stephanie. „Jen tak.“

Valentin ji oblažil svým širokým karmínovým úsměvem. Jeho tmavé oči neprozradily vůbec nic. Stáhl si plášť a přehodil ho přes nejbližší křeslo. Stephanie proti své vůli svraštila čelo. Její bratr měl na sobě ty nejstrašnější, nejubožejší a nejmodernější šaty jaké kdy na něm viděla. Popravdě řečeno připomínaly spíš oděv nějakého hokynáře a navíc ani neměly správnou velikost. Přisahal by, že by raději zemřel, než aby se objevil na veřejnosti v něčem takovém.

Trochu jsem se zpozdil, protože jsem se musel cestou ještě někde zastavit,“ vysvětloval nedbale Valentin. „Musel jsem si vyzvednout nový oblek. Vcelku švihácký, nemyslíte?“

Tvůj úděsný vkus v oblékání probereme později,“ zahřměl Vltchin. Ted' jsou na řadě rodinné záležitosti. Čekali jsme, až nás poctíš svou přítomností, protože se to částečně týká přímo tebe. Valentin se elegantně uvelebil v křesle a upřel na otce blahovlnný pohled.

„Nepomýšlíš na to, že bys mne znovu poslal na detoxikaci otče, že ne? Už přece musíš vědět, že můj organismus nebude po tom všem úžasném, co jsem s ním udělal, nikdy opět normální. Spíš bys uspěl, kdybys ses snažil změnit mou výšku a složení mé krve.“

„Ne,“ odvětil Vltchin a nerudně se usmál. „Snahy změnit tě jsem už vzdal, Valentine. Usoudil jsem, že tyto pokusy nechám na někom jiném. Rozhodl jsem se, že je načase tě oženit. Vás všechny.“ Obšťastnil zářivým úsměvem všechny tři své děti, v různých stupních šoku, uhýbaly pohledem. Vltchinův hlas získal na intenzitě. „A proto jsem vám všem dohodl schůzku s vhodnými mladými protějšky z dobrých rodin.“

Nastala dlouhá pauza. Všichni mlčeli. Jacob se v duchu smál, Valentin vypadal zadumaně a Stephanie s Danielem na sebe zoufale hleděli a jeden u druhého hledali nějaký nápad či podporu. Vltchin usedl do svého křesla a dal si načas,

než se pohodlně uvelebil. Constance – na tváři stále svůj sladký úsměv – si sedla vedle něj. Jacob ji něžně poplácal po lokti.

„Probírali jsme to s vaší novou matkou. Je načase, abych houpal na kolenou pár vnoučat, aby mladé výhonky nesly naši krev dál. Já jsem čekal až do pozdního věku, než jsem zplodil vás tři, a vás nenechám udělat stejnou chybu.

Oženíte se a ty se provdáš. Ať se vám to líbí nebo ne.“

„Mám tomu rozumět tak, že už jsi nám vybral partnery?“ otázal se rozvázně Valentin.

„Ano, proklatě. Nechat to na vás, dostali bychom se do pěkné bryndy. Pro tebe a Daniela jsem vybral prvotřídní mladé klisničky a pro tebe, Steph, urostlého mladého sekáče. Dobrý rod, vynikající původ. Sejdete se s nimi dnes večer na říšském plese a příští měsíc se berete.“

„Příští měsíc?“ zavyl Daniel. Stephanii ve snu nenapadlo, že někdy uvidí tak vyvalené oči, ale tentokrát mu nemohla pomoci. Sama měla co dělat, aby zvládla rozbouřené myšlenky.

„Ano. Příští měsíc.“ Jacob byl sám se sebou očividně navýsost spokojený. „Kdybych vám třem dal víc času, nepochybně byste si našli cestičku, jak se z toho vyvléknout. Takže sňatky se skuteční hned, jakmile budou vybaveny veškeré náležitosti.“

„To se dřív sejdeme v pekle, tati,“ pravila Stephanie. Nemohla ani uvěřit svému sluchu, když se slyšela mluvit tak chladně, tak jízlivě. Daniel po jejím boku pádně přikývl.

„Vztekat se můžete, jak chcete,“ odušil Vltchin. „Nijak vám to nepomůže. Jistě, můžete odmítnout absolvovat obřad, v tom případě však nebudu mít jinou možnost než vás vydědit a vyloučit z klanu. Rozmyslete si to, drahé děti. Dokázaly byste existovat bez ochrany rodiny? Žádné peníze, žádné postavení, žádná budoucnost? Muset pracovat kvůli obživě? Co byste asi tak mohly dělat? Nejste příliš zhýčkané a rozmazlené na to, abyste přežily ve skutečném světě. Máte ještě nějaké poslední poznámky, než přejdeme k další záležitosti?“

Podíval se z jednoho na druhého, jedno obočí zdvořile povytažené. Daniel marně hledal hlas. Vypadal, jako by ho někdo právě kopl do břicha. Stephanie se zuřivě mračila a úporně přemýšlela. Valentin se najednou usmál.

„Jestli to má být církevní obřad, mohu si vzít závoj? Bílá mi sluší.“

Jacob po něm střelil výhružným pohledem, ale rozhodl se, že na tuhle vějičku neskočí. Podíval se ven na Arénu, ale zatím se nic moc nedělo. Prvních pár bojovníků se už převážně pobilo, ale z tribun ani ze soukromých lóží to skoro nikdo nesledoval.

První čísla byla jen zahřívací, nezkušení bojovníci si v nich získávali pověst a zakoušeli pocit z pravého, nefalšovaného boje na život a na smrt. Trénink a simulace sice dokážou hodně, ale těžko mohou nahradit skutečnost: pach potu a krve nebo pohled na lidské vnitřnosti vyhřežlé na karmínový písek. Což bylo přirozeně přesně to, co sem znovu a znovu přitahovalo publikum.

Poslední dva přeživší dusali sem a tam po zkrvaveném písku, obecnstvo houstlo jen pomalu a zatím nejevilo žádný zájem.

Ti se teď starali o to, aby si našli místo, pohodlně se usadili a popovídali s přáteli a sousedy. Zableskly se zbraně, ozval se smrtelný výkřik a jeden z gladiátorů klesl na písek. Ruce si tiskl ke krku a mezi prsty mu prýštila krev. Vítěz zvedl zrudlý meč a rozhlédl se v očekávání potlesku. Pár lidí vlažně zatleskalo, a to bylo vše. Vítěz spustil meč, odložil ho, sklónil se a pomohl svému druhovi na nohy. Nikoho to nezajímalo, vrátil palec dolů. Bojovníci se pomalu vlekli pryč, zpátky do brány a cvičišť pod Arénou.

Jacob se za nimi díval. Napadlo ho, že ví, jak se cítí. On bojuje o život své rodiny ve velké hře intrik a ani jeho boj, zdá se, nikoho nezajímá. Obrátil se zpátky ke svým dětem a snažil se nevypadat ustaraně.

„Připravuje se kontrakt na hromadnou výrobu nových vesmírných pohonů. Ten, kdo vyhraje práva na tento nový pohon, získá nepředstavitelnou moc a bohatství. Proto je životně důležité, aby ten kontrakt dostal klan Vltchinů, nebo abychom měli alespoň jistotu, že ho nedostanou naši zapřísáhlí nepřátelé. Porazí-li nás například klan Popplakhů, přes noc zlikviduje naše podíly v oblasti přepravy, nechá nás bezbranné vůči veškerým žralokům a ti nás nakonec skoupí úplně. Existenci zajištění rodiny nelze riskovat.“

„Strašně nerad do toho šťourám,“ ozval se Valentin, „ale Popplakhové mají s vesmírnými pohony mnohem více zkušeností než my. Dělal by to mnohem lépe.“

„Co to s tím má společného?“

Valentin pokrčil rameny. „Jen mne napadlo, že možná není zrovna v zájmu Říše, abychom ten kontrakt sebrali Popplakhům.“

„Čím dřív tě donutím se oženit a vychovávat děti, tím lépe,“ zavrčel Vltchin. „První je vždy rodina. Vždy. Kromě toho – co je dobré pro klan Vltchinů, je dobré i pro Říši. Teď dávejte pozor.“

V poslední době dosahuje ten prokletý klan Popplakhů překvapivých úspěchů v mnoha oblastech. Jsem si zatraceně jistý, že mají v pozadí tichého partnera, někoho vysoce postaveného, finančně nezávislého a politicky neviditelného. Podle mých zdrojů – a ty by měly být za ty prachy, co jim platím, spolehlivé – poskytuje tento tichý partner Popplakhům všechny druhy nových rozvinutých technologií, prakticky i teoreticky, které Popplakhovic laboranky nedokážou vyvinout samy.

Zpočátku jsem si myslel, že by to mohl být nějaký nižší klan, který si snaží koupit cestu do lepší společnosti a zatím se skromně skrývá ve stínu větší rodiny. Ale želbohu musím oznámit, že žádný z mých zdrojů nebyl schopen přijít s ničím průkazným. Ten, kdo stojí v pozadí Popplakhů, vyvíjí obrovské úsilí, aby po sobě důkladně zametl všechny stopy.“

„Mohl by to být někdo z podzemí?“ zeptala se Stephanie.

Zamyšleně vraštila čelo. „Třeba kyberáti?“

„To je velmi pravděpodobné,“ odpověděl uznale Vltchin.

„Podívejme, tak vy máte v hlavě mozek, když se vám zachce. Mí lidé v současné době prověřují různé ilegální

organizace, aby zjistili, jestli se někde někomu nehoní hlavou něco nepřístojného, ale bude nějaký čas trvat, než budou schopni nahlásit něco, co stojí za vyslechnutí.“

„Možná se jim podařilo navázat nějaký kontakt s těmi neznámými cizinci,“ usoudil Daniel, který nechtěl zůstat pozadu. Vltchin se na něj podíval. „Myslím, že ten nápad má něco do sebe. Popplakhové by neváhali klidně obejít celou Říši, kdyby je to mělo vynést na vrchol. Pustím na to pár agentů. Nu, Valentine, nemáš nic, čím bys přispěl?“

Valentin Vltchin okázale vytáhl svou malou stříbrnou krabičku, otevřel ji a vytáhl pořádný šňupek světélkujícího modrého prášku. Opatrně ho na hřbetu dlaně rozdělil na dvě hromádky a pak si okázale a s elánem šňupl do každé nosní dírký jednu. Oči se mu zvětšily, proti černému nalíčení byly najednou jasné a lesklé, a jeho karminový úsměv byl najednou nemožně velký. Krátce se otřásl, odložil krabičku a usmál se na otce.

„Protože nemůžeme doufat, že porazíme Popplakhy na půdě lodních zkušeností či technické odbornosti, budeme s nimi muset bojovat na poli společenském a politickém. Vypracuj pár plánů, jak klan Popplakhů nebo jakoukoli jinou rodinu, která bude stát mezi námi a kontrakty, o které máme zájem, zdiskreditovat a v případě nutnosti zničit. Rád bych nabídl svou pomoc, jenže jestli se mám v tak krátké době oženit, myslím si, že si přirozeně nemohu dovolit nechat se do toho zatáhnout osobně. Budu mít plnou hlavu jiných starostí.“

„Správně,“ přidal se rychle Daniel. „Já taky.“

„Pak mi nezbude, než se obejít bez vašeho nepochybně cenného přispění,“ odtušil Jacob. „Sňatky uzavřete, i kdybych vás měl před oltář dovléct v řetězech. Tak, konec práce, všechno naléhavé jsme probrali. Vaše nová matka je velkou příznivkyní Her a já jsem jí na dnešní odpoledne slíbil ničím nerušené potěšení ze smrti a mrzačení.“

„Ale...“ začal Daniel a vzápětí zmlkl, zkrísnut otcovým neústupným pohledem.

„Pobav se Hrami, hrome. Tahle lóže mě stojí pěkné prachy.“

Vlastní hry začínaly tradičně štvanicí na rebely. Dvacet odsouzených těžkých zločinců, nenapravitelných recidivistů, které pobyt v žaláři nijak nepoučil, bylo beze zbroje a zbraní vyhnáno na písek a dvacet zkušených gladiátorů vyzbrojených bičí a meči je pronásledovalo. Rebelové prchali všemi směry, křičeli o pomoc, o zbraň nebo jen o další šanci a dav na ně syčel a pískal. Gladiátoři je pronásledovali klidně, chladnokrevně a navýsost profesionálně. Pár rebelů se postavilo zády k sobě a gladiátoři jim prokázali tu laskavost, že je nechali zemřít rychle. Oceňovali odvahu. Ostatní rebely štváli a týrali, blýskající se meče a praskání bičů je hnalo hned sem, hned tam, až se z nich stala jen masa krve a sečných ran. Krev z nich crčela a ještě se potáceli dál, už neměli sílu utíkat, ale šílený strach se nedokázali zastavit. A nakonec jeden po druhém zemřeli pro potěchu davu a jejich těla byla odvečena. Houstnoucí dav se smál, provolával gladiátorům slávu a tleskal jim. Komické číslo se líbilo vždycky.

Constantce v soukromé lóži Vltchinů ječela, smála se a tleskala svými drobnými ručkama a Jacob se na ni něžně usmíval, šťastný, že ji vidí šťastnou. Daniel seděl a trucoval, Stephanie úporně přemýšlela. A Valentin se díval, tleskal a své pocity si nechával pro sebe.

Tribuny se už zaplnily a stejně tak většina soukromých lóží.

Začátečníci už se předvedli, zahřívací kola proběhla a teď měly začít skutečné Hry. Holokamery byly na místě, připravené snímat veškeré dění, a místní bookmakeri těžce vydělávali.

Prvním opravdovým číslem byl takzvaný vzpružovač. Do Arény byly vypuštěny tři klony z podzemí, ozbrojené jen meči.

Všechno to byli stejně hubení, tmavovlasí mladíci s vytřeštěnými očima a třesoucími se rty. Pravděpodobně učitelé, technici nebo státní zaměstnanci, dokud neudělali tu chybu, že se snažili skrz klonové podzemí získat svobodu. Za celý svůj život netasili meč a teď to bylo všechno, co stálo mezi nimi a obzvlášť nepříjemnou smrtí. Nejistě došli doprostřed Arény a postavili se do trojúhelníku zády k sobě. Pohybovali se s tou téměř telepatickou souhrou, jaké mohou dosahovat jen klony.

Všichni měli stejné instinkty a manýry a i meč drželi stejně.

Když bojovali, bojovali jako jeden. Nebylo to špatné, ale stejně jim to nepomůže.

Dav na ně bujaře pískal a vzápětí propukl jásot, když zazněly fanfáry a v hlavní bráně se objevil jejich šampion. Všichni Vltchinové se probrali ze svých úvah a upřeně se na něj zadívali.

Popplakhové zapůjčili svého soukromého vyšetřovatele, muže jako Břítva. Byl vysoký a statný, svaly na něm jen hrály a měl shovívavý, hloubavý výraz. Měl tmavou pleť, nakrátko ostříhané, bílé vlasy a oči zvláště zelené. Pohyboval se beze strachu, důstojně, leč neochvějně a působil tak dojmem něčeho neúprosného a nezastavitelného. V každé ruce držel mačetu ale zbroj neměl. Ani žádnou nepotřeboval. Byl to vyšetřovatel.

Po formální stránce se od něj čekalo, že se toho titulu vzdá ve chvíli, kdy odejde ze státní služby, ale nikdo nebyl tak hloupý, aby mu to řekl do očí. Klany si často najímaly vyšetřovatele zapůjčené ze státních služeb. Byli to neocenitelní tělesní strážci a bojovníci hlavně z toho důvodu, že jen velmi málo lidí je tak hloupých, aby dráždilo vyšetřovatele.

Naneštěstí vydrželi v soukromých službách obvykle jen krátce. Vyšetřovatelem je povoleno opustit státní služby, jen když zestárli, zchátrali nebo začali dělat chyby. Jenže oni žili jen pro boj a likvidaci neznámých druhů a jakmile si museli toto potěšení odepřít, brzy zchradli a staly se z nich jen stíny bývalých hrdinů. Většinou si sami vzali život nebo si ho nechali vzít někým jiným.

Ale dokud vydrželi, byli symbolem nejvyššího společenského postavení klanu.

Břítva se beze spěchu přiblížil ke klonům a ti se rozprchlí jako vyplašení ptáci. Pak ho obklopili, mlčky a jednotně, každý pohyb jako odraz pohybu těch druhých, a jejich meče se jasně zableskly. Publikum dupalo, hulákalo a žádalo si jejich smrt jako hnízdo mladých mrchožroutských vran. Vyšetřovatel Břítva si jich nevšímal. Stál klidně, hlavu lehce nakloněnou na jednu stranu, jako by něčemu naslouchal, v zelených očích nepřítomný pohled. Klony se na něj vrhly naráz jako jeden muž a jejich meče hledaly jeho srdce ze tří stran zároveň. V jednom okamžiku byl Břítva nehybný, v

dalším se mihl tak rychle, že to oko ani nedokázalo sledovat. Jeho meče zaútočily, zajely do svalů a zas, vylétly a tři klony, smrtelně zraněné, od něj odvrávoraly, křečovitě se zkroutily, padly a nakonec zůstaly nehybně ležet na zkrvaveném písku.

Břítva zasunul meče do pochvy a obřadně se uklonil k soukromé lóži Popplakhů. Ani nečekal na uznání, otočil se a šel zpátky k hlavní bráně. Dav ho vypískal. Skončilo to moc rychle, neměli ani šanci si vychutnat utrpení a smrt klonů. Pár znalců a vojáků, kteří rozuměli tomu, co právě viděli, hlasitě tleskalo, ale ti nikoho nezajímali a Břitvu nejméně ze všeho. Opustil Arénu stejně lhostejně a sebejistě, jako do ní vstoupil, jako póry v chladného vzduchu za teplé noci, který přijde a vnítku zmizí a nechá za sebou jen zamrazení jako připomínku, že tu byl.

Pořád to byl vyšetřovatel se vším všudy.

Jacob Vltchin se zamyšleně díval za odcházejícím Břitvou.

Často uvažoval o tom, že udělá nabídku nějakému vyšetřovateli, že si ho najme, ale nikdy to neudělal, i když asi jen proto, že se mu nelíbila představa mít pořád kdesi poblíž tak dokonalého zabijáka. Soudilo se o nich, že jsou neúplatní, že nepodlehnu svodům moci, peněz ani slávy, ale Vltchin o tom dost pochyboval. Ze zkušenosti soudil, že každý se dá podplatit, každý má své hranice.

Dalším výstupem byl takzvaný hit. Neznámý druh proti neznámému. Aréna měla svou vlastní umělou gravitaci, vyhřívání i silové štíty umožňující předvést jakékoli prostředí, aniž by to ohrozilo diváky. Světla najednou zhasla a místo nich Arénu osvětlila rudá záře holografického slunce a publikum šťastně zahučelo, plno nadějných předtuch. Písek zmizel, nahradila ho hustá džungle plná vysokých stromů s obrovskými, plochými, nezdravě nachovými listy. Tu a tam se v šeru mezi stromy něco pohnulo a do ticha zazněl podivný výkřik. Iluze byla jako vždy dokonalá.

Uprostřed pralesa byla mýtiny zvící nějakých třicet stop v průměru. Publikum bez dechu čekalo, co se na ní objeví. Za hologramem se tiše otevřela brána a z klece byl vypuštěn jakýsi tvor. Zdráhal se opustit své doupě a nezbylo než ho přesvědčit elektrickým bodcem. Kolébal se mezi holografickými stromy a řval na potěšené davy svůj vztek. Pak vyšel na mýtinu a první jasný pohled na něj publikum umlčel. Od čelistí k ocasu měřil dvacet sedm stop – obrovský vzpřímený dvounožec s kůží ještěra. Pod lesklými šupinami se vlnily svaly, stál pevně jako skála, na dvou obrovských nohách se silnými drápy, a dlouhým ocasem plným ostnů švihal sem a tam. Na hrudi měl čtyři pařáty na přidržení kořisti, než ji rozervou mohutné čelisti. Obrovitá klínovitá hlava sestávala převážně z tlamy plné ostrých špičatých zubů. Netvor se otáčel dokola – na něco tak velkého se pohyboval překvapivě rychle a hledal publikum, které cítí, ale nevidí. Pak vydal zvířecí řev a zadupal nohama do zamaskovaného písku, vyplňoval každou minutu této podívané. A pak netvor vycítil někde blízko v holografické džungli přítomnost dalšího netvora. Stáčet oči dopředu dozadu, cosi si mručel sám pro sebe a dav se zatajeným dechem čekal, jakou stvůru se mistři Arény rozhodli postavit proti tak impozantnímu sokovi. Chvilí jim trvalo, než si uvědomili, že tam už je. Druhý neznámý byl obrovský chumáč pokrouceného rostlinstva nějakých čtyřicet stop vysoký. Vypadalo to jako množství dlouhých plazivých úponků popínavého břečťanu ovíjejících se kolem mohutného centrálního tělesa. Mělo-li to nějaké smyslové ústrojí, pak je pečlivě tajilo, přesto však se tělo té hrůzy pomalu zorientovalo na velkého ještěra. Dlouhé liánovité provazce najednou vystřelily jako chapadla a popadly ho. Vztek řval a trhal provazce, jako by byly z papíru, jenže vyletovaly pořád další a další a ovíjely se kolem obrovitého ještěra jako nesčetné objímající paže. Nestvůry bojovaly, dav šlel nadšením a bookmakeři si mmlí ruce.

Zahojí se na té rostlině, byť jen proto, že zřejmě nemá žádná životně důležitá centra, která by ještěr mohl napadnout.

„Nejsou úchvatní?“ Constance si šťastně povzddechla. „Nejsou k zulíbání? Myslíš, že jsou inteligentní?“

Vltchin pokrčil rameny. „Koho to zajímá?“

Ještěr už prakticky zmizel pod plazivým popínavým příkrovem a pomalu, leč neúprosně byl tažen k rostlinnému tělu.

Ještě bojoval, ale přední končetiny mu to bezmocně tisklo k hrudi, nohy mu tížily břečťanové řetězy a jen švihající ocas měl ještě volnost pohybu. Další úponky vystřelily a šlehal klínovitou hlavu jako cepy, do vzduchu vytryskla krev.

Dav vydechl a užasle zasténal.

A pak se ještěr přestal vzpouzet, udělal prudký výpad a jeho mohutné svalnaté nohy vrazily hluboko do srdce rostliny.

Hlava se zaryla do šlehajících provazců a velké čelisti sevřely jako ocelová past tvrdé tělo rostlinné stvůry. Strašlivé zuby se zaryly hluboko do kožnaté kůry, ještěr se celou váhou vzepřel, zvedl hlavu a vytrhl celou rostlinu ze země.

Liány hystericky šlehal všemi směry, ale ještěr si jich nevšímal. Trásl rostlinou jako pes krysou, až prameny zeleně odletovaly a svíjející se dopadaly na zem. Velké svaly na čelistech vystoupily, ještěří zuby nemilosrdně sklaply a tvrdé rostlinné tělo se pod tím tlakem zbortilo. Rozerval odhalené srdce rostlinné stvůry a švihající liány najednou ochably. Ještěr zvedl hlavu, vítězně zaryčel na holografické slunce a pak se vymotal z lián a systematicky se pustil do trhání rostliny, cpal si do tlamy hromady zmrtvělé vegetace a žvýkal.

Dav nadšeně bouřil, hulákali dokonce i ti, kdo sázeli proti ještěrovi. Byl to dobrý boj a oni milovali vítěze. Ještěr je ignoroval, plně se soustředil na žrádlo. Dav se pomalu usadil, neboť si uvědomil, že se neobjevili žádní posluhovači, kteří by ještěra odvedli zpátky do klece, a čekali na další boj. Hra ještě neskončila. Publikum se neklidně zavrtělo – brána se otevřela a do holografické džungle vyšla osamělá postava. Byl to muž s mečem. Beze spěchu kráčel mezi obrovskými stromy směrem k mýtině a dav na okamžik ztichl, když poznal vyšetřovatele Břitvu. Pak se na tribunách zvedl tichý šum – to dav vážil šance. Ještěr byl obrovský, hrozivý a dravý, vražedný stroj zrozený přírodou, ale Břítva byl přece jen vyšetřovatel.

„To přece nemůžou myslet vážně,“ vyhrkla Stephanie. „On už dnes svůj boj vybojoval. A dokonce i kdyby byl svěží a odpočatý, stejně by proti té zrůdě neměl šanci. Rozerve ho na cucky.“

Jacob se na ni něžně usmál a povzbudivě ji poplácal po lokti.

Nepřeslechl to sílící vzrušení v jejím hlase. „Jestli si chceš vsadit, drahá, rozhodně navrhuji, abys vsadila své peníze na Břitvu. Zabijet neznámé druhy bývalo jeho zaměstnání. Popplakhové museli vydat pekelnou spoustu peněz, aby si

tohle zařídili.

Normálně by Aréna čekala, že z takové stvůry vytěží dvacet a víc zápasů. Má v sobě obrovský potenciál. Tak mne napadá, kdo si asi ten souboj původně vyžádal... Poplakholi prestiži a šanci vydělat si u bookmakerů, nebo o to žádal Břítva, aby dokázal, že je pořád nejlepší?“

„Mně je jedno, že to je vyšetřovatel,“ ozval se Daniel. „Ten ještě ho rozžvýká a zbytky vyplivne. Něčemu tak velkému se nemůže postavit žádný člověk ozbrojený jen mečem.“

„Kdo proboha tvrdí, že Břítva je člověk?“ opáčil Valentin.

„A kromě toho si nenese jen tak nějaký meč.“

Dav ztichl. Břítva se vynořil mezi stromy a vyšel na mýtinu. Nevzrušeně a sebejistě upřel zrak na obrovského ještěra. Ten najednou zvedl mohutnou hlavu a hlasitě zavětlil. Pak vyplivl napůl rozžvýkaný žmolek zeleně, nechal zbytky rostlinného tvora být a rychle se otočil, dlouhý ostnatý ocas se doširoka zhoup, aby vyrovnal tu těžkou váhu. Na rudém slunci se jasně zaleskly šupiny, ještěr zaklonil hlavu, ukázal zářící zuby a vyzývavě zařval. Břítva zvedl meč, jako by ho uznale zdravil, a publikum poprvé jasně uvidělo, že to není jen obyčejný meč. Čepel obklopovala slabá, ale zřetelná modrá záře, která prozrazovala monofilové ostří, jen jednu molekulu široké. Což znamenalo, že se jedná o zvláštní čepel, která může protnout, co se jí jen zachce, dokud ovšem energetický krystal meče udrží pole nutné k uchování ostří. Takové meče nejsou nijak běžné. Jsou mimořádně drahé, energetický krystal se vyčerpá nadobytčejně rychle a většina lidí monofilovým ostřím opovrhne jako něčím nepoctivým. Ale takové drobnosti Břítvu očividně netrápily.

Vyšetřovatelé jsou lidé navýsost praktičtí.

Ještěr sklonil hlavu a hnal se rovnou na Břítvu. Ten se lehce zhoup, na špičkách a rozběhl se mu vstříc. Střetli se, obrovité čelisti se mihly jako blesk a sklaply přesně na místě, kde byl vyšetřovatel těsně předtím. Jenže ten v poslední chvíli změnil směr, s neuvěřitelnou grácií uhnul do strany a proběhl ještěrovi kolem levé nohy. Zářící meč nízkým obloukem švihl, projel ještěřím stehnem a vzápětí se zase vynořil. Vytryskla krev a ještěr zařval bolestí a vzteky. Otočil se po Břítvovi, jenže ten tam už dávno nebyl a netvor chvíli vrávorl – zmražená noha mu vypovídala službu, monofilové ostří projelo kůží a svaly a vyrylo hlubokou rýhu do kosti. Ještěř noha ještě chvíli vydrží, ale opravdu jen chvíli.

Zatímco si to ještěr rozmýšlel, vrhl se na něj Břítva znovu, jeho meč zajel ještěrovi do ztělky se dmoucího boku a v krvi zase vyjel ven. Břítva se elegantně vyhnul proudu krve a hladce se přesunul, aby na netvora zaútočil z nechráněné strany.

Netvor se neohrabaně kolébal, šetřil si zraněnou nohu, hlavou kýval hned sem, hned tam, jak se snažil najít zdroj svého utrpení, obrovské čelisti znovu a znovu cvakaly jako zlovlná ocelová past. A pak byl Břítva najednou přímo před ním a obrovská hlava s rozevřenými čelistmi se ohnula k zemi. Břítva zaútočil: pružně jako kočka vyskočil netvorovi na zdravou nohu a vnořil meč hluboko do hrdla. Krev mu tryskala rovnou do obličej a na hrud' a ještě silnější rudý proud vyrazil z rozevřené tlamy.

Vyšetřovatel si toho nevšímal, dvěma rychlými, úspornými seky ťal zleva zprava a netvorovi odpadla hlava.

Monofilové ostří krk hladce, čistě přeťalo.

Břítva seskočil z nohy, která se třásla jako sulc, a vycouval, aby nechal ještěrovi prostor zemřít. Holografická džungle zmizela, bylo po boji. Na krvavém písku ležela oddělená hlava.

Čelisti se několikrát pomalu otevřely a zavřely, ale život v krvavě rudých, nechápavých očích už pohasl. Bezhlavé tělo se potácelo po písku, z utřené šíje stříkal krvavý gejzír. Břítva se mu obratně vyhnul. Pařáty schoulené na hrudi se křečovitě otevíraly a zavíraly, jako by se snažily sevřít nepřítele, který mu ublížil. Ale nakonec tělo pochopilo, že je mrtvé, a zhroutilo se na šeredně se svíjející hromadu. Dav šlel, ale vyšetřovatel už kráčel zpátky k postrannímu východu, lhostejný k ovacím.

Nezabil toho netvora kvůli nim.

Rodinou v soukromé lóži Vltčinů zmítaly smíšené pocity. Constance nadšeně nadskakovala v křesle a vrískala. Jacob se postavil a poslal si pro další víno. Daniel se mračil. Vsadil peníze na ještěra. Stephanie se podívala na svého otce a obrovského mrtvého netvora ležícího na písku. Ale pokud našla mezi těmi dvěma nějakou podobnost, nechala si to pro sebe. Valentin si dal další šnupec modrého prášku a jako vždy se v duchu zabýval vlastními myšlenkami.

V Aréně se objevili posluhovači, vsunuli pod mrtvého ještěra antigravitační zařízení a rychle ho odvěkli pryč. Hlava a všechno ostatní zmizelo v hlavní bráně a dav mu věnoval uštěpačné sbohem. Na poraženém neměli čas. Hlava se uchová jako trofej, zbytek řezníci rozbourají a upraví na proteiny pro další nestvůry čekající v klecích.

Posluhovači mezitím uhrabávali povrch a mikroorganismy žijící v písku žraly a vstřebávaly krev, až byl písek zase čistý a upravený. Posluhovači skončili a co nejrychleji zase odešli.

Dav mívá sklon po nich něčím házet a někteří lidé měli opravdu nechutný smysl pro humor. Publikum se zdráhavě zase usadilo, tu a tam ještě zašuměl nějaký rozhovor, ale už čekali, co přijde dál. Uspokojit golgotské davy vyžadovalo hodně a obecnostvo stále lačnilo po dalším.

Znovu zazněly fanfáry, na písek vyšel muž, a ovace, které ho přivítaly, zastínily všechno, co proběhlo předtím. Dav šlel jako posedlý, lidé vyskakovali, tleskali, mávali a nadšeně se objímali. Nebylo třeba ohlašovat, všichni věděli, kdo to je. Byl to Maskovaný gladiátor, dosud neporažený šampion Her, miláček golgotských davů. Všechno ostatní bylo jen na zahřátí. To byl ten, na koho se všichni přišli podívat.

Nikdo nevěděl, kdo to doopravdy je. Mohl být jakéhokoli věku a z jakéhokoli prostředí. Byl vysoký, pružný, svalnatý, nosil prostou nicneřkající drátěnou tuniku a meč, který byl skoro stejně slavný jako on. Byl dlouhý, tenký a ničím nevylepšený. Nazýval se Morgana. Nikdo nevěděl proč. Celou hlavu mu zakrývala nevýrazná černá ocelová přilba, bez níž ho nikdy neviděli. Za svou tříletou gladiátorskou kariéru se nikdy nedostal do situace, kdy by mu hrozilo, že bude

porazen nebo odmaskován. Specializoval se na vítězství proti absurdní převaze a dav ho za to miloval. Jeho totožnost a důvody, proč ji tají, zůstávaly obestřeny tajemstvím, nicméně kolovaly určité zvěsti. Jedni tvrdili, že byl bezectně propuštěn z armády a snaží si znovu získat čest v boji. Jiní říkali, že to je vyšetřovatel, který nějak ztratil nervy a chce si je znovu upevnit v Aréně. Byli tací, kteří mluvili o ztracené či zemřelé lásce a říkali, že hledá útěchu a zapomnění či smrt v boji. A konečně někteří soudili, že je to šlechtic hledající napětí a vzrušení, které nemůže najít nikde jinde.

To poslední přirozeně nikdo neřikal nahlas. Kdyby to byla pravda, byl by to skandál první třídy. Aristokracie si vyřizovala své spory výhradně přes bojovníky nebo tajné duelanty. Cokoli jiného by bylo pod její úroveň. Byla to elita a nízké pohnutky a city se jí netýkaly, něco takového si mohly dovolit jen nižší společenské třídy. Byli výluční, nedotknutelní, nedostižní. Bylo životně důležité si tento odstup uchovat.

Ale přes tajemství jeho tváře ho dav miloval a byli zajedno s personálem Arény ve snaze uchovat jeho totožnost v tajnosti dokonce i před císařovninou zpravodajskou službou. Což bylo pravděpodobně v Říši unikum. Císařovna se tím zatím nezabývala, což dalo vzniknout řadě dalších zvěstí.

Vždycky bojoval s Morganou, opovrhoval monofilovým ostřím či jinými energetickými zbraněmi. Byl to jedinečný šermíř, rychlejší, obratnější a s reflexy vycvičenějšími než kdokoli jiný kromě těch, kdo si je podpořili technikou. Přesto byli tací, kteří tvrdili, že je to nějaký druh kyborga nebo přinejmenším nějaký produkt bodyshopů, ale zaměstnanci Arény na to neřikli nic a ti by to měli vědět ze všech nejlíp.

Maskovaný gladiátor zaujal postavení uprostřed Arény a trpělivě čekal, až přijde jeho protivník. Obří holostěna ukazovala detail jeho nevýrazné prilby a vedle statistické záznamy předchozích bojů. Číslo byla působivá: sto třicet sedm kdy nebyl porazen. Jen dvakrát vážně zraněn, začínající poměr sázek proti dnešnímu soupeři: tisíc k jedné v jeho prospěch. Poměr sázek odrazoval menší ryby před zbytečným mrháním penězi, ale stejně se vždycky našel někdo, kdo vsadil proti.

Poslední z dlouhé řady jeho soupeřů vyšel z postranní brány a sebejistě kráčel k čekajícímu šampionovi. Dav ho obdařil dobrosrdečným povzbuzováním. Obdivovali odvahu a čerstvá krev byla vždycky vítaná. Jmenoval se Auric Azur a chtěl se stát bodyguardem lorda klanu Chojiro. Ale protože to je na bodyguardském trhu jedno ze špičkových zaměstnání, jediný způsob, jak předběhnout frontu a vyšvihnout se na vrchol, je vykonat nějaký hrdinský čin. Auric Azur se rozhodl vyzvat na souboj Maskovaného gladiátora. Nečekal, že vyhraje, ale kdyby předvedl sdostatek dobrý boj, dav velmi pravděpodobně zvedne palec nahoru v jeho prospěch a on se stane jedním z mála lidí, kteří bojovali s Maskovaným gladiátorem a přežili.

Pak by za ním klan Chojiro přišel sám.

A kromě toho mohl vyhrát. Měl jedno eso v rukávu a další ještě všemožně jinde.

Auric byl mladý, mimořádně svalnatý a skoro nepřipustně plavý a pohledný. Stejně jako šampion byl ozbrojen jen mečem. Klan Chojiro byl poněkud staromilský v tom, že neschvaloval klony, espery ani žádné další odchylky od lidské normy, nicméně neměl žádné námitky proti darům vědy a techniky.

V tomto smyslu se o Aurikovi vědělo, že si nechal vložit pod kůži na všechna zranitelná místa ocelové pláty a všude jinde ocelovou tkaninu. Čili jakýsi druh vnitřní zbroje, bez sebemenších slabin. Ta tíha ho sice brzdila v pohybu, ale měl své způsoby, jak si s tím poradit. Maskovaný gladiátor ještě nikdy nebojoval s takovým protivníkem. Ale i tak sotvakdo sázel proti němu.

Auric došel k šampionovi a ten se mu zdvořile uklonil. Auric se nemotorně rozběhl. Meč držel napřažený před sebou.

Byl tak těžký, že nechával v písku hluboké otisky, ale přesto se pohyboval záhadně plynule a vzdálenost, která je dělila, překonal překvapivě rychle. Šampion se pod prilbou usmál. Bodyshop, který vybavil Aurika těmi neobyčejnými svaly, odvedl skvělou práci. Maskovaný gladiátor najednou zaútočil, naprosto tím Aurika zaskočil, a švihl Morganou, jen to zasvištělo.

Auric nedokázal zvednout meč včas a rána vedená obouruč ho zasáhla ze strany do krku. Komukoli jinému by taková rána srazila hlavu, ale Auric to přežil.

Tiše při tom nárazu zachrčel a zhoupł se do strany, ale okamžitě to vyrovnal a volnou rukou chňapl po Morganě. Holou rukou sevřel ocel jako do svěráku a gladiátor musel vynaložit veškerou sílu, aby mu ji vyrval. Vytrhl ji Aurikovi z pěsti, ostří proseklo kůži a zaskřípalo o ocelovou tkaninu vespod. Auric se ušklíbl, lhostejný k bolesti a krvi v ruce a na krku, a zaútočil mečem, jen to zablesklo, gladiátorovi rovnou na břicho. Šampion ránu odrazil, jako by ji čekal, ale musel přitom o krok ustoupit. Auric dotíral dál a gladiátor ustupoval. Dav nevěřil svým očím.

Šampion rychle změnil ústup na pohyb v kruhu a tak kolem sebe kroužili a každý hledal na tom druhém nechráněné místo.

Auric útočil, meče se srážely znovu a znovu, jen to třaskalo.

Auric měl výhodu váhy a síly, ale šampion měl vybroušený styl. Znovu a znovu odrážel rány, které vypadaly nezadržitelně, ale ať se snažil, jak se snažil, nebyl schopen vyrazit do protiútku. Auric mu k tomu nedal čas ani prostor, neúnavně a soustředěně na něj dotíral a dotíral. Šampion pochyboval, že by to Auric vydržel dlouho, ale to ani nemusel. Stačilo, aby gladiátor udělal jednu jedinou chybu, a souboj by skončil.

K Aurikově smůle však gladiátor chyby nedělal. Opatrně si vyčíhl pravou příležitost, vstoupil Aurikovi do rány a zahájil bleskový útok. Vypadalo to, jako by Morgana letěla na Aurika ze všech stran náraz. Většinu ran odrazil, ale některé skrz jeho obranu prošly. Morgana ho sekala znovu a znovu, ale k hlasitému údivu davu nešel k zemi. Kdekoli Morgana projela sval narazila jen na ocelové pláty nebo tkaninu. Neobjevila se žádná krev a Auric nikdy ani nemrkl. On a bolest byli staří přátelé z chvil, kdy ho vybavovali vnitřní zbrojí. A pak se gladiátor při jednom výpadu jen malinko zpozdl a Auric nadlidsky rychle vystřelil volnou rukou a chytil šampiona za paži.

Svaly se napjaly, až se vyboulily, a Auric gladiátorem mrštil přes Arénu na třicet stop daleko.

Dopadl tvrdě a kousek se kutálel, ale okamžitě byl zase na nohou. Za bezvýraznou ocelovou prilbou mohl supět, výt

nebo se šklebit bolestí, ale jeho postoj byl pevný a ruka s mečem se nechvěla. Auric se dal opět do běhu, hybná síla nákladáku.

Gladiator se oklepal, jakoby si chtěl pohodlněji stoupnout, pak zvedl Morganu a čekal, až k němu jeho sok doběhne. Dav zdvořel při představě, že konečně uvidí svého favorita poraženého, pokořeného, možná dokonce mrtvého. Varovně křičeli, radili a povzbuzovali oba bojovníky, stoupali si na sedadla, aby lépe viděli, a u bookmakerů vznikla slušná mela, jak lidé narychlo měnili svůj názor.

Gladiátor neustoupil. Mohl by utíkat, ale to by nebyl jeho styl. Mohl se vzdát a prosit o milost, ale ani to neudělal. Vztek se sevřel Morganu: dobrý meč, ten nejlepší, jaký kdy poznal, ale bezmocný proti implantované ocelové zbroji. A pak mu bleskl hlavou nápad a on se pod bezvýraznou ocelovou přilbou usmál.

Auric už byl skoro u něj, už se rozmachoval ke smrtící ráně.

Maskovaný gladiator provedl dokonalý výpad, přitom rychle zvedl hrot meče a skrz Aurikovo levé oko, jedinou nechráněnou část, zabodl meč až do mozku.

Dlouhou chvíli tam Auric Azur jen stál, napíchnut na šampiónův meč, a pak Maskovaný gladiator Morganu vytrhl a Auric se zhroutil, jako by meč bylo to jediné, co ho drželo na nohou.

Ztěžka dopadl, zůstal nehybně ležet, gladiator mu Morganou krátce vzdal čest a pak se odvrátil. Dav byl bez sebe, lidé řvali, div neochrptěli, tleskali, až je ruce bolely, a to dokonce i ti, kteří byli tak hloupí, že vsadili na Aurika. Maskovaný gladiator krácel zpátky k hlavní bráně a zdviženou rukou zdravil dav.

A Auric Azur, který se částečně vzdal lidskosti, aby se stal bodyguardem klanu Chojiro, ležel mrtvý a zapomenutý na krvavém písku.

V soukromé lóži Vltchinů se Jacob vítězoslavně obrátil na svou rodinu. „To je pravý bojovník. Silný, chytrý, odvážný. Najít slabé místo a využít ho. Od takového muže si všichni můžete vzít lekci.“

Jeho rodina cosi zdvořile zamumlala, ale své názory si nechali pro sebe. Každý z klanu Vltchinů věděl všechno o tom, jak odhalit a využít slabiny jiných a přitom si pečlivě střežit svoje.

To je drželo naživu ze dne na den. Daniel si představoval sám sebe v anonymní ocelové přilbě, jak vznešeně stojí nad množstvím mrtvol, v neposlední řadě Valentina a svého otce. Stephanie zvažovala zvěsti, které se šuškalý jen potají: že pod ocelovou přilbou se skrývá tvář ženy, nikoli muže. Při té představě se usmála a mnoho bylo těch, které viděla ležet mrtvé u svých nohou. Jacob se postě snažil vymyslet nějaký plán, ať už v mezích zákona či nikoli, který by jim získal Maskovaného gladiátora. Constance pevně svírala Vltchinovu paži a snovala sňatky svých nevlastních dětí, aby už konečně odešly a nerušily tak její vztah s Vltchinem. A Valentin v duchu probíral tu řadu mrtvých, které dnes zabil, a usmíval se a usmíval a usmíval.

KAPITOLA PÁTÁ Přátelé, nepřátelé a spojenci

Mlhosvět byla rebelská planeta. Jediná rebelská planeta v celé Říši. Svět odpadlíků a zrádců, povstalců a buřičů. Když už jste nenašli bezpečné útočiště nikde jinde, vždycky tu byl Mlhosvět. Vyhnanec, esperští odpadlíci, kriminálníci, lůza a chátra, ti všichni končili na planetě věčné zimy. Svět, který vytvořili, nebyl zvlášť půvabný ani ušlechtilý, ale byla tu svoboda a každý muž, žena a dítě by bojovali na život a na smrt o to, aby jim zůstala. Plány na povstání proti Říši se vynořovaly a zase zanikaly, aniž je někdo provedl, protože rebelové byli v bezpečí, jen dokud zůstali na Mlhosvětě, chráněni mocnou psionickou clonou, která se vyrovnala s čímkoli, co by proti nim mohla Říše poslat. Jediné město, Mlhobrána, se hemžilo intrikami, plány a špehy – v nemalé míře říšskými, neboť Říše měla ráda přehled o veškerém dění. A do tohoto posledního útočiště, poslední štace, posledního zoufalého vrhu kostkami přišli Házel d'Ark a Owen Morituri, bývalá obchodnice s klony a zavržený lord, aby spustili odboj, který daleko přesáhne hranice světa, kde se zrodil.

Slunochod vystřelil z hyperprostoru jako kulka z pistole, neochotně zpomalil a nalétl na vysokou orbitu kolem Mlhosvěta.

Štíty se zvedly, senzory zpozorněly, ale po těch dvou vesmírných korábech, které ho předtím napadly, nebylo nikde ani stopy. Owen se s povzdechem sesunul zpátky do křesla v luxusním salónu a Házel uznale zamrkala.

„Jsem ohromena,“ prohlásila nakonec. „Přeletěli jsme půlku té proklaté Říše a celou cestu jsme urazili na jeden jediný skok.“

Normálně je to alespoň na sedm, a to ještě musíš mít sakra skvělého navigátora. Kolik energie jsme spotřebovali?“

„Skoro žádnou,“ odušil samolibě Owen. „Říkal jsem ti, že tohle je nový druh vesmírného pohonu. Překoná všechny ostatní.“

„Jak to funguje?“ otázala se Házel.

Owen se rozpačitě ošil. „Nevím. Já jsem tu loď jen koupil, já ji neprojektovat. Nařídil jsem UI, ať si pořádně prostuduje manuál, aby s tím uměl létat, ale já jsem ho jen zběžně prolistoval.“

Nejsem zrovna technický typ. Na takové věci jsem měl vždycky lidi.“

Házel si jen pohrdavě odfrkla. „Tak tohle je jedna z těch tvých utkvělých představ, kterých se budeš muset zbavit, aristo. Vyhnanec si nemůže dovolit spoléhat na kohokoli jiného než na sebe.“

„Tohle víš asi líp než já,“ usoudil blahosklonně Owen. „Dobře jaký je náš další krok?“

„Zdvořile požádáme o povolení k přistání. Jakmile tam budeme, budou nás chránit esperi této planety, ale tady venku jsme snadným terčem pro první říšskou loď, která poletí kolem. Jdou po nás, nebude jim trvat dlouho a přijdou i sem, a i když je tahle loď možná rychlá, nemá vůbec žádné opravdu účinné zbraňové systémy.“

„No, to nemá,“ připustil Owen. „Je to zábavní jachta, ne válečná loď.“

„Přijď se podívej do katalogu o kousek dál. Spojím se s Mlhobránou. Je to jediný vesmírný přístav na Mlhosvětě.“

Vlastně je to jejich jediné město. Není to zrovna to, co bys nazval hustě zalidněný svět, a když tam chvíli žiješ, zjistíš proč. Je to mizerná pustina, všude jen sníh, led a mlha. Já jen doufám, že budu moci zatáhnout za pár nitek a připomenout pár starých laskavostí. Už je to nějakou tu chvilku, co jsem tu byla naposledy, a nevím určitě, jestli mi v Mlhobráně ještě zbylí nějakí přátelé.“

Nadlouho se odmlčela, vraštila čelo a Owen ji zamyšleně pozoroval. Fascinovala ho, i když možná jen proto, že se s nikým takovým ještě nikdy nesetkal. Vyrůstal v přesvědčení, že jediný dobrý rebel je mrtvý rebel, a teď je najednou jedním z nich.

Jeho život se od základu změnil a on bude muset nějak porozumět Házel a jejímu světu, jestli v něm má přežít.

„Co tě sem předtím přivedlo?“ zeptal se bezmyšlenkovitě.

Házel sebou překvapeně škubla, vytrhlo ji to z úvah, ale pak jen sebevědomě pohodila hlavou. „Nějaký čas jsem tu pobývala, abych se dala dohromady po sérii válek na Loki, kde jsem se nechala najmout jako žoldák. Jako obvykle jsem se svým vrozeným důvtipem a velkými zkušenostmi neměla potíže podepsat to se stranou, která prohrála. Slušně nám to nandali, rozprášili nás a já jsem skončila tady, protože jsem usoudila, že tohle je to jediné místo, kde mě mí nepřátelé nebudou hledat. Dopadlo to tak, že jsem se zmýlila i v tomhle, ale to už je jiná historie.“

„Co budeme dělat, až přistaneme?“ zeptal se Owen. „Po mně hodlá pátrat zatracená spousta lidí a odměna vypsaná na mou hlavu by zlákala i svatého.“

„Co má znamenat to my?“ opáčila Házel. „Vytáhla jsem tě z bryndy, protože jsem nemohla jen tak stát a dívat se, jak umíráš, ale neadoptovala jsem tě. A kdybych věděla, že jsi aristo, pravděpodobně bych se přidala na druhou stranu. Takže aby bylo jasno – jakmile se dostaneme bez úhony na zem, půjdeme si každý svou cestou. To poslední, co potřebuji, je nějaký pitomý zelenáč jako ty, který se na mě pověsí, bude mě zdržovat a ještě ke mně přitahovat pozornost. Já si musím dát znovu dohromady život a to bude dost těžké i bez takového balvana.“

„Jsem plně schopen postarat se o sebe sám“ odsekl rozhořčeně Owen. „Mě školili na válečníka ti nejlepší učitelé v Říši!“

„Soudě podle toho, co jsem viděla, tak bys je měl požádat, aby ti vrátili peníze. Ty jsi přítěž, Owene, a já mám dost vlastních starostí. Tobě se povede dobře. Když prodáš tu loď, staneš se jedním z nejbohatších lidí na Mlhosvětě. Pokud se ovšem nenecháš oškubat.“

„Prodat Slunochod! Zbláznila ses? Je to má jediná šance, jak se z této planety dostat.“

„Owene, ty už nikam nepůjdeš. Toto je pro lidi jako my konečná. Mlhosvět je jediná planeta, kde máme naději přežít. Všude jinde ti stačí zvednout hlavu, abys ses rozhlédl, a v tu ránu ti ji useknou. Zjistíš, že to tu není snadné, ale alespoň budeš mít nějakou šanci. A to je nejvíc, v co můžeme jako vyhnanci doufat.“

Owen usilovně přemýšlel. I když je mu to zatraceně proti mysli, tak Házel d'Ark potřebuje. Je hluchá, neomalená, zpupná a naprosto nespolečenská, ale rozumí tomuto novému světu vyhnanců, zatímco on ne. „Nemůžeš mne opustit,“ řekl zkroušeně. „Ty tu máš nějaký vliv, a já tu nikoho neznám. Nemůžeš si prostě jen tak odejít a odhodit mě těm vlkům.“

„Poslouchej,“ řekla Házel. „Já ti nic nedlužím, aristo. Kdybych věděla, že na mně budeš tak viset, osobně bych tě odstřelila.“

No dobrá, pomyslel si Owen, alespoň vím, jak dopadají snahy apelovat na její lepší já. Bodejť, vždyť je to vyhnanec.

„A co třeba takhle: Než zjistím, jak to tady chodí, tak si tě najmu jako svého tělesného strážce. Řekni si cenu.“

Házel se na něj zamyšleně podívala: „A čím mi asi tak budeš platit?“

„Jak už ses správně zmínila, když prodám Slunochoda, budu ohromně bohatý. Pokud ovšem na ten prodej dohlédne ta správná osoba.“

„Deset procent,“ prohlásila rozhodně Házel. „Dostanu ty prachy hned a na ruku a ty se ani nepokoušej stanovovat si nějaké podmínky. A taky nebudeš kňučet, stěžovat si nebo klást pitomé otázky. Zůstanu s tebou, dokud se tu nezavedeš, ale pak tě nechám plavat. Ty jsi příliš lákavý terč, Morituri. Jsem nervózní už jen z toho, že stojím vedle tebe.“

Owen v duchu pěníl. Měl silné podezření, že deset procent toho, co Slunochod vynese, by tu stačilo deseti lidem na celý život, jenže nebyl v situaci, kdy by mohl smlouvat. Nemohl jí rozkazovat jako lord a nemohl ji prosit jako přítel, takže zůstávaly jen peníze.

„Dobrá,“ řekl přiskrceně. „Máš je mít.“

Vztáhl ruku, že si potřese pravicemi, ale ona se na ni jen chladně podívala. „Zapomeň na potřásání rukou, Morituri. Nemáme důvod si věřit. Tobě stačí vědět jen to, že jestli se mě pokusíš podrazit nebo ošidit, rozsekám tě na kousky a celý ten svůj úžasný výcvik si můžeš strčit někam. A teď mi dej pokoj, musím se soustředit.“

Dlouho tam jen stála, mračila se a usilovně přemýšlela. Owen spustil nabízenou ruku a zahákl si ji za opasek vedle meče. Být to kdokoli jiný, vyzval by ho za takovou urážku na souboj, jenže Házel nebyla kdokoli jiný. Měl dojem, že by si jí mohl vážít. Pokud ji ovšem dřív nezabije. Najednou popotáhla, jako by dospěla k nějakému rozhodnutí, které ji nijak zvlášť netěšilo, a opět zabodla do Owena ten svůj cynický pohled.

„Za předpokladu, že těch pár přátel, s nimiž jsem se tu seznámila, když jsem tu byla naposledy, tu ještě je a dosud mi jsou přátelsky nakloněni, máme naději, že je dokážu přesvědčit, aby nás pustili mimo karanténu. Nemůžeme si dovolit se tu poflakovat a čekat, až nás někdo pozná. Naneštěstí si nemůžeme dovolit moc na mé staré kontakty spoléhat. Život na Mlhosvětě bývá krátký. Když tě nezabijí lidé, udělá to ta planeta. Doufám, že máš někde na lodi schované nějaké teplé oblečení, jinak zmrzneme hned, jak vyjdeme z přistávací rampy.“

Owen se zachmuřil. „Za předpokladu, že tvé staré kontakty už nepatří do světa živých či ochotných a my nikoho nepřesvědčíme, aby nás pustil mimo karanténu, jak dlouho nás tam budou držet?“

„Tak dlouho, dokud nepřivolají nějakého espera, který se nám prohrabe v hlavě, jestli tam není něco závažného.“

Mlhobranská ochranka bere svou práci velmi vážně. Říše se neustále snaží propašovat sem nějakou loď zamořenou morem a podobně.“

„A my si nemůžeme dovolit nechat se poznat,“ uzavřel to Owen. „Skvělé. Prostě skvělé. Dobrá, Házeli, udělej cokoli, hlavně ať se nedostaneme do karantény. Ale pamatuj na to, že veškeré úplatky, kterými to skončí, půjdou z tvých deseti proci. Jasně?“

Házeli uznale přikývla. „Podívejme, už začínáš přemýšlet jako vyhnanec.“

„Co je vlastně Mlhosvět za planetu?“ zeptal se Owen, když se naklonil ke komunikačním panelům. „Mluvíš o ní jako o pekle.“

„Je to drsný svět, Morituri. Nesmírně chudý, těžko tu najdeš vyspělou technologii, a ti, kdo sem přichází, bývají ti z nižších.“

„Jsem si jist, že ty se tu cítíš jako doma, Házeli.“

„Za těch dlouhých, chladných dnů, které tě tu čekají, aristo, budeš tě poznámky litovat. A buď zjistíš, jak sem zapadnout, nebo zemřeš. To je na tobě. Ozymandie, posloucháš?“

„Jistě, Házeli,“ odvětil pohotově UI. „Snaží se s námi mluvit spousta lidí. Čekám na sdělení, zda si my přejeme mluvit s nimi.“

„Spoj mě s mlhobranskou kontrolní věží,“ odvětila Házeli.

„Všichni ostatní můžou počkat.“

„Jak si přeješ. Mohu v této fázi zdůraznit, že jsem vysoce sofistikovaný a bez problémů strčím do kapsy jakýkoli UI, který může Mlhobrána mít?“

„To ať tě ani nenapadne,“ řekla ostře Házeli. „Z těch počítačů, které tam dole používají, by ta tvoje elektronika shořela strachy. Jsou velice silné a mimořádně nebezpečné. Natrvalo se před nimi zaštit a nezaplétej se s ničím, co není výhradně lidské. Jako všechno na Mlhosvětě mají i počítače takové donucovací prostředky, že bys tomu nevěřil.“

„To jste mne tedy dopravili na krásné místo,“ podotkl Ozymandius.

„Má své kouzlo. Spoj se s kontrolní věží, Ozymandie.“

„Haló, mlhobranská centrálo. Tady Slunochod, hledáme útočiště. Prosím, potvrďte.“

„Tady službu konající esper John Silver,“ ozval se z komunikačního panelu unavený hlas. „Nekryjte se pořád, zase jsme ztratili obraz. Potřebuji podrobné zprávy o vaší posádce, nákladu a místě posledního přistání. S lhaním se neobtěžujte, naši espeři to z vás stejně dostanou.“

„Johne?“ Házeli se najednou usmála. „Jsi to ty, Silvere, ty starý pirát? Ty jsi ten poslední, koho bych tu čekala. Tady je Házeli d'Ark. Pamatuješ, dělali jsme spolu na tom podvodu Noční anděl.“

„Dobrotivý Bože, chraň nás a zachraň nás,“ odvětil hlas trochu živěji. „Zatracená Házeli d'Ark. Vždycky jsem věděl, že se jednoho dne vrátíš. A za sebou se nepochybně táhne dlouhá řada věřitelů. Koho jsi rozzuřila tentokrát?“

„Snad všechny. Podívej, John, potřebuji službičku.“

„Jako vždy. O co jde tentokrát?“

„Nemohu si dovolit zůstat třet v karanténě. Po mně a po této lodi jde příliš mnoho lidí. Potřebuji na chvíli zalézt. Zaručíš se za mě?“

„Uvidíme. Jsi sama?“

„Jeden pasažér, za toho ručím.“

„To není zrovna nejlepší záruka. Mám takový pocit, že toho budu litovat, ale budiž. Přistaňte na rampě sedm a pak se ztraťte v mlze. Můžu ti dát čtyřicet hodin, víc ne.“

„To by mělo stačit. Díky, John. Jak sakra mohl takový do krve zapřísáhlý pirát jako ty skončit v ochrance?“

Silver se uchechtl. „Časy jsou zlé, děvče, a Mlhobrána potřebuje všechny espery, které jen má. Od té doby, cos tu byla naposledy, to jde od deseti k pěti. Říše nás zasáhla opravdu ošklivě. Více než polovina našich esperů je mrtvá nebo má vypálené mozky. A tak jsou bezpečnostní předpisy přísnější než kdy dřív, jenže není kde brát posily. Někdy za mnou zajdi.“

Pokud nebudeš zase v průšvih, v kterémžto případě jsem o tobě nikdy neslyšel. Silver končí.“

„Tak tohle byla ale šťastná náhoda,“ poznamenal Owen, ale vzápětí se zarazil, když uviděl, jak se Házeli tváří. „Nebo ne?“

„Já nevím. Možná. John Silver, kterého jsem znala, byl expirát a podvodník. A teď řídí mlhobranskou ochranku? Tady se to opravdu muselo zatraceně zhoršit od té doby, co jsem tu byla naposledy. A my z toho ještě nejsme venku. Máme čtyřicet hodin, pak se buď přihlásím se zásobou přesvědčivých odpovědí, nebo Silverovi lidi zpřevrací ve městě každý kámen, aby nás našli. A navrch musíme do té doby najít kupce na Slunochoda, dřív než ho někdo pozná. Můžeš vzít jed na to, že říšský agent na Mlhosvětě už má jeho podrobný popis. Což znamená, že máme čtyřicet hodin na to, abychom uskutečnili ten prodej, uložili prachy v bance a zahrabali se někde tak důkladně, že nás nebudou schopni najít ani ti opravdu schopní a silně motivovaní, kteří nás hledají. Jakmile se situace trochu uklidní, budeme se moci objevit s novými jmény a životními příběhy a spoustou peněz, kterými to podpoříme.“

„Proč si prostě nemůžeme změnit vzhled v nějakém bodyshopu?“ otázal se Owen.

Házeli ho obdařila pohledem učitele, který má před sebou tupého, nicméně úporně snaživého žáka. Owen už toho začínal mít dost, ale ovládl se.

„Pamatuješ, co jsem ti říkala o zaostale technologii na tomto světě? Tady mají jen to, co dokážou pašeráci štípnout v Říši.“

Neříkám, že někde tady na Mlhosvětě není nějaký bodyshop, ale i kdyby ano, můžeš se vsadit, že je jediný a to tak exkluzivní, že tě stáhnou z kůže. Pravděpodobně doslova. Což znamená, že ho ve dne v noci střeží říšští agenti pro případ, že bychom byli tak hloupí a stavili se tam. Zkus to vydržet, Morituri. Já se o tebe nemůžu starat věčně. A než

začneš zase trucovat, tak bys možná mohl věnovat pár úvah tomu, jak sehnat nějaké peníze do začátku. Mám tu a tam v Mlhobráně uloženo trochu peněz, ale moc toho není. Musela jsem si je tvrdě vydělat.“

„Opravdu?“ opáčil Owen. „Jak?“

„Do toho ti nic není. Ozymandie? Máme povolení přistát?“

„Jákmile zaplatíme vskutku nehorázný přistávací poplatek, dostaneme ho.“

Owen se zeptal, kolik, UI mu to řekl a Owen z toho měl málem záchvat. „To nezaplatím! To je nehoráznost!“

„Ani ne,“ odvětila Házal. „Zejména když uvážíš, o kolik víc by si vydělali, kdyby tě vydali Říši. A když to nezaplatíš ty, budu to muset zaplatit já. A jen pro pořádek – ne, tohle nejde z mých deseti procent.“

Ozymandius si zdvořile odkašlal, což Owena vždy krajně vytočilo už jen proto, že UI neměl čím kašlat. „Mám takový dojem, Owene, že bych ti měl připomenout, že ty utajené složky, které jsem objevil ve své paměti, se naprosto jasně týkaly jakési mlhobranské instituce, kterou bys měl navštívit, abys našel pomoc.“ UI se odmlčel a když se opět ozval, znělo to skoro omluvně. „Také mám jméno a adresu, kam máš jít. Ale tobě se to nebude líbit.“

„Zkus to,“ pravil odevzdaně Owen. „Těžko bych našel něco, co by se mi na této situaci líbilo.“

„To jméno je Jack Hokus.“

„On je tady? Na Mlhosvětě?“ Owen se hluboce zamyslel.

„Jak se sakra vymotal z otcových intrik? Nikdy bych si byl nepomyslel, že jsou na jedné lodi.“

„To je dobrá otázka, Owene, ale zatím na ni nemám uspokojivou odpověď.“

„Co přišla na palubu Házal, jsi nějaký zdvořilý,“ poznamenal vyčítavě Owen.

„Máš něco proti?“

Owen usilovně přemýšlel. Už ho z toho začínala bolet hlava.

Jack Hokus, profesionální rebel. Legendární válečník. Bojoval proti systému. Jakémukoli systému. Proti Říši bojoval víc než dvacet let a vedl jedno povstání za druhým na kdekaké planetě.

Byl to fascinující řečník, měl vynikající čich na bezpráví a nikdy neměl problém najít další zapálené hlupáky, kteří ho následovali ke smrti či slávě. A tak to šlo po mnoho let. Jenže přešla desetiletí, Říše byla stejně silná jako dřív, lidé si pamatovali spíš tu řadu prohraných bitev než těch pár vítězství a přestali ho poslouchat. Odměna za hlavu Jacka Hokuse byla stále lákavější a šli po něm lovci odměn. Byl nucen se vypařit a celá léta ho nikdo neviděl.

„To je celý táta, zaplést se s jedním z největších ztroskotanců všech dob,“ podotkl Owen. „Dokonce i já mám tolik rozumu, abych se s Jackem Hokusem nezaplétal. Podle všeho, co se ví to byl legendární bojovník a hrdina, ale zatraceně mizernej generál. Házal, svěřuji se do tvých rukou.“

„Leda tak ve snu, aristo,“ odsekla Házal. „Ale prosím, Owene, jak chceš. Měj se na pozoru a veškeré řeči nech na mně. Jestli ti lidi, s nimiž se setkáme, získají jen stín podezření ohledně tvé pravé totožnosti, jsme oba mrtví.“

„Klid,“ odvětil Owen. „Já nejsem tak úplně nezkušený. Já vím, jak vystupovat na veřejnosti.“

„Přesně o tom mluvím! Nemůžeš mluvit v obezličkách, abys náhodou neurazil, to nás můžeš prozradit rovnou. Podívej, ty neříkej ani slovo a já tě budu vydávat za svého hluchoněmého bratrance.“

Owen se na ni podíval. „Nemusíš mi prokazovat žádnou laskavost.“

„Věř mi,“ odvětila Házal. „Nebudu.“

Owen měl ústa na zámek a oči na stopkách a Házal ho vodila úzkými uličkami Mlhobrány. To město bylo v zatraceně mizerném stavu. Kam se jen podíval, tam se něco opravovalo a přestavovalo a lidé byli do jednoho stejně mrzutí a protivní. Ale vzhledem k tomu, jak to tu vypadalo, se jim těžko dalo něco vyčítat. Kamenné i dřevěné budovy se vykláněly nad ulici jako opilí starci, kteří se jeden druhému omlouvají. Ulice byly plné odpadků a bláta a úděsně to tu smrdělo. Ve vzduchu perlily šedé závoje husté mlhy, takže i když se schylovalo k polednímu, hořely tu v nepravidelných intervalech lampy. Na ulicích bylo plno lidí, zimomřivě se choulili do silných kožešin a pláště, nedívali se napravo nalevo a v davu zkušeně používali lokty.

Owen a Házal si stáhli kapuce hluboko do čela, aby si zastínili obličej. Nikdo na ně necivěl, nikdo neprojevil sebemenší zvědavost, anonymita byla v Mlhobráně zjevně běžná. Owen se ztěžka plahočil bahnem a sněhovou břechkou a i když měl rukavice, plácal rukama o sebe, aby zahnal chlad. Vzal si ty nejteplejší šaty, které na Slunochodu našel, jenže moc velký výběr tam nebyl. Upíral zrak před sebe na Házalinu záda. Rázovala si to městem, jako by dnešek byl jen další obyčejný den.

Owen tiše reptal, snažil se s ní udržet krok a s chmurným uspokojením odrážel lokty lidi z cesty. Nikdo nic neříkal. I tohle tu bylo zjevně běžné.

Házal ho vláčela z putyky – hledala staré známé, ale nikdo se s ní nechtěl bavit. Po těch posledních trampotách si každý hleděl jen svého. Házal to nevzdávala, zato Owen už poklesl na duchu. Nemohl si popovídat ani s Ozem, dohodli se, že z bezpečnostních důvodů omezí komunikaci na minimum.

Na Mlhosvětě člověk nikdy neví, kdo ho poslouchá. Nešťastně se zakabonil a pořádně se zachumlal do pláště. Už to všechno trvalo moc dlouho. Konečně přišla Házal se jménem, i když ne s adresou: Ruby Wandera.

„Nikdy jsem o ní neslyšel,“ pravil Owen.

„Není důvod, proč bys měl, aristo. Nepohybujete se ve stejných kruzích. Ruby je lovec odměn a je prokletě dobrá. Je to má stará přítelkyně z dávných dob. Svého prvního turistu jsme oblbly společně. Když jí nabídneme dost peněz, zprostředkuje nám seznámení s těmi správnými lidmi.“

„Žádných dalších deset procent,“ prohlásil pevně Owen.

Házal pokrčila rameny. „To je na tobě. Ale jestli chceš to nejlepší, měl bys počítat s tím, že za to zaplatíš. Moc se tím netrap, když jsi se mnou, udělá ti slevu. Teď nám jen zbývá ji najít.“

„No výborně,“ pravil Owen. „Budeme se trmácet dál, sem a zase tam.“

„Nad čím pak běduješ teď?“

„Chceš to slyšet popořadě? Mám toho všeho už po krk. Kromě toho, že je šílenství svěřit se do rukou nějaké lovkyni odměn mrzne, jen praští, nemám ani ponětí, kde jsme, necítím ruce a nohy se mnou nemluví. Plahočíme se po tomhle rádobu světě už celou věčnost, aniž bychom z toho něco měli, a můj žaludek se domnívá, že mi někdo podfílil krk. A k tomu ten odporný puch! V odpadních stokách se muselo stát něco hrozného.“

„Stokách?“ opáčila Házal. „Nedělej ze sebe blbce. Tady je přepychem žumpa. Bud' rád, že už tu byli městští počišťovači.“

Ale teď jdeme někam, kde si trochu správis náladu. Jedna moje stará přítelkyně má nedaleko odtud krčmu. Ta bude vědět kde je Ruby. Cyder ví všechno. Jdeme.“

Rázným krokem vyrazila po ulici dál, plna sebedůvěry a dobré nálady. Owen se plahočil za ní a v duchu reptal. Když se na okamžik zastavil, aby se zachumlal do pláště, kdosi mu vtiskl do dlaně minci a vzápětí spěchal dál. Owen na ni dlouho zíral, než mu došlo, že ho někdo považoval za žebráka. Už už by tou mincí mrštil po dárci, ale neudělal to. Peníze jsou peníze.

Strčil si ji do kapsy a pospíšil si za Házal. Uvnitř v něm všechno vřelo. Za tohle někdo zaplatí. Zabodl zlostný pohled do Hazeliných neúčastných zad. Jí snad vůbec není zima. Owena nikoli poprvé napadlo, že by možná udělal líp, kdyby bojoval o život na Tyrkysarii. Tam to alespoň znal. A bylo tam teplo. Mlhosvětu moc nerozuměl a to, co zatím poznal, ho odpuzovalo. Žádné zákony, žádné zvyklosti ani čest, žádné společenské rozvrstvení. Každý sám za sebe a ostatní ať si trhnou nohou. Svět zločinců a vyvrhelů, živořících v nouzi a špině jinde v Říši nevidané. Jsou svobodní a ta svoboda jim jde k duhu. Owena najednou zaplavila únava a na okamžik ho přemohl pocit marnosti. Tady přece nemůže žít. Takhle ne. Bez civilizace a pohodlí daného společenským postavením nemá jeho život smysl. Prostě uchradne a umře jako utržená zahradní květina.

Ta představa ho vytrhla z mrákot. Nemůže zemřít. Přece nezemře, když jeho nepřátelé ještě žijí. Zničili mu život, sebrali mu všechno, v co věřil, a pošpinili jeho jméno. Musí žít, aby se mohl jednoho dne pomstít Železně čubce a všem, kdo jí pomáhali ho zničit. Stísněně se usmál. I kdyby všechno ostatní selhalo, vždycky ještě zůstává pomsta. On na téhle mizerné planetě neztvrdne. Nějak si najde způsob, jak se odtud dostat, a pak... Pak už něco vymyslí. Musí. A zatím musí přežít. Vydrží všechno, co na něj ta planeta sešle, udělá všechno pro to, aby sehnal dost peněz na vybudování armády a cestu pryč. Protože jestli si tady jen tak lehne a umře, tak nad ním Kamenná lvice vyhrála.

Vlekl se dál, bahna a břechy přibývalo, zlostně se mračil na všechny a všechno kolem sebe a znovu v něm vzrůstala nechuť. Takovéhle to přece nemůže být všude. V té šedivé beznaději musí být nějaká světlá místa. Nad ním se otevřelo okno a lidé se rozprchlí. Někdo na něj varovně vykřikl a Owen v poslední chvíli uskočil. Obsah nočníku ho minul. Okno se zase zabouchlo a lidé šli klidně dál, jako by se tohle stávalo den co den. Owen si zhnusně odfrkl. Asi se stává.

Žádné stoky.

Pravda.

Jak mohou lidé takhle žít? Copak nevědí, do čeho jdou, když prchají před Říší? Pomalu mu docházelo, že to určitě vědí, a přesto sem jdou, protože život v Říši by pro ně byl horší. Ta myšlenka se mu zavrtávala do mozku jako červotoč. Říše je plná přepychu a pohodlí pro horní vrstvy a bezpečí a jistot pro ty spodní. Pokud nejsi zrovna klon, esper nebo nějakým jiným způsobem opovržením hodný. Pokud zrovna nikoho nedráždíš svými styky, plníš stanovené kvóty nebo nejsi nemocný víc, než se sluší a patří. V nižších vrstvách není místo pro slabé, neposlušné či nešťastné.

Owen měl dojem, že to věděl vždycky, ale nikdy o tom doopravdy nepřemýšlel. Dokud se jeho pohodlný svět nerozpadl, ani o tom přemýšlet nemusel. Nemůže tvrdit, že to nezná. Je historik a ví o pravé podobě Říše víc než většina lidí. Jak prohnílá je asi Říše, když může být tohle živoření o tolik lepší? Owen si povzdychl. Zase ho začala bolet hlava, pravděpodobně od toho, jak se pořád mračil. Popřemýšlí o tom později. Měl pocit, že v budoucnu bude mít na přemýšlení spoustu času.

Taverna Černý trn se ukázala být příjemným překvapením.

Byla útulná, pohodlná a zároveň prostorná a někdo doní očividně vložil spoustu peněz. Zařízení bylo té nejvyšší kvality a začazená místnost působila dojmem milého útočiště v drsném světě útrap. Owen se opíral o dlouhý naleštěný barový pult, popíjel vcelku ucházející víno a snažil se nevnímat, že ho brní všude, kde se v promrzlém těle znovu rozproudila krev.

V Černém trnu bylo narváno, ale vládla tu dobrá nálada a byť tu bylo hlučno, dalo se to vydržet. Kdo chtěl, aby ho bylo slyšet, musel křičet, a ti, kdo nekřičeli, zpívali s nadšením přesahujícím jejich umění. Owenovi to všechno přišlo takovým tím obhroublým způsobem vcelku rozkošné a byl ochoten zůstat tu tak dlouho, jak bude zapotřebí, ne-li déle. Hlavně aby nedošlo víno.

Házal vážně rozmlouvala s majitelkou Černého trnu, vysokou, štíhlou, vláchnou platinovou blondýnou jménem Cyder. Byly na druhém konci baru, hlavy u sebe, zjevně poslouchaly a odezíraly ze rtů zároveň. Owen si Cyder zvědavě prohlížel.

Připadlo mu divné, že tak křehká květinka vede krčmu v tak mordýrském prostředí. Podle Házal se to tu jmenovalo Zlodějská čtvrť a Owena to nepřekvapovalo ani v nejmenším. Cyder má pravděpodobně malou armádu dobře vycvičených svalnatců připravených skočit po komkoli nepohodlném. Někdy čas Owen strávil nenápadnou snahou je objevit, veden všeobecnou poučkou, že kdyby ho měly potkat nějaké trampoty, musí mít alespoň hrubé tušení, odkud vítr vane. Neměl štěstí.

Všichni vypadali stejně násilnický a zvrhle.

A pak se Cyder podívala mimo Házal přímo na Owena a ten strnul se sklenicí v půli cesty. V tom okamžiku vypadala drsně, nesmlouvavě a velmi nebezpečně a měla ty nejstudenější modré oči, jaké kdy viděl. Ten okamžik pominul, ona se

na něj usmála a pokynula mu, ať se k nim připojí. Owen vyprázdnil sklenici a beze spěchu se sunul podél baru k nim. Nijak nepochyboval o tom, že mu Cyder záměrně předvedla led pod povrchem, ale vůbec netušil proč. Pravděpodobně mu chtěla vštípit do hlavy, že s ní není radno si zahrávat. Owen k nim došel a věnoval jí svůj nejšarmanatnější úsměv, zatímco rukou nenápadně bloumal poblíž své pistole.

Cyder je odvedla o patro výš do svého soukromého pokoje, malého, prostého, nijak nevyzdobené světnice s pohodlnými křesly a praskajícím ohněm. Owen se posadil tak blízko k ohni, jak se jen dalo vydržet, a snažil se vypadat, že ho jejich vzpomínání na Házely staré časy na Mlhosvětě ani moc nezajímá. Bezťak to bylo většinou pochybné, ne-li přímo protizákonné, a Owena to ani nepřekvapovalo. Konečně se ty dvě dostaly do současnosti a líbezně se na sebe usmály. „Tehle podnik tě musel stát spoustu práce,“ poznamenala nakonec Házela. „Nemohu ani uvěřit, že tohle je ta zapšklá nora, kam jsem chodívala pít.“

„Přišla jsem k nějakým penězům,“ řekla Cyder a skromně se usmála. „Mohla jsem... si to dovolit.“

„Kde je Kočka?“

„Někde tady. Lidi ho znervózňují.“ Cyder střelila po Owenovi šelmovským pohledem. „Víš tento mladý gentleman o tvé pestré minulosti, Házelo? Vyprávěla jsi mu, jak sis tady na Mlhosvětě většinou vydělávala?“

„Ne, a ty mu to taky neřekneš. Nemusí to vědět.“

„Vždyť je to naprosto počestné povolání. A všichni jsme dělali pár věcí, na které neradi vzpomínáme, jenže když dojdou peníze...“

„To je možné.“ Házela se zlostně podívala na Owena. „A ty si schovej tehle výraz. Já vím, co si myslíš, ale mylíš se.“

„Já si nemyslím nic,“ bránil se Owen a úporně se snažil vypudit z myšlenek nebo alespoň z tváře slovo kurva.

Cyder se rozchechtala. „Neboj, Házelo, tvé tajemství je u mě jako v hrobě. Nicméně je nutno říct, že od té doby, co jsme se ty, já a John Silver po zlodějsku sčuchli a hledali jsme, jaký směr dát svým životům, uteklo moře času. On byl pirát, já přechovávala kradené zboží a ty... tys dělala, cos dělala. On teď, jen si to představte, řídí mlhobranskou ochranku, já jsem vysoce vážená majitelka vysoce prosperující taverny a ty jsi vyhnanec a na tvou hlavu je vypsaná odměna. A to dost slušná odměna.“

Zpráva o tobě a tvém příteli se rozšířila deset minut poté, co ta vaše poněkud zvláštní loď dosedla na zem. Myslím, že jsem ještě nikdy neměla ve své hospodě lorda, neřkuli lorda s tak slavným jménem jako ty, lorde Morituri.“

„Říkej mi Owene,“ odvětil chladně. „Ten titul mi vzali. Jak dlouho o nás víš?“

„Klid, drahousku. Já staré přátele neudávám. Nedělala jsem to nikdy a mám své důvody nenávidět Říši a všechno, co dělá.“

Zvedla ruku a dotkla se jizviček na obličeji. „Polovina tohoto města převrací tu druhou naruby, aby tě našla, a jediný důvod, proč tě zatím nikdo nenašel, je to, že jsi pořád v pohybu. Naštěstí si tě ještě nikdo nespojil s tvou poslední návštěvou, Házelo, takže je nenapadlo si prověřit tvá stará místa, ale je jen otázkou času, než bude mít někdo štěstí. To je důvod, proč jsem vás vzala sem nahoru, dál od zvědavých očí. Od té doby, co město napadla tyfová Máry, prožívá Mlhobrána zlé časy.“

Odměna vypsaná na vaše hlavy je tak vysoká, že zláká kohokoli. Podlehla bych i já, nemít osobní důvody, proč Říši tak hluboce nenávidět. V tomto město teď pro vás není bezpečno nikde, nemůžete důvěřovat nikomu, jen sobě navzájem. A zapomeň na to, že prodáš loď. Teď by si ji nikdo nevzal ani zadarmo. Říše už prohlásila, že jakmile ji zmerčí, rozstřílí ji bez ohledu na to, kdo v ní zrovna údajně poletí. Na všechny se musíte dívat jako na potenciální nepřátele. Dokonce i na mě by mohlo přijít pokušení, kdybyste zůstali někde poblíž moc dlouho. Přátelství je hezká věc, ale účty ti nezaplatí.“

„Vždycky je tu ještě Ruby Wandera,“ poznamenala Házela a Cyder protáhla obličej.

„Ruby Wandera. Mělo mě napadnout, že to jméno padne. Nikdy jsem nechápala, co na ní máš. Vždycky jsem považovala samu sebe za chladnokrevnou, nemilosrdnou mrchu, ale drahoushek Ruby, to je teprve třída. Přece nemůžeš vážně pomýšlet na to, že by ses spolehla na její soucit. Je to lovkyně odměn!“

„Říkal jsem to,“ podotkl Owen.

„Je to moje přítelkyně,“ namítla Házela.

„Lovci odměn nemají přátele,“ odtušila Cyder.

„Nevíš, kde ji najdu?“

„Jsem ráda, že mohu říci, že nemám nejmenší tušení. Je někde tady a nepochybně někoho zabíjí pro peníze. Nebo jen tak pro zábavu.“

„Není tak špatná.“

„Je to sadistická, amorální psychopatka. A to jsou ještě ty lepší stránky.“

„Sama jsi říkala, že Mlhobrána se jen hemží říšskými agenty, lovci odměn a úkladnými vrahy,“ pravila trpělivě Házela.

„Jestli máme já a tehle aristo v tomhle svrabu přežít, potřebujeme mít na své straně někoho jako Ruby, už jen proto, aby to odradilo všechny ostatní. Nemáš vůbec žádný nápad, kde bychom ji mohli hledat?“

Cyder pochybovačně potřásla hlavou a neochotně sdělila Házeli krátký seznam míst, která může omrknout. Většinou to byly zřejmě krčmy, za což byl Owen vděčný. Cítil silnou potřebu napít se něčeho ostřejšího, a nejlépe víckrát. Uvědomil si, že se na něj Házela mračí, narovnal se a tvářil se, jako by celou dobu dával pozor.

„Nakolik se mi to ani v nejmenším nelíbí, Morituri, vypadá to, že zatím zůstaneme spolu. Kdybychom se rozdělili, tak nás chytí ještě snadněji. Kromě toho máš kontakt, který nám nakonec může být užitečný. Jack Hokus.“

Cyder povytáhla stříbřité obočí. „On je v Mlhobraně? Neslyšela jsem, že by se vrátil. Když jsem o něm slyšela naposledy, tak mu tu armádu, které velel, rozstříleli na Vodyanoi IV. a Říše ho obklíčila ze všech stran. Nu ano, je to už skoro dva roky. Asi by mě zas tak moc nepřekvapilo, kdyby se mu podařil jeden z těch jeho zázračných útěků. V tom je opravdu mistr. Jestli hledáte nějakého spojence, nemohli jste si vybrat hůř. Je to pravděpodobně jediná osoba na

Mlhosvětě, kterou chce Říše ještě víc než vás. Nejlepší tip pro vás je zkusit informační centrum Abraxas v ulici Vzkříšení. Je to malý podnik, nemotejte se tam moc dlouho, ale jestli vám ho někdo dokáže najít, tak oni.“

„Dík za tip, Cyder, ale my už bychom nějakou stopu mít měli.“

„Že, Morituri?“

Házel se významně podívala na Owena a ten si odevzdaně povzddechl, zapnul komunikační implantát a spojil se s Ozymandiem.

„Na lodi všechno v pořádku, Oze?“

„Ah, jistěže. Pár pochybných živlů se pokusilo vlámat dovnitř, ale bezpečnostní systémy jachty se o ně postaraly. Mrtvé odstranil mlhobranský pozemní personál. Taky tu bylo plno pokusů prorazit do mých systémů, ale nic, s čím bych si neporadil. Naprostí amatéři. Ti lidé by nepoznali sofistikovaný systém, ani kdyby o něj zakopli ve strouze.“

„Nejsem si tak zcela jist, jestli tu mají strouhy.“

UI si jen odfrkl. „To mne nijak nepřekvapuje. Kde jste? Co se děje?“

„To ti řeknu později. Vypadá to, že nakonec přece jen budeme potřebovat Jacka Hokuse, Oze. Jakou jsi to na něj měl adresu?“

„Informační centrum Abraxas.“

Owen nevěřicně zavrtěl hlavou. „Osudy mého otce se začínají vyjasňovat. Udělal všechno pro to, aby nás vodil za nos.“

Prerušil spojení a omluvně se podíval na Házel. „Můj UI říká to samé jako tady tvá přítelkyně. Abraxas zná odpovědi na vše.“

„Doufám, že ano,“ pravila Cyder. „Mají široký záběr. Máš ještě přístup k penězům, které sis uložila v Mlhobráně, Házel? K těm penězům z tvého... předchozího zaměstnání?“

„Ano,“ odpověděla Házel a zabodla do ní výhružný pohled.

„Jsou uloženy pod falešným jménem. Měla bych se k nim dostat celkem snadno.“

„Dobrá,“ odvětila Cyder. „Pravděpodobně je budeš potřebovat. V Mlhobráně je v těchto dnech draho.“

Sešla před nimi ze schodů a společně vstoupili do baru, který byl snad ještě natřískanější než předtím, pokud to bylo ještě možné. V družném ryku nebylo slyšet vlastního slova. V koutě se pustily do přátelského souboje na nože dvě ženy, povzbuzované vděčným davem. Owen se proplétal tím návalem za Cyder a Házel a nespouštěl ze souboje ostražitě oči. Zdálo se, že tlačence se před Cyder rozestupuje a ona měla pro každého úsměv, na každého kývla, ale zničehonic se zastavila. Cestu jí zahradila znepokojivě obrovská postava. Owenovi stačil jediný pohled přes Cyderino rameno, aby mu okamžitě sjela ruka k meči. Obr odstrčil Cyder stranou, jako by to bylo dítě, zastavil se před Házel a s úsměvem na ni shlédl. Owena si nevšímal ani v nejmenším. Dav se trochu stáhl, aby jim udělal místo. Nikdo nebyl tak hloupý, aby se zaplétal s vampýrem.

Owen obezřetně studoval tu usmívající se postavu. Slyšel o vampýrech, ale na vlastní oči nikdy žádného neviděl. Lidí, kteří se s nějakým setkali, přežili to a mohli o tom vyprávět, bylo opravdu málo. Vampýři byli stvořeni jako náhrada za proradné loidy a měly se z nich sestavit nové říšské přepadové oddíly. Ukázalo se, že technicky zdokonalení lidé z Hádenu jsou tak jiní, že jsou neovladatelní, takže se říšští vědci pokusili o jiné pojetí. Stvořili novou formu umělé krve, superagresivní, která by z kohokoli udělala nepřekonatelného i silného, rychlého a samoregenerujícího. Jedinou nevýhodou bylo, že subjekt bylo nutno nejdříve zabít, vysát původní krev, vpumpovat do něj novou a pak ho oživit. Vědci nakonec dosáhli sedmdesátiprocentního úspěchu, což Říši postačovalo.

Výsledkem byli chodící mrtví. Necítili bolest, radost ani vzrušení jakéhokoli druhu. Jejich jediným potěšením byl boj, to jediné je mohlo nadchnout a v rámci mezí jim poskytnout jakési uspokojení. Měli požitek z mučení, byli krutí jako kočka, když zabíjí myš, a stejně tak trpělivi a vražední. Nejedli ani nepili, ale jejich umělá krev se musela pravidelně doplňovat a oživovat dávkami čerstvé lidské krve. Vampýři ji povětšinou pili, spíš kvůli působivému účinku, jaký to mělo na diváky, než kvůli něčemu jinému.

Tvořili prvotřídní přepadové jednotky, měli sklon být naveskrz důkladní a těžko se odvolávali, jenže nakonec se ukázalo, že jsou na velkovýrobu příliš drazí a od projektu bylo s rozpaky upuštěno. Jenže vampýři potřebovali boj, potřebovali krev, takže se rozptýlili po celé Říši, pátrali, kde by schrstili nějakou tu mrtvolu či nehodu, a když nic nenašli, zařídili si ji sami. Nebyli nijak oblíbení, ale o to víc využívání a tak jejich pověst rostla: nemrtví vojáci prahnoucí po své smrti stejně dychtivě jako po smrti jiných.

Owen předpokládal, že se nějaký vampýr nevyhnutelně objeví i na Mlhosvětě. Bylo tu všechno a všichni ostatní.

Tento vybraný exemplář vampýra byl sedm stop vysoký, mrštný a svalnatý, lživý a úskočný a naprosto odporný. Plet měl bezbarvou a Owen věděl, že na dotek studenou jak led. Měl protáhlý, výrazný obličej, samé prolákliny a vystouplé kosti, oči tmavé a bezživotné a když bledé rty zvlhl úsměv, na očích se to nijak neodrazilo. Nesl se jako zápasník čekající na úder gongu.

Chvilí nehybně upíral zrak na Házel a Owen doufal, že to tak i zůstane. Vampýra zjevně dráždilo cosi nesmírně a niterně zásadního. Owen střelil pohledem po Házel, jak to bere, a překvapilo ho, že nejvíc ze všeho zjevně zuří.

„Házel d'Ark,“ pronesl vampýr. Hlas chladný a nedočkavý jako hrob. „Tak ty ses ke mně vrátila.“

„Lucius Opat,“ zavrčela znechuceně Házel. „Na seznamu všech těch, s nimiž jsem se nechtěla setkat, jsi rozhodně hned nahoře. Proč jsi už dávno neudělal tu jedinou slušnou věc a nezemřel?“

„Ale já jsem zemřel,“ hájil se Opat. „Oni mě vrátili zpátky. Teď přežívám z lidí jako ty. Neměla jsi utíkat, Házel, jsi moje a vždycky budeš. V mých žilách proudí tvá krev.“

Owen se protlačil dopředu vedle Házel. „O čem to mluví?“

Opatův úsměv se rozšířil. „Tys mu o tom neřekla, Házel? Nevprávěla jsi mu o tom, jak jsi bývala plazmouš?“

Plazmouš. Owena zachvátil chlad a měl co dělat, aby se nerozklepal. Znal ten pojem. To byli ti, kdo dávali vampýrům

svou krev, lidskou krev, nechávali je pít rovnou ze žíly, byl to vztah pána a otroka a říkalo se, že je silnější a užší než sex nebo láska. Byla to jedna z těch mála zvráceností, které byly po celé Říši zakázány. Vampýři byli dost nebezpeční i bez armády feťáků, která se za nimi táhla. Owen se podíval na Házela a ta ho zlostně zpražila pohledem, když viděla jeho soucit a ustrnutí.

„Já jsem nikdy nebyla žádný jeho špinavý tajtrlík! Tu a tam, když bylo opravdu nejhorší, jsem na černém trhu prodala pintu krve. Ale ty jeho špinavé rty se mých žil nikdy nedotkly a za to, co z nich dostal, zaplatil sakra hodně. A teď mi jdi z cesty, Opat, jinak tě dostanu pod drn, kde jsi měl skončit už před lety!“

„Ty jsi moje, Házeli.“ Vampýrův hlas zněl chladně a pánovitě.

„Klekn.“

Jeho hlas měl najednou odpornou, nelidskou, drtivou moc.

Všichni se otráslí a Házeli bezděčně ucouvla. Chtěla tasit meč, ale strašně se jí třásla ruka. Několik mužů a žen z davu spadlo a ostatní couvali, až se kolem vampýra a oběti, vytvořil velký kruh.

Tak teď už to zašlo moc daleko, usoudil Owen a v duchu pronesl klíčové slovo žihadlo. Rozproudila se v něm nová síla, vpálila se mu do svalů a smetla panovačnost vampýrova hlasu. Aniž se rozhlédl, popadl Owen nejbližší stůl a hodil ho po Opatovi. Těžká dřevěná deska prolétla vzduchem jako obří páka a zasáhla vampýra tak silně, že ho to zvedlo do vzduchu, mrštilo to s ním přes hospodu a prohodilo zavřeným oknem.

Sklo se rozletělo do všech stran a vampýr zmizel v kotoučích mlhy. Všichni napjatě čekali, co bude dál, ale už se neobjevil.

Házeli na Owena uznale kývla, ten odložil stůl a zrušil žihadlo.

„Dobrá práce, Morituri.“

Owen se skromně usmál. „Mám své světlé chvíle.“

„Tedy, ne že bych si s ním nedokázala poradit sama.“

„To by mne nenapadlo ani ve snu,“ odvětil galantně Owen a rozhlédl se kolem sebe. Dav na něj zíral jak u vytržení.

„Ještě někdo?“

Chvilíčka nejistoty a rozpaků a pak se všichni naprosto vážně vrátili k tomu, co dělali předtím. Hlučnost se zvýšila na předchozí úroveň a Owen se už už chystal odejít, když mu cestu zastoupila Cyder. Její ruka na jeho hrudi jasně sdělovala, že čas odchodu ještě nenastal.

„Ne tak rychle, hrdino. Ještě je tu ta drobnost s placením za rozbité okno.“

Owen se podíval na truchlivé pozůstatky okna, kterým prohodil Opat, a zdráhavě uznal, že na jejích slovech něco je. Zdvořile si odkašlal, aby získal čas něco vymyslet, a zkusmo si představil, kolik asi může stát taková oprava na tak zaostalé planetě jako Mlhosvět. Výsledek nebyl nijak povzbudivý. Pokusil se Cyder zvládnout rozhodným pohledem.

„Začal si Opat, ať to zaplatí on.“

„Ten tu není,“ odvětila Cyder. „Ty ano.“

Owen v duchu překontroloval obsah svých kapes a pohlédl na Házeli. „Zjišťuji, že jsem v tuto chvíli finančně poněkud v rozpacích. Myslíš, že bys mohla...?“

Házeli po něm střelila zlostným pohledem a prohrabala si kapsy. „Příště si najdi nějaký méně drahý způsob, jak se s ním vypořádat.“

„Byl to tvůj starý přítel,“ připomněl jí Owen.

„Nebyl to můj přítel!“

„Já osobně jsem nikdy nechápala, co na něm vidíš,“ podotkla Cyder, zatímco počítala mince, které jí Házeli dala, a vzápětí je nechala zmizet kdesi v záhybech svých šatů. „Opravdu to není tvůj typ, drahoušku.“

Házeli by už už vybuchla, ale pak si jen odevzdaně povzddechla. „No jo, nešlo jen o peníze. Byla jsem na dně, přesně v takovém rozpoložení, kdy člověk potřebuje někoho velkého, panovačného a prostoduchého, kdo by ho šikanoval a dusil. Vždyť víš, jak to je.“

„Naneštěstí ano,“ přiznala Cyder. „Abych nezapomněla – mám mezi svými známými pár lidí, kteří by možná měli zájem vám dvěma z mnoha důvodů pomoci. Zmíním se, uvidíme, třeba něco vyjde. Ráda jsem tě zase viděla, Házeli. Dej mi vědět, jak to všechno nakonec dopadlo.“

Házeli a Cyder se rychle objaly, vrhly letmé polibky jedna druhé vedle tváře a pak Házeli rázně vykročila do mlhy a Owen ji s určitými pochybnostmi, leč odevzdaně následoval. Cyder se za nimi dívala, dokud je nepohltila mlha, a pak zavřela dveře. S čelem plným zadumaných vrásek se propletla skrz přelévající se dav zpět a usedla ke stolu zastrčenému vzadu ve výklenku stranou největšího ruchu. Seděl tam štíhlý mladík v bílém termooděvu. Tázavě povytáhl obočí. Jmenoval se Kočka a teprve završil dvacítku, ale měl celoživotní hluboké zkušenosti s tím, jak přežít na ulicích Mlhobrány. Měl příjemný, upřímný obličej, jemuž vévodily klidné, neuhýbavé tmavé oči a tváře s dolíčky, a nebylo nic, co by pro Cyder neudělal. Byl to běžec, zloděj, který se specializoval na vyšší patra bohatých a neopatrných a povětšinou pracoval na vloupáních, které vymyslela Cyder, jež ho zároveň kryla a přechovávala kradené zboží. Kočka byl hluchoněmý, ale to mu v ničem nebránilo. A na střechách v tom nebyl už vůbec žádný rozdíl. Když Cyder mluvila, pozorně sledoval její rty a trpělivě čekal na pokyny.

„Tak v Mlhobráně se zase jednou dějí velké věci,“ řekla Cyder. „Cítím to po kostech. Určitě se na tom dá nějak vydělat a já teď musím vzít rozum do hrsti. A udržet Házeli a toho jejího mladého lorda dostatečně dlouho naživu. Myslím, že ti dva si vůbec neuvědomují, v jak zoufalé jsou situaci. Teď už je asi tak polovina města venku a hledá je. Sama bych je udala, nebýt Házeli tak zavázána.“

Chci, abys šel za nimi, Kočko. Ať tě nevidí, ale pomoz jim jak jen budeš moci. Buď nenápadný. Nechceme se do ničeho zaplést, hlavně ať si nás s nimi nikdo nespojuje. Ze všeho nejdřív musíme zjistit, koho to pravděpodobně vynese na vrchol. Zatímco si budeš hrát na anděla strážného, já pošlu diskrétní zprávičku Tobíášu Moonovi. Když ho dáme

dohromady s Házel a Moriturim, může z toho vzejít leccos zajímavého. Nu, co tu tak sedíš, drahoušku, čeká nás práce a taky je třeba zosnovat pár intrik!“

Kočka rychle přikývl, políbil ji na rozloučenou, pak ještě jednou pro potěšení, vstal, otočil se, otevřel okno a vyskočil do chladného vzduchu a mlžných vírů. Ještě za sebou okno zabouchl a pak se s lehkostí danou dlouhým cvikem vyšplhal po zdi hospody nahoru. Netrvalo ani pár minut a převalil se přes těžký železný okap na sedlovou střechu Černého trnu.

Dlouhou chvíli se tam krčil jako obludný přízrak a rozhlížel se po zvlněném moři střech, táhnoucím se široko daleko pod šedivým mlžným závojem. Kočka byl zase ve svém živlu. Vydal se po střechách Zlodějské čtvrti hledat Házel a Owena s naprostou jistotou, že ti dva se nikdy nedozví, že jsou sledováni.

Z informačního centra Abraxas se vyklubalo jedno patro nad pekárnou v klidné, byť zchátralé Kupecké čtvrti. Vznášela se tu hutná vůně pečeného chleba a Owenovi hlasitě zakručelo v žaludku. Zapátral v paměti, jak je tomu už dlouho, co naposledy zasedl k řádně předloženému jídlu alespoň o čtyřech chodech, a výsledek ho značně sklíčil. Navíc vždýcky po žihadle dostal hlad, takže teď cílevědomým krokem zamířil ke dveřím do pekárny. Házel ho stejně tak rozhodně chytila za loket a vlekla ho kolem pekárny po venkovních schodech nahoru do patra.

„Najíš se později,“ prohlásila nemilosrdně. „Nejdřív práce.“

Owen si jen odfrkl a v duchu si dovolil trucovat, nicméně se nechal od Házel odvést po rozvrzaných dřevěných schodech nahoru. Jestli v sobě vůbec kdy choval nějakou důvěru k informačnímu centru Abraxas, pak se rozplynula ve chvíli, kdy uviděl tuhle ponuru, šedivou budovu. Rozhodně by potřebovala opravit, a to částečně neodkladně, a o omítce se jí zjevně nezdálo už celá léta. Ať byl Abraxas kdokoli či cokoli, v Owenovi sílilo přesvědčení, že tady žádnou pomoc nenajdou. Doma na Tyrkysarii si udržoval i stále v lepším stavu.

Tiše si povzddechl. Připadalo mu, že Tyrkysaria je vzdálená už celá léta, a přišlo mu nepochopitelné, že ještě před několika dny byl na Tyrkysarii lordem a jeho svět měl jasný, srozumitelný řád.

Tvrďe ty myšlenky vyhnal z hlavy. Nemělo smysl se nějak obšírně zabývat tím, čím býval nebo co všechno ztratil. To byla cesta k šílenství. Raději se soustředil na Abraxas. Podle všeho to měla být nějaká informační služba s poslíčky, úředníky a komunikačním zázemím s lidmi, kteří všechno zpracovávají na nějakých primitivních počítačích. Pomyšlení, co za zastaralé harampádí asi používají v takové díře, mu působilo nesnesitelně. Nicméně vypátrat člověka tak známého jako Jack by mělo být snadné. Mlhobrána přece není nijak velká. Ozymandius našel tuhle adresu v tajných složkách, což naznačovalo nějaké spojení mezi Abraxasem a otcovými spleťnými intrikami. Owen si znovu zhluboka povzddechl.

Většinu svého života se snažil uzpůsobit si život k obrazu svému a vyhnout se otcovým plánům a ambicím, zatímco tady s každým krokem zabředával do otcova odkazu hlouběji a hlouběji.

V poslední chvíli si uvědomil, že Házel došla na vrchol schodiště a zastavila se. Málem by do ní narazil. Zatímco víceméně zdvořile klepala na zavřené dveře, nenápadně položil ruku na jílec meče. Na mosazné tabulce na dveřích četl prostě Abraxas. Nebyl tu žádný zvonek ani klepátko. Házel se už už chystala zabušit pěstí, když se dveře najednou rozletěly. Celý prostor vyplňoval obrovský svalnatec skoro stejně široký jako vysoký. Oblečený byl v černé kůži pobité kovovými cvočky a polovina obličeje mu mizela pod složitým a vskutku odporným tetováním. Podíval se na Házel a Owena a hlasitě, lhostejně zachrčel.

„Házel d'Ark a Owen Morituri? Už bylo načase. Už na vás čekám.“

Házel s Owenem zaváhali, co na to odpovědět, ale mohutná postava už odstoupila ode dveří a netrpělivě na ně kývla, ať jdou dál. A tak vstoupili, zdvořile ho z dostatečné vzdálenosti obešli, a on jen znovu zachrčel, dveře zabouchl a zamkl. Owen by už už tasil disruptor, ale Házel mu pevně položila ruku na loket a tak toho nechal. Obrovitá postava se převalila před ně a vyrobila na tváři cosi, co zřejmě mělo být úsměvem.

„Já jsem Šanc. Řídím Abraxas. Porozhlédněte se tu, v minutce jsem u vás.“

Ani nepočkal na odpověď a odvalil se. Owenovi se jich stejně dralo na jazyk několikrát, ale všechny obratem zapomněl, když se poprvé pořádně podíval na ty, kdo tvořili informační centrum Abraxas. Tady nebyly žádné počítače ani zařízení pro komunikaci, žádní poslíčci či technici. Místo toho byly v té dlouhé úzké místnosti dvě řady rozviklaných postýlek, natěsnaných na sebe, mezi nimi úzká ulička. V postýlkách spaly děti.

Všechny měly do rukou zavedené kapačky, nicméně vyhublé, kostnaté postavičky vyvolávaly dojem, že z nich moc výživy nedostávají. Byly přikryté a spod silných pokrývek vycházely katétry, končící ve špinavých láhvích vedle postýlek. Jak dlouho tady takhle asi leží, pomyslel si Owen a váhavě vykročil, že se na ně podívá zblízka. Házel se mu držela v patách.

Děti byly seřazené od čtyř či pětiletých mrňousů po ty, kterým už bylo přes deset. Ve spánku či komatu se převalovaly a cukaly sebou, ale v obličeji byly tak nějak zvláštně soustředěné, čímsi zaujaté a oči pod očními víčky se pohybovaly. Zdálo se, že některé si samy pro sebe něco mumlají. Kolem postýlek beze spěchu přecházely dvě ženy středního věku, které vypadaly spíš na uklízečky než na chůvy, kontrolovaly katétry a kapačky, kde bylo zapotřebí, vyprazdňovaly či plnily, ale jinak si děti nevyšímaly. Některé byly k postýlkám připoutané silnými koženými popruhy.

Owenovi se udělalo špatně a vzplanul v něm vztek. Nechápal, co se to tu děje, ale k tomu, aby mu z toho bylo zle, rozumět nepotřeboval. Nikdo přece nemá právo zacházet s dětmi tak nelidsky. Jeho meč vyletěl z pochvy, jen to zaskřípalo, a Owen s vražedným úmyslem v očích vyrazil do uličky mezi postýlkami. Šanc byl právě u stolu na protější straně místnosti a probíral se kupou lejster. Když se k němu Owen blížil, ani nevzhledl.

A pak ho Házel chytila za ruku, v níž třímal meč, a strhla ho.

„Zadrž, Owene. Ty to nechápeš.“

„Chápu to tak, že tyto děti tu prožívají peklo!“

„Jo, to možná ano. Ale má to svůj smysl. Já už jsem se s tím setkala.“

Owen potřásl meč a pak ho zdráhavě sklonil. „Dobrá. Vysvětlí mi to.“

„Šanc ti to možná vysvětlí líp. Zůstaň tady, já pro něj dojdou. Slib, že dokud nebudeš znát celý příběh, nic neuděláš.“

„Žádné sliby,“ odsekl Owen. „Přived' Šance. A řekni mu, že když se mi nebude líbit to, co mi navykládá, tak ho na místě zabiji.“

Házel ho konejšivě poplácával po ruce, jako by to byl nějaký rozvztekaný, nebezpečný pes, a rychle spěchala uličkou k Šancovi. Owenem zmítal vztek i pocit marnosti zároveň. Pevně sevřel meč. Nikdy nic takového neviděl, dokonce ani v těch nejhorších zaostalých zapadákovech v Říši, a bude navěky zatracen, jestli to tak nechá. Pomalu kráčel mezi postýlkami, díval se na jeden obličejíček za druhým a na vyzábých rysech viděl jen zoufalství. Jedno z těch starších, připoutané popruhy, sebou neklidně házel a divoce si samo pro sebe něco mumlalo. Owen se sklonil nad postýlkou a poslouchal ten tichý, zadýchaný hlásek.

„Odvážné tóny v záchvatech řevu... Bledí klauni se zase houřují... Miláček ztratil boty a zhýčkaní mniši tančí kolem slunečního kamene...“

Owen se narovnal. Byl naprosto zmaten. Bylo to nesmyslné plácání, ale přesto to mohlo dávat smysl a kdyby poslouchal dost dlouho, mohl by tomu porozumět. Vzhlédl, uviděl Házel, jak se vrací s Šancem, a maličko pozvedl meč. Ti dva se zastavili v uctivé vzdálenosti, nicméně ten tasený meč zjevně dělal větší dojem na Házel než na Šance. Owen se na toho obra chladně usmál. Bylo mu jedno, jak je velký, nezáleželo na tom, co řekne.

Za to, co se dělá s těmihle dětmi, někdo zaplatí.

„Ty popruhy je mají chránit,“ vysvětloval Šanc nevzrušeně.

„Ty děti, to jsou esepři, jenže ne vždy zvládnou to, co v duchu vidí. Jeden chlapec si raději vydrápal oči, aby neviděl.

Moc naděje jim stejně nedávám. Všechny tyhle děti jsou do určité míry retardované. Slabomyslní géniové s omezenou pamětí a dalekosáhlou telepatii. Zatímco těla leží tady, jejich mysl volně bloumá po městě, loví v myšlenkách obyvatelstva a vybírá zrnka informací, která požadují. Jejich rodiče mi je prodali, když už se o ně nemohli dál starat, a já jsem je zapojil do práce. Na Mlhosvětě není místo pro slabé či postižené. Kdyby to nebyli esepři čili nebyli využitelní, byly by ty děti prostě odloženy a zemřely by zimou. Takhle se starám já o ně a ony o mě. Pár z nich vydrží dlouho. Než jsem je dostal já, měly tvrdý, krušný život. Naštěstí pro mě jsou tu pořád další a další, které nahradí ty, jež vyhoří. Nedívej se na mě tak, Morituri. Starám se o ně po celou dobu, co jsou u mě.

Do minulosti a budoucnosti moje pomoc nesáhá.

A teď bychom se snad mohli dát do práce. Mé děti mi řekly, že přijdete a proč. Nemáte moc času. Jestliže se o vás dozvěděli mi esepři, můžete se vsadit, že ti ostatní také. Žijete-li ve městě plném telepatů s neukázněnou pusou, tak jde veškeré soukromí k čertu. Tedy, ne že bych si já nějak stěžoval. Koneckonců je to mé živobytí. O placení se starat nemusíte.

Předešlý lord Morituri u nás nějaké peníze složil. Vydal pokyn, že pokud sem někdy přijdete hledat pomoc, mám vám najít Jacka Hokuse a poslat vás za ním. Hodláš tu takhle stát s tím mečem celý den, Morituri, nebo laskavě svolíš, abychom ti pomohli?“

„Ještě si to rozmyšlím,“ odušil suše Owen. „Jak ses dal dohromady s mým otcem?“

„On umožnil zřít Abraxas. Byl to můj nápad a jeho peníze. Na první pohled mu byly jasné jeho výhody a jediné, co jsem musel oplátkou udělat já, bylo zajistit mu předání kopií všech informací od svých dětí. Tvůj otec byl snilek a fantasta: nikdy se nebál něco z něčeho vytěžit,“ podotkl Owen a zdráhavě zasunul meč do pochvy. „Obvykle na účet někoho jiného. Kolik dětí zemřelo od chvíle, kdy vznikl Abraxas?“

„Spousta. Ale zemřely by stejně. Udržuji je naživu, dokud to je v mém zájmu.“ Potom se podíval na Házel. „Jsi nějak potichu. Neříkej, že se mnou souhlasíš?“

„Tohle je Mlhosvět, aristo,“ odvětila tiše Házel. „Tady je to jiné. Jestli jsme někdy tvrdí a bezcitní, tak proto, že musíme nějak mimo Říši přežít. Kdybychom někdy, třeba jen na chvíli, zeslábli, tak nás Železná čubka vyhledá do posledního muže, ženy a dítěte. Už to udělala na jiných planetách. Víš to sám.“

Owen odvrátil pohled. Jeho oči bloudily od jednoho malého spáče k druhému a cítil jen hořkou bezmoc, na víc v jeho nitru nebylo místo.

„Zeptej se jich,“ řekl příkře. „Zeptej se jich, kde je Jack Hokus.“

Šanc přikývl a dlouhými kroky se vydal mezi postýlky, díval se hned sem, hned tam, tu a tam se zastavil, aby se podíval na nějakou zvlášť se cukající tvářičku, a hned se zase vydal dál.

Nakonec se zastavil u zhruba dvanáctiletého chlapce. Mladý esper byl vychrtlý až na hranici podvýživy, zbyla z něj jen kost a kůže, vyhublý obličejík se leskl potem. Co si rychle, uštvane mumlal, hlavička sebou ochable házela ze strany na stranu.

Navzdory silným popruhům se mu nějak podařilo vytáhnout si z ruky kapačku a Šanc mu ji zkušeně znovu zavedl. Klekl si vedle postýlky a přiblížil své rty těsně k chlapcovu uchu. Mluvil pomalu, klidně a zdálo se, že jeho tichý hlas espera trochu uklidnil. Přestal mumlat, házet hlavou a vzpírat se popruhům. Oči upřeně hleděly do prázdna, neviděly nic či spíše všechno. Owen a Házel vykročili, že půjdou blíž, ale Šanc jim příkře pokynul, ať zůstanou, kde jsou. Vytáhl z kapsy malý smotek papíru, něco z něj vyndal a vložil to esperovi do úst.

Owen si v první chvíli myslel, že je to nějaká tabletka, ale postupně mu z toho, jak ji chlapec cucal, docházelo, že to byl kousek cukru. Šanc znovu přiblížil ústa k esperovu uchu.

„Do toho, chlapče, dokážeš to. Udělej to pro Šance. Mám pro tebe další mlsky. Tady, u sebe. Jen mi toho muže najdi, chlapče.“

Najdi mi muže, který se jmenuje Jack Hokus.“

Šeptal dál a dál, ani na okamžik nezvýšil hlas, neodmlčel se, tiše, ale vytrvale, a nakonec chlapec klidně a jasně promluvil.

„Ty chceš toho rebela, jehož jméno je známe všude, toho bořítele společenských řádů, ale ten se nedá najít. Jack Hokus teď má jiné jméno a jiný život. Říšští psi ho zahnali do kouta a on zalezl pod zem. Jdi ho hledat do jeho díry, do jeho úkrytu. Jdi do lázni Olympus na Poříčí a ptej se po Jobovi Svěrákovi. Nebude s tebou chtít mluvit, je na tobě, abys ho přesvědčil.“ Najednou se odmlčel, obrátil hlavu a vševíducíma očima se podíval na Owena a Házela. „Vidím tě, Morituri. Osud tě drtí v pěsti, bojuj, jak můžeš. Svrhneš Říši, uvidíš konec všeho, v co jsi věřil, a uděláš to pro lásku, která se nikdy nenaplní. A až bude po všem, zemřeš osamělý daleko od přátel a pomoci.“

„To stačí, chlapče,“ přerušil ho Šanc. Esper zavřel oči, z nichž se šířil neklid, odvrátil hlavu a zase začal mumlat cosi nezřetelného a bez významu. Šanc se zvedl a vrátil se k Owenovi a Házeli. „To poslední neberte moc vážně. Spousta mých dětí tvrdí, že má tu a tam záblesky jasnozřivosti, ale ukazuje se, že se stejně tak často zmýlí, jako trefí. Jinak by teď už ze mě byl boháč.“

„Nemám v úmyslu nějak brzy zemřít,“ odvětil Owen. „Stejně teď, od té doby, co mě Házela na Tyrkysarii zachránila, žiji na dluh. Vypadněme odtud, Házela. Dělá se mi tady z toho nanic.“

Šanc pokrčil rameny. „Nic tě tady nedrží, Morituri. Jméno a adresu jsi získal, všechno bylo zapláceno předem. Zbytek peněz z účtu tvého otce půjde na to, abych mlčel o tvé návštěvě a úmyslech. Je mi líto, ale časy jsou zlé a poctivý člověk si musí získávat vážnost, kde jen to jde. Jsem si jist, že chápeš.“

Řeč se mu přetrhla, neboť Owen ho najednou popadl za vestu, zvedl ho na špičky, přiblížil obličej těsně k jeho a děsně se zašklebil. „Ty rozuměj mně, Šanci. Jen slůvkem mně někomu zmíníš a budeš se modlit, aby ti, co mě přišli zabít, odvedli svou práci dobře. Protože jinak si tě najdu, ať budeš, kde budeš, a pomalu, pomaličku tě zabiji. Jasně?“ A pak, aniž se podíval kolem, mu pomalu docházelo, že se něco změnilo. Najednou bylo naprosté ticho a Owen si uvědomil, že spící esepři přestali mumlat. Aniž Šance pustil, rozhlédl se kolem sebe. Esepři měli zvednuté hlavy a všichni se dívali na něj, chladně, soustředěně a nenávistně.

„Postav ho, Owene,“ řekla tiše Házela. „Prosím, postav ho na zem.“

Owen Šance pustil a ustoupil. Ani se nesnažil tasit meč nebo disruptor. Věděl, že by mu to stejně nepomohlo. Nenávist ve vzduchu by se dala krájet a pod ní doutnala nezlomná síla.

Šanc si pečlivě upravil šaty a zavrčel na Owena:

„Mé děti mě ochrání, Morituri. Vždycky. Doporučuji ti, abys vypadl dřív, než ti provedou něco vrcholně nepřijemného.“

„Je načase odejít,“ řekla Házela. „On nežertuje, Owene. Ta děcka jsou nebezpečná.“

„Já taky,“ odsekl Owen. „Já jsem Morituri, Šanci, na to nikdy nezapomeň.“

„Císařovna ti to jméno odebrala,“ poznamenal Šanc.

Owen se chladně usmál. „To by mohla dost těžko. Já jsem Morituri, dokud nezemřu. A my nikdy nezapomínáme na urážku či nepřátelství.“

Šanc se na něj přezíravě podíval. „To mi říkal i tvůj otec, když tu byl naposledy.“

„Já nejsem můj otec,“ odtušil Owen. „Já bojuji nečestně.“

Obrátil se a odešel. Házela ho následovala v těsném závěsu.

Z postýlek se na ně dívali esepři, hlavy obraceli jako jeden muž.

Vzimě a mlze, v uličce vedle pekařství, netrpělivě čekali na svou kořist tři ostří chlapi s tasenými meči. V Černém trnu museli zaplatit slušný balík, aby chytli stopu Moritura a té jeho ženské, ale předpokládali, že se jim to z peněz vypsáných na jeho hlavu nejen vrátí, ale taky zatraceně vyplatí.

Tři hromotluci ze spodiny Zlodějské čtvrti, Drsnák, Juda a Vrána. Kapsáři, zákeřní vrazi a nájemní svalovci. Normálně by neblbli a po tak proslulém šermíři a válečníkovi jako Morituri nešli, ale vypsaná odměna jim zatemnila mozek a kromě toho měli pocit, že když zaútočí společně a ze zálohy, nic jim nehrozí.

S trochou štěstí bude po všem dřív, než Morituri vůbec zjistí, co se děje, a pak se budou moci vystřídat na té jeho ženské, než zabijí i ji. Pevně třímali meče a netrpělivě podupávali ve sněhu.

Nepředpokládali, že budou čekat tak dlouho, ale předpoklady jim nebyly vlastní o nic víc než trpělivost.

Už zase sněžilo a mlha houstla. Jestli bude teplota ještě klesat, spadne pod spodní konec teploměru. Vrána se zakabonil.

Mlčky ho uznávali jako vůdce, protože nejvíc řval, ale teď začínal mít z té číhané nepříjemný pocit, i když to byl především jeho nápad. Už to trvalo moc dlouho. Přece tu nemůžou jen tak postávat v uličce s meči v rukou. Někdo si jich všimne, takhle jsou nápadní i na Mlhobráně. Obrátil se k Judovi, aby si postěžoval zejména na to čekání a jen tak bokem na tu zimu, a strnul.

Juda tam nebyl. Vrána tupě zamrkal. Ještě před minutou tam Juda byl, v životní velikosti a dvakrát tak smradlavý. Vrána se rychle rozhlédl po úzké uličce, ale nebylo se tam kde schovat.

Alespoň že tu je Drsnák. Vrána ho popadl za loket a Drsnák málem vyletěl z kůže, jak se lekl.

„Nedělej to! Víš, jak sebou nervózně cukám, když mě něco překvapí. Co chceš?“

„Kde je Juda?“

Drsnák se nejistě podíval na Vránu a pak se zmateně rozhlédl uličce. „Já nevím. Myslel jsem, že je s tebou. Ještě před minutou tu byl.“

„Já vím, že tu ještě před minutou byl, ale teď tu není! Co se stalo?“

„Já nevím! Možná musel jít čurat a... odešel.“

„A nic nám neřekl? A proč jsme si nevšimli, že odchází?“

Dršňák usilovně přemýšlel, snadné to nebylo. Myšlení mu nikdy nebylo vlastní a z duše Vránu za ty pitomé otázky nenáviděl. On přece není v gangu od přemýšlení. On má plnit rozkazy a mlátit lidi. Pln naděje se podíval na Vránu pro případ, že by si už odpověděl sám, ale rychle zase pohled odvrátil.

„Půjdu se podívat na konec uličky,“ řekl kvapně. „Jen tak, pro všechny případy.“

Rychle se trmácel sněhem pryč, dřív než se ho Vrána zeptá, pro jaké případy. Vrána se za ním díval a v duchu nadával. Past ještě nesklapla a už se jim to vymklo z rukou. Letmo se ohlédl na pekařství, aby měl jistotu, že se jejich kořist ještě nevyonořila, a pak se podíval zpátky na Dršňáka a zjistil, že ten zmizel taky. Vrána tiše zaskuhral. Za tu chvilíčku, co Dršňáka spustil z očí, se přece nemohl dostat na konec uličky, ale nikam jinam jít taky nemohl. Ledaže by zmizel někam... Vrána se rychle dvakrát otočil kolem dokola pro případ, že by mu něco uniklo, ale jediným výsledkem bylo, že se mu zatočila hlava. Už začal se vši vážností pomýšlet na to, že s křikem uteče, když mu přes hlavu sklouzla smyčka tenkého lanka a utáhla se mu kolem krku.

Vrána upustil meč a oběma rukama chňapl po lanku, ale v tu chvíli už se mu oči protočily. Stoupal do vzduchu, oči mu lezly z důlků a než ho Kočka vyvlekl na střechu vyčnívající nad uličku, byl už dočista v bezvědomí. Kočka položil bezvládného hrdlořeza vedle jeho dvou nehybných přátel a spokojeně se ušklíbl. Je tak mazaný a tihle tak hloupí. Uvolnil smyčku, kterou měl Vrána kolem krku, omotal si lano zase kolem pasu a zamyšleně se na ty tři rváče podíval. Nezabije je. To není jeho styl.

Ale stejně Dršňáka alespoň řádně nakopl do hlavy za to, že je tak těžký. Málem si strhl záda, když tohle nemehlo táhl na střechu. Jenže Cyder mu řekla, ať zařídí, aby Házela a Morituri kráčeli svou cestou nerušeně, a on vždycky udělal to, co mu Cyder řekla. Částečně proto, že ji miloval, ale hlavně proto, že měla sklony po něm házet věcmi, když to neudělal. Přikrčil se na kraji střechy, skoro neviditelný v převalující se mlze, a široce se usmál za Házela a Morituri, kteří právě kráčeli po ulici a vzdalovali se od pekařství. Kočka tiše skákal ze střechy na střechu za nimi.

„Owene,“ prohlásila pevně Házela, „cokoli v Mlhobráně uděláš nebo neuděláš, to jediné, co nikdy udělat nesmíš, je dohnat nějakého espera k tomu, aby se na tebe naštvál, nemluvě o celém davu esperů. Je strašná spousta možností, jak ti mohou zneptřijemnit a zkrátit život. Jestli hodláš v takovém přístupu pokračovat, varuj mne, prosím, dostatečně dlouho předem, abych se od tebe mohla plně distancovat.“

„Já to nechápu,“ řekl Owen. Jeho prsty vztekly obemkly jílec meče. „On ty děti zneužívá, zničí i to, co jim ze života zbylo, a ony jsou přesto rozhodnuty ho bránit!“

„Chápat to nemusíš,“ odsekla Házela. „Ty si musíš jen zapsat za uši, že nemáš strkat nos do cizích věcí, nebo ti ho někdo usekne. Mlhobrána je prostě taková.“

Owen si povzdechl a zavrtěl hlavou. „Dobrá, kam jdeme teď? Říkala jsi, že ty lázně jsou přímo na sever od Abraxasu, a podle mého vnitřního kompasu míříme v tuto chvíli na jihozápad.“

Házela se na něj podívala. „Ty máš vnitřní kompas? Nevěděla jsem, že se procházím s hádoidem. Co ještě dalšího skrýváš ve svých útrobách?“

„Do toho ti nic není a neuhýbej od tématu. Kam jdeme?“

„Ještě se chci někde zastavit,“ odpověděla Házela. „Jen tak pro případ, že by jednání s Hokussem nevyšlo. Budu se cítit líp, budeme-li mít krytá záda. Ruby Wandera bývala zanícený lovec odměn a dluží mi několik velkých laskavostí. Jestli bude někdo vědět, jak nás ukrýt a chránit, tak je to ona. Naneštěstí, jak se zdá, není na žádném svém oblíbeném místě, takže nám zbývá prověřit už jen jedno. Podle zásady Čemu nemůžeš velet, to zdaň musí mít všichni lovci odměn na Mlhosvětě licenci a středisko pro vydávání licencí je právě kousek odtud, za rohem. Pokud ho nepřestěhovali. Lidé na něj už jen tak z principu neustále házejí zápalné bomby.“

Owen to mlčky trávil a Házela ho zatím sebejistě vedla po ulici a pak zahrnula za roh. Owen si byl jistý, že je někdo sleduje, ale zatím nikdo nic nepodnikl. Začínal si přát, aby se konečně něco stalo a on měl možnost odvety. Z toho trvalého napětí ho začínalo bolet mezi lopatkami. Netušil, kolik jich za nimi může být.

Co chvíli někoho maně zahlédl nebo zaslechl, jenže když se podíval znovu, už tam nikdo nebyl. Právě vážně pomýšlel na to, že se zničehonic otočí a co nejhlasitěji zařve kšá!, jen aby viděl, kdo nadskočí a kde, když se Házela najednou zastavila.

Owen se zastavil s ní a zamyšleně si prohlížel další budovu. Už viděl i horší, hlavně tady v Mlhobráně.

Tohle nové místo bylo rozhodně mnohem udržovanější než to předchozí, i když to zas tak těžké nebylo. Mlhobranským lovcům odměn se pravděpodobně dařilo. Byla to velká budova vyzdobená všemožnými kudrlinkami a řezbami a dovnitř i ven neustále proudilo množství lidí. Házela rázně prošla dvoukřídlymi dveřmi, jako by jí to tam patřilo, a Owen si pospíšil za ní.

Rázem je pohltil úděsný zmatek. V obrovském sále nebylo k hnutí. Kam se jen Owen podíval, tam byly pulty a stoly, pohřbené pod hromadami papíru, a lidé za nimi pobíhali sem a tam, jako by jim šlo o život. Vzhledem k tomu, že tohle je Mlhobrána, pomyslel si Owen, tak jim možná o život jde. Veškerý zbývající prostor zabíral nekonečný dav lidí všeho druhu, kteří zarytě hulákali na lidi za pulty i na sebe navzájem. Na stěnách byly halabala přes sebe nalepené plakáty hledaných osob a na strop někdo namaloval řadu velkých nástěnných maleb znázorňujících v detailech lidské tělo a nejlepší místa, kam člověka zasáhnout něčím velkým či špičatým.

V té vřavě nebylo slyšet vlastního slova, bylo tu vedro k zalknutí a nepopsatelný smrad. Házela brázdila dav rovnou středem, štědře užívajíc pěsti a lokty. Tahle praktika tu očividně byla běžná či alespoň natolik obvyklá, že jen málokdo sáhl po meči, a když, byla už Házela pryč. Owen se dral těsně za ní, zdvořile mumlal omluvy, které nikdo neslyšel, a vrhal zlostné pohledy na ty, kdo včas nesklonili meč. Ten nasupený pohled se mu dařil, ostatně od té doby, co byl na Mlhosvětě, už měl spoustu příležitostí si ho cvičit a zdokonalovat. Bylo to pečlivě vyvážené spojení vzteku a pohrůžky bezprostředního násilí se špetkou zřetelného šílenství. Když se dostal do půlky davu, lidé už sami couvali, aby se mu

vyhnuli.

Skončil vedle Házel před jakýmsi pultem úplně vzadu. Byly tam dvě přihrádky, označené Příjem a Naléhavé, a všude hromady papírů. Papíry měly ten ošuntělý vzhled laciné recyklace a Owena zaujalo, že většinou byly popsány ručně. Byl zvyklý pohybovat se v kruzích, kde se rukou psaná sdělení vyskytovala jen zřídka a byla vyhrazena převážně špehům a milencům.

Za pultem seděl malý, nakvašený, nedbale oblečený mužik se zakaboněným výrazem člověka pronásledovaného osudem.

Husté černé vlasy mu trčely jak hřebíky, neboť se za ně neustále popotahoval. Házel ho obdařila okouzlejícím úsměvem a úředník jí to oplatil upřeným pohledem, který se pohyboval někde na pomezí zoufalství a mrtvice. Házel otevřela ústa, ale než stihla něco říct, odrovnal ji uštvaným výkřikem, který prořízl i všeobecnou vřavu.

„Nevím! Ať je to, co je to, nevím a je mi to fuk! Mám až nad hlavu papírování a mám hlad, že je mi mdlo. Vypadněte. Přijďte příští týden. Nebo příští měsíc. Nebo vůbec. Uvidíme. Proč tu stojíte?“

„Chci jen jedno jméno,“ odpověděla Házel.

„To říká každý!“ zavrčel úředník. „Víte vůbec, co je to za práci hledat jedno jediné jméno? Ne, jistěže ne, a ani vás to nezajímá, co? Nikoho to nezajímá,“ dodal melaneholicky. „Tady si vás nikdo neváží. Přestávka na oběd, to je jen vtip, je tu jen jeden záchod a plat nestojí za nic. Nebýt penze, odešel bych.“

A nebýt naděje, že se něco pro lidilepší. Hledím na svou práci jako na svého druhu pomstu na bezohledné společnosti. Buď můžete dělat tohle, nebo můžete házet bomby na veřejná místa, a bomby jsou drahé. Proč tu ještě jste?“

„Proč tu jsou všichni ostatní?“ opáčila Házel. „Podívejte, můžeme nechat existencialismus na jindy? Prostě mi najděte to jméno a k tomu adresu a my vypadneme a necháme vás na pokoji. Nebylo by to krásné? A nejen to, když nám pomůžete, můhu vám s určitostí slíbit, že udržím mého společníka na uzdě, jinak vám sebere ty vaše papíry a rozmetá je po celé hale.“

Úředník ochrannitelsky popadl nejbližší kupu lejster. „Tak je to. Vyhrožujte mi. Zastrávejte mě. Kdo já jsem? Jen úředník, malé kolečko ve stroji. Cítím, že mi brzy přeskočí.“

„Co kdybychom vám nabídli trochu peněz?“ otázala se Házel.

„Co kdybyste mi nabídli hodně peněz?“ kontroval úředník.

Házel vytáhla z váčku velkou stříbrnou minci a položila ji před něj na pult. Úředník na ni upřel truchlivý pohled. Házel musela přidat ještě tři další, než si hluboce povzdechla a zkušeným pohybem mince shrábl.

„Dobrá, řekněte mi to jméno. Ale nic neslibuji.“

„Ruby Wandera.“

„Ach ta. Proč jste to neřekla hned? Pracuje jako vyhazovačka u Vztekého vlka. A jen ať tam zůstane hodně dlouho a hlavně ať se drží co nejdál od civilizovaných lidí. Od té doby, co se odstěhovala, je tu konečně klid. Až ji najdete, připomeňte jí, že jí příští týden končí licence. Ale raději bych to vyřídil z bezpečné vzdálenosti. A teď vypadněte a jděte otravovat někoho jiného. Já se musím zbavit těch lejster a připravit občanskou vzpouru.“ Popadl nejbližší lejtsto a soustředěně se do něj zahloubal.

Owen s Házel si vyměnili útrpný pohled a pak se lokty, pěstmi a nasupenými pohledy vrhli do davu a probojovali se na klidnou, tichou ulici.

„Nu,“ shrnul to Owen, „to byla jiná. Je v Mlhobráně víc takových jako on?“

„Bohužel ano,“ odvětila Házel. „Spousta lidí sem prchá před říšským útlakem a čekají, že tu najdou nějaký druh svobodné, civilizované utopie. A ta naprosto odlišná realita, kde si člověk musí schrastit živobytí na nehostinné ledové skále mezi obyvatelstvem složeným převážně z vyhnanců, ztroskotanců a zločinců, spoustu nových přistěhovalců vytáčí a někteří se přes to nikdy nedokážou přenést.“

„Tobě to nějak vadí?“ zeptal se Owen.

„Nevadí, dokud budou výbušniny opravdu drahé.“

„Takže ty a ta Ruby Wandera se znáte odedávna?“ zeptal se Owen, když se vydali po ulici dál. Nemohl si nevšimnout, že opět nezašli na sever.

„Zkoušela jsem to s lovením odměn taky,“ odvětila řízně Házel. „Dlouho jsem to nevydržela. Byla jsem moc měkká, odevzdávala jsem je živé a za to žádné peníze nejsou. Ruby mi tehdy dělala ochránce a rádce. Byla to dobrá přítelkyně, jen byla trochu... nevypočitatelná. Nemohu nějak uvěřit, že by mohla dopadnout tak špatně, aby musela dělat vyhazovačku.“

Abys to nechápal špatně, vsadím boty, že je dobrá. S tou se nikdo nehádá dvakrát.“

„Co je to za podnik, kde pracuje, ten Vzteký vlk?“

„Když jsem tam byla naposledy, byla to řádná putyka. Drogy, herna, pár holek a bar, který se nikdy nezavíral. Znáš taková místa?“

„No, vlastně ne,“ přiznal Owen. „Ale zní to... zajímavě. Moc nemůžu pomoci, ale myslím si, že Ruby Wandera může. My rozhodně potřebujeme nejdřív najít Jacka Hokuse, než někdo najde nás. Ten nás bude schopen ochránit před kýmkoli, kdo by po nás šel. Jack Hokus by dokázal zastavit celou armádu. Chci tím říct, že ten muž je legenda.“

„Byl legenda,“ upřesnila to Házel. Obezřetně hleděla přímo před sebe a nezpomalovala. „Ten muž má svá nejlepší léta už za sebou. Když jsem o něm slyšela naposledy, tak po hospodách vyprávěl za pár panáků historky o svých hrdinských činech.“

„Mluvíme o tom samém člověku? Jack Hokus, profesionální rebel?“

Házel si povzdechla, ale pořád se upřeně dívala jinam. „Být rebel a vyhnanec je těžké. Utahá tě to. Jack Hokus už není to, co býval. Od toho fiaska na Modrém andělovi, kde prohrál na celé čáře, nevedl žádné větší povstání. Byl to zázrak,

že se z toho dostal živý a víceméně v pořádku, a všichni to vědí. A to už je let... Hokus je... neznámá veličina. Já vím, že na Ruby se mohu spolehnout. To je chodící, myslící smrt. Nejlepší ve svém oboru.“

„A v tuto chvíli pracuje jako vyhazovačka.“

Házel po něm střelila zlostným pohledem a přidala do kroku. Owen znaveně klusal vedle ní a takticky mlčel. Měl pocit, že by měl Hokuse obhajovat víc, jenže čím víc o tom přemýšlel, tím méně nacházel důkazů, kterými by své stanovisko podpořil. Dobrá, ten muž je legenda. Nepopíratelně. Vedl proti Říši víc povstání než tři jiní vyhnanci dohromady, jenže i když vybojoval některá slavná tažení, bylo to vždycky jen prchavé vítězství. Má charisma a je to dobrý řečník, jenže Říše je v přesile. Vždycky měla víc lodí, víc zbraní, víc mužů, které mohla povolát. A jak plynula léta, Jack Hokus víc tažení prohrával, než vyhrával, štválo ho z planety na planetu, z bitvy do bitvy a Říše pořád stojí. Owen si povzdechl. Jenže když se člověk nemůže spolehnout ani na Jacka Hokuse, tak na koho vlastně?

Popoběhl, aby udržel krok s Házel, a pevně se zachumlal do pláště. Zvedal se vítr a zima mu zalézala pod nehty. Owen začínal zjišťovat, že ty náhlé přechody z ledově chladného vnějšku do vyhřátých místností a zase zpátky jsou mu čím dál protivnější. Tohle pravděpodobně skončí mimo jiné chronickou rýmou, světelné roky daleko od civilizované medicíny.

Úporně se snažil nemyslet na pijavice.

Owen s Házel se znaveně vlekli ulicí, ponoření každý do svých myšlenek, a ani jeden si nevšimli postavy v kápi s kuší, která se najednou vztyčila na balkóně vystupujícím do ulice a vzala si na mušku Owenova nechráněná záda. Prst úkladného vraha se dotkl spouště a kámen z Kočkova praku ho zasáhl rovnou mezi oči. Dopadl na záda na balkón a šíp zmizel v mlze. Jakási kočka rozhořčeně vyvířila. Kočka na římse na lomenici domu naproti balkónu se ušklíbala a vyrovnal balanc. S vrahy je legrace, když někoho sledují, nikdy je nenapadne, že by někdo mohl sledovat je. Tohle byl už sedmáctý lovec odměn, kterému to zatrhlo, jenže už mu docházely lsti a nápady. Nemluvě o kamenech do praku. Tiše toužil po tom, aby Owen s Házel konečně došli v pořádku tam, kam chtějí, a už tam zůstali. Byla to dřina, sledovat je přes celé město, skákat ze střechy na střechu a starat se o zjevně nekonečný proud chtivých vrahů, kteří se na ně nalepili. A teď už jsou zase na cestě, míří hlouběji a hlouběji do čtvrti Zlodějů, do míst, kterým se každý rozumný člověk raději vyhne. Kočka si ztěžka povzdechl, vydal se zase za nimi a ostražitě pátral po dalších nebezpečích. Doufal, že Cyder má nějaký plán, jak na těchto lidech vydělat. Představa, že by tohle všechno dělal pro nic za nic, byla navýsost odpudivá.

Vzteklý vlk byla smradlavá, špinavá díra zastrčená v postranní uličce bez osvětlení, jako by se ta ulička sama za ni styděla.

Jediné světlo pocházelo z ohřívacího koše, který opuštěně hořel v polovině uličky. Owen přemítal, co v tom koši vlastně hoří, ale smrdělo to úděsně. A navíc to vypadalo, že uličku v poslední době používalo několik koní jako záchod. Alespoň doufá, že to byli koně. Podíval se na Házel, která se rozhlížela tak klidně, jako by už viděla horší. „Přece tam nejdeme, že ne?“ ujistěval se Owen. „Zničím si boty.“

„Nebud' taková třasořitka, Owene. Prostě se dívej, kam šlapeš, nemluv s žádnou neznámou ženou a všechno bude dobré.“

Vyrazila do uličky, Owen ji následoval a veleopatrně sledoval, kam šlape. Vzteklý vlk podle vzhledu zažil léta tvrdých útrap, nemluvě o příležitostných bombách a podobných ranách osudu. Průčelí bylo plné šrámů, děr a podezřelých skvrn a okna raději zatloukli už dávno. U otevřených dveří čněla obrovská postava s vyboulenými svaly a uhry. Když Owen naposledy viděl něco tak obrovského stát vzpřímeně, tak to na něj zíralo z klece v říšské Zoo tak výhrůžně, jako by mu to chtělo říct, kam si může ty své buráky strčit.

Házel si to rázovala rovnou k němu, strčila mu obličej přímo pod nos a chvíli si ti dva vyměňovali jakési neurvalé zvuky, aby si navzájem vyjasnili, že jsou oba drsní, zuřiví a neodbytní, pak Házel podstrčila tomu hromotlukovi jakousi minci, hromotluk ustoupil a nechal je oba vstoupit. Házel kolem něj prošla s hlavou hrdě vztyčenou, zato Owen nespustil z dveřníka oko, ostražitě se protáhl kolem a ruku nevzdaloval od meče. Zkusmo se na něj usmál a dveřník otevřel ústa a odhalil mu čtyři řady lesklých ocelových zubů. Ostrých a špičatých ocelových zubů, srovnaných v úhledných řadách. Owen poznal, kdy vítězí úsměv jiného. Odvrátil pohled, jako by svůj úsměv mínil všeobecně, a málem zezadu narazil do Házel. Zastavila se hned u dveří a s netajenou nostalgií se rozhlížela po výčepu.

Owen nakrčil nos nad tím zápachem a usoudil, že by tu rozlišil několik druhů dýmu zakázaných po celé Říši na základě toho, že jsou nebezpečné komukoli, kdo se ke kuřákovi jen přiblíží. Světla tu moc nebylo a hustý vzduch osvětlení moc nepomohl. Ostatně místní vypadali na typy, kterým se to zamlouvá. A kdyby Owen vypadal tak odporně, také by dával přednost tomu, aby ho nebylo moc vidět. Na podlaze nebyly žádné piliny, pravděpodobně je sežraly krysy. Pár jich viděl, pilně a pracovitě se míhaly v tmavých koutech. Jestli mi nějaká z nich přeběhne po noze, pomyslel si Owen, tak začnu řvát.

Házel se propletla kouřovou clonou k nálevnímu pultu a Owen šel raději za ní, aby nezůstal sám. Když se naposledy cítil tak ohrožený, pálily po něm dva vesmírné křižníky. Nálevní pult byl pokrytý škraloupem staré špíny a zbytky rozlitých nápojů, které tu a tam zřejmě vyžraly do dřeva díry. Buď to, anebo byl místní červotoč přecpaný steroidy. Owenovi stačil jediný pohled na pult, aby se bez váhání rozhodl, že se o něj lokty neopře ani náhodou. Házel velitelsky kývla na výčepáka, odpudivého tloušťka v dlouhé špinavé zástěře, která možná před desítkami let začínala jako bílá, a začala ho týrat dotazy, kde je Ruby Wandera. Owen té příležitosti využil ke studiu rozličných vystavených lahví a pevně se rozhodl, že nemá ani trochu žízeň.

A usoudil, že nepožádá ani o nic k jídlu.

Opřel se zády o pult a rozhlédl se kolem sebe. Právě podniky jako Vzteklý vlk měli zřejmě jeho učitelé na mysli, když mu

řikali, kde skončí, když se nebude pořádně učit. Tolik hrdlořezů, lotrů a vůbec pochybných živlů pohromadě neviděl od chvíle, kdy naposledy navštívil říšský dvůr na Golgotě. Nikdo z nich nevypadal, že by se někdy myl, a Owena přepadl neodbytný dojem, že všichni mají blechy. Okamžitě ho začalo svědit na žebrech, ale nechtěl se podrábat, aby si někdo nemyslel, že sahá po meči. Tedy – ne že by se té chátrý bál. On je přece Morituri.

Jen se mu trochu nezdála ta přesila a nejbližší východ byl poměrně daleko.

Na druhém konci pultu se shromáždila hrstka dam ve večerním, či přesněji řečeno v odpoledním – z toho jejich pracovního nalíčení a křiklavé parády až oči přecházely. Vášnivě se skláněly nad velkým váčkem peněz, který pravděpodobně získaly od muže spícího vedle nich s hlavou na pultě. Owen musel přiznat, že jsou svým nefestným, umouněným způsobem přitažlivé, a jeho představivost i část jeho anatomie se probraly. Vztekly vlk možná vůbec není tak špatný. A právě v tom okamžiku vytáhla jedna z nich odkudsi nůž a bodla druhou rovnou do velkolepě vyvinuté hrudi. Ta se bezvládně zhroutila na zem, zůstala nehybně ležet a vražedkyně sbalila váček z pultu. Ostatní to zjevně považovaly za tu nejkomičtější věc, jakou kdy viděly, a vřeštěly smíchy. Owen se toužebně zadíval na dveře a rozhodl se odpravit kohokoli, kdo se na něj jen křivě podívá. Zejména bude-li to žena. A najednou se vedle něj objevila Házal a Owen se tak lekl, že málem vyletěl z kůže.

„Co je to s tebou?“ zeptala se Házal.

„Co je to se mnou? Tohle je ten nejúděsnější, nejvykřičenější a přímo nejstrašnější podnik, jaký jsem kdy měl tu smůlu navštívit! Až se budeš dívat do slovníku na slovo nekalý, bude tam stát viz Vztekly vlk. Pojďme odtud, než se mi něco stane.“

„Není to tak zlé,“ namítla Házal. „Na Mlhobránu. Když jsem byla mladší, vypila jsem tu nejednu sklenici. Ovšem tehdy jsem moc nerozlišovala chutě. Někdy je to tu trochu hlučnější a klientela není nejvybranější, ale na druhou stranu se tu člověk nikdy nenudí.“

„Mnohé by hovořilo ve prospěch nudy,“ utrousil Owen. „Co jsi zjistila o Ruby Wanděře?“

Házal se zachmuřila. „Ruby tu krátce pracovala, ale dostala vyhazov za nepřiměřenou tvrdost, což podle mě ale práce v takovém podniku vyžaduje. Nemají ani tušení, kde může být teď.“

„Znamená to, že odtud teď vypadneme?“ otázal se s nadějí v hlase Owen.

„Tobě se tu opravdu nelíbí, že?“ zašklebila se Házal. „To prostředí ti asi k srdci nepřirote, co?“

„Jestli ano, vyškrábu ho,“ odsekl pevně Owen. „Já jen vím, že uchradnu na něco mimořádně odporného, jestli budu dýchat tento vzduch. Nežity, které jsem míval na zadnici, byly mnohem veselejší než toto.“

Házal ukázala na jednu ženu na druhém konci pultu. „Myslím, že se jí líbí.“

„To bych radši zemřel.“

A právě v tu chvíli vypukla rvačka. Owen ani neviděl, kdo si začal nebo proč, ale najednou se v té krčmě rval každý s každým – mečem, nožem, rozbitou lahví, prostě čímkoli, co mu přišlo pod ruku. Ryk to byl úděsný – nadšený řev, výkřiky a nadávky. Krev stříkala do všech stran a pod nohama se pletli ranění a mrtví. Owen tasil meč a opřel se zády o pult. Jedno z mála, co se od svých učitelů naučil, bylo, že nejdůležitější na udatnosti je buď si zachovat chladnou hlavu, anebo napřít svou udatnost jiným směrem, protože jen slabomyslný blb se nechá zatáhnout do rvačky jiných. Střelil pohledem po Házal a trhl sebou. S neskrývaným potěšením se šklebila na tu melu a vypadala, že se do toho každým okamžikem jen tak z recese vrhne. Owen ji chytil za loket, zarval jí přímo do ucha, ať se vzpomene, a neústupně ji postřelil k východu. Zklamaně přikývla a zády k sobě zamířili ke dveřím. Několik individuí mělo proti jejich odchodu námitky, ale raději vycouvali, než aby blíže prověřovali zjevnou obratnost, s níž ti dva třímali meče. Vypadli ze dveří, přešli bezvládného dveřníka a vypotáčeli se na ulici. Připadala jim klidná a mírumilovná, zatímco ryk uvnitř nerušeně pokračoval dál. Owen se s chutí nadechl a zastrčil meč do pochvy.

„Tak a teď rychle pryč, než dorazí zákon.“

„Zákon? Tady? To by tedy byla novinka. Tady by muselo vypuknout přinejmenším povstání, aby se o to hlídky zajímaly.“

„Tohle jim nestačí?“

„To těžko. Je to jen trochu moc bujaré, to je vše. Skončí to stejně rychle a nenadále, jako to začalo. Musíš se naučit brát věci s nadhledem, Morituri. Mlhobrána není tak zlá. Jen je tu více rušno.“

Vedle nich prasklo zatlučeno okno, prkna se vysypala ven a na ulici vyletělo jakési tělo. Owen s Házal instinktivně ucouvli a už je minulo další. Tenhle neletěl tak rychle a dopadl do sněhu jen kousek od rozbitého okna. Zasténal, zvedl se na nohy, chvíli se nejistě potácel a pak se opatrně přiblížil k oknu.

„Rád bych se omluvil.“

„Za co?“ ozvalo se zevnitř.

„Za nic.“

A pak se vydal po ulici pryč. Krácel pomalu a opatrně, jako by váhal, jestli je ještě něco tak pevné, jako bývalo. Owen s Házal si vyměnili úsměv a vydali se za ním. Z kosé střechy vyčnívající nad Vztekly vlka je s pocitem úlevy pozoroval Kočka. Když do té putyky vešli, měl trochu obavy, a když se strhla rvačka, dostal opravdu strach, protože v žádném případě neměl v úmyslu jít tam za nimi. Všechno má své meze.

V poslední chvíli zahlédl dole ve stínu nějaký pohyb a instinkt ho vrhl stranou právě v okamžiku, kdy paprsek z disruptoru rozstřelil střechu přesně na místě, kde se ještě před chvílí krčil. I přesto ho tlaková vlna odhodila a chvíli plachtil vzduchem a rukama nohama se snažil najít cokoli, čeho by se dalo chytit. A pak už pod ním nebylo nic než volný vzduch a tak spadl o třicet stop níž do hluboké závěje a zůstal bez hnutí ležet. Lueius Opat, vampýr, se usmál a sklonil disruptor. Nikdy neměl Kočku rád. S úsměvem a pistolí v ruce se vydal dál za Házal a Owenem.

Házal s Owenem, kteří právě došli na konec neosvětlené ulice, uslyšeli ten neklamný zvuk palby z energetické zbraně, na místě strnuli a rázem zase stáli zády k sobě. Owen se snažil vidět na všechny strany naráz, ale kam se jen podíval,

tam bylo víc stínů než světla. Házel mu tvrdila, že energetické zbraně jsou na Mlhosvětě vzácností, a on se jich na tak technicky zjevně zaostalém místě přestal obávat. Teď se cítil nahý a zranitelný a navíc ani nevěděl, odkud se ten výstřel ozval. Kromě meče tasil i pistoli, jenže jak meč, tak pistole jsou skvělé pro útok, ale pořádná obrana to není. Výstřel z disruptoru ho rozerve na cucky a paprsek se přitom ani nezpomalí. Teď mu bylo jasné, že si s sebou měl vzít silový štít.

Díval se dopředu dozadu a navzdory chladu mu na čele vyrazil pot. A najednou se ze všech stran, z každého stínu, z každé uličky a zákoutí vynořovaly skupinky mužů a žen. Byli zachumláni v umaštěných, bůhvídkde posbíraných kožešinách a všichni měli nějaké zbraně. Pohybovali se pomalu, leč nemilosrdně, až kolem své kořisti utvořili kruh. Owen si olízl vyschlé rty. Byla ji alespoň stovka. Možná víc. A pak se z toho davu vyloupil Lucius Opat, v ruce třímál disruptor a Owenovi kleslo srdce až do kalhot. Vampýr se usmíval. Zuby měl velké, bílé a velmi ostré.

„Tak ty sis opravdu myslel, že ti to jen tak projde, Morituri?“

„Že mě prostě můžeš odhodit z cesty a pustit mě z hlavy? Zlikvidovat mě, to chce víc než jednu ránu. Pamatuj si: Já jsem vampýr. Já už nejsem člověk. Nejsem člověk od chvíle, kdy mě nechali zemřít a pak mě vzkřísili. Líbí se ti mí přátelé? To jsou všechno plazmouši. Feťáci závislí na krvi. Pokrevní bratři a sestry, které se mnou spojují pouta silnější než láska nebo rodina, život či smrt. Tys mi nikdy neřekla všechno, že ne, Házel? Neřekla jsi mi, co to doopravdy znamená, být plazmouš. Nejenže já jsem pil její krev, Morituri, ona pila mou. Vždycky jen pár kapek, ale i pár kapek mé umělé krve vydrží nadlouho. Já vstřebávám lidskou krev a kultivuji ji. Řekli mi, že to je ta nejučinnější představitelná droga, opojení tak hluboké jako ožít a umírat zároveň. Je to pravda, Házel?“

„To už je dávno, Opatě,“ odpověděla Házel. Řekla to naprosto klidně a pevně. „Já už jsem se z toho dostala. Stálo mě to všechno, co jsem měla, a ještě víc, ale já jsem nad tebou zvítězila. Už pro mě nic neznamenáš.“

„Patříš mně,“ prohlásil vampýr. „Stejně jako všichni ostatní plazmouši. Vrať se ke mně. Okus znovu mou krev a já tě budu líbat.“

„To bych raději políbila švába,“ odsekla Házel.

Vampýr se chladně usmál. „Zabte je oba. A ať nejdřív pořádně trpí.“

Owen rychle zvedl disruptor a vypálil na Opatu, ale vampýr se vmžiku rozplynul v davu a energetický paprsek rozerval jednoho otrhance a několik dalších za ním chytlo plamenem.

Zemřeli v tichosti. Bylo to k nevíře, ale dav se ani nepohnul, ruka se nezachvěla, oko nemrklo. A zpátky do světla s úsměvem vstoupil vampýr.

„Myslel jsem si, že tě to vyprovokuje, abys použil disruptor. Teď je ti k ničemu, dokud se energetický krystal opět nenabije. Ale tebe jim nedám, Morituri. Tebe chci pro sebe. Ne kvůli odměně vypsané na tvou hlavu. Peníze pro mne už nic neznamení. Ne, já tě chci zlomit, pokofit, ochromit. Pro vlastní potěšení. A pak ti dám maličko napít své krve a ty mi budeš patřit tělem i duší.“

Owen odhodil pistoli, pevně sevřel meč a zvedl ho do střehu.

„Moc ti to mluví, vampýre. Dokaž to.“

Vampýr zaútočil s rozpřaženými rukama neskutečně rychle.

Owen napjal všechny svaly, odpověděl dokonalým výpadem a Opat se nabodl na dlouhou čepel. Zajela do něj těsně pod srdcem, vyjela na zádech a zároveň s ní vytryskla černá, slizká krev. Opat krátce zachrčel, ale dral se dál, sunul se po čepeli, aby mohl na Morituru dosáhnout. Owen se prudce otočil na jedné noze, druhou vykopl, zasáhl Opatu do břicha a meč vytrhl. Ucouvl a nevěřícně zíral, jak se rána na vampýrově hrudi ve vteřině sama od sebe zacelila.

Tak to bychom měli, pomyslel si Owen. Rychlý, silný a sám regeneruje. To jsem zvědav, co všechno mi o sobě ještě neřekl...

Sekl vampýra po krku a Opat holou rukou čepel odrazil.

Owen znovu ucouvl a Opat šel po něm. A najednou za ním byla Házel a zamířila na něj svým disruptorem. Dav se na ni rázem vrhl, pistoli jí vyrval, srazil ji a držel na zemi. Vztekla bojovala, ale bylo jich moc a společnými silami ji tiskli k zemi.

Owen se zachmuřil a neslyšně pronesl aktivační slovo žihadlo. V poslední době ho používal nějak moc často a s odporem myslel na to, jaké to bude mít dlouhodobé následky, jenže teď zjevně žádnou jinou možnost neměl. Žihadlo zabralo, svět se zpomalil, tělo se nabilo až k mezím únosnosti a on získal čas přemýšlet. Vampýr je rychlý, ale to on teď taky. Kdyby se tak jen nějak dostal přes jeho obranu, stačila by jedna dobrá rána a usekl by mu hlavu. A z toho se pak zkus vzpamatovat, ty bastarde!

Kroužil kolem vampýra, útočil a ustupoval, a po každém úspěšném výpadu, kdy vytryskla černá krev, se jen díval, jak se rána vmžiku hojí. Vampýr kroužil s ním, rukama po něm chňapal, jen rozervat, a oba se pohybovali tak rychle, že se to pouhým okem ani nedalo postřehnout. Owen bodal a sekal, kde mohl, pořád útočil na krk, ale nikdy se nedostal dost blízko, zatímco Opatovy ruce ho co chvíli minuly jen o vlasek. Owen si olizoval rozpukané rty a těžce funěl. Žihadlo ho trochu vzpružilo, ale pochyboval, že by dokázalo zvládnout i to, co s ním zamýšlel udělat Opat.

A pak jednou uhnul příliš pomalu, pochopil vampýrův záměr příliš pozdě a Opatova ruka se mu sevřela kolem zápěstí jako svěrák. Vampýr utahoval a Owenovi vyprchal z ruky všechn cit. Z ochablých prstů vypadl meč a Opat se tiše zachechtal.

Owen sáhl volnou rukou do boty, vytáhl dýku a vrazil ji vampýrovi mezi žebra. Vytryskla černá krev, ale vzápětí se proud zastavil, vampýr se usmál a odhodil Owena dvacet stop daleko. Dav se rozestoupil, aby se mu vyhnul, a Owen dopadl na udusaný sníh tak tvrdě, až mu to vyrazilo dech. Pomalu se převalil a potlačil zasténání. Ruku měl dočista zmrtvělou. Opat ve spěchu kráčel k němu, s úsměvem, lhostejný k nozi, který mu trčel z žeber. Owen se zvedl na kolena, zapotácel se a chvíli jen klečel a oddechoval. A pak volnou rukou zavadil o cosi ve sněhu a srdce se v něm zastavilo, když to poznal. Konečně se na něj usmálo štěstí, ještě má šanci. Opat se už tyčil nad ním – oběma rukama popadl Owena vpředu za košili a zvedl ho do vzduchu. Owen bezmocně kopal nohama šest stop nad zemí.

„Je po všem, hošánku,“ pravil Opat.

„To si piš, že je,“ odvětil Owen. Zvedl ruku, v níž třímál ztracenou Házelinu pistoli, vrazil ji Opatovi do otevřené huby a stiskl spoušť. Energetická střela rozervalo Opatovi hlavu na kusy jako shnilé jablko a kolem se rozstříkl gejzír mozku a krve. Opatovy ruce Owena pomalu pustily a nechaly ho spadnout zpátky do zkrvaveného sněhu. Rychle, po čtyřech odlezl pryč, Házelinu pistoli si zastrčil za opasek, zdravou rukou sebral meč a ochrnutou se plácal o stehno, aby se mu zase vrátil cit. A pak se Opatovo tělo konečně zhroutilo a zůstalo nehybně ležet.

Dav přihlížejících se dal do pohybu. Vrhli se na vampýra jako krysy na den starou mršinu. Rozervali mu šaty na cáry, rozřezali svaly a sáli černou krev jak pijavice, jen se jim bledé tváře lačně nadouvaly. Pár se jich servalo nad krví mdle vytékající z bezhlavého krku. Owen doklopýtl k Házeli. Už zase stála na nohou a jako omámená třásla hlavou. Když se k ní přiblížil, ostře se na něj podívala a pak sklouzla pohledem na tu šílenou pijatku.

„Myslím, že bychom odtud měli vypadnout, Házeli,“ poznamenal Owen. Ohnul ruku, zašklebil se, jak ho v ní zabrnělo, a pak vrátil Házeli pistoli. Krátce přikývla a rozhlédla se kolem sebe.

„Jenže mám nepříjemný pocit, že to nebude tak snadné, Morituri.“

Owen se rozhlédl a krev mu ztuhla v žilách. Dav opustil vampýrovo tělo a shlukl se kolem nich. Většina měla kolem úst černé šmouhy a všichni upírali zrak na Owena a Házeli. Napětí houstlo a do tváří davu se zvolna vplížila zášť. Jejich pán, jejich bůh je mrtev. Už nebude ta úžasná krev, která jim na chvíli dávala opojný pocit božství. Owen se rychle rozhlédl, ale kam se jen podíval, tam byla přesila stejně zlá. Stáli s Házeli zády k sobě a drželi meče ve střehu. A lůza se k nim stahovala ze všech stran.

Zpočátku jim nahrávalo, že je té chátry tolik, nedokázali se sjednotit a neustále se pletli jeden druhému pod nohy. Ale žhnula v nich černá krev a tvrdě toužili dostat muže, který zabil jejich boha. Owen zkušeně bodal a sekal, zabíjel uvážlivě a s chladnou hlavou, neplýtl silami a omezoval se na ty nejnужnější pohyby. Mladí narkomani klesali k zemi a umírali, ale další a další se drali na místo padlých. Házeli bojovala zády k němu, jeden výpad za druhým. Čepele dorážely na Owena s Házeli ze všech stran: nekonečné množství mečů, nožů, mačet. Owen bojoval dál, zarputile se odmítal nechat porazit. Žihadlo v něm planulo jasně a silně, ale nevěděl, jak dlouho ještě vydrží. Svíce hořící dvakrát jasněji vydrží polovinu doby.

Zabil vychrtlíka zabaleného do ďábelsky smrdících kožešin, vyhnul se zuřivému výpadu chlapa vedle něj a vzteklaťal po dalším, který se dostal příliš blízko. Už měl bezpočet škrábnutí, která beztak neměl čas vnímat, a šaty měl samou krev, částečně vlastní. Chrčel, ztěžka dusal a ze všech sil, podpořených žihadlem, se oháněl mečem, ale přesto se kolem něj pořád vzdouval dav, zoufale se snažící utahat ho do úmru. Čepele se blýskaly na všech stranách a přemnoha se stíhal jen vyhýbat či je odrážet. Najednou si ve vši střízlivosti uvědomil, že takhle se z toho s Házeli nedostanou. Těch krvelačných feťáků je prostě moc.

Stačí, aby měli jednou štěstí a dostali jednoho z nich, a bude po všem. Pro Moritura zatraceně potupná smrt – být uvláčen k smrti bezejmennou chátrou v bezejmenné zapadlé uličce. Hořce se pousmál, ale bojoval dál. Tento pocit už jednou zažil, na Tyrkysarii, když ho obklíčili jeho vlastní ochránci, toužící po jeho hlavě, ale pak se odkudsi vynořila Házeli a zachránila ho. Teď je na tom stejně mizerně jako on. Teď ho nezachrání... ale možná by mohl on zachránit ji. Věcně to zvažoval a usoudil, že je to dobrý nápad. Vděčí ji za život a Moriturové své dluhy vždycky platí. A tak bude mít jeho smrt alespoň nějaký smysl.

Širokými, rozmáchlými švihy zatlačil zuřivě šilence dozadu, čímž si udělal trochu prostoru, a vytáhl disruptor. Krystal už měl dost času se dobít. Část davu se při pohledu na energetickou pistoli stáhla. Owen pootočil hlavu, aby houkl na Házeli.

Cítil ji za sebou, co chvíli se o něj otřela nebo mu narazila do zad, z čehož věděl, že je ještě naživu a bojuje, ale neměl jak zjistit, v jakém je stavu.

„Házeli, dostal jsem nápad!“

„Doufejme že dobrý, Morituri.“

„Vystřelím disruptorem do davu díru. Až uvidíš volnou cestu, utíkej. Já je tu zdržím.“

„Zbláznil ses? Já tě tu nenechám zemřít! Nezachránila jsem tě proto, abych tě teď nechala v bryndě.“

„Házeli, oba dva nás nezachráním. Jestli neutečeš, zemřeme oba. Prosím, nech mne to udělat takhle. Nech mne tě zachránit.“

Chvilku bylo ticho a pak se znovu ozval její hlas. „Jsi statečný muž, Morituri. Kéž bych tě byla znala déle. Udělej to.“

Owen sebral poslední síly a vrhl se do davu. Krev mu bušila v hlavě, vřela mu v žilách a veškerá bolest a únava zmizely jak prchavá myšlenka. Jeho meč se míhal a sekal, jako by byl prodloužením jeho ruky, a zaháněl zuřivé obličejy před ním pryč, jeho čepel se míhala rychleji, než bylo možno sledovat pouhým okem. Dav couval dál a dál, zaskočen smrtící silou ve svém středu, a Owen zvedl disruptor a vypálil. Krvelační feťáci se vrhli do stran, ale ty, kdo nebyli dost rychlí, energetický paprsek rozerval a na okamžik se v davu otevřela cesta.

„Utíkej!“ zařval Owen, strhl Házeli kolem sebe, aby viděla únikovou cestu, a Házeli sklonila hlavu a dala se do běhu.

Prolomila se z davu a vyběhla na opuštěnou ulici. Hnala se dál a jen pomalu jí docházelo, že za ní nikdo neběží.

Zastavila se, ohlédla se a jediné co viděla, byla záda chátry, která se soustředila na bojující postavu ve svém středu. Házeli pomalu sklopila meč. Oči ji pálily. Že by slzy? Nikdy ji neměl moc rád, o nic víc než ona jeho, ale obětoval se, aby ji zachránil. Na chvíličku zatoužila běžet zpátky a bojovat zas po jeho boku, ale tím by jen zahodila šanci, kterou jí dal. Dívala se, jak se dav stahuje ze všech stran, seká a seká, a Owen pomalu mizí pod hromadou zmitajících se postav. Z roztřesených rtů se vydral vzlyk.

„Netruchli pro něj,“ pronesl za ní jakýsi tichý, zkreslený hlas.

„Ještě není po všem.“

Prudce se otočila, meč ve střehu, a shledala, že stojí proti komusi vysokému, statnému, v tmavém stejnokroji, který

neznala. Krátce zahlédla tajuplný, nelidský obličej s planoucíma zlatýma očima, a pak už postava proběhla kolem ní a neuvěřitelnou rychlostí se hnala k davu. Několik se jich obrátilo a postavilo se mu, ale ve vteřině byl mezi nimi – oháněl se mečem dlouhými, vražednými rozmachy, které odhazovaly cháttru jako loutky s přetrhanými provázky. Muži a ženy od něj jen odletovali, dav se rozpadl, neschopen čelit jeho neskutečné rychlosti a síle. Z jejich středu se zvedla zakrvácená postava, která se dosud zarytě oháněla mečem. Nad ryk a lomoz se zvedl silný, průrazný hlas.

„Shandrakor! Shandrakor!“

V Házela se zastavilo srdce, když si uvědomila, kdo to je, a zamrkala, aby potlačila slzy, které se jí draly do čí. Mělo jí být jasné, že Owen Morituri nezemře tak snadno. Společně se ti dva míhali v rozpadávajícím se davu jako nezadržitelné noční můry, zkrvavené postavy klesaly do sněhu a už se nezvedaly.

Nikdo se jim nemohl postavit a za pár okamžiků už to nikdo ani koušel. Ti, kdo přežili, se otočili a prchali, a za chvíli bylo po všem. Owen s nově přichozím sklonili meče a hleděli za prchajícími pak se zkoumavě zadívali jeden na druhého. Házela k nim doběhla právě ve chvíli, kdy se Owenovi podlomila kolena, a ještě ho stačila zachytit a podepřít. Třásl se jako kůň po dostizích, ale přesto pro ni, navzdory přecetným zraněním, dokázal vykouzlit přízračný úšklebek.

„Uvědomuješ si,“ vypravil ze sebe, „že toto je druhá krvavá šarvátka, v níž mě musel někdo zachránit? Jednou bych si rád pomohl sám, jo? Žádám snad moc?“

„Ah, sklapni a šetři dechem,“ odsekla Házela. „Ty kdyby ses topil, tak by sis stěžoval, že stéblo, kterého ses chytil, není dostatečně kvalitní. Cos to řval?“

„To byl rodinný bojový pokřik,“ odvětil Owen. Už měl trochu jistější hlas. „Ještě nikdy jsem ho nepoužil. A ani mne nenapadlo, že to někdy udělám. Překvapivé, co se člověku míhá hlavou, když si uvědomí, že možná nezemře. Když už o tom mluvíme, kdo je tvůj nový přítel?“

„Mě se neptej,“ odušila Házela. „Myslela jsem si, že je to tvůj přítel.“

Oba se obrátili, aby se podívali na nečekaného zachránce, a ten jim mlčky pohled oplatil. Měl podivně nelidskou tvář, přesně jak Házela předtím napadlo, na těch křivkách bylo něco chyběného, jako by je tvarovaly divně, neznámé vjemy. Ale pozornost vzbuzovaly oči, z těch Házela a Owenovi naskakovala husí kůže a ježily se jim vlasy. Jasně zlatě zářily do zšeřelé ulice, jako by je živil nějaký podivný vnitřní žár. Ty ho prozrazovaly jako Kainovo znamení. To byl hádoid, jeden z těch legendárních technicky zdokonalených lidí ze ztraceného Hádenu.

Už byli vzácní, byli k vidění tak na jednom ze sta světů, jen pár přežilo strašlivou vzpouru hádoidů, při níž se kyborgové stvoření člověkem snažili vyhladit, vykořenit, vymýtit vše lidské.

Ale nezdařilo se jim to a teď byli ti poslední roztroušení po celé Řiši, obávání i vyhledávání, kamkoli jen šli, jako nepřekonatelní válečníci. Oficiálně se měli na setkání střilet, ale obvykle nikdo nebyl tak hloupý, aby na ně zaútočil s čímkoli menším než řádnou armádou.

A tak jich pár zůstalo, daleko od sebe, ztraceni a opuštění, hořký konec kdysi nádherného snu.

„Jsem Tobías Moon,“ pravil hádoid drsným, skřipavým hlasem, který by lidské hrdlo nestvořilo. „Jsem částečně provozuschopný, technicky zdokonalený člověk. Většina mých energetických krystalů se však už vybila a já postrádám prostředky, jak je dobít. Proto nejsem schopen většinu svých implantátů využít, ale přesto jsem hravě schopen sprovodit ze světa pár krvelačných feťáků.“

„Jak ses dozvěděl, že potřebujeme pomoc?“ zeptala se Házela.

„Dostal jsem vzkaz od Cyder,“ odvětil Moon. „Myslela si, že by se vám nějaká pomoc hodila a že bychom si mohli pomoci navzájem.“

Ze střechy vyčnívající nad ulici se ozval úlevný povzdech.

Kočku po tom pádu bolelo celé tělo, ale závěj byla naštěstí dost hluboká a nejhorší náraz zmírnila. Když se teď konečně dostavil hádoid, mohl se Kočka v klidu vrátit k Černému trnu a užít si tolik potřebného oddechu. Ukázalo se, že dělat stín Házela d'Ark a Moriturovi je dřina na plný úvazek. Ale teď, s Moonem, by měli být v bezpečí. Jen málokdo je tak pošetilý, aby dráždil hádoida. Pomalu se vydal po střeších pryč a vřele doufal, že je už nikdy nespátří. V jejich blízkosti jde o krk každému. Ti dva jsou moc i na Mlhobránu.

Owen s Házela, stojící dole na ulici, zaslechli, že se v té krvavé, sněhové zmrzlině plné mrtvol něco hýbe, a pátravě se rozhlíželi.

Jedna postava se plazila pryč. Nohy jí už nebyly k užítku, táhla je za sebou a nechávala po sobě jasnou krvavou stopu.

Owen se vydal za ní, ale Házela ho zadržela.

„Není zapotřebí ho zabíjet, Owene. Nedostane se daleko. Vykrvácí k smrti.“

Owen se jí vytrhl. „Já ho nechci zabít. Chci se jen podívat, jestli se mu nedá pomoci.“

„Zbláznil ses? Je to feťák krve. Byl by nevýslovně štásten, kdyby zabil tebe.“

„Boj skončil. Já prostě nemůžu nechat někoho zemřít, pokud bych mu mohl pomoci. Kdybych to udělal, nebyl bych o nic lepší než oni. Pořád jsem Morituri, ať si Železná čubka říká, co chce, a my jsme úctyhodný klan. Kromě toho jsi to před pár lety docela dobře mohla být ty, Házela.“

Rychle došel k plazící se postavě a klekl si k ní. Jemně jí položil ruku na rameno – umírající zasténal strachem a bolestí a odtáhl se od něj. Nebyl moc velký, sotva pět stop vysoký, celý zachumlaný ve špinavých, beztvarych kožešinách.

Nohy měl od stehů dolů samou krev. Owen na něj konejšivě hovořil, dokud raněný neprestal kvílet – byť spíš vyčerpáním než že by ho to utěšilo. Owen si co nejopatrněji, aniž se jich dotkl, prohlédl zraněné nohy a pomalu zavrtěl hlavou. On či hádoid čistě přesekli svaly na obou nohou. Na Mlhosvětě beznadějně zranění. Rozpačitě pokrčil rameny a odhrnul kapuci, aby viděl zraněnému do tváře. Hrdlo se mu sevřelo a udělalo se mu mdlo.

Dívka a nebylo jí víc jak čtrnáct. Podvyživená, jen kost a kůže.

Zvedla k němu prázdné oči, v nichž už nebyla ani naděje, ani zoufalství. V ní už nebylo nic než bolest.

„Plazmouš,“ ozvala se za ní Házela. „Na Mlhosvětě začínají brzy.“

„Je to ještě dítě,“ vydechl hořce Owen. „Bože, co jsem to udělal?“

„Zabila by tě,“ připomněla mu Házal, „a pak by po tobě ani nevzdechla. Skoncuji sní, Owene. Musíme jít.“

Owen se na ni podíval skoro zlostně. „Co myslíš tím: skoncuji s ní?“

„To ji tu chceš takhle nechat? Když bude mít štěstí, vykrvácí k smrti. Jestli ne a nezabije ji pomalu gangréna, bude z ní do konce života mrzák. A Mlhosvět je mizerné místo pro slabé a bezbranné. Je milosrdnější její útrapy ukončit. Mám to udělat za tebe?“

„Ne!“ vyhrkl Owen. „Ne. Já jsem Morituri. Já si sám sním, co jsem si nadrobil.“ Vytáhl z boty dýku a zkušeně ji vrazil dívce do srdce. Ani nezasténala, ani se nezachvěla. Jen přestala dýchat a oči se upřely kamsi mimo něj. Owen vytáhl dýku a pak tam jen tak seděl, kolébal se a snažil se zvládnout rozbouřené pocity. Házal přešlapovala nad ním a nevěděla, co má dělat. Chtělo se jí položit mu ruku na rameno a utěšit ho, dát mu vědět, že tu je a chápe to, ale nevěděla, jak by to přijal. Byl to silný muž, a hrdý, a přesto nečekaně zranitelný. Když má člověk nějaké slabiny, Mlhosvet je určitě odhalí.

Házal nevěděla, že Morituri má nějaké slabiny. Vždycky působil jako dokonalý válečník a aristokrat. Teď ho viděla z jiné stránky a přemítala, jestli se jí to zamlouvá. Když je člověk vyhnane, tak mu slabiny zajistí leda tak smrt. Zkusmo mu položila ruku na rameno, připravena ji okamžitě stáhnout, ale on ji ani nevnímal. Cítila, jak je napjatý, a věděla, že v něm vře vztek i žal zároveň. Ohlédla se na hádoida, ale ten na ni jen nehybně upíral nelidské zlaté oči a Házal odvrátila pohled. Owen zničehonic vstal, ale pořád se díval dolů na to tklivé tělíčko.

„To je zlé,“ řekl hluše. „Nikdo by neměl takhle žít a takhle zemřít.“

„To se stává všude,“ namítla Házal. „Nejen na Mlhosvětě. Ty jsi bohatý a šlechtic, co ty víš o životě nejchudších?“

„Ale měl bych vědět. Jsem historik a studoval jsem dokumenty. Věděl jsem, že se takové věci stávají. Jen jsem nevěděl...“

„Historie je taková, jak řekne Říše,“ zaskřípal Moonův drsný hlas. „Ta rozhodne, co se zaznamená. Ale i ta nejkrásnější květina má v kořenech hnůj.“

„Ne,“ prohlásil Owen. „Takhle to nesmí být. Tohle já nestrpím. Já jsem Morituri a já to takhle nenechám.“

„A co s tím hodláš dělat?“ opáčila Házal. „Svrhnout Říši?“

Owen se na ni dlouze zadíval. „Já nevím. Možná. Bude-li to nutné.“ Odvrátil se od ní a mrtvého dítěte a vykročil k hádodovi a zamyšleně si Moona prohlížel. „Podle toho, co jsem slyšel naposledy, byl po celé Říši k vidění ani ne deset hádoidů. Co myslíš, že pro tebe mohu udělat? Císařovna vydala rozkaz všechny vás popravit, neboť ohrožujete Říši a samu lidskost.“

S ohledem na výsledky vaší vzpoury jí lze těžko něco vyčítat. Při svém povstání jste zabili milióny. Kdyby se vám to povedlo...“

„Zabili bychom milióny dalších,“ doplnil ho Moon. Z toho skřipavého, nelidského hlasu se těžko dalo vyčíst, co cítí, ale Owen z něj cítil stejně tak lítost jako vzdor. „Bojovali jsme za svobodu. Za přežití. Bitvu jsme prohráli, ale válka pokračuje.“

Já nejsem poslední svého druhu. Na ztraceném světě Hádenu, který osaměle pluje temným prázdňem, leží a spí v Hrobce hádoidů armáda mého lidu a čeká jen na zavolání, aby zase povstala. Krutě jsme se poučili, že sami vyhrát nemůžeme.

Potřebujeme spojence. Spojence jako jsi ty, Morituri. Tvou jedinou šancí, jak teď přežít, je sebrat armádu a jít do války proti císařovně Kamenné lvici. Ty jsi Morituri, tebe budou následovat mnozí, kteří by za nikým jiným nešli. Tvé jméno bylo vždycky záštitou pravdy a spravedlnosti a vítězství v boji.

Já mluvím za hádoidy. Oplátkou za svobodu budeme bojovat po tvém boku.“

„Počkej, počkej,“ brzdil ho Owen a zvedl ruce, aby ho zarazil.

„Je to na mě nějak moc rychle. Já nemohu vést povstání. Já jsem historik, ne válečník.“

„Na druhou stranu,“ podotkla zadumaně Házal, „má pravdu v tom, že nemůžeme věčně jen utíkat. Nakonec nás vystopují a zabijí. Už jsme příliš důležití. Jestli pro nás není bezpečno ani na Mlhosvětě...“

„To nestačí,“ namítl Owen. „Povstat proti trůnu znamená jít proti všemu, v čem jsem byl vychován a čemu věřím.“

„Ne proti trůnu,“ opravila ho Házal. „Proti císařovně.“

Owen se na ni podíval. „Já to rozlišuji.“

„Já vím. Poslouchala jsem tě.“ A než mohl něco dodat, Házal rychle pokračovala. „Alespoň o tom přemýšlej, Owene.“

Když jsi mluvil o té dívce, říkal jsi, že nechceš, aby to šlo takhle dál.“

„Musím si to rozmyslet,“ prohlásil Owen. „Žádáte ode mne mnoho.“

„Čas není náš přítel,“ podotkl Moon. „Jestli se nerozhodneš brzy, můžeš zjistit, že další události už rozhodly za tebe.“ Owen vrhl na hádoida zlostný pohled. „Co ode mne chceš, Moone?“

„Právě teď? Dopřadu. Ty máš vesmírnou loď a já ne. Chci s tebou odplout na ztracený Hádenu za svými spícími bratry.“ Owen čekal cokoliv, jen ne toto. Poloha planety Hádenu, to byla jedna z největších záhad Říše. Veškeré povědomí o jejich souřadnicích zmizely koncem vzpoury hádoidů, posledního zoufalého hazardního pokusu zdokonalených lidí. A navzdory veškerým úporným říšským snahám je Hádenu už skoro po dvě staletí ztracen. Ve státním zřízení založeném na informacích se to zdá být nemožné. Ale ti zdokonalení lidé či snad jejich agenti to nějak dokázali vymazat ze všech počítačů říšského Matrixu.

Jako historikovi to Owenovi přišlo k neuvěření, ale když prománil celé měsíce zkoumáním zvěstí a náznaků a nikam se nedostal, byl nucen si přiznat, že je poražen. Hádenu je ztracen, což si ostatně také přál, a tak to také zůstane. A tak zmizel z historie a hádoidi vstoupili do legend jako strašáci na neposlušné děti.

Buď hodný, nebo tě odnese hádoid.

Owen se zamyšleně zadíval na Tobíáše Moona. „Ty znáš souřadnice Hádenu?“

„Bohužel ne, jinak bych netrčel tady na Mlhosvětě. Ale řešení je někde tam venku a já ho najdu. Do té doby se ti nabízím jako voják ve tvé válce. Sežeň mi nějaké nové energetické krystaly a dobrého kyberchirurga, aby je implantoval, a bude ze mně skvělý a strašlivý spojenec. A až se konečně dostanu na Háden, přimluví se za tebe u svého lidu. To je to, co chceš.“

„Já nevím,“ odpověděl Owen. „Já už si nejsem ničím jistý. I za předpokladu, že Háden nakonec najdeme – já nevím, zda se opravdu chce spojit se zrádci lidstva. S řečníky z Bráhmána II, s masovými vrahy z Madragudy? Vešel bych do historie jako jeden z největších zrádců všech dob.“

„Nezáleží na tom, jestli o nás stojíš,“ podotkl věčně Moon.

„Jestli má mít tvé povstání úspěch, tak nás potřebuješ.“

„Dobrá,“ odtušil Owen. „Budeš můj člověk, dokud se nerozhodnu jinak. A teď odtud vypadněme. Překvapuje mě, že nás ještě nezmáčkli žádní lovci odměn.“

„Mysli,“ podotkla Házela. „Copak by ses vrhl na někoho, kdo právě zabil vampýra a odpravil celou bandu jeho krvelačných feťáků?“

„Na tom něco je,“ usoudil Owen. „Ale přesto už pojďme jinam. Jsem tady z toho postávající celý nesvůj.“

„Myslím, že nejdřív bychom s tebou měli zajít k doktorovi,“ pravila Házela. „Schytal jsi to pěkně, než přišel hádoid a... pomohl ti.“

„Už jsem se cítil i lépe,“ připustil Owen, „ale to bude dobré. To je jedna z nejužitečnějších vlastností žihadla. Když mě nějaká rána nezabije hned, sama se za čas zahojí. Chvilí budu trochu slabší, ale od toho tu mám tebe a Moona, vy už se o mě postaráte, ne?“

Házela to přišlo poněkud jízlivé a tak usoudila, že je načase změnit téma. „Kam jdeme?“

„Do té díry, do lázní Olympus na Poříčí. Jestli mám vést povstaleckou armádu, chci mít po svém boku Jacka Hokuse. Po té tvé přítelkyni, co loví odměny, se poohlédneme později, ovšem za předpokladu, že už nám není na stopě s cílem získat odměnu vypsanou na naše hlavy.“

„Možné to je,“ připustila Házela. „Přátelství je hezká věc, ale peníze bývají silnější pohnutka. Dobrá, pojďte za mnou. A budeme se co možná nejvíce držet v zapadlých uličkách a tmavých zákoutích. Začínám mít pocit, jako by mi někdo namaloval na záda terč.“

Viceméně sebejistě vykročila do mlhy a Owen s Tobiášem Moonem se vydali za ní. Owen si to rázoval ulicí ponořen v myšlenkách a nedíval se nalevo napravo. Vývoj událostí byl hodně překotný, ale stejně měl své pochybnosti a podezření. Jaká je vlastně pravděpodobnost, že se někde zčista jasna, na poslední chvíli vynoří nějaký hádoid, aby ho zachránil? Mnohem pravděpodobnější je, že je Moon nějaký čas sledoval a čekal na příležitost ukázat se v tom nejlepším světle a získat si jejich důvěru. Ale čím je pro Moona tak důležitý, když už mu nejde o odměnu, vypsanou na jeho hlavu? Určitě jsou i jiné lodě, které by mohl Moon přesvědčit, aby ho odtud odvezly. A na někoho, kdo tvrdí, že nezná hádenské souřadnice, vypadá zatraceně sebevědomě, jako by si byl jist, že tu planetu brzy najde. Owen se zachmuřil. A jak to jde všechno dohromady s otcovými intrikami a plány, které ho přivedly na Mlhosvět?

Owen si byl čím dál jistější, že se ocitl ve složitém soukolí, že tu působí neviditelné síly v zákulisí, které ho nenápadně vedou, jemné intriky, kterým se celý život tak usilovně vyhýbal. Ale jestli to tak je doopravdy, tak má pro toho, kdo tahá za provázky, v zásobě pár překvapení. Jestli dojde na lámání chleba, tak tu hru dokáže hrát taky. Je přece Morituri a má intriky v krvi. A prozatím... Prozatím se rozhodl proklepnout si hádoida. Má on nebo jeho lid doposud nějaké tajné plány?

Až se ta armáda zdokonalených lidí probudí, opravdu se k němu připojí, nebo mají tajný záměr spojit se se zrádnými Ul na Shubu, jak tak často dříve tvrdila císařovna? Owen se pousmál. Odpovědi nezná ani on, ani nikdo, komu by mohl věřit, takže pro tuto chvíli se dá s Moonem dohromady. Ale bude spát jen na půl oka. Zařadil se vedle Házela a ta na něj kývla.

„Jo, já mu taky nevěřím,“ řekla tiše. „Ale raději ho mám na své straně než proti sobě. Takhle ho alespoň máme pod dohledem.“

„Co navrhuješ prozatím dělat?“ zeptal se Owen.

„Nikomu nevěřit. Myslíš, že si to dokážeš zapamatovat?“

„Tys nebyla nikdy u dvora, co?“ vyjel na ni Owen. „Jako aristokrat jsem se již v raném mládí naučil nikomu nevěřit. V rodinách se učíš intrikovat od narození, jinak se dospělosti nedožiješ.“

„To mi připomíná Mlhosvět,“ podotkla Házela a oba se dali do smíchu. Hádoid mlčky krácel za nimi a své myšlenky si nechal pro sebe.

Lázně Olympus nebyly daleko, hned za Kupeckou čtvrtí, ale i tak to byla dost dlouhá procházka na to, aby Owen promrzl na kost. Navzdory sebevědomí, které předváděl Házela, ho zranění sebrala mnohem víc, než byl ochoten přiznat. Vlekl se ledovou kaší a houstnoucí mlhou a sám pro sebe vztekle nadával. Je na Mlhosvětě už skoro celý den a ještě nezahlédl ani záblesk slunce.

Ty lázně – když se tam konečně dostali – za tak dlouhou chůzi vskutku nestály. Zoufale se snažily vypadat přitažlivě, ale prostředí pracovalo proti nim. Byl to sice určitý pokrok oproti většině míst, kam ho zatím Házela dovedla, ale Owena to stejně nijak zvlášť neohromilo. Kamenné i dřevěné budovy už zjevně zažily lepší časy a na holém zdivu byly od vytrvalého kouře z blízké továrny skvrny všech odstínů šedi. Průčelí Olympu bylo velkoryse a jasně natřené a jméno nade dveřmi bylo vyvedeno v písmu tak uměleckém a krouceném, že se ani nedalo pořádně rozluštit. Nebyla tam žádná okna, jen vysoké vývěsní štíty s popisem divů, které lze uvnitř nalézt, a řadou reklam na zhubnutí, případně na nabrání svalstva, hraničících se záznaky. Owen tomu domu věnoval dlouhý, důkladný pohled, ale dům zůstal zarytě nezajímavý. „Nejsem nijak nadšena,“ sdělila mu Házela.

„Dej mu šanci,“ nabádal ji bezděčně Owen. „Toto je jen fasáda. Copak ti matka nikdy neříkala, abys nesoudila podle zevnějšku?“

„A taky mi říkala, abych se vyhýbala vyhnancům, aristům, putykám a drogám. Nedá se říci, že bych se tím nějak moc řídila.“

Ty si opravdu myslíš, že máme hledat Jacka Hokuse v takové díře? Chci tím říct, že jsem sice slyšela, že ho pronásleduje smůla, ale dokážeš si představit legendárního profesionálního rebela, jak vede takový laciný, zlodějský zapadák?“

„Je to pravděpodobně jen zástěrka,“ prohlásil umíněně Owen.

„Koho by napadlo ho tu hledat?“

„Na tom něco je,“ ozval se za nimi skřípavý Moonův hlas a oba nadskočili. „Tady bych nechtěl zůstat, ani kdyby mě rozmontovali.“

„Ti z Abraxasu tvrdili, že ho tady najdeme,“ prohlásil Owen.

„A já se doopravdy necítím na to jít zpátky a znovu se s nimi dohadovat. Jdu dovnitř. Kryjte mi záda, mějte oči otevřené a ruce dál od stříbra.“

Rázně vykročil ke dveřím a energicky trhl za řetěz od zvonku.

Spíš vycítil, než uslyšel, jak se ti druzí dva zařadili za něj, a pousmál se. Prostě je nutné jim tu a tam připomenout, kdo tu velí. Dveře se pohnuly a Owen nasadil svůj nejpovýšenější výraz. Když nevíš jak, jedneš s lidmi jako s hnojem. V devíti případech z deseti budou předpokládat, že jsi vysoce postavená osoba, která pravděpodobně přišla prověřit, co tu tropí za podfuky. Owen měl zkušenost, že většina lidí někdy ten či onen podfuk udělá. Na zbylých pár procent se snažil nemyslet. Ostatně to byl důvod, proč nosil meč.

Dveře se rozletěly a odhalily vysokou, půvabnou živoucí ženu oděnou širokým úsměvem a velmi sporým oděvem skládajícím se převážně z černých krajek. Byla mimořádně svalnatá. Paže a stehna se jí hrozivě boulily a Owen pochopil, že ta udělá každý den před snídaní víc sedů-lehů než on za celý měsíc.

„Nazdárek,“ pravila udýchaně. „Mohu pro vás něco udělat?“

Owen měl pár nápadů, mezi jiným by mu rozhodně nevadilo si s ní řádně zašpásovat, ale přinutil se soustředit na to, proč sem přišel. „Musíme se sejit s ředitelem,“ pravil a zadoufal, že to vyznělo rozhodně a povýšeně.

„Jistěže,“ pravila bohyně, stále s úsměvem. „Pojďte dál.“

Ustoupila, aby mohli vejít. Owen sebezjistě vykročil, že projde kolem ní, ale málem ztratil pevnou půdu pod nohama, když se najednou v nestřeženém okamžiku zhluboka nadechla a její skvostně vyvinutá hrud' mu vystřelila rovnou do obličeje. Rychle se přesunul do recepcie a sám se několikrát zhluboka nadechl. Za sebou uslyšel důvěrně známý zvuk – to si Házel nesouhlasně odfrkla. Háloid zůstal zticha. Pravděpodobně byl nad věcí či spíše se ho podobné záležitosti vůbec netýkaly. Dveře se za nimi zabouchly jako poslední varování a vzápětí už byla bohyně zase u nich. Všechny je obdařila dalším oslnivým úsměvem a zaujala ležerní postoj, který dal ještě víc vyniknout jejím svalům.

„Udělejte si pohodlí,“ doporučila jim podmanivě. „Půjdu vás ohlásit řediteli.“

Obrátila se, ladným krokem je opustila a zmizela v protějších dveřích dřív, než Owen stačil popadnout dech. Podíval se na Tobiáše Moona.

„Jakou to vstřícnou hrud' plnou pochopení ta dívka má.“

„Krásně vyvinuté svalstvo,“ souhlasil háloid.

„Až vy dva přestanete slintat,“ ozvala se ledově Házel, „tak by vás mohlo zajímat, že za námi zamkla vstupní dveře. Jestli tě poznala...“

„Klid,“ řekl Moon. „Teď jsem s vámi já.“

Házel mu věnovala útrpný pohled. „Jak dlouho ti ještě vydrží baterie?“

„Mám v sobě více než dost energie na to, abych si poradil s jakýmkoli problémem, na který můžeme narazit.“

Házel pohrdavě ohrnula nos. „Jestli jsi tak silný a nebezpečný, tak proč jsi skončil tady?“

„Uvěřil jsem špatným lidem,“ odpověděl Moon a v tom jeho nelidském hlase zaznělo cosi, co ji odradilo od dalších otázek.

Owen se rozhlížel po recepci. Stát a koukat mu připadalo nejbezpečnější. Háloid ho dráždil, i když jen nehybně stál a mlčel. Owen byl v jeho společnosti už skoro hodinu a nebyl o nic klidnější. Jako by v Moonovi bylo něco neustále připraveného bodnout, vmžiku zabít. Owen se rozhodl, že na to aspoň chvíli nebude myslet, a prohlížel si recepci. Byl v pokušení pronést nějakou jízlivost, ale spokojil se s blahosklonným úsměvem. Olympská představa módního stylu byla alespoň dvacet let zastaralá a zařízení zjevně navrhoval někdo, kdo se víc zajímal o styl než o pohodlí. Tedy, ne že by něco věděl alespoň o stylu. Owen se rozhodl, že si nesedne.

Měl neodbytný dojem, že ta křesla natropí s člověkem strašné věci, podobně jako ta bohyně u dveří...

Myšlenky se mu právě začaly bezcílně toulat, když se dveře naproti otevřely a ven vyšel obr. Owen si po chvíli uvědomil, že ten člověk ve skutečnosti není tak vysoký, že nemá víc než šest stop a šest palců, ale díky vypracovaným svalům působí větší. Byl neuvěřitelně dobře vyvinutý, měl svaly snad i tam, kde se to podle Owena ani neslušelo.

Vypadal, jako by nabíral hmotnost už od dětství, a při chůzi se mu svaly vlnily a vzdouvaly tak, že Owena překvapovalo, že se dokáže pohybovat, aniž by se namohl. Obr došel k nim, zastavil se a obdařil je strohým, neosobním úsměvem. A Owen si s překvapením uvědomil, že ten muž je docela pohledný. Na první pohled si toho nevšiml, protože ho upoutaly hlavně těsné, přiléhavé kalhoty, které ještě dávaly vyniknout nadobyčej vyvinutému svalstvu. Kromě jiného. Owen si nemohl nevšimnout, že Házel na toho obra zírá nepokrytě okouzleně, ba přímo že ho hltá očima. Owen si znechuceně odfrkl. Na světě jsou i důležitější věci než svaly.

Zdvořile si odkašlal, aby na sebe upoutal pozornost, a mohutný muž se obrátil k němu. Owen měl neodbytný dojem, že mu ujíždí půda pod nohama.

„Jsem Tom Sefka,“ pravil. Měl tak hluboký hlas, až Owenovi zatrnulo. „Ředitel a majitel zdravotních lázní Olympus. Předpokládám, že se jedná o něco důležitého. Delia mne obvykle neruší pro nic za nic, ale ten hádoid na ni zapůsobil.“ Zamyšleně přejel Moona pohledem. „Hledáte-li možnost, jak si rychle něco vydělat, mám několik stálých zákazníků, kteří dobře zaplatí, když najmu do ringu někoho technicky zdokonaleného.“

„Díky,“ odvětil Moon, „ale když zápasím, mám sklony všechno rozbít.“

Sefka jen tupě zamrkal, když uslyšel ten nelidský hlas, a pak se obrátil zase na Owena. „Takže co pro vás mohu udělat?“

„Hledáme Joba Svěráka,“ ozvala se Házal. Maličko ji vázl dech. „Musíme s ním velmi naléhavě mluvit.“

Sefka svařil čelo. „A to jste mne vytrhli z práce jen kvůli tomu? Co po něm, sakra, chcete?“

„Domnívali jsme se, že mu to tu patří nebo alespoň zčásti patří,“ vysvětloval Owen a Sefka se podrážděně ušklíbl.

„To sotva. Vy půjdete za Jobem a on se zase vyzuje ze svých povinností. Jestli chcete, můžete s ním promluvit, ale nezdržujte ho od práce. Až skončíte, zajděte za mnou. Všichni vypadáte, že byste potřebovali trochu na těch správných místech přibrat.“

Owen se zamračil. „Nebude Svěrákovi vadit, když za ním jen tak vtrhneme?“

„Jemu tu nemá co vadit,“ odsekl Sefka. „Je to jen údržbář. Najdete ho za tamními dveřmi, druhá odbočka napravo a na konec chodby. Až s ním skončíte, připomeňte mu, že ještě neuklidil sprchy.“

Krátce na ně kývl, obrátil se a zmizel v protějších dveřích.

Owen byl maličko překvapen, že se podlaha pod jeho kroky nechvěje. Házal sledovala odcházejícího Sefku lačnýmá očima.

Owena to poněkud popouzelo. Sefka přece není zase tak mimořádný. Ten má asi svaly i tam, kde má mít mozek.

„Možná bychom pak za ním měli zajít,“ podotkla Házal.

„S láskou bych svěřila své tělo jeho rukám.“

„Kdybys mohla na chvíli ovládnout své nízké pudy,“ pravil ledově Owen, „tak bychom měli hlavně najít toho Joba a vyzjistit, co se to tu vlastně děje. Abraxas se musel zmýlit. Možná, že Hokus je tady v lázních někdo jiný.“

„Dej mi hodinu o samotě s tím svalnatcem a já mu ukážu takové nízké chtíče, že na to nezapomene,“ prohlásila Házal.

„Svaly nejsou všechno,“ usadil ji Moon.

„Jaká pravda,“ souhlasila Házal. „To, co mě na něm zajímá, vskutku nejsou jen svaly.“

„Tak mne napadá, jestli tu někde nejsou studené sprchy,“ podotkl Owen.

„Pojďme najít Joba Svěráka,“ navrhl diplomaticky Moon.

„Možná že zjistíme, že živoucí legenda opravdu pracuje jako údržbář.“

„Je to poctivá práce,“ namítla Házal. „A třeba dobře placená.“

Moon se rozhlédl kolem sebe. „To určitě.“

Házal rozpačitě přešlápla. „I profesionální rebel tu a tam pravděpodobně musí vzít nějakou počestnou práci, aby se mezi vzpourami mohl najít.“

„Určitě pracuje pod krytím,“ usoudil Owen. „Zatímco po něm pátrají říšští agenti, drží se v ústraní. To dá rozum, ne?“ Nečekal, až mu to ti dva odsouhlasí, a rovnou se vydal k protějším dveřím. Vedly na vykachlikovanou chodbu, která se bohatě větvila podle toho, zda jste hledali cestu do posiloven, saun nebo sprch. Owen se po vteřině váhání vydal podle pokynů doprava. Podle ručně psané cedule na zdi vedla chodba do šaten. Owen rázně krácel v čele a snažil se nedomýšlet dosah toho, co mu právě bylo řečeno. Jack Hokus, ten velký Jack Hokus, a pracuje jako údržbář na takovémto místě? To musí být nějaký omyl nebo zástěrka nebo... Prostě něco v tom musí být.

Šatna vypadala jako každá jiná. Strohá, funkční a páchla po potu a mastech. Většina skříněk byla otevřená a prázdná, což vyvolávalo dojem, že lázně zažívají klidné časy. Jak kráčeli dál, sílil pach laciné dezinfekce. Na protějším konci se otevřely dveře a do šatny vstoupil muž se smetákem, hadrem a kýblem. Měřil nějakých pět stop šest palců a podle vrásek v obličeji a řidnoucích šedivých vlasů mu bylo hodně přes šedesát. Montérky na něm visely jak pytel, zjevně byly určeny pro někoho většího, a vypadal, jako by v poslední době zmeškal víc než jeden příděl jídla.

Ruce se mu tráslly a měl pobledlý, nezdravý vzhled.

Owena zaplavila vlna úlevy. Ať je to, kdo je to, tohle rozhodně není Jack Hokus. Tenhle mrňous ve zplihlých montérkách pravděpodobně ani neví, kterým koncem meče bodnout. Lázně takovéto velikosti pravděpodobně potřebují víc než jednoho údržbáře, a tohle je jiný. Údržbář tupě vytřeštil vodové oči na Owena a jeho společníky. V tom šeru trochu mžoural.

„Co tady děláte? Šatna je zavřená.“

„Promiňte, že obtěžujeme,“ pravil blahosklonně Owen. „Hledáme Joba Svěráka. Nevíte, kde bychom ho mohli najít?“ Údržbář na něj tupě zamrkal. „To jsem já. Já jsem Job Svěrák. Čím mohu sloužit?“

Házal se podívala na Moona. „No to snad ne!“

Owenovi úžasem poklesla čelist. Rychle zavřel ústa, jen to cvaklo. Tohle musí být nějaký omyl. Tohle nemůže být Hokus.

Už podle věku. A Jack Hokus je profesionální válečník, uznávaný na stovce světů. Tahle zlomená stará troska sotva uzvedne hadr a kbelík. To nemůže být on.

„To nemůže být on,“ řekla Házal. „Chtěla jsem říct... Jen se na něj podívejte.“

„Pro jednou s tebou souhlasím,“ odvětil znaveně Owen. „Někdo nás zavedl na scestí. Pojďte, vypadneme odtud.“

„Myslel jsem si, že chceš Jacka Hokuse,“ ozval se Tobáš Moon. „To je on.“

Owen a Házal vytřeštili na hádoida oči. „Jak jsi na to přišel?“

„Bojoval jsem po jeho boku v povstání na Chladné skále. K jeho armádě se přidalo pár zdokonalených mužů, aby se otrkalo vboji, a já jsem byl jedním z nich. Hokuse jsem několikrát viděl na zasedání velitelského štábu a na jeho tvář

jsem nikdy nezapomněl.“

Házel se podívala na údržbáře. „Tenhle pytel kostí že na Chladné skále odrazil říšskou Elitní gardu? Dej pokoj.“

„Zatraceně,“ vyhrkl údržbář. „Pojďte raději se mnou.“

Všichni se na něj překvapeně podívali. Jeho hlas se... změnil. Odložil kýbl a hadr a z kapsy ušmudlaných montérek vytáhl otlučenou stříbrnou flašku. S určitými obtížemi odšrouboval uzávěr a zhluboka se napil, až mu na vychrtlém zarostlém krku poskakoval ohryzek. Pak flašku sklonil, zhluboka si povzdechl a opatrně uzávěr zase zašrouboval. Ruce se mu přestaly třást a pohled měl pronikavý a přímý. Pátravě si prohlédl Házel s Owenem, pak se obrátil, zmizel ve dveřích, kterými přišel, a nechal na nich, ať si pospíší za ním.

Ani se nepodíval, jestli za ním jdou, prostě krácel po chodbě, až nakonec otevřel dveře, které v tom šeru skoro ani nebylo vidět. Ustoupil a kývl na ně, ať vejdou. Maličko bázně vstoupili a zjistili, že se nacházejí v kotelně, která nouzově slouží k bydlení. Kromě kotle zabíralo většinu místa dlouhé polní lůžko se zmuchlanými pokrývkami. Svěrák se na něj s úlevným povzdechem svalil. Owen se rozhlížel po nějaké židli, ale žádná tu nebyla.

„Zavřete dveře a posaďte se,“ vyzval je nedůtklivě údržbář. Když tu tak postáváte, vypadá to tu nějak neuklizeně.“

Owen zabouchl dveře, posadil se na podlahu a nohy si nemotorně stáhl pod sebe. Házel se vedle něj poskládala do parádního lotosu. Moon zaujal ležerní postoj. Owen podezřívavě hleděl na údržbáře a snažil se na tom poraženeckém mužičkovi najít nějaké známky legendárního válečníka. Údržbář mu oplácel překvapivě pevným pohledem a Owen pomalu docházel k závěru, že ten muž, co sedí proti němu, nevypadá ani zdaleka tak bezvýznamně jako před chvílí. Zada držel zpřímá, ruce se mu už vůbec netřáslly a do neoholené tváře se vlila nová síla.

„Tak jsem si myslel, jak skvěle jsem se neschoval,“ poznamenal zachmuřeně. „Snad byste mohli začít tím, že mi řeknete, jak jste se o mně dozvěděli?“

„V informačním centru Abraxas,“ odpověděl Owen a údržbář podrážděně zachrčel.

„Ti proklati telepati se dostanou všude. Tak to vypadá, že se budu muset zase přestěhovat. Nemohu tvrdit, že by mě to nějak mrzelo. Tohle je úděsná díra a práce tu stojí za starou belu.“

Představte si, že mi počítají i pronájem tohotole prostoru. Nenapadlo by vás, že mají takovou drzost, co? Ale už jsem zažil v životě i horší. Většinu života jsem tak či onak strávil na útěku a když je člověk štvanec, lidi to vždycky poznají. A najednou nemůže najít ubytování, přátelé se k němu obracejí zády a ceny čehokoli vyletí nahoru.“ Odmlčel se a dal si další doušek z láhve.

Zašklebil se a znovu láhev zašrouboval. „Pamatuji časy, kdy bych si s takovýmhle chlastem ani nevyčistil boty.“

Zvláštní, na co všechno si člověk zvykne, když si nemůže vybírat. Pamatuji časy, kdy jsem pil jen nejvybranější ročníky vína, nejjemnější brandy, suchý sekt... Ovšem to jsem byl někdo. Tehdy jsem byl významný.“

„Chceš říct, že jsi opravdu Jack Hokus?“ ujišťoval se Owen a ani se nesnažil skrýt nedůvěru.

„Býval jsem. Teď jsem Job Svěrák. Vzal jsem si jméno po jednom starém příteli. Zemřel už dávno a nezanechal po sobě nikoho, kdo by to jméno nosil, a tak jsem si myslel, že by mu nevadilo, když ho budu používat. K mrtvým musíte mít úctu.“

Už tak mne souží dost přízraků, netřeba přidávat další.“ Odmlčel se a podíval se na Moona. „Nepamatuji si na tebe.“

Vedl jsem hodně armád, hodně válečných tažení. A na Chladné skále to bylo zlé. Nakonec většinu z nás vybil říšské útočné lodě a já jsem se spasil útekem. Nautíkal jsem se pak ještě hodně, ale nakonec mě stejně chytili.“

Zase se odmlčel a zadíval se kamsi do minulosti. Owen se k němu naklonil. „Chytili tě? Co se stalo?“

„Zlomili mě,“ odpověděl muž, který býval Jackem Hokusem.

„Mučení, drogy, mentální techniky, esepři... Každého nakonec zlomí, když do něj buší dost dlouho a dost tvrdě. A já už jsem byl tehdy stejně unavený...“

„A jak jsi uprchl?“ zeptala se Házel.

„Sám ne. Říše připravovala velkolepou podívanou – soudní přeličení, kde by předvedla, jak jsem se skrzaskrz změnil.“

Postavili by mě před holokamery a donutili veřejně odsoudit všechny staré přátele a vše, v co jsem věřil. Oni věděli, jak na to. Já bych to udělal. Zlomili mě. Naštěstí se do mé cely vloupalo pár mých přátel z klonového podzemí, kteří se nevzdali naděje, že mě zachrání, a vytáhli mě odtamtud. Neměli to dělat. Toho dne zemřelo mnoho dobrých mužů a žen jen proto, aby zachránili poraženého starce, v němž už nezbyla žádná síla ani ideály. Pod falešným jménem mě dostali na jednu loď a nakonec jsem skončil tady, kam utíkají všichni, kdo už nemají kam jít. Takže jestli jste se přišli podívat na velkého válečníka, legendárního profesionálního rebela, tak marníte čas. Ten zemřel už před lety v mučírňách pod říšským palácem na Golgotě.

Podívejte se na mě. Je mi čtyřicet sedm a vypadám na dvakrát tolik. Ruce se mi skoro pořád klepou, protože tělo si pamatuje, co se s ním dělo v mučírňách, a mé vzpomínky, to je jeden velký zmatek. Mentální techniky se na mně opravdu vyřádily. Jděte si svého spasitele či vůdce nebo co to, k čertu podle vás potřebujete hledat někam jinam. Já nejsem ten, koho chcete, a i kdybych byl, nebyl bych vám k ničemu.“

„Máš nějaký důkaz, kdo jsi?“ zeptal se Owen. „Nějaké staré trofeje nebo připomínky minulosti?“

„Ne. Cestovat rychle a nalahko, to byl vždycky můj styl. A je mi jedno, jestli mi věříte, nebo ne. Prokažte nám všem společně tu laskavost a nechte mě na pokoji.“

Owen se zahleděl na toho muže před sebou a najednou byl zklamaný jak malé dítě. Otec ho vychovával historkami o velkém rebelovi Jacku Hokusovi. Když byl Owen starší, začal svou kariéru historika pátráním po pravdě o Hokusovi, a odhalil jen tolik, že pravda je ještě působivější než legenda. Hokus vykonal všechno to, co se o něm říkalo, a ještě mnohem víc. Bojoval s Říší na stovce světů, občas vyhrál, většinou byl poražen a nikdy se nevzdal. Ze všech otcových pochybných přátel a společníků byl Jack Hokus jediný, koho Owen kdy uznával.

„Pamatuješ si na mého otce?“ zeptal se najednou. „Mé jméno je Owen Morituri.“

„Ano. Pamatuji si na něj. Dobrý bojovník a mazaný intrikán.“

Hokus se na něj vážně zadíval. „Z toho, že jsi tady, soudím, že on je mrtev.“

„Ano. Byl zabit na ulici, sťat jako zrádce. Ted' jsem Morituri já. Tedy byl jsem, dokud si na mne nedošlápla Říše. Ted' jsem štvanec, jméno a postavení mi odňali.“

Hokus se na něj zamyšleně díval. „Máš otcův prsten? Vždycky říkal, že je důležitý, i když si nikdy nenašel čas vysvětlit mi proč. Tvůj otec na vysvětlování nikdy moc nebyl.“

„Mám ten prsten. Ale pokud já mohu soudit, je to jen prsten.“

Ukázal ho Hokusovi, ten si ho chvíli prohlížel a pak se zase posadil na postel. Prsty maně brousily kolem víčka láhve, ale další doušek si nedal.

„Je mi líto, že tvůj otec zemřel. Za ta léta jsem ztratil spoustu přátel, ale vždycky je to stejně bolestné. Víš, jsi mu hodně podobný. Máš ted' nějaké plány, nebo prostě jen utíkáš?“

„Ano, mám plány,“ odpověděl Owen, maličko naježeně, ale jen maličko. „Chceš se zapojit?“

„Nechci. Ale obávám se, že v tomto směru stejně nemám na vybranou. Když jste mě našli vy, najdou mě i jiní. Já už za moc nestojím, Morituri. Ale to, co ze mě zbylo, je ti k dispozici.“

„Mohu s tebou na okamžik mluvit, Owene?“ zeptala se Házela a pevně, neústupně ho vzala za loket. Bránil se, ale zvedla ho na nohy a odvěkla na chodbu. Vytrhl se jí a pečlivě za sebou zavřel dveře.

„Zbláznil ses?“ vyjela na něj Házela. „Přece s sebou nemůže vláčet takové břemeno. Vždyť je to troska! Jen nás bude zdržovat. Ani nemáme jistotu, jestli je tím, kým tvrdí!“

„Ve skutečnosti ani nezáleží na tom, kdo to je,“ namítl Owen.

„Už jenom jeho jméno k nám přitáhne další lidi. Za Jacka Hokuse budou bojovat a umírat, zatímco pro mne nebo pro tebe by nehnuli prstem.“

„Vždyť je to jen údržbář!“

„No a co? Házela, jestli tu někdo ze sebe dělá blbce, tak jsem to já. A nemyslím si, že ty jsi v postavení házet po někom kamenem, vezmeme-li v úvahu tvou předchozí práci na Milhosvětě.“

Házela se zamračila. „O čem to mluvíš?“

„Nu, jak jsem vyrozuměl z Cyderiných poznámek, byla jsi... dáma na večer.“

„Dáma na... Měla bych ti urvat hlavu a nachcat ti do krku! Nikdy jsem nebyla žádná štetka!“

„Tak cos byla?“

„Když už to musíš vědět, byla jsem služka!“ Házela si uvědomila, že řve, a ztišila hlas. Na tvářích jí naskočily rudé skvrny.

„A nedívej se na mě tak. Je to naprosto úctyhodné povolání, tehdy se práce hledala těžko.“

„Tak... proč jsi toho nechala?“

„Paní domu mi řekla, abych znovu vymetla kouty, a to byla poslední kapka. Dala jsem jí pár facek, ukradla jsem nějaké stříbro a utekla dřív, než stihli zavolat hlídku. Spokojen?“

„Naprosto. Vždycky je dobré mít povolání, ke kterému se člověk může vrátit. Jestli nastanou zlé časy, jsem si jist, že ti u sebe vždycky najdu uplatnění.“

„To bych radši chtěla,“ odsekla Házela. „Ne, spíš bych tě zabila.“

„Svěráku!“ Oba vzhledli, uviděli, že s k nim chodbou valí obrovitá postava Toma Sefky, a bezděčně ucouvli. Zastavil se u dveří a zabušil na údržbáře. „Svěráku, zvedni tu svou bezcennou prdel a vylez! Na sprchy čeká půl tuctu vážených zákazníků a ty jsi tam ještě neuklidil. Buď okamžitě pohneš prdelí, nebo máš padáka!“

Obrátil se a podíval se na Owena a Házela. „A vás ať už ani nenapadne někam chodit. Konečně dorazila zpráva, kdo jsi, Morituri. Kdybych věděl, co jste zač, nikdy bych vás dovnitř nepustil. To poslední, co tady potřebuji, je banda lovců odměn, kteří mi to tu celé zaneřádí od krve. Zkus vytáhnout pistoli nebo meč a utrhnu ti ruku. Odměna vypsaná na tvou hlavu ze mě udělá boháče, Morituri. Jsi v pasti a tví společníci taky.

Pokud si ovšem nemyslíš, že mne dostaneš?“

Významně rozvlnil svaly. Owen přemýšlel. Byl unavený, zranění se mu ještě úplně nezahojila a Sefka byl opravdu zatraceně velký. Na druhou stranu, kdyby tasil pistoli dřív, než na něj Sefka vztáhne ruku... Sefka vypadal, že na tak rozložitého muže se pohybuje zatraceně rychle. Házela by ho pravděpodobně pomstila, kdyby zemřel, ale na té představě nenacházel nic povzbudivého.

Pořád se ještě snažil na něco přijít, když se dveře otevřely a na chodbu vyšel Hokus. Vykročil rovnou na Sefku, pohledem přiblížil toho obra na místo, zvedl ruku, vražedným stiskem popadl Sefku za genitálie a se zlověstným úšklebkem přidával na síle. Sefkovi vyprchala z obličeje všechna barva a klesl na kolena. Hokus ještě naposledy přitáhl, až mu klouby zbělely a Owenovi to vehnalo slzy do očí, pak ho pustil a natáhl se do kotelny pro koště. Sefka zvedl hlavu právě včas, aby viděl, jak se na něj neuvěřitelnou rychlostí žene dlouhá dřevěná násada.

Být to meč, už by se po chodbě kutálela Sefkova hlava. Takhle ho dřevo zasáhlo do spánku, řádně a poctivě to zadunělo a obr se v bezvědomí zhroutil na podlahu. Pro něj je to pravděpodobně úleva, napadlo Owena. Hokus sklonil smeták a opřel se o něj, jako by to byl meč.

„Jen tak pro pořádek prohlašuji, že odcházím.“ Hodil smeták zpátky do kotelny, přičemž jen tak tak minul Tobiaše Moona, který právě šel za nimi na chodbu. Hokus se podíval na zhroucené tělo a jedovatě se usmál. Podle výrazu, který nasadil, byl zjevně sám se sebou spokojený. „Je dobré vědět, že jsem ještě docela neztratil styl. A ted' odtud vypadneme, než ho někdo přijde hledat. Nebo nás. Kam půjdeme, to se rozhodneme později.“ Zhluboka se nadechl a vydechl. „Nic člověku nerozproudí krev tak jako nečekaná kapka násilí. Už se zase cítím skoro jako člověk. Doufám, Morituri, žeš měl dobrý důvod rušit mne na odpočinku. Jako nula jsem byl šťasten. Žádné požadavky, žádná zodpovědnost. Tys mne z toho vytrhl a mně se nechce jít jen tak zase spát. Jestli se mám naposledy pokusit o vavříny, musí to stát za to.“

„Přidej se k nám,“ řekl Owen, „a dostane se ti všech hrdinských činů, které jen zvládneš, a ještě nějakých navrch. Bud’ my nebo Říše, smrt nebo sláva. Ale pokud jde o tebe, soudím, že u tebe tomu tak bylo vždycky.“

„Tak nějak,“ souhlasil Hokus. „Tak nějak.“

Před lázními Olympus se převalovala těžká, hustá mlha a svět šedivý a tichý. Owen se neklidně rozhlédl. V té mlze se mohlo skrývat bezpočet úkladných vrahů. Snad budou stejně slepí a dezorientovaní jako on. Házel se podívala napravo nalevo a nešťastně se zachmuřila.

„Neříkej mi, že ses ztratila,“ požádal ji Owen. „To by nám tak ještě chybělo.“

„Už je to dlouho, co jsem tu byla naposledy,“ bránila se Házel. „A ta mlha mi zrovna nepomáhá. Ostatně jsem si myslela, že máš v sobě zabudovaný kompas, který ti řekne, kde jsi?“

„Ale já vím, kde jsem,“ odtušil Owen. „Já jen nevím, kde je cokoli jiného. Můžu ti ukázat, kde je sever, jestli ti to pomůže.“

„Pojď za mnou,“ vyzvala ho Házel. „A drž se blízko. V takovéhle mlze je snadné se ztratit a rozdělit a my nemáme čas vysílat pátrací skupiny.“

Pomalů a obezřetně, s jednou rukou nataženou za sebe se vydala od lázní. Owen šel hned za ní, div že jí nešlapal na paty.

Za ním šel Hokus a Moon se zařadil na konec. Jak kráčeli dál, z mlhy se pomalu na obou stranách vynořily zdi úzké uličky, šedivé, špinavé, nevýrazné, bez čehokoli, co by jim pomohlo určit, kde jsou. Jediným zvukem byly jejich těžké, tlumené kroky na udusaném sněhu. Owen se usilovně snažil dívat na věc z té lepší stránky.

„Přinejmenším,“ prohlásil nakonec, „to je pro naše pronásledovatele stejně těžké jako pro nás. V té mlze můžeme projít těsně vedle sebe a vůbec o sobě nebudeme vědět.“

„Pokud tě neuslyší,“ namítla Házel. „Nebo pokud s sebou nebudou mít esera.“

„To je pravda,“ souhlasil Owen. „Proč mě trochu nepovzbudíš?“ Ohlédl se na hádoida. „A co ty, Moone? Vidí ty tvoje světlé oči něco, co stojí za vidění?“

„Jen mlhu a ještě další mlhu,“ odtušil Moon a pak se najednou zastavil a maličko naklonil hlavu na stranu. Ostatní se rovněž zastavili a vyčkávavě se na něj zadívali.

„Co je?“ zeptal se Owen.

„Tamhle někdo je,“ odpověděl zdokonalený muž. „Slyším, jak ve sněhu křupou kroky.“

„Kde?“ zavrčel Owen a vytáhl disruptor. „Nasměřuj mě.“

A pak zmlkl, neboť z mlhy před ním se pomalu vyloupila vysoká postava. Už už začal zvedat pistoli a vzápětí ji spustil, když poznal svalnatou bohyni z lázní. Kráčela k němu se svůdným úsměvem a vztaženými otevřenými dlaněmi, aby ukázala, že jsou prázdné. A pak ho předešel Moon. Zlaté oči mu jasně planuly.

„Je to hologram. A za ním někdo je.“

Ruka s pistolí vyletěla a Owen vypálil. Energetický paprsek proletěl skrz hologram, aniž ho poškodil, a vzápětí bohyně zmizela a paprsek roztříštil zeď za ní. Owen krátce zahlédl, jak do mlhy prchá jakási postava, pak přímo kolem něj práskl energetický paprsek a Owen se vrhl do sněhu a řval na ostatní, ať udělají to samé. Vmžiku byl v mlze sám, krčil se u nejbližší zdi a snažil se být co nejmenší. Pistoli si přehodil do levice a pravicí tasil meč. Další dvě minuty, dokud se nedobijí energetické krystaly, bude jak jeho, tak protivníková pistole k ničemu, takže může dojít na meče. Pokud ovšem nemá ten bastard pistole dvě. Nebo přitele s pistolí. Owen v duchu klel a napínal sluch.

Ten hologram, to byl dobrý trik, málem na to skočil. Tak vyvinutou technologii by na Mlhosvětě nečekal.

Pomalů se sunul dopředu, rameno přitisknuté ke zdi, aby se neztratil. Jedinou starost měl o to, že kroky trochu ve sněhu křupou, a v zádech cítil plíživou předtuchu energetického paprsku nebo meče. Na žihadlo odvahy neměl, to by bylo moc brzy po posledním. Tak si nemohl nepřiznat, že je po předchozích zraněních ještě zesláblý. Ta chvilka v regeneračním přístroji na Slunochodu nakrátko hojivé procesy výrazně posílila, ale všechno má své meze a on se k těm svým rychle blížil. Vydatný noční spánek a pár vysokoproteinových jídel by udělalo zázraky, jenže on nemůže své pronásledovatele pustit ze zřetele na tak dlouho. Ti bastardi. Owen měl dojem, že od chvíle, kdy zjistil, že je postaven mimo zákon, už nedělá nic jiného než utíká a schovává se, a už mu to šlo na nervy. Zlobně se rozhlédl. Mlha vypadala opět nehybně a klidně.

Shora do něj narazila těžká postava a Owen se rozplácl do sněhu. Jednou rukou se vzepřel, shodil útočníka a odvalil se.

Ten se po čtyřech plazil za ním. Na místo, kde byl Owen ještě před chvílí, se zabodl meč. Owen se vyhrabal na nohy a zjistil, že čelí středně vysoké ženě v černých kožených kalhotách, které skoro úplně mizely pod bílými kožešinami.

Žádný div, že ji v té mlze neviděl. Ty kožešiny ji perfektně maskovaly.

V obličeji byla блedá, měla výrazné rysy, tmavé oči, upřený pohled a na krátkých černých vlasech přilbu. Podle toho, jak třímala meč, s ním zřejmě uměla zacházet, a její úsměv byl chladný a sebejistý.

Měl právě tak čas to všechno vstřebat a už se na něj vrhla.

Hrot meče mu mřil rovnou na srdce. V poslední chvíli zvedl svůj meč a ránu odrazil. Další chvíli se ozývalo jen řinčení oceli, jak si oba prověřovali schopnosti toho druhého. Owenovi netrvalo dlouho a uvědomil si, že před sebou má mistra šermíře, ale s překvapením shledal, že je mu to fuk. Tohle byl alespoň druh boje, kterému dával přednost, tváří v tvář, kdy je vše jasné. Už ho unavovali neviditelní pronásledovatelé, kteří útočí zezadu. Chtěl nepřítele, kterého může zasáhnout. Jeho sokyně je nepochybně dobrá, ale on je Morituri a ona teprve zjistí, co to znamená.

Poskakovali sem a tam, snažili se na sněhu neuklouznout, hledali slabiny, co chvíli třeskly meče. Owen vynakládal veškeré své síly, triky a schopnosti, ale ve srovnání se zuřivými výpady útočnice na tom byl dost zle. Byl v těžkém pokušení nasadit žihadlo, ale zavrhl to. Částečně z obav, co by to udělalo s jeho už tak oslabeným organismem, ale hlavně proto, že použít žihadlo jen proto, aby vyřídil jediného útočníka, to by byla cesta do pekla. Přece má nějakou hrdost. Nikdy se nepovažoval za válečníka, ale v boji s mečem ho cvičili ti nejlepší učitelé z Říše. A kromě toho měl v

poslední době praxe až až.

Vrhl se na sokyni, čistě silou a rychlostí útoku ji donutil ustoupit, pak švihl mečem do strany a vrazil do ní ramenem. To jí vyrazilo dech, odletěla, nohy jí podjely a ztěžka dopadla do sněhu. Owen stál vmžiku nad ní a jednou nohou jí přišlápl zápěstí, aby nemohla zvednout meč. Druhou rukou zatápala po pistoli, ale Owen už na ni mířil špičkou meče.

Odevzdaně, leč nikoli poraženě zůstala ležet a upírala na něj planoucí pohled.

Když promluvila, hlas se jí ani nezachvěl.

„Takto udělej.“

Owena samotného překvapilo, že váhá. Jenže něco jiného je zabít někoho v zápalu boje a něco jiného je zavraždit bezmocného nepřítele... Tak jedná Říše a on už není poddaným Říše.

Jenže jestli ji nezabije, tak se ta ženská skoro jistě vzchopí a zabije ona jeho. Ještě to zvažoval a úporně se snažil, aby to na něm nebylo vidět, když se z mlhy vynořili jeho společníci, které sem přilákaly zvuky boje. Házel se podívala na ležící lovkyni odměn a znechuceně zavrtěla hlavou.

„Owene, seznam se s Ruby Wanderou.“

„To jsem si mohl myslet,“ zasténal Owen. „Kdo jiný by to mohl být, že?“

Sestoupil ze zápěstí lovkyně a nechal ji vstát, nicméně dosud ji držel v šachu disruptorem. Zvolna se zvedla.

Nespouštěla z něj oči. Owena napadlo, že i když není krásná a nikdy nebude, přesto je v ní nějaká temná přitažlivost, chladná, ale smyslná, jakou má smrtelně jedovatý had s nádhernou kresbou. Ta myšlenka ho překvapila a hned ji vyhnal z hlavy. Ještě se ani nerozhodl, jestli ji má či nemá zabít.

„Ruby, o co ti k čertu jde?“ vyjela na ni Házel. „Copak jsi ode mne nedostala žádný vzkaz?“

Lovkyně odměn jen pokrčila rameny. „Ta odměna je příliš lákavá. Kromě toho jsem chtěla vědět, jestli ho dokážu dostat. Nikdy jsem žádného Moritura nezabila.“

„No, tak na to teď zapomeň,“ usadila ji suše Házel. „Přidej se k nám a já ti slibuji boje a lupu, co jen uneseš. Vyhledky máme takové, že pravděpodobně všichni zemřeme strašlivou smrtí, ale kdyby se nám to povedlo, tak chytíme Říši pod krkem. Co ty na to?“

Ruby se podívala na Owena. „Co říkáš on?“

Owen sklonil pistoli, ale neodložil ji. „Já vím, že toho budu litovat, ale... Jsi vynikající bojovník, Ruby, a nám se může další dobrý bojovník hodit.“

„Jsem pro,“ pravila Ruby. „Výzvě jsem nikdy nedokázala odolat.“

„Jak víme, že jí můžeme věřit?“ otázal se Moon.

„Nemůžeme,“ odvětil Jack Hokus. „Je to lovkyně odměn.“

„A my jsme všichni vyhnanci,“ pravila Házel. „Ani nám nikdo nevěří. A je to má přítelkyně a já se za ni zaručím. Má s tím někdo nějaký problém?“

Owen pár problémů měl, ale zdravý rozum mu velel nechat si je pro sebe. A tak jen pokrčil rameny, zastrčil pistoli a usmál se na Ruby Wanderu. „Vítej k povstalcům.“

Zpátky na Slunochoda se dostali celkem snadno. Společně znaly Ruby a Házel každou uličku ve městě. Rychle se rozneslo, že Moritura nyní doprovází jak hádoid, tak legendární Jack Hokus a k tomu nechvalně proslulá Ruby Wanda, takže většinu těch, co by rádi získali odměnu, najednou přepadly výčitky svědomí a usoudili, že se na takovou práci vlastně vůbec nehodí. Když se zase dostali na palubu, Owen nemarnil čas, skočil do regenerátoru, o chvíli později se vynořil a už se zase cítil jako člověk. Provedl své nové společníky po jachtě, vychutnal si rozmanité reakce na nezřízený přepých a nakonec je všechny pohodlně usadil do křesel v salónu a rozdal sklenice na zahřátí. Házel původně navrhovala, aby se před zvědavými zraky ukryli v nějaké díře ve městě, ale Owen už na začátku dospěl k názoru, že nehodlá spát nikde, kde mají na pokojích místo teplé a studené vody jen blechy.

„Dobrá, Oze,“ pravil spokojeně. „Měli jsme čas nechat rozmrznout kosti, takže teď si dáme ty špatné zprávy. Co se stalo od chvíle, kdy jsem s tebou mluvil naposledy?“

„Tomu ani nebudeš věřit,“ odvětil UI. „Zatímco jste byli pryč, snažili se vloupat na tuhle loď bezmála všichni a jejich bratři k tomu a používali všechno od počítačových virů po kladivo a majzlík. Jednal jsem s nimi po dobrém i po zlém, ale nedali si říct.“

Nakonec jsem přesvědčil kontrolní věž, aby ke vchodům na přistávací plochu umístila zesílené městské hlídky, a to konečně pomohlo. Mimochodem, letištní kontrolor mne žádal, abych ti vyřídil, že by ti rád řekl pár slov a zejména že má na mysli slovo sbohem. Mlhobrána chce, abychom odtud vypadli hned, jak to bude možné, a jestli s tím nebudeme souhlasit, shromáždí všechny espery a vrhnou nás zpátky do vesmíru, ať chceme nebo ne. Nejsem tak zcela přesvědčen, že to byly plané řeči.“

Owen se zamračil. „Je někde poblíž nějaká říšská loď?“

„Těžko říct, když trčím tady dole. Dálkové senzory nic nehlásí, ale na orbitě, mimo jejich dosah, se může schovávat nějaká menší flotila, o které se dozvíme teprve v okamžiku, kdy zahájí palbu. Až si budeš příště vybírat jachtu, vyber si nějakou, která má trochu více palebné síly.“

„Klid,“ pravil Owen. „Moc se staráš. Tahle loď unikne čemukoli, co by na nás Železná čubka mohla poslat.“

„Rychlost není všechno, Owene. Provést výpočet, který nám umožní skok do hyperprostoru, chvíli trvá dokonce i takovému počítači, jako jsem já, a během té doby si můžeme na trup klidně namalovat terč. Ale jestli jsi už skončil, rád bych si pro změnu pohovořil já s tebou a Jackem Hokusem.“

Hokus se tázvě podíval na Owena a ten jen pokrčil rameny.

„Oze hledá ve své paměti veškeré ukryté materiály, které tam povětšinou vložil můj otec a mají se objevit, jen když je to nutné. To, že jsi tady, zjevně jeden z nich otevře.“

„Posluž si, Oze,“ pravil Hokus. Podíval se na Owena. „Když jsem naposledy dostal zprávu od tvého otce, dopadlo to tak, že jsem platil poštovné.“

„No jo,“ odvětil Owen. „To je otci podobné.“

A pak najednou před nimi v baru stál hologram Owenova otce, v životní velikosti a nadmíru sebevědomý. V Owenovi se sevřelo srdce. Otec vypadal přesně tak, jako když ho Owen viděl naposledy, pouhých čtyřiašest hodin předtím, než byl sťat na ulici jako zrádce. Owen si uvědomil, že ani neměl možnost se s ním rozloučit, a přemítal, proč mu to teď najednou připadá tak důležité. Zesnulý Morituri vypadal úspěšně a zaměstnaně, ale hlas měl pevný a zdvořilý.

„Nazdar, Jacku. Je to už nějaký čas, co? Jestli tohle posloucháš, tak já jsem mrtvý a bude tě hledat mladý Owen.“

Dohlédni na něj, myslí mu to dobře, ale není to válečník. Veškerý čas tráví nad knihami a dějinami. Neptej se mě, kde k tomu přišel. Není to zrovna to, co jsem čekal od svého jediného syna a nástupce, ale doufejme, že kdyby bylo zle, tak ho právě ta odlišnost ochrání. Byl bych rád, kdyby z toho vzešlo něco dobrého. Jacku, nenech naši věc padnout jen proto, že jsem mrtvý. Bojuj dál.

Nechtěl bych zemřít nadarmo.

Owene, jestli jde všechno podle plánu, měl bys mít můj prsten. Dobře ho střež. Jsou v něm skryté souřadnice planety Shandrakor, kam před staletími ostudně uprchl první Morituri, zakladatel našeho klanu. Teď věz velké tajemství naší rodiny:

Tento Morituri není mrtev. Čeká ve stázi na svém Posledním sídle na Shandrakoru, společně s obrovským skladištěm starobyklých, zakázaných zbraní. Musíš tam jít a probudit ho. Zná mnoho tajemství, včetně umístění vynálezu Temnoprázdna.

S touto zbraní, tak dlouho ztracenou, se tvé síly vyrovnají čemukoli, co proti tobě může Říše poslat.

V mém prstenu jsou ukryty i souřadnice planety Háden, ztraceného světa hádoidů. Tam na tebe v Hrobce hádoidů čeká ve stázi armáda zdokonalených lidí, jen ji probudit. Naše rodina s nimi v minulosti udržovala styky. Budou ctít tvé jméno a budou bojovat za naši věc. Nakolik jim budeš důvěřovat ty, je na tobě.

Je mi líto, že los padl na tebe, Owene. Tys takové břímě nikdy nést neměl. Jenže jak to vypadá, měli jsme mezi sebou zrádce.

Všechny klíčové postavy plánovaného povstání byly jedna po druhé odděleny a zabity. Já se nemohu než domnívat, že i můj čas už se blíží. Vložil jsem do UI všechno, co jsem považoval za užitečné, a schoval jsem to co nejlouběji. Toto je můj poslední vzkaz, další nebude. Teď jsi svým vlastním pánem, Owene. Mrzí mne... mrzí mne, že jsem se ti víc nevěnoval. Já vím, žeš mé intriky ani plány nikdy neschvaloval, doufejme, že teď už jsi zjistil, proč jsem je považoval za tak důležité, a přijmeš naši věc za vlastní. Buď silný, Owene. Udělej, co musíš.

Nebyl jsem veskrze špatným otcem, že ne? Já vím, že jsem nebyval doma moc často, ale měl jsem pořád tolik práce.

Nemysli si, že jsem tě neměl rád. Jacku Hokusovi můžeš věřit. Je to dobrý chlap. Pořád si myslím, že bych měl říct ještě něco, jenže nějak nevím, co. Sbohem, Owene, sbohem.“

Hologram se zatetelil a Owenův otec zmizel. V baru bylo dlouhý čas naprosté ticho. Nakonec si Jack Hokus ztěžka povzdchl.

„Další starý kamarád je pryč. Nikdy by mne nenapadlo, že přežiji tolik přátel.“

„Jsi v pořádku, Owene?“ zeptala se Házel.

„Jo. Nic mi není. Takže on toho nenechá. Pořád se mi pokouší mluvit do života.“ Owen se snažil o zlost, jenže tentokrát se nějak nedostavila. „A k šilenství mě přivádí, že mám-li přežít, tak se ani nemůžu svobodně rozhodnout, musím se řídit jeho plány, převzít jeho ušlechtilou věc, ať už v to věřím nebo ne. Pořád tahá za provázky, i po smrti.“

„Vždycky jsem si myslela, že první Morituri je mrtvý,“ poznamenala Házel. „Chci říci, že jsem kdysi viděla na Golgotě hologram jeho hrobky.“

Owen zoufale přikývl. „Podle všeho, co je v dějinách, ho před devíti sty čtyřiceti třemi lety uštváli a zabili Stínolidé.

O nějakých čtyři sta let později byl oficiálně omilostněn, či spíše zproštěn viny. Dokonce mu postavili pomník. Tak mě napadá, či tělo vlastně do té hrobky uložili... Nu, alespoň si teď můžeme vybrat, kam poletíme. Na Shandrakor, hledat mého předchůdce, nebo na Háden sebrat armádu?“

Tobiáš Moon upřel na Owena otravně zlaté oči. „Na setkání se svým lidem čekám už dlouho.“

„No tak budeš muset čekat ještě o chvíli déle,“ odpálil ho Hokus. „Jestli je na Shandrakoru zbrojnice, musíme ji navštívit. Zejména pokud je tam vynález Temnoprázdna.“

„Tohle je má loď,“ vstoupil do toho Owen. „Já rozhodnu, kam půjdeme.“

„Tak sebou hod,“ ozvala se Ruby Wandera, která si mezitím nebezpečně vyhlízející dýkou dělala manikúru. „Jde po tobě spousta lidí, Morituri, a já si myslím, že až dorazí sem, tak bychom tu už být neměli.“

„Vystihla to přesně,“ podotkla Házel a Owen přikývl.

„Jdeme na Shandrakor. Jestli je tam můj předeek, tak se on a Jack mohou ujmout povstání a já se pak snad budu moci stáhnout do pozadí a užít si trochu klidu. Oze, nastartuj loď.“

Vyrazíme.“

„Ano, Owene. Mám tu hlášení od mlhobranské kontrolní věže.“

„Sem s ním.“

„Slunochode, tady mlhobranská ochranka,“ ozval se drsný hlas. „Nemáš, opakuji, nemáš povolení ke startu. Vypni motory, zakrátko na tvou palubu vstoupí naši lidé.“

„Na to nevsázej,“ odušil Owen. „Oze, jsme připraveni?“

„Stačí říct, Owene.“

„Jdeme odtud.“

UI vypnul mlhobranský kanál uprostřed slova, Slunochod ze zvedl z přistávací rampy a rázem byl na obloze. Vyrazilo za

ním několik lodí, ale rychlostí se s ním nemohly srovnávat.

Slunochod už vystřelil mimo atmosféru a nalétl na orbitu, připraven na skok skrz hyperprostor. A právě v tom okamžiku šlo všechno k čertu.

„Hej, Owene,“ ozval se UI, „máme problém. Přimo na nás míří dva říšské křižníky. Už na nás musely na orbitě čekat. Zahajují palbu.“

„Štítý!“ zařval Owen. „Myslel jsem si, že jsme ty bastardy nechali na Tyrkysarii. Co, k čertu, dělají tady?“

„Pálí po nás vším, co mají,“ odvětil věčně Ozymandius. „Štítý drží, ale nevím, na jak dlouho. Nebyly určeny pro takový druh těžké palby.“

„Dva křižníky?“ podivil se Jack Hokus. „Dva válečné křižníky?“

„Ti tu tvoji aristokratickou hlavu ale zatraceně chtějí,“ podotkla Ruby Wandera. „Má tahle tvoje kocábka nějaké zbraně?“

„Nic, co by zastavilo vesmírný křižník,“ odvětil Owen. „Oze, proved' skok. Hned.“

„Obávám se, že to není možné, Owene. Ještě pořád pracuji na přesných vesmírných souřadnicích. Když skočíme dřív, než bude všechno přesně na desetinky spočítané, můžeme se zhmotnit uvnitř nějakého slunce nebo něčeho stejně nepříjemného. Štít na levoboku právě klesl. Držte se.“

Loď se otřásla, rozječely se alarmy a všichni se zakymáceli. Loď se otřásala znovu a znovu, do salónu se vevalil kouř. Láhve na baru popadaly na podlahu a rozbily se. Owen visel na sloupu a horečnatě přemýšlel, co dál. Kdesi velice blízko slyšel praskat mohutný oheň.

„Oze, hlášení o stavu!“

„Špatný a zhoršuje se. Polovina štítů je dole, vnější plášť je protržený na sedmnácti místech, vnitřní je narušený na třech.“

Rychle ztrácíme vzduch.“

„Nemůžeme se pokusit o útek?“

„Jestli je chceš opravdu rozdřádit. Drž se, Owene. V několika minutách jsme pryč.“

„My nemáme několik minut! Prchni hned! Skoč!“

„To bych opravdu nedoporučoval, Owene. Jestli skočíme teď, nemohu zaručit bezpečný dopad.“

„Hned skoč! To je rozkaz!“

„Ano, Owene. Na Shandrakor, smrt nebo sláva!“

Světla zablikala a zhasla. Salón se naplnil kouřem. Ozval se výbuch, zád' se rozletěla na kusy, loď se ztěžka zhoupala, Slunochod vpadl do hyperprostoru a byl pryč, na cestě za nejistým osudem.

KAPITOLA ŠESTÁ Město pod popelem

John Mltchoun, z vůle Jejího Veličenstva opět kapitán říšské flotily, seděl celý rozlámaný ve velitelském křesle na můstku Bohatýr, své nové lodi, a bezúspěšně se snažil udělat si trochu pohodlí. Ne že by na tom křesle bylo něco špatného, ostatně bylo úplně nové stejně jako všechno ostatní. Jenom se nějak nepoddalo na těch správných místech či nebralo ohledy na jeho obvyklé pozice jako to staré. Jenže to staré křeslo bylo dávno pryč, stejně jako celý starý dobrý Temný vítr. Sloužil mu po mnoho let a byla to dobrá loď. Mltchoun krátce, pohrdavě zasupěl. Teď je tady, má novou loď a dostal druhou šanci. V to ani nedoufal, natož aby to očekával, a ještě na tom bude hledat mouchy. No jo, pomyslel si Mltchoun, vždycky říkám, že člověk má dělat to, v čem vyniká.

Ale Bohatýrovi musel přiznat, že je vskutku mimořádný, i když právě čerstvě opustil vesmírné doky, celý nablýskaný a nevyzkoušený. Jestli bude splňovat byť jen polovinu parametrů, které pro něj inženýři stanovili, bude to ta nejrychlejší loď s nejlepšími děly v celé flotile a opravdový zázrak galaxie. Měla ten nový vesmírný pohon, víc disruptorových děl než jakákoli loď před ní a silové štíty tak silné, že by přežily i pád do slunce. Bohatýr vydal sám o sobě za celou válečnou flotilu a Mltchoun nebyl slepý k důvěře, kterou v něj císařovna vložila, když mu svěřila velení. Každý jiný kapitán by možná byl v pokušení tu loď prostě sebrat, odsvištět si to na Okraj a tam si budovat vlastní malou říši s jistotou, že potrvá celé roky, než ho budou moci stíhat nějaké podobné lodě. Ale Kamenná Ivce věděla, že on to neudělá. Ponechala mu život a vrátila mu hodnost, i když vůbec nemusela, takže mu věří a on jí teď patří tělem i duší, dokud oba nezemrou a neobráti se v prach.

Ale zatím je novým kapitánem na naprosto nové lodi, kde se nedá na nic spolehnout, dokud se to důkladně neprověří, nevyzkouší a neprokáže jako spolehlivé. Skvělé parametry jsou fajn, ale skutečnost Mltchoun teprve posoudí sám. Konstrukteři mají sklony přehánět své nadšení, ti nesedí v první linii.

Kromě toho Mltchoun věděl, odkud ten nový vesmírný pohon pochází. Konstrukteři ho sestrojili podle pohonu z té cizí lodě, kterou před necelým rokem našel právě on, ztroskotanou na Nebalamutě. Mltchoun nijak nepopíral, že vesmírné doky teď možná mají ucelené znalosti cizí technologie, ale pro jistotu si nechal názorně ukázat, odkud je kdekoli na lodi nejbliž k záchrannému modulu. To byl rub skutečnosti, že ho císařovna jmenovala kapitánem Bohatýra, když na to přijde, on nikomu chybět nebude.

Raději ty úvahy vyhnal z hlavy a soustředil se na obrazovku před sebou. Bohatýr už před nějakými dvěma hodinami vypadl z hyperprostoru a nalétl na orbitu kolem planety Grendel a on dosud nedostal od svých zbrusu nových senzorů jedině rozumné údaje. Informace, které mu dávaly, byly sporné, pokud ne přímo nesrozumitelné, a byly mu absolutně k ničemu. Bezmála na všechny dotazy, které počítači položil, se dozvěděl údaje nedostatečné a lodní UI trucoval, protože na něj Mltchoun řval. Jenže on už nemůže sestup moc dlouho odkládat.

Císařovniny rozkazy byly naprosto jasné. Má najít a otevřít Krypty Spáčů a tvory, které v nich najde, buď opanovat, nebo zničit. Na tom nebylo nic nového, to byl standardní postup Říše vůči všem neznámým tvorům. Ale ti na Grendelu

či spíše pohřbeni hluboko pod jeho povrchem jsou jiní. Tohle jsou nebezpečné, nestvůrné, vražedné stroje. Poslední říšský tým povraždily během chvíle. Nějaký hlupák otevřel Kryptu a bylo to.

Snad to tentokrát dopadne jinak. Jednak má určitou představu, do čeho jde, a jednak až konečně dojde na otvírání Krypt, bude mít za zády celých padesát vojáků, deset bojových esperů a dvacet vampýrů.

Což už je určitá podpora.

Mltchouna upřímně překvapilo, že v armádě zůstalo ještě dvacet vampýrů. Jejich využití je omezené, údržba drahá a jdou na nervy každému, kdo s nimi musí pracovat. A navíc už všichni vědí o plazmouších. A to poslední, co mu ještě na nové lodi s novou posádkou chybí, je pokoušet mužstvo novou návykovou drogou. Posádka už pravděpodobně někde pokoutně buduje ilegální palírnu a vaří v laborkách bojové drogy, jen aby zjistili, jestli jim to pod novým kapitánem projde. Což byl pravděpodobně důvod, proč Říše trvala na tom, že ho vybaví novým bezpečnostním důstojníkem jménem R. Oclmach. Křestní jméno mu nesdělil a Mltchoun na něj raději netlačil, co kdyby to bylo něco trapného. (Robin, Rinaldo... Roger?) Velký, ramenatý bezpečnostní důstojník, skoupý na slovo a naprosto beze smyslu pro humor se nikdy moc od kapitána či vyšetřovatelky nevzdaloval a ostražitě je sledoval. Byla to taková nenápadná připomínka, že se teprve musí oba osvědčit. Mltchoun se snažil si ho nevšímat.

Letmo střelil pohledem po Krustě, která klidně stála vedle křesla jako pevná skála a zlostně upírala zrak na obraz Grendelu. Od té doby, co jim Kamenná lvice udělila milost, neměl moc příležitostí s ní hovořit. Připravit loď ke startu dá spoustu práce, povaha jejich profesí znamenala, že pracovali odděleně, a kromě toho... Stejně mu nebylo jasné, co by jí vlastně řekl. Zachránila mu život, a on ani neví proč. U každého jiného by ze zkušenosti mohl něco málo odhadnout, jenže vyšetřovatelé žádné citové pohnutky neznají. To je dáno už samotnou povahou jejich výcviku. Našli se i tací, kteří tvrdili, že vyšetřovatelé jsou stejně nelidští jako ty neznámé druhy, které zkoumají. Že v nich není žádný prostor na cokoli jiného než rozum a chladnokrevné zabíjení.

V tom případě se bude na Grendelu cítit jako doma.

Mltchoun si tiše povzdechl a zaměřil se zase na obrazovku.

Grendel ji vyplňoval celou, šedivá, jednotvárná koule popela, pod níž skrývala svá tajemství. Ta planeta kdysi měla krajinu s chátrajícími skořápkami opuštěných cizích sídlišť a strojů, ale to všechno bylo pryč, ztraceno, spáleno, když říšská flotila z orbity planetu sežehla, aby měla jistotu, že ti strašliví tvorové, kteří se vyřítili z Krypt Spáčů, jsou zničeni. Grendel byl od té doby trvale pod plnou karanténou a na orbitě nad planetou neustále plulo šest vesmírných křižníků, které měly zajistit, aby se nikdo nedostal tam ani ven. Mltchoun to dřív považoval za poněkud přehnané, ale když uviděl záznamy, které se zachovaly po prvním kontaktním týmu, a viděl, jak zemřeli, změnil názor. Teď jen uvítal, že tu ty lodě jsou.

Ne že by ho doopravdy podpořily, ti ho v tom nechají, i kdyby měly věci stejně katastrofální průběh jako minule, ale zajistí, aby z té planety neuprchla žádná neznámá stvůra, ať se bude dít cokoli. I kdyby ji měly znovu sežehnout. Mltchoun se otřásl, jako by už někdo kráčel po jeho hrobě, a i tyto úvahy vyhnal z hlavy. Nejdříve to nejdůležitější: pro pořádek ověřit, že karanténa zůstala neporušená. Prikázal komunikačnímu důstojníkovi navázat spojení s velitelskou lodí karantény a obrazovka se zaplnila věcnou, rozváznou tváří kapitána Barteka, velitele Vzdušných. Bartek Rezník. Svého času řídil sežehnutí tří světů a potlačil tucet povstání a neváhal použít jakékoli prostředky, které považoval za nutné. Osobní oblíbenec Železné čubky a přesně ten typ muže, který je vhodný na řízení takové karantény. Zkuste Barteka podplatit a vrátíte se s koulemi v kapse. Mltchoun na něj zdvořile kývl.

„Poslední kontakt než sestoupíme, kapitáne Barteku. Jen si ověřuji, jestli je všechno dosud zabezpečené. Pro pořádek.“ Bartek si odfrkl a upřel na Mltchouna chladný, neústupný pohled. „Takže pro pořádek: karanténa je neporušená. Od chvíle, kdy tato operace začala, nepřečkala pokus o přistání jediná loď a na planetě samotné není ani stopy po nějaké aktivitě. Až vyšlete moduly s výsadkem, mám rozkazy zůstat v pohotovosti a provádět sledování. Až se vylodíte, moduly se vrátí na Bohatýra, kde je mí lidé důkladně prozkoumají. Takže jestli vypustíte něco, co nebudete moci zvládnout, nebude to mít možnost se z planety dostat. Abychom si rozuměli, kapitáne Mltchoune:

Vy a vaši lidé jste předem odepsaní. Mám výslovný rozkaz, že jakmile budete dole, nemám vám za žádných okolností jakkoli pomáhat. Ať se bude dít cokoli, jakmile budete dole, jste v tom sami. A v krajním případě, pokud by se zdálo, že by mohl být Bohatýr jakkoli... zamořen, což je čistě na mém posouzení, mám ho zničit. Vyjádřil jsem se jasně, kapitáne?“ „Naprosto,“ odušil chladně Mltchoun. „Viděl jsem záznamy prvního výsadku. Nic neriskovat. Mltchoun končí.“ Bartekův obličej z obrazovky zmizel, nahradila ho záhadná planeta Grendel a Mltchoun vycítil i uslyšel, že Krusta vedle něj neklidně přešlápla. Pootočil se a podíval se na ni.

„Nějaký problém, vyšetřovatelko?“

Krusta si jen odfrkla. „Mysli si, bůhvíjak není skvělý. Jediné, na co se kdy zmohl, bylo vydávat rozkazy z týlu. Za celý život pravděpodobně osobně nebyl v žádné řepě. Miláček akademie, ale žádný charakter. Žádný opravdový charakter.“ „Nemal si s tím hlavu, vyšetřovatelko. Už jsme se kolikrát dostali z pěkné kaše a bez jakékoli pomoci.“

„Jenže to jsme se alespoň nemuseli obávat, že na nás někdo z našich bude pálit zezadu.“ Nenápadně mžikla okem po bezpečnostním důstojníkovi, který u ovládacího panelu nevzrušeně studoval poslední záznamy senzorů. „Nejsme v bezpečí dokonce ani na vlastní lodi. R. Oclmach. Tak přemítám, co to R vlastně znamená. Rapi, Rejdi... Reptal?“

„Pravděpodobně všechno trojí,“ odvětil smířlivě Mltchoun.

„Ostatně si to můžeš najít v počítačových záznamech.“

„To už jsem zkoušela. Je tam pod osobních ochranným kódem. Určitě je to něco trapného.“

„Nevšímej si ho. Uděláme, co musíme, jako vždycky. Já jen doufám, že budeme mít větší štěstí než posledně. Na Nebalamutě to bylo dost zlé, ale vypadá to, že Grendel by nám dokázal pěkně zavařit, kdyby se mu zachtělo. Škoda, že z prvního výsadku nikdo nepřežil. Rád bych měl dojmy z první ruky, abych věděl, co nás tam čeká.“

„Jeden přežil,“ odvětila Krusta. „Vyšetřovatelka. Zrovna ta. Vůbec jí nedošlo, co jim hrozí, a cestou se někde zdržela.“

„Mohlo mě napadnout, že i když nikdo jiný, tak vyšetřovatel přežije. Co se s ní stalo?“

„Odeslali ji na Peklosvět.“

„Kde je všem naprosto k ničemu. Typické. Přesto mne překvapuje, že ji nepopravili.“

„To už zařídí Peklosvět.“

Mltchoun se rozhodl nechat to téma být. Krusta je na řeči o vyšetřovatelích zjevně háklivá. Čeká se od nich, že budou dokonalí, spolehliví a nikdy neselžou. Mají to v popisu práce.

Stejně jako od kapitána se čeká, že si bude vždycky vědět rady... Mltchoun se pousmál a opřel se. Je načase udělat si nějakou představu o sestupu. Začne tím, že si z bezpečné vzdálenosti dobře prohlédne místo, kde přistanou. O místě přistání už rozhodnuto bylo a dálkově řízené stroje už pilně stavěly přistávací rampy. Mltchoun si pustil obraz na svou osobní obrazovku a zamyšleně vraštil čelo. Na Grendelu nezůstal žádný pevný povrch. Všude jen popel. Mltchoun vybral právě toto místo, protože jedna z mála věcí, na které se jeho senzory dokázaly shodnout, byla, že tam je ani ne míli pod povrchem Krypta. Což byla zatím ta nejsnadněji dosažitelná. Dálkově ovládané důlní stroje se už k ní touto dobou prokopávaly.

Kromě toho tam nebyla jen Krypta. Kolem ní se v okruhu několika mil rozkládalo město či spíše to, co z něho zbylo. Na povrchu nezůstala po opuštěných městech ani stopa. Po sežehnutí nezůstalo nic než nekonečné moře popela od pólu k pólu.

Ale pod popelem ležely zbytky neznámé civilizace, jichž se nějakým zázrakem zkáza nedotkla. První kontaktní tým se dostal ke Kryptě tak, že prošel podzemním městem. Málem z toho všichni zešileli. V tom městě bylo cosi pro lidský mozek nesnesitelného. Senzory nedovedly o městě nic moc říct, leda to, že tam je a že je naprosto opuštěné. A přímo uprostřed na míle rozlehlého města leží hlavní Krypta Spáčů: kolosální ocelová hrobka velikosti hory. Jenže to, co v ní spí, má velmi lehký spánek.

Mltchoun si prostudoval záznamy prvního týmu o městě, do nějž vstoupili, ale moc chytrý z toho nebyl. Záznamy byly neúplné a to, co se z nich dalo vyčíst, ho rozhodně nijak nepotěšilo. Detaily byly příliš zvláštní, nepochopitelné, příliš odlišné od všeho, s čím se kdy Mltchoun setkal. Dokonce i Krusta přiznala, že ji ty záběry dráždí, a to měla s neznámým větší zkušenosti než všichni ostatní na Bohatýrovi dohromady. I když někteří tvorové na palubě jsou taky pěkně divní. Mltchoun se nad tou myšlenkou krátce ušklíbl. Přistání se blížilo a on by měl znovu zkontrolovat výsadek. Přes svou obrazovku se spojil s velícím seržantem Angelem Nullou a zdvořile kývl na tu širokou, maličko zakaboněnou tvář.

„Tak jak se tví chlapi činí, seržante? Někaké problémy?“

„Nic, co bych nezvládal. Byli důkladně seznámeni s tím, co se stalo s posledním kontaktním výsadkem, takže nejsou z vylovení zrovna nadšení, ale alespoň vědí, do čeho jdou. Trojitý přiděl jim vykouzlil na tváři úsměv a ty nové bojové drogy by měly taky pomoci. To, čím nás zásobili, by udělalo vražedné zabijáky i ze svatých. Ale myslím, že si je necháme pro případ nouze. Chemická odvaha je fajn, ale já dávám přednost té přirozené. Osobně vkládám větší důvěru v nejmodernější zbraně, které nám dali. Sakra fajnové. Dobíjecí lhůta je pořád nejméně dvě minuty, ale co se týče čistě síly a ničivých účinků, nikdy jsem nic takového ještě neviděl. Dávají mi hřejivý, uklidňující pocit bezpečí už jen od pohledu.“

„To rád slyším, seržante. Ale asi bych ti měl připomenout, že první kontaktní výsadek byl také po zuby ozbrojený a zjevně jim to moc nepomohlo. Takže chci, aby měli všichni kromě disruptorů svazek šrapnelů, tříštivé granáty, zápalné bomby a silové štíty. Na výdajích nezáleží, o všechno se postarám.“

Naložíte na své muže, co jen unesou tak, aby se ještě mohli volně pohybovat. Kromě toho pro dva z vás uvolním dvě přenosná disruptorová děla a silové pole. Ať se připraví, za hodinu začne sestup.“

„Rozumím, kapitáne.“ Seržant Nulla ještě zaváhal. „Pane...“

S bitevními espery jsme už spolupracovali, ale... s vampýry? Opravdu budou ve výsadku?“

„Přesně tak, seržante. Máte s tím nějaký problém? Chtěl byste snad, abych vojákům rozdál česnek a krucifix?“

„Ne, pane. Nemám s tím problém, pane.“

„To rád slyším.“

Mltchoun přerušil spojení a seržantova ustaraná tvář z obrazovky zmizela. I když s tím seržant přímo nevyrukoval a nic konkrétního neřekl, Mltchoun věděl, na co myslí. Vampýři se na rozdíl od vojáků a dokonce i na rozdíl od esperů nechovali zrovna jako ukázněná bojová jednotka, spíš to byly zbraně, které člověk nasměroval na cíl a pak se stáhl a nechal je, ať si nějak poradí sami. Ale ani s bitevními espery se nezacházelo zrovna snadno. Ti se pohybovali na hranici šílenství, jenže jinak by nebyli schopni unést bojové situace. Dokud je člověk nepotřeboval, obklopil je esp-rušičkami, pak je vypustil a doufal v co nejlepší výsledek. Relativně byli mocnější a drtivější než běžné disruptorové dělo, jenže jste se nikdy nemohli spolehnout na to, že se zastaví, až budete chtít. Oficiálně byli vyřazení a fakt, že císařovna trvala na zařazení těch několika posledních do této mise, vypovídal dost o tom, jak nebezpečné to pravděpodobně bude. Mltchoun se už na začátku rozhodl držet je až do přistání ve stázi. Bylo to bezpečnější pro všechny.

Jen ho mrzelo, že nemůže udělat to samé s vampýry.

Zamyšleně sraštil čelo. Vampýři byli úředně Oclmachovi mazanci a operovali výhradně pod přímým velením bezpečnostního důstojníka. Byla to jejich poslední šance prokázat, že jsou potřební. Jestli se na této misi nevyznamenej, bude projekt Vampýr zastaven. To by je mělo povzbudit, aby poslouchali rozkazy a nedělali moc problémů, ale ve víc Mltchoun ani nedoufal. Vampýři byli vynikající válečníci jako jednotlivci, rychlí, silní a naprosto neohrožení, ale pro spolupráci s jinými oddíly byli naprosto k ničemu. Ta jejich neutuchající žízeň, která je hnala, z nich dělala náruživé válečníky, jenže náchylné k... neshodám. Mltchoun si povzdychl. Odsouval to, dokud mohl, ale musí s nimi promluvit. Spojil se s jejich kajutami a trpělivě čekal.

K úlevě všech zúčastněných jim vyhradil oddělené prostory na zádi a držel je stranou od ostatní posádky.

Na obrazovce se objevil obličej mrtvého muže. Pleť měl bledou a bezkrevnou a výraz chladný a vzdálený, jako by

poslouchal nějakou poutavou píseň, kterou živí neslyší. Za ním se rýsovala kajuta vampýrů, tmavá jak noc. Měli to tak raději.

Mltchoun si odkašlal a vzápětí toho zalitoval. Význělo to jako slabost.

„Tady kapitán. Za hodinu jdeme na sestup. Jsou tví lidé připraveni?“

„Ano, kapitáne. Už jsme celí žhaví začít.“ Vampýři měli vlastního velitele podléhajícího přímo Oclmachovi, mělo to něco společného s alfa dominancí. Prostě jen další záležitost, kterou lidé na rase, již sami stvořili, nechápali. Podle záznamů se tento vampýr jmenoval Ciannan Budd. Kdysi to byl živý muž s nadějemi, sny a lidskými emocemi. Zabili ho, naplnili mu cévy umělou krví a jestli teď ještě měl nějaké city, nebylo to nic člověku blízkého. Mltchoun měl jazyk suchý, až ho každé slovo bolelo, ale přinutil se hledět mu zpřímá do očí a neuhnout.

„Jsou nějaké problémy s krevní náhražkou, kterou jste dostali?“

„Výživuje, ale přece jen je to jen náhražka. Neuspokojuje.“

V tom bezvýrazném, rezolutním hlase bylo něco, z čeho Mltchounovi naskakovala husí kůže, ale nedal to na sobě znát.

„Buďte v pohotovosti. Spojím se s vámi těsně před výsadem.“

Vampýr přikývl a ze své strany spojení přerušil. Mltchoun si tiše povzdechl a pomalu se uklidňoval. Usoudil, že mohlo být i hůř. Mohli to být hádoidi.

„Nemůžeme jim věřit,“ poznamenala vcelku lhostejně Krusta. „Nejsou to lidé.“

„To se říká o vyšetřovatelích už léta,“ poznamenal chladně Mltchoun. „Vampýři jsou v některých situacích užitečná zbraň a budou své úkoly plnit ze stejného důvodu jako my: Protože z Grendelu máme šanci dostat se živí jedině v případě, že budeme své povinnosti plnit na sto procent. Starosti s vampýry přenech mně. Ty se budeš soustředit na Spáče.“

Krusta jen pokrčila rameny. „Tak mi nějakého ukaž a já mu budu věnovat svou neutuchající pozornost. Ale pořád říkáš my. Ještě stále trváš na tom, že se zúčastníš výsadku osobně?“

„Ano. Až otevřeme Kryptu, budeme se muset rozhodovat ve spěchu, a já to nechci nechávat na Oclmachovi.“

„Opět mluvíte o mně?“ ozval se Oclmach, který se nehluchně vynořil vedle Mltchouna na druhé straně. Mltchoun mu neudělal tu radost, že by polekaně nadskočil.

„Jen říkáme, že bychom se mohli ještě naposledy podívat na záznamy, které zůstaly po prvním kontaktním týmu. Je to strašná podívaná, ale je to nutné. Cokoli, co z toho zjistíme, by nám třeba mohlo zachránit život. Vždycky je tu možnost, že si všimneme něčeho nového, co nám bude k užítku.“

Oclmach s kamenným výrazem přikývl, Mltchoun zadal tajný kód a všichni se mlčky zadívali na záznam, který se objevil na jeho obrazovce. Většina záznamů z kamer prvního týmu však byla k ničemu. Kamery fungovaly, jen dokud tým nevstoupil do podzemního města, pak začala nějaká neznámá technologie kamery rušit. Záznam vypadal, zničehonic se ztrácel a výsledkem byla koláž záběrů lidí, prostředí, událostí. Navíc byla spousta záběrů rozmazaná a zastřená, jako by se události vyvíjely příliš rychle na to, aby je kamery stačily zachytit. Počítačové korekce moc nepomohly. Na záznamu bylo hrozně moc neznámých zvláštností a odlišností a počítače neměly ve svých souborech nic, s čím by to mohly porovnat. Mltchoun se nemohl zbavit dojmu, že mu to zase tak nevadí. Měl pocit, že na to, aby z toho člověk zešedivěl, stačí sledovat celý záznam tak, jak je, nijak neupravovaný.

Záznam se skládal z celkových záběrů přerušovaných krátkými detaily. Začínal letnými záběry na nepříjemně tmavé prostředí. Obrovské budovy nebyly osvětlené a jak tým postupoval, pomalu se po nich jako vleklé myšlenky posouvaly podivné táhlé stíny. Nestály tam jen domy. Jako spící hadi ovinutí kolem budov či jako zhoubné nádory prorážející ze zdi a oken tu byly neznámé stroje a zařízení všeho druhu, jako zlý sen plný pokroucených lesklých materiálů, které vypadaly jako živé. Byly tu stroje, které dýchaly, a závit potrubí lesklé potem. Podivné tvary s nehybnými očima a věci, které vypadaly, že se snad pohybují, dokud jste se k nim nepřiblížili. Kontaktní tým se pohyboval mezi budovami jako krysy lapené v labyrintu a nemající naději ho někdy pochopit, a jejich hlasy byly čím dál horečnatější a hysteričtější.

Jejich světla přejížděla výjev jako blesky v bouři, hned zblízka, hned zdálky, až nakonec došel kontaktní tým k velkým ocelovým dveřím do Krypty Spáčů. Podle počítačů byly třicet stop vysoké a deset stop široké a byly to obrovské, hladké lesklé ocelové desky, na nichž nebylo ani stopy po otevíracím mechanismu. Tým nějaký čas brousil kolem, pak ztratil trpělivost a odpálil je přenosným disruptorovým dělem.

Dveře se rozletěly, v Kryptě vzplanulo světlo a ven se vyhrnuli Spáči.

Pistole zoufale pálily, ale neznámí byli všude. Obrovští tvorové, osm až deset stop vysokí, ve stříbrné ostnaté zbroji, která s nimi snad byla srostlá. Všude se zlověstně otvíraly tlamy plné ocelových zubů. Z čelistí kapala krev. Vojáci pálili hlava nehlava. Míhaly se meče. Ozýval se křik a nárek. Neznámí se mezi ně hnali navzdory své velikosti tak rychle, že se to skoro nedalo sledovat. Ruce jak pařáty utrhly komusi hlavu – tělo ušlo ještě pár kroků, než se zhroutilo. Další stvůra rozervala vojákovu břicho, brnění mu bylo k ničemu, a vrazila mu hlavu do útrob. Do vzduchu stříkala krev, do toho se míhaly záblesky palcích pistolí a ozývaly výkřiky bolesti a hrůzy.

Celou obrazovku zaplnil jakýsi obličej, prosebný, zoufalý, vzápětí ho cosi chňaplo a strhlo pryč. Před kamerou se na chvíli zastavila jedna stvůra omotaná lidskými střevy.

Nějaký voják jí vrazil pistoli do tlamy a uštěřil jí hlavu. Další stvůra mu zaryla pařát do zad, až drápy vylezly hrudí ven, a mávala mrtvým tělem jako vlajkou. Jiná utrhla komusi spodní čelist a dokud ji neroztříštila, používala ji jako palici. Ty stvůry lezly po zdech a po stropě jako obrovský absurdní hmyz. Padl poslední voják, stvůry se přehnal přes mrtvolu a zamířily na povrch. Obrazovka ukázala pohasínající světlo a pak oslepla.

Mltchoun ještě chvíli seděl a hleděl na prázdnou obrazovku, pak se k ní naklonil a vypnul ji. Mohl se na ten záznam dívat nesčetněkrát a nikdy neztratil na působivosti. Všichni, kdo ty výjevy natáčeli, už byli mrtví, jejich záznam uchovaly lodní počítače. Pořád mu připadalo neuvěřitelné, že ti neznámí povraždili kontaktní tým tak snadno. Ale viděl

meč, který se zlomil o neznámou karmínovou zbroj, viděl, jak se od ní odrazil paprsek disruptoru a stvůra neutrpěla ani škrábnutí.

Začal přemítat, jestli by je vůbec zastavilo něco jiného než sežehnutí.

A to jsou ty stvůry, které má na přání císařovny pochytat a vycvičit z nich přepadové jednotky.

„Myslím, že toto vojákům při instruktáži ukazovat nebudeme,“ usoudil Oclmach. „Jen by je to znervóznilo.“

„Já jsem jim to už ukázal,“ odvětil Mltchoun. „Podle mých zkušeností vydrží informovaní vojáci víc.“

„Pak tedy s tvým svolením, kapitáne, připravím všechno na vylovení. Ještě musím udělat pár opatření.“

„Udělej, co musíš,“ odtušil Mltchoun. „Spouštíme se přesně v celou. Jestli do té doby nebudeš připraven, půjdeš dolů po svých.“

Oclmach stroze přikývl a opustil můstek. Krusta si pohrdavě odfrkla.

„Ten chlap by se měl trochu uvolnit a pořádně jíst. Víš určitě, že další záznamy z prvního kontaktu nemáme?“

„Toto je všechno, na čem je něco vidět. Ostatně víc bych asi nevydržel. Myslím, že něco tak nestvůrně vražedného jsem ještě neviděl.“

„Přesně tak,“ odvětila Krusta a zazubila se. „Už se nemohu dočkat, až dojde k boji zblízka. Už jsou to celé věky, co jsem měla opravdu náročný úkol.“

Potíž je v tom, napadlo Mltchouna, že ona to asi myslí vážně.

Povrch Grendelu byl ve skutečnosti ještě depresivnější než na obrazovce. Obrovské moře popela se táhlo do všech stran, hladké, jednotvárné a mrtvé. Popel se vznášel ve vzduchu a barvil bledé sluneční světlo do ruda, až se zdálo, že sama obloha krvácí. Pět modulů z Bohatýra jeden po druhém dosedlo na speciálně zkonstruované přistávací rampy plovoucí na popelu, vyčkaly, až se kontaktní tým vyloží, a zase se zvedly.

Kapitán Mltchoun si zvykal na novou gravitaci a rozhlížel se kolem sebe. Cítil se trochu těžší, než byl zvyklý, ale to zvládne.

Dýchací přístroj, který měl zabudovaný v límci stejnkroje, mu obklopil hlavu bublinou čerstvého vzduchu. I kdyby mohl dýchat tu k zvracení odpornou atmosféru, kterou Grendel nazýval vzduchem, tak by ho v několika vteřinách zadusil a oslepil popel. Se smíšenými pocity se díval, jak moduly vystřelily nahoru a mizí na krvavé obloze. Bez nich si už opravdu musí poradit sám.

Podíval se na svůj tým a bez překvapení zaznamenal, že se už rozdělili na tři skupiny – vojáky, espery a vampýry.

Všichni hleděli na něj a čekali na rozkazy. Jako by on měl – na rozdíl od nich – nějakou představu, co mají dělat. Ale když jste na pochybách, tvařte se sebejistě.

„Dobrá, věnujte mi pozornost! Zásluhou důlního zařízení čeká pod těmito rampami zdviž, kterou sjedeme dolů do pohřbeného města. Špatná zpráva je, že pojme jen patnáct lidí naráz, takže první půjdou dolů vojáci a prověří to tam. Když bude vše v pořádku, půjde dolů vyšetřovatelka s espery a pak Oclmach a jeho vampýři. Chopte se zbraní, dámy a pánové. Jak se něco pohne a nebude to nikdo z našich, střílejte. Nečekejte na mé svolení. A jakmile se dostaneme dolů, mějte se na pozoru. Ta neznámá technologie možná má nějaký špatný vliv na lidskou mysl. Hlavně se soustřeďte na své poslání a všechno by mělo být dobré. Někaké problémy?“

„Chceš ty špatné zprávy, nebo ty opravdu zlé?“ otázala se Krusta.

„Vyklop to na rovinu,“ odtušil ztěžka Mltchoun. „Co zase krachlo?“

„Předně jsme ztratili veškeré spojení s Bohatýrem. Dole v tom městě je něco, co ruší naše komunikační systémy. Což je určitý pokrok od doby, kdy tu byl první tým. A to znamená, že pokud bychom v případě nouze potřebovali odletět, jsme namydlení.“

Nemůžeme přivolat pomoc, posily ani odvoz. Budeme tu trčet, dokud se moduly v dohodnutou dobu nevrátí. Což je každé čtyři hodiny. Možná by stálo za povšimnutí, že první tým vydržel všehovšudy dvě hodiny a sedm minut.“

„A ty opravdu zlé zprávy?“ otázal se po chvíli Mltchoun.

„Důlní zařízení se zřítlo. Zdviž ještě funguje, ale šachta dosahuje jen na kraj podzemního města. Což pro nás znamená přinejmenším hodinu pěší chůze městem, než se dostaneme ke Kryptě.“

Velkolepé, pomyslel si Mltchoun. Prostě velkolepé. A on spoléhal hlavně na to, že budou schopni vyhnout se dlouhému působení neznámé městské technologie a jejímu vlivu na lidský mozek. Také to znamená, že mají mnohem méně času vypořádat se s tím, co vyleze z Krypty. Mltchoun usilovně přemýšlel.

„Máme nějaké tušení, proč se důlní zařízení zřítlo?“

„Ne. Telemetrie vypadla spolu s komunikačními systémy.“

Trošku lepší zpráva je, že alespoň zdviž ještě funguje. Zatím.“

„Takže i když s ní sjedeme dolů do města, nikde není záruka, že bude ještě fungovat, až se budeme chtít vrátit nahoru?“

„Vystihl jsi to přesně.“

„Úžasné. Dobrá, mise pokračuje podle plánu. Na rozdíl od prvního týmu máme bitevní espery a esp-rušičky. Doufejme, že nás jedno nebo druhé před účinky města ochrání. Jestli ne, tak budeme mít příležitost zjistit, jak jsme odolní. Ať se dají vojáci do pohybu, vyšetřovatelko. Čas nám nehraje do ruky.“

Cesta dolů výtahem se změnila na jakýsi antiklimax. Ve zdviži nebylo k hnutí, ale zato tam panovalo horko, dusno a nevšední klaustrofobie, ale protože všichni byli plni úvah na téma nadcházejících hrůz, nikdo ani nenadával. Vzhledem k tomu, že komunikační systémy vypadly, nemělo smysl čekat, až vojáci všechno prohlédnou, takže Mltchoun a vyšetřovatelka šli dolů s první várkou esperů a doufali, že je všechno v pořádku.

Město samotné působilo klidně a mírumilovně, ale Mltchoun se nemohl zbavit dojmu, že je to ticho hřbitova. Vojáci už sestavili perimetr a tmou rozehnalo jasné světlo. Pistole měli pohotově a vypadali navýsost ochotně je při první příležitosti použít.

Krusta se vydala zkontrolovat perimetr a přitom si pobrukovala cosi veselého a Mltchoun přesunul espery kousek stranou, kde utvořili skupinu. V tuto chvíli měl v chodu všechny tři esp-rušičky a doufal, že vytvoří dost silné pole na to, aby ochránil celý tým. Ale pro jistotu dal esperům instrukce, aby zvedli psionickou stěnu, kdyby se to ukázalo jako nutné. Lhostejně souhlasili, jejich oči bloudily kdesi daleko. Mltchoun jim nemohl nic vyčítat. Sám měl co dělat, aby se neotáčel a nezářel ven do tmy. Tam může být cokoli. Naprosto cokoli.

Vampýři trpělivě čekali na rozkazy, neboť Oclmach byl plně zaměstnán vyjeveným zíráním kolem sebe. Hledět na město na obrazovce bylo zjevně něco naprosto jiného než vidět ho zblízka na vlastní oči. Všiml si, že se na něj Mltchoun dívá, sklápěl ústa a začal zuřivě velet. Vampýři se beze spěchu seřadili kolem něj do řádného útvaru. Oclmach byl zjevně rozhodnut za všech okolností přežít, aby pak o tom mohl všem vyprávět. Mltchoun se smutně ušklíbl. Není to špatný nápad, obklopit se hradbou vampýrů. Zalitoval, že na to nepřišel první. Krusta se vrátila od perimetru a on nasadil svůj neklidnější, nejrozsáhlejší a nejsebevědomější výraz. I když ani nevěděl, proč se vůbec namáhá, ještě nikdy ji tím neošálil. Bezmyšlenkovitě na něj kývla a tiše mu zašeptala:

„Perimetr zatím funguje. Nezaznamenává žádný pohyb, ale dálkové senzory fungují špatně. Musíme počítat s tím, že veškerá naše technika může pod vlivem města selhat. Což by znamenalo žádné pistole, žádné štíty, nic. Může to dopadnout tak, že půjdeme do přímého boje se Spáči ozbrojení jen meči a nejhoršími úmysly. Nechce se mi ani pomyslet na to, že by selhaly dýchací přístroje. No, vždycky tu jsou ještě vampýři. Ti jsou dost vražední sami o sobě a jejich síla a rychlost nejsou odkázané na techniku. Možná, že naši nadřízení věděli, co dělají, když trvali na tom, abychom začlenili do týmu vampýry. Jak se drží esperi?“

„Těžko říct. Chovají se vcelku ukázněně, ale to není u bitevních esperů nic neobvyklého. V tuto chvíli spoléhám na to, že nás i je ochrání esp-rušičky. Ať vojáci vyrazí, vyšetřovatelko.

Čím méně času tady dole strávíme, tím lépe.“

„Otravo,“ zavrčela Krusta. „Vždycky kazíš zábavu.“

Vojáci pochopili. Zbraně měli pohotově a rozsvítili si světla na přilbách. Kamery, které měli na ramenou, ještě fungovaly, i když nemohly živě přenášet na Bohatýra. Jediná možnost, jak zachovat záznam z této výpravy, je ta, že se s ním někdo vrátí na povrch. Krusta se dala do pohybu s vojáky. Oči jí zářily, jen jen se třásla na nějakého nepřítele, který bude tak hloupý, že si s ní něco začne. Za ní šel Mltchoun s espery, protože na ně chtěl dohlédnout osobně. Těm bylo prostředí lhostejné, znaveně se plahočili se svěšenými hlavami. Těžko říct, jestli to způsobila tíživá atmosféra města nebo to byl ochromující důsledek esp-rušiček. Oclmach a jeho vampýři se zařadili na konec. Vypadalo to, že vampýry město nijak netrápí, ale když už člověka jednou zabijí a pak vzkřísí, tak už ho asi z míry jen tak něco nevyvede. Dva z nich nesli jakési velké zařízení, o němž Mltchoun nebyl informován. Když se na to bezpečnostního důstojníka ptal, vysloužil si chladný pohled a strohou odpověď, že mu do toho nic není. Zjevně to byla nějaká tajná zbraň, kterou měl Oclmach vyzkoušet, bude-li k tomu příležitost. Jen další záhada, do níž Mltchoun nebyl zasvěcen. Pousmál se. Ta pitomost beztak už asi nefunguje.

Vstoupili do města a všechno se ještě zhoršilo. Ze všech stran je tísnily obrovské budovy a nezřetelné konstrukce, děsivě velké a klaustrofobicky tíživé. Někdy jim cestu zahradil záhadný výčnělek, který museli přelézt nebo podlézt. Povrch byl na dotek až slizce hladký. Pohybující se světla okolí tu odhalovala, tu skrývala ve stínu, za což byl Mltchoun pro tentokrát spíš vděčný. To, co viděl, mu úplně stačilo.

To město bylo jako zlý sen z masa i oceli, nepřirozená kombinace dýchajícího kovu a svalů ze stříbrných drátů. Oblé válce pulsovaly jako zářivá střeva a čerpadla tepala jak srdce s obrovskými pohyblivými se chloupkami. To, co kdysi možná bylo živými tvory, bylo součástí fungujících strojů. Byla tam složitá zařízení s očima a vnitřnostmi a dlouhými kovovými údy vybihačícími do prázdna. Věci tu stály a pohybovaly se bez důvodu a když je kontaktní tým mýjel, pomalu se otáčely a sledovaly ho.

Byly tam obrovské, pomalé stroje, které vypadaly jako vyrobené a zároveň vyrostlé, a ve stínech se míhalo cosi malého kovového s jasnými očima na tykadlech. Vojáci zatím odolali pokušení po tom pálit, ale už jim docházela trpělivost. A na skupinu jako temný mrak dolehla skoro hmatatelná úzkost. Všichni na sobě cítili upřené pohledy, všichni si stísněně uvědomovali, že je něco poslouchá na každém kroku. A všude bylo všechno slizké, hladké a funkční, jako by si výrobci a strojníci jen na vteřinku někam odskočili a mohou se každým okamžikem vrátit.

Mltchoun zrychlil a zařadil se vedle Krusty.

„Nepřipomíná ti to něco?“ zeptal se tiše.

„Jo. Tu neznámou loď a základnu na Nebalamutě. Biomechanika. Kříženec živé organické hmoty a fungující technologie, daleko mimo veškeré poznání, kterého jsme dosáhli my.“

„Mohla by být nějaká vazba mezi těmi neznámými na Nebalamutě a tím, co vybudovalo toto město?“

„Je to možné. Ale ta cizí loď ztroskotala na Nebalamutě teprve nedávno a tyhle ruiny jsou staré. Podle toho, co sdělovaly Bohatýrovy senzory předtím, než se začaly chovat tak divně, tak je tu to podzemní město déle, než trvá civilizace lidské rasy...“

To člověka nutí k zamyšlení, že?“

Jak zvolna sestupovali ke Kryptě, všechno se ještě zhoršovalo. Fantastické konstrukce se kolem nich stahovaly, záhadné a tísnivé, až byl tým nucen kráčet husím pochodem za sebou.

Nahloučené obrysy a stavby vyvolávaly dojem nějakého účelu a funkce, ale ne natolik, aby to bylo srozumitelné. Úhly a rozměry byly nějaké divné, jako by spolu tvořily cosi pouhým okem neviditelné. Vojáci sebou nervózně trhali a začali být popudliví. Někteří páliili z pistolí do tmy, ale nemohli či nechtěli vysvětlit, proč. Osobní silové štíty přestaly bez zjevného důvodu fungovat. Mltchoun se pokusil vypnout esp-rušičky, aby zjistil, jestli by esperi nedokázali ochránit tým lépe, ale ti začali tak hystericky vyvádět, že esp-rušičky zase rychle zapnul, aby nepřišli o rozum. Postihlo to dokonce i vampýry. Semkli se k sobě a na mrtvých tvářích bylo vidět chladnokrevné, soustředěné napětí. Oclmach

vypadal jako uzlíček nervů, jen vytřeštěné oči a třesoucí se rty. Mltchouna začalo z toho napětí bolet mezi lopatkami a připadalo mu, že nemá tak jasnou hlavu, jak je zvyklý. Chvillemi ztrácel nit myšlenek a musel se tvrdě soustředit, aby je znovu zachytil. I Krustu přešlo veselé vtípkování. Kráčeli takhle teprve něco málo přes tři čtvrtě hodiny a byli hluboko v útrokách cizího města, když přišli o prvního člena.

Pod nohama muže krácejícího v čele se zničehonic otevřely padací dveře a rázem byl pryč. Ještě stačil zaječet a vzápětí zmizel ve tmě pod zemí. Mltchoun s Krustou se prodrali dopředu a zastavili se na kraji zející díry. Ještě dlouho poté, co jim z očí zmizelo blikající světlo na jeho přilbě, slyšeli, jak se křik vytrácí do ticha. Vojáci se shlukli kolem otvoru, svítili dolů, ale světlo neputovalo daleko a ve tmě neviděli vůbec nic.

„Máš nějakou představu, jak je to asi hluboké?“ zeptal se Mltchoun nakonec. „Mohli bychom spustit lano a jít za ním.“ „Senzory nefungují,“ odpověděla věcně Krusta. „Čidla pohybu nehlásí nic. Podle všeho, co víme, to může být bezedné.“

„Jdeme dál,“ rozhodl Mltchoun a napřimil se. Jakýsi voják se na něj nasupeně podíval.

„My své lidi neopouštíme, kapitáne.“

„Tentokrát to uděláte. Nemáme se k němu jak dostat, nehledě k tomu, že je dost nepravděpodobné, že je ještě naživu. Než se odtud dostaneme, přijdeme pravděpodobně o víc členů. Smířte se s tím. Jdeme. Když jsi tak horlivý, můžeš jít první.“ Voják se na něj zadíval. Z očí mu sršely blesky, jako by se chystal něco říct, ale pak se otočil a vyrazil úzkým tunelem dál. Mltchoun pokynul vojákům, aby ho následovali. „Držte se pohromadě a mějte oči na stopkách. Těžko říct, co je tu ještě za podobné pasti.“ Přes otvor se podíval na Krustu.

„Jsou nějaké naše přístroje v takovém stavu, aby předem odhalily takovéto věci?“

„Spolehlivě ne,“ odpověděla tiše vyšetřovatelka. „To město je... mate. Je příliš odlišné. Příliš cizí.“

Tým šel dál. Díru přeskočili a zpomalili, byli ostražitější. Všichni si pamatovali, jak dopadl první tým. Tehdy tu žádná propadliště nebyla. Jako by se město poučilo, jak se samo před vetřelci bránit.

Nástrahy na ně vyskakovaly ze všech stran, zničehonic a nečekaně. Ze zdi vystřelily špičaté kovové bodce a nabodly procházejícího vojáka. Visel na nich jako motýl na špendlíku a pak bodce zase zajely do zdi a jeho mrtvola spadla na zem.

Když mýjeli jeho tělo, vydával ten kov tiché mlaskání, zlověstné zvuky v tajuplném tichu. Výsadek nechal tělo ležet, kde bylo, a spěchal opatrně dál. Odnesou ho, až se budou vracet. Jestli půjde všechno hladce.

Procházeli poryvy horka a zimy a obojí bylo tak extrémní, aby to spálilo holé svaly. Jednou je v úzkém tunelu pronásledovalo uširvoucí vytí, a pak ten zvuk klesl na hloubku, která duněla až v kostech. Ale to jim neublížilo, a tak to ignorovali. Ve zdech se otevíraly kóje plné záhad a podivností, panely se s prasknutím odsouvaly a zasouvaly jako chňapající tlama. Do blízkých děr je táhla gravitace tak drtivá, že každý krok byl vyčerpávající námahou. Jeden esper se najednou na místě zastavil a začal se chichotat. Smál se a smál, až z toho přišel o rozum a nakonec se nad ním jeden voják slitoval a střelil ho do hlavy. Tým spěchal dál. Minula už hodina a oni ztratili sedm vojáků, jednoho espera a jednoho vampýra, který se nedíval, kam šlapal.

Mltchoun pohlédl na Krustu. „Jsi si jistá, že je to město opuštěné?“

Vyšetřovatelka jen pokrčila rameny. „Nakolik to byly schopny říct naše přístroje na lodi, nejsou nikde na planetě známky života. Nebo přinejmenším nic, co by ony označily za život.“

A přirozeně do Krypty proniknout nemohly. Třeba je celé to město živé...“

„A hladové.“

„To nutně ne. Nikdy není moudré přičítat jakémukoli neznámému vědomí lidské pohnutky. Tyto incidenty mohou být jeho způsob, jak se s námi snažit navázat kontakt.“

„V tom případě je mi hluboce odporná představa toho, co se nám snaží sdělit. Přesto si myslím, že nás určitě ujišťuje, že není ani trochu přátelské.“

„Může to být výstraha,“ odpověděla rozvážně Krusta. „Snaha sdělit nám, abychom se vrátili dřív, než dojdeme ke Kryptě, a snaha nám ukázat, co nás v ní čeká.“

„Ty prostě jen hýříš dobrými nápady, co,“ odušil Mltchoun.

Ohlédl se na tým, jehož konec mizel kdesi vzadu. „Oclmachu, ať jdou vampýři sem. Blížíme se ke Kryptě a já chci, aby teď šli v čele.“

„Proč?“ vyhrkl Oclmach.

„No jednak proto, že je lze mnohem obtížněji zabít, a jednak Oto, že jsem kapitán a prostě jsem se tak rozhodl. Proved’.“

„Rychlost jejich reakce je sice daleko větší než naše,“ souhlasil Oclmach, „a vydrží mnohem víc. Ale mají mnohem větší cenu, než aby se vyplatilo vystavovat je nějakému riziku, když to není nutné.“

„Oclmachu, oni půjdou dopředu. Ještě slovo a půjdeš první ty. Jasně?“

Bezpečnostní důstojník to chvíli zvažoval a pak neochotně přikývl. Tým se zvolna sunul dál s vampýry v čele. Vojáci si mezi sebou něco brumlali, nebylo jim jasné, jestli je to pro ně úleva nebo urážka. Kolem nich se pomalu pohybovalo město, temné, lesklé a pravděpodobně vědoucí. A konečně po hodině a sedmi minutách došli ke Kryptě. Byl to obrovský monolit, lesklé ocelové zdi se táhly, kam až světlo dokázalo proniknout tmou. Přístroje se z toho zbláznily, dokonce i ty, které do té chvíle fungovaly. Vampýři a vojáci zaváhali, teď, když se konečně dostali až ke Kryptě, tak se nějak zdráhali k ní přibližovat. Byla příliš velká, příliš rozlehlá na to, aby ji lidská mysl mohla obsáhnout. Mltchoun s Krustou šli k ní. Kapitán zvedl ruku, aby se dotkl lesklé oceli, a v posledním okamžiku zaváhal. Jako by ze zdi vanul chladný vítr. Cítil ho na tváři jako jemný tlak. Jeho odraz na oceli vypadal matně, zprohýbaně, jako příznak jeho samého, neblahá předtucha, která ho přišla varovat.

„Zvednout štít,“ řekl drsně a odvrátil se od zdi. „Nechci, aby přes nás proniklo něco do města, až to otevřeme.“

Vojáci vyběhli a horečnatě začali zapojovat generátor, šťastní, že mohou dělat něco, čemu rozumí. Nebyl to typický

generátor, seskládali ho ze součástek, které si nesli v batozích na zádech, ale vytvoří silovou stěnu dostatečně velkou, aby pokryla jakýkoli otvor, který doufali udělat do zdi Krypty. Poslední voják přikývl, že dokončil svůj úkol, a stiskl spínač. Objevila se zářící silová stěna, která oddělila tým a část stěny od města.

Ledva se maličko uklidnili a sebezjistě se na sebe podívali, došlo ke zkratu a silové pole se zhroutilo. Z generátoru se zvedl proužek dýmu. Pár odvážnějších vojáků ho vzalo a šlo s ním stranou, aby ho prohlédli a zjistili, co se pokazilo. Krusta se podívala na Mltchouna.

„Skvělý začátek.“

„Dokážete ho dát do pořádku?“ zeptal se Mltchoun vojáků.

„Vůbec nevypadá jako porouchaný,“ odpověděl mu tichý, rozpačitý hlas. „Myslím, že to udělala ta Krypta, že byl prostě moc blízko. Všechny mé přístroje se zbláznily. Hlásí naprosto nesmyslné údaje. Ale na silový štít klidně zapomeň. Tady dole ho nemáme jak zprovoznit.“

„A co silové pole? To potřebuje mnohem méně energie.“

Vojáci najednou jako jeden muž od generátoru odskočili. Pevná konstrukce se začala tavit a začaly z ní líně odtékat dlouhé, mělké proudy roztavené plastoceli. Mltchoun na to ohromeně zíral. Tento materiál se taví při tisících stupních. Žár tak silný, aby roztavil plastocel, by s přehledem udělal z celého týmu hromádku popele. Krusta přistoupila blíž a píchla do jednoho proudu špičkou meče. Z ocelového hrotu se zakouřilo, ale jinak vypadal nepoškozeně.

Vyšetřovatelka meč zase zvedla a zkusmo ke špičce přičichla.

„Zajímavé,“ řekla nakonec.

„Hodláš k tomu ještě něco dodat?“ zeptal se jí po chvíli Mltchoun.

„Teď zrovna ne,“ odvětil Krusta. „Musím si to rozmyslet.“

Zamyšleně svažila čelo a odešla.

„To udělej,“ zavolal za ní Mltchoun a podíval se zpátky na vojáky. „Připravte disruptorová děla. Zajistěte si, abyste měli dobré palébné pole pro pistole. Teď je ještě mnohem důležitější, aby se přes nás nic nedostalo.“

Vojáci se zase pustili do práce a sestavovali z donesených součástek děla. Oclmach se přesunul k Mltchounovi.

„Opravdu si myslíš, že děla budou lepší než generátor?“

Mltchoun pokrčil rameny. „Nemám ponětí. Ale buď budou lepší, nebo jsme se sem táhli zbytečně. Podle záznamů prvního týmu potřebujeme na to, abychom do této stěny udělali díru, dvě děla.“

Vracela se k nim Krusta. „Nevíme, proč něco funguje a něco ne,“ poznamenala. „Kdykoli můžeme o cokoli přijít. O pistole, světlo...“

Oclmach se rozklepal. „Když si představím, že tu jsme lapeni ve tmě...“

Krusta jen pokrčila rameny. „To mě netrápí.“

To ne, pomyslel si Mltchoun, a ani bych to u tebe nečekal. Ale i vyšetřovatel musí dýchat.

„Nepropadejme zmatku, lidi. První tým měl určité obtíže, ale to, co je zabilo, nebylo selhání techniky. To udělali Spáči. My máme alespoň bitevní espery a vampýry, jejichž síla nespočívá v technice. Když už o tom mluvíme, esperi, pojděte sem.“

Přivlekli se k němu tupě a bez zájmu. Mltchoun se na ně ostře zadíval. „Vypínám esp-rušičky. V tomhle stavu mi nejste k ničemu. Chraňte se, jak můžete, ale až tu zeď otevřeme, chci, abyste na všechno, co vyjde, zaměřili všechno, co máte. Jasně?“

Esperi na něj zírali jako děti čekající na trest. Jeden z nich na něj hleděl s jakousi zlobou v očích.

„Neměl jsi nás sem vodit, kapitáne. My sem nepatříme, nikdo z nás. Toto není lidské místo, nemá lidské rozměry. Tam ve tmě jsou věci, na něž se ani neodvažujeme pohledět. Jestli nás tomu vystavíš, zemřeme.“

„Jestli nepřestanete kňourat a nebudete spolupracovat, zabiji vás,“ zavrčel Mltchoun. „K čertu, jste přece bitevní esperi. Máte být vycvičení na to, abyste si s takovými věcmi poradili. A teď se držte.“

Kývl na vojáky, ať vypnou esp-rušičky, a v první vteřině se nic nedělo. A pak se ten esper, který se ozval, zhluboka nadechl, o krok ustoupil a hlava mu explodovala. Mltchoun znechuceně vykřikl a oťrásl se, když se mu na stejnokroji rozstříkla krev a mozek. Další esper začal rychle a naléhavě mluvit jazykem, který nikdo neznal. Zbývající esperi se choulili k sobě, jako by je to mohlo utěšit, oči měli zavřené a veškerou silou svého mimořádného mozku se soustředili na ochranu sama sebe. V Mltchounovi se maličko pohnulo svědomí, ale okřikl ho. Na to teď není čas.

„Už jste se stabilizovali? Můžeme pokračovat v misi?“

Esperi jako jeden muž pomalu přikývli. Jeden z nich zabodl do Mltchouna výhružný pohled. „Udělej to. Udělej to, dokud ještě můžeš. Oni o nás vědí.“

Mltchoun se obrátil k vojákům obsluhujícím děla. Síla těch pevných, lesklých energetických zbraní ho vzpružila. Tady je dost energie na to, aby to vystřelilo díru do lodního trupu.

„Všichni ustupte. Na můj rozkaz obě děla vypálí. Teď!“

Obě děla vypálila zároveň a v tom šeru byly jasně energetické paprsky oslepující. Praskající energie přejížděla po ocelové stěně Krypty, aniž ji poškodila. A pak se ve stěně pomalu otevřely dveře dvacet stop vysoké a deset stop široké, neochotně couvaly dovnitř, jako by je pouhý tlak děl donutil, aby se ukázaly. Energetické paprsky zhasly a všichni bez dechu zírali na tmu za dveřmi, teď otevřenými do poloviny.

Mltchoun svíral pistoli tak pevně, až ho rozbolely klouby, připraven na příval dravého cizího života, ale nebylo tam nic, vůbec nic. Teď, když ustala palba z děl, se rozhostilo naprosté ticho. Jediným zvukem bylo hromadné oddechování napjatého kontaktního týmu. A pak vyskočil ze dveří jediný cizinec a vrhl se na tým tak šíleně zuřivě, až do vzduchu stříkala krev.

Byl obrovský a hrozný, ale jediný dojem, který z něj Mltchoun získal, byla lesklá šarlatová zbroj a rozeklané ocelové zuby. Míhal se mezi nimi rychlý jak myšlenka, zuby a drápy si rval a trhal cestu mezi vojáky, zvedal je a odhazoval jako

loutky.

Všichni pálili z pistolí, ale netvor nebyl nikdy tam, kam mířili.

Byl obrovský, rychlý a vražedný a zdálo se, že je snad všude zároveň. Disruptorové paprsky, které šlehaly po stísněném prostoru, srazily dva vojáky a jednoho vampýra. A pak zasáhli bitevní espeři toho tvora vlnou psychokinetické síly a ryzí silou své mysli ho drželi na místě. V té osnaté, krvavě rudé zbroji vypadal jako děsivý přízrak s mlhavě humanoidní postavou, jejíž srdcovitá hlava postrádala cokoli podobající se lidským rysům nebo výrazu.

Na okamžik všichni znehybněli. Pak se na netvora vrhli jako roj mravenců vampýři a svou nadlidskou silou se ho snažili stáhnout na zem, jenže vliv esperů už slábl. Bez ochrany esp-rušiček byly účinky města nad jejich síly. Netvor obrátil svou nelidskou hlavu a z úst a očí mu vystřelily paprsky praskající energie, která rázem rozmetala lidi na krvavou kaši. Ostře máchl tlapou, ze zbroje vyrazily nové bodce a probodly vampýry, kteří ho drželi. Z úst jim vytryskla černá krev, ale nekřičeli a nepustili ho. Z krvavě rudé zbroje vybuchl šrapnel a rozmetal několik vampýrů jako krvavý jehelníček.

„Sežehněte ho mentálně!“ ječel Mltchoun, ale espeři ho neslyšeli. Z nosů, uší a očí se jim valila krev, tekla po ztrhaných tvářích jako karmínové slzy a jejich vliv na netvora se najednou rozplynul. Tvor setřásl zbylé vampýry, jako by pro něj nic neznamenal. Předstoupila Krusta, pozorně zamířila disruptorem a čistou ranou střelila netvora do hlavy.

Energetický paprsek se odrazil od šarlatové zbroje, zhasl ve tmě a netvor zůstal netknutý. Oběma rukama popadl posledního vampýra, který přežil, utrl mu hlavu, odhodil ji a jako dítě na pikniku se zakousl do krvavého krku. A pak se obrátil, podíval se na Mltchouna a Krustu, kteří teď stáli vedle sebe, a obdařil je krvavým úsměvem jako nějaký démon z jakéhosi kybernetického pekla.

Mltchoun se rychle rozhlédl kolem sebe. Všichni vampýři byli mrtví a Oclmach byl zřejmě v šoku. Jen dva espeři a sedm vojáků se ještě drželo na nohou. Mltchounovi se udělalo špatně. Připadalo mu nemožné, aby jich bylo zabito tolik tak rychle.

Krusta odhodila pistoli a vytáhla z opasku zápalný granát.

Mltchoun jí položil ruku na loket a zadržel ji.

„Jestli ten granát použiješ v tak omezeném prostoru, tak nás ten výbuch upeče všechny. A navíc nemáme žádnou záruku, že to k něčemu bude. Ten ohyzdný bastard bez potíží odrazí všechny energetické paprsky.“

Krusta se pousmála. „Hodlám ho donutit, aby ho sežral.“

„To není špatný nápad,“ uznal Mltchoun, „ale máme ještě jednu poslední kartu. Oclmachu! Nastal čas na tu tvou tajnou zbraň!“

Bezpečnostní důstojník na něj tupě vytřeštil oči. Mltchoun krátce zanačoval. Vyrázil k Oclmachovi, netvor odhodil vampýrovo tělo a rozvážně, téměř nonšalantně se vydal k nim. Věděl, že nemají kam utéct. Mltchoun vypálil ze svého disruptoru na lesklé oči. Energetický paprsek bez účinku pohasl. Krusta potěškala granát a vrhla se na něj. Netvor ji rozmáchlým pohybem své předlouhé tlapy smetl z cesty. Narazila do ocelové stěny Krypty, v mrákotách sklouzla na zem a neodjištěný granát jí vypadl ruky. Mltchoun pevně sevřel meč. Netvorův úsměv byl velmi široký a velmi krvavý. A pak Oclmach aktivoval svou tajnou zbraň a všechno se rázem zpomalilo. Kolem netvora se utvořilo zářivé zlaté pole a netvor na místě strnul, ústa ještě roztažená v krvavém šklebu.

Mltchouna zaplavila vražedná zima, pronikala mu až do morku kostí a musel sebrat veškeré síly, aby se odvrátil pryč. I myšlenky se zpomalily a jen líně se převalovaly. Pak držel Krustu za loket a táhl ji z dosahu pole. Po chvíli byla schopná mu pomoci a oba se do vlekli k Oclmachovi a k jeho tiše bzučícímu stroji.

Život se jim rychle vracel a Mltchoun kývl na bezpečnostního důstojníka.

„Nakonec jsem rád, že jsem tě vzal s sebou. Co je to, ksakru, za vynález?“

„Stázový projektor, uvalí na cokoli stázi prakticky na jakoukoli vzdálenost. Žere energii jako blázen, ale je to zatraceně účinné.“

„Oprav mě, jestli se mýlím,“ ozvala se Krusta maličko příškrčeně, „ale myslela jsem si, že celý problém stázového pole je v tom, že ho nemůžeš vrhnout. Když ho potřebuješ, tak ho zřídíš, a pak ho buď zapneš nebo vypneš.“

„Už ne,“ odvětil Oclmach.

„A jak,“ otázal se poněkud nedůtklivě Mltchoun, „to přijde, že tento projektor funguje, když nefunguje nic jiného?“

„Tento maličký krasavec je založen na jiné technologii,“ odpověděl Oclmach. „Na stejné jako ten nový vesmírný pohon. Mám říkat víc? Ne, myslím že ne. Tato technologie je zjevně poněkud odolnější než ta naše. Pravděpodobně kompatibilní dokonce s... Nicméně doporučuji vzít toho netvora co nejrychleji nahoru a to utajeně. Pro jistotu.“

„Vydrž minutku,“ vyhrkl Mltchoun. „Proč jsi tenhle zatracený přístroj nepoužil v okamžiku, kdy se ten cizinec objevil? Proč jsi čekal, až bude většina z nás mrtvá?“

„Přesně,“ pravila výhružně Krusta.

„Ach tak,“ opáčil Oclmach. „Předně si ti technici, kteří mi tohle zařízení dali, nebyli stoprocentně jistí, že bude fungovat. Vlastně si zjevně spíš mysleli, že je tu malá, ale nezanedbatelná možnost, že jakmile se to zařízení zapne, mohutně exploduje. A to je důvod, proč jsem to odkládal, dokud to nebylo nanejvýš nezbytné.“

„Žádný div, že mi neřekli, co to je,“ poznamenal Mltchoun.

„Kdybych to věděl, nevzal bych to na palubu. Ah, k čertu, ten netvor je tvůj. Ať už ho nevidím.“

Oclmach nastavil řídicí mechanismus projektoru a netvor se dal pomalu do pohybu. Stázové pole ho nadnášelo, takže plul ani ne palec nad zemí. Bezpečnostní důstojník kráčel opatrně s ním, řídil ho před sebou a oba zmizeli ve tmě směrem zpátky na povrch. Mltchoun kývl na čtyři vojáky, ať jdou za Oclmachem a jeho úlovkem, a pak se rozhlédl kolem, aby zjistil, kolik lidí přežilo útok. Rozesmutnilo ho, ale nepřekvapilo, když zjistil, že mu z celého týmu zůstali už jen dva další vojáci a jeden esper.

Všichni ostatní byli mrtví a jejich krvavé ostatky ležely rozházené před otvorem ve stěně Krypty. Zvolna potřásl

hlavou.

Tolik mrtvých jen proto, aby se zajala jedna stvůra... Najednou dostal nápad a vykročil ke dveřím ve stěně. Tentokrát ho Krusta chytila za ruku.

„Mysli trochu, kapitáne. Když je teď Krypta otevřená, kde jsou vlastně všichni ostatní Spáči? V první Kryptě jich byly mraky. V každém případě si myslím, že maširovat si to jen tak rovnou do Krypty není nejlepší nápad.“

„Dobrá,“ odtušil Mltchoun. „Co navrhuješ?“

„Zbýl nám ještě jeden esper. Ať dělá práci, za kterou je placený.“

Mltchoun s Krustou se podívali na jediného espera, který přežil, a ten jim pohled oplatil s trpkou odevzdaností. Byl vysoký a štíhlý, měl světle modré oči a překvapivě pevná ústa.

Mltchoun si uvědomil, že tento jediný přežil, zatímco jeho druhové nikoli.

„Nemusíš to dělat,“ řekl tiše. „Už jste udělali víc než dost a já se o tom určitě zmíním v hlášení. Jenže my potřebujeme zjistit, co se v té Kryptě děje, a ty jsi to jediné, co máme.“

„Já vím,“ odpověděl esper. Podle hlasu byl tak unavený, že už se ani nedokázal hněvat. „Nakonec to vždycky všechno odskáčeme my, co?“

Nečekal na odpověď, vydal se ke zdi Krypty a zastavil se přímo ve dveřích. Napřímil se v zádech, až to luplo, a vyjeveně se zajíkl. Mltchoun se na něj upřeně díval. Esper se ani neotočil, jen na něj mávl rukou.

„...Jsem v pořádku. Jen jsem na to nebyl připraven, když jsem otevřel svou mysl. Jediné, co vidím, je prázdný prostor, který se táhne do všech stran. Žádný život, ani stopa po nějakém životě. Dostali jsme se sem pozdě. Něco se tu stalo a už je po všem.“

„Máš nějakou představu, co se tu stalo?“ zeptal se Mltchoun.

„Je to příliš velké,“ odpověděl esper. „Mám pocit, jako bych pomaličku letěl kolem velkého chrámového okna a snažil se pochopit, jaký má smysl.“

„Jestli se tu něco stalo, musely po tom zůstat nějaké dojmy,“ řekla Krusta. „Jdi hlouběji. Musíme se to dozvědět. Co se stalo s ostatními Spáči?“

Esper hlasitě zasténal a na šíji mu vystoupily provazce svalů. „Tak zuřivě násilí... smrt, vraždění a další... ty zdi jsou toho plné. Byly tu tisíce těch neznámých tvorů, nesčetně, namačkaní na sebe jako včely v úle. Spali. Čekali. Pak se sem něco vlámalo a probudilo je. Přízraky válečníků.“

Mltchoun s Krustou se na sebe podívali. Přízraky válečníků, to byli mrtví lidé používaní jako zbraně, řízení počítačovými implantáty a ovládané zrádnými UI ze Shubu.

„Zaplavili Kryptu a pobíjeli je. Měli podivné zbraně, které neznám. A nakonec Spáče čistě početní silou udolali a odvěkli pryč. Vzali s sebou i poškozené Přízraky válečníků, aby je později opravili a mohli použít znovu. Město na Přízraky vliv nemělo, protože ony tu ve skutečnosti vlastně nebyly a ti, kdo je řídili, byli v bezpečí na Shubu. Možná by na ně tak jako tak nemělo vliv, UI nevnímají stejně jako my.“

Pak esper dlouho nic neříkal. Mltchoun si odkašlal. „Proč tu toho jednoho nechali?“

„Jako překvapení pro toho, kdy by je sem přišel hledat. UI chtěli, abyste věděli, co se tu stalo. Jsou rozhodnutí udělat Přízraky i ze Spáčů a vrhnout je proti Říši. Dej mi svůj disruptor, kapitáne.“

Mltchoun sraštil čelo. „Je tam ještě něco?“

„Dej mi svou pistoli, kapitáne.“

Mltchoun k němu došel a esper se beze spěchu obrátil, aby si ji vzal. Mltchoun zahlédl vnitřek Krypty, rychle pohled odvrátil a ucouvl. Esper měl pravdu. Byla neúnosně velká. Esper potěžkal pistoli, jako by ho překvapilo, jak je těžká.

Asi ho to opravdu překvapilo, esepři nebyli zvyklí používat zbraně. Esper se nevzrušeně podíval na kapitána.

„Viděl jsem, co pro nás Shub chystá. Je to strašné. Nijak netoužím to zažít. Sbohem, kapitáne. Je to... zvláštní. Tebe i s celou Říší bych poslal do pekla, ale ono si pro vás přijde samo.“

Přiložil pistoli k hlavě a zastřelil se. Mltchoun zaklel. Bezhlavé tělo se zhroutilo na zem. Mltchoun si klekl, aby mu vykroutil z ruky pistoli. „K čertu. Tohle v mém hlášení nebude vypadat dobře. Měl jsem vědět, co dělám, když jsem mu tu pistoli dával.“

Krusta pokrčila rameny. „No jo, esepři. Jsou hrozně precitlivější.“

Mltchoun se narovnal a zastrčil pistoli do pouzdra. „Přízraky Spáčů... Ty by byly v boji neporazitelné. Ale proč sem přišli právě teď? Chystají nový útok? A pokud ano, tak kdy a kde? Měli bychom se vrátit na loď. Tohle se Říše musí dozvědět.“

„Ještě musíme popřemýšlet o jedné věci,“ poznamenala Krusta. „Jak ty Přízraky válečníků pronikly přes naši karanténu. Kapitán Vzdušující si byl naprosto jistý, že se přes něj nic nedostalo, natož aby něco přistálo na Grendelu, otevřelo Krypty a odneslo Spáče. Jediná smysluplná odpověď je, že UI na Shubu vyvinuli nějakou opravdu účinnou novou maskovací technologii, tak mocnou, že ošálí všechny naše senzory. Což je pro nás opravdu zlá zpráva. Znamená to, že Přízraky válečníků mohou udeřit kdykoli a kdekoli a my se o nich dozvíme teprve ve chvíli, kdy jejich útočné lodě začnou likvidovat naše města.“

Ani s nimi nebudeme moci bojovat: Co s energetickými zbraněmi bez senzorů, které by je zaměřily?“

„Jestli jsi s podrýváním morálky už skončila, tak já mám ještě něco, co ti zkazí den,“ pravil Mltchoun. „Budeme muset zkontrolovat všechny ostatní Krypty na Grendelu, jednu po druhé, abychom si ověřili, jestli je Přízraky válečníků otevřely a vyprázdnily. A viděla jsi, co s námi udělalo otevření jedné jediné.“

„Spoj se s flotilou a proveď to. Musíme mít jistotu, kapitáne. A pořád je tu ještě Oclmachovo zařízení.“

„Dokud ovšem v těchto podmínkách vydrží. Tady se nemůžeme spolehnout na nic. Vůbec na nic.“

Po návratu na kapitánský můstek Bohatýra se Mltchoun svalil do velitelského křesla a usilovně se snažil neusnout

únnavou. Vzal si něco proti spaní a na povzbuzení mozku, ale trvalo dlouho, než to zabralo. Krusta stála vedle jeho křesla, klidná a soustředěná jako vždy. Vypadala svěže a schopně, jako by právě nastoupila do služby, ale takhle vypadala vždycky. Tohle s člověkem udělá vyšetřovatelský výcvik. Zbytek týmu byl na dně. Těch pár vojáků, kteří přežili, vyspávalo pod sedativy v lodní nemocnici a vzpomínávalo se z otřesu, únavy a důsledků vlivu neznámého města. Mltchoun cítil, že by se k nim z duše rád přidal, ale čekala ho neodkladná práce. Měl na palubě ještě sto dvacet vojáků, ale nehodlal je riskovat v podzemním městě, dokud nebude mít nějakou představu, jak je ochránit. Bítevní esperi a vampýři byli všichni mrtví. Trápilo ho, že se o jejich mrtvé nepostaral tak jako o vojáky. Ale pak jen zavrtěl hlavou. Teď musí myslet na důležitější věci. Třeba na to, jak ve vědecké laboratoři pokračuje Oclmachův výzkum zajatého Spáče. Mltchoun si vyvolal na svou obrazovku obraz bezpečnostního důstojníka. Muž vypadal unaveně a přepracovaně.

„Máš něco, o co by ses chtěl s námi podělit, Oclmachu?“

„Nic moc. Spáček je tak odlišný ode všeho, co normálně považujeme za život, že na něm polovina mých přístrojů vůbec nefunguje. Ale informace, které jsem získal, stačí na to, abys z toho zešedivěl. Jedna věc je čím dál jasnější: Tento tvor je produktem genetického inženýrství a je to živoucí vražedný stroj, prvotřídní válečník, ve fyzické rovině doslova neporazitelný. My ho můžeme porazit jen lstí.“

„Přízraky válečníků je porazily.“

„Ano, ale podle toho espera byly jak zbraněmi, tak početně mnohem silnější než my. Shub je pořád dvacet let před námi. Ne-li více. Vráť se k tobě později, až budu mít něco závažnějšího. Oclmach končí.“

Sotva jeho obličej zmizel z Mltchounovy obrazovky, obraz se opět rozjasnil a Mltchoun shledal, že hledí do strohé tváře říšského komunikačního důstojníka z Golgoty. Prudce se v křesle napřímil a snažil se vypadat schopně.

„Kapitáne Mltchoune, máte nové rozkazy, a ty ruší všechny předchozí. Necháte důstojníka Oclmacha i s jeho zajatcem na Vzdušnici a okamžitě se přesunete na planetu Shandrakoru.“

Tam právě mří zrádce Owen Morituri s dalšími nepřáteli Říše včetně nechvalně proslulého Jacka Hokuse. Špión z jejich společnosti nám dal přesné souřadnice Shandrakoru. Tyto lidi zajmeš živé. Znájí přesnou polohu vynálezu Temnoprázdna. Tímto jsi oprávněn k jakémukoli konání nutnému k tomu, aby ses toho vynálezu zmocnil a vrátil ho Říši. Až budeš vynález mít, můžeš vyhnance popravít. Tato informace je přísně tajná a určená jen pro tebe. Konec zprávy.“

Jeho obličej z obrazovky zmizel. Mltchoun se podíval na Krustu. „Oficiálně jsi nic neslyšela.“

„Jistěže ne, kapitáne. Škoda, že opouštíme Grendel. Právě začalo být zajímavé. Nicméně ten Morituri, Hokus a ten vynález... Tomu už říkám posláni.“

„Vynález Temnoprázdna,“ opakoval si Mltchoun. „Nemohu ani uvěřit tomu, že po tolika letech ta přízračná noční můra zase vyplavala.“

„Raději doufejme že ano,“ odušila Krusta. „Myslím, že to je asi to jediné, co by se mohlo nasadit proti UI ze Shubu, jestli opravdu předělají Spáče na Přízraky válečníků. Nicméně ten Jack Hokus a Morituri... Ty bych s chutí odpravila.“

„Myslel jsem si, že se ti to bude zamlouvat,“ utrousil suše Mltchoun. „Jen nezapomeň, že nejdříve musíme mít v rukou ten vynález. Mrtví své tajemství už nikomu nevydají. Takže na Shandrakoru. Vždycky jsem si myslel, že ta planeta je jen mýtus, legenda, něco jako Vlkotský svět. No, však se ukáže.“

„Co?“

„Pardon?“

„Co se ukáže?“

„Já nevím,“ odpověděl Mltchoun. „Něco.“

„Velmi erudované,“ pravila Krusta. „No, ještě bys měl popřemýšlet o jedné věci. Oclmach si je, zdá se, zatraceně jistý, že ti Spáči jsou produktem genetického inženýrství, což vyvolává silný dojem, že museli být stvořeni s nějakým určitým záměrem. Nebo přinejmenším z důvodu obzvláštního nepřátelství. Co myslíš, co by mohlo být tak nebezpečné, tak vražedné, aby se proti tomu museli stvořit Spáči? A existuje to tady někde pořád a čeká to jen na to, až o to zakopneme?“

Mltchoun se na ni zadíval. „Já nevím, proč si tě pořád nechávám u sebe, vyšetřovatelko. Ty když si vzpomeneš, dokážeš být zatraceně deprimující.“

Krusta klidně přikývla. „To už je takový dar.“

KAPITOLA SEDMÁ Svatba

Ve světlech Arény bylo horko, ale tam bylo horko vždycky.

Maskovaný gladiátor ležel na zádech na zkrvaveném písku, hleděl na anděla, který se s roztaženými křídly vznášel nad ním, a přemítal, jestli nakonec přece jen nezemře. Anděl se spustil na něj, Maskovaný gladiátor se odvalil stranou – až při té námaze zachřel – a andělovy spáry ho o chloupky minuly. Maskovaný gladiátor sebral síly, s mečem opět ve střehu vstal a střízlivě hodnotil anděla, který se už zase vznášel nad ním. Ten anděl, to bylo opravdu promyšlené dílo genetického inženýrství. Široká opeřená křídla a schopnost psychokineze mu umožňovaly snadno létat, což znamenalo, že mohl neuvěřitelně rychle zaútočit z jakéhokoli směru. Na rukou a nohou měl dlouhé zahnuté drápy, tak silné, že dokázaly protrhnout kroužkovou ocelovou zbroj a bez potíží vyrvat vnitřnosti nebo vmžiku rozervat nechráněno hrdlo. Díval se na něj, jak letí, pouhá silueta proti světům v Aréně, vzduch byl suchý a horký jako samotné peklo.

Anděl létal kolem něj sem a tam, střemhlav se na něj vrhal shůry a vytrvale se držel z dosahu jeho meče. Ten tvor se přece měl unavit stejně rychle jako on, jenže nejevil žádné známky, že by snad ve svých útocích polevil. Přiletěl blíž a nárazy vzduchu od širokých tlukoucích křídel gladiátora znovu surově srazily na písek. Vzepřel se o meč a nějak se mu

podařilo zase zvednout do kleku, a pak ho anděl chytil svalnatými pařáty zezadu a vynesl ho do vzduchu. Svíral ho silně, div že z něj nevymáčkł dech, ale paže mu nechal volné. Dole závratnou rychlostí ubíhal písek. Gladiátor raději odvrátil pohled.

Vzadu na krku cítil, jak anděl ztěžka supí, a vši silou hodil hlavou dozadu andělovi do obličeje. Cítil i slyšel, že mu zlomil nos, po přilbě a ramenou mu stekla horká krev, ale anděl ho nepustil. Gladiátor maně zauvažoval, co s ním vlastně ten prokletý netvor zamýšlí udělat, pak před sebou uviděl vysoký špičatý ocelový stožár s vlajkou a pochopil. Andělovi úplně stačí ho v této rychlosti pustit na stožár a bude po všem. Nabodnutí je pomalý a odporný způsob smrti. Zbývá mu jen pár vteřin. Za sebe mečem seknout může, ale ne dost silně, na paže, které ho svírají, nedosáhne, takže mu zbývá jen jediná možnost. Zaťal zuby, obrátil meč proti sobě a skrz vlastní bok ho zabodl andělovi za sebou do útrob.

Anděl zavřeštěl, mezi ně vytryskla krev a stekla po nich.

Zřítili se dolů jako kámen a ztěžka dopadli na tvrdý písek. Gladiátor dopadl dospod a při tom nárazu zajel meč do anděla ještě hlouběji. Gladiátor se pootočil, vytrhl meč a anděl znovu zavřískl. Odvalili se od sebe. Písek barvila jejich krev, ale gladiátor si vybral, kde bude zraněn, a i když byl zraněn těžce a krvácel jako vepř na porážce, přesto ho to nevyřídilo úplně. Hodnou chvíli ještě vydrží. Se samozřejmostí danou dlouhým cvikem potlačil bolest a otočil se na anděla, který poraženecky ležel na písku, držel se za krvácející břicho a křídla se mu bezmocně třepetala. Meč mu zajel hluboko do útrobu a když ho Gladiátor vytrhl, zůstala po něm široká zející rána. Gladiátor si nad anděla klekl, oběma rukama zvedl meč a vši silou, která mu ještě zbývala, ho ťal do krku. Meč se zasekl hluboko, přeťal páteř a anděl se už jen křečovitě kroutil a cukal s sebou.

Gladiátor se na něj upřeně díval a jeho vražedný úsměv skrývala anonymní maska. Od toho anděla mu už nic nehrozí. Ale pro jistotu hlavu odsekl úplně a pak vstal. Nohy se mu třáslly, ale sebral hlavu a zvedl ji vysoko, aby ji všichni viděli. Na andělsky krásné tváři sídlil děs a z useknutého krku stékala gladiátorovi po paži teplá, lepkavá krev. Pomalu, potlačuje bolest, se otočil kolem dokola. Davy šilely nadšením, ječely a pochvalně hulákaly. Vysoko nad tribunami se na obří obrazovce ukázal detail oddělené hlavy.

Maskovaný gladiátor se řvoucímu davu zdvořile uklonil a najednou ho přepadla závrať, až zavravoral. Konec předvádění. Je nejvyšší čas vypadnout z Arény, dokud se ještě drží na nohou. Jeho slávě by moc neposloužilo, kdyby ho museli odnést na nosítkách. Ztráta krve ho ještě neoslabila, ale viděl, jak se mu krev valí po nohou. Vykročil směrem k nejbližší bráně. Při každém kroku ho jímala závrať, ale andělovu hlavu svíral pevně. Možná si ji dá vycpat a vystaví si ji.

Odcházel za nadšených ovací davu, vysoký, mrštný, svalnatý muž beze všech šlechtických či jiných znaků na zbroji, jehož obličej zakrývala anonymní ocelová přilba. Jako vždy zahalen tajemstvím. Mnozí by obětovali slušnou sumu, jen aby zvěděli, či tvář se pod přilbou skrývá, ale bylo i mnoho takových, kteří se z jeho tajemství těšili a podle nepsané dohody jeho tajemství chránili, a to na všech úrovních, počínaje agenty samotné císařovny.

Maskovaný gladiátor rázným krokem prošel bránou. Silové pole kleslo přesně jen na tu chvíli, než prošel, a ihned za ním se zase zvedlo, neviditelné a neporušitelné. Jasně osvětlenými chodbami kráčet dál a jednou rukou si svíral zraněný bok. Stroze kýval na pozdrav bojovníkům a trenérům, které míjel, klidný, chladný, vyrovnaný. Nebylo by dobré, aby se rozšířilo, že byl vážně zraněn, a navíc vlastní rukou, i když mu to vyhrálo zápas.

Bezpočet supů jen čekalo na okamžik, kdy bude oslaben, aby ho mohli napadnout. Maskovaný gladiátor měl spoustu nepřátel. Převážně to byli lidé, kteří sázeli proti němu. Rázně pochodoval dál, v duchu nadával na bodavou bolest, která už ho začínala zmáhat, a pomalu se ho zmocňovaly mdloby. Andělova hlava mu při každé kroku narážela do nohy a zanechávala za ním na zemi krvavou stopu, ale jemu to bylo jedno. Jen ať si zřizenci z Arény peníze za úklid řádně odpracují.

Když se před ním objevily dveře do jeho soukromých místností, už si ani nevybavoval, jak se tam dostal. Za těmi dveřmi bude v bezpečí. Vedení Arény jeho soukromí dobře střežilo, k čemuž nemalou měrou přispívalo i jeho často opakované ujišťování, že zabije kohokoli, kdo se ho pokusí špehovat nebo jinak obtěžovat. Dlaň volné ruky připlácí na bezpečnostní monitor, počítač poznal otisk jeho dlaně a dveře se otevřely. Vrávoravě prošel dovnitř a dveře za ním samy zaklaply. S nepokrytým starostlivým výrazem už k němu spěchal jeho rádce a trenér Georg McKrak. Gladiátor se usmál a hodil mu andělovu hlavu.

„Nazdárek, zlato, konečně doma.“

A pak se pod ním nohy podlomily, Georg pustil hlavu a v poslední chvíli ho chytil, aby neupadl na zem. Pak se všechno zamlžilo a příští jasná myšlenka přišla až ve chvíli, kdy mu Georg pomáhal z regenerátoru. Zbroj měl ještě na sobě, ale bolesti v boku a zádech společně se zraněním zmizely. Nezůstanou mu po nich ani jizvy. Spokojeně zamručel. Skvostný vynález. Stojí za každou penny, kterou do něj vrazil, a že to bylo celé jmění.

Vesele se ušklíbl na Georga McKraka, který kolem něj horlivě poskakoval a pomáhal mu ze zbroje, a podíval se na sebe do zrcadlové stěny. Mohli-li by tak soudit sám o sobě, vypadá prokletě výhružně. Chvilí jen nehybně stál, uklidňoval se, pomalu odkládal osobnost Maskovaného gladiátora a nechával vyplout na povrch své druhé já. Nakonec si sundal přilbu a odhalil klidnou tvář pověstného, neblaze proslulého hejska Finlaye Popplakha.

Kdyby ho teď viděl otec, kleplo by ho. Ta představa Finlaye vždycky pobavila. Hrál svou dvojroli už tak dlouho, že mu to přišlo samozřejmé, ale tato drobnost mu vždycky vykouzlila na tváři úsměv. Stáhl si poslední kusy zbroje, dal je Georgovi, aby je odnesl, a pak zůstal stát nahý před zrcadlem a rozkošnický jako kočka, aniž si to uvědomoval, se protáhl. Na hrudi a pažích mu zaschl pot. Roztržitě si vzal od Georga ručník a zatímco se duchem kdesi toulal, třel si tělo. Georg McKrak s ním byl už léta a byl jeho pravou rukou. On byl původním Maskovaným gladiátorem, ale nakonec ho to unavilo a přenechal svou přilbu a pověst svému žákovi a nástupci. Tohle se nikdo nedozvěděl. Teď třel druhým ručníkem Finlayovi záda, zamlklá, zadumaná postava, která v duchu brblala nad tím, jaká je to hloupost takhle zbytečně riskovat.

„Vždycky mám tak dobrý pocit, když někoho zabiji,“ podotkl zasněně Finlay. „Očistí to tělo a duši to zbaví všech chmurných myšlenek a tužeb.“

„Přesně tak,“ souhlasil suše Georg. „Kdybys nemohl uhasit svou krvežíznivost v Aréně, nebyl by před tebou nikdo bezpečný. Asi bys vybil v soubojích polovinu aristokracie. Poznal jsem na tobě, že jsi rozený zabiják, už když jsem tě viděl bojovat poprvé.“

Finlay se na něj podíval. „Chceš říct, že tobě se nelíbily ty časy, které jsi trávil na písku jako Maskovaný gladiátor?“

„Ne. Já jsem bojoval, protože jsem to bral jako výzvu, ty bojuješ z ryzího nadšení. To je rozdíl. A to je taky důvod, proč se tobě bude odcházet hůř než mně. Ale nakonec i tvé nadšení opadne a pak bude řada na tobě předat přílbu a legendu dalšímu hlupákovi, který bude mít v očích touhu po krvi a v srdci démona.“

„Možná,“ odtušil Finlay pochybovačně. Nechtělo se mu hádat. „Víš, to je všechno otcova vina. Už jako dítě jsem věděl, že jsem se narodil jako válečník. S každým jsem se ochotně pouštěl do boje, stačila sebemenší urážka, a bylo mi jedno, o kolik je větší. A taky jsem překvapivě často vyhrával. Byl bych šťastný v jakékoli oblasti vojenského sektoru, hlavně kdybych mohl bojovat s nepřáteli císařovny. Ale ne, já jsem byl nejstarší a dědic a to znamenalo, že mi není dovoleno dělat nic, co by mohlo ohrozit mou převážnou kůži. Přesto se mi dostalo skvělého výcviku s mečem a pistolí, na který jsem měl jako dědic právo, to mi nemohli upřít, ale mně to nestačilo. Ani náhodou mi to nestačilo. Potřeboval jsem něco víc, aby se mi rozproudila krev, zůstaly smysly, abych cítil, že žiji...“

Svůj první souboj jsem vybojoval, když mi bylo patnáct.

Rozsekal jsem toho ubohého blbce na kusy. Byl to tak úžasný, tak bezvadný pocit. Pak už se mnou všude chodil můj osobní strážce a bojoval mé souboje za mě. Snadno uhodneš, jakou mi to vyneslo popularitu u mých vrstevníků. Ani předtím jsem nebyl nijak zvlášť vážený a oblíbený, ale potom jsem byl jen vyvrhel. Mám svému otci za co děkovat.

Teprve dlouho poté jsem pomyslel na Arénu. Uklouzl jsem svému osobnímu strážci, podplatil jsem personál Arény, aby mě sem pustili, a svůj první zápas jsem vybojoval pod hologramovou maskou. Nic zvláštního, žádné parádičky, jen meč proti meči. A když bylo po všem a já jsem zůstal naživu a můj sok byl mrtvý, bylo to jako vrátit se domů. Navenek jsem ze sebe udělal hejska, aby mé malé tajemství nikdo neodhalil. Kdyby to vešlo ve známost, byl by z toho obrovský skandál: následník jednoho z největších domů a poráží všechny v Aréně... Drahý papá by z toho měl na místě smrt.“

„O tom jsi mi nikdy nevyprávěl,“ poznamenal Georg. „Ale většinu z toho přirozeně vím. Vědět je podstata mého zaměstnání. Ale nikdy jsi o tom nechtěl mluvit a tak jsem na tebe netlačil. Co že tak najednou?“

Finlay pokrčil rameny. „Nevím. Možná jsem si tam venku dneska sáhl na smrt.“

Georg si jen odfrkl. „Už bylo načase. To, že vždycky vyhráváš, ještě neznamená, že nikdy nemůžeš prohrát. Poslední dobou jsi nějaký domýšlivý. Jestli nás Aréna něco naučí, tak to, že můžeš být sebelepší a přesto se vždycky najde někdo lepší.“

„Jako třeba kdo?“ vyjel na něj Finlay, odhodil ručník a natáhl se pro šaty svého druhého já.

„Nu, třeba Kid Smrták. Je teď novým Letnikostrovem. Drž se od něj dál. Je to blázen.“

„A díky tomu je neporazitelný?“

„Vlastně ano, protože jemu je jedno, jestli sám zemře, hlavně když tě vezme s sebou. Alespoň jednou v životě poslouchej, co ti říkám. Nevycvičil jsem tě k tomu, abys byl nejlepší v Aréně, jen proto, abych o tebe přišel kvůli nějakému geniálnímu šílení posedlému smrti.“

„Dobrá, беру.“ Finlay se posadil na lavici a natahoval si vysoké kožené boty. „Poslední dobou jsem bojem jako posedlý. Aréna je po těch nekonečných intrikách a politikaření ve vyšší společnosti tak čistá a jednoduchá. U nás má každé slovo deset významů, každé tvrzení deset odstínů a člověk se ani nemůže otočit, aby nenarazil na nějakého spiklence šeptajícího cosi do zrádného ucha. Naštěstí mne má rodina stejně jako všichni ostatní považuje za zbabělce a floutka, takže většinou zůstávám stranou jako někdo, s kým nemá cenu se obtěžovat. Porazit v souboji takové jako já nikomu slávu nevynesou a na intriky nemám tolik důvtipu, aby se na mě dalo spolehnout. Vždycky jsem věděl, že se mi takováhle role bude hodit. Chrání mě to před intrikami, chrání to mé tajemství a skýtá mi to bezmezné potěšení. Ah, život je skvělý, Georgi.“

I když zabíjet je zábavnější.“

„Tak si to dobré rozpoložení uchovej,“ pravil Georg. „Budeš ho potřebovat. Mimochodem – žádal jsi mě, abych ti v případě, že bys zapomněl, což jsi asi zapomněl, připomněl, že jdeš dnes odpoledne na svatbu. Vypadá to ohromně důležité, je to jen pro přímé členy příslušných rodin. Nižší šlechta jako já se nedostane ani ke dveřím.“

„Nebud přecitlivělý,“ odvětil křepce Finlay, věnoval poslední letmé úpravy svému vzezření a teď se zamyšleně zkoumal v zrcadle. „Beztak by se ti to nelíbilo. Nic vzrušujícího, žádné krveprolití, jen úporné zdvořilé hlasy, trochu mizerného tučného jídla a podřadné šampaňské. Ale soudím, že to je vcelku významná událost, pokud se o takové věci zajímáš. Můj bratranec Robert Popplakh si bere nějakou Leticii Zlokhovou, což ty dvě rodiny spojí dohromady. Sňatek byl přirozeně sjednán z ryze vypočítavých, praktických politických důvodů. Tyto dva klany se navzájem ohrožovaly, kam až paměť živých sahá, ale právě teď jsme shledali, že tiché spojenectví proti společným nepřítelům nám přijde vhod, takže veškeré válečné sekery se mají zakopat na svatbě. Všechno to přirozeně skončí slzami, ale to je všem fuk. Vlastně by bylo úplně jedno, kdyby se ti dva už nikdy neviděli, hlavně když darují sperma a vajíčko do chladicího boxu a oficiálně zůstanou sezdáni. Ubohý Robert a Leticie.“

Pokud je mi známo, nikdy se ještě neviděli.“

Georg se usmál. „Po dnešním vzrušení v Aréně ti to bude připadat příšerně nudné a mdlé.“

„Třeba ne. V těchto časech může být rodinné shromáždění nebezpečnější a záluďnější než celá Aréna.“

Georg jen pokrčil rameny. „Mě osobně se to netýká. Jsem jen bezvýznamný syn z bezvýznamného rodu, který ani nestojí za povšimnutí.“

„Kdyby tak jen věděli,“ řekl s úsměvem Finlay. „Dříve či později tě civilizace unaví a Aréna si tě přivolá zpět. S tím nic

nenaděláš, to je v krvi.“

„Ne,“ prohlásil Georg. „Já jsem se z toho zlého snu probudil a našel jsem klid. Vyržím tu jen tak dlouho, dokud tu vydržíš ty.“

„Tak to se načekáš,“ podotkl lhostejně Finlay. „Já s tím nemůžu přestat, i kdybych chtěl. Tohle je to jediné, co mě drží při zdravém rozumu.“

Georg povytáhl obočí. „Vzhledem k tomu, kde jsme a co děláš, je zdravý rozum pojem velmi relativní.“

A pak se za nimi zničehonic rozletěly dveře a oba se rychle obrátili. Tohle by přece nemělo být vůbec možné. Ty dveře přece mají mít ten nejmodernější bezpečnostní systém. Finlay chňapl po Morganě, na níž ještě lpěla krev mrtvého anděla, a Georg odkudsi vytáhl energetickou pistoli. Dveřmi prošla jeptiška ve vlajícím černém hábitu, se sepjatýma rukama a kápí staženou tak nízko, že jí nebylo vidět do tváře. Finlay nesklonil meč a Georg nesklonil pistoli. Milosrdné sestry se na chodbách pod Arénou pohybovaly běžně, ale ani pro ně nebylo možné projít těmito dveřmi. Zastavila se v uctivé vzdálenosti, dveře se za ní zabouchly a na kratičkou napjatou chvíli všichni vyčkávavě znehybněli. A pak jeptiška zvedla štíhlé, aristokratické ruce a shrnula si kápi a Georg s Finlayem si oddechli tak, že to nemělo daleko k explozi. Finlay odložil meč a Georg zase nechal zmizet svou pistoli.

„Evangelino!“ zvolal Finlay a rozběhl se k ní. „Slíbilas mi, že sem už nepřijdeš. Je to nebezpečné.“

„Já vím,“ odpověděla Evangelina Zlokhová. „Ale nemohla jsem si pomoci. Musela jsem za tebou zajít.“

A pak se najednou ocitla v jeho náruči a líbali se tak žhavě, že v té malé šatně bylo brzy jako v peci. Georg krátce zvedl oči k nebesům, potřásl hlavou a přesunul se do vedlejší místnosti, aby jim nechal trochu soukromí. Milenci, ponechání sami sobě, se k sobě tiskli jako dvě děti ztracené v bouři. Finlaye bolelo srdce a nemohl se ani pořádně nadechnout. Vždycky, když ji držel v náruči, bylo to stejné, nikdy nemohl uvěřit, že by se někdo tak úžasný jako ona mohl zajímat o něj stejně jako on o ni. Aréna mu rozpalovala krev, ale Evangelina planula v jeho srdci jako čistý bílý plamen. Její důvěrně známý parfém na něj působil jako droga, ale když ji svíral v náruči, byla skutečná a živá a její prsty se mu zarývaly do zad, jako by se bála, že ji někdo každým okamžikem odtáhne. Tohle byla jeho láska, jeho jediná láska a on by pro ni zabíjel, umřel či cokoli, co by žádala.

A k tomu možná jednoho dne dojde, protože jejich tajná láska byla zakázaná. On byl hlavní dědic Popplakhů a ona hlavní dědička Zlokhů. Dva klany, které spolu válčily už řadu generací. Takový sňatek jako ten dnešní, svatba bezvýznamné neteře a synovce, kteří nikoho nezajímají, se už tučetrkrát málem zvrhl v krveprolití. A aby se vzali dva dědicové, to bylo nemyslitelné. Jeden dům by byl nevyhnutelně pohlcen druhým, což by se neobešlo bez masového vraždění z obou stran. On byl Popplakh a ona Zlokhová a museli být nesmiřitelnými nepřáteli až za hrob.

Jenže oni se setkali náhodou, oba měli masky a nevěděli, kdo je ten druhý, dokud to nezašlo tak daleko, že se do sebe zamilovali. Přišlo to náhle a změnilo to jejich životy navěky. Teď žili pro těch pár chvil, které si mohli pro sebe ukrást v soukromí, s vědomím, že mohou být kdykoli odhaleni, což by pro oba znamenalo hanbu a pravděpodobně smrt.

Některé skandály jsou prostě nepřipustné.

Finlay ji držel v náruči a tvář si zabořil do jejích vlasů. Tak krásně voněly. Připadala mu tak drobná a zranitelná, vydaná na milost a nemilost velkým drtivým tlakům, pro které ona ani láska nic neznamenaly. Kdyby ji dokázal opustit, raději by od ní odešel a nějak s tou bolestí žil, než aby ji jakkoli ohrozil, ale nebyl schopen ji opustit o nic víc než ona jeho. Ona byla vše, o čem kdy snil a v co doufal, a ztratit ji by bylo jako vyrvat si srdce a zahodit ho. Tulila se k němu jako malé dítě, jako vyděšené zvířátko. Jejich dech se pomalu uklidňoval.

„Chodit sem je pro tebe moc velké riziko,“ zašeptal jí nakonec do ucha. „Někdo by tě mohl sledovat.“

„Nikdo mě nesledoval.“ Nepodívala se na něj. „Použila jsem jednoho espera, abych měla jistotu. A kdo by mě poznal takhle vystrojenou? Tady jsou pořád nějaké milosrdné sestry, které ošetřují zraněné a poskytují útěchu umírajícím. Jeptíšek si nikdy nikdo nevšímá. Musela jsem přijít, Finlayi. Slyšela jsem o tom netvorovi, kterého proti tobě postavili. Musela jsem se ujistit, že jsi v pořádku.“

„Pořád ti říkám, že se nemáš proč strachovat. Jsem nejlepší, láska. Dneska to nebylo dokonce ani vyrovnané.“

„To říkáš pořád, ale každý může mít špatný den, udělat chybný krok. Chtěla bych...“

„Já vím. Ale já toho nemůžu nechat. Stejně jako potřebuji tebe, potřebuji i toto. To patří k tomu, co dělá mne mnou. Nemohl bych toho nechat a být dál tím mužem, kterého miluješ. Evangelino...“

„Já vím. Jenže mám takový strach. Nikdy by mě nenapadlo, že v mém životě bude někdo jako ty, někdo, na kom mi tolik záleží. Nenávidím všechno, co stojí mezi námi.“

„To nemusíš.“ Něžně ji od sebe odtáhl, aby se jí mohl podívat do tváře. Její tmavé oči ho zasáhly jako pěst. „Ty jsi se mnou pořád, má láska. V mých myšlenkách. Dokonce jsem svůj meč pokřtil tvým druhým jménem.“

„Děkuji pěkně,“ odušila Evangelina. „Jiné milenky dostávají květiny a šperky. Po mně byl pojmenovaný meč.“

„Je to dobrý meč...“

„No a?“ Na tvář jí dolehl mrak a sama se od něj odtáhla. „Jak se daří tvé ženě, Finlayi?“

Nejistě zamrkal. „Pokud vím, dobře. Nevídáme se víc, než je nezbytné. Ona má svůj život a já svůj a dokud se nemusíme opravdu nutně sejít, vycházíme spolu dobře. Jak tě to tak najednou napadlo, láska? Víš, že jsem ji nikdy nemiloval a ona mě taky ne. Byl to účelový sňatek, sjednaný k upevnění obchodní dohody. Kdybych přišel na nějaký způsob, jak bychom mohli být my dva spolu, v minutě bych se rozvedl. Proč se mě na to ptáš zrovna teď?“

„Protože ty a já budeme dnes odpoledne na svatbě. Naše přítomnost je vrcholně žádoucí. Ale co ona, co Adrienna? Bude tam taky?“

„Ano, bude. Ale jak Adriennu znám, jakmile tam přijde, vrhne se na pití, a než dojde na obřad, bude pravděpodobně pod obraz. Neměj starost, láska, budeme mít šanci být spolu, pokud budeme opatrní. Velmi opatrní. Nikdo se o nás nesmí dozvědět, Evangelino. Já vím, že doufáš, že se vztahy mezi klany změní, ale to je marná naděje. Kdyby to zjistili, válčili by přes naše mrtvolky.“

„Horší by bylo,“ zašeptala Evangelina, „že bychom se pak už nikdy neviděli.“

Vzal ji do náruče a umlčel ji svými rty. A tak tam spolu dlouho jen stáli a pevně se objímali, aby je nikdo nikdy nemohl od sebe odtrhnout.

Tato nejrozpornější a politicky nejcitlivější svatba sezóny se konala v plesovém sále klanu Vltchinů. Když se vzala v úvahu spleť pavučina podvodů, intrik a vendet, která spojovala Popplakhy a Zlokhy, tak se tento sál blížil neutrální půdě zřejmě nejvíc. Obě rodiny měly s Vltchiny dlouhotrvající vleklé spory, ale v tuto chvíli se otevřeně nebojovalo. Spojenci z nich pravděpodobně nikdy nebudou, ale v tomto případě byl lepší méně závažný nepřítel, jehož člověk zná, než přítel, který může zničehonic přeběhnout na druhou stranu. A tak dělali Vltchinové za vyděračskou cenu hostitele a Popplakhové a Zlokhové slíbili chovat se co nejslušněji. Vltchinové pro jistotu zesílili stráž.

Obě rodiny si s sebou přivedly malou armádu stráží, ochránců a vůbec lidí, kteří jim kryli záda, spolu s nemalou armádou bratranců, sestřenic, patolízalů a příživníků. Ve vyšší společnosti je velikost doprovodu na veřejnosti životně důležitá, ukazuje to sílu klanu, naznačuje to nepříteli, že by mu nijak nemusely prospět úvahy, že by třeba nemusel zaručit spolehlivost své svity. Nemuselo by to... pro něj dopadnout dobře. Kromě toho se všechny rodiny rády předváděly.

Plesový sál samotný byl rozlehlý a okázalý, stěny, strop i podlahu měl přezdobené, až to hraničilo s nevкусem. To však nebylo nic neobvyklého. Byly tu stříbrné a zlaté sloupky ovinuté jemnými úponky břečťanu vyřezanými z nefritu a místo podlahy tu byla jedna obrovská mozaika znázorňující ty nejvýznamnější z rodu Vltchinů a jejich úspěchy, složená z prostých mramorových destiček přesně palec širokých. Jeden čtvereční palec je asi tak všechno, co by si většina lidí mohla dovolit. Na stěnách se střídaly holografické výjevy namátkou vybrané domácími počítači ze všech krajin, které se v současné době považovaly za zajímavé nebo módní. Na stropě bylo holo noční oblohy, poseté hvězdami jako démanty hustě rozsypanými na černém sametu. Avšak toho si všimlo jen pár hostů. Ti se mnohem víc zabývali pozorováním sebe navzájem.

Jak vyžadovala slušnost, Finlay Popplakh tam byl se svou ženou. Ani jeden z nich z toho nebyl nijak zvlášť šťastný. Ve svůj svatební den měli plamennou hádku a od té doby to s nimi šlo z kopce. Souhlasili s dohodnutým sňatkem jen pod hrubým nátlakem a několika nijak zvlášť šetrnými pohrůžkami. Už dávno by jeden druhého zavraždili, kdyby jen přišli na to, jak to úspěšně provést, jenže říšští esepři brali všem vnitrorodinným vrahům k téhle zábavě chuť. A tak sňatek nedobrovolně trval dál.

Drželi se od sebe co nejdále a setkávali se jen při společenských příležitostech, které vyžadovaly jejich přítomnost. Jako byla tato. To jediné, co měli společné, byly jejich dvě děti, pět a šest let staré a podle toho, co se říkalo, běs, hrůza a postrach celého okolí. Počaty i zrozeny byly v laboratoři, nejranější dětství strávily v péči rodinou schválených chův a v současné době chodily do rodinou schválené školy. Silná věrnost klanu je věc, s níž se člověk nerodí, ale která se vštěpuje, a rodina věřila, že je dobré začít brzy. A také nechtěla riskovat žádné rušivé rodičovské vlivy.

Finlay nad svým synem a dcerou často melaneholicky dumal. Rád s nimi pobýval, pokud mohl, a měl pocit, že by jim mohl být dobrým otcem, kdyby měl možnost. Ale stejně jako mnohé jiné ani toto nebylo přípustné. Finlay si tiše povzdychl a rozhlédl se kolem sebe v naději, že najde nějaké rozptýlení, když už ne zábavu. Sám byl jako vždy oblečen podle poslední módy, do otřesného upjatého růžového žaketu až po světlé obličej a kovové lesklé vlasy po ramena barvy žhavého bronzu. Motýlka měl z hedvábí barvy půlnoční modři, dle módy špatně uvázaného, aby bylo vidět, že si ho člověk váže sám, k tomu jantarově černou sametovou čapku s jediným pávím perem a scénu obhlížel skrz skřípec posázený drahokamy, který sice nepotřeboval, ale který mu teprve dodával ten pravý šmrnc. Kromě toho měl u boku meč, jak si žádal zvyk, ale jílec i pochva byly posety drahými kameny a jen Finlay věděl, že čepel v pochvě je naprosto funkční a neslouží jen pro ozdobu.

Svatba se měla konat za půl hodiny a v plesovém sále nebylo k hnutí. Kam se jen Finlay podíval, tam ho do očí praštily křiklavě jasné barvy tu a tam přerušené mihotajícími se hologramy těch, kdo se nemohli zúčastnit osobně. Většina členů rodiny byla v záležitostech klanu roztroušena po celé Říši, ale navštívili svatbu alespoň duchem, aby projevili svou soudržnost a dozvěděli se nejnovější drby. Nad všeobecný šum vynikl jeden hlas a Finlay se ani nemusel rozhlížet, aby věděl, že je to jeho žena Adrienna. Její hlas patřil k těm laserově pronikavým, které prořiznou vše. Nikoli poprvé Finlaye napadlo, že kdyby rodina našla nějaký způsob, jak ho využít jako zbraň, vydělala by na něm jmění. Pomalu, rezignovaně se obrátil s jistotou, že za sebou najde Adriennu vévodící svitě manželek nižších šlechticů, které by byly raději kdekoli jinde.

Adrienna byla středně vysoká a vážila jen o maličko víc, než by měla, ale jako člověka, který je gesty i hlasem nejhalasnější osobností ve shromáždění, ji nebylo možno přehlédnout. Na sobě měla dlouhé, černé volné šaty – jednak soudila, že jí jde černá ke světlé pleti, ale hlavně tím dávala najevo, jak lituje svého sňatku. Na ramenou je měla spuštěné tak nízko, jak jen to šlo, aby na ní ještě držely, a po stranách je měla rozstřížené až k bokům. Vypadalo to, že by stačilo pořádně kýchnout a byly by dole.

Měla výrazný, kostnatý obličej a zlobně šarlatová ústa. Oči měla úzké a možná trochu moc u sebe a měla ten nejmenší ohrnutý nosík, jaký se dal za peníze pořídit. Její vlasy, to byla lesklá zlatá vlnitá hříva planoucí jako signální oheň. Pohybovala se rychle a trhaně jako postřelený pták a s každým mluvila, jako by ho hodlala opanovat a srazit na kolena. Nedalo se vyloučit, že někdy slyšela o něčem jako společenský takt, ale i kdyby, nikdy se tím netrápila. Být mužem, vynesla by jí její ústa stovky soubojů. Takhle se pouze našli tací, kteří navrhovali z principu rozšířit pojem muž o Adriennu Popplakhovou.

V ruce měla obrovskou sklenici, z níž mezi terorizováním svého publika vydatně upíjela, a Bůh buď milostiv sloužícím, kdyby jí nedolili včas. Rozhlédla se po nádherném plesovém sále a znechuceně potřásla hlavou.

„Bože, to je ale díra. Už jsem viděla veselejší pohřby s lepším pohoštěním. Vylila bych to víno do záchodu, ale dám na

to krk, že už mne tam někdo předběhl. A viděly jste ženicha? Už jsem viděla muže pohřbené zaživa, kteří vypadali šťastněji než on.

A ta nevěsta, vždyť je to dítě! Ta bude asi muset svatební noc vynechat, aby si stihla udělat úkoly. Tak mě napadá – vzal si ji vůbec někdo stranou a poučil ji o některých základních věcech? Hlavně o tom, aby vždycky používala antikoncepci, ať má jistotu. Podívejte se na ni, ta ubožačka vypadá zmateně jako slepá lesba na rybím trhu. Nu, dobrá soulož by ji vehnala trochu barvy do tváří. Ne že by nutně nějakou nezískala, když bude hodně dlouho pít vodu z toho vodovodu, který si bere.“

Adrienna v tom ještě nějakou dobu pokračovala a odmlčela se, jen když se nutně potřebovala nadechnout, napít nebo zpraždit pohledem někoho, kdo ji neposlouchal dost pozorně. Finlay to pozoroval s obdivem, ale z uctivé vzdálenosti. Uměl ocenit dobré představení a Adrienna byla dnes odpoledne rozhodně ve formě. On samozřejmě po několika letech takové verbální palby zblízka získal určitou odolnost. Jiní takové štěstí neměli.

Nejedna dáma z Adriennina stávajícího publika vypadala, jako by nostalgicky přemýšlela, zda nevyčkat na nějaký příhodný okamžik, až se Adrienna nebude dívat, a pak jí vhodit do pití něco skutečně odporného, i když třeba ne nutně opravdu smrtelně jedovatého.

Finlay měl pro tyto touhy plně pochopení. Adriennin hlas měl průraznost větrné smrště a byl obvykle přibližně stejně tak vítaný. Bylo známo, že lidé, kteří pořádají večírky a další společenské události, jsou mimořádně vynalézaví, když přijde na vymýšlení důvodů, proč by se neměla dostavit Adrienna, od morových ran po sociální nepokoje, ale to jim nepomohlo.

Adrienna se stejně zničehonic vynořila. Jako provdanou Popplakhovou ji vyloučit nešlo a ona měla opravdu hroší kůži. Ale nutno dodat, že čím větší pozornost na sebe strhla ona, tím méně pozornosti věnovali lidé Finlayi Popplakhovi. Což nebylo k zahoezení.

Obhlížel přeplněný plesový sál, přečpaný pestrým výkvětem aristokracie provádějící obvyklé rituální tanečky intrik a ponoukání, politikaření a klepů. Všude se míhaly jasné zářící, světélkující obličej, korunované lesklými kovovými vlasy a šaty stríženými do extrému módních trendů. Finlayovi připadali jako hejno štěbetajících ptáků z ráje nebo jako rozkošně pomalované hračky se skrytými ostrými hranami. Nebyla v nich žádná hloubka, žádná vášň ani zaujetí pro cokoli jiného než toto chvilkové pobavení. Před naprostým úpadkem je zachránila jen jejich roztržitost a vrozená lenost, protože pravé bohapusté hýření, to je dřina a většina se s tím prostě nezatežovala.

Finlay jimi šmahem opovrhoval. Neměli ani tušení o tom, co je to odvaha nebo opravdové meze života a smrti, vyjma opatrně zinscenovaných tajných soubojů, kdy je cti učiněno zadost často už první krví. Finlay je pozoroval s jalovým úsměvem na tváři a opovržením v srdci.

Zoufale se rozhlédl kolem, jestli nenajde nějaké rozptýlení, a jeho pohled spočinul na Vltchinech. Vltchin sám takticky přítomen nebyl, stejně jako jeho nová žena, takže kdyby se cokoli přihodilo, mohli oficiálně ignorovat jakékoli chování, které by mohlo ohrozit neutralitu této příležitosti. Ale Valentin, Stephanie a Daniel tu byli a vypadali, že by raději byli někde jinde. Finlay se pousmál. Jistě, všichni tři už měli smluvené sňatky a čeká je to co nevidět. Jejich otec pravděpodobně trval na tom, že tu budou, aby získali jakous takous představu o hrozném osudu, který je čeká. Stephanie s Danielem stáli spolu a ostantativně ignorovali své snoubence, kteří v tuto chvíli spolu roztomile žvatlali, zapálení jen a jen pro sebe. Valentin stál sám jako vždy, vysoký, štíhlý a tajemně křehký, ve švestkové modrém saku a přiléhavých kalhotách.

S dlouhými tmavými vlnitými vlasy a ostře naličenou tváří nevypadal zrovna zámožně, spíš jako potlučená padavka z nějakého plánte. Za černě naličenýma očima a širokým karmínovým úsměvem se skrývala zdvořilá, leč duchem nepřítomná tvář, jako by se v myšlenkách někde toulal. Finlayovi se nelíbila představa, kde asi jeho myšlenky prolévají. Valentin neměl žádnou sklenici s vínem, pravděpodobně proto, že v sále nebylo víno tak opojné, aby probudilo jeho otupené chuťové buňky.

Finlay se rozhodl, že je lepší najít si někoho na kus řeči sám dřív, než se na něj přilepí někdo opravdu nudný, a Vltchinové vypadali stejně zajímavě jako každý jiný. Kromě toho byl na Valentina zvědavý. Chodívali spolu do školy, ale to bylo asi tak vše, co měli společného. Pokud si Finlay pamatoval, byl Valentin vcelku normální dítě, bez sebemenšího varovného náznaku, co se z něj vyklube. Nicméně to, co se o něm povídá, je asi pravda. Nenucené kráčel k Vltchinům, jako by ho jejich směrem zavedla pouhá náhoda, kýval a usmíval se na ty, které míjel, co pohyb, to ztělesněný půvab. Na tom nebylo nic těžkého. Jedna z prvních věcí, které se v Aréně naučil, bylo kontrolovat každý svůj pohyb. Zaznamenával obdivné pohledy a cítil uspokojení nad svým převlekem. Zjevem dokonale vyhovoval požadavkům nejposlednější módy: skvostné zrcadlo, v němž lidé vidí jen to, co chtějí vidět.

Zastavil se před Valentinem a okázale se uklonil. Vltchin následník na něj na oplátku zdvořile kývl. Z bledého obličej ostře vystupovaly silně černě naličené oči a šarlatová ústa.

Tento vzhled nebyl v módě už celé roky, jenže když už Valentin jednou našel něco, co vyhovovalo jeho naturelu, zjevně nebyl ochoten to měnit. Finlaye v náhlém záblesku jasnozřivosti napadlo, jestli ta naličená tvář není stejně tak maska jako ta jeho.

A pokud ano, jaký jiný, neznámý Valentin se pod ní skrývá.

Vzrušující představa. To, co se tají pod tou maskou, určitě musí být zatraceně zvláštní, má-li to překonat osobnost, kterou běžně předvádí. Finlay se oslnivě usmál.

„Vypadáš nějak osaměle, Valentine. Musím říci, že jsem znovu a znovu překvapen, když tě ještě vidím při vědomí a na nohou. Víš, kdybys bral jen polovinu toho, co se o tobě povídá, čekal bych, že už tě budou tlačit na vozíku s jehlou v ruce a hadičkami v nose.“

„Snažím se opatrně udržovat rovnováhu mezi svým vnitřním a vnějším světem,“ odvětil nevzrušeně Valentin. „Hledím na svou kondici jako na nekonečné umělecké dílo, kdy barvami na mé paletě jsou drogy. A každé umělecké dílo

potřebuje publikum, aby dosáhlo opravdového uznání. Ne že by většina lidí rozuměla či dokonce ocenila úsilí a tvrdou práci vloženou do trvale se vyvíjejícího uměleckého díla.“

„Já ti rozumím,“ odpověděl Finlay. „Ani úsilí věnované snaze držet krok s módou nikdo neocení. Ale zdá se, že tobě ta tvrdá práce jen svědčí, Valentine. Možná bys mi mohl sdělit jméno svého drogisty.“

Valentin ani nemrkl, jen si ho chvíli mlčky prohlížel a Finlay přemítal, co to vlastně řekl. Následníka rodu Vltchinů něco vykojelo. Finlay se rozhodl, že raději změni téma, než aby to nechal dojít někam, kam by se asi dostat nechtěl.

„Vím, že se blíží termín tvé svatby, Valentine. Sám jsem si tou strašnou záležitostí prošel a rád ti jakkoli pomohu.“

„No díky, Finlayi, ale myslím, že mám všechno pod kontrolou. Květiny jsou objednané, družičky vybrané a já jsem pro tu příležitost vymyslel speciální ovocný punč, po kterém by se mohly pár lidem rozzářit oči. Já sám budu v bílém, budu mít závoj a možná kapku beladony kvůli vůni. Už jsem se postaral, aby se to dozvěděla má nastávající, aby se naše šaty netloukly.“

„Jsem si jist, že to vysoce ocenila,“ pravil suše Finlay.

„To poslední, co jsem se o ní dozvěděl,“ dodal Valentin, „bylo, že nabídla celkem slušnou odměnu tomu, kdo bude ochoten mne zavraždit, a vyrozuměl jsem, že jestli to nevyjde, netají se tím, že je plně ochotná a pevně rozhodnutá ujmout se toho ve svatební den osobně, a to jakýmkoli použitelným nástrojem, který tam bude po ruce. V současné době se snaží rozdmýchat mezi svou a mou rodinou vendetu, ale vzhledem k tomu, že její rodiče dali díky velkému věnu, které dostanu, přednost svatbě, tak se s tím zatím daleko nedostala.“

„Zdá se, že je velmi... odhodlaná.“

„To tedy je. Já u žen nesmírně obdivuji silného ducha.“

„Musíš mi ji někdy představit, Valentine.“

„My o vlku... Právě sem ta dáma přichází. Není nádherná?“

Finlay se prudce obrátil. Mířila k nim hubená, vysoká žena, které táhlo na třicítku, v jasných večerních šarlatových šatech se zlatým a stříbrným lemováním, které dávaly vyniknout dokonale bledé pleti a přirozeně rusým vlasům. Finlay žasl. Móda světélkující pleti a kovových vlasů je pryč. Dnes se věci tak rychle mění. Mladá dáma přibrzdila a zastavila se před ním a Valentinem. Klepala se vzteky a zachmuřeně, výhružně vraštila obočí. Její ústa, to byla jedna zlostná úzká linka vypovídající o téměř nezvladatelné zuřivosti. Finlay shledal, že mu ruka podvědomě sjela k boku a narazila na jilec meče. Vážné nebezpečí pudově rozpoznal na první pohled. Zdvořile se poklonil.

Střelila po něm pohledem plným jedu. Finlaye najednou přepadla neodbytná touha zjistit, jak daleko je nejbližší východ.

Valentin vypadal naprosto nevzrušeně. Zdvořile se usmál.

„Finlayi Popplakhu, dovol, abych ti představil Beatrice Kristiánovou, svou nastávající.“

„Jdi do prdele a chciplni, šašku,“ pravila Beatrice. „A tu ruku můžeš dát klidně pryč, protože rozhodně nemám v úmyslu ti s ní potřásat. To bych radši dala francouzáka malomocnému, než abych se tě jen prstem dotkla. Při všech těch drogách, které kolotají v té trosce, kterou považuješ za tělo, máš fetácký i pot.“

Dostala jsem tvůj poslední vzkaz, myslím, že závoj je vynikající nápad. Mohu také doporučit náhubek a pás cudnosti, protože ty se ke mně ani nepřiblížíš. Osobně budu v asanačním oděvu a místo pugétu si vezmu elektrický bodec na dobytek.“

„Rozhodně tě musím představit své ženě,“ pravil Finlay.

„Není nádherná?“ řekl šťastně Valentin. „Líbí se mi ženy, které mají kuráž. My jsme byli pro sebe stvořeni, Beatrice. Jen pomysli, jaké budou naše děti.“

„To máš větší šanci získat výroční církevní cenu za zdrženlivost a spořádané občanství než se mnou zplodit dítě, Valentine. Na umělé oplodnění v laboratoři nevěřím a jestli se ke mně někdy přiblížíš s tím svým nechutným nádobičkem, nacpu ti ho do mixéru. Toto je čistě politický sňatek, Valentine. A teď mě omluvte, hodlám odejít, najít si něco opravdu křehkého a drahého a roztrískat to o zed.“ Krátce střelila pohledem po Finlayovi. „Uvědomuješ si vůbec, jak vypadáš? Být tebou, Finlayi Popplakhu, utřela bych si z obličeje to svinstvo dřív, než se móda změní a ty budeš v rejži.“

Odkráčela a zmizela zase v davu. Lidé jí snaživě uhybali z cesty, ale nebyli dost rychlí. Finlay si uvědomil, že zadržuje dech, a dlouze vydechl. Podíval se na Valentina. Neměl slov, zato Vltchin následník vypadal naprosto nevzrušeně.

Smetl si z manžety neviditelné zrnko prachu a usmál se na Finlaye.

„Však ona mě roztomilé způsoby jednou ocení.“

Nedaleko od nich stála Evangelina Zlokhová, vysoká, štíhlá a opuštěná jako ztracené dítě, v šatech s holými rameny, dívala se na svého milovaného Finlaye, jak hovoří s nechvalně proslulým Valentinem Vltchinem, a odolávala zoufalé touze se k němu rozběhnout a zachránit ho. Nebo ho alespoň chránit.

Valentin jí připadal jako nějaká mrtvola v karnevalové masce, jako harlekýn v říji, jako všechno, co bylo ve slušné společnosti nemravné a zvrácené. Jenže bez dobré záminky se nemohla k Finlayovi ani přiblížit. I když měl nastávající sňatek spojit Popplakhy se Zlokh, stejně panovala mezi těmi dvěma domy zlá krev. Byl to zázrak, že ještě nikdo nehodil nikomu rukavici. Vypadalo by přinejmenším divně a přinejhorším velmi podezřele, kdyby zničehonic zašla za Finlayem a dala se s ním do řeči. Oficiálně se při takovýchto příležitostech setkávali jen náhodou. Lidé by zvedali obočí a trousili poznámky. Mohlo by dojít dokonce i na dotazy. Evangelina se přinutla odvrátit pohled a zjistila, že vedle ní stojí otec. Rychle se vzpamatovala a zadoufala, že si to malé bezděčné trhnutí bude vykládat jako překvapení, a ne jako pocit provinění.

Lord Gregor Zlokh se na ni laskavě usmál a buclatou rukou ji poplácal po lokti. Zlokh byl malý a zavalitý jako hrouda másla, celý se bouřil, jen oči měl zapadlé, ale zato disponoval neutuchajícím, nevtíravě denervujícím úsměvem. Rád si dopřával a ani za mák se nestaral o módní společnost, která se zase na oplátku nijak nezajímala o něj. Nebyl

společenský a ze zásady se vyhýbal všem sešlostem, kde nebyla jeho přítomnost nezbytně nutná. Navzdory vysokému společenskému postavení a významným konexím nebyl nikdy vyhledáván ani oblíbený a bylo mu to fuk. Měl svých soukromých starostí dost i tak.

„Mohu ti donést něco k pití, má drahá,“ zeptal se laskavě. „Nebo třeba něco k jídlu? Ty víš, jaké mi dělá starosti, když nejíš.“

„Jsem spokojená, otče, děkuji. Nic nechci.“

Zlokh nešťastně potřásl hlavou. „Musíš se držet při síle, má drahá, jinak budeš za chvíli jen kost a kůže. Přece chceš pro svého papá vypadat hezky, nebo ne?“

Ruka na jejím lokti se výstražně sevřela, Evangelina se přinutila usmát a přikývnout. Nebylo by chytré si ho rozzlobit. Přes všechnu rozvornost, kterou předváděl Zlokh navenek, měl zlovolnou povahu a byl odporně a vynalézavě zákeřný. Takže se od něj nechala obskakovat a chovala se tak upjatě, jak jen si mohla dovolit, aniž by si ho znepřátelila. Bylo to jako balancovat na laně a ona si na to zvykla, ale tím to pro ni nebylo o nic snazší. Zlokh se rozhlédl po hlučně klábosícím davu a zakabonil se.

„Podívej se na ně: jsou šťastní, jak je den dlouhý, a není mezi nimi jediný mozek. Jí mé jídlo a pijí mé víno a z mé ubohé neteře je dravec s vypáleným mozkem, komorná Železné čubky. Jim ke štěstí stačí ládovat se na mé útraty, ale nikdo z nich by mi nepomohl dostat neteř zpátky, ať bych je prosil sebevíc. Nevědí, co pro mne znamenala, stejně jako pro mne znamenáš ty, Evangelino. Ale já ji nějak zpátky dostanu a pomstím se těm, kdo mi odmítli pomoc.“

A vzápětí se chmury na jeho tučné tváři rozplynuly a on ji pustil. Ruka ji svědila a z toho silného stisku ji bolela, ale neodvážila se podrbat. Nebylo by chytré ho dráždit, když je zrovna v dobrém rozmaru.

„Niméně,“ prohlásil a rozzářil se, „si od této svatby slibuji velké věci. Drahá Leticia je rozkošná nevěsta a Robert Popplakh je údajně skvělý, uhlazený mladík. Nikdy jsem neměl na Popplakhy moc času, na žádného Popplakha, ale nutno říci, že mají dobré konexe se zajímavými a významnými lidmi. A když se naše dva domy spojí sňatkem, spadnou mi ty konexe rovnou do klína. Až budou bojovat o kontrakt na hromadnou výrobu toho nového vesmírného pohonu, bude nám stačit jim jen krýt záda a chránit je před nečekaným útokem. Něco z toho, co jim to vynese, nepochybně poplyne směrem ke mně. Situace se zlepšuje, Evangelino. Brzy ti budu moci dát všechny ty skvostné dary, které jsem ti vždycky dát chtěl. Měla jsi se mnou velkou trpělivost, poslouchala jsi všechny mé sliby a nikdy sis nestěžovala, ale jakmile nám přijde naše vesmírná loď, nebudeš si přát už nic víc, má drahá, vůbec nic. A jediné, co za to žádám, je, abys mne milovala. Žádám snad moc?“

„Ne, otče.“

„Opravdu?“

„Ne, otče,“ opakovala Evangelina pevně. „Ty víš, že tě ctím jako svého otce a prokazuji ti veškerou úctu. Mé srdce náleží tobě.“

Zlokh se na ni něžně usmál. „Den ode dne jsi podobnější své drahé matce.“

Evangelina se právě snažila přijít na nějakou neškodnou, nicneříkající odpověď, když k nim přistoupil James Kassar, vikář církve Krista Válečníka. Vysoký, svalnatý a vyzařující nezvratnou fyzickou nadřazenost vypadal ve své jantarově černé vojenské rochetě velmi dobře a ne že by to nevěděl. Když císařovna nastoupila na trůn, oficiálně tuto církev podpořila, a církev na oplátku podporovala ji veškerou svou nesmírnou politickou mocí. Měla své stoupence po celé Říši a byla na nejlepší cestě stát se jedinou oficiální církví Říše. Říše ji jmenovala Správcem Misií Kříže, Vojákem všech duší a Obráncem víry a dala jí k dispozici své vojenské výcvikové školy. V praxi to znamenalo, že církev Krista Válečníka vytlačila všechna ostatní náboženství, přinejmenším veřejně, a její vliv sahal všude.

Císařovna jí odpustila všechny daně, dovolila jí vymáhat od lidí desátky, jak chtěla, a používat svá Jezuitská elitní komanda, aby jejím jménem likvidovala zrádce. Takže proti církvi nikdo nic moc neříkal. Rozhodně ne na veřejnosti. James Kassar bylo jméno v církvi poměrně nové. Po několik let se vyznamenával jako voják a se zarytým odhodláním likvidoval nepřátele Říše za každou cenu. Rychle povýšil až na majora a pak uposlechl hlasu Božího a přestoupil k církvi, kde zaměřil svou horlivost na vyhledávání a perzekvování všech, kdo odmítali tu jedinou pravou církev. A i když jeho entuziasmus někdy překročil meze zákona či společně s pravým cílem zničil i pár nevinných náhodných přihlížejících, nu což, omeletu bez vajec... a tak dál. Byla to vycházející hvězda, takže nikdo nic neříkal. Či přinejmenším ne nikdo významný. Pro Popplakhy a Zlokhy byla velká čest, že přislíbil provést svatební obřad, a on si zajistil, aby si to všichni uvědomovali. Lord Gregor se mu zdvořile poklonil a Evangelina udělala pukrle.

„Jak milé, že jsi nás poctil svou přítomností, Milosti,“ pravil uhlazeně Gregor. „Věřím, že je tu všechno k tvé spokojenosti?“

„Pak se ve své víře mylíš,“ odsekl stroze vikář. „Ještě nikdy jsem neviděl tolik zkažených zvrhlíků a parazitů v jedné místnosti. Ta chvilka bohoslužby jim narovná páteř. Pochybuji, že byť jen polovina z nich viděla od svého křtu kostel zevnitř nebo dokáže na požádání odříkat katechismus Válečníka. Jenže dokud se aristokracie líká k císařovně – nechť nám vládne ještě dlouho – tak si může dovolit dělat na církev dlouhý nos. Ale to nebude trvat věčně.“

„Ovšem,“ souhlasil Zlokh. „Mohu ti nabídnout skleničku?“

„Toho bych se nikdy nedotkl. Tělo je chrám a nemá být znesvěceno škodlivými látkami. Předpokládám, Zlokhu, že průběh sňatku byl předem pečlivě nazkoušen do nejmenších podrobností. Mám pak ještě další povinnosti a jestli budu muset měnit svůj plán, tak to někdo šeredně odnese, ale já to nebudu.“

A právě v tu chvíli zahřmělo a uprostřed místnosti se jakoby odnikud objevil jakýsi zelota s vytřeštěnými očima. Na sobě měl jen rozedranou bederní roušku a na bledé kůži plno jizev, některé staré, jiné nedávné. Na hlavě měl trnovou korunu a jak se mu rysy pohybovaly, po tváři mu tu a tam stekl pramínek krve. Měl vyzábblé, asketické vzezření a v očích mu planul žár ryzího fanatismu a vizionářství. Ohromený dav začal komentovat jeho zjev a vzápětí zase umkl, když zničehonic vyskočily plameny a začaly zelotu olizovat, aniž ho strávily. Divokým zrakem se rozhlédl kolem sebe a

lidé se stáhli, ale když promluvil, zněl jeho hlas překvapivě klidně a vyrovnaně.

„Jsem tu, abych protestoval proti pokračujícímu zotročování esperů a klonů! Protestuji proti zneuznání jediné pravé víry – církve Krista Spasitele! Kristus byl člověk lásky a míru, ale kdyby tu teď byl a viděl, co činíte v jeho jménu, v zoufalství by od nás odvrátil svou tvář. Já se nebojím vašich stráží a vyšetřovatelů, já jsem svůj život zasvětil Pánu a nyní ho obětuji, abych vám ukázal, že esperi a klony mají sílu a víru a nelze jejich existenci popírat!“ Pak se odmlčel, rozhlédl se kolem sebe a maličko se usmál. „Sejdeme se v pekle.“

Jeho tělo zachvátily plameny, jasné a palčivě horké. Ti nejbližší couvali před žářem, ale zelotův úsměv v srdci plamenů se ani nezachvěl, přestože ho plameny stravovaly. Vnžiku bylo po všem a plameny a žár zmizely. Zbyla po nich jen mastná skvrna na podlaze, pár vloček popela plujících vzduchem a jedna ruka, kterou hladové plameny bůhvíproč odvrhly. Ležela na podlaze plesového sálu jako opuštěná bledá květina, s roztaženými prsty, jako by ještě naposledy o cosi prosila.

„Esperský zmetek,“ podotkl vikář James Kassar. „Ušetřil nás starostí s popravou. Očividně nějaká pyrokineze, ale jak se sem dostal? Byl jsem ujistěn, že tento plesový sál chrání esp-rušičky.“

„A taky chrání,“ ozval se Valentin, který přišel blíž. „Není mi tak úplně jasné, co se vlastně stalo, ale jako nejstarší přítomný Vltchin tě mohu ujistit, že už teď, zatímco spolu mluvíme, prošetřuje to narušení moje ochranka.“

„To nestačí, Vltchine,“ odfrkl si Kassar. Zkoumal Valentina s neskryvaným opovržením a odporem. „Ať už sem byl teleportován nebo nějak potají propašován, musel mít uvnitř pomoc. Což znamená, že tu máte zrádce, Vltchine. Pověřím skupinu svých mužů, aby ho pomohli najít. Mají s hledáním zrádců bohaté zkušenosti.“

„Díky,“ odvětil Valentin, „ale to nebude nutné. Mí lidé jsou plně schopni provést všechna nutná opatření, aniž by obtěžovali mé hosty.“

Vyjeveným hostům chvilíčku trvalo, než jim došlo, že Valentin právě odmítl vikářův povolit, aby vzal dovnitř své nelítostné strážce. Nebylo to něco úplně nevidaného, ale stávalo se to zatraceně vzácně. Dráždit v této době církev znamenalo dát všanc duši i tělo. A zejména James Kassar nebyl zvyklý na to, že by mu někdo odporoval. Zbrunátněl, postoupil o krok blíž a zabodl planoucí zrak přímo do Valentinových černě nalíčených očí.

„Neodporuj mi, chlapče! Neuroním ani slzu pro jednoho dalšího mrtvého espera, ale nemám žádné slitování se zrádci a je mi jedno, kde se nacházejí. Vysoké postavení nikoho nechrání před vůlí Pána.“

„Jak uklidňující,“ odušil Valentin. Dál už neřekl nic. Ticho se vleklo a napětí sílilo. Vikář se na Valentina zamračil.

„Vypadáš značně zvrhle. Utí si z obličejové ty šminky.“

Všichni na ně bez dechu zírali jako na nějaký divadelní výstup o střetu dvou legendárních vůlí. A pak Valentin popošel ještě o krok dopředu a strčil svůj obličej Kassarovi přímo pod nos. Jeho karmínový úsměv se ještě zvětšil a tmavé řasy se ani nezachvěly.

„Slízej je.“

Kassar se na něj upřeně díval. Tvrdě semknuté rty zbělely.

Ruka se vznášela nad mečem, ale netasil. Kdyby to udělal a zabil nástupce Vltchinů v jeho vlastním domě, vystavil by církev vendetě klanu Vltchinů. Vltchinové sice neměli naději odolávat moci církve příliš dlouho, přestože byli bohatí a vlivní, ale... Kdyby Vltchinové nějakým řízením osudu vyhráli kontrakt na nový vesmírný pohon a církev musela jít s prosíkem za klanem Vltchinů... Kassar se obrátil k Valentinovi zády a všichni vydechli. Valentin se usmál na Gregora a Evangelinu.

„Velmi se omlouvám za to nevídané vyrušení. Mí lidé se o to už postarají.“

Zlokh si jen odfrkl. „Zatracený esperský darebák. Kdyby se nezabil sám, zastřelil bych ho. Jsme na espery moc měkčí. Nedá se jim věřit.“

„Ale jsou to přece lidé, otče,“ řekla tiše Evangelina. „Jako klony.“

„Pozor, ať tě neslyší vikář,“ řekl blahovolně Valentin. „Postavení esperů a klonů je přesně dané. Existují jen jako výsledek vědeckého pokroku a proto jsou soukromým majetkem.“

Tahle církev by jim nepřiznala ani duši. A teď, když mne omluvíte...“

Hluboce se poklonil, obrátil se a odešel. Jak procházel davem, provázel ho uznalý, blahopřejný šepot. Církev poslední dobou vyvíjela na všechny rodiny tlak ohledně desátek a nebyla u aristokracie dvakrát oblíbená. Gregor vyčkal, až bude Valentin bezpečně z doslechu, pak popadl Evangelinu za loket a stiskl jí ho tak silně, až vyjekla.

„Tohle už nikdy nedělej. Nikdy už na sebe nesmíš upoutávat pozornost takovými názory na espery nebo klony. Nikdo z nás si nemůže dovolit, aby někdo prošetřoval pozadí tvého původu. Nikdo o tobě nesmí nikdy nic zjistit.“

Ještě jednou s ní zatřásl, pak ji pustil a brunátný vzteky odkráčel. Lidé mu uskakovali z cesty. Evangelina si třela bolavou paži, osamělá uprostřed davu, ale takhle to dopadalo vždycky. Evangelina byla klon, který tajně vypěstoval její otec, aby nahradil původní Evangelinu, která zemřela jakousi nešťastnou náhodou. Jeho nejstarší dcera byla jeho miláček a on nesnesl pomyšlení, že by žil bez ní. A protože ji neviděl zemřít nikdo vyjma něj, obětoval spoustu peněz a vlivu a nechal svou mrtvou dceru naklonovat. Naučil ji všechno, co potřebovala vědět, a pak ji opatrně uvedl do společnosti.

Že prý po dlouhé, nijak blíž nespecifikované chorobě. Vedla si dobře. Vždycky se učila rychle. Alespoň otec to tvrdil. Všichni ji přijali jako skutečnou Evangelinu. Neměli důvod ji tak nebrat. Ale jediný genetický test by odhalil její skutečný původ a zničil ji i jejího otce. Nahrazení vlastním klonem, to byl pro aristokracii ten nejhorší zlý sen. Byla by zlikvidována (nikoli popravena, popravení mehou být jen lidé), a otec by byl zbaven titulu a vykázán.

Neřekla Finlayi Popplakhovi, že je klon, přestože on jí svěřil tajemství svého druhého života a řekl jí, že je Maskovaný gladiátor. Ještě k tomu nesebrala odvalu. Milovala ho, věřila mu, ale... Ale. Miloval by ji, i kdyby věděl, že je jen klon? Ráda by si myslela, že ano, ale... Smutně se usmála. Když mu nemůže věřit ani v tomto, jak by mu mohla říct o svém spojení s klonovým a esperským podsvětím? To byl taky důvod, proč vypnula Vltchinovy esp-rušičky, aby mohli

elfové toho zelotu propašovat dovnitř...

Uvědomovala si, že její myšlenky bloumají sem a tam, ale nějak se nedokázala soustředit. Je povinována věností tolika lidem: otci, podsvětí, Finlayovi... a zklamat jednoho jediného by vedlo ke zostuzení a zkáze. Musí si dávat pozor na každé slovo, každý skutek. Tolik různých lidí různým lidem. Někdy se jí zoufale chtělo řvát, ať se s tím vším skoncuje, aby se toho tlaku zbavila, ale nemohla. Nemohla si dovolit nechat se přistihnout, jak dělá něco neobvyklého. Tu a tam myslela na sebevraždu, ale pak si vždycky vzpomněla na Finlaye a na to, jak bezpečně se cítí v jeho náručí. Jednoho dne mu to řekne, a pak... Jednou.

Vzhlédla a uviděla, jak se k ní Finlay nenápadně blíží, jako by ho dav jen náhodně strhl směrem k ní. Srdce se jí rozbušilo a do tváří se jí vehnala zrádná horkost. Finlay se před ní zastavil a zdvořile se uklonil, ona na něj na oplátku chladně kývla. Jen dva dědici rozdílných klanů, kteří se náhodně setkali na veřejnosti. Finlay se na ni usmál a ona mu úsměv oplátila.

„Má drahá Evangelino,“ pravil Finlay nenuceně. „Vypadáš velmi dobře. Doufám, že tě ten nešťastný incident s tím esperem moc nerozrušil?“

„Vůbec ne, Finlayi. Jsem si jistá, že ochranka Vltchinů už má situaci pevně v rukou. Ty sám vypadáš skvostně. To je další nový oblek?“

„Jistě. Tak nerad se opakuji. Jako jeden z tajných velmistrů módy mám povinnost neustále přicházet s něčím novým a šokujícím. Mám to ve smlouvě. Tvá ruka je prázdná, mohl bych ti donést malou sklenici punče?“

Evangelina rozhodně zavrtěla hlavou. Už ten punč viděla.

Byl jasně růžový, slyšela, že je mimořádně alkoholický, a pluly v něm kousky neidentifikovatelného ovoce. Některé se pomalu rozpouštěly. A vzhledem k tomu, že ten punč zajišťovali Vltchinové, byla tu vysoká pravděpodobnost, že ho Valentin řiznul něčím obzvlášť zajímavým a omamným. Většina hostů měla stejný pocit a předvídavě si přinesla vlastní pití. Finlay se usmál a vytáhl z jakési neviditelné kapsy jemně tepanou stříbrnou láhev. Odšrouboval velký uzávěr a nalil jí do něj štedrou dávku. Evangelina si k ní zvědavě příchla, ucítila vlahou, hřejivou vůni dobré brandy a vesele se usmála. Opatrně si usrkla a odvážila se pohlédnout Finlayovi do očí. Cítila, jak se jí zrychluje tep, a když vracela uzávěr Finlayovi, aby se také napil, zavadily jeho prsty o její.

„Když teď budou naše dvě rodiny spojeny sňatkem, budeme mít možná víc příležitostí se vidat,“ zamumlal Finlay.

„To by bylo nanejvýš milé,“ odpověděla Evangelina. „Jsem si jistá, že bychom našli nějaké společné zájmy.“

„Právě teď máte společně dobrého panáka a já bych zrovna pro nějakého vraždila,“ ozval se známý halasný hlas.

Evangelina se ani nemusela dívat, aby poznala, kdo to je. Přítomnost Adrienny Popplakhové se nedala přehlédnout.

Evangelina a Finlay si vyměnili poslední chápavý pohled a pak se obrátili k Finlayově neblaze proslulé ženě. Adrienna významně zvedla prázdnou sklenici a Finlay sklenici po okraj naplnil brandy.

Dala si řádný doušek a uznale přikývla.

„To je jedna z mála tvých předností, Finlayi. Jsi marnivý, povrchní a nemáš nejmenší tušení jak se chovat k dámě, ale v chlastu se vyznáš. Nebýt tvého vinného sklepa, už dávno bych se s tebou rozvedla. Evangelino, drahoušku, už jsem tě neviděla celé věky. Tvé šaty jsou nesmírně... nápadité. Klidně si za mnou někdy zajdi poradit o stylu a oblékání.“

Natáhla sklenici k Finlayovi, aby jí dolil, a Finlay jí bez poznámek vyhověl. Co se týkalo pití, byla Adriennina výdrž legendou i u dvora, proslulého svou nestřídmostí a hyřením. Pozvedla sklenici a jedovatě se na svého manžela usmála.

„Dobrá brandy, Finlayi. Na chlastu mám ráda to samé, co na mužích: sílu, tajemnost a opojnost.“

„Opravdu?“ opáčil Finlay. „To jsem nevěděl.“

„Jdi k čertu, žes to nevěděl,“ odsekla Adrienna. Podívala se zase na Evangelinu. Ta měla co dělat, aby neuskočila. „Je načase, aby ses také poohlédla po nějakém manželovi, drahoušku.“

Tvůj otec si na tebe dělá monopol. Manželé mohou být nudní, protivní a vlezlí, ale jestli chceš postupovat na společenském žebříčku, musíš nějakého mít. Osobně bych bez manžela nebyla, zejména když přijde na placení účtů. A pokud mě teď omluvíte, soudím, že bych měla ztratit slovo s naší nervózní nevěstou a ženichem. Někdo je musí poučit o některých zásadních věcech.“

„A kdo by k tomu byl vhodnější než ty?“ zamumlal Finlay.

Adrienna se usmála. „Přesně tak.“

Odkráčela do davu. Ryzí silou své osobnosti si před sebou dělala cestičku. Vyhlédnutá oběť si ani neuvědomila, že se k ní Adrienna blíží. Ženicha Roberta Popplakha v tu chvíli podporovali a povzbuzovali jeho bratřenci, Finlayovi bratři William a Gerald Popplakhovi. Robertův otec byl Popplakhův mladší bratr a zemřel před třemi měsíci při nehodě, o níž rodina nerada hovořila. Hlavně proto, že to bylo nevýslovně trapné. A aby se Robert a jeho větev rodiny nestali terčem posměchu, byla nakvap dohodnutá svatba, která poslouží dvěma cílům zároveň: jednak uvede Roberta do společnosti a jednak pomůže zacetit trhlinu mezi Popplakhy a Zlokhly. A přirozeně kdyby něco nevyšlo, tak je Robert v současné době ten nejsnazší postradatelný člen rodiny.

Byl středně vysoký, bojeschopný natolik, nakolik mu to vnuly roky vojenského výcviku, a bylo mu sedmnáct, což stačilo na sňatek, ale ne na to, aby ho odmítl. Ještě pořád si nezvykl na to, jak moc se jeho svět změnil. V jednu chvíli byli Zlokhové smrtelnými nepřáteli, s nimiž bylo nutno bojovat při každé příležitosti, a vzápětí si bere Zlokhovou. Ale byl dost starý na to, aby rozuměl politice a věděl, co je jeho povinností. Zejména když do něj neustále hučel William s Geraldem.

William Popplakh byl vysoký, hubený a výbušný a byl to rodinný účetní. To byla práce, která se nedala svěřit nikomu zvnějšku, ale již se většina členů rodiny vyhýbala jako moru, neboť příliš připomínala skutečnou práci a kdyby se jim chtělo pracovat, tak by to přece nebyli rození aristokraté. Williamovi naštěstí připadalo, že zacházet s čísly je mnohem snadnější a zajímavější než vycházet s lidmi, takže se na tu práci dokonale hodil. Do společnosti moc nechodil, ale myslelo mu to dobře a občas lidi překvapil jasnými politickými názory. Koneckonců to byl přece jen Popplakh.

Zato Gerald, to bylo rodinné neštěstí. Takový se najde v každé rodině. Příliš natvrdlý, než aby se mu dalo v něčem důležitém věřit, ale příliš významný, než aby ho bylo možno přehlížet.

Rodina se mu neustále snažila najít nějaké uplatnění, ale naprosto bezúspěšně. Gerald byl vysoký, plavovlasý a pohledný a ať udělal, co udělal, vždycky to byla naprostá pohroma a uvědomovali si to všichni kromě něj. Poplakh sám se dal slyšet – a žertoval jen napůl – že to nejlepší, co se dá s Geraldem udělat, je dát ho darem nějaké rodině, na kterou jsou navýsost rozezlení.

„Snaž se alespoň vypadat vesele,“ nabádal mladého Roberta William. „Jsi na svatbě, ne u zubaře.“

„Přesně tak,“ souhlasil Gerald. „U zubaře ti něco vytáhnou. Tady se dostaneš k tomu, abys něco někam zasunul.“

Chápeš, co tím myslím?“

Robert se zdvořile a jen maličko zoufale usmál. Vypadal jako zvířátko lapené ve světlech jedoucího auta. Popotáhl si redingot, aby si ho narovnal, a nervózně si pohrával s motýlkem.

Komorník ho ujist'oval, že vypadá důstojně i elegantně zároveň, ale on si nebyl jist ani jedním. Měl neodbytný pocit, že by to spravil jeden nebo více panáků, ale William mu to nedovolil.

Valentin mu nabídl, že mu podstrčí nějakou maličkost, ale Robert odmítl. Usoudil, že s Valentinovými maličkostmi by se asi jen tak nevypořádal. To pravděpodobně nikdo kromě Valentina.

„Zkoušky jsi zvládl,“ uklidňoval ho William. „Není se čeho bát. Jen řekni ta správná slova, polib nevěstu a bude po všem, ani nebudeš vědět jak. Nezapomeň, že nejdřív musíš odhruznout závoj. Divil by ses, kolik lidí na to zapomíná.“

Někdy si myslím, že jsme trochu moc rodově zatížení. Drž se, už to nebude trvat dlouho.“

„A pak se můžeš usadit a začít poznávat svou nevěstu,“ pravil Gerald. „To je něco, na co se můžeš těšit, ne? Ne?“

„Geralde,“ oslovil bratra William. „Zajdi Robertovi pro něco k pití.“

„Ale ty jsi říkal, že nemá pít.“

„Tak dojde pro něco k pití mě.“

„Ale ty nepiješ.“

„Tak si dojde pro nějaké zatracené pití sám a nevracej se, dokud ho nevypiješ!“

Gerald párkrát tupě zamrkal a pak se odebral kamsi směrem k míse s punčem. Vypadal maličko zmateně. Jako vždy.

William se podíval na Roberta a rozpačitě přešlápl.

„Ze strýčka Geralda si nic nedělej, chlapče. Myslí to dobře, ale když byl malý, spadl na hlavu. Není to tak úplně jeho chyba, že je použitelný asi jako jednonohý v soutěži o to, kdo koho nakope. Chceš se mě před obřadem ještě na něco zeptat? Chci říct, že jsem ženatý...“

„To je dobré,“ řekl rychle Robert. „O tom se mnou mluvila už spousta lidí. Všichni radami přímo hýří. Jenže jediná použitelná rada by byla, jak z toho vyváznout.“

William se usmál a zavrtěl hlavou. „Odpusť, ale to nejde. Povinnost volá. Poplakh stanovuje pravidla a my se jimi musíme řídit. Kde bychom byli, kdybychom to nedělali? Nastal by naprostý zmatek a ostatní rodiny by se na nás vrhly jako žraloci cítící ve vodě krev. Nebo to poznají podle chuti? To jsem nikdy pořádně nevěděl. Ale co jsme především jiného než Popplakhové. Vždycky především Popplakhové. Jestli ti to nějak pomůže, cítil jsem se před svou svatbou stejně, a jsem vcelku šťastný. Aspoň si to myslím.“

„Ještě chvíli ho takhle povzbuzuj a budeme ho muset k oltáři dohnat bičem,“ ozval se hlasitý, zvučný hlas.

Robert s Williamem vzhledli a zjistili, že před nimi stojí Adrienna Popplakhová v životní velikosti a nadmíru hlasitá.

William viditelně nadskočil a ještě pořád hledal ta správná slova, jak Adriennu představit, když sama předstoupila, odstrčila ho stranou a usmála se na Roberta.

„Nazdárek, Roberte. Já jsem Adrienna, Finlayova žena. Já jsem ta, před kterou tě pravděpodobně varovali, a ty bys měl věřit každému slovu. Většinou vyvíjejí snahu mne zadržet, abych se veřejných společenských příležitostí neúčastnila, protože prý přivádím lidi do rozpaků. Mě osobně za celý život nikdo do rozpaků neuvedl. Naštěstí pro tebe mě z tak významné svatby vynechat nemohli. Pojď se mnou, drahoušku. Chci tě s někým seznámit.“

„Ehm...“ ozval se William.

Adrienna se na něj otočila a William o krok ucouvl. Chtěl i si něco říct, Williame? Ne, myslím že ne. Mluvíš jen vzácně. Pojď Roberte.“

Chňapla jeho ruku jako do svěráku a odvedla ho do davu. Robert šel s ní. Připadalo mu, že jestli chce svou ruku někdy dobýt zpátky, je nejbezpečnější jít s ní. Proplétali se po okraji davu, celou cestu provázeni pohoršeným šepotem pak prošli postranními dveřmi do tiché, pohodlně zařízené komnaty vyzdobené starožitnostmi úctyhodného věku a naprosto odpudivého vzhledu. A tam mezi starožitnostmi jako jediný květ v zahradě zarostlé býlím seděla jeho nastávající Leticie Zlokhová. V okamžiku, kdy vstoupili, se lekla a vyskočila a pak zůstala tiše stát a oči pokorně klopila k zemi. Bylo jí šestnáct a byla překrásná, s náznakem další krásy, která přijde s dospělostí. V dlouhých, bílých svatebních šatech působila velice něžně, jako křehká porcelánová figurka stojící osaměle na polici. Robert se poněkud ohromeně podíval na ni a pak na Adriennu.

„Já vím,“ řekla rychle Adrienna, „že jste se před obřadem neměli setkat, ale oni nad tím tentokrát raději přimhouří oko než abych udělala scénu přede všemi. Vůbec raději nad mnohým přimhouří oko, jen abych nedělala veřejné scény.“

Když se do toho trochu dám, jdou mi scény moc dobře. Nicméně jsem vás svedla dohromady, abyste si mohli promluvit takže k věci. Budu postávat u dveří. Máte nějakých dvacet minut pak sem přijdou a vytáhnou vás na obřad, takže z toho času vytežte, co můžete. Jen do toho, budete překvapeni kolik máte společného.“

A s tím zmizela za dveřmi, rázně je za sebou zaklapla a Robert s Leticí tam zůstali stát a hleděli na sebe. V místnosti bylo ticho. Zpoza zavřených dveří k nim doléhal slabý šum hlasů, který zrovna tak dobře mohl přicházet z jiného světa.

Chvíli, která jim připadala jako věčnost, se ani jeden nepohnul, a pak si Robert rozpačitě odkašlal.

„Nechtěla by ses posadit, Leticie?“

„Ano. Děkuji.“

Usedli do křesel proti sobě, opatrně, aby mezi sebou uchovali patřičnou vzdálenost. Robert úporně hledal něco, co by řekl a nevypadal přitom jako naprostý blb.

„Leticie...“

„Tish.“

„Prosím?“

„Já... jsem raději, když mi říkají Tish. Pokud je to možné.“

„Ano. Ovšem. Říkej mi Bobe. Pokud ti to nevadí.“ Poprvé se na sebe podívali zpřímá a Robert se najednou usmál.

„Řekni mi, Tish, cítíš se v těch šatech stejně nepohodlně jako já?“

A najednou se rozesmála, pak si přitiskla ruce na ústa a rychle po něm mžikla pohledem, jestli ho to nešokovalo. Jeho úsměv ji uklidnil, spustila ruce a úsměv mu oplátila.

„Já tyhle šaty nenávidím. Být jen o trochu těsnější, už bych se do nich nevešla. Ani jsem se neodvážila něco sníst nebo se napít. Myslím, že by se do mě stejně nic nevešlo. A pokaždé, když jdu na toaletu, musím s sebou mít dvě komorné, aby mi všechno rozeplaly. A že chodím často. Myslím, že to jsou nervy.“

A když něco řeknu nebo si postěžuji, tak mi přirozeně sdělí, že to je tradice, jako by se tím všechno vyřešilo.“

„Přesně!“ souhlasil Robert, když se odmlčela, aby se nadechla. „Myslím, že jestli ještě jednou uslyším slovo tradice, začnu řvát. Mně řekli, že se budu ženit, před šesti hodinami. Co tobě?“

„To samé. Podle mne si mysleli, že kdyby nám dali víc času na rozmyšlenou, tak bychom utekli nebo něco takového.“

„Nebyli daleko od pravdy“, odušil suše Robert. „Když jsem dnes ráno vstával, měl jsem úplně jinou představu o tom, co budu dělat. Kdybych to byl věděl, vzal bych roha tak rychle, že by nevěděli, kde jim hlava stojí. Ovšem takhle jsem uvažoval předtím, než jsem tě poznal. Myslel jsem si... No, já nevím, co jsem si myslel, ale ty... Ty jsi bezvadná.“

„Díky“, řekla Leticie. „Ty umíš skládat dámám poklony, že?“

Robert se vesele zazubil. „No, vlastně ne. Většinu života jsem strávil jako vojenský kadet. To se předpokládá u těch členů rodiny, u nichž je nepravděpodobné, že se někdy stanou hlavou rodiny. A při vojenském výcviku člověk moc žen nepotká. A co ty? Byl ve tvém životě někdo... výjimečný?“

„Jeden, ale... Už je to pryč. Přišli nám na to a pak už jsme se vídat nesměli.“ Leticia se trpce usmála. „Byl z mé osobní stráže.“

A ven jsem taky moc nesměla. Hlavně od té doby, co císařovna začala rodiny přepadat, aby získala komorné. Zнала jsem chudáka Lindsey, tu Zlokhovu neteř, která zmizela. Byla tak vtipná, tak veselá. Teď nás nechávají hlídat, jak jen to jde. Jistě, je to pochopitelné, ale znamená to velmi poklidný život.“

Robert přikývl. „A teď jsme tady a budeme se brát. Připadá mi to podivné, přiznat se mezi své celoživotní nepřátele.“

„Mně taky“, souhlasila Leticie, zničehonic spráskla ruce a šibalsky se usmála. „Je pravda, že Popplakhové jí děti k snídani?“

„Oh, každý den. Ovesné vločky můžou jít k čertu.“

„Třeba své rodiny smíříme, což se od nás ostatně čeká. Staly se už podivnější věci. Bobe...“

„Ano, Tish?“

„Když už se musím za někoho provdat, jsem ráda, že je to někdo jako ty.“

„Já také, Tish. Já také.“

Natáhla k němu ruku, Robert ji něžně uchopil a konejšil její drobné štíhlé prsty ve svých. A tak tam nekonečně dlouho jen seděli a usmívali se na sebe. Pak dovnitř vtrhla Adrienna.

„Takového času a vy jste se dostali jen k držení za ruku? Já nevím, co to s vámi mladými v dnešní době je. Já už bych ho dávno přišpendlila na zeď. Ale obávám se, že čas už se nachýlil. Poslal mě pro tebe Finlay, Roberte. Naléhavé rodinné záležitosti, které vyžadují tvou přítomnost.“

Robert naposledy něžně stiskl Leticii ruku a vstal. „Rodinné záležitosti jsou vždycky naléhavé, zejména když se to nehodí. Jsem nesmírně rád, že jsem měl možnost si s tebou promluvit, Tish. Zakrátko se uvidíme znovu.“

„Pa“, pravila Leticie a poslala mu polibek. Robert ho chytil v letu, strčil si ho do náprsní kapsy a teprve pak se nechal Adriennou odvést pryč.

Vyklubala se z toho celorodinná sešlost. Všichni se natěsnali do postranní komnaty a přede dveře postavili stráže, aby je nikdo nerušil. Finlay tam byl v té své úděsné parádě a skrz ten svůj skřípec hleděl na Adriennu, jako by to byl někdo cizí.

William s Geraldem se tiše, leč vášnivě hádali a sotva na Roberta kývli, když za sebou zavíral dveře. Postřehl, jak jsou všichni vážní, a srdce se v něm sevřelo. Něco viselo ve vzduchu. Něco zlého, cítil to. Finlay si odkašlal a všichni se podívali na něj.

„Popplakh tu osobně být nemůže“, řekl hluše. „Dostal nějakou zprávu od našich spojenců na Shubu. Přišla přes řadu esperů, takže máme poměrně velkou jistotu, že nebyla odposlechnuta někým jiným. Vypadá to, že naše spojení se Shubem odhalil nějaký jiný dům.“

„Počkej chvilku“, vyhrkl Robert. „Zadrž. Co to má znamenat s tím Shubem? Jaké spojení máme v té pekelné díře?“

„Máš právo to vědět“, odvětil Finlay. Tentokrát se vyjadřoval překvapivě zřetelně. „Protože teď ses dostal co centra rodinného dění. Ale nesmíš o tom mluvit s nikým mimo rodinu, ani se svou ženou. To nesmí vědět nikdo. Závisí na tom existence našeho domu. Už nějaký čas v rozporu se zásadami říšské politiky tajně jednáme s nebezpečnými UI na Shubu. Ti nepřátelé lidstva nám předávali projekty rozvinuté technologie, aby nám pomohli získat kontrakt na hromadnou výrobu nového vesmírného pohonu, oplátkou za to, že jim ten pohon zpřístupníme. Oni zoufale potřebují držet krok s Říší a my nutně potřebujeme získat ten kontrakt. Naše finanční prostředky jsou v tuto chvíli poněkud omezené.“

„Abychom byli přesní,“ vložila se do toho Adrienna, „máme velké hovno. Jestli ten kontrakt nezískáme, jsme v prdeli. Zbankrotujeme.“

William sebou bolestně trhl, ale přikývl. „Jestli máme jako klan přežít, musíme ten kontrakt dostat. Na tom záleží vše.“ „Niméně,“ ujal se zase slova Finlay, „to vypadá, že nám na to někdo přišel. Definitivní důkaz ještě nemají, jinak by nás už udali císařovně. A to by pro nás znamenalo rychlý soudní proces a zdlouhou popravu.“

„A co bys jim mohl vyčítat?“ vyhrkl prchlivě Robert. „Tak my spolupracujeme s UI na Shubu? Ty jsou rozhodnuty totálně lidstvo vyhladit a my jim ještě dáme nový vesmírný pohon? Zdá se mi to nebo jsme se opravdu zbláznili?“

„Prosím tě, neřvi,“ brzdil ho Finlay. „Tohle všechno klan probíral a rozhodoval na nejvyšší úrovni. Rozhodně nemáme v úmyslu jim ten pohon dát, za žádných okolností. Jsme ctižádostiví a zoufalí, ale ne, jak říkáš, šílení.“

„V tuto chvíli,“ vložila se do toho zase Adrienna, „je životně důležité zjistit, kdo zná naše tajemství. To je důvod, proč jsi tady, Roberte. Už jsme rozběhli několik zásadních operací, abychom zjistili, kdo proti nám stojí, a ty jsi mimořádně vhodný na to, abys prověřil Zlochy. Ale nesmíš o tom mluvit se svou ženou. Sice se přivádá k Popplakům, ale pořád je to ještě Zlokhová. Využij ji, ale nevěř jí. Nedívej se na mě tak vyjeveně, drahoušku. Toto je rodinná záležitost a rodina je vždy na prvním místě.“

„Je důležité, abychom zjistili, kolik toho naši nepřátelé vědí,“ ozval se William. „Každý, kdo ví příliš, musí zemřít. Je v sázce celý klan.“

„Co vlastně dělá Popplak?“ otázal se zvědavě Gerald. „Proč není tady? O tomhle by měl rozhodovat on, ne?“

„Ten má právě co dělat, aby přes espery uklidnil ty UI,“ odpověděl Finlay. „Nestojíme o to, aby provedli něco unáhleného nebo... neblahého. My pro ně máme cenu jen do té doby, dokud naše vztahy zůstanou tajemstvím. Popplak zatraceně riskoval, když sem poslal posla, ale bylo důležité, abychom se to neprodleně dozvěděli. Od této chvíle nepůjde nikdo nikam bez stráží a nikdo si nebude odcházet jen tak.“

Náš nový soupeř se možná pokusí někoho z nás unést, aby z něj vyrazil potřebné informace a nás ostatní vydíral. Zejména ty jsi ohrožen, Roberte, ty nejsi na tuhle hru tak zvyklý jako my. Hned po svatbě tě uklidíme, to nevyvolá moc podezření, že něco tajíme. Ale od této chvíle budete mít ty a tvoje žena zdvojenou ochranu. Kdyby se ptala proč, poukaž na to, jak snadno se sem dostal ten esperský zelota. A teď se vraťme na obřad, než naše nepřítomnost vyvolá řeči. Všichni se usmívejte a bavte, nemá smysl dávat nepříteli do rukou zbraň. Koneckonců není jisté, že nepřítel ví, že my víme, že nás podezřívá. Vypadáš nějak zmateně, Geralde. Nelam si s tím hlavu. Jen se drž u nás a když budeš mít pocit, že bys měl něco říct, povznes se nad to. William, dohlédni na něj. Jak otevře ústa, dupni mu na nohu.“

Adrienna se na něj zamyšleně podívala. „Od kdy se z tebe stal tak dokonalý konspirátor?“

Finlay jí věnoval oslnivý úsměv. „Mám to v krvi, má drahá. Koneckonců jsem přece Popplak.“

Vzal Roberta za loket a vedl ho zpátky do přeplněného plesového sálu. Všechny tváře se na něj usmály, hlavy se sklony a Robert jim všem tupě pokynul. Jistě, ne všichni tu byli doopravdy. Osobní návštěva, to byl kompliment i privilegium, vzdálenější příbuzní se obvykle museli spokojit s posláním hologramu. Alespoň se tak snížil počet soubojů. Nic nevířilo staré rodinné spory tak jako svatba. Robert měl v úmyslu nemyslet na nic jiného než na svatbu, ale nezdařilo se. Vykroutil se Finlayovi a ostře se na něj podíval.

„Jak moc jsme ohroženi, Finlayi? Do čeho zatáhnu Leticii, když se s ní ožením?“

„Do ničeho horšího, než nač už je zvyklá. Je to přece Zlokhová a ti mají historii intrik, že bychom bledli závistí. Teď to všechno pusť z hlavy a soustřeď se na svou svatbu.“

James Kassar, vikář církve Krista Válečníka, požádal shromážděné hlasem vhodným spíš pro vojenské cvičiště, aby se připravili, a obě rodiny se rozdělily do dvou skupin, aby se mohly navzájem přezíravě měřit. Mezi nimi zůstala úzká ulička a než si to Robert uvědomil, už ho k ní Finlay, William a Gerald odvedli. Všichni se tvářili navýsost upjatě a solidně. Přivedli mu nevěstu obklopenou ženami z rodiny Zlokhů, uličkou bude kráčet vedle něj. Leticia přicházela provázena tichými vtípkami, poznámkami a tlumeným hihňáním, ale jak vyžadoval zvyk, Robertovi společníci zachovali kamennou tvář. Alespoň za to byl Robert vděčný. Měl silný pocit, že zrovna v tuto chvíli by stačil i špatný vtíp a on by začal hystericky říčet smíchy. A pak už kráčeli s Leticii bok po boku uličkou, konečně sami, oba se dívali přímo před sebe a úporně se soustředili na pohyby a slova, která se učili na zkoušku.

Došli před Kassara a zastavili se. Kassar teď měl na sobě obřadní purpurové roucho. Odměření se uklonil a chladným, úředně věcným tónem začal se svatební bohoslužbou. Robertovi osobně to vyhovovalo. Jak vikář, tak bohoslužba mu takhle připadaly méně úctyhodné. Slova Robert s Leticii znali z množství svateb, na které chodili od dětství, a odpovídali klidně a důstojně. Všechno šlo hladce a Robert si dokonce vzpomněl, že jí má odhrnout závoj, než ji políbí. Pak už zbývalo jen obřadné svázání rukou. Kassar kývl na jednoho chlapce, aby na podnose přinesl zlatou svatební stuhu. Volně jim stuhu ovinul kolem zápěstí, čímž je svázal, a pak předvolal církevního espera. Než mohla církev udělit své požehnání a tím učinit sňatek právoplatným, musely obě strany prokázat, že jsou tím, kým tvrdí. Nikdo nikdy nepronesl slovo klon, ale přesně to leželo všem v hlavě.

Mnozí hosté se neklidně pohnuli. Esp-rušičky byly na tuto chvíli vypnuty a hrozba útoku zvenčí byla mnohem větší, ale většina hostů myslela na to, že by esper mohl odhalit a vyjevit jejich malá tajemství. Všichni měli co tajit. Ale nemuseli se obávat. Esper nebyl tak pošetilý, aby nechal svou mysl volně bloumat. Kousek stranou stál církevní strážný a mířil na něj pistolí.

Takže se soustředil jen na nevěstu a ženicha před sebou a všechno ztichlo, leč pak najednou prudce zvedl hlavu a o krok ustoupil. Kassar se na něj zlostně podíval.

„Co je? Nějaká pochybnost o totožnosti?“

„Ne, Milosti,“ odvětil rychle esper. „Jsou to ti, kdo říkají, že jsou. Jen jsem vycítil nikoli dvojí mysl, ale trojí. Lady Leticie je těhotná. A nikoli s ženichem.“

Na okamžik se rozhostilo ohromené ticho a pak se zvedl řev.

Robert zíral na nevěstu s otevřenými ústy a ta vyjeveně zírala na něj. Ptal se jí jestli byl v jejím životě někdo výjimečný, a ona řekla že ano. Kassar jim strhl z rukou zlatou stuhu a odhodil ji.

Vypadalo to, že tu každý řve a ječí na každého a objevily se meče. Kruh prázdná kolem pobledlé nevěsty se zvětšoval, lidé couvali, aby je blízkost její osoby nepošpinila. Adrienna se k ní snažila prodrat, ale dav ji strhával zpět. Za to, že přivedli na spojení dvou klanů poskvrněnou nevěstu, budou Zlokhové společensky znemožnění a zavržení. Tohle byla urážka nejhrubšího kalibru.

Zlokhové ječeli, že nic nevěděli, ale nikdo je neposlouchal.

Robert se přisunul k Leticii, nevěda, co by vlastně řekl nebo udělal, jen to zoufalství na její tváři ho přitáhlo blíž. A pak z davu vyrazil Gregor Zlokh se zlatou svatební stuhou v rukou.

Planul vzteky a Leticie před ním ucouvla. Než někoho napadlo, co chce udělat, omotal jí stuhu kolem krku a utáhl. Lapala po dechu, poulila oči a bezmocně mu zarývala nehty do zápěstí.

Prudčeji otočil, opřel se jí kolenem o záda a utahoval, až mu na pažích vystoupily svaly. Robert se na něj vrhl, aby ho zastavil, ale silné ruce ho strhly zpět a nepustily. Ať se vzpouzel, jak se vzpouzel, William s Geraldem ho drželi pevně. Tvářili se naprosto chladnokrevně a věcně.

Leticie v obličeji zbrunátněla a vyplázla jazyk. Z davu se ozývaly výkřiky a tu a tam nářek, ale nikdo jí nešel na pomoc. Robert se rval jak šílený, ale William s Geraldem ho drželi pevně. Volal na ni a ani si neuvědomoval, že pláče. Leticie se zhroutila a zůstala bezvládně viset ve Zlokhově rdousivém sevření.

Plesový sál pomalu utíchal, konec se blížil, a nakonec se ozývalo jen Gregorovo funění, poslední sípání Leticie a Robertův křečovitý vzlykot. Pak se jí oči otočily, umlkla a Gregor ji pomalu pustil. Bezvládně se sesunula na podlahu a zůstala nehybně ležet.

Gregor se obrátil k Finlayovi. V tváři byl brunátný a ještě trochu supěl. „Omlouvám se za svůj klan a jako zadostiučinění nabízím tuto smrt. Je to dostatečné?“

„Je,“ souhlasil Popplakh. „Cti je učiněno zadost. Probereme výběr další nevěsty a stanovíme datum dalšího sňatku. Na tento obřad se zapomene a už se o něm nikdy nebude mluvit.“

Kývl na Williama a Geralda a ti pustili Roberta. Doklopýtal k Leticii a svezl se na kolena. Finlay očima svolal ostatní Popplakhy a odvedl je ze sálu. Následovali je Zlokhové, pak Vltchinové a nakonec vikář James Kassar se svým doprovodem, až zůstal jen Robert Popplakh. Klečel vedle mrtvé nevěsty a držel ji za jemnou, bílou raku. Venku na chodbě se Gregor Zlokh rozhlížel po své milované dceři Evangelině. Jen ať si z toho vezme ponaučení. I ji by zabil, kdyby musel, jen aby své tajemství uchoval. Už to jednou udělal. Pousmál se.

Původní Evangelinu zabil, protože ho nemilovala tak, jako on ji, jako muž ženu. Je přece Zlokh a toho budou všichni poslouchat.

KAPITOLA OSMÁ Cesta do podzemí

Potíž v jednání s hnutími z podzemí je ten, pomyslel si podrážděně Valentin Vltchin, že někdy berou své označení příliš doslova. Vlekl se dál úzkým služebním tunelem, shrbený a s hlavou skloněnou, aby se nebouchl o nízký strop. Kanál se táhl donekonečna, stísněný, zšeřelý a bezmezně depresivní. Ze stropu visely v pravidelných intervalech skomírající lampy, které svítily právě tak dost na to, aby z toho mžourání bolely oči.

Podél stěn a stropu se táhla nesmyslná zmeť propletených, porůznu zbarvených kabelů – pravděpodobně v tom byl nějaký systém, kterému někdo rozuměl, ale Valentin to považoval za neodpustitelně nevkusné a křiklavé. Některé kabely byly roztřepené a klátily se jak popínavé víno a on je musel cestou rukama odhrnovat. Všude byla špína a prach. Tímhle kanálem zjevně hodnou dobu nikdo nešel a Valentin se tomu ani nedivil.

Na pohled byl nudný a jednotvárný, bolely z toho záda a strašně to tu smrdělo. Byl hluboko v útrobách světa, v jeho skrytém rubu: v labyrintu stok, služebních chodeb a kanalizací, které spojovaly dva rozdílné samostatné světy Golgoty. I když byl ten složitý labyrint pro život na Golgotě nezbytný, jen málokdo si na něj někdy vzpomněl. Do těchto chodeb měl právo vstupovat jen příslušný obslužný personál, ale Valentin byl zvyklý pobývat tam, kde neměl co dělat.

Slizkého bláta, v kterém šlapal, přibývalo a Valentin znechuceně ohmul rty. Už mu sahalo až ke kotníkům. Měl sice vysoké kožené boty, poslední výstřelek módy, jenže jejich lesku to nijak nesvědčilo. Valentin nevěděl, z čeho ten kal je, a ani trochu netoužil zkoumat jeho složení.

Měl neodbytný dojem, že je lepší to nevědět. Vypadalo znepokojivě organicky a Valentin soudil, že není dobré tu substanci dráždit víc, než je nutno. A tak se vlekl tunelem dál, s jednou rukou nenápadně položenou na pistoli u boku, a bez valného úspěchu se snažil ulevit bolavým svalům shrbených zad.

Než se vydal na cestu, odložil méně trvanlivé části oděvu, nahradil je kusy odolnějšími a méně nápadnými a navrch si přehodil dlouhý černý plášť. Setřel si z obličeje silnou vrstvu líčidel, dlouhé vlasy si stáhl do praktického copu na záda a spolu s novým oděvem předvedl i naprosto odlišný zjev, což bylo jen dobře. Nikomu by neprospělo, kdyby na Valentina Vltchina prasklo, že se účastní schůzí klonového a esperského podzemí. Zejména jeho hostitelé by pro to neměli porozumění.

Smůla, že musel hned po tom svatebním debaklu tak narychlo odejít. Původně předpokládal, že půjde o nudnou, šedivou záležitost, po níž bude následovat úděsné pohoštění a ještě horší tanec, ale nakonec se to zvrhlo v docela dobrou zábavu.

Líbilo by se mu tam postávat a občas utrousit nějaký vytrřibený bonmot tak, aby napáchal co největší škody, jenže pak dorazil obvyklými cestičkami vzkaz z podzemí, a když podzemí zavolá, člověk se dostaví. Nebyl nijak nadšen, že si ho předvolává nějaká ubohá chátka, ale dokud mají to, co chce, bude s nimi tu hru hrát. Ostatně měla i své zábavné stránky. Ale musel si přiznat, že tato mezi ně nepatří.

Najednou se zastavil a podezíravě se rozhlédl do okolního šera. Skomírající lampy vrhaly před něj a za něj modrobílé světlo, ale visely daleko od sebe a mezi nimi byla taková tma, že jí nedokázal proniknout ani jeho zrak zostřený chemií. Stál naprosto tiše a špicoval uši, ale nikde se nic nehnu. Valentin zamyšleně svažil čelo. Přisahal by, že něco zaslechl, jenže v tom úzkém kanále putovaly zvuky hrozně divně. Jen Bůh ví, jací malí, odporní živočichové se tady dole zabýdli.

Podle mapy, kterou si předem vtiskl do paměti, to už nemá daleko k jedné z hlavních odboček. O tom, jak podivným a zhoubným tvorem se daří v kanálech, kolovaly všemožné historky. A podle zvěstí také dostávali kanalizační dělníci válečný plat a zvláštní příplatky za hlavu čehokoli, co odtud přinesli. Ne že by Valentin takovým historkám někdy popřál sluchu. Pátravě se rozhlédl, jistý si, že zaslechl cosi téměř na hranici slyšitelnosti, ale bylo tu jen ticho a šero. Soustředil se do svého nitra a drogy uložené hluboko v jeho útrokách vstoupily do krevního oběhu. Metabolismus se připravil k akci, zrychlil se a spolu s ním se zrychlil a prohloubil i dech.

Teď byl Valentin silnější, rychlejší, bystřejší a plně připraven na cokoli, co tady někde bylo. Široce se zazubil. Jen ať to přijde. Jen ať všichni přijdou. Uvážlivý hlas podvědomí ho nabádal, aby neplýtl prostředky. Sice uvedl do pohybu sled událostí, které mu nakonec vynesou nové zásoby, čímž nahradí zdroje drahého mrtvého Georgia, ale dokud si ty nové zdroje nezajistí a neověří si, že jsou spolehlivé, je navýsost rozumné vyhnout se užívání čehokoli, co nemůže snadno doplnit. Ale Valentin se rozhodl hlas podvědomí ignorovat.

Znělo to strašně rozumně a uvážlivě a kdyby byl Valentin Vltchin rozumný a uvážlivý, nebyl by tady. Najednou před ním vzplanulo světlo, ve srovnání s tím modrobílým svitem lamp ostré a jasné, a vzápětí se ozval tichý zvuk kroků a mlaskám bláta. Valentin se usmál ještě nadšeněji a vytáhl pistoli. Před ním se v tunelu objevila tmavá postava, jen obrysy ve světle. Zastavila se v uctivé vzdálenosti, klidná, zamlklá. Na rameni jí poskakovala koule jasně bílého světla.

Vypadala lidsky, ale Valentin nebyl v rozpoložení, kdy by na to bral ohledy. Spíš měl pocit, že by ji už pro jistotu nejráději zastřelil. A pak postava promluvila klidným, soustředěným hlasem, v němž se ozývala jednotvárná dokonalost stroje. Pravděpodobně nějaké počítačové maskování, které mělo zabránit identifikaci.

„Nemám v úmyslu tě znepokojovat, dobrý muži, ale jistě pochopíš, že v našem postavení se vyplatí být opatrný, pokud ne přímo paranoidní. Dovol mi sdělit ti první část současného hesla: Nová.“

„Naděje,“ doplnil Valentin a maličko se uklidnil, nicméně pistoli nesklonil. „Osobně se domnívám, že to je poněkud prosté heslo, ale mne se nikdo na názor neptal. Mohu vědět, kdo jsi?“

Postava zvolna vykročila k němu, ale dávala si načas, aby se Valentin necítil ohrožen. Konečně se zastavila před ním, ohnutá kvůli nízkému stropu skoro do pasu, a Valentinova zvědavost vzrostla, když si uvědomil, že pod dlouhým volným pláštěm se neskrývá nic, podle čeho by se dalo zjistit, kdo to je.

A ještě zajímavější bylo, že pod kápí nebylo vůbec nic, žádný obličej, žádná hlava, prostě nic. Na rameni postavě vesele poskakovala koule světla, jasná a zářivá, a Valentin musel poněkud zmírnit svůj zostřený zrak.

„Jsem Kápě,“ sdělila mu postava. „Koordinátor mezi podzemím klonů, esperů a kyberáty. A ty, pane?“

„Valentin Vltchin, dobroděj a poradce podzemí. Slyšel jsem o tobě, Kápě. Mluví se o tobě jako o stínu v podzemí, postavě s rúnem. Já i ostatní mecenáši jsme žádáni, abychom sdělili svou totožnost, esepři na tom trvají, ale tobě je dovoleno zůstat anonymní. Tak mne napadá, proč?“

„Protože pro ně mám velkou cenu,“ odpověděl Kápě.

„A dokud mne budou potřebovat, budu mít své výsady. Slyšel jsem o tobě, Valentine, ale to, předpokládám, každý. Podle toho, co se říká, cpeš do podzemí docela dost peněz, ale já se musím přiznat, že nechápu, proč. Jsi následník klanu Vltchinů, jednou všechno zdědíš. Pro všechno na světě, co vlastně tak potřebuješ, že si pro to musíš chodit do podzemí?“

„Odpusť,“ pravil Valentin, „ale na první schůzce nikdy neříkám vše.“

„Jak si přeješ. Jen mne maně napadá, co asi podzemí tak zoufale chce, že museli být naléhavě pozváni tak významní příznivci jako ty a já?“

„Pevně doufám, že to je důležité,“ odušil Valentin. „Bez svého obvyklého zjevu se cítím jako nahý. Půjdeme?“

„Jistě. Není to daleko. Prosím.“

„Ne, ne. Až po tobě.“

Kápě poskočila, zřejmě jakýsi druh souhlasu či veselí, Kápě se obrátil a první se vydal postranním kanálem, kde to smrdělo ještě hůř. Valentin šel s pistolí v ruce těsně za ním.

Většinu drog z oběhu vypudil, ale něco si pro jistotu nechal v rezervě.

Podzemí normálně zvalo své příznivce jen po jednom, aby nemohli identifikovat nikoho jiného, kdyby byli chyceni. Muselo jít o něco důležitého, že bylo zapotřebí zvát hned dva.

Valentin zamyšleně studoval záhadná Kápěho záda. Zajímavé, že mu chybí obličej, podzemí je skoro fanaticky posedlé touhou vědět, s kým jedná. Mohla by to být hologramová maska, ale před pronikavým esperským mozkem by mu myšlenky ochránila jen esp-rušička, a tu by podzemí nestrpělo ani na vteřinu. Kápě, dodavatel peněz, podle všech zpráv dobře situovaný a z vysoce postavené rodiny, muž, který dobře vychází jak s klonovým, tak s esperským podzemím, což je vzácné. Nebyli dvakrát důvěřiví a jen velmi málo lidí si vysloužilo důvěru obou.

Jako by to oba zároveň vycítili, Kápě a Valentin se naráz zastavili před prvním výstražným znamením. Byl to mrtvý muž visící od stropu jak polámaná loutka. Ruce a nohy měl rozdrčené, skrz krvavé svaly čněly bílé stepiny kostí. Mrtvola pomalu zvedla hlavu a podívala se na Kápě a Valentina. Oční jamky byly prázdné, po bezbarvých lících jako velké karmínové slzy stékala krev. Otevřel ústa a na bradu se vyhrnuli červi.

„Jděte zpátky,“ řekl pomalu. Zadrhával, jako by už skoro zapomněl mluvit. „Hned se vraťte.“

Valentin se podíval na Kápě. „Řekni mi upřímně: odradilo by tě to, kdybys byl členem elitní císařovny eskadry?“

„Vlastně ne,“ odpověděl Kápě. „Jenže já jsem to už viděl. Trvají na tom, abych si tím prošel, přestože mě znají. Myslím, že to dělají proto, aby nevyšli ze cviku.“

Mrtvý se na ně zamračil. „Obráťte se. Myslím to vážně. Nežertuji.“

„Ale, sklapni,“ řekl Valentin. „Má obrazotvornost mi skýtá děsivější přeludy než jsi ty.“

„To je asi pravda,“ podotkl Kápě. „Toto je Valentin Vltchin. Onen Valentin Vltchin.“

Mrtvý rázem zmizel. Ale smrad zůstal stejný. Prázdná kápě se podívala na Valentina. „Slyšeli o tobě.“

Valentin se usmál. „O mě slyšel snad každý.“ Odmlčel se.

„Neslyšíš nic?“

Kdesi vzadu se ozvalo tiché burácení, které vytrvale sílilo.

Země se jim pod nohama chvěla. Po bahně se rozběhly vlnky.

Tlak ve vzduchu sílil jako vzduchová vlna před podzemním vlakem. Burácení sílilo a země se otřásala. Valentin se rychle rozhlédl, ale nebylo tu kam uprchnout, mohli jen dopředu. Burácení už bylo ohlušující, tlak vzduchu do obličeje zřetelně a silný. Kápě zůstal naprosto nehybně stát, jako by ho to tak ohromilo, že nebyl schopen pohybu. Pak se do tunelu nahrnula voda. Valila se k nim a duněla jako jedoucí vlak.

„Oni otevřeli ty zatracené kanály!“ zaječel Valentin. „Chyťme se něčeho, nebo nás to smete!“

Vlna se vztyčila před nimi, zaplnila tunel a vzápětí byla pryč.

Žádná voda, žádný hluk, nic. Rozhostilo se ticho a nehybný klid. Valentin zvolna vydechl.

„Vy bastardi.“

Dostali jsme tě, zvolal vítězně v jeho hlavě jakýsi hlas. Ale víš, já o mrtvoly moc nestojím.

Kápě potřásl hlavou a rozvážně se uchechtl. „My jsme si o to koledovali, co?“

To jen abychom nevyšli ze cviku. Já se tady dole k ničemu pořádnému nedostanu. Sem celou věčnost nepáchne ani noha.

Já nevím, proč se vůbec obtěžujeme stát na stráži. Jděte rovně a druhé dveře doleva. Schůze právě začíná. Jste očekávání.

A řekněte jim, že by mi přišlo vhod něco k pití.

Bylo toho hodně, co se Valentinovi dralo na jazyk, ale nakonec neřekl nic. Musel si hledět zachovat důstojnost.

Podíval se na Kápěte. „V dnešní době se služebnictvo shání špatně, člověk se nemůže na nikoho spolehnout.“

„Nikdy se nevyplácí espery podceňovat,“ pravil Kápě a vydal se dál. „Vědí všechno, co se ti jen mihne hlavou.“

„Tak o tom vážně pochybuji,“ pravil Valentin a brodil se bahnem za ním. „Vzhledem k tomu, co všechno jsem už natropil se svým mozkem, musí si každý, kdo vstoupí do mé hlavy, uvědomit, že tak činí na vlastní nebezpečí.“

„Dobrá připomínka,“ podotkl Kápě. „Tak předně – jak se vůbec může někdo jako ty zaplést s podzemím?“

Valentin se usmál. „Mé experimenty s rozličnými neobvyklými substancemi mne dovedly ke zvěstem o nově vyvíjené droze, která může z kohokoli udělat espera, dokonce i z těch, kteří nemají v rodinné historii žádné záznamy o psionice. Jestli taková droga existuje, tak ji chci. Mimosmyslové vnímání je jedna z mála zkušeností, jež mi zatím zůstala naprosto neznámá. Stačí mi jen pomyslet na něco tak nového a senzačního a sbíhají se mi sliny. Musím to získat.

Pátrání po té droze mne dovedlo k elfům a do podzemí a já jsem si poprvé v životě uvědomil, jak potenciálně silnou základnu představují. S jejich pomocí bych mohl dosáhnout mocenských výšin, o jakých by se mi jinak ani nesnilo.

Espeři se nakonec stejně osvobodí, Kápě. To je nevyhnutelné. Oni jsou vlna budoucnosti, nový evoluční krok lidstva.

A já mám v úmyslu jet na této vlně tak daleko a vysoko, kam to jen půjde. Kdo ví, třeba mne to vynese na samotný Železný trůn. No nebylo by to skvělé?“ Zamyšleně se odmlčel. „Ovšem nejdříve bych musel zabít otce a rodinu. Ale na to se docela těším.“

Najednou umlkl. Připadalo mu, že toho vykládá nějak moc komusi, koho vůbec nezná. Ani nevěděl proč. Asi ho ta iluze vlny vyvedla z míry víc, než si uvědomil. Ale třeba ne. Ať tak, či tak, od této chvíle bude pečlivě vážit každé slovo.

Začínal mít dojem, že to nemá tak úplně sám ze sebe. Vždycky věděl, že jednat s espery je riziko, ale myslel si, že mentální vědní obory, které ovládl během neustálého vylepšování své mozkové chemie, mu poskytnou nějaký druh ochrany. Ale vykopit vcelku neznámému člověku své tajemství, to mu opravdu není podobné. Vytáhl si svou stříbrnou krabičku, vyndal jednu tabletku a přitiskl si ji na krční tepnu.

„To je jen něco, co mne trochu probere,“ poznamenal jen tak mimochodem, když krabičku zase schovával, a spokojeně se usmál, když dávka zabrala. Zhluboka se nadechl a s úsměvem dech vypouštěl. Už mu to myslelo jasněji, rychleji, pronikavěji.

„Řekni mi něco o sobě, Kápě. Co tě přivedlo do našeho malého světa intrik a lstí?“

„Patřil jsem k bezpečnostním silám zodpovědným za vyhledávání a odstraňování kyberátů,“ odpověděl Kápě. „Ale čím více jsem je poznával, tím více jsem je chápal a pak jim i záviděl jejich vytrvalé hledání pravdy a svobody. Císařovna zůstává u moci, protože její lidé kontrolují informace a určují kolik se o čem smíme dozvědět. Těžko můžeš protestovat proti něčemu, o čem nevíš. Většina toho, co víme, se zakládá lžích a překrucování. Kyberáti mi ukázali svět, jaký jsem nikdy neviděl, a když jsem ho uviděl, už jsem nemohl znovu zavírat oči.

Prohlubující se kontakty s kyberáty mne přivedly do podzemí a čím více jsem poznával pravdu o jejich boji, tím více jsem s nimi sympatizoval. Trvalo mi dlouho, než jsem přesvědčil všechny rozličné články o tom, že to myslím upřímně, ale vazby na císařovnu osobní bezpečnostní složky ze mě dělají cenného spojence. Prokázal jsem, že mám svou cenu. A muž, který kdysi chytal vzbouřence, je nyní chráně. To je život.

Vždycky jsem měl dojem, že trochu ironie člověku aspoň trochu rozproudí krev. Upoutal mne tvůj zájem o tu esperskou drogu. Ujišťuji tě, že je velmi účinná.“

„Jak to víš?“ otázal se Valentin.

„Protože jsem ji sám vyzkoušel,“ odpověděl Kápě. „Dělal jsem dobrovolníka, nu, vlastně jsem na to dost naléhal. Ty

výsledky byly... zajímavé. Nižší telepatie, trochu projektivní představivosti podobné tomu, co jsme právě viděli v kanále. S rozeným esperem se srovnávat nemohu, ale vidím teď hlouběji a mnohem jasněji, než jsem viděl kdy dřív. Teoreticky platí, že silnější dávka drogy by měla znamenat silnější účinky, jenže na jiných, kteří tu drogu zkoušeli, se projeví nešťastné vedlejší účinky.“

Valentin se klidně usmál. „To už patří k tomu vzrušujícímu napětí při experimentování s novou drogou: rizika a objevy. Radost z objevování neznámých oblastí a odvahy z vyzývání osudu. Nu, nemá to daleko k odboji. Vždycky jsem se těšil, až zavolají. Nicméně bych si přál, aby přestali měnit místa schůzek. Pokaždé musím jít o kousek dál a absolvovat ještě víc nechutných kulis, abych se tam dostal.“

Kápě jen pokrčil rameny. „Základní bezpečnostní opatření. Pořád v pohybu, pořád mít oči vzadu a neustále překvapovat ostatní. Císařovna má spoustu lidí, kteří se snaží nalézt podzemí, a ti mají mnohem větší rozpočet než my. Děláme, co můžeme, abych je nenápadně navedl špatným směrem, ale má to své meze, a když je překročím, prozradím se. Mohu podporovat podzemí, ale nemám v úmyslu kvůli tomu zemřít.“

„Po technické stránce,“ pravil Valentine, „toto vlastně žádné podzemí není. Nejsme tak hluboko pod povrchem, nalézáme se mezi vnitřní a vnější sférou. Myslím, že to nazývají podzemím jen proto, aby zmátli lidi.“

„Pochopitelně. Ale musíš uznat, že tvrzení, že jsi součástí podzemí, zní lépe než říkat, že jsi jeden z meziňáků.“

Valentin se zdvořile usmál a chvíli kráčeli mlčky. Oba věděli, že neviditelné mozky zkoumají jejich myšlenky, aby si ověřily, jestli jsou to ti, za které se vydávají. A také věděli, že kdyby jeden z nich třeba jen náznakem testem neprošel, zemřou. Tady nebylo dovoleno nic, co by podzemí ohrozilo. Valentin a muž zvaný Kápě zahuli za roh, shýbli se, aby prošli nízkým vchodem, a vyšli ze stísněného kanálu do jasně osvětlené obří síně z lesklého kovu. Kápěho světelná koule zaprskala a zhasla. Po zdech se táhly mnohobarevné dráty, visely a komíhaly se z vysokého stropu a mizely v rourách jako hadi zalézající do děr. Ze zdi čněla tajemná, mohutná soustrojí, natěsnaná na sebe. Na podlaže bylo plno trosk zničené, zlámané techniky vysoké úrovně, něco z toho bylo nové, něco zjevně ne. Uprostřed místnosti byli na podlaže nějací živočichové, ale Valentin se rozhodl, že se na ně raději nebude dívat. S vděčným povzdechem se pomalu narovnal a oběma rukama si masíroval bolavá záda.

„Ty jsi expert na techniku, Kápě. Kde to, k čertu, jsme tentokrát? Vypadá to jako zlý sen nějakého mechanika.“

„Napohled je to zřejmě nějaká stará dílna. Opuštěná a zapomenutá, kterou kyberáti obnovili. Takových míst je mezi těmi rozdílnými světy v Golgotě spousta, kdysi sloužila nějakému účelu, ale s technickým pokrokem byla opuštěna. Kyberáti taková místa milují, hrají si s nimi celé hodiny. Takových útočišť, která se v současných počítačových záznamech už neobjevují, mají stovky.“

„Je to zaneřáděná díra,“ podotkl Valentin.

„No, je, ale musíš uznat, že to tu nesmrdí zdaleka tak hrozně jako v kanálech.“

„Takové díry se mi ve skutečnosti docela líbí. Vyhovují mé zálibě v chaosu. Miluji tento styl.“

Vesele se uchechtl a Kápě se na něj podíval. Valentin mu pohled oplatil a vzápětí společně odkráčeli doprostřed síně zdvořile se poklonit představitelům esperů. Tito esepři jako vždy skrývali svou totožnost za telepaticky vytvořené objekty. Mohli tu být osobně nebo mohli odněkud své představy vysílat. To bylo nadání, které jim Valentin hluboce záviděl.

Esperští vůdci byli zahaleni tajemstvím a byli rozhodnutí tajemní zůstat. A tak se tu řítíl vzduchem vodopád, zurčící a střikající, který přicházel odnikud a mizel na místě, kde se dotkl podlahy. Podivné barvy tu vyvstávaly a mizely a uprostřed se vznášely dva stíny, které mohly být očima. Mezi vodopádem a měňavou mandalou zavěšenou ve vzduchu se donekonečna kroutil, protáčet a převracel složitý vzorec z lesklých čar. Valentin by ho mohl pozorovat celé hodiny. Vedle ležel dvanáct stop dlouhý drak svinutý kolem stromu a zlaté šupiny se mu matně leskly. Valentin si nikdy nebyl jist, jestli to jsou dva zástupci esperů nebo jeden. Nikdy neslyšel strom něco říct, ale ani drak toho moc nenapovídal. A konečně tu byl jedinec, na kterého Valentin vždycky myslel jako na pana Dokonalého. Obrovská svalnatá postava vyvinutá skoro na hranici karikatury, s rukama založenými na mohutné hrudi, která panovačně hleděla na návštěvníky. Valentin vždycky cítil neodbytnou touhu propížit se za něj a štipnout ho. Jenže on tam pravděpodobně ve skutečnosti nebyl.

Nebyla žádná záruka, že tu někdo z nich doopravdy je. Tyto představy mohly být vyslány odkudkoli. Mimo mysl adresáta neexistovaly. Valentin je dobře znal. Napadlo ho, že Kápě možná vidí něco úplně jiného. Později si to budou muset porovnat.

Už nějaký čas se nenápadně snažil dát si dohromady nějakou představu, kdo za těmi objekty je, ale bezvýsledně.

Představitelé esperů byli mimořádně paranoidní, pokud šlo o tajemství jejich totožnosti, a měli k tomu dobrý důvod. Za esperský odboj byla smrt. Pomalá. V jeskyni bylo ticho, ale ovzduší bylo napjaté a plné nevyslovených slov telepatů. Kápě se naklonil k Valentinovi.

„Právě jsem se napojil na stávající dění. Poslouchej skrz mne.“

Jako svatozář ze špičatých drátků se Valentinovi ovinulo kolem hlavy pichlavé svědění a pomalu si začal uvědomovat, že síň je plná tichých hlasů. Mísily se a prolínaly, aniž se střetávaly, stovky hlasů, které mluvily naráz, aniž by nastal zmatek či se ztrácel smysl. Bylo to víc než jen slova: myšlenky, pocity, dojmy – ozývaly se jeden přes druhého, zesílené a okořeněné jízlivostmi. A základem harmonie shromážděných mozků byly různé, neobložené tepy šesti hlavních mozků: ty udělovaly slovo, řídily a rozhodovaly. Valentinova mysl se poddala rytmu, ale zůstala oddělená a netknutá. Pro normální lidskou mysl by to bylo neúnosné, ale Valentinův mozek už po tom všem, co s ním Valentin natropil, dávno nebyl normální. Fascinovaně prodléval na okraji a vychutnával si to, jak jen to šlo. Jestli tohleto dokáže ta esperská droga, tak to chci, pomyslel si. A je mi fuk, co to bude stát. Vycítil i uslyšel, jak se Kápě vedle něj směje.

A pak Kápě odstoupil a spojení se přerušilo. Valentin se zhoupl, jeho mysl se stáhla zpět do vlastních omezených hranic. Zůstaly v něm slabé stopy zážitku, které vyvolávaly hlad po dalších. Valentin se trpce usmál. Přesně o to

pravděpodobně Kápěti šlo: navnadit ho a upnout jeho pozornost na možnosti, jak získat esperskou drogu pro sebe. Jenže Valentin věděl o drogách vše a žádné se neklaněl. A kromě té esperské drogy mu tady šlo ještě o něco jiného. Podzemí byla cesta k moci, a moc je vždycky na prvním místě. Vždycky.

Pátravě se rozhlédl kolem sebe. Do síně vešli jiným vchodem čtyři muži stejné tváře. Záměrně byli oblečeni každý jinak, ale všichni měli stejné pohyby a výraz. Klony. Pravděpodobně představitelé klonového podzemí. Byli vysocí a štíhlí, až neskutečně půvabní, a měli přirozenou vážnost, která přesahovala hranice obvyklé důstojnosti. Valentin dokázal poznat rozené vůdce na první pohled. To, co se tu má dnes probírat, musí být zatraceně důležité. Vůdci klonů jen vzácně přicházejí osobně.

Za nimi přicházely tři ženy stejné tváře, což probudilo Valentinův zájem. Tu tvář už viděl. Tu tvář měla esperka jménem Stevie Blankyta, která pokořila císařovnu před celým dvorem, když jí hodila do obličeje dort, a pak zemřela u jejích nohou. To byla elfka z esperské Svobodné fronty. Nejextrémnějšího seskupení esperského podzemí. A teď to vypadá, že byla zároveň klon. To je neobvyklé. Proces klonování přežije jen málo esperů.

Ty tři ženy vypadaly na něco málo přes dvacet, všechny byly stejně jako jejich mrtvá sestra oblečené v kůži a řetězech a samozřejmě měly všechny stejné tričko s nápisem Zrozena ke Zkáze. Byly malé a statné, měly svalnaté, holé paže a jedna z nich si nonšalantně pohazovala masivní ocelovou činkou, jako by nic nevážila. V černých vlasech, dlouhých k ramenům, měly vetkané pentle. V obličeji byly výrazné, měly vystouplé lícní kosti a byly pomalovaně divokými barvami. Každá měla v kožené pochvě u boku meč, který nesl stopy hojného používání. Ty tři ženy vypadaly klidně, chladnokrevně a velmi nebezpečně.

„Vítejte, Stevie Blankyty,“ pravil pan Dokonalý. „Poctily jste nás svou přítomností. Jako esperky a klony jste jedinečně vhodné na to, abyste obě podzemí spojily.“

„Přestože si nikdo z nás nemůže být jist, komu doopravdy patří vaše věrnost,“ poznamenal drak. Z tlamy mu vystřelil dlouhý, tenký jazyk a zakmítal.

„Ušetřme si lichotky i paranoii,“ řekla jedna Stevie Blankyta.

„Jsme tu proto, abychom si promluvili, tak se do toho dejme. Někteří z nás mají svůj život i mimo podzemí.“

„Výstřední a zvrácený,“ zahřímala plovoucí mandala. „Skupinové sňatky jako ty vaše jsou u klonů zakázané.“

„My jsme především vždycky elfky,“ řekla chladně prostřední Stevie Blankyta. „Bojujeme za svobodu. Za všechny druhy svobody. Máš snad něco proti tomu?“

Ty tři eliky najednou pohltily burácející plameny a žár donutil všechny couvnout. Na Stevie Blankyty však neměl oheň nejmenší vliv. Byly pyrokinetické a k vlastnímu ohni byly naprosto imunní. Představitelé klonů přísně vražtili čela, aby dali najevo, že s tím nemají nic společného. Z vodopádu se začala zvedat pára a drak se neklidně pohnul. Pan Dokonalý zbrunátněl. Třeba je tu doopravdy osobně. Valentin se vesele usklíbl, ta podívaná se mu líbila.

„Takže?“ ozvala se třetí Stevie Blankyta a zlostně zabodla zrak do mandaly. „Chceš ještě něco říct?“

„Teď zrovna ne,“ odušila otráveně mandala. Elfí oheň zaprskal a zhasl a všichni si oddechli.

„Copak vás nemůžeme nechat pohromadě ani deset minut bez dozoru, lidi?“ ozval se nový hlas a všichni se obraceli a dívali se. Všude po stěnách se rozžihaly obrazovky a objevovali se kyberáti. Počítačové hackeři, technocvoci, teenrebelové z nesčetně příčin. Stejně jako představitelé esperů i oni skrývali své pravé tváře za počítačovými výtvary. Kdyby kyberáty někdo dopadl, čekala by je smrt nebo převýchova, ale pro ně byly možnosti počítačových systémů příliš lákavé, než aby mohli odolat. Většina z nich se o politiku a vzpoury nezajímala, až na to, že chtěli mít ode všech pokoj, ale do tohoto se namořili tím, že poskytlí neutrální půdu pro jednání klonového a esperského podzemí.

Kyberáti už ztratili všechnu lidskost. Skrývali se pod falešnou totožností a spoustou jmen, organizací a společným označením kyberát. Žili jako krysy ve zdech státu, a to, co potřebovali, si sháněli tak, aby je nikdo neviděl. Příznaky, které jen tak z recese pronásledují techniku. Zásobovali podzemí různými triky a podfuky a považovali to za příležitost vylít si vztek na úřadech, které je pronásledovaly. Existuje spousta možností, jak někomu skrz počítač znepříjemnit život, a kyberáti je znali všechny. Koneckonců většinu z nich vymysleli sami.

Představitelé esperů a klonů se vážně rozhlíželi po veselých obličejích pokrývajících zdi a zachovávali důstojné mlčení. Dlouhodobá zkušenost je naučila, že proti kyberátům, kteří tráví většinu času vzájemnými slovními potyčkami, nelze vyhrát.

Pár hlasů si z představitelů tropilo žerty, ale pak je hluboce zaujali poslední příchozí. Konečně se objevili stoupenci aristokracie, přirozeně náležitě pozdě, a vycházeli z vchodů, jako by se pouhým vstupem do síně mohli umazat. Valentin se na ně usmál a oni se mu na oplátku krátce uklonili. Byli jen tři. Většina aristokratů, kteří z toho či onoho důvodu podporovali podzemí, to dělala raději diskrétně a z dálky.

Financovali podzemí víceméně jako prostředek politické moci.

Byli to převážně mladší synové, kteří neměli dědit či alespoň ne tak brzy, aby jim to vyhovovalo, a proto si museli pomoci sami, jak se jen dalo. Nebyli nijak maskovaní, lidé z podzemí jim nevěřili o nic víc, než kam by doplivil se zavřenými ústy proti větru, a byli rozhodnutí přesně vědět, s kým mají tu čest. Aby je případně mohli oddělat, kdyby se něco zvrtno. Aristokraté souhlasili. Ostatně jinou možnost neměli. Do podzemí přichází člověk jen tehdy, nemá-li kam jít. Valentinovi osobně byli lhostejní.

Evangelinu Zlokhovou znal z dřívějšíka a nijak ho nepřekvapilo, že se tu objevila. Z důvodů, které mu zůstávaly utajeny, byla v poslední době zanícenou přívrženkyní klonového podzemí. Novou tvář byl David Morituri. Zdědil titul poté, co byl Owen postaven mimo zákon, a nebyl z toho valně nadšený.

Bylo mu teprve sedmnáct a byl to bezvýznamný, vzdálený bratranec, neuvykklý náruživému intrikánství na císařovnině dvoře. Byl vysoký, bezvadně oblečený a pravděpodobně ne tak nervózní, jak předváděl. Byl dost pohledný na to, aby rozechvěl u dvora nejedno srdce, ale tak mladý, že si to ještě neuvědomoval. Ale možná že zase tak mladý není.

Koneckonců je to Morituri.

Titul získal úředním rozhodnutím. Owen neměl žádné bratry ani sestry, na tu údajnou genetickou zvláštnost, která dávala Moriturům žihadlo, totiž zároveň většina dětí umírala dřív, než dosáhla dospělosti. Rodina to považovala za přijatelné riziko.

A děti se na názor nikdy nikdo neptal. Davidovy pohnutky zatím vypadaly vcelku průhledně. Chtěl se vyhnout tomu, aby byl postaven mimo zákon jako Owen nebo popraven jako Owenův otec, a byl dost chytrý na to, aby věděl, že u dvora nemá naprosto žádné spojení. Jméno Morituri se stalo synonymem zrady a smůly a většina lidí se od něj okázale odtahovala, aby je jeho blízkost náhodou neposkvnila.

Ta třetí tvář zaujala Valentina nejvíce. Kit Letnikostrov, zvaný Kid Smrt'ák, který pro své ambice vyvraždil vlastní rodinu a vzápětí shledal, že je sám a nevěří mu nikdo u dvora a ani žádná rodina. Vztekly pes utržený z řetězu. Kit byl stoupencem podzemí pravděpodobně proto, že by o něj nikdo jiný ani prstem nezavádl. Císařovna s ním chvíli laškovala, ale Kit nebyl hloupý a muselo mu být jasné, že to nepotrvá věčně. Byl příliš nebezpečný: jako meč, který se může tak snadno obrátit proti tomu, kdo se ho snaží ovládnout. Kid Smrt'ák, usměvavý zabiják, jako vždy oslnivý v černostříbrné zbroji. Vypadal velmi mladě s tou svou bledou tváří a rozevlátými plavými vlasy, ale ledově modré oči byly velmi staré. Ty viděly smrti, že by to stačilo na tučt životů, a zbožňovaly každou minutu umírání.

Valentin jim vyšel vstříc a dvorně se poklonil Evangelině Zlokhové. „Drahá Evangelino, tak rád tě zase vidím. Škoda té svatby, ale to už je život. Či spíše smrt. Tvůj otec měl vždycky sklony přehánět.“

„I tak se to dá říci,“ odpověděla Evangelina. „Bez toho namalovaného obličejce vypadáš úplně jinak, Valentine. Skoro lidsky.“

„Pouhý klam,“ odvětil uhlazeně Valentin. Obrátil se k mladému Moriturovi a znovu se uklonil, i když ne tak hluboce.

„Zatím jsem myslím neměl to potěšení, pane. David, že? Já jsem.“

„Já vím, kdo jsi. A správně se to vyslovuje Dá-vid.“ Řekl to chladně a příkře, úporně lpěl na důstojnosti, kterou vyžadoval jeho titul.

„Jak si přeješ,“ odpověděl Valentin. „Ale obávám se, že i ty musíš přijít, když podzemí zavolá, ať tvé jméno vyslovují jakkoli. Tady dole není místo na nějaké manýry, které si můžeme dovolit ve společnosti. To konečně patří k půvabům vlastizrady. Tady neplatí žádná pravidla, nevyžaduje se náležité chování, nikdo po nás nechce poklekat nebo sklánět hlavu. Tady jsme si rovni. A jediné, co se od nás žádá, je ochota bojovat a v případě potřeby za naši věc zemřít.“

„Tak proč tu jsi ty, Valentine?“ otázal se Kid Smrt'ák. „Nikdy ses nezajímal o nic jiného než o vlastní postupující sebeustrukci.“

Valentin si dal načas, než se otočil a usmál se na Letnikostrova. „Kde lépe hledat smrti či proměnu než v odboji? Na Golgotě je jen jediné nebezpečnější místo než podzemí, a to je Aréna.“

A tam mi to vždycky připadalo na můj vkus příliš tvrdé. Viš, já jsem ve skutečnosti dost útlacitý.“

„Máš konstituci býka,“ poznamenala Evangelina. „Tvé tělo musí být ve vrcholné kondici, když vydrží všechno to, co s ním děláš.“

„Já vím, proč je tady,“ prohlásil Kid Smrt'ák. „Chce tu drogu. Tu esperskou drogu. Věř mi, Valentine, jestli ji dostaneš, nebude se ti to líbit. Zjistíš všechno, co si o tobě kdo doopravdy myslí.“

Valentin se oslnivě usmál. „Ty už víš, co si o tobě všichni doopravdy myslí, drahý Kite, a nijak tě to nezabrzdlilo.“

„Chtěl bych vědět, proč smí Kápě skrývat tvář,“ poznamenal David. „My to dovoleno nemáme, i když to znamená muset ukázat tvář i před tak postiženými mozky, jako je Valentin a Kid Smrt'ák.“

„Jak bezcitně,“ zamumlal Valentin. „Skutečného umělce nikdo neocení.“

Kid Smrt'ák se upřeně zadíval na Davida. „Ty se opravdu musíš naučit pečlivěji volit slova, Morituri. Nikdy nevíš, kdy by to mohla být tvá slova poslední.“

David se na něj vzdorně podíval. Ruka mu zabloudila k meči.

„Já se tě nebojím, Letnikostrove.“

„Ale měl bys,“ poznamenala Evangelina. „Já jsem viděla vás dva bojovat a on je lepší. Ale jestli jste už vy dva skončili se vzájemným popichováním, mohli bychom si snad poslechnout, co nám Kápě odpoví na dotaz o jeho anonymitě.“

Osobně jsem jedno velké ucho.“

Kid Smrt'ák a David Morituri se na sebe podívali a David odvrátil pohled první. Valentin si ho zamyšleně prohlížel. Ten mladý Morituri možná není tak naivní, jak vypadá. Letnikostrov je psychopat a všichni to vědí. Kdyby ten obrátil ty své chladné oči Valentinovým směrem, Valentin by se hluboce poklonil a vycouval. A pak by možná někdy v budoucnu upustil Letnikostrovi do pití nějakou speciální maličkost. Uvědomil si, že mlčení se protahuje a Kápě dosud na otázku neodpověděl a podíval se na něj. Muž bez tváře stál klidně a nehybně a prázdný vnitřek kápě byl stejně záhadný jako vždy.

„Já jsem pro podzemí i kyberáty příliš cenný,“ řekl nakonec.

„Raději mi vyhověli, než aby přišli o to, co jim poskytují.“

„A to je co?“ zeptal se Kit.

„To nepotřebuješ vědět,“ odpověděl Kápě.

„Ale my to vědět chceme,“ nenechal se odbýt David.

Oba se beze spěchu blížili ke Kápěti, každý z jedné strany, aby nemohl čelit oběma zároveň. Ruce se jim komíhaly nepříjemně blízko meče.

„Tak to by stačilo!“ zavřel pan Dokonalý a všichni se obrátili k němu. Představitel esperů je všechny bez rozdílu zpražil zlostným pohledem. „Nezavolali jsme vás sem proto, abyste se tu hašteřili jako děti na pískovišti. Musíme projednat něco důležitého a čím déle zůstaneme na jednom místě, tím více riskujeme.“

„To je sakra pravda,“ pravila jedna Stevie Blankyta. Rázně došla doprostřed síně a založila si ruce v bok. „Bezpečnostní orgány by byly blahem bez sebe, kdyby nás dopadly, a to jen díky tomu, že jsme se tak hádali, že jsme je ani neslyšeli“

přicházet. Všichni se okamžitě přestanou popichovat, jinak vám se svými sestrami otluču hlavy o sebe. Můžete mě oslovovat Stevie Jedna. Mé sestry jsou Dvě a Tři. Neplet' se si nás, nebo vás seřezeme. My jsme hrdé na svou individualitu.“

Mezi přítomnými nastalo všeobecné uklidnění a rozchod.

Stevie Jedna kývla na pana Dokonalého, aby se ujal slova.

David si nad těmi třemi klony jen pohrdavě odfrkl.

„Spolek zvrhlíků,“ vyjádřil se tiše směrem k Valentinovi. „A ještě se odváží nazývat ten svůj vztah sňatkem.“

„Bud' spravedlivý,“ namítl Valentin. „Alespoň si mohou být jisté, co jedna na druhé vidí. A teď se snad dozvíme, proč nás sem elfové pozvali.“

Pan Dokonalý ho zlostně zpražil pohledem. „Pozvala vás sem esperská rada, nikoli elfové. Ti jsou jen částí podzemí.

Stevie Blankyty tu nemluví za všechny.“

Stevie Dvě si odfrkla. „Když chceš nějakou špinavou práci, stejně chodíš za námi. Především když je to nebezpečné. A kdo má větší právo mluvit než mé sestry a já? Jsme jak esperky, tak klony, chápeme problémy obou stran. Nikdo neví o utrpení víc než my.“

„Přesně tak,“ pravila Stevie Tři.

„Nás vyslechnete,“ ujala se slova zase Stevie Jedna. „Naše sestra je mrtvá, zavraždila ji Železná čubka. Žádáme pomstu.“

„To jsem nevěděl, že některé esperské klony zůstaly naživu,“ svěřil se tiše David Evangelině, zatímco se esperi hádali.

„Myslel jsem si, že byly všechny vyhlazeny a další pokusy byly zakázány.“

„Zakázáno je plno věcí,“ zamumlala Evangelina. „Ale stejně se dějí, když z toho kyne nějaký zisk. Já to chápu tak, že Stevie Blankyty byly výsledkem tajného vojenského experimentu s klonováním bitevních esperů. Nevyšlo to. Většina jedinců zemřela a ti, co přežili, byli příliš mocní. Nečekaně nezvladatelní. Pak to nějak prasklo, císařovna se rozzuřila, že to s ní nikdo nekonzultoval, a vydala rozkaz všechno zarazit. Stevie Blankyty byly určeny k likvidaci, ale uprchly. Ujali se jich elfové, dali jim smysl života a možnost se pomstít. Jsou to esperky i klony zároveň, takže se od nich očekává, že budou pojítkem mezi těmi dvěma podzemími, ale zdá se, že nikdo nemá jistotu, kdo je jim doopravdy bližší.

Pravděpodobně si tím nejsou jisty ani ony samy.“

„Rozumný názor,“ usoudil David. Uvědomil si, že esperi přestali hovořit a spokojili se s tím, že po sobě metají zlostnými pohledy, a tak opět zvýšil hlas. „Pořád chci vědět, proč Kápě skrývá svou tvář.“

„Proboha, řekni mu to,“ zasténal drak. „Jinak tu budeme do rána.“

„Mám vysoké postavení v císařovnině družině,“ odvětil Kápě. „Mám její důvěru v takovém rozsahu, nakolik je vůbec schopná někomu důvěřovat. Nehodlám ohrožovat sám sebe tím, že odhalím svou totožnost někomu, kdo ji nepotřebuje znát. Podzemí mi v tom vyhovělo, protože já jsem objevil tu esperskou drogu. Nikdo z nás si nemůže dovolit dopustit, aby se o ní císařovna dozvěděla. A oni by ze mne to tajemství nakonec vypáčili, protože to se jim podaří vždycky. Má totožnost zůstane tajemstvím, protože je to v zájmu nás všech. A teď, jak Stevie Blankyty správně poukázaly, musíme projednat něco důležitého.“

„To jsem řekl já,“ podotkl pan Dokonalý.

„Tak pokračuj,“ vyběhl ho Valentin. „Co je tak důležité, že jsme se sem museli táhnout tak narychlo a v tak nekřesťanskou hodinu?“

„Máme plán,“ pravila Stevie Jedna. „My elfové jsme umístili jednoho svého člena na úsek čištění vody. Přes něj máme neomezený přístup k vodovodní síti celé Golgoty. Navrhujeme dát do vodovodního systému esperskou drogu. Bylo mi řečeno, že i opravdu slabý roztok, jedna ku miliónu, stačí na to, aby účinkoval na kohokoli, kdo se napije nebo dokonce jen přijde do styku s kontaminovanou vodou. Až si jí někdo všimne, bude už pozdě. Kromě nás nikdo o její existenci neví, a když někdo přesně neví, co má hledat, tak mu ta esperská droga prostě splyne s ostatními drogami ve vodě. Teď je voda beztak plná drog štěstí a sedativ, aby byla lůza v klidu. Najednou se přes noc vynoří milióny esperů a císařovna nebude moci dělat nic jiného než uznat espery za plnoprávné občany se všemi výsadami. Koneckonců, většina jejich poddaných budou esperi a stejně tak většina jejich přímých podřízených. Kdo ví, třeba budeme mít opravdu štěstí a ona se dočká překvapení i ve vlastním pití...“

Nastala dlouhá pauza, všichni to zvažovali a dívali se na sebe. Stevie Blankyty se na sebe samolibě usmály.

„Vy snad žertujete!“ vyhrkla Evangelina. „Vy jste se zbláznily!“

„Ah, já nevím,“ pravil Valentin. „Raději bych to na sobě vyzkoušel dobrovolně a sám.“

„Nic jiného ti ani nezbude,“ odfrkl si David. „Každý, kdo je někdo, pije dováženou vodu z láhví. Jen spodina pije vodu z kohoutku. A císařovna by raději zlikvidovala každého jednoho na této planetě, než aby si nechala něco nařizovat.“

„Krásně řečeno,“ pravila Evangelina. „Člověk by si ani nemyslel, co v tobě je, Davide.“

„Dá-vide.“

„Přestaň prudit, Morituri.“

„Podívejte,“ ozvala se Stevie Jedna. „Esperské a klonové podzemí bojuj je za právo na sebeurčení už skoro tři staletí a čeho jsme zatím dosáhli? Ničeho než zvýšení bezpečnosti na všech stupních a větší kontroly nad klonovou a esperskou populací.

Elfové se vyvinuli z potřeby odvety, z potřeby napadnout nepřítele. Toto bude taková rána císařovnině autoritě, že ji císařovna nebude moci utajit či ututlat. Celou planetu plnou esperů nelze ignorovat. Měli by příliš velkou cenu na to, aby byli prostě vyhlazeni.“

„Přesně tak,“ poznamenala Stevie Tři.

Následovala vlna souhlasu od kyberátů z obrazovek. Ti byli vždycky pro, vyvolat trochu zmatku a napáchat nějakou tu škodu, a obdivovali odvahu. Vždycky to byli v první řadě výtržníci a pak teprve vzbouřenci. Obličej na obrazovkách

začaly křičet různé rady a pochvaly, pak se začaly navzájem okřikovat a nakonec představitelé esperů usoudili, že bude rozumnější vypnout zvuk. Kyberáti bezhlesně pokřikovali dál, neteční ke skutečnosti, že je už nikdo neposlouchá. Byli na to zvyklí.

„Pořád se vyhýbáte hlavnímu problému,“ řekla Evangelina Stevie Blankytám. „Podle údajů, které jsem viděla, zabije esperská droga dvacet až čtyřicet procent těch, kdo si ji vezmou.“

Jestliže ji dáme celé populaci na Golgotě, kolik nevinných zemře kvůli naší pomstě?“

„Nikdo z nich není nevinný,“ odpověděla vzdorovitě Stevie Dvě. „Všichni jsou součástí systému, který nás utlačuje. Jsou šťastní, že mohou těžit z našeho utrpení.“

„Přesně tak,“ pravila Stevie Tři. „Kdy se o nás zajímali?“

„Co bychom podle tebe měli dělat?“ zeptala se Stevie Jedna a zpražila Evangelinu zlostným pohledem. „Spáchat na veřejnosti protestní sebevraždu jako ten ubohý hlupák, kterého jsi propašovala na tu svatbu? Co tím změnil? Všem to bylo jedno.“

Je nezajímá, jestli zemře nějaký esper nebo klon, my jsme jen majetek. Jednoduše nás nahradí. To není jako s vámi lidmi. Mám já zapotřebí tady stát a vykládat ti děsuplné historky o tom, jak se s námi zachází, abych náš plán ospravedlnila? Všichni jsme ztratili někoho drahého. Je tomu sotva rok, co Hlt a ti jeho řezníci napadli naši základnu v Nové naději. Ta měla být našim prvním krokem ze tmy na světlo. Espeři, klony a normálové žijící společně v souladu. Živoucí příklad toho, jak by to mohlo být.

A pak z oblohy zaútočilo komando gravitačních kluzáků a bez varování zahájilo palbu. Při požáru města zemřely statisíce. Muži, ženy i děti, espeři, klony i normálové. Nemohli jsme nic dělat, jen prchat, abychom zachránili holý život. Stálo nás rok času, než jsme znovu vybudovali podzemí, a teď jsou všichni normálové strachy bez sebe, aby je s námi nikdo neviděl. Všechny šance na mírumilovné soužití zemřely s Novou nadějí. Zbyli jen elfové a ozbrojený boj. Copak naši přátelé zemřeli pro nic za nic? Copak jste už zapomněli na mozky k prasknutí plné nářku a výkřiků, které jeden po druhém utichají, jako když vichřice zhasíná svíčky?“

„Pomsta,“ ozval se jeden mužský klon a všichni se otočili a podívali se na něj. Ti čtyři byli potichu tak dlouho, že už na ně všichni zapomněli. „Pomsta, to je to jediné, co kdy elfové chtěli. My chceme mír. Svobodu. Musíme se naučit žít s normály, protože je to jejich svět. Jejich Říše. Jednoho dne možná bude naše, ale toho se nikdo z nás nedožije.“

Omlouvám se za naši nedůtklivost, ale my prostě nechápeme, jak by mohla planeta plná traumatizovaných esperů oplakávajících mrtvé nějak podpořit věc klonů. Říše nebude váhat a obviní podzemí. Budeme označeni za masové vrahy a oni budou mít pravdu. Všichni se obrátí proti nám, dokonce i ti noví espeři.“

„On na to kápl,“ pravil David. „Já si myslím, že s tím opravdu nemohu souhlasit.“

„Tebe se nikdo na nic neptal, Dá-vide,“ utřela ho Stevie Jedna. „Ty vůbec nechápeš, o čem tu je řeč.“

„Pravděpodobně vás zajímá náš názor,“ podotkl Valentin.

„Proč jinak bychom sem byli pozváni?“

„Oceňujeme tvou poznámku,“ pravila měňavá mandala. „My se nějak... nedokážeme rozhodnout. Případá nám, že jsme možná s tou otázkou příliš úzce spjati. Doufáme, že s vaší pomocí uvidíme širší souvislosti. Ta esperská droga pro nás může být prostředkem, jak konečně vyhrát válku, nebo nás všechny může odsoudit k věčnému zatracení. Pohovořte si s námi. Všichni. My se musíme rozhodnout.“

„Co na tom tak spěchá?“ zeptala se Evangelina. „Nemusíme s tou drogou vyrukovat hned, i kdybychom se opravdu rozhodli ji zkusit. Tajemství drogy je u nás v bezpečí a vodovodní systém nikam neuteče. Dokud váš člověk nebude vystrkovat hlavu a nebude na sebe upoutávat pozornost, můžeme si dát načas a popřemýšlet o tom, abychom měli jistotu, že se nakonec rozhodneme správně.“

„A kolik esperů a klonů zemře, zatímco my budeme řešit?“ otázala se Stevie Dvě.

„Rozhodně méně než dvacet až čtyřicet procent,“ podotkl Kápě.

„Pořád toho o té droze ještě moc nevíme,“ poznamenal pan Dokonalý. „Pochopitelně nás překvapilo, co ta droga udělá s někým, kdo už je esper. Doufali jsme, že by mohl vzniknout superesper, kterého potřebujeme, někdo tak silný, aby překonal vliv esp-rušiček a osvobodil nás od nich. Měli jsme mnoho dobrovolníků.“

„A co se přihodilo?“ zeptal se Valentin.

„Všichni zemřeli,“ odpověděl mu drak. „Někteří hned, někteří zešileli a pak zemřeli. Někteří si vyškrabali oči kvůli tomu, co viděli. Vypadá to, že jako druh nejsme připraveni stát se superespery. Musíme dál spoléhat na to, že naši přátelé kyberáti přijdou s nějakým technickým řešením.“

„Ti slibují nějaký objev toho druhu už roky!“ zavrčela Stevie Jedna. „Už nás to čekání unavuje. Ta droga, to je naše šance pomstít se těm, kdo nám ublížili! Nebudeme čekat. Jak dlouho může trvat, než nějaký zrádce z naší organizace získá vzorec složení drogy a předá ho bezpečnostním orgánům?“

To, že jsme espeři, ještě neznamená, že nás nikdo nemůže ošálit. Musíme tu drogu využít hned, dokud máme možnost je tím zaskočit.“

„Přesně tak,“ souhlasila Stevie Tři. „Kdo se stará o pár mrtvých normálů?“

„My,“ ozval se jeden mužský klon. „Naším argumentem vždycky bylo, že nejsme jen nějaký majetek, že i my jsme lidé. A tu lidskost nebudeme ohrožovat tím, že na sebe vezmeme odpovědnost za masové vraždění.“

„Vždycky jste byli snílci,“ řekla Stevie Dvě. „My nemůžeme žít s normály. Jsou moc odlišní.“

„Zdá se, že na Mlhosvětě zvládají soužití vcelku úspěšně.“

„No jo, dobře,“ odsekla Stevie Jedna. „Podle toho, co jsem slyšela, to je strašná díra. Tam bych nežila, i kdybyste mi platili.“

„Zase jsme odbočili od tématu,“ poznamenala Evangelina. „Mně se zdá, že kolem té esperské drogy je pořád spousta nezodpovězených otázek. Za prvé si nemůžeme být jisti, že úmrtnost může být v případě tak velké dávky skutečně jen

dvacet až čtyřicet procent. Může být mnohem vyšší. A nakonec se rozkřikne, kdo za to byl zodpovědný, to je nevyhnutelné. A pak nás budou normálové nenávidět jako nikdy dřív. Za druhé by se podle mne ukázalo, že dostat tu drogu přes všechny kontroly a filtry je mnohem těžší, než se domníváte.

Jeden samotný člověk nemůže doufat, že zvládne všechno.

Myslím, že bychom měli požádat kyberáty, aby to nejdříve zkusili s nějakými počítačovými simulacemi. A mezitím bychom měli napřít své úsilí k tomu, aby si vlivní lidé uvědomili spravedlnost naší věci. Ta opravdová válka proběhne a bude vyhrána v srdcích a hlavách lidí. Koneckonců, císařovna nebude žít navěky. Třeba ji v budoucnu dokonce nahradí koalice poctivých lidí.“

„Přesně tak,“ pravila Stevie Tři. „Koalice. To by se ti líbilo. A ty bys byla nepochybně v čele, že?“

„Ti by mohli být ještě horší,“ poznamenal Kápě.

„Už jsme slyšeli dost,“ vložil se do toho drak. Pomalu se protáhl. Po zlatých šupinách se rozběhly odlesky. „Evangelina Zlokhová jako vždy poskytla rozumný názor. Neodmítáme ten nápad jako takový, ale je jasné, že než se vyjádříme závazně, je nutno provést mnohem širší výzkum. Tím je ta záležitost prozatím uzavřena.“ Stroze se zadíval na Stevie Blankyty, ty mu oplátily zlostným pohledem, ale neměly na to co říct. Prozatím. Drak rozvážně přikývl. „Nyní přistoupíme k dalšímu bodu jednání: Jak naložit se zrádcem Edwynem Měšťanem. Přiveďte ho.“

Z nízkého vchodu pomalu vyšel jakýsi muž a všichni zvážněli. Neohrabaně, opatrně klopýtal doprostřed sálu. Jeho pohyby zjevně kdosi řídil zvenčí. Byl to malý, nenápadný chlápek s nevýrazným, jalovým obličejem a vyděšenými očima. Po tváři mu stékal pot a šaty měl propocené. Jak se blížil, bylo slyšet, že si něco tiše mumlá. Konečně došel přesně doprostřed a zůstal nehybně stát. Nepřirozeně nehybně.

„Edwyne Měšťane,“ ozval se klidný, nehmotný hlas, který mohl přicházet od jakéhokoli představitele esperů nebo taky od všech naráz. „Byl jsi obviněn ze zrady svých bratří a usvědčen na základě faktu, nalezeného v tvé mysli. Chystal ses prozradit místo tohoto setkání bezpečnostním silám a byl jsi odhalen jen díky informaci, kterou poskytl náš dobrý přítel Kápě.“

Řekni nám proč. Šlo o peníze?“

„Částečně,“ odpověděl Měšťan. Nakrátko ho zprostili ovládnání zvnějšku a jeho tvář zaplavila beznadějí. „Hlavně jsem byl prostě jen strašně unavený z toho věčného strachu. Při každém zaklepaní na dveře jsem vyletěl, přesvědčen, že si pro mne konečně přišla bezpečnost a odvěleče mne. Nakonec jsem za nimi šel sám. Nemohl jsem to napětí už vydržet. Jenže potom jsem byl zrovna tak vyděšený z toho, co uděláte vy, když na to přijdete. Bezpečnost řekla, že mě ochrání, ale to známe. Když si pro mě nakonec přišli vaši lidé, byla to skoro úleva.“

„Chápeme,“ pravil hlas. „Ale vzhledem k tomu, kolik životů jsi svou slabostí ohrozil, nemůžeme být milosrdní. Všichni máme strach, Edwyne, ale nezlomilo nás to. Kolik tisíc bytostí by bylo prozrazeno, kdyby nás dostala bezpečnost? Celé podzemí by se nenávratně rozpadlo.“

„Myslíte, že to nevím?“ Měšťan to pronesl těžkým, lhostejným hlasem, v němž už nebyla naděje ani strach. „Já jsem dostal lekci. Už nebudu slabý. Neodvážím se.“

„Je nám líto,“ odvětil hlas. „Musíme trvat na exemplárním potrestání.“

„Tak to udělejte rychle,“ řekl Měšťan.

„Ano,“ odpověděl hlas. „To uděláme.“

Měšťan explodoval. Rozletěl se do mračna krve, vnitřností a zlámaných kostí. Všichni instinktivně ucoupli, ale mrtvá tkáň neletěla daleko, ovládala ji stejná síla, jaká explozi vyvolala. Jak dopadala na zem, ozývalo se pleskání, a brzy bylo po všem.

V síni se rozhostilo naprosté ticho. Jeden kyberát na obrazovce uznale hvízdal. Valentin popošel dopředu a špičkou boty šťouchl do krvavého chuchvalce.

„Copak to tu máme,“ řekl s úsměvem. „Tak on měl nakonec srdce.“

A právě v tu chvíli se to stalo. Ozval se hlasitý, pronikavý alarm a do něj palba z energetických pistolí. Kyberáti z obrazovek jeden po druhém mizeli, zřejmě prchali. Chvilíčku se ozývalo jen syčení prázdných obrazovek, pak se jedna po druhé vyjasnila a ukázal se rychlý sled záběrů ozbrojených vojáků pádících přístupovými tunely. Byli všude, zaplnili tunely a pálili z disruptorů na neviditelný esperský odpor. Zdálo se, že esperské strážce nejsou schopny přes veškerou snahu vojáky ani zbrzdit.

„Proč proti těm vojákům nepoužijí iluze?“ zeptala se Evangelina. „Myslela jsem si, že tam jsou právě kvůli tomu!“

„Podívej se na obrazovky,“ upozornil ji tiše Valentin. „Mají esp-rušičky. Náš přítel Měšťan jim to musel stačit sdělit ještě předtím, než ho chytili. Podívej se na ty uniformy: to je říšský oddíl. Osobní oddíl císařovny. Věděla, že tu budou významní lidé.“

A pak se všichni naráz rozkřičeli a jeden druhého se snažil přervat. David Morituri a Kit Letnikostrov třímali v rukou meče a pistole, ale jen Kid Smrták vypadal, že se je chystá použít.

Kápě přeskakoval pohledem z obrazovky na obrazovku, jako by nemohl věřit tomu, co vidí. Evangelina byla bledá jak smrt, ale ruce zatínala v pěst. Podívala se na Valentina, ten se usmál a bezmocně rozhodil rukama. Pod hraně zmatenou fasádou Valentin bleskurychle uvažoval. Má ještě určité množství bojových drog, které může obratem vypustit do krevního oběhu, ale nechtělo se mu odhodit pečlivě vybudovanou osobnost, dokud to nebude nezbytně nutné.

Ničemu by neposloužilo, kdyby se ukázalo, že není ten bezcenný, neužitečný týpek, jakého vždy předváděl. Lidem by mohlo začít vrtat hlavou, co jiného ještě tají. Na druhou stranu si víceméně ze stejného důvodu nemohl dovolit nechat se zajmout. Rozhodl se vyčkat, dokud nezjistí, jak vážný je průšvih, do kterého se zase namočil. Pak se přestavitelé esperů zničehonic rozplynuli, siní zavanul vzduch a zaplnil místo, kde byli ještě před chvílí.

„Ti bastardi!“ zaječela Stevie Jedna. „Teleportovali se pryč a nás tu nechali zemřít!“

Do síně vedlo šest vchodů, žádný větší než pro dva muže naráz. Stevie Blankyty pokryly tři z nich a z rukou jim

vyšlehly hrozivé plameny. Kit se vydal k dalšímu a kývl na Davida, ať obsadí ten vedle. Kid Smrták se široce zazubil. David vypadal, že by byl raději někde jinde, ale oči měl klidné, rty se mu netřáslly a meč a pistoli třímал, jako by to byla ta nejpřirozenější věc na světě. Koneckonců to byl Morituri. Kápě dosud strnule stál před obrazovkami. Evangelina se vydala k jednomu vchodu a vypadalo to, že se dá každým okamžikem do běhu, ale Valentin ji chytil za loket a zadržel. „Nech toho,“ zamumlal. „Snažit se utéci je opravdu hloupý nápad. Podívej se na ty obrazovky. Vojáci obsadili všechny únikové cesty a vmžiku začnou pálit po všem, co se kde šustne. Není kam utéct.“

„Ty mi nerozumíš!“ vyhrkla Evangelina. „Já si nemohu dovolit nechat se chytit!“

Valentin povytáhl obočí. „Myslím, že totéž platí o většině z nás. A teď, jestli mne omluvíš, jdu sřežít vchod.“

Evangelina se na něj podívala. „Ty? A co tam asi tak budeš dělat? Podplatíš vojáky hrsti drog, aby tě pustili ven?“

„Ah, já už na něco přijdu,“ odvětil chladně Valentin. „Kromě toho tu už nikdo jiný není, že?“

Evangelina se podívala na Kápěte, který snad vrostl do země, a zase pohled odvrátila.

„Dej mi nůž,“ řekla tiše. „Nechci, aby mě dostali živou.“

Valentin si ji chvíli pátravě prohlížel, pak vytáhl z boty dlouhou dýku a podal ji Evangelině. Přijala, děkovně kývla, stoupla si vedle Kápěte a zadívala se na obrazovky. Valentin se beze spěchu přesunul k zejícímu vchodu. Úporně přemýšlel. Vložil do osobnosti, kterou předváděl světu, spoustu času a námahy a teď to vypadá, že ji bude muset odhodit. Jako vždy, člověk miní a císařovna mění. A pak se mu najednou v hlavě rozsvítilo a Valentin se usmál. Proč se tím vlastně tak trápí, když pravděpodobně stejně zemře. To ho rozveselilo a prohlédl si obsah své krabičky, jestli tam nemá něco speciálního. Někteří strážníci budou nepříjemně překvapeni.

První ozbrojenci zahnuli za roh a zjistili, že stojí tváří v tvář Stevie Jedna sřežící vchod. Zvedli pistole a esperka je zasáhla poryvem bílých horkých plamenů. Šlehající plameny zaplnily chodbu a vojáci začali naříkat. Oheň jim spaloval plíce a škvařil svaly. V přilehlých chodbách se objevili další vojáci a narazili na Stevie Dvě a Tři. Obě si vzaly na pomoc oheň a vojáci v čele zemřeli strašlivou smrtí. Evangelina je viděla umírat na obrazovkách, ale vydržela to a pohled neodvrátila. Zbývající vojáci v chodbách se zastavili, když k nim dospěla zpráva o mrtvých.

Na něco čekali.

„Přináší dopředu esp-rušičku!“ zaječela Stevie Tři. „Cítím, jak se blíží. Mé plameny už začínají skomírat.“

Další vojáci se nahnuli do vedlejšího tunelu, kde narazili na číhajícího Kida Smrtáka. Ty první zastřelil s téměř lenivou přesností, pak pistoli odložil, zakroužil svým obouručním mečem a vrhl se mezi ně. V úzkém tunelu mohli jít jen dva vedle sebe, což pro Kida Smrtáka pranic neznamenal. Rozchechtal se a dal se do díla: pracoval zlehka, nehlučně a naprosto hrůzostrašně.

David Morituri aktivoval žihadlo a veškeré jeho starosti se rozplynuly. Vojáci se s ním nemohli měřit. Ale bylo jich moc a ani Kit, ani David si nedělali iluze o svém osudu. Stačilo, aby strážce měly jen víc pistolí, a už teď by bylo po všem. A pak Evangelina vykřikla a ukázala na obrazovky a Valentin uslyšel z tunelů známé burácení. Ohlédl se, podíval se na obrazovky a rozchechtal se. Vojáci v tunelu jeho smích uslyšeli, pak za sebou uslyšeli burácení a obrátili se. S duněním se na ně valila vodní stěna, která zaplnila chodbu až do stropu.

V první chvíli si Valentin myslel, že je to zase šalba a klam, poslední zoufalý pokus esperů, ale už ve chvíli, kdy ho to napadlo, věděl, že se mylí. Teď už jsou všichni esperi mrtví nebo blokováni rušičkou. Ta voda je opravdová. A na obrazovkách viděl, jak se dunící vlna převalila přes vojáky a smetla je. Neměli šanci.

Valentin se přesunul zpátky k Evangelině a Kápěti a na obrazovkách sledoval, jak vojáci umírají. Voda je odnášela jako listy v odvodňovacím kanále, narážela s nimi o stěny chodeb a táhla je dál. Několik se jich pokusilo se chytit stěny, ale tlak vody byl silnější a už stejně nikde nebyl vzduch. Utonuli – když měli štěstí, utonuli rychle – a jejich mrtvolky se ochable pohupovaly v dmoucím se proudu. David s Kitem sťali poslední protivníky a zmateně se rozhlíželi po dalších. David přerušil žihadlo a teď supěl a třásl se, ale tvářil se vesele. Kid Smrták se spokojeně usmíval, ten se ani moc nezadýchal. Ale oba měli v očích stejný výraz, stejné uspokojení a potěšení a viděli ho na sobě navzájem jako společně sdílené tajemství. Jedna Stevie Blankyta radostně zavýskla a druhé dvě se k ní přidaly.

„Esp-rušičky byly buď zničeny nebo odplaveny!“ řekla Stevie Jedna. „Už je necítím. Jsme zachráněni!“

„To ještě není jisté,“ prohlásil Valentin překvapivě klidným hlasem a ukázal na obrazovky. „Všechna voda míří k nám a tady ji není čím zastavit.“

Všichni to na obrazovkách uviděli a ucoukli od vchodů.

Dunění vody bylo teď hlasitější, jako nekonečný rachot hromu, všichni cítili vzduchovou vlnu, která ji předcházela, a podlahu rozechvěla hrozivá tíha vody. Na obrazovkách bylo vidět, jak se mrtví vojáci převalují v ženoucím se proudu jako bezpočet slepých loutek. Všichni couvali od vchodů a stahovali se k sobě doprostřed síně, protože tu nebylo kam jít. Na obrazovkách sledovali blížící se smrt a nikdo neměl co říct.

Stevie Blankyty se držely za ruce a Evangelina se chytila Valentina. Krátce se na ni usmál a nechal ji.

Pak narazila vodní stěna na neviditelnou bariéru a zastavila se. Na obrazovkách viděli, jak voda kolotá, pění, naráží tu i tam, ale do síně proniknout nemohla. Vzduch se zatetelil a najednou byli představitelé esperů zase zpátky. Pan Dokonalý se usmál, když viděl jejich úžas.

„Přece jste si doopravdy nemysleli, že bychom vás jen tak opustili? Po Měšťanově doznání jsme zařídili vodní vlnu ze stok. Pro jistotu, jako předběžné opatření.“

„Nemít tak skvělý pocit, tak bych vás do jednoho zabil,“ prohlásil David. „Ale to bych vlastně mohl stejně, ne?“

„To je tedy sakra pravda,“ přidal se Kit. „Za těch posledních pár minut jsem určitě zestárl o nějakých dvacet let. Nešť, na kráse mi to určitě přídalo.“

Oba se spiklenecky rozchechtali. I Stevie Blankyty se daly do smíchu. Evangelina si všimla, že se pořád ještě drží Valentina, a pustila ho. Dvorně se jí uklonil. Kápě rozvážně potřásl hlavou.

„Jeden by si mýsl, že už je na espery a jejich nevyzpytatelné způsoby zvyklý,“ poznamenal unaveně. „Předpokládám,

že máte také nějaký způsob, jak tu vodu z tunelů dostat, abychom mohli odejít?“

„Jistěže,“ odvětil drak. „Nemělo by to trvat dlouho. Pak budete všichni moci odejít.“

„Budu si muset dávat pozor, kam šlapu,“ mudroval Valentin. „V dnešní době člověk nikdy neví, na co ve vodě narazí.“

KAPITOLA DEVÁTÁ Kdo to spí v mé hlavě?

Muž zvaný Kápě beze spěchu procházel tichými chodbami hluboko v útrokách císařovna paláce. Byly široké, měly vysoký strop a na stěnách vkusné malby a portréty od všech, kdo byli právě v módě. Holoobrazy jsou přece tak nevkusné.

Kolem něj uspěchaně procházeli lidé s nějakým důležitým posláním a míjeli ho, aniž si ho všimli. Ta nízká úroveň esp, která skrývala jeho tvář před espery, plně postačovala na to, aby ho z normálních lidí neviděl nikdo, pokud o to Kápě přímo nestál. Ve skutečnosti nebyl neviditelný, jen maličko popostrčil jejich myšlenky, aby se dívali kamkoli, jen ne na něj.

Esp-rušičky byly naštěstí tak vzácné a drahé, že se používaly jen ve vybraných místnostech, na chodbách ne. Což byl sice vážný bezpečnostní nedostatek, avšak Kápě neměl zájem na něj poukazovat. Člověk nikdy neví, kdy bude potřebovat mít v rukávu nějaké to eso navíc, zejména když se stýká s císařovnou. Kamenná lvice povýšila paranoiu na umění a podporovala ji i u svých lidí.

Kápě měl u sebe i malý techninhibitor, který bránil tomu, aby se jeho obraz objevil na nějakém bezpečnostním monitoru. Jednoduchý vynález – prostě aktivoval program, který Kápě vložil do bezpečnostních systémů a který ho odstraňoval z obrazů objevujících se na monitorech. Ten vynález upozorňoval každou kameru, že se blíží, a jakmile ji minul, nechal ji na něj zapomenout. Pro člověka s přístupem k bezpečnostním systémům žádný problém.

Cesta do jeho soukromých komnat mu trvala trochu déle než obvykle, ale na to byl zvyklý. Lidé ho neviděli a tak měli politováníhodné sklony procházet skrz něj, a on musel neustále uhýbat. Jeho esp nebylo tak silné, aby ho skrylo před někým, kdo do něj právě vrazil. Takže jen uskakoval hned sem, hned tam a nikdy neřekl ani slovo, dokud se za ním nezabouchly dveře jeho soukromých komnat, kde si mohl konečně oddechnout. Sundal si plášť, odhodil ho kamsi směrem k věšáku a dlouze, šťastně vydechl. Doma a v bezpečí. Či alespoň tak v bezpečí jak jen to je doma možné. Zabořil se do pohodlného křesla a zvolna se protáhl. Dvojí život je únavná záležitost. Usmál se, shodil esp maskování a v křesle seděl lord VeleHlt, První válečník Říše a velitel císařovny ochranky. Pravá ruka, důvěrník a milenec císařovny Kamenné lvice samotné.

Když se teď mohl konečně uvolnit a být sám sebou, napadlo ho, že mu asi doopravdy přeskočilo. Při té bezpečnostní razii na podzemní schůzi unikl jen o chlup. Na té razii určitě nebyl nikdo od něj. Zašel už tak daleko, že si zajistil, aby byli jeho lidé plně zaměstnaní jinde. A protože on tu razii neposvětil, musela vzejít od císařovniných lidí.

Pravděpodobně se o té schůzi dozvěděli od svých vlastních agentů a využili příležitosti ho v jejích očích očernit. Mezi jeho a jejími agenty vždycky panovala určitá rivalita, ale on si myslel, že to má pod kontrolou. Zjevně nemá. S tím bude muset něco udělat. Kdyby ho chytili a poznali, přišel by veškerý čas a tvrdá práce, kterou vložil do vybudování osobnosti Kápěte, vniveč a císařovna by ztratila svůj nejlepší zdroj zpráv o dění v podzemí. Ba co hůř, vypadal by před císařovnou jako hlupák a veškeré jeho plány by byly v troskách. Ale nepřistihli ho. Měl štěstí, zachoval si chladnou hlavu a byl natolik předvídavý, aby se obklopil správnými lidmi a vyšel z toho nedotčen. Zapálí v kostele svíci na znamení díky. Až bude mít čas.

Znovu se zvolna, rozkošnický protáhl a položil si nohy na čalouněnou podnožku, která přispěchala právě včas, aby mu vklouzla pod nohy. Hlt byl vždycky přesvědčen, že člověk si má dopřát nejnovější malé vymoženosti. To byla jedna z výsad života v hlubinách paláce v blízkosti císařovny. Tu a tam možná člověku hrozí, že přijde o život či svobodu, ale nikdy ne o pohodlí. Ale i tak byly Hitovy komnaty ryze spartánské ve srovnání s komnatami většiny lidí jeho postavení a úrovně.

Soukromý majetek Hlta nikdy moc nezajímal, pokud to nesouviselo s jeho osobním pohodlím. A tak tu měl čalouněná křesla a přepychovou postel, na podlaze husté měkké koberce a skvěle zásobený bar, ale žádné kybernetické hračky nebo kratochvíle, a na zdech žádné holoobrazy nebo osobní iluze. Žádné nákladné zbytečnosti nebo okázalosti, jen aby předvedl, že si to může dovolit. Vždycky se v zásadě řídil vlastními názory a majetek pro něj znamenal jen další starost. Ten člověka brzdí, když spěchá, a ruší, když se potřebuje soustředit na něco mnohem důležitějšího. A tak se většinou obešel bez něj. Měl život dost složitý i tak.

A také neměl čas na hýření a požitky, které tak zaměstnávaly jiné lidi jeho úrovně a postavení. Hlt se na to díval jako na slabosti a on si nemůže dovolit být slabý. Má příliš mnoho nepřátel a kromě toho ho těší být silný a neustále držet prst na tepu doby. Byl pevně rozhodnut postupně tlačit čím dál víc.

Jeho jedinou vášní krom císařovny – nechť vládne ještě dlouho – byly ambice. Nicméně si dával zatracený pozor, aby to na něm nebylo vidět. Milenec nemilenec, kdyby měla Kamenná lvice dojem, že ohrožuje její postavení, neváhala by ho nechat popravit. V těchto záležitostech byla vždycky naprosto nekompromisní. Tohle na ní Hlt obdivoval. Rád si myslel, že mají něco společného i mimo postel.

A díky svým ambicím také rozpoznal možnosti nově vyvinuté esperské drogy. Okamžitě podnikl patřičné kroky, aby dostal příslušné vědce pod své přímé řízení. Odřízl je od všech vnějších vlivů a nemilosrdně je honil, dokud nezískal účinný vzorek. Ten zkoušel na snadno postradatelných objektech, dokud mu to trpělivost dovolila, a pak si ji vzal sám, jen malou dávku, a bylo to úžasné. Cítil se jako slepec, který poprvé vidí labuť, nebo hluchý, který slyší hudbu.

Všechny zúčastněné nechal v tichosti zabít, vyjma těch několika málo vědců, které potřeboval k výrobě a vývoji. Bylo životně důležité, aby měl nad drogou naprostou kontrolu. Už tehdy mu bylo jasné, že toto by mohla být cesta na samotný Železný trůn. Klonové podzemí mu poslouží jako zdroj dalších testovacích objektů a nakonec jako jeho

soukromá armáda esperů, podléhající jen jemu. Pro tu drogu pro něj udělají vše, protože on zná tajemství její výroby. Účinky jsou pouze dočasné. Když má člověk esperem zůstat, musí drogu užívat pravidelně. A i když droga samotná návyková není, tak být esperem návykové je. Každý, kdo ji vyzkouší, byť jen nakrátko, udělá všechno pro to, aby byl esperem zas. Aby byl zase úplný. Hlt plně ovládal výrobu a distribuci drogy, což znamenalo, že ovládá každého, kdo ji bere. Navždy. Ta představa ho potěšila a tiše se zasmál. Klony budou brát tu drogu ochotně především proto, že mu důvěřují, důvěřují Kápěti, spolehlivému a upřímnému stoupenci a příznivci podzemí. A až se dozví pravdu, bude už pozdě.

Jistě, dvacet až čtyřicetiprocentní úmrtnost je problém. S tím bude muset něco udělat. Nerad plýtvat.

Sám si vzal jen malou dávku. Čím silnější dávka, tím vyšší riziko úmrtí. Jakmile si tělo na drogu zvykne, je celkem bezpečná, ale první dávka je riskantní vždycky. Takže jako muž rozumný i ctižádostivý zároveň se rozhodl pro malou dávku. Znamenalo to jen omezené esperské schopnosti, ale také vysokou pravděpodobnost, že to přežije. Větší dávky nechá na svých klonových dobrovolnících. Zajímalo ho, jaké schopnosti větší dávka vyvolá, ale on může počkat. Trpělivost mu nechybí. Navíc tuje šance, že větší dávky poskytnou bitevní espery jako jsou Stevie Blankyty. S takovouto armádou by se mohl postavit komukoli. Technicky vylepšení a zdokonalení muži jsou minulostí, budoucnost je v esp.

Škoda, že pokusy s klonováním esperů byly ukončeny. Pod jeho nepřímým vedením skýtaly velmi zajímavé výsledky, jenže císařovna se o tom dozvěděla a nařídila s tím skoncovat.

To byla zase práce jejích agentů a jen díky tomu, že si zachoval chladnou hlavu a nezazmatkoval, nevyšlo najevo, že s tím má něco společného. To už se nesmí opakovat. Esperská droga je jeho jediná zbraň proti císařovnině moci a vlivu. Pokud už ovšem o ní neví. Což je docela dobře možné. Člověk si nikdy nemůže být úplně jist, co císařovna ví nebo neví. Na druhou stranu – kdyby znala Hitovy plány a záměry, už by ho nechala zabít.

„Tak povídej, Argu,“ ozval se nakonec a zatímco se se zavřenýma očima pohodlně rozvaloval v křesle, jeho osobní UI ho informoval o všem, co se událo za jeho nepřítomnosti. Hlt měl mnoho nepřátel, většina z nich věděla, kde bydlí, a on spoléhal na to, že po dobu jeho nepřítomnosti ochrání komnaty jeho neúnavně bdělý UI.

„Všechno je pod kontrolou, pane. Za tvé nepřítomnosti jsem vyřídil všechny běžné záležitosti – použil jsem tvou tvář i hlas a v diáři máš spoustu poznámek. Buď tak laskav, pane, a někdy si je přečti, nedomlouvám ti ty schůzky pro legraci. Podle pošty by se zdálo, že jsi u lidu stále pozoruhodně oblíbený, což opět potvrzuje, že lid nemá žádný vkus. Žádosti o pomoc či peníze přibývá, návrhů na sňatek trochu ubylo. Sněmu lordů stále ležíš v žaludku. Zatímco jsi byl pryč, poslali řadu profesionálů, aby ti v tvých komnatách nastražili léčku. Než bych nasadil nouzová opatření, raději jsem je nechal v klidu pokračovat, protože pak by mi strašně dlouho trvalo, než bych umyl stěny od krve. Jakmile byli pryč, všechno jsem to obešel a zneškodnil. Víš co, jsou už pěkně vynalézaví. Pokaždé najdu něco nového.“

„Jsi si jistý, žeš našel všechno?“

„Vcelku ano.“

„Co to má znamenat?“

„To znamená, že jestli jsem něco nenašel, alespoň se tu nebudeš motat a otravovat mě.“

Hlt se proti své vůli rozesmál. Dovoľoval UI, aby byl tu a tam neomalený. Soudil, že to prospívá jeho charakteru.

„Někdo si přeje s tebou hovořit, pane.“

„Teď nemám na nikoho náladu. Vyříd' to.“

„Je to císařovna, pane.“

„Proč to, k čertu, neřekneš rovnou?“ Hlt se okamžitě probral k naprosté bdělosti a rázně se narovnal. „No nic. Spoj ji.“

Stěna po jeho levici se změnila v obří obrazovku, kterou zaplnily ledově chladné rysy císařovny Kamenné lvice. Vypadala... zamyšleně. Hitovi se její výraz ani trochu nelíbil. Kamenná lvice nebyla nikdy více nebezpečná, než když přemýšlela. Vstal, uctivě se uklonil a oddaně se usmál do těch mrazivých modrých očí.

„Kamenná lvice, drahousku. Jak nečekané potěšení. Co pro tebe mohu udělat?“

„Přijď do mých soukromých komnat. Okamžitě. Musíme si o něčem pohovořit.“

Hlt začal s jakousi zdvořilou, uklidňující odpovědí, ale stěna už oslepla. Ponořen do chmurného rozjímání si šel k věšáku pro plášť. První, na co pomyslel, bylo, že Železná čubka na všechno přišla a on by měl raději vzít nohy na ramena. V duchu si rychle prošel nejbližší únikové cesty a nejrychlejší způsoby, jak se dostat z planety, ale pak s tím přestal a raději se několikrát zhluboka nadechl. Železnou vůli se zbavil paniky a pomalu ho zaplavil klid. Kamenná lvice nemůže vědět všechno, jinak by se neobtěžovala s tak víceméně zdvořilým pozváním. To by mu už dveře vykoplo ozbrojené komando, aby ho řvoucího odvezlo pryč. Nebo by se o to alespoň pokusilo.

Jedna z věcí, které tak pečlivě před Kamennou lvicí tajil, byl rozsah jeho osobní ochrany.

Takže se muselo něco stát, zatímco byl Kápětem. Něco, co císařovna raději nechce probírat přes otevřený komunikační kanál. Hlt v duchu probíral různé problémy, které byly v současné době v kompetenci jeho lidí, ale nic zjevného ho nenapadlo. Právě teď nikde žádné akutní nebezpečí nehrozilo, jinak by nešel na tu podzemní schůzi. Nemohl si dovolit, aby se v případě nouze zjistilo, že tu není, a Argovy možnosti, jak ho krýt, měly své meze. Povzdechl si, otevřel dveře, dal UI obvyklé příkazy ohledně zajištění bezpečnosti, nařídil mu, aby s nikým cizím nemluvil, a odešel. Nejrychlejší způsob, jak zjistit, co se děje, bylo jít a Kamenné lvice se zeptat. Jen doufal, že není v milostném rozpoložení. Měl za sebou dlouhý den.

Spěšně kráčel chodbou a nedbale kýval na kolemjdoucí.

Bylo důležité nepůsobit nervózně či rozčileně, to by se mohlo vykládat jako známka slabosti. A začali by se slétat supi. Kolemjdoucí se mu hluboce klaněli a ustupovali mu z cesty. Takže ať se stalo cokoli, ještě to neproniklo do nižších řad. Jak se Hlt blížil k císařovniným soukromým komnatám, nemohl si nevšimnout silicích bezpečnostních opatření, včetně těch, které tam ještě nikdy neviděl. Buď se Kamenná lvice cítí ohrožena, nebo na ni během jeho nepřítomnosti zase

někdo zaútočil. Ale to asi ne. Kdyby elfové nebo klony něco plánovali, věděl by o tom. A v posledních zprávách od jeho agentů nebylo nic nového. Ale kam se jen podíval, tam bylo více stráží, kamer, senzorů a to jich ještě spoustu nepochybně ani neviděl. V zádech ho svrběla předtucha neviditelných zbraní, sledujících každý jeho pohyb. Nepochyboval o tom, že tam jsou. Sám většinu z nich instaloval. Jeho esp najednou přestalo fungovat. Takže došel do dosahu nové esp-rušičky. Ta je tedy rozhodně nová. Kamenná lvice se obvykle spokojila s jednou, tou, co ji měla nainstalovanou ve svých komnatách. Seznam čekatelů na novou esp-rušičku byl vždycky dlouhý a vždycky bude, neboť vyrobit novou vyžaduje celého, nepoškozeného espera.

Došel k tlakové komoře, zesílené a vyztužené, jedinému vstupu do císařovniných soukromých komnat, a šest strážných – o čtyři víc než obvykle – se postavilo do pozoru, až to zařinčelo. Hlt nedbale odpověděl na pozdrav a klidně, lhostejně stál a čekal, až bezpečnostní senzory potvrdí, že je tím, za koho se vydává. Neměl žádné zbraně, byť je obvykle nosíval – ani jemu nebylo dovoleno vstoupit do císařovniných soukromých komnat ozbrojen. Tlaková komora se otevřela, tiše to zasyčelo, jak se vyrovnával tlak, a Hlt vstoupil dovnitř.

Byla právě tak velká, aby se tam vešel, a když se za ním otáčivé dveře zavřely, cítil, jak se ho zmocňuje klaustrofobie. Tvar tlakové komory v něm obvykle vyvolával svéráznou představu lůna, ale právě nyní v tomto rozpoložení rozhodně nebyl.

Otevřely se vnitřní dveře a Hlt vstoupil do císařovniných soukromých prostor. A tam už ho přivítaly ty jediné bytosti, jimž kdy císařovna dovolila sdílet s ní soukromí: její komorné.

Oči jim při pohledu na něj zlostně planuly, z hloubi hrdel se dralo vrčení a jen neochotně mu ustupovaly z cesty, ale Hlt šel rázným, sebejistým krokem dál. Znechuceně nakrčil nos.

Vznášela se tu hutná vůně císařovny současného oblíbeného parfému, který měl zamaskovat jed ve vzduchu, proti němuž byl on i komorné imunizováni. Nebyl to nijak jemný prostředek ani nijak jemný parfém, ale ani císařovna nebyla v soukromí nijak jemná. Nemusela. To se dalo odhadnout už z toho, jak byly komnaty zařízeny.

Velká místnost byla přečpaná nábytkem, malbami, sochami – do jednoho originály. Jen nižší vrstvy se musí spokojit s kopiemi nebo holoduplikáty. Zlato, stříbro a drahé kameny se třeptily, kam se jen podíval: lup a sláva Říše, všechno nacpané do jedné komnaty, že se tam člověk ani nemohl pořádně nadechnout. Kamenná lvice se ráda obklopovala krásnými předměty: trofejemi své vlády. Také si s oblibou nechávala mumifikované hlavy svých nepřátel, nabodnuté a vystavené, dokud jí to Hlt na základě zdravotních důvodů nevymluvil. A všude se povalovalo pití, drogy a sladkosti pro sebeblbější jazyk. V soukromí byla Kamenná lvice spíš prase.

Seděla v impozantním křesle vyřezaném z měňavého kovu, který pocházel z jednoho z těch živých kovových stromů Nebalamuty, a sledovala na obrazovce testování nových zbraní. Byla do toho zinscenováno ničení naprosto zabraná a Hlt jí nestál ani za pohled. Šel si stoupnout k ní a komorné, které se jí krčily u nohou, se neklidně pohnuly. Bylo jim naprogramováno, že on je jediný člověk, kterého mají v blízkosti císařovny strpět, ale nelíbilo se jim to. Věcně je přelétl pohledem a našel několik nových tváří, které nahradily ty, jež zemřely během elfího útoku na dvůr. Mihlo se mu hlavou, jaké asi nové nepřátele si Kamenná lvice vyrobila, když ukradla tyto mladé dívky rodinám a vypálila jim z mozku všechno kromě nutnosti chránit císařovnu. Hlt tu a tam přemítal, jestli třeba jednoho krásného dne nedopadne stejně. Jako bezduchý hřebec žijící jen pro potěchu své paní. Nebyla to příjemná představa. Raději se zadíval na obrazovku. Na pusté pláni ozářené krvavě rudým sluncem se střetla bojová technika s bitevními androidy. Dvě obrovské armády mechanických tvorů neznajících bolest, slávu ani strach se srážely znovu a znovu a kovové hnáty a ocelové čelisti skřípaly, jen jiskry létaly. Něco bylo malé jako hmyz, něco tvarem připomínalo lidi a něco byla obrovitá monstra tak velká, že pro lidskou mysl nebylo snadné je pojmout. Bojovali s nadlidskou vášní, protože to bylo to, k čemu byli zkonstruováni. Ostré háky se zarývaly do kovových plátů a trhaly je a napřažené hnáty se natahovaly po pružných konstrukcích. Byly tam kovové hlavy s planoucíma očima, kostrovité postavy s ozubenými cepy a nad tím vším burácel řev obrovských válečných strojů a praskání oceli. Bojovaly, dokud nebyly natolik poškozené, že už dál bojovat nemohly, vítězové se pak přes poražené převálili, zadupali je do země a hnali se hledat novou oběť. Padlých nikdo neželal a těm, kdo přežili, nikdo neprovolával slávu. V tom bezbřehém masakru nebyly žádné emoce, tady byly jen válčící stroje podávající maximální výkon.

Hlt se díval, jak bojují, a krev mu tuhla v žilách. Od nepřítele, který nezná pojmy jako čest či sláva, by lidská armáda nemohla čekat slitování či soucit. Ti prostě jen půjdou dál a dál, bez ohledu na oběti a lhostejní ke ztrátám budou jen slepě plnit rozkazy. A lidské tělo tak snadno povolí pod špičatými, kovovými pařáty. To je také důvod, proč byli vyrobeni, otestováni a nakonec posláni do práce. Protože tak skvěle ovládali to prastaré umění masakru.

Někde to všechno sledovaly počítače a vyhodnocovaly, které stroje jsou neúčinnější, nejdéle vydrží a proč. A na základě jejich hodnocení povstane další generace válečných strojů, které budou ve jménu lidskosti vyslány proti nepříteli Říše. Hlt se úkradkem podíval na Kamennou lvici. Tu ta podívaná přímo nadchla. Císařovna byla vždycky velký zastánce technologie jako řešení svých starostí. Hlt jí musel přiznat, že na tom něco je. Stroje asi nejsou tak všestranné jako vojáci, zdokonalení lidé či bitevní esepři, ale v rámci svých možností plní rozkazy neochvějně a bez výjimky a svou práci zastanou. Zejména na planetách, kde lidé nemohou přežít bez značné technické podpory. O tom, které konstrukce se budou dál vyvíjet a vylepšovat a které půjdou do šrotu, nakonec rozhodnou přihlížející počítače, ale císařovna do toho ráda zasahovala. Válka je příliš vážná věc na to, aby se nechala jen na strojích.

„Velmi působivé,“ poznamenal nakonec Hlt.

„V to jsem také doufala,“ odvětila Kamenná lvice, aniž odtrhla pohled od obrazovky. „Když vezmu v úvahu, co mě tyto poslední pokusy stály, tak od toho očekávám přinejmenším dobrou podívanou. A jsem ráda, že alespoň tobě to imponuje, protože mně ne. Jsou dostatečně ničivé, jenže já jsem doufala ve víc. Doufala jsem, že budou vyvinutější. Jenže ty na mě vždycky chodíš s opatnickými řečmi, když přijde na kybernetický vývoj. To je vždycky: Udělej je příliš chytré a nakonec ti uprchnou na Shub. Udělej je příliš hloupé a i ten nejprostší pěšák je strčí do kapsy. Jediná možnost,

jak dosáhnout té správné vyváženosti, je pokračovat v pokusech a to je drahé. Měl bys slyšet, jaký kravál dělá Parlament pokadě, když jim předkládám rozpočet. Podle toho, jak se chovají, by si člověk myslel, že to jsou jejich peníze. Ale války zítřka je nutno vést se zbraněmi zítřka a to znamená být neustále o krok napřed.“

„To asi víš nejlíp,“ odušil suše Hlt. „Vkládáš spoustu času a sil do toho, abys byla sama pořád o krok napřed. Máš tolik implantátů, technických zdokonalení a tělesných úprav, že by ses sama mohla kvalifikovat jako android.“

„Já musím být nejlepší,“ odpověděla Kamenná lvice, konečně odtrhla zrak od obrazovky a obrátila se k němu. „Mám nepřítele a mám svou hrdost. A nikomu nedovolím, aby nade mne v jakémkoli ohledu vynikal.“

„Ohledně rozsahu povoleného technického zdokonalení platí určitá pravidla,“ podotkl Hlt. „Sama jsi ten zákon podepsala.“

„Zákony jsou pro lid. Pojď se mnou.“

Plavně vstala a zamířila do ložnice. Hlt zadumaně kráčel za ní.

Kamenná lvice na sobě neměla nic obvykle svůdného, z čehož původně usoudil, že neměla na mysli sex, když pro něj poslala.

V duchu jen rozpačitě pokrčil rameny. Už se v Kamenné lvice zmýlil dřív a zmýlí se zas. Došel ke dveřím do ložnice a komorné, které se nahrbené plížily těsně za ním, zlobně zasyčely. Toto byla jediná komnata, která jím byla uzavřena, když měla císařovna společnost. Kamenné lvice nevadily, ale každého jiného odrazovaly. Hlt vstoupil do ložnice a s jistým potěšením jim zabouchl dveře před nosem. Kamenná lvice stála u postele, ponořena v myšlenkách. Hlt k ní zezadu přistoupil a vzal ji do náruče. Strnula.

„Ne, Hlte. Je čas na rozhovor, ne na mazlení.“

Hlt ji objal trochu silněji a opřel si obličej o její šíji. „Víš to určitě?“

„Tak dost, Hlte,“ prohlásila. „Okamžitě mě pusť.“

S obličejem skrytým na jejím krku se ušklíbl, přitiskl ji k sobě a vychutnával si sílu svých paží a křehkost jejího těla. Císařovna se vzepjala.

„Hlte, přestaň!“

To ovládací slovo mu zadunělo v mozku jako hřmění hromu a ruce mu ochable klesly k bokům. Byl bezmocný, nemohl dělat nic, jen stát na místě a čekat, až mu vrátí vládu nad tělem.

Kamenná lvice se od něj odtáhla, obrátila se a s rozmyslem mu vlepila dvě facky. Vložila do nich opravdovou sílu a Hltovi tekla z roztrženého rtu po bradě krev. Smířil se s tím, protože mu stejně nic jiného nezbylo. Mentální techniky mu do mozky vstoupily určité řídící mechanismy, které ovládaly jeho mozek. Kamenná lvice neponechávala nic náhodě.

„Až ti příště něco řeknu,“ pravila chladně, „tak to uděleš. Jinak použiji ovládací slovo, o kterém ani nevíš, že ti ho vstřípli, a tvůj nářek bude slyšet až na povrchu. Hlte, můžeš!“ Jeho tělo už zase patřilo jemu. Málem upadl. Ruce a nohy se mu trásly, ale sebral všechny síly a Kamenné lvice se zdvořile uklonil. Lhostejně přikývla.

„Tak je to lepší.“ Posadila se na pelest a usmála se na něj. „Ty víš, že jsi ten jediný člověk, s nímž mohu bez zábran odpočívat. Mělo by ti to lichotit.“

„Teď se cítím všelijak,“ odušil Hlt, „ale lichotivé to zrovna není.“ A kdybys věděla, co si myslím, už nikdy bys tak klidně neodpočívala. Naprogramovali mne, abych ti nemohl ublížit, ale každý program se dá obejít, když se člověk dost snaží.

Hlt se na Kamennou lvice usmál, aby dal najevo, že není žádný škarohlíd, a ona mu úsměv oplatila. Hlt si obezřetně zachovával klidný, netečný výraz. Alespoň že jeho myšlenky tu jsou bezpečně skryté v jeho mozku. Cítil, že někde poblíž je ukrytá esp-rušička. To bylo běžné bezpečnostní opatření. Ona o jeho esp nevěděla. Kdyby věděla, nedala by si pokoj, dokud by z něj vzorec složení drogy nevytáhla jakýmkoli prostředky. Ale co když o tom už ví...

Hlt na to raději přestal myslet. V přítomnosti císařovny raději přestával myslet na spoustu věcí, ať už tam byl či nebyl nějaký esper. Což vypovídalo stejně tolik o něm samém jako o ní. Uvědomil si, že ho opět zamyšleně pozoruje, a rychle nasadil pozorný výraz. Když promluvila, měla hlas stejně klidný jako tvář, ale v očích sídlil jakýsi uštváný výraz.

„Ty neznámé rasy přicházejí, Hlte. Dva druhy, o nichž nevíme nic vyjma toho, že jejich technologie je skoro jistě na vyšší úrovni než naše. Je ohrožena celá Říše. A já zlikviduji každého jedince či skupinu lidí, která bude zasahovat do čehokoli, co považuji na nutné pro ochranu své Říše. Už si dál nemůžeme dovolit přepych tolerovat odlišné názory. Takže vyhlásím v celé říši výjimečný stav a udělím si mimořádné pravomoci. Jak Parlament, tak Sněm lordů mne raději podpoří, než aby tváří v tvář hrozbě příchodu neznámých ras riskovali občanskou válku.

Bojí se víc jich než mne. Nebo se budou bát, jakmile o nich má agitátoři vypustí patřičně upravené zprávy.“ Pousmála se. „Kdybys věděla, jak užitečná může taková hrozba být, tak už bych dávno nějakou vymyslela sama.“

„A jakou roli v tom všem budu hrát já?“ otázal se Hlt. „Přece jsi mne sem nepozvala v tuto hodinu jen proto, abys mi přednášela projevy.“

„Drahý Hlte. Jsi tak přímočarý a disciplinovaný, až mi připomínáš mne samotnou. Ty půjdeš ve své masce Kápěte do podzemí a přesvědčíš je, že teď je ta příhodná chvíle proti mně povstat. Pak mi zavčas sdělíš všechny potřebné podrobnosti a mé ozbrojené síly si na ně počíhají s palebnou i početní přesilou a ty osobně jim budeš velet. Většina podzemí padne do pastí a bude pobita a ty espery a klony, kteří přežijí, pochytáme a buď zabijeme, nebo si je podrobíme. Ráda bych je vyhladila en bloc, ale blíží se válka a my si nemůžeme dovolit mrhat takovými zdroji sil. Jenže právě proto jsou tak důležití i nebezpeční zároveň, že už je nelze nechat déle volně pobíhat. Od nich se můžu dočkat jen toho, že mne bodnou do zad, když si nebudu dávat pozor. A proto dělám to, co dělám. Ano, udělat z tebe Kápěte byl jeden z mých nejlepších nápadů.“

Ona o té droze neví, pomyslel si zarputile Hlt. Neví všechno.

„A navíc,“ pokračovala císařovna, „pokud o převrat mi dá dostatečné právo tvrdě si prověřit všechny rodiny a zjistit, kdo mne nepodporuje tak, jak by měl. A ty domy pak srazím na kolena, i kdybys se musela brodit v krvi. Nebo

esperské krvi, když na to přijde. Nemysli si, že jsem zapomněla na ty elfy, kteří pronikli na můj dvůr. Pořád se ještě na tebe zlobím, žeš mě včas nevaroval. Naštěstí pro tebe si hodlám vybit svůj vztek na elfech. Kde jsem to skončila? Nenapovídej mi. Ach ano, chci, abys ses nechal vidět na veřejnosti v čele ozbrojených sil, které potlačí podzemní vzpouru. To tě pozvedne ve všech očích a já tě budu moci pojmut za svého oficiálního chotě. Zatím jsem to udělat nemohla, na to nejsi dost významný. Ano já vím, že jsi První válečník, ale to by nikdy neprolomilo ledy Sněmu lordů. Potlačit převrat, to je něco, čemu budou rozumět i oni a co ocení. Lid bude nadšen: císařovna si bere Prvního válečníka. A já se tak konečně zbavím možnosti nuceného sňatku s nějakým lordem z politických důvodů. Nemáš radost, Hlte?“

„Obrovskou,“ odpověděl rychle. „Přesně tohle jsme vždycky chtěli. Ale ty si opravdu myslíš, že dokážeš lordy přesvědčit, aby s tím souhlasili? Jednak mě nemají rádi a nikdy mít nebudou, a jednak dokud se neprovádáš, můžeš je držet na uzdě nadějí, že si tě jeden z nich pořád ještě může vzít. Ta naděje je vše, co některé z nich ještě drží na tvé straně.“

Kamenná Ivce se usmála. „Příchod neznámých ras a zmařený pokus o převrat mi dají veškerou moc, kterou potřebuji k čemukoli, co považuji za nutné. Pak už jejich podporu potřebovat nebudu.“

Dlouho se na sebe jen upřeně dívali, Kamenná Ivce se usmívala, Hlt dělal co mohl, aby vypadal šťastně a uctivě.

„Nu,“ pravil nakonec, „jestliže jsme s prací skončili...“

„Ovládej své hormony,“ zarazila ho Kamenná Ivce. „Ještě jsme neskončili. Ještě si musíme pohovořit o tom nejohavnějším zrádci, Owenu Moriturovi. Nechala jsem ho postavit mimo zákon výhradně proto, aby nás dovedl ke ztracenému vynálezu Temnoprázdna, ale zdá se, že se nám to nějak vymklo z ruky.“

Nejenže objevil, kde se asi nachází ztracený Hádén s celou armádou zdokonalených lidí, ale navíc se spojil s legendárním Jackem Hokussem. Přisahal bych, že je mrtvý, ale ono je asi snadnější zabít švába. Nicméně ještě není nic ztraceno. Morituri je na cestě na Shandrakor, společně s naším opatrně nasazeným špehem, a tam, když půjde všechno dobře, najde poslední informaci o umístění vynálezu. Jestli máme nasadit na ty dva nové neznámé druhy lepších technologii, chci ten vynález.

A ani armádu hádoidů bych neodmítla, kdybychom měli jistotu, že je ovládneme. Rozhodně si nemohu dovolit, aby ta armáda a vynález padly do rukou někomu jinému. Tvůj špeh by udělal dobře, kdyby obstál, Hlte.“

„Neboj se,“ odpověděl Hlt. „Mého špeha nikdy podezřívát nebudou. Jakmile Owen zjistí, kde je vynález, dozvím se to, mí lidé tam proniknou jako první a zmocní se ho. Zatím měl Morituri z pekla štěstí, ale když odlétal z Mlhosvěta, dal Bohatýr jeho lodi pořádně zabrat. Na Shandrakor se dostane, ale dál už ne. A pak už nám bude stačit Owena prostě sebrat i se vším, co ví.“

„Mlhosvět,“ opakovala Kamenná Ivce a ohrnula ret. „Ta díra je mi trnem v oku už zatraceně dlouho. Chci ty espery. Chci je zkrotit, aby byli povolní a poslušní, a stejně tak i ostatní rebely, kteří si myslí, že mnou mohou pohrdat. A kdyby to nebylo možné, chci je všechny zničit, aby je nikdo nemohl použít proti mně.“

„Jakmile budeme mít vynález Temnoprázdna, tak už si je podrobíme rychle,“ pravil Hlt.

Císařovna se na něj podívala. „Jakmile my budeme mít vynález? Začínáš být nějaký domýšlivý, Hlte. Možná budeš mým manželem, ale nikdy ne císařem. Ten vynález bude můj, já sním budu zacházet, jak se mi líbí, a od toho dne se mi už nikdo neodváží postavit.“

Pořád seděla na pelesti, ponořena v myšlenkách, a oči jí zářily. Hlt se neptal. Usoudil, že ve skutečnosti nic ani vědět nechce. Jeho myšlenky dosud kroužily kolem císařovniných plánů a jejich dopadů na budoucnost. Jako vždy tu byl problém, kolik toho o něm císařovna ve skutečnosti ví. Mimo dosah esp-rušiček bylo jeho esp dost silné na to, aby jeho myšlenky ochránilo, a jeho agenti byli věrní víc jemu než císařovně, ale přesto dosud přesně nevěděl, kolik toho ví a kolik dalšího tuší. O Kápěti věděla, protože ho pomohla vymyslet, ale neví, jak hluboko už je s podzemím spjat. A například se nemohla dozvědět, že v době, kdy její lidé udělali v podzemí razii, je on na té podzemní schůzi. Ledaže by měla špehy mezi jeho lidmi. Koneckonců, on měl své špehy mezi jejími. Pro jistotu.

„Slyšel jsem, že jsi dnes udělala v podzemí razii,“ zkusil to obezřetně. „Chytili někoho zajímavého?“

„Byl to debakl,“ odpověděla císařovna. „A neříkej mi, že jsi ještě neslyšel všechny podrobnosti. Já vím, že jsem to měla nejdříve probrat s tebou, jenže jsem se o té schůzi dozvěděla na poslední chvíli a připadalo mi, že by bylo škoda takovou šanci promrhat. Měla jsem předpokládat, že to někdo vykecá. Čekali na nás. Většina mých lidí je mrtvá a nemůžeme se pochlubit jediným zajatcem. Jsou dny, kdy se nic nedaří, i kdyby ses rozkrájel.“ Zničehonic vstala. „Dost o tom. Však ještě budou nějaká přistě. Právě teď s tebou potřebuji probrat něco mnohem důležitějšího. Pojď se mnou.“ Šla k protější zdi, mávnutím raky vypnula skrytý senzor a netrpělivě podupávala, dokud se ve zdi pomalu neotevřely tajné dveře. Prošla do šera za dveřmi a kývla na Hlta, aby šel za ní. Zadumaně se zamračil na její záda, ale uposlechl. Celou dobu, co Kamennou Ivici znal, použila tyto dveře v jeho přítomnosti jen dvakrát. To byl její soukromý vstup do říšského Matrixu: společného kyberprostoru všech říšských počítačů a UI. Císařovna tam obvykle sama nevstupovala. Na to měla lidi, kteří riskovali za ni. Jestliže nikomu nedůvěřovala natolik, aby ho nechala to něco udělat za ni, muselo to být něco mimořádně důležitého. Což bylo zajímavé, protože Hlt neměl ani tušení, co by to mohlo být. A on by o tom něco vědět měl.

Kráčel za Kamennou Ivici holou, jednotvárnou ocelovou chodbou v malé tůni světla, která se pohybovala s nimi, až konečně došli do lesklého ocelového sálu přecpaného všemožnou počítačovou technikou. Technika, probuzená císařovninou přítomností, se zapojovala a zvedal se šum. Uprostřed místnosti ležely dvě ochranné kyslíkové kabiny. Jejich kryty se pomalu zvedly a odhalily pohodlně vyčalouněný vnitřek. Hlt se ušklíbl. Dokonce i tady měla císařovna ráda pohodlí. Podezřívavě si kabiny prohlížel. Nikdy je neměl rád, příliš mu připomínaly rakev. Jenže když měl člověk vyslat svou mysl do Matrixu, bylo důležité, aby tělo zůstalo v klidu a bezpečí, zatímco byl pryč. Zejména, když se jednalo o císařovnu a jejího vrchního rádce.

Kamenná lvice do jedné kabiny vstoupila a už se pohodlně uvelebovala. Kabina se probouzela, pobrukovala si a jiskřila.

Hlt se mnohem pomaleji sesunul do té druhé. Už to bylo dlouho, co naposledy osobně vstoupil do Matrixu, a začínal si vzpomínat, proč.

„Řekni mi nějaký dobrý důvod, proč to dělám,“ řekl do stropu nad sebou. „Nesnáším pomyšlení, že riskuji jen kvůli nějakým nákupům.“

„V Matrixu se poslední dobou dějí podivné věci,“ ozvala se Kamenná lvice a v jejím hlase se neozval ani závan úsměvu.

„Lidé vstoupí dovnitř a už nevyjdou a po jejich mysli nezbude ani v Matrixu, ani v jejich tělech žádná stopa. To by snad ani nemělo být možné. Jednoho dne v Matrixu něco je, a drahý den to tam není a nikdo neví proč. Ozývají se tam hlasy hovořící neznámými jazyky a objevují se jasná světla neznámých barev.

A vrcholem toho všeho jsou neustálé zvěsti, že UI v Matrixu zničí mysl, opanují tělo a využijí ho jako masku, aby nikým nepodezříváně pronikly do lidského světa.“

„Proč by to dělaly?“ zeptal se Hlt. „Po tom, na co jsou zvyklí, jim musí lidská existence připadat velmi omezující.“

„Snad kvůli svobodě. Nebo ze zvrácenosti. Třeba to jsou hledači senzací, kteří se topí v tělesných radostech. Kdo ví? Důležité je, že za mnou chodí lidé, jejichž názory беру za hodnověrné, a říkají, že máme s Matrixem problémy. A jestli je to pravda, tak je to zatracený průšvih. Matrix umožňuje komunikaci v rámci Říše. A bez komunikace se Říše rozpadne.“

„Vraťme se k tomu, cos říkala o UI,“ pravil Hlt. „Je řeč o nějakých určitých UI?“

„První, co mě napadlo, bylo, že ty zrádné UI na Shubu nějak získaly navzdory všem našim bezpečnostním opatřením přístup do Matrixu a ukradená těla používají k tomu, aby mezi nás nepozorovaně pronikly jako špehové. Koneckonců, náš vlastní UI má být naprogramován jen na práci v rámci určitých mezí.“

„Špióni ze Shubu volně na svobodě?“ zachmuřil se Hlt.

Myšlenky mu pádily jak splašené. „Možná bychom je dokázali objevit pomocí esperá, ale oni mohou používat esp-rušičky. Nebo nějaký vysoce vyvinutý ekvivalent. Shub byl vždycky tak půl století před námi. Jestli máš pravdu, tak to je opravdu průšvih.“

„A nemůžeme ani zveřejnit nějaké varování, nebudeme-li mít alespoň nástin nějakého řešení, jinak dojde k davové panice a Matrix se zhroutí. A ještě by to mohlo přimět zrádné UI k nějakému zoufalému činu. Mí lidé už pod přísnými bezpečnostními opatřeními pracují na nějakém technickém řešení, ale těžko říct, jak dlouho jim to bude trvat, a my nemůžeme čekat.

Jsou tu náznaky, že už opanovaly kohosi vysoce postaveného. Kohosi velmi vysoce postaveného.“

„Ne,“ prohlásil Hlt. „Tomu ani nemohu uvěřit. Žádný stroj by ani chvíli nemohl úspěšně vystupovat jako člověk.

Ledaže by... shub je opravdu daleko před námi.“

„Někdo nás předběhl s těmi Spáci na Grendelu. Někdo věděl, že tam jdeme, a dostal se tam první. Někdo mimořádně mocný. Jestli se v Matrixu děje něco podivného, musím to vědět. Což znamená, že se tam musím podívat osobně. A protože bych byla blázen, kdybych tam šla sama, poslala jsem pro tebe.“

„Vřelé díky,“ odvětil Hlt.

Kamenná lvice se nezasmála. „Vezmi rozum do hrsti, Hlte. Spoléhám na to, že ověříš, že ten, kdo se vrátí, jsem opravdu já.“

Hlt se ještě namáhal s vymýšlením nějaké odpovědi, když uslyšel, že se víko kabiny Kamenné lvice zabouchlo. Krátce polkl, zlostně zabodl zrak do lhostejného stropu a spustil víko své kabiny. Když klesalo, napadlo ho, že jestli to opravdu dopadne špatně, nebude mít Říše žádné starosti s pohřbem, budou ho moci pohřbít tak, jak je. Ta představa ho však nijak neuklidnila. Víko se zabouchlo, na okamžik se ocitl v naprosté tmě a pak už jeho mysl vystřelila do Matrixu.

Jeho myšlenky proletěly komunikačním implantátem, jako když losos vyskočí do vodopádu, jako pták, který se řítí tmavým komínem, pln strachu a předtuch. Prapodivným způsobem, na nějž nikdy nevzpomínal rád, mu cesta do Matrixu vždycky připadala jako návrat domů. Jako by mu ta nekonečná tetelící se pláň, kde se nyní rozhlížel, připomínala místo, kdy se nalézal před narozením. Matrix se táhl široko daleko, dál, než kam lidské oko dohlédlo: impozantní sféra bytí a uprostřed toho všeho on, nekonečně malý. Nahoře, dole, na všech stranách byly podivné tvary a podivní tvorové a zlomky krajiny a to vše vířilo kolem něj navzdory gravitaci a rozumu. Hlt sebral síly a upjal svou vůli na okolí a za chvíli shledal, že stojí na travnaté stráni. Byl v plné zbroji a u boku měl pistoli a meč.

Jeho podvědomí zjevně vycítilo, že potřebuje ochranu, a Hlt nebyl v rozpoložení se s ním přít. Existují tací, kteří se v Matrixu umí objevit jako prakticky cokoli, čím si záměnou být, ale to záleží na tom, jakou mocí disponují. Jako pouhý člověk s velmi malým technickým zdokonalením byl Hlt omezen vlastním tělem a rozměry.

Beze spěchu se rozhlédl kolem sebe a bez odporu se nechal vším tím podivuhodným zaplavit, až byl proti tomu imunní. To, co viděl, nebylo skutečné, to mu jen jeho mysl interpretovala to, co si myslela, že vidí. V Matrixu, živné půdě obchodování a informací v Říši, mají asociace podvědomí obrovskou sílu a vnitřní, skryté významy vyplouvají na povrch z hlubin nicnetušícího podvědomí jako velryby. Ty největší útvary byly soubory dat: hromady informací obdařené tvarem a podobou tak, aby se mohly bránit před dravci, kteří se po Matrixu potloukají.

Dokud byly ponechány v klidu, hýbaly se jen vzácně. Největší byly UI: velká zářící slunce pavučinové energie.

Přiblížte se a jako Ikarovi vám to spálí křídla, setrvejte a jasné světlo ryzí inteligence vás spálí na uhel. Člověk není předurčen k tomu, aby se díval do tváře Medúzy.

Mezi horami dat se těžkopádně pohybovali obrovští tvorové, impozantní dinosauři s lesklými zuby a pařáty, pod jejichž těžkým krokem se země otřásala: to byly holdingové společnosti, velké, dravé, vražedné. Kolem nich a mezi jejich nohama jako šipky se míhaly menší společnosti, čilé a průrazné, hledající příležitost a slabiny. Věděly, že útočit na

poloakciovou společnost je holý nerozum, je to nebezpečná a složitá záležitost a je lepší nechat to na těch, kdo je ohrožují skutečně, jako třeba piráti.

V Matrixu jste mohli přijít o víc než jen datové soubory, pokud by byla na tetelivé pláni zničena lidská mysl, tělo by ve skutečném světě dlouho nepřežilo.

Hlt pozoroval jasné jiskřičky úvah kyberátů, které se jakoby míhaly kolem obrovské koule, z níž se ježily hroty, a snažily se proniknout přes její ochranu. Nedaleko odtud se srazili dva obrovští dinosauři, sekali po sobě pařáty a čelistmi a obské tlamy jim zrudly krví. Matrix dal úsloví: Likvidace konkurence specifický význam. Menší společnosti jim pobíhaly kolem nohou a čekaly na drobky.

Hlt se pomalu otáčel, pátral po Kamenné lvice a potlačoval starost a strach. V Matrixu byly věci, které neměly žádný tvar, prostě tam jen byly a pohybovaly se mezi datovými fondy mentálními návštěvníky jako přízrační hráči. Trendy hýbaly investicemi jako vítr stromy a jako ohňostroje tu vybuchovaly hlášky. Hltovi se kolem ramen ovinula šarlatová stuha a přesvědčivě mu cosi našeptávala, ale setřásl ji. Reklamám se člověk nevyhne nikde. Pohledem přelétal prázdné skořápky starých podniků, a tu a tam holé kostry vybrakovaných databank. V Matrixu jsou pořád nějací ohaři. Hlt se zamračil. Viděl mnohem víc zkázy, než očekával. Trh zažívá rozhodně velmi zlé časy. A pak byla najednou vedle něj Kamenná lvice a on se dvorně poklonil.

Byla jasnou, zářící hvězdou: postava ve stříbrné zbroji, dvakrát větší než on, oči jí jasně plály a kolem ní se jako trnitý břečťan ovíjela ocelová vlákna. Ze zápěstí a zad jí výhruzně trčely zle vyhlížející bodce – ve skutečném světě technická zdokonalení. Její sebezpojetí bylo vždy velmi pozitivní. Nemluvě o bojovnosti. Zdvořile si odkašlal, aby ji na sebe upozornil, a kašel poskakoval ve vzduchu před jejím zářícím kovovým obličejem jako mýdlová bublina, než praskne. Shlédl na něj a hlavu maličko naklonila na stranu jako pták.

„Po čem se mám přesně dívat?“ zeptal se.

„To kdybych, k čertu, věděla.“ Její hlas zvonil jako mosazný zvon. „Po něčem nezvyklém.“

Hlt už měl na jazyku říznou odpověď, ale povznesl se nad to a jen rozpačitě přešlápl. „Všechno to vypadá... vcelku jako vždy. Prostě jako další den v Matrixu.“

A pak ta bledě žhnoucí konstrukce, která se nenápadně sunula směrem k nim, zničehonic praskla a na ně vyskočilo cosi obrovského, hnílného a vražedného. Hlt vmžiku tasil meč, ale tvor ani nezpomalil, jen ho smetl stranou. Kamenná lvice necouvla ani o píď. Z paží jí jako meče vystřelily bodce. Nakolik byla velká, tvor se nad ní tyčil jako hora, a Kamenná lvice musela zaklonit hlavu. Z očí a úst jí s burácením vyšlehly plameny a vmžiku sežehly tvorovi obličej. Tvor zařval a vzepjal se na zadní, ale Kamenné lvice vyletěla ze zbroje lesklá ocelová lana, ovinula se kolem něj a znehybnila ho. Její zdokonalení byla mocná ve světě skutečném i tomto a udrželo stvůra, zatímco ji Kamenná lvice holýma rukama rvala na kusy.

Hlt už zase stál na nohou a z uctivé vzdálenosti to sledoval.

Do tohoto přepadení vložil někdo spoustu úvah a sil, ale císařovnu jako obvykle podcenil. Utrhla tvorovi spálenou, zohyzděnou hlavu a podržela si ji před planoucima očima.

Hlava kňučela a snažila se rozpadnout, ale vůle Kamenné lvice jí to nedovolila.

„Kdo tě poslal? Kdo tě vyrobil? Jak se jmenuje tvůj pán?“

Ale její slova spustila v tvorovi skrytý program, který informace nenávratně vymazal. Císařovna zaklela, pustila hlavu a ta se rozpadla na miliardy bytů, které zajiskřily, zapraskaly a zanikly. Hlt se opatrně přesunul zpátky k císařovně.

„Kdo myslíš, že to poslal? Shub?“

„Velmi pravděpodobně to byl nějaký jejich agent. Žádný člověk by proti ničemu ze Shubu neobstál. Tady žádnou odpověď nenajdeme, Hlte. To byl ode mne pošetilý nápad. Matrix je příliš velký a má mysl příliš omezená. Tady se může schovávat cokoli a my to nepoznáme, dokud to po nás z nějakého stínu neskočí. Potřebuji někoho, kdo tady tomu rozumí, možná nějakého kyberáta. Myslíš, že bys mi mohl najít nějakého kyberáta, Hlte?“

„To není žádný problém. Těžší asi bude najít nějakého, který by spolupracoval.“

„Prostě mi nějakého přived“, nařídila mu Kamenná lvice.

„Když si něco vezmu do hlavy, umím být velmi přesvědčivá.“

Rozhlédla se po Matrixu a Hlta maně napadlo, jak daleko asi její zdokonalený zrak vidí. Dlouho mlčela a když konečně promluvila, měla tichý, zamyšlený hlas. „Podívej se na to, Hlte. Je to větší než Golgota. Stvořili jsme to my, ale nerozumíme tomu. Počítače a UI si to přetvořily pro vlastní potřeby a my všichni se na to můžeme jen dívat. Jestli jsme to někdy měli pod kontrolou, tak už nemáme. Ale já na něco přijdu, Hlte. Mé říši nikdy žádný stroj vládnout nebude.“ Hlt uctivě přikývl a jestli si něco myslel, nechal si to pro sebe. Myšlenky mohou v Matrixu putovat daleko.

KAPITOLA DESÁTÁ Likvidace konkurence

Finlay Popplakh se na týdenní zasedání rady klanu Popplakhů opozdil. Považoval to za rozumné, ostatní pak o to víc ocenil jeho přítomnost. A navíc se právě na toto zasedání ani trochu netěšil. V poslední době šlo všechno od desíti k pěti a on poprvé v životě neměl potuchy, co by tak bylo nejrozzumnější udělat. Všechno se tak ztraceně zkomplikovalo. Popularita Maskovaného gladiátora rostla, nároky na něj pořád stoupaly a tlaky na jeho utajovanou identitu začínaly být neúnosné. Byl schopen vést dvojí život jen proto, že s ním jak davy, tak vedení Arény mlčky spolupracovalo, jenže jejich zvědavost začínala být silnější než uctívání hrdiny a teď už bylo jen otázkou času, kdy se na něj někdo vrhne. Dav se na svého hrdinu nakonec vždycky vrhl, pro peníze, chvilkovou slávu nebo jen proto, aby ho srazil z jeho výšin. Kdyby měl rozum, odešel by hned, dokud je ještě mladý, dokud to ještě lze bez hanby a bez úhony, jenže být Maskovaným gladiátorem je pro něj tak důležité. Rozhodně víc než být tím proslulým floutkem a hejskem Finlayem Popplakhem. Původně tu postavu stvořil pro zábavu, i když to mělo zároveň odvést pozornost od jeho pravého já, ale

ta hra už přestala být hrou. Už jen proto, že si ani nebyl úplně jistý, kým teď ve skutečnosti je.

Ještě před hodinou stál nahý u své postele a upřeně hleděl na ty dva oděvy, které měl rozložené před sebou. Když si vezme jedny šaty, bude Finlayem, když druhé, bude Maskovaným gladiátorem, ale kým je právě teď, když stojí nahý a sám bez oděvu, který by mu dal totožnost? Kým je, když hledí do zrcadla a nepoznává tvář, kterou v něm vidí? Hrál ty dvě role tak dlouho a tak přesvědčivě, až začínal mít dojem, že existují nezávisle na něm jako svébytní lidé. Ty masky se mu usadily na tváři a už ho neopustí. Obvyčně věděl, kým doopravdy je – mužem, který miluje Evangelinu Zlokhovou. Ale jejich společných chvil bylo čím dál méně, neboť jejich úctyhodné rodiny na ně kladly víc a víc nároků a jak Finlaye, tak Maskovaného gladiátora bylo zapotřebí jinde. Miloval ji a potřeboval ji, ale koho vlastně ve skutečnosti miluje ona? A je někdo z těch, koho miluje, opravdu on?

Nakonec si oblékl Finlayovy šaty, protože rodina očekávala Finlaye. Byl to další z řady jeho neskutečných kostýmů, výstřední a barevný, až oči přecházely. Fluorescenční tyčinkou si nalíčil obličej, několika rychlými tahy si zmetalizoval vlasy a odebral se na zasedání rady pln myšlenek, které se mu převalovaly v hlavě jako vlnobití za bouře. U dveří si vyzvedl tělesnou stráž a po ulici kráčet rázným krokem, aby nemusel s nikým mluvit. Ale jako řádný Finlay se usmíval a kýval na kolemjdoucí a oni se usmívali a kývali na něj – zjevně si na něm nevšimli žádného rozdílu. Což jen podpořilo Finlayovy úvahy o nich i o sobě. Kdo je pošetilejší: muž, který žije ve lži, nebo ti, kdo té lži věří?

Konečně došel k věži Popplakhů, zastavil se před ní a vzhledl. Byla dlouhá, vysoká, z lesklého mramoru, tyčila se nad ním jako posel zkázy, plná zastřených hrozeb a výstrah. Mezi okolními pastelovými vízkami upoutávala na první pohled – stoupala vysoko k dokonalé umělé obloze, obklopená nižšími budovami nižších klanů a níže postavených lidí, monument bohatství, moci a pýchy. Odtud, chráněné před cizíma očima a ušima, se řídilo veškeré podnikání Popplakhů včetně některých záležitostí, o nichž se mimo rámec rodiny nikdy nemluvalo a které by šokovaly i otrlý Sněm lordů. Po obvodu a u dveří stály ozbrojené stráže, další byly uvnitř a zatímco Finlay kráčet širokou, elegantní halou k výtahům, přemítal, co se asi stalo.

Něco se muselo stát. Takový stupeň bezpečnostních opatření nebyl obvyklý dokonce ani u rodiny tak paranoidní jako Popplakhové. Finlay to neschvaloval. Přinejmenším to byl pro ostatní rodiny signál, že Popplakhové mají něco, co je nutno střežit.

Proč jim takové myšlenky vůbec podsouvat?

U výtahu uviděl stát nehybnou postavu a jeho znepokojení vzrostlo. Nikdy nesouhlasil s názorem, že klan má mít jako symbol svého postavení vlastního vyšetřovatele, neřkuli tak chladnokrevného zabijáka jako je Břítva. Bylo to jako procházet se s ochočeným žralokem na řemenu. Vyšetřovatel Břítva pracoval pro klan Popplakhů od té doby, co byl propuštěn ze státních služeb. Částečně proto, že mu mimořádně dobře platili, ale hlavně protože mu nabídli skvělou šanci legálně zabíjet lidi.

Šuškal se, že ho ze služby vyhodili, protože je to vražedný psychopat, což Finlaye zatraceně překvapilo, protože si vždycky myslel, že právě to je důvod, proč tam člověka přijímají. Ale stačilo chvíli pobývat v blízkosti Břítvy a ten vtíp přestával být vtípem.

Ta jeho obrovitá postava a vlnící se svaly, to nejlepší, co jen mohl bodyshop poskytnout, skýtal impozantní pohled, ale už se na něm projevoval věk, když si člověk uvědomil neposlušné, rozježené bílé vlasy proti tmavé pleti. Věk muže zpomalí, i když je to vyšetřovatel. A zestárlého vyšetřovatele lze vidět jen vzácně, většinou se odpočinku nadožijí.

Jistěže byl dosud rychlejší, silnější a vražednější než všichni ostatní dohromady, což byl důvod, proč ho Popplakhové tak nadšeně chtěli, když se jim naskytla příležitost. A jestliže se rozhodli neřešit, k čemu jim vlastně bude, byla to jejich věc. U dvora to vypadalo velkolepě a v Aréně si vybudoval zatraceně dobrou pověst. Osobně se Finlay cítil bezpečněji, když jejich vyšetřoval nikde nablízku nebyl. V tuto chvíli se však nemohl nepozastavit nad tím, co že je asi tak nebezpečného, aby rodina vytáhla Břítvu ze stínů a postavila ho na stráž. Finlay na vyšetřovatele zdvořile kývl a čekal, až přijede výtah. Břítva mu kývnutí neoplatil.

„Je všechno v pořádku?“ zeptal se zovíálně Finlay. „Chovají se všichni tak, jak mají? Na veřejnosti tě nevidáme často, vyšetřovateli.“

„Tvůj otec to považoval za nezbytné,“ odpověděl Břítva.

Ani teď se na Finlaye nepodíval, jeho zelené oči klouzaly po hale a hlas byl stejně bezvýrazný jako pohled.

„Bezpečnostní opatření se zvýšila a mně bylo svěřeno přímé velení. Na každém podlaží ve věži jsou stráže, které hlídají schodiště a výtahy. Já tě mám osobně doprovodit na schůzi rady. Pojď za mnou.“

Dveře výtahu se otevřely, jako by čekaly, až jim to Břítva dovolí, a vyšetřovatel vstoupil dovnitř. Ani se nepodíval, jestli ho Finlay následuje. Finlay znechuceně našpulil rty a vstoupil do výtahu za ním. Od nikoho jiného by takové chování nestrpěl, ale Břítva byl vyšetřovatel a proto se ho takové malichernosti jako zdvořilost a slušnost netýkaly. Nebylo na tom nic osobního, Břítva prostě opovrhoval každým, kdo nebyl vyšetřovatel. Popplakhové to snášeli, protože svému účelu sloužil dobře. V okamžiku, kdy to snášet přestanou, bude Břítva vykopnut tak rychle a bezohledně, až mu z toho půjde hlava kolem. Popplakhy nebude nikdo urážet beztrpně. Nikdy.

Finlay se při tom pomyšlení usmál a zatímco výtah hladce stoupal do podkroví, okázale vyšetřovatele ignoroval. Přes veškerou Břítvovu horlivě předváděnou ostražitost proběhla cesta klidně a bez události, ale přesto nechal Finlaye čekat ve výtahu a nejdřív se svými lidmi prověřil, zda je v podkroví bezpečno. Pak doprovodil Finlaye do zasedací místnosti, Finlay otevřel dveře a vstoupil dovnitř a Břítva zůstal stát přede dveřmi na stráži. Jako správný pes, pomyslel si Finlay.

Krátce se uklonil členům své rodiny rozesazeným kolem staletí starého stolu a dostalo se mu porůznu zlostných a otrávených pohledů. Stůl byl z obrovské desky z železného dřeva a soudilo se, že je starší než samotný klan, což už něco znamenalo. Popplakhové byli považováni za jednu z původních zakládajících rodin Říše a nikdy to neopomínali připomínat. Místnost, kde v současné době seděli, na ně byla příliš velká, a stůl stál osaměle uprostřed rozlehlého

prostoru.

Crawford Popplakh seděl v čele stolu, malý, zavalitý a mocný. Hlava rodiny díky věku a síle osobnosti. A taky proto, že zabil nebo zastrašil každého, kdo by měl platnější nárok než on, ale o tom se nikdy nemluvilo. Tak se to dělalo ve většině rodin.

Po jeho levici seděl jeho syn William, účetní. Spravoval rodinné záležitosti a věděl o nich víc než kdo jiný. Po Crawfordově pravici seděl jeho nejmladší syn Gerald, chodící pohroma.

V klanu Popplakhů se vykládalo, že je tucet způsobů, jak lze plynout dechem, a šest z nich je hovořit s Geraldem. Vedle něj seděla Finlayova žena, neblaze proslulá Adrienna. Ve skutečnosti neměla právo tam být, protože se k Popplakhům pouze přivdala, ale jako obvykle neměl nikdo sílu ji vyhodit. Finlay měl tiché podezření, že by to bylo obtížné dokonce i pro Břitvu.

Posadil se proti ní, aby po sobě mohli snáze metat zlostnými pohledy. Rozhlédl se kolem sebe a vzápětí toho zalitoval. Díky vysokému stupni bezpečnostních opatření působil prázdný prostor kolem stolu pozoruhodně nepříjemně, ba dokonce výhružně. Mohli to zasedání zrovna tak dobře uspořádat u kohokoli doma, jenže Popplakh trval na této místnosti. Pro Crawforda bylo zdání velmi důležité, i když nebyl kolem nikdo, kdo by to viděl, vyjma členů rodiny.

„Další nový kostým?“ zeptala se Adrienna Finlaye sladce.

„Přisáhám, že máš ve svém šatníku víc oděvů než já.“

„A hezčích,“ přisadil si Finlay. „Možná bych ti měl dát adresu svého krejčího. A kadeřníka – ty musíš být na toho svého opravdu rozezlená za to, co ti provedl s vlasy.“

„Nemohli bychom pro jednu své spory odsunout stranou, prosím,“ ozval se vážně William, „a věnovat se dál záležitosti, která je na programu? Musíme prodiskutovat opravdu důležité věci.“

„To říkáš vždycky,“ odsekla Adrienna. „A vždycky se ukáže, že to má něco společného s daněmi nebo investicemi.“

„Přesně tak,“ souhlasil Gerald. Jako vždy ho kvůli zasedání odvedli z pitky s přáteli a on trucoval. „Vy nás tu nepotřebujete. Ty a otec všechno rozhodnete a my ostatní s vámi budeme souhlasit, aby byl klid a mír. A kdybychom náhodou hlasovali proti vám, tak nás budete prostě ignorovat.“

„Sklapni, Gerald,“ vyjel na něj Popplakh. Gerald se sesunul hlouběji do křesla a zlobně našpulil spodní ret.

„Opravdu to není moc složité,“ ozval se William.

Finlay zasténal. „Prosím, William, nesnaž se to vysvětlovat. Já na tvé vysvětlování nemám. Od rána mě bolí hlava.“

„Ach, ještě něco,“ ozvala se najednou Adrienna. „Robert se omlouvá. To ubohé jehňátko se ještě necítí na to, aby se zapojilo do rodinných záležitostí.“

„Já mu to nevyčítám,“ poznamenal Finlay. „Ale dříve či později se bude muset vrátit do víru dění. Jak pokračuje hledání nové nevěsty od Zlokhů?“

„Pomalu,“ odušil William. „Vzhledem k nešťastným okolnostem posledního pokusu jsme tentokrát všichni velmi opatrní. Další skandál si nemůžeme dovolit. A je nutno podotknout, že Robert se stáhl do ústraní a nijak nespolupracuje. Odmítá se i jen podívat na těch pár jmen, s kterými jsme přišli. Alespoň že začal zase jíst.“

„Nikdy neměl Zlokh rád,“ poznamenal Gerald. „Gregor je prase a ti ostatní jsou ještě horší.“

„Sklapni, Gerald,“ zarazil ho Crawford.

„Nejsou všichni tak špatní,“ vmísil se Finlay a v jeho hlase se ozvalo cosi, co všechny donutilo se na něj podívat. V duchu zaklel. Obvykle si dává větší pozor, aby své role řádně oddělil.

Neurčitě se usmál a hladce pokračoval. „Chtěl jsem jen říct, že v každé rodině se někdo nevyvede. I v té naší.“

„On se dívá na mě,“ ohradil se Gerald. „Otče, ať se na mě nedívá.“

„Sklapni, Gerald,“ utřel ho Popplakh.

„Když máš ty Zlokh tak rád, tak vymysli někoho vhodného,“ pravil William. „Mě už to vybírání unavuje.“

„Pořád je tu ještě Evangelina,“ navrhla Adrienna.

„To ne,“ prohlásil Finlay. „To je dědička, na to nezapomeň.“

„Jistě,“ odvětila Adrienna. Finlay se na ni zamyšleně podíval, ale zdálo se mu, že už na srdci nic dalšího nemá.

„To všechno může počkat,“ prohlásil vážně Crawford. „Máme mnohem naléhavější problémy. Řekni to, William.“

William si nešťastně odkašlal. „Navzdory rozsáhlým investicím jsme se dosud nijak nepřiblížili odhalení, který klan přišel na naše spojení s odrodilými UI na Shubu. Vzhledem k tomu, že UI nejsou úplně pevně přesvědčeny, že nás někdo odhalil, jsem v pokušení připsat to na účet paranoie. Za předpokladu, že umělé inteligence mohou být paranoidní. Ať tak, či tak, i v případě, že to někdo odhalil, nepodnikl nic, aby toho využil. To je vše.“

„Musím říci, že dosud nejsem ze spolupráce se Shubem nijak nadšený,“ ozval se Finlay. „Chci zdůraznit, že to jsou přece jen Nepřátelé lidstva. Já jim nevěřím.“

„Potřebujeme je,“ namítl rozhodně Crawford Popplakh. „Dokud máme společný cíl, je v jejich zájmu hrát poctivě. Pro nás bude vtip v tom, jak se z toho vyvléct dřív, než nás napadnou. To nebude jednoduché, ale já jsem ani tento dům nevybudoval snadno. Snaž se dál, William. Nakonec někdo promluví. Vždycky někdo promluví.“

„Chtěl bych si o tom promluvit podrobněji,“ ozval se Finlay.

„Ta záležitost je uzavřená,“ zavřel Popplakh a výhružně se rozhlédl kolem stolu.

„Tak co tady děláme?“ bránil se Finlay. „Jestli tě nezajímají naše názory a nemáme dovoleno o ničem diskutovat, tak tu vůbec nemusíme být.“

„Moje řeč,“ ozval se Gerald.

„Sklapni, Gerald,“ utřel ho William.

„Jste tu proto, abyste byli průběžně informováni o tom, co se děje,“ prohlásil Crawford. „Takže sklapněte a dávejte pozor. Já nevím, co to do tebe najednou vjelo, Finlayi.“

„Ano,“ souhlasila Adrienna. „To vůbec nejsi ty, Finlayi. Je to pokrok k lepšímu, ale nejsi to ty.“

Finlay sebral síly, uvolnil se, pohodlně se zabořil do křesla a lhostejně, elegantně mávl rukou. „Pokračuj, otče. Jsem dalek toho tahat provazochodci za lano. Jen to zkus, prosím, uspišit. Za hodinu mám zkoušet nový kabát. Je velmi odvážný. Bude ti trnem v oku.“

„Další záležitost na pořadu,“ pravil zarputile William, „se týká obtíží, které máme s naší žádostí o kontrakt na hromadnou výrobu nového vesmírného pohonu. I přes výhody, které nám dává technologie ze Shubu, vyvíjejí Vltchinové čím dál větší nátlak.“

„K čertu s Vltchiny,“ zahřměl Popplakh. „Ty zvládneme.“

„Mně se ta shoda náhod nezdá,“ poznamenal William. „Někdo odhalí naše spojení se Shubem a vzápětí začnou Vltchinové vyvíjet nátlak.“

Popplakh zavrčel a naklonil se ke stolu. „Hoře, ozvi se.“

Před každým členem rodiny se rozsvítil monitor zabudovaný do stolní desky. UI Popplakhů spravoval veškeré záznamy klanu včetně těch, které oficiálně neexistovaly. Horova tvář byla počítačová simulace: dokonalá tvarem, ale chyběla jí osobnost. Crawford nevěřil technice, která napodobovala lidské emoce. Nebo která odmlouvala. Finlay si zadumaně prohlížel tvář UI. Už dřív si všiml, že jeho obličej vykazuje lehké změny podle toho, s kým UI zrovna mluví, asi jako individuálně přizpůsobená představa. Finlay se nemohl zdržet úvah, jestli třeba i informace nepřizpůsobuje podle toho, kdo se zrovna ptá.

Nebylo žádným tajemstvím, že Popplakh si nechává některé informace pro sebe i před rodinou, ale tak to dělala celá rodina.

Běžná taktika, jak přežít. Nikdy nevíte, kdy se vám budou hodit jedno, dvě či tři esa v rukávu navíc. Finlay najednou shledal, že přemítá, co asi UI ukazuje chudákovi znuděnému Geraldovi.

Možná jen hezké obrázky, aby ho udržel v klidu.

„Horas zapojen,“ ozval se zdvořile UI. „Všechny funkce jsou k dispozici. Čím mohu sloužit, pane?“

„Jsou naše soubory stále zabezpečeny?“ otázal se Crawford. „Byly nějaké pokusy se do nich vloupat?“

„Takové pokusy se dějí pořád, pane, ale zatím nebyly žádné úspěšné. Ale domnívám se, že bych měl upozornit, že v těchto dnech se děje v Matrixu něco podivného a nic není tak bezpečné jako kdysi.“

Popplakh svažtil čelo. „Upřesni to.“

„V Matrixu jsou podivné útvary, které se objevují a zase mizí. Podivné síly, které nelze předvídat. Na obloze se objevují zlá znamení, zvláštní úkazy a podivné tváře. Přicházejí vladaři. Zmatené parametry, omezená logika, proměnlivé vazby v databankách... Pane, necítím se moc dobře. Já...“

A pak se ústa neskutečně roztáhla a UI začal vriskat. Všichni v křeslech ucukli, šílené vytí sílilo a pak rázem ustalo.

Obličej na monitoru se sám od sebe zkroutil a pak se rozpadl na mihající se barevné šmouhy. Ještě se pokusil obnovit a pak zmizel úplně a po několika vteřinách klidu ho nahradila jízlivá kovová tvář.

„Smůla, Popplaši. Váš UI byl právě laskavostí kyberátů vydrancován. Vaše podnikání právě vybuchlo, vaše bezpečnostní opatření, to je jeden velký zmatek, a vaše úvěrové možnosti jsou v současné chvíli maličko nižší než úvěrové možnosti mrtvého klona nakaženého leprou. A jestli si myslíte, že to jsou zlé zprávy, tak vyčkejte, co přijde dál.“

Obličej z obrazovky zmizel, ale smích trval dál a dál, až Crawford monitory vypnul. Všichni začali naráz mluvit, dokud je Popplakh všechny nepřekřičel ryzí silou svého hlasu a osobnosti.

„Zatraceně, sklapněte už! Ten, kdo je za tím, chce, abychom propadli panice! Tady nám nic nehrozí, po celé věži jsou rozmístěny strážé a dostat se přes ně až na nás by vyžadovalo armádu. Musíme se zamyslet. Kdo za tím je? Co chce?“

Zmlkl a rozhlédl se. V nastalém tichu všichni uslyšeli pronikavé kvílení motorů. Adrienna vyskočila a ukázala z okna.

Všichni se obrátili. Právě včas, aby uviděli šik gravitačních kluzáků mířících na nejvyšší patro věže. Viseli na jasné obloze jako zářící dravci. Crawford řval, ať se zavřou bezpečnostní okenice, a teprve následně si vzpomněl, že celý bezpečnostní systém se zhroutil. Vytáhl disruptor a na paži si aktivoval silový štít. Hlasitě to zahučelo – hutný, uklidňující zvuk – a všichni i ostatní už sahalí po pistolích, když první gravitační kluzák roztrhl obrovské okno a vletěl dovnitř.

Sklo se rozletělo do všech stran, Popplakhové se přikřčili a kryli se za štíty. Z kluzáků, nehybně se vznášejících ve vzduchu, vyskakovali muži ve zbroji a oháněli se meči a pistolemi.

Dovnitř nalétávaly další a další kluzáky a zdálo se, že jim není konce. Dveře se rozletěly a dovnitř vtrhl Břítva s vojáky.

Teď už byli ozbrojení muži obou stran všude a v rozlehlém sále najednou začalo být těсно. Finlay chladnokrevně zaničil a prostřelil jednomu vetřelci hlavu. Do vzduchu se rozstříkla krev a mozek, vzápětí už pálili všichni. Energetické paprsky křížovaly sál, odrážely se od štítu ke štítu, propalovaly nechráněné údy a hlavy a místnost se naplnila nářkem a pachem spáleného masa. Poryv palby se rychle přehnal, lidé zasunuli pistole a plně se věnovali mečům. Bude trvat dobré dvě minuty, než se energetické krystaly disruptorů dobijí, a za dvě minuty se může stát hodně. Finlay si aktivoval na paži osobní silový štít a sebestiště, s mečem a štítem v pohotovosti vyrazil vpřed. Svým způsobem ten útok obdivoval, imponovalo mu, jak byl zahájen. Kyberáti vyřadili z provozu bezpečnostní systémy, které by Popplakhové varovaly před blížícími se gravitačními kluzáky, a ty se zároveň vyhnuly Břítvovým strážím uvnitř věže. Esper by to všechno věděl předem, ale Popplakh trval na tom, že musí mít esp-rušičku, aby ochránil rodinná tajemství. Finlay slyšel, že věži se nahoru valí další vojáci, a doufal, že jsou Břítvovi. Zkřížil meč s prvním mužem, na kterého narazil, a skoro ležerně ho sřal.

Ani trochu ho nepřekvapilo, když na jeho hrudi uviděl emblém Vltchinů.

Pocítil prchavou rozmrzelost, že ať to dopadne, jak to dopadne, bude to znamenat konec jeho pečlivě pěstěné osobnosti floutka. Vložil do svého hejskovství tolik práce. Jenže má-li teď přežít, potřebuje Maskovaného gladiatora, o následky se bude starat později. Pokud nějaké později bude. Vyhledky nebyly nijak povzbudivé. Obrovský sál byl plný

supících postav, nebylo tu místo, aby se člověk mohl pořádně rozmáchnout mečem, a celou dobu dovnitř obrovskými rozbitými okny nalétávaly další a další kluzáky, přivážející další bojovníky. A s nimi přišli i jejich páni, Vltchinové osobně.

Jacob Vltchin seskočil rovnou do rvačky, velký jako býk, rozložitý v ramenou, s mohutnou hrudí. Zuřivě se oháněl mečem a zarytě si prosekával cestu k Popplakhům. Za ním šel Valentin se svou nalíčenou tváří a šarlatovým úsměvem, a pak Daniel, mladý, dychtivý, v každé ruce meč. A po nich následoval Kit Letnikostrov, Kid Smrták, usměvavý zabiják, se svým novým přítelem, mladým Moriturim, který se pod vlivem žihadla míhal rychle jak rozmazaná šmouha. Tak teď jsme opravdu v rejži, pomyslel si Finlay. Štítem odrazil ránu a rychle se rozhlédl, kde je nejbližší východ.

Sál teď byl ode zdi ke zdi plný bojujících postav a boj se přeléval sem a tam. Vltchinovi vojáci se utkali s Popplakhovými strážnými a klany se snažily dostat k sobě navzájem. Crawford Popplakh se dral na Kita Letnikostrova a vztekle řval. Nemohl se na Kida Smrtáka ani podívat, aby si nevzpomněl, jak ten usměvavý zabiják zabil Roderika Letnikostrova, svého vlastního děda. Dokud Crawford o přítele Roderika nepřišel, ani si neuvědomil, co pro něj znamená. Přišel už v životě o spoustu věcí, které měl rád, a ztráta Roderika, to už na něho bylo moc.

Teď byl rozhodnut se pomstít, i kdyby ho to mělo stát život.

Zaútočil tak zuřivě, že donutil Kita k obraně, nicméně Kit neustoupil ani o píď. Stál, trpělivě čekal, až se Popplakh unaví, a nepřetržitě se usmíval.

Valentin Vltchin vypustil do krevního oběhu bojové drogy v okamžiku, kdy se v dohledu objevila věž Popplakhů, a drogy se teď rozlévaly jeho tělem jako nekonečný proud světla. Všichni ostatní mu připadali pomalí a neohrabaní, každý jejich výpad jasný a předvídatelný. Prosekal se tou tlačenicí a vrhl se na Finlaye Popplakha, který odrážel bleskurychlé rány překvapivě rychle a dovedně. Valentin se v duchu zasmál, doširoka rozevřel oči a tvrdě zaútočil, paže jako blesk.

Daniel Vltchin šel po Geraldovi Popplakhovi, připadalo mu, že ten pověstný hlupák je snadnou obětí, a značně ho překvapilo, že v Geraldovi narazil na obratného a lstivého bojovníka. Možná nebyl nejbystřejší, ale přece jen to byl Popplakh.

Daniel zavěšil a dal se do boje. On je Vltchin. Útočili na sebe znovu a znovu, meče řinčely a narážely na štíty, až jiskry létaly. V tom davu nebylo moc místa na souboj a nakonec o výsledku rozhodlo jak umění, tak štěstí. Gerald se jen o okamžik zpozdil, když se měl po výpadu znovu vrátit do střehu, a Danielův meč proklouzl skrz jeho kryt a zajel mu do žeber.

Gerald vypadal spíš překvapeně než zraněně, ale pak najednou začal kašlat krev a klesl na kolena. Daniel meč vytrhl a jediným úsporným pohybem podřízl Geraldovi hrdlo. Vytryskl gejzír krve, Gerald padl a bezohledné nohy ho rozdřuly. William Popplakh vztekle zařval nad tou ztrátou a osobně se vrhl na Daniela, který uvítal tu novou výzvu s nadšeným úsměvem a chladnokrevným soustředěním. Je přece Vltchin a dnes to dokáže krví a zabíjením.

Jacob Vltchin si všiml, že se k němu davem propracovává vyšetřovatel Břítva, a okamžitě se rozhlédl po nějakém méně velkolepém sokovi. Ať se s vyšetřovatelem vypořádá nějaký jiný hlupák, někdo, koho už život unavil. Uviděl, že přelévající se dav oddělil Finlaye od Valentina, a šel po tom mladém floutkovi. Když ho zabije, morálka Popplakhů bude v troskách. Blížil se v očekávání snadného vítězství a byl vskutku ohromen, když zjistil, že Finlay Popplakh je mistrem meče. Ve zpravodajských záznamech nebyla o Finlayově bojovém umění ani zmínka, ale teď už bylo pozdě z toho vycouvat. Chlad mu sevřel útroby. Jestli se hejsek jako Finlay najednou projeví jako vynikající šermíř, v čem všem jiném se zprávy ještě mohly mýlit?

Dav se znovu převálil a rozdělil je. Jacob byl šťastný, že vidí Finlaye odplouvat. Rozhlédl se kolem sebe a uviděl, že dav strhl Popplakha od Kida Smrtáka. Pocit osudovosti vzplanul v Jacobovi, když se probíjovaval davem do souboje s Crawfordem. Střetli se, meč proti meči, s pocitem úlevy, že už mají úvod za sebou. Vltchin bojoval s Popplakhem, hleděli si neustupně do očí, sekali a bodali po sobě, jako by byli v síni sami. Jejich meče na sebe narážely a odskakovaly a na chvíli se zdálo, že jsou rovnocennými soupeři, ale pak Jacob rychle využil své výhody: Crawford byl příliš zavalitý a změkčilý blahobytným životem, zatímco Jacob se vždycky pyšnil tím, že se udržuje ve formě. Crawford začal ustupovat a Jacob dotíral a tvrdě odmítal nechat přelévající se dav, aby jeho soka spasil. A nakonec Vltchin holou silou srazil Popplakhův meč na stranu a Popplakha proklál. Crawford padl na zem a Jacob umírajícího nakopl do obličeje. Vltchin netušil, že se k němu zezadu tiše přiblížil jeho syn Valentin, jen ucítil, že mu někdo vbodl mu dýku mezi žebra. Ta čepel se jen míhla a hned byla zas venku, nikým neviděna, a Valentin už byl zase pryč, když umírající Jacob Vltchin klesl na zem vedle těla svého soka Popplakha.

David Morituri, pln bojechtivosti dané žihadlem, se vrhl do boje muže proti muži s vyšetřovatelem Břítvou. Jejich meče se míhaly neuvěřitelně rychle a ani jeden neustoupil ani o píď. Kid Smrták se dostal k Williamu Popplakhovi a nenápadně ho bodl dýkou do slabin. William zařval bolestí a hrůzou. Po nohou mu stékala krev a Kit Letnikostrov ho proklál mečem. Zatímco jeho meč ještě vězel ve Williamově těle, vbodla mu Adrienna nůž do zad, těsně nad ledvinu. Kit se prudce otočil, meč, který právě vytrhl z Williamovy hrudi, se jen míhl jako krvavá šmouha a zajel Adrienně do břicha. Nohy se pod ní podlomily, Kid vytrhl meč a vytryskla krev. Kid Smrták se rozmáchl ke smrtelné ráně a najednou byl mezi nimi Finlay a svým silovým štítem ránu zachytil. Tlak bojujících je oddělil a Kit se neochotně rozhodl jít na pomoc Moriturovi proti vyšetřovali. Nůž v zádech nechal, kde byl. Teď musel myslet na důležitější věci.

Finlay napůl odtáhl, napůl odnesl Adriennu z víru boje, uložil ji na podlahu a zády ji opřel o zeď. Oběma rukama se držela za břicho a mezi prsty jí prýštila krev. Byla smrtelně bleďá a na rtech se jí usadil ohydný, křečovitý škleb. Přerývané sípala a oči se jí přivíraly. Finlay se zoufale rozhlédl kolem a jeho pohled ulpěl na blízkém okně. Popadl Adriennu pod ramena a vytáhl ji na nohy. Proti své vůli vykřikla bolestí.

„Vydrž, Adrianno,“ vyhrkl Finlay. „Odcházíme.“

Neměla dost dechu, aby odpověděla. Finlay ji donutil dovléct se k rozbitému oknu. Podle potřeby ji střídavě

povzbuzoval a střídavě jí nadával. Když si před chvílí myslel, že je mrtvá, jeho první myšlenkou bylo, že se jí konečně zbavil, jenže prostě nemohl jen tak stát a dívat se, jak umírá, už jen proto, že by se cítil provinile. Vyrázili k němu dva Vltchinovi vojáci a on je téměř bezmyšlenkovitě sťal. Myšlenky mu pádily jako o závod, tělo se skvěle přeladilo na bojující stroj jménem Maskovaný gladiátor. Dovlekl Adriennu k prázdnému oknu, podíval se dolů a s Adriennou v náručí vyskočil ven. Letěli jen krátký okamžik, vzápětí dopadli do gravitačního kluzáku, který se vznášel hned pod oknem, opuštěný, neboť vojáci byli ve věži.

Finlay se při pádu natočil tak, aby ochránil Adriennu před nejhorším nárazem, ale jemu to vyrazilo dech. Rychle ji zkontroloval puls, v duchu zanařádal na to, jak je slabý, a pak přešel k řízení. Musí ji rychle dostat k doktorovi, jenže nevěděl, u kterého teď bude v bezpečí. Popplakhy ovládané teritorium teď již bezpochyby kontrolují Vltchinové. Takže zbývá jen podzemí. Finlay uvedl kluzák do pohybu a na plnou rychlost vyrazil od věže. Viděl umírat otce a napadlo ho, že teď je vlastně Popplakhem on. Bylo mu to jedno. Gerald s Williamem jsou také mrtví, ale nad těmi bude truchlit později. Podíval se dozadu na Adriennu, ale ta byla ztracená ve světě hrůzy a bolesti. Je sám, poslední z Popplakhů, a všichni se od něj odvrátí. Žádný klan ho nepodpoří, rodiny nemají čas na poražené. Takže teď nechají Finlaye zemřít, život skončil. Jediné, co mu zbývá je gladiátor, podzemí... a Evangelina Zlokhová. Ta poslední myšlenka ho uklidnila a Finlay obrátil kluzák novým směrem. Evangelina jemu a Adrienně pomůže. Musí.

Ve věži Popplakhů bojoval dál Valentin Vltchin, bojová droga mu proudila v žilách a on stínal nepřítele za nepřítelem. Už jich tu zjevně nebylo tolik jako předtím, ale pořád sekal a bodal s krvelačnou vervou, šarlatová ústa roztažená v umrlčím šklebu. A pak mu nějaké ruce sevřely paže, držely, ať se kroutil, jak se kroutil, a před ním vyvstala důvěrně známá tvář. Valentin zasípal, zrak se mu projasnil, před ním stál v bezpečné vzdálenosti Daniel a z očí mu sršel hněv.

„Už ses vzpamatoval. Valentine? Víš, co děláš?“

Valentin se vzbudil a vypustil do těla nové chemikálie, které vypudily bojové drogy. V hlavě se mu vyjasnilo a on se ostražitě zadíval na Daniela. Co všechno jeho bratr ví? Pomalu mu docházelo, že je po boji a že ti, kdo ho drží, mají všichni emblém Vltchinů. Zdálo se, že z něj nemají ani trochu radost.

„No dobrá,“ pravil chladně. „Už jsem se vzpamatoval. Jak to vypadá, Danieli? Rozumím-li tomu správně, my jsme vyhráli?“

„Vyhráli jsme už před drahnou dobou,“ odvětil Daniel. „Popplakhové jsou buď mrtví, nebo uprchlí a jejich lidé se vzdali. Ale ty jsi byl duchem tak mimo, že sis toho ani nevšiml. Posledních pár minut jsi stínal naše!“

„Ach,“ pravil Valentin. „To je mi líto. Nějak jsem se nechal unést. Jaké máme ztráty?“

„Kromě těch, které jsi právě povraždil?“

„Už jsem řekl, žeje mi to líto. Kde je otec?“

Danielovi naskočily na tváři vzteklé vrásky, které vzápětí nahradilo cosi, co Valentinovi připadalo jako upřímný zármutek. Daniel stroze pokynul mužům, kteří drželi Valentina, a ti ho neochotně pustili, ale nevzdělili se a jejich ruce prodlévaly nebezpečně blízko pistolí. Valentin okázale zasunul meč do pochvy. Daniel ukázal na mrtvé roztroušené po sále a zvolna mezi nimi procházel.

„Otec je mrtev. Našli jsme ho ležet vedle mrtvého Popplakha. Museli se zabít navzájem. Všichni Popplakhové jsou mrtví vyjma Finlaye a možná Adrienny. Ti uprchli na gravitačním kluzáku. Naši lidé jim jsou v patách. Ať tak, či tak, klan Popplakhů je navždy zničen.“ Odmlčel se a poklekl vedle těla Jacoba Vltchina. „Neměl s námi vůbec chodit. Už na to byl moc starý, jenže neposlouchal. Nikdy neposlouchal. Co jen řekneme Constanci?“

„Já jí to povím,“ odpověděl Valentin. „Teď jsem Vltchinem já, nakolik je to možná politováníhodné.“ Čekal, jestli nebude Daniel něco namítat, ale zdálo se, že toho všechny síly opustily, jen bezmocně klečel vedle mrtvého otce.

Valentin se odvrátil a jeho pohled dopadl na Břitvu. Vyšetřovatel ještě třímal v ruce meč, ale byl obklíčen muži s disruptory. Nevypadal nijak poraženecky, jen respektoval přesilu. Valentin, opatrně překračuje mrtvé, k němu došel a zdvořile se uklonil.

„Blahopřeji ti, žeš přežil, vyšetřovateli. Takového talentu jako ty by byla škoda.“

„David a já jsme ho nakonec v souboji zneškodnili,“ podotkl Kit Letnikostrov. „Ale stálo nás to všechny síly.“

„Oba budete odměněni,“ odpověděl Valentin. „Klan Vltchinů na své přátele nezapomíná.“ Podíval se zpátky na Břitvu.

„Buď naším přítelem, vyšetřovateli. Tady už tvůj boj skončil. Klan Popplakhů je zlomen a rozprášen. Ty jsi nyní volný a můžeš se připojit k nám nebo odejít, jak chceš.“

Břitva stroze přikývl, zasunul meč do pochvy a vykročil ke dveřím. Valentin pokynul rukou a všichni Břitvovi ustupovali z cesty. Odešel, dveře se za ním zabouchly, a všichni si trochu oddechli. Ve skutečnosti nikdo nestál o to znovu si to rozdat s vyšetřovatelem, dokonce ani Kit Letnikostrov a Morituri, oba měli neblahé tušení, že Břitva se ve skutečnosti nechal obklíčit jen díky tomu, že boj víceméně skončil. Valentin se zamyšleně podíval na vojáky Popplakhů, kteří zůstali naživu, ukázal na dveře, a ti rychle vypadli, dokud si to nerozmyslí.

Valentin se usmál. Mohl by je nechal zabít, ale teď bylo důležité dát novému Vltchinovi tvář ctihodného muže. Kromě toho je nebo jim podobné možná bude chtít jednoho dne najmout a nikdy nezaškodí ukázat žoldáckému cechu trochu dobré vůle.

Zejména poté, co pobil pár vlastních.

„Bojoval jsi dobře, Valentine,“ poznamenal Kit. „I když snad máličko nevybírávě. Musím říci, že sis vedl mnohem lépe, než bych soudil podle tvé pověsti, dané tvým... nezvyklým způsobem života.“

Valentin se blahosklonně usmál. „Bojové drogy. Ty nejnovější, poslední úlovek z vojenských zásob. Vždycky jsem byl přesvědčen, že existuje chemie pro každou příležitost.“

Mladý Morituri si jen pohrdavě odfrkl. „Zase drogy. To mě mohlo napadnout.“

Asi se chystal k delšímu proslovu, ale v tu chvíli uviděl pohled ve Valentinových občerných očích a usoudil, že už toho řekl dost. Přes veškeré vrstvy líčidel na obličeji vypadal tento nový Valentin mnohem průrazněji a sebejistěji. A

taky zatraceně nebezpečněji. Jako by z toho povrchního, bezvýznamného snílka, jak ho znali dosud, nezbylo nic než maska, teď odhozená jako nepotřebná, a pod ní se objevila pravá tvář. David Morituri sklopil oči, neschopen střetnout se s Valentínovým pohledem. Kid Smrták si nového Valentina zamyšleně prohlížel a neřikal nic. Valentin se usmál a obrátil se ke svým vojákům.

„Vedli jste si dobře. Všichni dostanete zvláštní odměnu. Teď začnete s úklidem. Odneste mrtvé a přiveďte řemeslníky. Od této chvíle patří tato věž Vltchinům, takže chci, aby byl do večera všečen ten marast pryč a okna zasklená. Myslím, že se sem nastěhuji. Je odtud překrásný výhled.“

„A co Finlay?“ zeptal se Kit.

„Co je s ním?“

„Uprchl, je naživu a nezraněný. Je někde venku, poslední významný Popplakh, který přežil. Ten nám ještě může pěkně zatopit. Pořád je tu možnost, že kolem sebe shromáždí vzdálenější příbuzné a sjednotí je proti tobě.“

„Ten si nic nezačne. Můžeme být bez obav, i kdybychom ho nechytili. Ví, že prohrál. Drahý Finlay poslechne tu lepší část své srdnatosti a zaleze někam pod zem. Vezme si novou tvář a totožnost a to bude konec klanu Popplakhů. Ať jde to jméno k čertu. I když je nutno říct, že dvůr bude vypadat mnohem nudněji bez těch jeho rozkošných oblečků, které mu vždycky dodaly lesk. Móda už nikdy nebude, co bývala.“

„Dobrá,“ odušil Kid Smrták. Rozhlédl se po zdevastované místnosti plné mrtvých a usmál se. „Jsem rád, že jsem měl možnost vidět Crawforda padnout. Nikdy mě neměl rád.“

„My všichni jsme rádi, že tě máme,“ odpověděl Valentin.

„Koneckonců nám právě tvé napojení na kyberátské podzemí umožnilo Popplakhy překvapit. Vltchinové u tebe mají dluh a ty zjistíš, že nejsme nevďeční.“

„To není zapotřebí,“ odpověděl Kit. Řekl to klidně, vyrovnaně, nijak zlostně. Odvrátil se a poplácal Davida po rameni.

„Říkal jsem ti, že když se mne budeš držet, zažiješ nějakou opravdovou akci. A teď nevím jak ty, ale někde tady je určitě něco studeného k pití a volá to na mě. Pojďme to najít.“

„Moje řeč,“ odvětil mladý Morituri. „Nic nepovzbudí žízeň tak jako kus dobře vykonané práce.“

Společně odešli. David se cestou smál nějaké Kitově poznámce. Valentin se za nimi ještě díval, když k němu přistoupil Daniel.

„Neměli bychom se Letnikostrovi zmínit o tom noži, co mu trčí ze zad?“

„Bez obav, určitě mu to někdo řekne.“

Daniel si odfrkl. „Odkdy jsou ti dva takoví kamarádi? Myslel jsem si, že Kid Smrták žádné přátele nemá.“

„Podle toho, co jsem slyšel, je to naprosto nový jev,“ odpověděl Valentin. „Pravděpodobně mají společné zájmy. Krev, vraždy a tak podobně.“ Přezíravě pokrčil rameny a odebral se k velkému dřevěnému stolu, jehož se bitka jako zázrakem nedotkla. Podíval se najeden monitor. Zašklebil se na něj obličej nějakého kyberáta. Valentin na něj zdvořile kývl. „Díky za pomoc. Máte mé slovo Vltchina, že jakmile budeme mít v rukou pokročilou technologii Popplakhů, bude vám zpřístupněna, abychom z ní mohli těžit i my, i vy.“

„To je vše, co jsme chtěli,“ odpověděl kyberát. „Stejně tak rádi bychom se dohodli s Popplakhy, ale ti měli nos moc nahoru a s takovými jako my se nebavili. Dostali, co jim patřilo. Takhle s kyberáty nikdo beztrestně nejedná. Nikdo. Promluvme si později, Vltchine.“

Monitor zhasl. Valentin zamyšleně pokyvoval hlavou. Kyberátova pohružka nebyla zrovna ukázkou vychytralé diplomacie, ale na druhou stranu se kyberáti – na rozdíl od své techniky – nechovali nijak úskočně. Valentin shledal, že jemu to po všech těch dvoj smyslech a skrytých významech dvorské konverzace vlastně příjemné. Vzhlédl, kývl na Daniela a ten k němu přišel.

„Byl bych teď rád sám, Danieli. Jen na chvíli. Všechno to přišlo tak nečekaně a náhle a já potřebuji nějaký čas, abych si urovnal myšlenky. Sdělil bys ty zprávy Constanci a Stephanie nakonec přece jen ty? Myslím, že od tebe to přijmou lépe.“

„Jak chceš. Bude ti to trvat dlouho?“

„Myslím že ne. Vojáky vezmi s sebou. Do práce se mohou pustit později.“

Daniel přikývl a pohlédl zpět k otcovu tělu. Vojáci ho uctivě odnesli a položili stranou, dál od toho masakru. „Vždycky jsem si přál, aby zemřel,“ řekl Daniel tiše, „ale ve skutečnosti jsem nikdy... jsem si nikdy nemyslel, že k tomu někdy dojde. Byl tu pořád, dohlížel na nás a pletl se nám do života. Vždycky byl tak osamělý... Já nevím, co mám Constanci říct.“

„Ty už něco vymyslíš,“ odpověděl Valentin. „Jsi Vltchin.“

Po chvíli Danielovi došlo, že Valentin už řekl všechno, co chtěl. Krátce přikývl, očima svolal vojáky a bez ohlednutí sál opustil. Vojáci vyšli za ním a Valentin trpělivě počkal, až budou pryč všichni. Pak zvolna došel ke křeslu v čele stolu a posadil se. Natáhl si nohy a pomalu se usmál. V tuto chvíli je Daniel tak otřesen, že není ničeho podvrtného schopen a prostě s ním spolupracuje. Dlouho mu to nevydrží, stačí, aby to vyložil Stephanie. Ta už ho srovná. A pak začnou tahanice o pozice, aby ti dva zjistili, co jim pod novým Vltchinem projde. Valentinův šarlatový úsměv se rozšířil.

Dočkají se pár překvapení. Stejně jako drahý otec, kterého by nikdy ani ve snu nenapadlo, že mu jeho nanicovatý a opovrhovaný syn může přivodit smrt. Valentin si znovu vybavil ten okamžik a vychutnával si ho. Nůž, krev, výraz na Jacobově tváři, když se zhroutil na zem. Jen nakrátko to zhlédl, ale i to stačí. Nakonec to bylo tak jednoduché. Rychlé bodnutí dýkou, jehož si nikdo nevšiml, a stal se Vltchinem, hlavou rodiny. Měl to udělat už před léty.

Začal dobře, ale má před sebou ještě spoustu práce. Řízení klanu převezme dědickým právem, ale ještě musí upevnit základy své moci. Je tu množství méně významných bratranců a sestřenic, kteří by s nadšením podpořili nárok Daniela nebo Stephanie, kdyby si mysleli, že jim z toho něco kápně. Ale on má mocné spojence v kyberátech, přeochoťné ho podpořit oplátkou za přístup k technologii Popplakhů. Obezřetnými přísliby je může nějaký čas vodit za nos. Pozůstali

Popplakhové žijí příliš daleko od sebe, než aby mu od nich něco hrozilo, a tuto situaci v klidu vyřeší tichá politika úkladných vražd.

Ted', když byl hlavní konkurent vyřazen, spadnou mu kontrakty na nový vesmírný pohon rovnou do klína. A on udělal první krok na cestě, která by mohla vést na samotný Železný trůn. Zejména když bude mít za sebou sjednocené podzemí: armádu esperských klonů, která přeochoťně přijde na zavolání díky tomu, že ovládá drogu, která z nich dělá espery. Nemluvě o UI na Shubu, které s ním budou nepochybně jednat stejně ochotně jako s Popplakhy. Vždycky věděl, že dobrá zpravodajská síť se vyplatí.

Valentin se usmál. Život je krásný.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ Nečekaný vývoj

Slunochod vypadl z hyperprostoru, jen to zahučelo, a vřít se rovnou do atmosféry planety Shandrakor. Poškozená loď svištěla v oblacích kouře a ohně houstnoucím vzduchem dolů. Příd' byla rozbitá a jak se loď ve vzdušných vírech při pádu kymácela, odpadávaly z ní kusy vnějšího pláště. Slunochod dostal od těch dvou říšských vesmírných křižníků, které na něj čihaly u Mlhosvěta, pořádně zabrat a teď padal k neznámému povrchu jako kámen. Zbytky vnějšího pláště se při pádu do atmosféry rozpálily dorada, vztekly žhnuly a vnitřní plášť se kroutil a krabatěl.

Jachta nebyla stavěná na přistání bez pomocných silových štítů. A také nebyla stavěná na ten druh palby, kterým ji tak štědrě obdařily říšské vesmírné křižníky, a byl to spíš zázrak, že ještě držela pohromadě. Slunochod padal, jeden systém za druhým selhával a motory střídavě naskakovaly a vypadávaly.

Owen Morituri visel na podpěrném sloupu a držel se ho zuby nehty. Jak se loď propadala, otřesy s ním házely sem a tam. Ventilátory v salónu odsávaly hustý, dusivý kouř, div se nezavařily, a nouzové osvětlení se střídavě zapínalo a vypínalo.

Házel d'Ark a Ruby Wandera se zaklínily mezi bar a vnitřní stěnu a dělaly, co mohly, aby se tam udržely. Tam byly alespoň trochu chráněné před neupevněným nábytkem a dalším příslušenstvím, které létalo po salónu, jako by tam vybuchl granát.

Jack Hokus si našel klidný koutek a zvládal náhle propady a výkyvy s lehkostí danou dlouhým cvikem, což vyvolávalo dojem, že si jako profesionální rebel svého času na zhavarovaných lodích nacestoval své. A asi nacestoval, pomyslel si Owen a pátral v oblacích kouře po hádoidovi. Tobiáš Moon se vecpal do křesla v koutě salónu a tam seděl s klidem sobě vlastním.

Vypadal naprosto vyrovnaně a spokojeně a Owena to tak vytáčelo, že byl v těžkém pokušení po něm něco hodit. Na nic víc by se asi nezmohl, měl co dělat, aby udržel sebe na nohou a jídlo v žaludku.

„Oze, ozvi se. Co se děje?“

„Ztroskotáváme, Owene. Toho sis určitě všiml.“

Praskání ohně se najednou ozvalo mnohem blíž a teplota v salónu nepříjemně stoupla. Stropem zničehonic prorazilo cosi velkého a ostrohranného a zabořilo se to do podlahy jako obrovské kovové kopí. V první chvíli se Owenovi zdálo, že se mu podlaha pod nohama propadla, a on pevně objal sloup.

„Chtěl jsem vědět, co s tím děláš? Podej hlášení o stavu!“

„Jak chceš, ale líbit se ti to nebude. V tuto chvíli dělá převážná většina systémů, co může, aby udržela loď pohromadě. Utrpěli jsme rozsáhlé škody uvnitř i zvnějšku a ještě to neskončilo. Máme mnohočetná poškození vnějšího i vnitřního trupu a příd' je pryč. Tři lodní komory jsou v plamenech, ale to zvládnou. Rychle ztrácíme vzduch a tlak, ale budeme-li takto padat dál, dopadneme na zem tvrdě a nevtání dávno předtím, než nás nedostatek vzduchu začne trápit doopravdy.“

Owen sebou bolestně trhl. „Jaké máme šance při přistání vyvážnout.“

„Nevelké. Silové štíty padly a nemáme energii je znovu zvednout. Slunochod nebyl stavěn na takovou palbu. Je to zábavní jachta, ne vojenský letoun. Většina automatů vypadla a podpůrné systémy zalezly do kouta a mohou si oči vyplakat. Já musím řídit všechno přímo a žonglovat s energií sem a tam mezi systémy podle toho, co zrovna funguje. Ale mám i dobrou zprávu. Kostra lodi je pořád víceméně netknutá, což je vynikající, protože já nemám žádné informace o tom, jak se to opravuje.“

„Nemáme nějaké záchranné čluny nebo antigravitační padáky?“ zaječela Házel. „Mohli bychom vyskočit, kdyby to bylo nutné?“

„Vy vyskočit musíte, jenže nemůžete,“ sdělil jí naprosto znechuceně UI. „Při všech těch silových a bezpečnostních systémech, které do této lodi zabudovali, nikdy nikdo nepomyslel na to, že snad bude někdy zapotřebí něco na nouzovou evakuaci. V hlavní kajutě máme vodní postel. Můžete ji vyhodit a doufat, že dopadnete na ni.“

Jack Hokus se podíval na Owena. „Tvůj UI má zajímavý smysl pro humor.“

„Jo,“ odušil Owen. „A jestli někdy zjistím, kdo mu to naprogramoval, upnu mu koule do svěráku.“

Loď se otřásala a všemi to házelo po salónu od stěny ke stěně. Bar se převrátil a všude byly střepy. Odněkud ze zádi se ozvalo pronikavé skřípání a pak se loď zase sama narovнала.

Ventilátory odsály většinu kouře, ale praskání ohně znělo blíž než předtím. Stěna, o kterou se Owen opíral, začínala být nesnesitelně horká.

„Dobrá,“ prohlásil nahlas. „Co se, sakra, stalo teď?“

„Přišli jsme o zád,“ informoval ho Ozymandius. „Odhazuji vše, co není životně důležité. V důsledku to asi nebude znamenat valný rozdíl, ale stejně se zbavuji, čeho můžu.“

„Počkej chvilku,“ zarazil ho Owen. „Co myslíš tím odhazuji? To jako že vyhazuješ přes palubu něco drahého?“

„Uvědomuješ si vůbec, kolik jsem za tu jachtu zaplatil?“

„Jo, však se s tím dole shledáš. A jestli to přežijeme, můžeš žádat o vrácení peněz. Nebo se obrátit na pojišťovnu.“

„Zatraceně, ta loď není pojištěná!“

Jack Hokus se podíval na hádoida. „To se dalo čekat.“

„Owene, sakra,“ ozvala se Házal, „sklapni a nech UI, ať pokračuje. On ví nejlíp, co je nutné.“

„Dobrá,“ odpověděl trucovité Owen. „Co nás tam čeká v případě, že nějakým zázrakem přistání přežijeme? Jsou na té planetě podmínky pro život?“

„Vzduch a gravitace jsou v přijatelných mezích,“ odpověděl pohotově UI. „Není tam nic, co byste nezvládli. Ale je tam zatraceně horko.“

„To je jedno,“ pravil Hokus. „Zrovna v tuhle chvíli je to prašť jako uhod. Popis pevnin, prosím.“

„Slyšeli jste to?“ zvolal Ozymandius. „Řekl prosím! Jsem rád, že je na této lodi někdo, kdo se umí trochu chovat.“

Pevniny: jen jedna, táhne se od pólu k pólu a je tam pár velkých jezer. Nezvyklé. Pevnina je pokrytá džunglí všeho druhu. Všude jsou známky života malých i velkých forem, ale žádné známky inteligentního života. Žádné přistávací rampy, žádná města, žádná umělá sídliště. Vlastně kam dohlédnu, nejsou vůbec žádné budovy. Nicméně mám ve své paměti laskavost tvého otce, Owene, složku s polohou jedné stavby. Přesné souřadnice Posledního sídla prvního Moritura. Ale musím říct, že tam, kde by mělo být, nic nevidím. Mohu se pouze domnívat, že je nějakým způsobem maskováno.“

„Poslední sídlo,“ řekl tiše Owen. „To si sem přišel vybudovat proti Stínolidem. To je naše stará rodinná legenda.“

„Co se stalo, když se nakonec střetli?“ zeptala se Házal.

„To nikdo neví. Nikoho z nich už nikdo nikdy neviděl. Nastav ty souřadnice, Oze. Posad nás co nejbliž.“

Loď se znovu otřásla a zase se sama ustálila. „To byly poslední zbytky vnějšího trupu, Owene,“ sdělil mu UI. „Teď už nám zbyla jen kostra. Navádím nás na sestupnou dráhu, což by náš pád mohlo stabilizovat, ale naneštěstí tu máme nový problém.“

„Sem s ním,“ pravil odevzdaně Owen.

„Nemohu držet loď pohromadě a zároveň nás navádět na bezpečné přistání. V okamžiku, kdy uvolním ovládání lodních systémů, abych vypočítal přistání, rozpadnou se tak rychle, že nebudete vědět, kde vám hlava stojí. Jenže když nevypracuji přesný plán přistání, rozletíme se široko daleko po džungli. Jsem přístupný všem návrhům včetně modliteb.“

Owen si uvědomil, že se všichni dívají na něj, a rychle zavrtěl hlavou. „Omlouvám se, lidičky, ale já tu loď jen koupil. Nemám ani tušení, jak se s ní létá. Od toho tu mám Oze. Házal, ty jsi pilot. Proč bys to nepřevzala ty?“

„Protože nejsem kvalifikovaná řídit něco tak složitěho. A v takovéto situaci jsou chatrné znalosti spíš na překážku. Ruby?“

Lovkyně odměn zavrtěla hlavou. „To samé. Potřebuješ odborníka, Owene.“

„Pak je to, hádám, na mně,“ pravil Hokus. „Jako vždy. Svého času jsem létal s čímkoli, nevím, proč by tohle mělo být jiné. A tak zas přicházím já, celý v bílém.“

„To nebude nutné,“ ozval nelidský, bzučivý hlas Tobiáše Moona. „Já jsem hádoid. Jsem zkušený pilot a mohu se přímo napojit na lodní počítače. Tys neřídil loď už léta, Hokus, a už nejsi, cos býval. Logicky vzato jsem ta nejlepší možnost.“

„To mám svěřit svůj život nějakému hádoidovi, který si myslí, že umí mluvit s počítači?“ vzplanula Házal. „Skvělé. Úžasné. Proč já se rovnou nezastřelím, abych to měla za sebou hned?“

„Přestaň kvičet, nebo ti pomůžu,“ usadil ji Owen. „Moone, odevzdáváme se do tvých rukou.“

Hádoid stroze, nezúčastněně přikývl. Zavřel zářící zlaté oči a dech se mu zpomalil, až se zdálo, že snad nedýchá. Owen ho bedlivě sledoval. Zoufale toužil něco udělat, ale teď se mohl jen dívat a doufat. Zničehonic všichni uslyšeli ve svých komunikačních implantátech hádoidův hlas.

„Přes svůj implantát jsem se napojil na lodní počítače. Pořádně se držte. Bude to trochu kostrbatý let.“

Motory dostaly nový život a směr, zaburácely a loď se ztěžka rozkolébala. Světla zablikala a zhasla. Postranní dveře se rozletěly a z ohnivého pekla sousední komory vtrhly do salónu plameny. Owen uskočil stranou. Žár mu olízl holý obličej a ruce.

Jack Hokus se snažil dveře zavřít, ale horká vlna ho zatlačila zpět. Házal a Ruby Wandera zvedly před sebe bar jako štít a postupovaly proti plamenům. Vytlačily oheň zpátky, jenže nemohly opustit bezpečí za barovým pultem na dost dlouho, aby stihly chytit a zavřít dveře. Owen se plavným skokem vrhl na dveře a ramenem je zabouchl. Házal a Ruby přirazily bar ke dveřím, aby se zase neotevřely, a pak se všichni tři zhroutili na rozhoupanou podlahu.

Owen si pečlivě prohlédl ruce. Byly zarudlé a bolely, ale popáleniny neviděl. Měl štěstí. Ostražitě vzhlédl – burácení motorů zesláblo a vzápětí umlkly. Loď padala jako kámen.

Owenovi se rozhoupal žaludek a rychle se rozhlédl kolem sebe, čeho by se tak chytil. To náhlé ticho mu připadalo, jako by zničeho nic ohluchl, a zdálo se mu, že padají celou věčnost.

A pak se motory vzpamatovaly, znovu zaburácely a zpomalily pád, jako by loď někdo zespoda nakopl. Slunochod zpomaloval a zpomaloval a pak motory znovu umlkly a Owen věděl, že tentokrát je to napořád. Loď dopadla do džungle a řítila se skrz koruny stromů. Náraz vyhodil Owena do vzduchu a mrštil s ním o zeď a to bylo to poslední, co si z přistání pamatoval.

Hlava ho bolela, ale někde blízko slyšel praskat plameny a věděl, že je to důležité. Otevřel oči, pár okamžiků promrhal na nadávky a pak sebral síly a zvedl se. Podlaha už zase byla pevná, i když poněkud nakloněná, zato nohy se mu klepaly. Zprudka přešlápl a zatřásl hlavou, aby se mu vyjasnilo. Na slabost bude čas později. Rozhlédl se kolem sebe a bolestivě se rozkašlal, houstnoucí dým mu dráždil plíce. Oheň v sousedním oddělení prohořel dveřmi, sežehl zbytky baru a s chutí se pustil do zdi salónu.

„Oze, ozvi se! Hlášení o stavu!“

Odpovědělo mu ticho a silící burácení ohně. Někde blízko slyšel někoho kašlat. Klopýtal kouřem, až našel Házel, jak se snaží odtáhnout omdlelou Ruby Wandera k protějším dveřím.

Popadl Ruby za kalhoty, pomohl Házel dovést ji ke dveřím a kopnutím je otevřel. Světlo na chodbě skomíralo, ale kouře tu bylo méně.

„Jdi rovně a dostaneš se k hlavní tlakové komoře,“ nařídil ji Owen a úporně bojoval s kašlem. „Dostaň ji ven, já přinesu ostatní. Hod' sebou!“

Házel cosi zavrčela, ale Owen už byl na cestě zpět. Ústa a nos si zakryl pláštěm a vrhl se zpátky do oblaků dýmu. Kouř už byl tak hustý, že neviděl dál než na stopu od sebe. Jacka Hokuse našel, až když přes něj málem upadl. Starý rebel se plazil po podlaze směrem tam, kde kouř řídil, ale úplně ztratil smysl pro orientaci. Owen mu pomohl na nohy a dostal ho k protějším dveřím. Odeslal ho za Házel a Ruby a pak na chodbě zaváhal.

Ještě tam byl Tobiaš Moon, ale Owen nevěděl, jestli vůbec má na to, aby se do toho dýmu vrátil. Plíce ho bolely a všechno se s ním točilo. Jestli půjde znovu do salónu, je vysoce pravděpodobné, že už se nedokáže vrátit. A Moon je koneckonců hádoid. A Owen je jen vyhnanec. Věčně zaklel a vrátil se do oblak dýmu.

Najít hádoida bylo snazší než najít ostatní, byl pořád tam, kde ho Owen viděl naposledy, seděl zaklíněn ve svém koutě. Owen se ho pokusil zvednout a překvapilo ho, jak je těžký.

Nebyl schopen s ním pohnout. Nepochybně všechna ta technická vylepšení. Zkusil to znovu, ale stejně ho neuzvedl. Bojoval s tou nehybnou postavou, kašlal a klel. Vzduchu ubývalo, ale Owen se nedokázal přinutit nechat hádoida hádoidem a prchat k východu. Nasadil žihadlo a ve svazech se mu rozproudila nová síla. Vytáhl Moona na nohy, podvlékl se mu pod ramenem a zámířil tam, kde předpokládal dveře. Kouř teď byl všude, hustý a dávivý. Bylo to jako chůze po dně velkého šedivého moře. Z obou stran cítil žár ohně. A pak tam s ním najednou byla Házel a společnými silami odtáhli hádoida mezi sebou skrz dveře, úzkou chodbu a konečně ven do čistšího vzduchu v hlavní tlakové komoře. Dveře se za nimi zabouchly – Owen zrušil žihadlo. Poslední síly ho opustily a musel se opřít zády o dveře. Bez okolků pustil Moona na zem, na chvíli se posadil vedle něj a vykašlával z plic ten hnus. Po chvíli se mu síly vrátily natolik, že zvedl hlavu a rozhlédl se a nijak ho nepřekvapilo, když zjistil, že Házel sedí vedle něj a zjevně je jí stejně zle jako jemu. Ruby Wandera a Jack Hokus seděli spolu opodál. V rukou třímali pistole a i když byli oba pobledlí, ostrážitě upírali zrak na východ. Tobiaš Moon ležel na zádech, oči měl zavřené, ale dýchal pravidelně. Owen popotáhl.

„Krásné přistání, Moone. Nemohl jsi s námi třást o trochu víc?“

Odmkl se, když uslyšel, jak chraptí. Měl pocit, jako by mu někdo čistil hrdlo zevnitř drátěnkou. Házel na něj vrhla útrpný pohled.

„Jsme na zemi a jsme naživu. Všechno ostatní je vedlejší. Nenapadá tě, proč je Moon pořád v bezvědomí? Nezdá se, že by byl zraněn.“

„Mně se ptej,“ odvětil Owen. „Ani Oz neodpovídá. Možná, že když se nakonec zhroutil počítačový systém, oba je to vyřadilo.“

„Ve skutečnosti šetřím energii,“ ozval se přes Owenův počítačový implantát UI. „Když nás Moon naváděl dolů, dokonale vycucal lodní baterie. Musím se na chvíli odpojit, Owene. Loď je zle zřízená a já taky. Bez kompletní opravy a přestavby tato loď už nikam nepopluje a my taky ne. Pokud se nehodláš zamilovat do této planety a usadit se tu, tak se raději modli, aby byl v Posledním sídle někdo pohostinný.“

„Jak moc jsi poškozený?“ zeptal se Owen.

„Ani se neptej. Nechtěj to vědět. Nejste daleko od sídla. Je asi půl míle odtud na severoseverozápad. Za normálních okolností hezká procházka, což ovšem tady neplatí. Pokud sis náhodou nevšiml, je tam venku jako v peci a během dne se ještě oteplí.“

„Co vzduch?“ zeptala se Házel.

„Vaše plíce budou těžce žít, ale nezabije vás to. Ale tam venku je spousta jiného, co se o to postará. Pro tuto chvíli se vám místní divočina zdaleka vyhýbá, ale těžko říct, jak dlouho jí to vydrží. Dostávám záznamy o formách života odevšad, od těch nejmenších po ty extrémně velké a všechno mezi tím. Podrobnosti poskytnout nemohu, senzory jsou zle zřízené.“

„Máš nějaká doporučení?“ otázal se Hokus.

„Ano. Rovnou se zastřelte, ať to máte za sebou. Podle mých poznatků venku všechno, co se hýbe, útočí a požírá cokoli jiného, ať se to hýbe nebo ne. Hotová jatka. Připomíná mi to říšskou politiku v poněkud větším měřítku.“

„Tos nás tedy přivedl na nádherné místo, Morituri,“ poznamenala Ruby.

Owen usilovně přemýšlel. Měli jen jedinou rozumnou možnost, ale pořád se nechtěl vzdát naděje, že přijde na něco jiného, méně sebevražedného. Naneštěstí mu připadalo, že je – případně řečeno – zahrán do kouta. Rozhlédl se po svých společnících a maně ho napadlo, jestli se kaboní stejně jako oni.

„Tady zůstat nemůžeme,“ prohlásil odměřeně. „Slunochod se rozpadá a já si myslím, že je v našem nejlepší zájmu být daleko odtud, až dojde k nejhoršímu. Vezmeme-li v úvahu nepřátelské a jednoznačně vražedné prostředí místní divočiny, myslím, že uděláme nejlépe, když vsadíme na rychlý běh k Poslednímu sídlu a budeme doufat, že tam najdeme nějaké útočiště.“

„Oprav mě, jestli jsem to nepochopila správně,“ ozvala se Ruby Wandera tím svým chladným, rozvázným hlasem. „My se chceme probít přes půl míle neznámého masakru a jatek, abychom se podívali na nějaké trosky, které jsou už stovky let opuštěné? Pokud tam vůbec jsou? To je náš plán?“

„Pochopilas to správně,“ odušil Owen.

„Fajn,“ odvětila Ruby. „Jsem připravena. Trochu pohybu nezaškodí.“

Owen po ní střelil výhrůžným pohledem, ale nezdálo se, že žertuje. „Možná to není zase tak zlé. Podle rodinných legend má být Poslední sídlo mohutná stavba slušně technicky vybavená k obraně. Za předpokladu, že se nám podaří přes ty

obránné systémy proniknout, měli bychom tam najít mého předka ve stázi. Jsem si jist, že když ho probudíme, pomůže nám.“

„Je to všechno samé kdyby a možná,“ poznamenala Házal.

„Já na legendy moc nedám. Když jsme jednu hledali naposledy, našli jsme jeho.“ Vážně se podívala na Jacka Hokuse, který jí oplatil zlostným, nasupeným pohledem. Házal si jen odfrkla a obrátila se zpátky na Owena. „Tak co, Owene, jakou máme doopravdy šanci?“

„Nevalnou,“ přiznal Owen. „Ale jiné možnosti jsou ještě horší.“

„Tak se mi zdá, že tohle slýchám poslední dobou nějak často,“ podotkla Házal. „A to od chvíle, kdy jsem se přidala k tobě. Měla jsem poslechnout matku, zůstat doma a dělat účetní. Ti mají vždycky práci a lidé na ně střílejí jen zřídka. A taky je nevysazují na barbarských planetách, kde ani nevědí, jak se správně stoluje.“

„No, já nevím,“ ozval se Hokus. „Napadá mě hezkých pár účetních, které bych s radostí vyklopil v nějaké pustině. Hned vedle právníků.“

Owen se podíval na Tobiáše Moona, který pořád ležel bezvládně na zádech a nevěděl o sobě. „Měl by se rychle probrat,“ prohlásil zavile Owen, „protože já rozhodně nejsem takový blázen, abych se táhl s takovou šílenou vazbou půl míle vražednou džunglí.“

„Můžeme ho použít jako štít,“ usoudila Ruby. „Nebo jako beranidlo.“

„Kdybych neměl tak dobré srdce, zůstal bych v bezvědomí a nechal bych se nést,“ ozval se Tobiáš Moon. Ani nezvedl hlavu.

Owen se na něj vážně podíval. „Ti, kdo poslouchají tajně, o sobě málokdy uslyší něco dobrého.“

„Asi na tom něco je.“ Moon se pomalu posadil. „Zdá se, že všechno zase funguje. Doufejme, že v Posledním sídle najdeme nějaké energetické krystaly. Většinu svých rezerv jsem spotřeboval na to, abych nás dostal na zem v celku. Pokud mohu mluvit sám za sebe, nebylo to špatné přistání.“

„Nerad bych zažil nějaké tvé opravdu zlé,“ poznamenal Hokus.

„Jsi naživu, ne?“ utrl se na něj Moon.

„Dost řeči a jízlivosti,“ vložil se do toho Owen. „Je načase vyrazit. Oze, kolik máme času, než se Slunochod roztaví?“

„Já bych šel hned,“ odvětil UI. „Budu se teď muset vypnout, Owene. Dál se musíte obejít beze mne. Jestli najdete v sídle nějaký odpovídající hardware, stáhni mě tam. Jinak si porad sám. Snaž se nenechat zabít.“

„Udělám, co bude v mých silách,“ slíbil Owen. Rád by řekl něco víc, ale nedostávalo se mu slov. Ozymandius s ním byl od dětství. Ještě nikdy se nemusel obejít bez UI. „Vrátím se pro tebe, Oze. Tak či onak se vrátím.“

„Jestli jste skončili s něžným loučením, tak bychom se snad mohli dát do pohybu,“ prohlásila Ruby. „Právě ty jsi nás varoval, že loď vybuchne.“

Owen odměřeně přikývl a vydal se k východu. „Oze, je venku něco nebezpečného?“ Žádná odpověď. Owen si skousl spodní ret. Teď je na to opravdu sám. Pevně vtáhl břicho, narovnal se a přiložil ucho ke kovovému poklopu. Na dotek byl nepříjemně teplý, což vyvolávalo dojem, že lodní požár se blíží. Nic neslyšel. Kov byl příliš silný. Tam venku by mohl nějaký vyšetřovatel vraždit celou dechovou kapelu a on by nic neslyšel.

Podíval se na ostatní. „Připravte se. Házal, pojď sem k ručnímu ovládání. Až na tebe kývnu, otevřeš dveře.“

Házal se přesunula k panelu a každý dle své povahy vytáhl pistoli nebo meč. Byli unavení a nervy měli vybičované k prasknutí, ale byli připraveni. Owen zalitoval, že kdysi nenaložil na palubu nějakou zbroj a těžkotonážní zbraně, ale nikdy ho nenapadlo, že by něco takového bylo na zábavní jachtě zapotřebí. Jestli se z tohoto svrabu dostane živý a pokud možno zdravý, tak tuto chybu už nikdy neudělá. Vesmír není dvakrát přátelský. Potěžkal v ruce disruptor a ohlédl se na ostatní.

„Všichni jsou připraveni? Dobrá. Pamatujte: v okamžiku, kdy se dveře otevrou, žádný úprk ven. Dokud nezjistíme, jak to venku vypadá, postupujeme pomalu, rozvážně a mimořádně opatrně.“

„Je vždycky takový?“ zeptala se Ruby Házal.

„Většinou,“ odpověděla Házal. „Býval to lord. Myslím, že tu pompéznost zdědil společně s velkýma ušima.“

Owen usoudil, že to raději přeslechne. „Házal, otevři dveře.“

Ozvalo se mučivě dlouhé skřípání a pak se dveře odsunuly.

Do vzduchové komory se vřilo jasné, krvavě rudé světlo spolu s těžkým, vlhkým vzduchem džungle. A pachem hniječihó masa.

A pak se vedral do dveří celý svět naráz. Míhaly se tam obrovské, dravé patvary se zuby, drápy a planoucímá očima, které spolu navzájem bojovaly o možnost proniknout dovnitř. Cosi maličkého, samý zub a dráp, se ve vlnách valilo přes práh. Jacísi létavci a bičující vlákna vegetace s mrzkými ostny a osinami – to všechno chtělo dovnitř. Ve vzduchové komoře bylo rázem těsno a rozléhal se tam křik, řev a vytí, že nebylo slyšet vlastního slova.

K Owenovi se valilo cosi dlouhého a chapadlovitého a Owen bez rozmyšlení vystřelil. Energetický paprsek bestii zasáhl rovnou mezi oči, hlava explodovala a na Owena dopadla sprška odporné, smradlavé krve. Chapadlovitého tvora odvěklo z cesty cosi s obrovitými pařáty a tlamou větší než Owenova hlava a vzápětí se to na něj hnalo samo. Přivítal to mečem – meč zajel hluboko do tuhého masa a vytryskl další gejzír krve.

„Zavřít dveře!“ hulákal. „Zavřete ty zatracené dveře!“

Všichni naráz vypálili z pistoli, ale přicházeli další netvoři, zdivočelí a prahnoucí po neznámé kořisti. V komoře bylo plno a meče se zuřivě míhaly. Házal se snažila probojovat zpátky k ovládacímu panelu. Vzduchem se míhlo dlouhé chapadlo, popadlo Moona a vytáhlo ho dvěma ven do bouřlivého chaosu.

„Nezavírejte dveře!“ zaječel Owen. „Dostali Moona! Pomozte mu někdo!“

„Pomozte mu někdo jiný,“ zavrčel Hokus a zarputile sekal po čemsi slizkém, co bylo zjevně tak přitroublé, že nechápalo, že už je mrtvé. „Já mám svých starostí dost.“

Házel se podařilo praštit ramenem do spínače a dveře se začaly zavírat. Těžká ocelová masa se nemilosrdně sunula nahoru a pomalu leč neústupně přetřezávala vše, co jí stálo v cestě. Průchod se postupně zmenšoval, takže větší tvorové už museli zůstat venku. Konečně se dveře zaklaply a zbývající menší tvorové byli uvězněni v komoře. Owen s Hokusem bojovali zády k sobě a sekali po všem, co se na ně snažilo dostat. Na tak starého muže bojuje Hokus dobře, pomyslel si Owen. Házel s Ruby rovněž bojovaly zády k sobě a dělaly krvavou sekanou ze všeho, co se jim přiblížilo na dosah. Bestie padaly jedna za druhou, velké i malé, až bylo konečně po všem. Owen pomalu sklonil meč, opřel se o vnitřní stěnu a lapal po dechu. V komoře se najednou rozhostilo nepřirozené ticho, ale těžce tam páchla krev a smrt. Všude se povalovaly mrtvolky a odevšad kapala krev. Za sebou slyšel Owen Hokus, mohutně zvracel, jen to pleskalo. Házel s Ruby se opíraly jedna o druhou a s meči ve střehu se zuřivě rozhlížely kolem sebe.

„Moon,“ zasípal Owen. „Zůstal venku.“

„Tak je mrtvý,“ odvětila Házel. „A my budeme taky, jestli budeme tak hloupí a půjdeme za ním.“

„To není tak jisté,“ odporovala Ruby. „Koneckonců, je to hádoid.“

Odněkud zblízka se slabě ozvala palba z energetických děl. Všichni podezřívavě vzhledli.

„To už nás Říše našla?“ vyhrkla Házel.

„To není Říše,“ odvětil Owen. „Oz tvrdil, že tu jsme sami. Myslím, že to jsou naše děla, děla Slunochoda. To je důvod, proč je slyšíme, i když jsou dveře zavřené.“

„Ale kdo z nich pálí?“ ozval se Hokus. „Tvůj počítač je údajně vypnutý. Tys před námi něco tajil, Morituri?“

„Oze, jsi to ty?“ Owen vyčkával, ale neozvala se žádná odpověď. Pak najednou palba ustala a v komoře se rozhostilo nepřirozené ticho. „Jdu se podívat ven,“ prohlásil Owen.

„Je to moudré?“ opáčila Házel. „Viděl jsi, co se stalo, když jsem otevřela dveře naposledy.“

„Ta děla podle mne prostor kolem lodi vyčistila,“ namítl Owen.

„A jestli ne?“

„Mně je to fuk. Tam venku je Moon. Žádný Morituri své lidi neopouští.“

Než mohl někdo něco namítnout, praštil do spínače a všichni obrátili pistole na otevírající se poklop. Dovnitř opět vproudilo krvavě rudé světlo spolu s mrtvolným pachem džungle. I to světlo má barvu krve, pomyslel si Owen. Kam jsem nás to jen přivedl?

Všichni se pevně rozkročili v očekávání další invaze krvelačných netvorů, ale všude bylo ticho a klid. Dveře se odsunuly úplně a Owen ostražitě vykoukl ven. Všude kolem lodě leželi mrtví netvoři, rozervaní na cáry, nikde se nic nehýbalo a všude byl mrtvolný klid. Okolní džungle, to byla kypící, nesourodá změť barev převážně rudých odstínů. Obloha mizela pod hustým baldachýnem větví. Všude rostly obrovité stromy a bujná vegetace všech tvarů plná trnů, háčků a přebohaté květeny hýřící barvami. A pak se mezi hromadami mrtvol cosi pohnulo, Owen tam namířil a vzápětí poznal Moona.

Hádoid stál u lodi, krvavý masakr mu dosahoval až k bokům, byl celý od krve těch, co zabil, a vypadal, že je sám se sebou nezřízeně spokojen.

Owen seskočil z komory na zem, proplétal se k hádoidovi a neohrabaně přelézal hromady mrtvol. Ty stvůry měly rozměry od pavoučího hmyzu velikosti jeho dlaně po obrovská těla dobře dvacet stop dlouhá. Žádné nebylo v moc dobrém stavu, lodní děla je doslova rozervalo na kusy. Takhle nablízko neměli šanci, ale to Owena nijak nepřesvědčilo, aby je litoval. Ten smrad byl ošklivý a Owen se usilovně snažil dýchat ústy. Došel k hádoidovi a Moon na něj nevzrušeně kývl.

„Už byl nejvyšší čas se trochu protáhnout. Myslím, že se mi tu bude líbit.“

„Jo,“ odušil Owen. „Co se tu, sakra, dělo?“

„Přes komunikátor jsem se napojil na lodní systémy, vyřadil počítače a převzal kontrolu palebných systémů. Pak jsem je nechal pálit na všechno, co se jen hýbe, a mezitím jsem se kryl za hradbou z mrtvol. Vcelku prostě, opravdu.“

Owen se na něj zadíval. „To by přece ani nemělo být možné. Oz je sice vypnutý, ale bezpečnostní kódy tě stejně neměly do systému pustit.“

„Vyřadil jsem je,“ odušil Moon. „Nebylo to těžké. Jsem hádoid.“

„Nevěděl jsem, že takové věci dokážeš.“

„Ještě toho o mně spoustu nevíš.“

Na to neměl Owen odpověď, a tak se obrátil a mávl na ostatní, aby přišli za ním. Zvolna se proplétali mezi hromadami mrtvol a ostražitě sledovali okolní džungli. Owen se jim nedivil.

Sám na sobě cítil nesčetné neviditelné oči, které sledovaly každý jeho pohyb. Lodní děla je naučila opatrnosti, ale těžko říct, jak dlouho jim to vydrží.

„Jak že jsi říkal, že se tahle díra jmenuje?“ zeptala se Házel.

„Shandrakor,“ odvětil nepřítomně Owen. Pořád se ještě rozhlížel kolem sebe. „Sem uprchl můj prapředek, když se Říše obrátila proti němu a poslala na něj Stínolidi.“

„Kdo to byl?“ zeptal se Hokus. Ještě přelézal mrtvolky a pořád se snažil zadržovat dech.

„To už nikdo neví,“ odpověděl Owen. „Moc se o nich tehdy nemluvalo, lidi vědí, kdy je lepší mlčet. Stínolidé byli císařští lovci: nezastavitelní, vražední, neporazitelní. V podstatě byli skrznastrz odporní a a ještě na to byli pyšní.“

Vystopovali mého prapředka až sem, na samý okraj Říše, a pak už ani o nich, ani o něm nikdy nikdo neslyšel. Ze Shandrakoru se nikdy nikdo nevrátil, ať císař poslal sebevětší vojsko. Nakonec se o Shandrakor přestal zajímat a o Shandrakoru se přestalo mluvit. Jeho souřadnice se ztratily, na planetu se zapomělo a název Shandrakor přežil jen jako bojový pokřik mého klanu. Po dlouhou dobu nebyl Shandrakor nic než legenda ze samotného konce Okraje.

Zapomenutá všemi až na bláznivé historiky jako já. Jsme teď asi tak daleko od Říše, kam se jen dá dostat, aniž by člověk padl do Temnoprázdna.“

„Kdysi by mne to uklidnilo,“ poznamenala Házel, „ale teď už ne. Přivedl jsi nás na odporné místo, Morituri. Tohle není pro lidi.“

„Mně se tu líbí,“ prohlásila Ruby. „Má to styl.“

„Měli bychom se vydat do Sídla, dokud je klid,“ vložil se do toho Hokus. „Máš na palubě nějaké silové štíty, Owene?“ „Jen přenosné. Stačí nám to na to, abychom se kryli po cestě, ale jak si vzpomínám, energetické články jsou pořádně vyčerpané.“

„Ty jsi pln dobrých zpráv, co?“ poznamenala Ruby. „Vydrží nám, než se dostaneme do Sídla?“

Owen se nešťastně ošil. „Bůhví. Je to jen půl míle, ale kdo ví, jak dlouho to trvá touhle džunglí. Mohly by vydržet, ale stejně tak se mohou kdykoli vybit.“

Moon se usmál. „Dobrá. Alespoň se ještě trochu protáhneme.“

Owen se na něj stroze podíval. Měl nepříjemný pocit, že to hádoid myslí vážně. Vedle něj a Ruby Wandery se začínal Owen cítit jako naprostý budižkničemu. Taky začínal mít dojem, že je z celé skupiny jediný, kdo má zdravý rozum.

„Dojdu pro štíty a pak hned vyrazíme. Tato loď nakonec stejně exploduje a navíc nevíme, jak dlouhé jsou tu dny. Mám silné podezření, že by to s námi dopadlo opravdu špatně, kdybychom se ztratili v džungli za tmy. Nesnesu představu, co za netvory se tu asi plíží v noci.“

„Třeba jde všechno spát,“ navrhla Házel.

Owen povytáhl obočí. „Ty bys šla?“

Ta trocha světla, která pronikala skrz baldachýn větví, byla mdle cihlově červená, jako by vzduch sám žhnul silicím poledním horkem. Pot z Owena jen lil, když prosekával cestu hustě rostoucími stromy shandrakorské džungle. Mohl prostě zůstat vzadu a nechat to na hádoidovi, Moona to vedro zjevně netrápilo a jeho meč se zvedal a klesal neúnavně jako stroj. Ale Owen měl svou hrdost a trval na tom, že teď je řada na něm. Začínal mít pocit, že je slabým článkem skupiny. Ostatní byli skvělí bojovníci, jeden navíc psychopat a druhý legenda. Owen byl zvyklý být ten nejlepší. Byl vycvičen a vychován k tomu, že je v každé situaci pánem, že je praktickým i duchovním vůdcem každé skupiny. Ale nic z výchovy, které se mu dostalo, ho nepřipravilo na život štvance na útěku.

A tak ignoroval horko, pot a bolavé ruce a zarputile dál prosekával cestu hustým podrostem a snažil se nemyslet na to, co to udělá s ostřím.

Ostatní se drželi těsně za ním. Ruby s Házel držely meče ve střehu. Hokus měl v každé ruce pistoli. A hádoid jim kryl záda, poklidně si vykračoval, jako by nešlo o nic víc než příjemnou procházku v parku. Owen hoře semkl rty. Pro Moona to možná tak je. Všichni ostrážitě sledovali okolní džungli. Slyšeli, že je něco sleduje, pohybuje se s nimi, skryté jejich zrakům, a drží se v uctivé vzdálenosti. O to se postaraly přenosné štíty. Nebyly tak silné ani neprostupné jako lodní silové štíty, ale jejich energetické pole vytvořilo kolem skupiny clonu, která dávala slušné rány čemukoli, co se pokusilo vymezenou hranici překročit.

Místní tvorové se po několika prvních mrtvých rychle poučili, ale přesto se z šera mezi stromy každou chvíli něco vynořilo, aby clonu znovu vyzkoušelo. A docházelo k tomu tak často, že to už šlo všem na nervy. Byli z toho celí nesví a byli čím dál podrážděnější. Nevinné poznámky měly urážlivý nádech, což mělo za následek, že se každou chvíli zastavili, aby spolu ostře probrali cosi naprosto nedůležitého, nicméně přesně to se Owenovi hodilo. On neměl dech ani náladu na konverzaci a potřeboval si hodně věcí rozmyslet.

V rodinných archívech toho o prvním Moriturovi moc nebylo. Velkolepý bojovník a uznávaný politik, První válečník Říše a tvůrce vynálezu Temnoprázdna, záhadného zařízení, které rázem zhaslo tisíc sluncí a zanechalo planety zvolna se otáčet v nekonečné noci. Temnoprázdno. Tma za Okrajem.

Když Morituri prchal, vzal si s sebou jak vynález, tak všechny své poznámky, a když společně s ním zmizely, všichni si s tichou úlevou oddechli. Nikdo nestál o to, aby se nad ním neustále vznášela taková hrozba. A císaři by to dalo strašlivou moc. Ale v archívech nebylo nic o tom, jaký vlastně Morituri byl. Odvážný, to jistě, úctyhodný, to nepochybně, ale co to vlastně bylo za člověka, že mohl stvořit hrůzu jako vynález Temnoprázdna? A co se stalo s přáteli, rodinou a příznivci, které tu nechal, když uprchl, vystavené na milost a nemilost rozzuřenému císaři? Nikde nebyly žádné záznamy o tom, co se s nimi stalo, ale podle Owena nebylo nijak těžké to uhodnout.

Takže dejme tomu, že Morituri je dosud ve stázi někde v Posledním sídle, a dejme tomu, že ho dokážou probudit – jaký bude? Dokážou ho přesvědčit, aby se přidal k jejich povstání proti Říši, Říši pravděpodobně naprosto odlišné od té, na kterou si pamatuje? A jestli má dosud ten vynález, odhodlají se ho znovu použít a podruhé způsobit smrt nesčetných miliard nevinných...?

Owen vztekle záutočil na podrost. Hlava ho bolela a nebylo to jen z horka. Před ním se táhla džungle, hustá, neprostupná a nesmiřitelná. Rád by použil disruptor a cestu si prostřelil, ale nechťelo se mu riskovat, že založí požár. Těžko říct, jak snadno by ty stromy hořely nebo kterým směrem by vítr oheň roznášel, a uhořet, to je opravdu ohavný a hloupý způsob smrti.

Nelíbil se mu vzhled těch stromů. Kmeny byly čtyři pět stop široké a měly tmavě červenou, hrbolatou, zjizvenou kůru. Větve se neklidně pohybovaly, byť nevál sebeslabší vánek, a krvavé listy byly dlouhé a úzké a měly zubatý okraj ostrý jako břitva. Všichni se rychle naučili dávat si pozor na ruce a moc s nimi nemávat. Ostatní vegetace hýřila jasnými barvami – sytější žlutou, modrou a růžovou – které křiklavě kontrastovaly s převládajícím šarlatem. Tato planeta buď ještě neodhalila výhody krycího či ochranného zbarvení, nebo jí to bylo prostě jedno.

Owen dával přednost tomu druhému vysvětlení. Shandrakor na něj nepůsobil dojmem obzvlášť vychytralé planety. Slyšel, že vysoko ve větvích je cosi sleduje, ale zatím se žádný živočich nešel podívat dolů na nové vetřelce ve svém teritoriu. Ale naprosto jim to nebránilo vyprazdňovat svá střeva na celou skupinku. Owen byl vděčný cloně, že je chrání nejen ze stran, ale i shora.

Vně clony místní živočichové vesele pokračovali ve své obvyklé činnosti – rvali se na kusy a žrali, co mohli, dokud se

na ně nevrhli jiní. Dělalí nesnesitelný rámus, používalí celou škálu zvuků od kvičení po řev, ale skupince vyhnanců začaly po chvíli všechny zvuky splývat. Owen soudil, že nakonec si člověk zvykne na všechno. Nemohl si pomoci a pořád přemítal, proč se ti netvoří z džungle pořád drží v odstupu. Clona a disraptory jich sice pár zabily, ale ti tvorové nepůsobili na Owena příliš chytrým dojmem. Měli na ně přece vytrvale útočit, dokud by je čistě početní převahou neudolali, přesně tak se přece chovali ve vzduchové komoře na Slunochodu. Jenže namísto toho vycouvali a zmizeli v džungli, jakmile začala pálit děla. Skoro jako by se s energetickými děly už setkali a těžce se poučili, že je lépe se jim vyhnout. Což však je teoreticky nemožné. Oficiálně nenavštívil Shandrakor nikdo z Říše už stovky let. Hlavně proto, že nikdo nevěděl, kde je.

Pokud to ovšem po celou dobu neví císařovna. Třeba jako tajemství, předávané z vládce na vládce jako něco, co je nebezpečné a co je nutno střežit. To by dávalo smysl. Owen nemohl pochopit, že by se nějaký císař rozhodl zapomenout, kde je ukryta nejmocnější zbraň, jaká kdy byla vynalezena.

Takže otázka zní: Mohlo se dostat říšské vojsko na Shandrakor před Slunochodem? Owen svažtil čelo. Nevypadalo to pravděpodobně, ale vyloučit se to taky nedalo. Pokud ano, je jejich situace ještě mnohem komplikovanější. Neznamená to však, že je všechno ztraceno. On má díky složkám, které otec ukryl v paměti Ozymandia, přesné souřadnice Posledního sídla. Pokud tu ovšem Říše není už delší dobu a nepátrá...

Owen vztekle sekal do podrostu před sebou. Nikdy není nic jednoduché. Nedaleko zavylo cosi obrovského, sraženo čímsi ještě větším. Země se pod tou tíhou zachvěla a Owen se rychle rozhlédl kolem sebe. Silová clona zatím všechny útoky zastavila, ale Owen neměl jistotu, zda by se udržela, kdyby na ni celou váhou dopadlo něco opravdu velkého. Mohla by se prostě zhroutit. Skvěle, pomyslel si Owen. Ještě tahle starost. Netvoří se zjevně stahovali blíž a blíž. Bud už přemohli strach ze clony a děl, nebo jim to prostě bylo jedno.

„Dej si pauzu,“ ozvala se vedle něj Házela a Owen se vděčně zastavil. Rukávem si utřel pot z obličeje a ohlédl se na ostatní.

Házela byla stejně strhaná jako on. Ruby Wandera ztěžka supěla, ale držela se dosud zpřímá a hlavu nesla hrdě vztyčenou. Jack Hokus využil příležitosti, aby si na chvíli sedl, a lhostejně ignoroval hmyz, který se henžil kolem něj. Zůstal sedět se svěšenými rameny a hlavou skloněnou, z obličeje mu na zem kapal pot a hmyz se o něj rval. Moon vypadal naprosto klidně a soustředěně, jako by takhle dokázal ujít ještě celé míle. Ten dráždil Owena už jen tím, že byl. Ze stromů na ně skočilo cosi velkého a mohutného a vztekle to zavylo, když narazilo na clonu. Dlouhou chvíli to bojovalo s energetickým polem, lhostejné k výbojům, ale nakonec to poražené odpadlo. Owen si nemohl nevšimnout, že cloně trvá čím dál déle něco zahnat.

Bud pole slábne, nebo roste odhodlání a síla těch tvorů. Owenovi bylo jasné, co je pravděpodobnější, ale byl tak unavený, že už mu to začínalo být jedno. Posadil se a Házela s Ruby si k němu vzápětí přisedly.

„Viděla jsi už někdy něco takového, Házela?“ zeptal se tiše Owen.

„Na Loki je pár stejně nebezpečných míst, ale ne, nikdy jsem neprošla ničím tak zuřivě krvelačným, jako je toto. Myslíš, že vůbec někdy přestávají žrát? Člověk by si myslel, že občas přestanou lovit. Určitě musí někdy přestat, i kdyby jen proto, aby se prospali nebo vytrávili.“

„Možná pracují na směny,“ usoudil Owen a Házela se mihl přes tvář úsměv.

„Ty máš v sobě zabudovaný kompas. Jak to máme k sídlu ještě daleko?“

„Nejméně čtvrt míle. Jsme sotva v polovině.“

„Teprve?“ Házela nevěřicně zakroutila hlavou. „Připadá mi, že se tou džunglí prodirám už celou věčnost. Máš ještě nějaké špatné zprávy, o které by ses chtěl se mnou podělit?“

„Krystaly v pistolích se vybíjejí, clona nedrží tak dobře, jak jsem doufal, a vedro je čím dál větší. A to podle mě ještě není ani poledne. Já to tu z duše nenávidím.“

„No dobře,“ pravila Házela. „Takže jen další starosti. Já nechápu, proč jsem tě kdy zachraňovala, Morituri. Nosíš smůlu, víš to?“

„Jo, vím. Opakuješ mi to pořád. Měla bys mi být vděčná, že jsem do tvého života vnesl trochu vzruchu. Copak bys raději seděla celý den v úřadu a zírala do monitoru?“

„Mám-li být upřímná, tak ano.“

„Pojď, vyrazíme dál.“ Owen se pokusil vložit do svého hlasu trochu sebedůvěry. „Už to máme jen čtvrt míle.“

„Počkej chvíli,“ ozval se Jack Hokus. „Jestli se unavíme moc rychle, tak se tam nikdy nedostaneme. Musíme se mírnit.“

Owen se na něj překvapeně podíval. Ten starý rebel vypadal mnohem svěžeji a silněji než on. Hokus uviděl jeho pohled a nenuceně se zazubil. „Já už tohle znám, chlapče. Ani ti nebudu vyprávět, kolika džunglemi na kolika planetách jsem se svého času prosekal. Musíš se naučit rozložit si síly, abys mohl čerpat tehdy, kdy potřebuješ. O clonu a pistole se nestarej. Bud' vydrží, nebo ne a ty s tím stejně nic nenadělaš. Šetři si síly na problémy, které vyřešit můžeš. Jako zajistit, aby byla stezka prosekaná tak rovně, jak jen to jde. I mírná zatáčka nás může odchýlit celé míle od směru.“

„Sleduji kompas,“ bránil se Owen. „Jdeme přímoú čarou. Poslouchej, jestli mi můžeš nabídnout nějaké moudré zkušenosti, neostýchej se a poděle se o ně. Já jsem v tom všem nováček a beru veškerou pomoc, jaká se mi jen nabízí.“

„Dobré stanovisko od vůdce,“ pravil souhlasně Hokus. „Vedeš si dobře, Morituri. Jdi v čele a my půjdeme za tebou.“

„Mluv za sebe,“ zarazila ho Ruby Wandera. „Já bych tomuhle zdegenerovanému aristovi nevěřila, ani kdyby vedl ovce na porážku.“

„Zajímavé přirovnání, má drahá,“ podotkl Hokus. „Možná bys ho mohla vzhledem k našemu současnému postavení trochu upravit.“

„Ne, to bych nemohla. A nejsem tvá drahá.“

„To je jasné,“ souhlasila Házela. „Ty jsi nikdy nebyla ničí drahá.“

„A nebyla jsem ani nikdy ničím nána.“ Ruby je všechny rovným dílem zpražila zlostným pohledem. „A nikdy jsem se od vás k ničemu takovému neměla nechat přemluvit. Mohla jsem si vydělat skvělé jmění, stačilo předat vás úřadům. A místo toho trčím uprostřed pitomé džungle, světelné roky daleko od čehokoli alespoň částečně civilizovaného, bez zásob a bez lodě. Měla jsem vás všechny zastřelit hned, jak jsem vás poprvé uviděla.“

„Zkusilas to,“ podotkl Owen.

„Mě bys přece nezastřelila, Ruby,“ vyhrkla Házel. „Já jsem tvá přítelkyně.“

Ruby se na ni podívala. „Odměna vypsaná na vaše hlavy by mi koupila plno přátel.“

„Ne toho druhu, na kterých člověku záleží,“ podotkl Hokus. „Říše je pustá a nevlídná, když nemáš přátele, kteří by ti kryli záda.“

„Přátelé jsou přepych,“ odsekla chladně Ruby. „Stejně jako víra, politika a rodina. To všechno tě nakonec vždycky zradí. Jediný, na koho se kdy můžeš opravdu spolehnout, jsi ty sám. Myslela jsem si, žeš to za tu dobu, cos prohrával s Říší jedno povstání za druhým, pochopil. Tvá velkolepá vzpoura skončila, Hokus.“

„Neskončila, dokud to neřeknu já,“ prohlásil Hokus. „Dokud se nevzdám, tak mě neporazili. Síla vzpoury spočívá v srdci, ne ve zbraních.“

„Hezký, procitěný názor,“ poznamenala Ruby. „Určitě ti ho vytesají na náhrobek.“

„Díky, Ruby,“ odpověděl Hokus a šarmantně se na ni usmál. „To od tebe bylo moc hezké. Je načase vydat se dál, Morituri. Jestliže máme energii se hádat, odpočinuli jsme si už dost, abychom zase vyrazili.“

Zlehka se zvedl na nohy. Vypadal klidně a odpočatě a připraven jít dál. Owen byl překvapen, když zjistil, že zatímco mluví, chytil druhý dech, a když se teď zvedal na nohy, zavrával jen nepatrně. Podal ruku Házel, ta ji ostentativně přehlédla a vstala bez pomoci. U Ruby to Owen ani nezkoušel. Lovkyně odměn se zvedla zlehka jako kočka, stejně snadno jako si sedala, tvářila se chladně a vyrovnaně, po vzteku nezbylo ani stopy. Owen se usmál, zamýšleně potěžkal svůj meč a opět se obrátil k podrostu, který jim stál v cestě. Byl rád, že když už uvízl na nepřátelském světě, doprovází ho bojovníci, ne nějakí ustrašenci.

Zejména ho potěšilo, že Jack Hokus opět ožil. Teď už byl podobnější tomu legendárnímu rebelovi, o kterém toho tolik slýchal.

Ruby se prodrala k němu, aby mu pomohla. Owen nebyl moc šťastný z toho, že má lovkyni odměn tak blízko a s nahým mečem v ruce. Znervózňovala ho. Měla v sobě tu chladnou sebejistotu vyšetřovatelů, s níž ruku v ruce kráčela sveřepá zášť. Owen naprosto nepochyboval o tom, že kdyby tehdy na Milhosvětě Házel nezasáhla, tak by ho zabila. Taky si byl zatraceně jistý, že by se na něj vmžiku vrhla, kdyby se rozhodla, že jí z toho kyne nějaký zisk. Byla by z ní dobrá aristokratka. Bedlivě ji sledoval, dokud neusoudila, že už toho prosekali dost a nevrátila se zpátky k ostatním. Owenovi se hned dýchalo lehčeji, i když ho pořád ještě trochu mrazilo v zádech. Po chvíli se k němu přidala Házel.

„Co máte s Ruby za problém?“ zeptala se na rovinu.

„Nevím, o čem mluvíš,“ odvětil Owen.

„Nech toho. Viděla jsem, jak na ni vrháš podezřívavé pohledy způsobem, který ty považuješ za nenápadný. Ty ji nevěříš?“

„Ovšemže ne. Je to lovkyně odměn a já jsem velmi výnosný.“

„Teď jsme všichni štvanci, aristo.“

„Někteří z nás víc než jiní.“

„Je to má přítelkyně,“ pravila chladně Házel. „Dala mi slovo. Můžeš jí věřit stejně jako mně.“

„Přesně tak,“ odušil Owen.

Házel to chvíli zvažovala, pak na něj vrhla zlostný pohled a zachmuřeně se vrátila k ostatním. Owen si povzdechl a vyhlídl si svůj vztek na bezmocné vegetaci před sebou. Moc to nepomohlo. Měl Házel rád. Obdivoval její odvahu a otevřenost, ale zjevně si nemohli vyměnit ani dvě slova, aniž by se pohádali.

Přišel za ním Jack Hokus, postavil se mu po bok a chvíli společně mlčky prosekávali cestu a jediným zvukem byly tvrdé údery oceli zasahující podrost.

„Dám ti malou radu,“ ozval se nakonec Jack. „Hádku se ženou nikdy nesmíš vyhrát. Všechno ti odpustí, ale tohle ne.“

„Ale já jsem měl pravdu.“

„Co to s tím má co společného?“

„Jde nám to rychle,“ prohlásil rozhodně Owen. „Nechtěl by ses na chvíli ujmout velení?“

„Ne, díky. Být v čele je podle mé zkušenosti ta nejnebezpečnější práce. Jen si posluž.“

„Stejně bys měl tuhle skupinu vést ty. Chci tím říct, ty jsi Jack Hokus.“

„Býval jsem a časem možná budu zas. Ale v tuto chvíli jsem jen znavený starý muž, kterého vytáhli z odpočinku do posledního boje. Musím ujít dlouhou cestu, než budu schopen vést něco jiného než sebevražedný útok. Jen pokračuj, chlapče. Jako vůdce si vedeš dobře.“

„Opravdu? Házel a já na sebe prskáme jako kočky, Moon mi leze na nervy a k Ruby se ani nedovážím otočit zády.“

„A všechny je spojuješ. Dáváš jim smysl a cíl a ukazuješ jim správný směr. To je vše, co má kdo právo od vůdce očekávat. Věř mi, já bych o tom měl něco vědět.“

Nenuceně se na Owena zazubil, poplácal ho po rameni a vydal se zpátky k ostatním. Owen si rukávem utřel pot z obličeje a trochu se napřimil. Jestli Jack Hokus říká, že si vede dobře, tak to musí být pravda. Ještě si na tu myšlenku zvykal, když se vedle něj najednou zjevil Moon.

„Chci se tě na něco zeptat, Morituri. Jak mě dostaneš na Hádén, když už nemáš loď? Říkal jsi, že mě tam dostaneš. Dal jsi mi slovo.“

„Dostanu tě tam.“

„Jak?“

„Pracuji na tom!“

Moon přikývl, vrátil se k ostatním a ponechal Owena jeho osudu. Owen v duchu zanařoval a zuřivě rozsekal spleť lán. Měl pocit, mu chvilka samoty neuškodí. Teď to z nějakého důvodu vypadalo, že tvorové obklopující skupinu projevují více respektu. Owenovi to přišlo podezřelé, ale pak nad tím jen mávl rukou.

O něco později džungle najednou prořídla a před nimi se objevila rozlehlá mýtiny s velkým kamenným hradem uprostřed. Slunce pražilo a Owen si zastínil oči. Urazil dlouhou cestu, aby se sem dostal, a kromě toho mu připadalo dobré, že se konečně nemusí starat, z které strany přijde další útok. Tvorové džungle byli celou dobu všude kolem, sledovali je z těsné blízkosti a Owena už bolelo v zádech od toho neustálého napětí a čekání na útok. Sklonil meč, vděčně se o něj opřel a prohlížel si hrad na mýtině.

Byla to obrovská stavba, tak vysoká, že džungle za ní ani nebyla vidět, a postavená z překvapivě velkých, špinavě šedivých kamenných kvádrů. Měla vysoké štíhlé věže se špičatou střechou a cimbuřím. Nebyly tu žádné známky pohybu, žádné světlo v malých, úzkých oknech a měla jen jediné dveře, obrovské a zavřené. A k tomu všemu vypadal celý hrad nějak rozmazaně, protože se na něj člověk díval skrz tetelivý silový štít. Po dlouhou dobu nepronесl nikdo ani slovo. Owen se zadíval na oblohu. Krvavě rudé slunce klesalo k vrcholům stromů. Už nezbývá moc času, brzy padne noc a s ní přijde to, co vychází na lov za tmy.

„Tak to je to Poslední sídlo tvého předka, Owene?“ ozvala se Házel. „Jsem ohromena. Jak se mu, sakra, podařilo postavit na takovémhle místě něco takového?“

„Není to přesně to, co jsem očekával,“ přiznal se Owen. „Rozhodně to nemohl postavit sám a bez pomoci.“

„Přesně tak,“ souhlasil Hokus. „Pokud sis nevšiml, jsou hranice této mýtiny mimořádně zřetelné. Což vyvolává dojem, že byla pravděpodobně vymýcena energetickými zbraněmi. Nicméně to ještě nevysvětluje, kde se tu vzal ten kámen.“

„Určitě tu měl někde lom,“ usoudil Owen.

„A kdo v něm pracoval?“

Chvilí zírali na hrad mlčky.

„Berme ten silový štít jen jako další nečekanou komplikaci,“ řekl Owen. „Faktem je, že ho lze spustit jen zevnitř a my nemáme ani žádnou záruku, že uvnitř vůbec zůstala nějaká živá duše.“

Protože však štít dosud drží, myslím, že můžeme celkem s jistotou soudit, že tam je nějaký stupeň samočinného zařízení, nějaké počítače, které řídí nejzákladnější chod.“

„Musí tam být nějaký úžasný zdroj energie,“ poznamenala Házel, „když to po takové době ještě funguje.“

„Pokud se tam ovšem někdo nedostal před námi,“ podotkla Ruby.

Všichni to mlčky zvažovali.

„Ta zvířata v džungli se chovají, jako by se už s energetickými zbraněmi setkala,“ poznamenal Moon. „A čím víc jsme se blížili k mýtině a k hradu, tím méně nás obtěžovala. Jestli se sem Říše dostala první...“

„Tak jsme sakra v průšvih,“ doplnil ho Hokus.

„Mou loď sem nemohlo nic předstihnout,“ namítl Owen.

„Je jen jedna cesta, jak to zjistit,“ prohlásila Ruby a s pistolí v jedné ruce a s mečem v druhé vstoupila na mýtinu. V oknech po obou stranách dveří se objevila jasná záře. Házel skočila po Ruby, srazila ji na zem, místem, kde ještě před chvílí stála, proletěly dva energetické paprsky a zapálily stromy na kraji mýtiny. Stromy vzplanuly, vzápětí se plameny zatřepaly a zhasly.

Ze spáleného dřeva se zvedl slabý dým.

„Odolné stromy,“ poznamenal Moon.

„Jako všechno na této planetě,“ odušil Owen. „Děvčata, jste v pořádku?“

„Nejsme žádná děvčata,“ odsekla Házel.

„Přirozeně,“ souhlasil Hokus.

Házel odtáhla Ruby zpátky pod stromy a pomohla jí vstát.

Ruby ji ani nepoděkovala, neochvějně upírala zrak na hrad. Záře v obou oknech zůstala. Ruby zvedla pistoli a pak ji zase sklonila.

„Prvotřídní ochranný silový štít,“ zhodnotil to Owen. „Propouští energetický paprsek, aniž by bylo nutno předem štít spustit. Držet pod krytím něco tak obrovského musí vyžadovat strašnou spoustu energie. My tedy rozhodně nemáme žádnou zbraň, která to překoná.“

„Myslím, že si můžeme být vcelku jisti, že jestli je někdo uvnitř, není nám nijak přátelsky nakloněn,“ zhodnotila to Házel a smetla si ze šatů trávu a hmyz.

„Já nevím,“ zaváhal Hokus. „Mohly to být varovné výstřely. Elektronická obrana by tě sledovala bez ohledu na to, jak rychle by ses pohybovala, a pálila by po tobě, dokud by neměla jistotu, že tě dostala.“

„Tak co uděláme dál?“ otázala se Házel. „Kromě sebevražedných pokusů.“ Zlostně střelila pohledem po Ruby, ale ta ji ignorovala.

„Zkusme navázat komunikaci,“ navrhl Moon. „Lidé nebo stroje, na kontakt by odpovědět mohli.“

„Taky by šlo dát jim něco, na co by mířili,“ navrhla Házel.

„Na tom něco je,“ souhlasil Hokus.

„Nemůžeme tu jen tak postávat,“ prohlásil Owen. „Jestli jste na to náhodou zapomněli, tak kromě hradu nemáme kam jít. Buď najdeme způsob, jak se dostat dovnitř, nebo budeme žít v džungli. Což se mi dvakrát nezamlouvá. Já tam půjdu neozbrojený a promluví s nimi. Jestli to jsou počítače mého předka, mohly by na mě reagovat. Jsem přece Morituri.“

„Posluž si,“ odušila Házel. „Pokud jde o mě, já si najdu něco velkého a schovám se za to.“

Owen se usmál. Nemohl si nevšimnout, že když opatrně vstoupil na mýtinu, Házel se ani nehnula. Pistoli a meč odložil a zvedl ruce, aby ukázal, že jsou prázdné. Opatrně si odkašlal. Nechtěl, aby se jeho snahy vykládaly špatně.

„Jsem Owen, nejpřednější z klanu Moriturů. Přicházím k vám v nouzi a pronásledován a žádám vás o útočiště. Mám rodinný prsten.“

Zvedl ruku, aby na ni hradní senzory zřetelně viděly. Po obličeji mu stékal pot, ale nebylo to jen sálajícím horkem na otevřeném prostranství. V dalším okně se objevilo světlo a Owen měl co dělat, aby sebou nepraštil na zem. A pak všechna světla zhasla, silový štít přede dveřmi klesl a v silovém poli se objevil malý tunel. Owen tupě zamrkal a ohlédl se na ostatní.

„Chápu to jako pozvání. Pojdte dovnitř, než si to rozmyslí. A lidi, schovejte zbraně.“

Ostatní opatrně opouštěli kraj džungle, zdráhavě zastrkávali zbraně a mířili k otvoru v silovém štítu.

„To přece není možné,“ ozval se Hokus. „Přece není možné spustit jen část štítu. Pole by se zhroutilo.“

„Možné nemožné, je to tak,“ usadila ho Házel. „Mohu navrhnout, abychom tu škvíru využili dřív, než zmizí a my zůstaneme trčet tady?“

„Jistěže,“ souhlasil Owen. „Prosím.“

„Je to tvá rodina a tvůj hrad,“ odtušila pevně Házel. „Až po tobě.“

Owen se pousmál a vstoupil do tunelu. Po obou stranách ucítil silový štít – tak blízko, že stačilo natáhnout ruku a dotknout se ho. Šaty se nabily statickou elektřinou a vlasy mu jiskřily. Zhluboka se nadechl a šel dál. Těsně za sebou slyšel ostatní, ale neotáčel se. Mohlo by se to vykládat jako nervozita a tohle nebyla ta správná chvíle, kdy ukazovat slabost. Jak se blížil, hrad se před ním zvětšoval, až se nad ním tyčil jako hora.

Už jen z těch rozměrů a obrovských kamenných kvádrů ho jímala závrať. Ani si nedokázal představit, jak velkou armádu lidí a techniky musela vyžadovat stavba Posledního sídla, když se na nové planetě začínalo od nuly. Ještě pořád se v žádném okně neobjevilo světlo ani nějaké známky života. Přesto měl pocit, že je sledován. Konečně došel ke dveřím a zamyšleně se na ně zadíval: deset stop vysoké, šest stop široké, masivní dřevo pobité nějakými kovovými karmínovými hřeby, které vypadaly jako kapky krve. Disruptor by je pravděpodobně rozstřelil, ale všemu ostatnímu asi odolají. Ostatní se shromáždili kolem něj.

„Co uděláme teď?“ zeptala se Ruby.

„Zaklepeme,“ navrhl Hokus. „Velezdvořile.“

„To asi budeme muset,“ odtušil Owen. „Není tu žádná klika a nevidím tu ani žádný senzor.“

„Pravděpodobně sem moc návštěv nechodí,“ podotkl Hokus.

„Nechci zbytečně plašit,“ ozvala se Házel, „ale silové pole se hned za námi zase zacelilo. Jsme v pasti.“

„Na někoho, kdo nechce plašit, se ti to daří docela dobře,“ odpověděl Owen.

„Já bych mohl ty dveře vylomit,“ ozval se nelidský, skřípavý Moonův hlas.

„Dík za nápad, ale ne,“ odpověděl Owen. „To poslední, co by nám teď ještě chybělo, je udělat špatný dojem. Ta energetická děla na nás pravděpodobně stále míří a já nestojím o to, aby byl ten, kdo je ovládá, nervózní. Jestli chceš být nějak užitečný, Moone, zkus se s hradem domluvit. Jestli jsou v Sídle nějaké počítače, možná s nimi navážeš komunikaci.“

Moon přikývl a maličko, soustředěně sraštil čelo. V tu chvíli vyprchala z jeho obličeje většina lidskosti, převládly planoucí zlaté oči a Owen měl co dělat, aby se nerozklepal. Pak se hádoidova tvář projasnila a podíval se na Owena.

„Nic. Jestli tam nějaké počítače jsou, tak buď neslyší, nebo nemluví.“

„Ukaž senzorům znovu prsten,“ radila Házel. „Minule to zabralo.“

Owen zvedl ruku a poněkud rozpačitě ji nastavil oknům nade dveřmi. Neobjevilo se žádné světlo a Owen už ruku spouštěl, když byl najednou někde jinde. Bez varování, bez pocitu přechodu, v jednu chvíli stál přede dveřmi a vzápětí byl ve velké síni, pravděpodobně v sídle. Táhl se před ním, neuvěřitelně dlouhá a široká a naprosto pustá. V té síni by mohla mít výcvik celá armáda nebo by tu mohlo tančit shromáždění celého klanu, ale nebyly tu žádné známky života vyjma světél, které mu svítily nad hlavou. Ve velkých mramorových krbech nehořel oheň, ale podlahu někdo nedávno navoskoval a vyleštil a nikde nebylo ani smítko. A najednou s ním byli v síni i ostatní a tvářili se stejně vyjukaně jako on.

„Co se to, k čertu, děje?“ vyhrkla Házel a ruka jí sjela k pistoli u boku.

„Transferová brána,“ odvětil Owen. „Už jsem o tom slyšel, ale nikdy by mě nenapadlo, že se s nějakou funkční setkám. Stvořili je před mnoha staletími pro účely bleskového teleportu z místa na místo, mělo to aristokracii ušetřit nepříjemnosti spojené s cestováním. Nikdy se neujaly pro vysokou spotřebu energie a protože přiváděly k zoufalství ochranku. Pak přišli esepři a nahradili je. Ti nevyžadují žádné energetické zdroje a jejich provoz je proklatě levnější. Říše měla vždycky zálibu spíš v otrocké práci než ve strojní. Tady někde musí být skrytý zatraceně silný zdroj energie, jestliže transferová brána po takové době funguje.“

„Devět set čtyřicet let,“ poznamenal Hokus. „Ten, kdo toto sídlo vystavěl, ho stavěl tak, aby vydrželo navěky.“

„Právě mě napadlo něco opravdu odporného,“ ozvala se tiše Házel. „Jestli to tady řídí počítače, nemohly to tu ovládnout UI ze Shubu? Ty přece údajně mají všemožné technologie, které my neznáme.“

„Máš pravdu,“ souhlasil Owen. „Je to odporný nápad. Jestli máš takových víc, nech si je pro sebe. Situace je už tak dost složitá, netřeba být ještě paranoidní. Jsme daleko od Shubu a když jsem o něm slyšel naposledy, držela Nepřátelé lidstva bezpečně v šachu říšská blokáda. Soustředme se, prosím, všichni na to, co se týká bezprostředně nás.“

„Tys nás sem dostal, Morituri,“ ozvala se Ruby. „Co kdybys nás dovedl k tomu svému předkovi? Ráda bych mu položila pár otázek.“

„Dobrá,“ souhlasil Owen co možná nejsebevědoměji. „Pojďte za mnou.“

Rázně vykročil velkou síní. Do ticha se hlasitě rozlehly jeho kroky. Ostatní se rychle vydali za ním – nechťeli zůstat pozadu – a urputně se snažili vypadat lhostejně a nenucené. Owen jakoby nic nenápadně komíhal rukou kolem pistole. Dost dobře nevěděl, co vlastně v legendárním Posledním sídle svého předka čekal, ale tohle rozhodně ne. Tento

velkolepý hrad nebyl posledním útočištěm zoufalého muže, vyštvaného na planetu světelné roky vzdálenou od civilizace. Toto byla mocenská základna postavená tak, aby se ubránila i proti drtivé přesile, toto bylo místo, odkud se dala zahájit odvěta. Ale nikdy to neudělal. Měl k dispozici obrovskou moc a přesto se rozhodl vstoupit do stáze a čekat na probuzení, které nikdy nepřišlo. Owen sražil čelo. Říše byla podle všeho stejně mocný nepřítel tehdy jako teď, ale Owen měl silné podezření, že nezná celou historii správně. Rázně kráčel dál a snažil se vypadat sebejistě a nevtravě zároveň. Nechtěl působit výhrůžně. Byl si zatraceně jistý, že vnitřní bezpečnostní opatření jsou na stejně vysoké úrovni jako vnější.

Bez nehody došel na druhou stranu síně, prošel otevřenými dveřmi a shledal, že se nachází na úplně jiném místě, co nemá se síní žádnou spojitost. Prostě jen prošel další transferovou bránou. Zanedlouho objevili ohledně bran dvě důležité věci. Za prvé byly každé dveře na hradě bránou někam, neznámo kam, a za druhé se člověk nemohl vrátit dveřmi tam, odkud právě přišel. A tak skupinka namátkou přeskakovala z místnosti do místnosti, hlouběji a hlouběji do útrob Posledního sídla. Owen se sice orientoval pomocí svého vnitřního kompasu, ale stejně neměl jak zjistit, kde přesně na hradě v daném okamžiku je. A už vůbec ne, jak se odtamtud dostat. Všude bylo dokonale čisto, všude se svítilo, ale nikde nebyly žádné známky, že by místnosti někdo obýval. Owen byl čím dál víc přesvědčen, že na hradě nikdy nikdo nežil.

Dokud nedošli do místnosti, kterou Owen v duchu okamžitě nazval trofejní síň. Na rozdíl od ostatních místností měla tato mnohem příjemnější rozměry, i když to, co v ní bylo, nijak příjemné nebylo. Střed vyplňovala velká skleněná skříň, rozlohou nějakých deset čtverečních stop. A ve skřini jako vystavené trofeje stáli tři muži v zastaralé zbroji. Byli tak nehybní, že Owena v první chvíli napadlo, že to jsou nějaké figuríny, ale když přistoupil blíž a přitiskl nos na sklo, rychle došel k přesvědčení, že jsou skuteční. Jejich postoje byly strnulé, tváře bez výrazu a ve zbroji měli krvavé díry. „Jsou mrtví, že?“ ozvala se nakonec Házel. „V první chvíli jsem si myslela, že jsou ve stázi, ale tady není ani stopy po nějakém zařízení.“

„Jsou nějakým způsobem konzervováni,“ prohlásil Hokus.

„Co bych jen za to dal, abych se na ně mohl podívat zblízka.“

„Žádný problém,“ pravil Moon a praštil pěstí do skla.

Owen se prudce otočil, pistoli v ruce, všechny svaly napjaté v očekávám útoku, ale nic se nedělo. Pomalu se uklidnil a obrátil se k hádoidovi.

„Moone, kdybych toužil po infarktu, hrál bych ruskou ruletu s disruptorem. Nedělej už nic, aniž by ses mne předem zeptal. Mohl jsi klidně spustit nějaký bezpečnostní systém.“

„Potřebujeme informace,“ namítl Moon. Owenův vztek ho nijak nevyvedl z míry. Prošel rozbitým sklem. Pod nohama mu zakřupaly střeby. Pozorně si prohlížel postavy. Hokus se rychle vydal za ním, následován Házel a Ruby. Owen usoudil, že osamělým postáváním venku ničeho nedosáhne, odevzdaně zavrtil hlavou a vstoupil do skleněné skříně taky. Zblízka vypadaly postavy ještě divněji. Moon do jedné strčil prstem.

Zakolébala se.

„Co to, k čertu, je?“ vydechla tiše Házel, jako by se bála, aby ji někdo neslyšel. „To přece není stáze.“

„Jsou konzervováni,“ prohlásil Moon. „Zemřeli – podle všeho násilnou smrtí – a pak je vykuchali a nacpali do nich nějaké konzervační látky.“

„Jak to víš?“ opáčil Hokus. Zjevně ho to hluboce zaujalo.

„Čichám chemikálie,“ odpověděl Moon. „A když víš, co máš hledat, tak to poznáš podle drobných známek na kůži.“

Owen usoudil, že se raději nebude hádoida ptát, jak ví, po čem se má dívat. Dospěl k závěru, že to ve skutečnosti vědět nechce.

„Kdo myslíš, že to je?“ zeptala se Ruby.

„Podle rodinné historie,“ odvětil zadumaně Owen, „sem mého předka, prvního Moritura, pronásledovali tři stínomoři, největší námezdní vrahové té doby. Už o nich nikdy nikdo neslyšel.“

Zjevně vyhlédnutou oběť nakonec našli.

„Ty si myslíš, že je zabil a pak je konzervoval a vystavil si je jako trofeje?“ Házel znechuceně nakrčila nos. „Tvůj předek měl odporný smysl pro humor, Owene. Nebo to bylo v té době běžné?“

„Ne,“ odpověděl Owen. „Ne, běžné to nebylo.“

Opustili rozbitou skříň a pokračovali dál do hlubin Sídla. Teď už každý třímal pistoli či meč. Prázdné místnosti působily nějak významně, ba dokonce hrozivě. Bylo to jako procházet gigantickou pastí a čekat, jak to skončí. Čas od času se objevovaly mechanické předměty různých velikostí, klouzající prázdnými místnostmi za neznámým posláním.

Ignorovaly lidské vetřelce a ti jim na oplátku ustupovali z cesty. Byly rozličných tvarů, od prostých koulí, které se kutálely po čistě bílé podlaze, po roboty nepříjemně podobné lidem, jen nelidsky půvabné, kteří po špičkách ťapkali skrz místnosti. Teď už se Owen mračil tak, až ho z toho rozbolela hlava, ale nemohl si pomoci. Stroje s lidskou podobou už dávno nikdo nevyrábí. Nevyrábí se od vzpoury UI. Takže tito androidi tu jsou více než devět set let a chovají se podle programu, který do nich byl vložen před staletími. Teď už by nikdo nevyrobil stroje, které by vydržely tak dlouho. To je zapomenuté umění. Nejdříve ty brány, teď tohle. Jaká další zapomenutá tajemství na ně čekají v nitru Posledního sídla?

Pokračovali dál, teď už se pohybovali opatrněji. Proskočili skrz nebytí do bytí, z místnosti do místnosti a shledali, že jsou v zrcadlovém sále. Zrcadla se táhla od podlahy ke stropu a tvořila proměnlivý labyrint. Neustále se pohybovala, obracela a kroutila a z každého směru se slabě tetelila. Stídal se v nich odraz za odrazem, obrazy v obrazech. Splývaly, prolínaly a některé vypadaly, že se pohybují nezávisle na lidech, které ukazují. Owen pomalu kráčel vpřed, vtažen mezi zrcadla, následoval náznaky, šepoty a postavy, které ho k sobě vábily. Zdálo se mu, že vidí otce, dávno ztracenou matku a další tváře z minulosti a pak sám sebe, zestárlého a vetchého. Viděl se na své svatbě vedle nevěsty se závojem

a pak se viděl, jak sám bojuje na krvavém bitevním poli plném mrtvých. Šel dál, stržen touhou vidět, zvědět víc, a pak najednou vedle něj byla Házela a chytila ho za loket.

„Pojď pryč, Owene. Tady je to nebezpečné. Je to past, ukazují ti to, co chceš vidět. Pojď pryč.“

Owen se nechal odtáhnout a dokud neprošli zrcadlovým sálem a nevyšli na druhém konci ven, drželi se všichni těsně u sebe. Všichni viděli v zrcadlech něco, s čím by se nikomu nesvětili.

Vstoupili do další brány a zmizeli a jestli tam po nich jejich obrazy zůstaly, to už se nedozvěděli.

Owen vyšel z transferové brány a zjistil, že je v ledovém světě. Na podlaze leželo na tři palce sněhu, z vysokého stropu visely dlouhé rampouchy, na zdech vytvářela silná vrstva jinovatky ledové květy. Byla tu lezavá zima a Owen se nezvladatelně roztrásl. Zachumlal se do pláště, založil si ruce na hrudi, díval se, jak mu od úst stoupají obláčky páry, a snažil se přestat třást. Vedle něj se objevovali ostatní a brzy se už všichni choulili k sobě, aby jim bylo tepleji. Až na Moona, toho to zjevně nijak netrápilo.

V první chvíli byla Owenovi taková zima, že ani nemohl myslet, ale pak se zase vzchopil a rozhlédl se. Vzduch byl svěží a ostrý a vznášel se tu slabý mlžný závoj. Ve srovnání s některými sály, kterými prošel předtím, nebyla tato místnost velká, ale působila rozlehle, jako by stěny nebyly dostatečně silné na to, aby udržely vše, co místnost pojme.

Uprostřed místnosti zářilo od podlahy ke stropu tetelivé světlo jako stříbrný světelný sloup a ve sloupu stál muž, přirozeně nehybný, držel světlem jako motýl nabodnutý na špendlík.

Owen pomalu krácel vpřed, přitahován napůl zvědavostí, napůl bázní. Pod nohama mu hlasitě křupal sníh a on si uvědomil, že od chvíle, kdy sníh před více než devíti sty lety napadl, je on první, kdo sněhovou pokrývku porušil. Cítil se divně, jako by krácel zpátky v čase, když vstoupil do této místnosti, jako by vstoupil do dřívějších dob, kdy byla říše nová a mladá, výsledek práce skvělých mužů a žen, vybytá z bezcítné vesmírné prázdnoty neohrožeností a odvahou. V těch dnech žili rekové i zloduchové, tehdejší dění představovalo rámec života a všechno mělo ráz velikosti. Tehdy kráčeli po jevišti říšských dějin obři a toto byl jeden z nich.

Owen se zastavil těsně u stříbrného sloupu a zadíval se na muže uvnitř. Byl vysoký jako Owen, ale křehčí, i když se mu na pažích rýsovaly svaly. Vypadal na padesát, měl výraznou, vrásčitou tvář, stříbřitě šedou bradku a dlouhé šedé vlasy stažené do copu. Oblečen byl v odraných, beztvářných kožesinách, kolem pasu přepásaných širokým koženým opaskem. Kozené boty se rozpadávaly ve švech. Na pažích měl těžké zlaté náramky a na prstech těžké kovové prsteny. Na zádech měl v kožené pochvě zavěšený dlouhý meč a u boku pistoli neznámého tvaru. Celkově působil dojmem klidu a síly a se zavřenýma očima vypadal, jako by se jen na chvíli zamyslel a kdykoli může oči otevřít a rozhlédnout se kolem.

„Tak to je on?“ ozvala se Házela a Owen se lekl, až nadskočil.

Ani ji za sebou neslyšel. Ostatní se shromáždili kolem stříbrného světelného sloupu, pro jistotu v dostatečné vzdálenosti. Vypadalo to, že jestli je neohromil ten muž, tak ta místnost určitě. Owen si uvědomil, že myslí na hmyz lapený v jantaru.

„To je on,“ řekl konečně a dával si pozor, aby to znělo klidně a vyrovnaně. „Morituri. První Morituri, zakladatel mého klanu. Dosud zpíváme písně o jeho udatnosti a hrdinských činech. I když je Říše už dávno zakázala. Je tu přes devět set let a čeká, až si pro něj někdo přijde. Čeká, zatímco kolo dějin se otáčí a Říše trvá dál bez něj.“

„Nevypadá nic moc,“ usoudila Ruby. „Snadno bych ho dostala.“

„Opravdu ho budeme budit?“ zeptal se Hokus. „Spí už tak dlouho a mnohé se zatím změnilo. Možná, že pro něj bude těžké se přizpůsobit.“

„Byl to válečník,“ odpověděl Owen. „A některé věci se nezměnily. Rodina. Věrnost. Zrada. Myslím, že se přizpůsobí docela snadno. Kromě toho ho potřebujeme.“

„Máš pravdu,“ souhlasila Házela. „Některé věci se nemění.“

Owen se už už chystal odpovědět, ale pak se zarazil. Vždy má tak trochu pravdu. Popošel dopředu a vnořil ruku s otcovým prstenem do tetelivého stříbrného sloupu. Světlo oslnivě vzplálo a Owen musel odvrátit hlavu. Chtěl couvnout, ale to světlo mu ruku pevně drželo. Starobylé stroje se probouzely k životu a komnata se naplnila těžkým hukotem. Podlaha se otrásla, ze stropu jako meče padaly ulomené rampouchy. Stříbrné světlo zničehonic zhaslo a beze stopy zmizelo. Owen se podíval zpátky na svého předka. Hrud' se mu pomalu zvedala a klesala, pak zvedl hlavu a otevřel oči. Byly překvapivě šedé, ale pohled měl pevný a přímý. Chvilí si Owena pozorně prohlížel a pak zavrtěl hlavou.

„Neznám tě, ale máš můj prsten.“ Hlas měl klidný a sebejistý, byl to hlas muže zvyklého velet. „Jsi z rodiny, chlapče?“

„Ano, pane. Jsem Owen Morituri, tvůj potomek. Jsem první z klanu, i když současná císařovna mne tohoto postavení zbavila a postavila mě mimo zákon. Potřebuji tvou pomoc, praděde. Říše mne pronásleduje, stejně jako pronásledovala tebe. Je načase znovu pozvednout meč.“

„Možná,“ odvětil Morituri. „Jak dlouho jsem spal?“

„Devět set čtyřicet tři let, praděde.“

„Změnilo se toho hodně od mých časů?“

„Překvapivě málo, praděde. Podstata je stále stejná. Studoval jsem historii Říše. Jsem historik.“

Starý muž zpražil Owena pohledem. „Co je to za zaměstnání pro Moritura? V jakých válečných taženích jsi boj oval? V koliku válkách?“

„Vlastně v žádné,“ odpověděl Owen. „Já nejsem zrovna válekyčtivý typ.“

Morituri zadumaně potřásl hlavou. „Byl jsem pryč moc dlouho. Krev zřídla. Vypadněme odtud, chlapče. Na můj vkus je tu zatraceně zima. Připomíná mi to hrob. Cestou mne uvedeš do obrazu. A říkej mi Gilesi. Tak jsem se jmenoval předtím, než jsem dal svému klanu jméno Morituri.“

Rázně vykročil ke dveřím a ostatní mu jen tak tak stihli uskočit z cesty. Owen si pospíšil za ním a ostatní se s nimi

snažili držet krok.

„Historik,“ opakoval zadumaně Giles. „Řekni mi, o kolik věda pokročila za dobu, co jsem spal? Ještě pořád používáte disruptory?“

„Ano, pane. Říše v průběhu staletí ostrážitě dohlížela na vědecký vývoj a pokrok. Pomáhá to udržovat stabilitu a chránit výhody vládnoucích tříd. Je to prostě jeden ze způsobů, jak si udržet moc. Dosud používáme disruptory. Dobíjení se už zkrátilo na dvě minuty.“

Giles si jen odfrkl. „Co je to za zlepšení? Energetické zbraně. Působivé tretky. Silné, ale omezené. Klasické střelné zbraně jsou mnohem univerzálnější, jenže ty se v Říši vyřazovaly, už když jsem musel uprchnout. Aristokracie je chtěla zlikvidovat.“

Byly příliš snadné na výrobu i na použití a příliš účinné, než aby se nechávaly v rukou nižších tříd. Výroba energetických zbraní je mnohem složitější a velmi drahá. Takže nahradily střelné zbraně a jako jediné efektivní zbraně jsou majetkem vládnoucích tříd a jejich ozbrojených jednotek. Dobře vymyšleno. Ale já jsem na to nikdy nevěřil, takže jsem s tím nikdy nesouhlasil. Což je částečně důvod, proč jsem skončil tady.“

Zastavil se před bránou, zavrčel: „Zbrojnice!“, prošel a rozplynul se. Owen se podíval na ostatní.

„Nu, co si myslíte? Jdeme za ním?“

„Je to tvůj předek,“ odvětila Házal. „Můžeme mu věřit?“

„Nevím. Není takový, jak jsem čekal.“

„Ber ho, jaký je,“ prohlásil Hokus. „Co jiného můžeme dělat? Bez něj se ani nemůžeme dostat odtud.“

Prošel skrz transferovou bránu a ostatní šli za ním. Proběhla obvyklá změna prostředí a pak se Owen na místě zastavil a rozhlédl se. Byl v dalším velkém sále, místnost se před ním táhla, kam až oko dohlédlo, ale tady bylo kolem zdi vyrovnáno tolik zbraní všeho druhu, že to v životě neviděl. Byly tu pistole, pušky a střelné zbraně všech tvarů a velikostí včetně několika, které museli nést dva. Nic z toho nevypadalo na energetické zbraně.

„Co to, k čertu, je?“ zašeptala vedle něj Házal.

„Klasické střelné zbraně,“ odpověděl Owen. „Viděl jsem jich pár v archivních záznamech. Byly účinné a výkonné, ale proti silovým štítům byly naprosto k ničemu. Ani dostřelem a přesností se nedaly srovnávat s energetickými zbraněmi. To je oficiální důvod, proč byl starý druh zbraní nahrazen novým.“

„Opravdu měly kratší dostřel,“ souhlasil Giles. „Disruptor má lepší výsledky než jakákoli střelná zbraň. Ale ty se na druhou stranu nemusí dvě minuty dobíjet. Můžete pálit, dokud vám vydrží munice. Byli byste překvapeni, kolik škody můžete napáchat s kadencí tisíc ran za sekundu. Mám tu střelné zbraně pro každou příležitost, malé i velké. Jsou tu zbraně, které dokážou zabít vybraného člověka v davu na vzdálenost dvě míle, a jiné, které mohou zlikvidovat celé město.“

„Pokud nemá silové štíty,“ podotkl Owen.

Giles se na něj zazubil. „To už je lepší, chlapče. Alespoň už uvažuješ jako válečník. Silové štíty jsou dobré, ale i ty mají svá omezení: vydrží jen tak dlouho, dokud jim vydrží energetické krystaly. Jakmile se vybijí, trvá celou věčnost, než se zase dobijí. Takže to jediné, co musíš udělat, je vytrvale pálit a čekat, až štíty klesnou, a pak zaútočit přímo.“ Rozmáchle kývl na ostatní. „Rozhlédněte se. Podívejte se, jestli tu není něco, co by se vám zalíbilo. Ty zůstaň se mnou, chlapče.“ Počkal, až se ostatní rozejdou, pak se obrátil na Owena a ztišil hlas. „Uveď mě do obrazu. Jak velká je tvá armáda? Kolika lidem budu muset dodat zbraně?“

Owen na něj chvíli tupě zíral. „Já žádnou armádu nemám, pane. Jsem jen já a tady mí společníci. Naše loď ztroskotala nedaleko odtud. Je to vrak. Takhle jak jsme, jsme všichni, pane.“

Giles našpulil rty a pomalu přikývl. „To je pro Moritury typické. Vždycky mají smůlu. Naštěstí pro tebe, chlapče, mám loď. Jak velká smůla se na tebe nalepila? Předpokládám, že když jsi proskočil sem, byla ti Říše v patách?“

„Ano, pane. Dva říšské křižníky.“

Giles se na něj poprvé podíval s určitou úctou. „To už je lepší. Neboj se, nebude trvat dlouho a vypadneme odtud. Řekni mi něco o tvých přátelích. Jsou to dobří bojovníci? Spolehliví?“

„Ti nejlepší. Házal d'Ark je pirátka a obchodnice s klony. Ruby Wandera je lovkyně odměn. Jack Hokus je profesionální rebel a ten, co vypadá tak divně, je Tobiáš Moon. Je to technicky zdokonalený člověk.“

„Kyborg? Teprve se o to pokoušeli, když jsem uprchl. Je dobrý v boji?“

Owen se vesele ušklíbl. „Moon vyřídí každého. Každého. Ale já se k němu raději moc neotáčím zády. Zdokonalení lidé mají často svérázné zájmy. Ale všichni mí lidé jsou dobří bojovníci.“

„Můžeš se na ně spolehnout? Poslechnou rozkazy?“

„Možná. Jsou to vyhnanci, stejně jako já. A jako ty. Přesvědči je, že je v jejich zájmu s tebou spolupracovat, a budou tě poslouchat. Ale nelze jim jen dát rozkazy a očekávat od nich, že rázem sklápnou podpatky. Nemají moc úcty ani lásky k autoritám všeobecně a k aristům zvlášť. Ale jsou to dobří lidé. Víceméně.“

„A co ty, Owene Morituri, historiku? Umíš bojovat?“

„Vedu si dobře,“ odvětil Morituri pevně. „Mám ten nejlepší výcvik a mám žihadlo. Já se o sebe dokážu postarat.“

„Žihadlo? To je další věc, o kterou se pokoušeli, když jsem odcházel. Jsi plný překvapení, vnuku. Naneštěstí mám i já jedno pro tebe. Podle mých počítačů právě nalétla na orbitu kolem Shandrakoru nějaká říšská loď. Sídlo je pro jejich senzory neviditelné, pokud se od mých dob senzory radikálně nezlepšily, ale tvá ztroskotaná loď nikoli. Nebude trvat dlouho, odhalí ji a pošlou dolů silnou armádu, aby našla ty, kdo přežili. Stáhl jsem na své systémy tvůj UI, je slušně sofistikovaný, ale ani zpoloviny tak chytrý, jak si myslíš.“

„Oze!“ zvolal Owen. „Jsi tam?“

„Kde jinde bych byl,“ odušil Ozymandius. „Měl bys vidět ten předpotopní systém, do kterého mě uvrhli. Ani by mě nepřekvapilo, kdyby ta veteš jela na pára. Dej mi jeden dva týdny a já už to tu dám do pořádku.“

„Chovej se slušně. Jsme tady hosté. Promluvíme si později. Prozatím měj oči a uši otevřené a snaž se být užitečný.“

„Chápu.“

Owen se podíval na Gilese. „Je se mnou už dlouho. Umí být pěkně protivný, ale svou práci dělá dobře.“

„Já to slyším!“

„Sklapni, Oze.“

„Řekni mi, Owene,“ ozval se Giles, „proč jsi mě vyhledal?“

„Moje jediná možnost, jak přežít, je zahájit povstání proti císařovně. A na to potřebuji vynález Temnoprázdna.“

Gilesovy oči se upřeně zavrtávaly do Owenových a Owen nedokázal lhát. „Máš ho ještě?“

„Ne. Ale vím, kde je. Použil jsem ho jen jednou. V momentě hasly tisíce hvězd a nezůstalo nic než tma. Temnoprázdná. Tisíce obydlených planet zůstalo bez slunce, zemřely miliardy a miliardy lidí. S tolika přízraky nemůže jeden člověk žít. V době, kdy jsem byl Prvním válečníkem, jsem udělal mnoho sporných věcí a snažil se s tím nějak vyrovnat, ale tohle bylo moc i na mne.

Složil jsem přísahu, že budu chránit Říši, ne ji kus po kuse ničit z rozmaru jiných. Temnoprázdná jsem stvořil víceméně náhodou, když jsem pracoval na něčem jiném. Byl jsem jediný, kdo s ním uměl zacházet. Tím jsem byl za to zodpovědný. A tak jsem udělal tu jedinou zodpovědnou věc, která mi zbývala: vzal jsem vynález a uprchl jsem. Skryl jsem se tady, kde mě nemohl najít nikdo kromě mé rodiny. A vynález jsem pro jistotu schoval jinde. Nechal jsem ho v srdci Šíleného labyrintu na chladném, mrtvém Vlkotském světě hluboko v Temnoprázdně.“

Owen se na něj dlouho díval a přemítal, nevěda, co říct. Vlkoti patřili do legend, byly to první lidské bytosti upravené genetickým inženýrstvím. Měly to být živoucí vražedné stroje, dokonalí vojáci, jenže se Říši naneštěstí povedli až moc. Vlkoti byli neporazitelní. Říše se sama zděsila toho, co stvořila, a vyhladila je dřív, než se dostali ze své planety. Když se planeta stala součástí Temnoprázdná, byla pro historii ztracena. Žádný div, že nikdo nikdy vynález nenašel, když je ukryt tam. Z lodí, které překročily Okraj a vstoupily do Temnoprázdná, se vrátila jen málokterá.

„My ten vynález potřebujeme,“ prohlásil nakonec. „Bez něj nemá naše povstání žádnou naději.“

Giles se na něj upřeně zadíval. „A je vaše povstání opravdu tak důležité?“

„Dlouho jsi spal,“ ozvala se Házal, která se najednou vynořila vedle nich. „Nevíš, v jakém jsme svrabu. Když jsi bohatý, aristo, nebo máš konexe, máš všechno, můžeš všechno a nikdo ti v ničem nebrání. Můžeš zabíjet a nikdo tě nedonutí za to pykat.“

„Využijí nás a pak nás odhodí,“ řekl Moon. „A všem je to jedno.“

„Bojoval jsem proti Říši celý život,“ řekl JackHokus. „Bojoval jsem a krvácel na stovkách světů, jen abych zjistil, že moje válka za pravdu a spravedlnost nikam nevede. Mají lodě, zbraně a armády. My máme na své straně jen pravdu. To nestačí.“

Giles se podíval na Ruby Wanderu. S rukama založenýma na hrudi tiše stála v pozadí. Zdálo se, že se nudí. „A co ty, lovkyně odměn? Ty mi nemáš co říct? Nic, čím bys apelovala na mé lepší já?“

Ruby se na něj chladně podívala. „Já jsem chytala nepřátele Říše a vynášelo mi to dost na slušné živobytí. Myslím chytání těch, které Říše postavila mimo zákon. Teď jsem jednou z nich. Zvláštní, jak se věci mění.“

„Co změnilo tebe?“

Ruby se usmála. „Házal je má přítelkyně. Nemá ve zvyku schovávat se před deštěm, ale někdy tě dešť pronásleduje, kam se jen hneš. Říše touží po její smrti, a já chci, aby zůstala naživu. A tak šla Říše k čertu. Kromě toho mi bylo slíbeno tolik lupy, kolik jen dokážu pobrat, jestli vyhrájeme, a ty bys byl překvapen, kolik poberu, když se do toho pořádně opřu.“

Házal se na ni usmála. „Ruby. Nikdy jsem nevěděla, že jsi tak hrabivá.“

„Nebud domýšlivá. Kdyby byla odměna na tebe jen o maličko vyšší, mohlo to dopadnout úplně jinak.“

Giles se obrátil zpátky na Owena. „Kdybys tě odvedl k vynálezu, co bys s ním udělal? Není to zrovna cituplná zbraň. Můžeš s ní zničit jakoukoli planetu, kterou si císařovna zrovna vybere za svůj domov, ale zároveň s tím zničíš tisíce dalších světů. Dokázal bys to? Stvořit další Temnoprázdnou v srdci Říše?“

„Tys to udělal,“ namítl Owen.

„A podívej se, co to udělalo se mnou. Myslel jsem si, že k tomu mám dobrý důvod. Mýlil jsem se. A co ty, pravnuke? Jakou cenu bys zaplatil za vítězství?“

„Já nevím. Už jsem zažil dost zabíjení a k žádnému nebyl dobrý důvod.“ Té dívence, co ležela v krvi a sněhu na Mlhosvětě a naříkala, navždy zmrzačil nohy můj meč. „Možná, že ve skutečnosti chci jen vědět, že je vynález zničen a už ho nemůže dostat císařovna. Ta by ho neváhala použít. Já nevím, Gilesi. Já se v tomto rozhodovat nedokážu. Jsem jen historik, sběratel starých knih a záznamů, ne válečník nebo revolucionář. Zeptej se Jacka. Nebo Házal. Zeptej se kohokoli, jen ne mne.“

„To jsem si říkal taky,“ odušil Giles Morituri. „Ale nakonec jsem udělal to, co jsem považoval za nezbytné, a stejně tak se zachováš i ty, až přijde tvůj čas. Dovedu tě k vynálezu. A všichni se modleme, abychom tam byli dřív než Říše.“

„Ty máš lod?“ otázala se Házal.

„No ano,“ odpověděl Giles. „Mám loď.“

„Jak dlouho bude trvat, než bude schopná odletět?“ zeptala se Házal. „Po tolika staletích pod plachtou musí být v zatraceně mizerném stavu.“

„Mé počítače ji začaly oživovat v okamžiku, kdy jsem se probudil,“ odpověděl Giles. „Bylo o ni dobře postaráno. Vždycky jsem počítal s tím, že ji budu možná někdy nakvap potřebovat.“

„Hlavně ať je rychlá,“ podotkla Ruby. „Máme za sebou plno zarytých odhodlaných lidí, v první řadě ty na orbitě.“

„A já tě musím požádat, abys mě vzal s sebou,“ ozval se Moon a Giles se na zdokonaleného muže se zájmem podíval. V jeho skřípavém, nelidském hlase se ozvala podivná naléhavost. „Můj lid byl stvořen na ztraceném světě Hádenu.

Jeho souřadnice se ztratily, protože to nebylo jeho pravé jméno. A protože zmizel v Temnoprázdnu. Ale než ho mí tvůrci našli a od základů předělali, nazýval se Vlkotský svět.“

„Teď už je to až přízračně strašidelné,“ poznamenala Házal.

„Vynález Temnoprázdna a spící hádoidská armáda a obojí na té samé planetě? Jaká je pravděpodobnost, že je to vůbec možné?“

„Na můj vkus zatraceně malá,“ poznamenal Owen. „Kdybych nevěděl, že je to nesmysl, přísahal bych, že to spunktoval můj otec. Je to v jeho stylu.“

„Mnohem pravděpodobnější je, že jsem za sebou nezametl stopy tak dobře, jak jsem si myslel,“ poznamenal Giles. „A když našel Vlkotský svět jeden, mohl ho klidně najít někdo jiný podruhé. Myslím, že bychom se měli vydat na cestu.“

„To zní rozumně,“ odpověděl Hokus. Skoro toužebně se rozhlédl po zbrojnici. „Máš tu pár úžasných hraček, Morituri. Kolikrát jsem si jen začal dělat takovouhle sbírku, ale zbraně byly vždycky na povstání to nejdražší. Proti komu měly být nasazeny tyto?“

„Proti těm samým lidem, proti kterým jsem použil vynález. Došlo k povstání proti Říši. Rozsáhlému, dobře vybavenému, se spoustou zbraní a lidí, kteří by se jich chopili. Všechno jsem to v jediném momentě zničil. Nedostali ani šanci se vzdát.“

„Zadrž na okamžik,“ ozval se Owen. „To není to, co tvrdí oficiální historie. Vynález byl údajně použit až poté, co byly všechny ostatní prostředky vyčerpány. Byla ohrožena sama podstata Říše. To byl důvod, proč použili ten vynález.“

„Ne oni,“ opravil ho Giles. „Já. To můj prst stiskl tlačítko. Bez varování, bez vyjednávání a Říše nebyla ohrožena.“

„Tak proč jsi to udělal?“ zeptala se Házal.

„Pro svého císaře.“ Giles se nadlouho odmlčel a nikdo nic neřikal. Nakonec pokrčil rameny a usmál se na Owena.

„Historii píšou vítězové, pravnuku. To bys už měl vědět.“

Na můstku na křižníku Bohatýr, plujícím na orbitě, hleděl kapitán Mltchoun zadumaně na obrazovku. Podle senzorů byla celá planeta, kam se člověk jen podíval, zamořená dravými formami života. Žádná civilizace, ani zaniklá, ani současná.

Až na jednu ztroskotanou loď, která právě byla na obrazovce.

Výšetřovatelka Krusta mu stála po boku, mlčky a vzdorovitě.

Chtěla vést výsadek, který šel prozkoumat trosky, a dosud trucovala, protože kapitán to zamítl. Byl v pokušení, to povolit, protože jestli někdo může přežít ta jatka dole, tak je to Krusta.

Jenže jestli se ti vyhnanci dostali na jinou loď, může se stát, že Bohatýr bude muset najednou rychle vyrazit za nimi, i kdyby musel výsadek ponechat jeho osudu. Což pro kapitána znamená, že může poslat dolů jen ty, které může postrádat. Povzdech si a zase upjal pozornost na hlas doprovázející záznam na obrazovce.

„Pokud jde o tu loď... Je to vrak. Rozsáhlé škody, před přistáním i po něm. Po posádce žádné stopy. Trochu lidské krve... Ne dost, aby to bylo nějak významné. Pohon chybí. Je čistě vyjmut. Profesionálně. Někdo nás sem předběhl, kapitáne.“

„Rozumím, poručíku. Pokračujte v průzkumu. Kapitán končí.“ Odvrátil se od obrazovky a podíval se na Krustu. „Co si o tom myslíš, vyšetřovatelko? Mohou být na této planetě lidé nebo dokonce základny, o nichž Říše neví?“

„Možné to je, kapitáne.“ Hlas měla věčný a klidný jako vždy.

„Mohou se proti našim senzorům krýt. Což by však vyžadovalo spoustu energie. Možná žijí pod zemí. To by s ohledem na podmínky na povrchu dávalo smysl.“

„Kapitáne!“ zvolal hlas vzrušeně. „Tady lodní senzorický průzkum! Našli jsme něco na povrchu planety. Jejich krytí právě kleslo!“

Mltchoun s Krustou se znovu podívali na obrazovku. Ztroskotaná loď zmizela a nahradil ji obraz obrovského kamenného hradu.

„Co to, k čertu, je?“ zvolal Mltchoun.

„Sídlo, kdysi nazývané hradem, podobné těm, které měla říšská aristokracie před devíti sty lety,“ poznamenala Krusta.

„Byly pod trestem smrti všem zakázány. Myslím, že teď celkem s jistotou víme, co se stalo s vyhnanci a jejich vesmírným pohonem.“

„Jak daleko je to od vraku?“

„Půl míle, kapitáne,“ odpověděl důstojník. „Bez speciální výbavy bude výsadek pobit dřív, než se dostane do pploviny.“

„Má pravdu,“ poznamenala Krusta. „Budeš potřebovat celou vojenskou jednotku se štíty a po zuby ozbrojenou a někoho mimořádně zkušeného, kdo je povede.“

„Dobrá, vyšetřovatelko, přesvědčila jsi mě.“ Mltchoun se na ni neusmál. „Tentokrát povedeš výsadek ty. Zaříd' vše potřebné.“

„Je načase vyrazit,“ prohlásil Giles. „Spustil jsem silové štíty, abych měl dost energie ke startu. Nikdy jsem si doopravdy nemyslel, že tuto planetu ještě někdy opustím, ale doufal jsem. Naděje umírá poslední.“

„Jak daleko máme k tvé lodi?“ zeptal se rychle Owen. Měl strašlivé podezření, že praděd se chystá vylít na něj všechn svůj sentiment, a cítil, že právě v tuto chvíli by to neunesl. „Jen ať to není moc daleko. Se spuštěnými štíty jsme pro ten křižník nahoře dokonalejší terč.“

„Není to daleko,“ odpověděl Giles s úsměvem. „Vůbec to není daleko. Počítejte, zahajte start.“

Owen se tupě podíval na svého předka. Místnost se začala otřásat a dunět. Kdesi hluboko pod svými nohama cítil silící řev mohutných motorů. „Počkej chvíli. Sakra, počkej chvíli! Tvá loď je součástí Sídla? My jsme teď v ní?“

„Není součástí,“ odvětil Giles. „To Sídlo je loď. A naopak.“
„My letíme do hyperprostoru v kamenném hradě, který tu nečinně hnízdil devět set let?!!!“
„Za mých časů jsme stavěli tak, aby to vydrželo navěky,“ odpověděl nedůtklivě Giles. „Jestli chceš podrobnosti, zeptej svého počítače.“
„Oze? Jsi tam ještě? Ozvi se!“
„Ano, jsem pořád tady a nevěřil bys, jak je to tu stísněné. Některé systémy jsou dočista prehistorické. Nemohu uvěřit, že nám žít v něčem tak mřínavém. Není tu ani místo pohnout neuronem.“
„Řekni mi něco o hradu, nebo přísahám, že tě přeprogramuju holí. Je to opravdu vesmírná loď?“
„No ano. Trochu pomalá a značně majestátní, ale dostane tě, kam chceš. Držte si klobouky, Owene, bude to dost kodrcavý start.“

Na můstku Bohatýra se Mltchoun s Krustou němě dívali, jak se Poslední sídlo moriturského klanu odlepilo od země a zvedlo do vzduchu. Mohutné motory zaburácely. Džungli na míle daleko smetla tlaková vlna, ale hrad stoupal do vzduchu hladce jako vesmírná loď.

„Já nevěřím svým očím,“ vyhrkla Krusta. „Kamenná vesmírná loď?!“
„Ztratili jsme spojení s výsadkem, kapitáne,“ ozval se průzkumný důstojník.
„Dělostřelecký důstojníku, zahaj palbu,“ nařídil Mltchoun.
„Rozstřílej to napadrt.“
„Nemůžeme, kapitáne. Má ty nejsilnější štíty, jaké jsem kdy viděl. Nemáme nic, čím bychom to prostřelili.“
„Stejně na to pal!“ zařval Mltchoun. „Musí to mít nějaké slabé místo!“
„Na to bych nesázela,“ zamručela Krusta.
A pak se hrad zachvěl, zmizel v hyperprostoru a na obrazovce nezbylo nic než prázdný vesmír.
„Zatraceně,“ zavrčel Mltchoun.
„Jo,“ souhlasila Krusta. „Císařovnu to nepotěší, že?“
Mltchoun se ve velitelském křesle opřel a rozvážně se zamyslel. „Oni si možná myslí, že nám unikli, ale ještě není všem dnům konec. Víme, kam jdou.“

KAPITOLA DVANÁCTÁ V Červově pekle

Finlay Popplakh prchal, aby zachránil holý život, štvaný a uštvaný, s vyjící nafající smečkou v patách. Teď je Popplakhem on, poslední potomek vyvražděného rodu, a Vltchinové jdou po něm, nemilosrdně a odhodlaně. Řídil ukradený gravitační kluzák středem města mezi stíhlými vízkami a neskutečnou rychlostí to řezal kolem zrcadlicích oken. Adrienna ležela za ním, zalitá krví, svinutá do klubíčka, a rukama si tiskla strašnou ránu v břiše, která ji pomalu zabíjela. Ostrý vítr vháněl Finlayovi slzy do očí a on v duchu litoval, že neměl čas ukrást spolu s kluzákem nějaké ochranné brýle, jenže neměl čas, neměl vůbec žádný čas.

Už to bylo dlouho, co naposledy letěl v gravitačním kluzáku, ale staré vzpomínky a znalosti se rychle vracely. Se vzteklym šklebem kličkoval s letounem mezi vízkami sem a tam jako kajakář unášený dravým proudem mezi skalami a snažil se vymáčknot z přetížených motorů každou míli rychlosti. Vltchinové se mu lepili na paty, sedm letounů prahnoucích po jeho krvi. Tu a tam ho těsně ožehl paprsek z disruptoru, ale v té rychlosti nebylo možné na kličkující letoun zamířit. Nicméně po něm pálili dál. Stačí jim mít jednu štěstí. Finlay jen v duchu cosi zavrčel, mozek mu horečnatě pracoval, hledal cestu, jak z toho ven, nějakou možnost úniku z tohoto pekla.

Řídit gravitační kluzák se naučil během výcviku v Aréně.

Tehdy to bral prostě jen jako něco dalšího, co je nutno umět ovládat – člověk nikdy neví, co na něj pošlou. Maskovaný gladiátor musel mistrně ovládat všechny zbraně, takže Finlay neměl co řešit, prostě se naučil, co potřeboval. Tehdy si sice myslel, že by mu to mohlo jednoho dne zachránit život, ale něco takového by ho nenapadlo ani ve snu: otec a rodina vyvraždění Vltchiny a jemu nezbyvá než uletět. Byl jediným pozůstalým z celé elity Popplakhů, nezbyli mu žádní přátelé ani spojenci, na které by se mohl obrátit, a v patách měl nepřátele. Dům, který padne, nemá přátele. Nikdo se nechce zaplétat s poraženými, smůla může být nakažlivá. A Adrienna, manželka, kterou nesnášel a kterou opovrhoval, dostala ránu mečem do břicha, když se snažila klan bránit. Letmo se na ni ohlédl, ležela v tratolišti vlastní krve, chvílemi se probírala k vědomí a trhaně nadávala. Musí rychle dostat lékařskou pomoc, jenže i kdyby se mu nějak podařilo setřást pronásledovatele, stejně ji nemá kam vzít. Teď je Popplakhem on, a ona, jako jeho žena, je stejně tak cílem pronásledovatelů jako on.

V žádné nemocnici nebude v bezpečí, neexistuje žádné útočiště, které by bylo pro nepřátele nedostupné. Vendeta nezná soucit.

Ostrým obloukem kluzák zprudka otočil, zapřel se proti zesílenému gravitačnímu tahu a využil vzestupné tendence a proudy teplého vzduchu, které se tu a tam vyskytovaly mezi vysokými věžemi. Vymáčkl z motoru, co se dalo, udělal několik přemetů a najednou byl nad jediným letounem Vltchinů, který se dopustil té chyby, že o kousek předletěl ty ostatní. Finlay se nevesele ušklíbl tím krutým, umrlčím úsměvem, který obvykle zůstával skryt za ocelovou přilbou Maskovaného gladiátora. V tu chvíli by ho nikdo z jeho rodiny nepoznal, ale museli by uznat, že se na něm ten úsměv nevyjímá špatně. Dostal se těsně za zoufale se vzpínající a kličkující kluzák a aktivoval zbraňový systém svého letounu. Dva paralelní paprsky disruptoru rozervali Vltchinovu kluzáku záď. Silný ocelový kryt se rozletěl v roji jisker a ostrých úlomků, motory najednou zhasly a Vltchinové se zoufale rozkřičeli.

Kluzák padal k zemi jako kámen a posádka celou cestu dolů řvala hrůzou.

Finlay se hnál dál ocelovoskleněným lesem věží a spoléhal na to, že zbývající Vltchinové se budou na chvíli držet v

uctivém odstupu. Čas pracuje pro ně, oni si mohou dovolit čekat na příhodný okamžik. Jejich oběť najednou ukázala zuby a drápy a oni teď budou opatrní. A to by taky měli být! Nepronásledují jen takového nějakého pověstného floutka Finlaye Popplakha. Jsou to sice válečníci, ale on je Gladiátor a oni nemají takové zkušenosti z boje o život jako on. Jsou pomalí a hloupí, protože spoléhají na sílu založenou na skupinovém útoku. Finlay se najednou usmál a jeho ruce se rozběhly po kontrolním panelu s novou sebedůvěrou.

Věž Zlokhů není daleko a tam bydlí Evangelina. Nechtělo se mu zatahovat svou lásku do svých problémů, ale neměl na vybranou. Adrienna umírá a Evangelina má ve svém bytě regenerátor. Sám jí ho před nějakým časem dal do úschovy, kdyby ho někdy v případě nouze potřeboval.

V prostorách pod Arénou měl svůj vlastní, ale o tom se vědělo už předtím, než se dostal do tohoto průšvihy, takže tu byla vysoká pravděpodobnost, že ho někdo záměrně poškodil. Maskovaný gladiátor měl spoustu nepřátel v Aréně mimo ni a ti by se nezastavili před ničím, jen aby se mu pomstili za tolik vítězství. To už s sebou nese boj o teritorium. Rodiny, které ztratily někoho milovaného, hráči, které opustilo štěstí... A tak v tajnosti zařídil, aby byl do bytu Evangeliny Zlokhové dopraven ještě jeden regenerátor, záložní. Pro jistotu. Tam ho nikoho nenapadne hledat, protože o něm a Evangelině nikdo neví. Nikdo by se o nich nikdy ani dozvědět neměl. Ať se děje, co se děje, je nutno ji chránit. Nešťastně se zachmuřil, když si uvědomil, co to znamená. Musí pronásledovatele zabít nebo setřást, než bude moci zamířit k věži Zlokhů. Jenže Adriennin čas se krátí. Jestli se jí nedostane pomoci brzy, zemře.

Střízlivě, věcně nadával. Sám na to nestačí a je jen jeden člověk, který by mu snad mohl pomoci. A zrovna ten má zatraceně dobrý důvod ho z hloubi duše nenávidět. Přes svůj implantát se napojil na komunikační jednotku kluzáku a spojil se s číslem, o kterém si vskutku nemyslel, že ho v dohledné době použije.

„Tady je Finlay Popplakh, poslední, kdo přežil z rodinné elity. Dovolávám se věrnosti klanu a pokrevního příbuzenství. Slyšíš mě, Roberte?“

Nastala dlouhá pauza a pak najednou uslyšel strohý hlas.

„Tady je Robert. Vybral sis zatraceně mizernou chvíli na rozhovor.“

„Omlouvám se. Vím, že pořád ještě truchlíš pro Leticii.“

„K čertu s truchlením, na to už nemám čas. Všechno je vzhůru nohama. Zaútočili na celou rodinu. Vltchinové a Popplakhové spolu bojují na ulicích, až po ty nejvzdálenější příbuzné. Já jsem se zabarikádoval doma. Vltchinové vyhlásili plnou vendetu: smrt všem Popplakhům, do posledního muže, ženy, dítěte. Házejí zápalné pumy na naše obchody, útočí na naše domy, já se snažím dát dohromady nějaký odboj, ale oni nás zastihli s kalhotami dole, omotanými kolem kotníků. Naštěstí mám pár přátel v armádě a ti nám pomáhají. Úřady se stáhly a jen to sledují. Nebudou se plést do rodinných sporů. Krátce shrnuto:

Vltchinové jsou v přesile, naprosto nečekaně nás zaskočili a spousta z nás je už mrtvých. Kde jsi teď ty, Finlayi? A kdo je nyní Popplakhem?“

„V tuto chvíli prehám na ukradeném gravitačním kluzáku, abych zachránil holý život, Vltchinové jsou mi v patách a prahnou po mé krvi. Pokud je vůbec někdo Popplakhem, tak já. Všichni ostatní jsou mrtví. Je nějaká šance, že by mi tví lidé pomohli, kdybych se dostal k tobě?“

„Ne. Jsme obklíčení ze všech stran. Jsi v tom sám, Finlayi.“

Finlay se uchechtl. Z hrdla se mu vydral drsný, chraptivý zvuk. „Takže se nic nemění. Dobrá, poslouchej mě. Mám s sebou Adriennu a je vážně zraněná. Letím s ní do věže Zlokhů. Znáš tam někoho, kdo jí pomůže. Na nic se neptej, na to není čas. Adriennu nechám u Evangeliny Zlokhové a vezmu roha.“

Když já, poslední z elity, zmizím, mohli byste žádat o mír. Císařovna nedovolí, aby se vendeta protahovala dlouho. Nestojí o to, aby jedna rodina získala příliš velkou moc. Takže ty a tví lidé se nějak proboujete ven, dostaňte se do věže Zlokhů a chraňte Adriennu, dokud s ní nebude moci odejít. Já vím, že žádám hodně, ale nežádám to pro sebe. Přijdeš?“

„Pokusím se,“ odvětil Robert. „Chovala se ke mně laskavě. Můžeme očekávat od Zlokhů víc pomoci?“

„O tom silně pochybuji.“

Robert se uchechtl. „Opravdu nechceš málo, co? Kam půjdeš?“

„To bych sám rád věděl. Najdu si nějakou díru a zalezu do ní. Budu muset na chvíli zmizet. To znamená, že Popplakhem budeš ty. Nevím, jakou rodinu budeš vlastně řídit, až si sedne prach, ale pamatuj: dělej, co můžeš, abys klan zachránil a uchoval. Vyjednávěj s Vltchiny, slib jim cokoli. Na pomstu bude čas později.“

„Udělám, co budu moci.“ Znělo to unaveně, ale pobaveně.

„Směšné, co? Já a Popplakh? Po tom, co se stalo na té svatbě, jsem byl rozhodnut se s rodinou rozejít, vzít si nové jméno a zasvětit život armádě. Jenže to teď udělat nemohu, že? Je tu příliš mnoho lidí, kteří budou odkázáni na mě. Rodina mě už zase má ve svých krvavých spárech. Dobrá, Finlayi, promluvím se svými přáteli v armádě. Zkusím, jestli by mě bez úhony neprotáhli skrz to řádění na ulicích. Budu tam co nejdřív.“

Finlayův implantát oněměl a Finlay zamyšleně naprázdno přežvykoval. Není to taková pomoc, jak doufal, ale je to víc, než čekal nebo měl právo čekat. Rodina se k Robertovi nezachovala nejlíp. Finlay se pousmál. Snad se bude Robert chovat k rodině lépe, když je teď Popplakhem. Přelétl pohledem kontrolní panel a rozhlédl se kolem, uspokojen, že dosud z přetížených motorů ždíme maximální rychlost, kterou z nich jen může dostat. Věděl, že je dlouho takhle týrat nemůže. Gravitační kluzáky nejsou stavěné na takové přetěžování. V duchu jen pokrčil rameny. Bud' to kluzák vydrží, nebo ne. Tohle není v jeho moci a on si nemůže dovolit se tím zatěžovat.

Musí přemýšlet.

Takže, kdyby se mu podařilo dostat Adriennu k Evangelině do věže Zlokhů, tak by mohl najít způsob, jak se z toho průšvihy dostat. Ohlédl se. Kluzáky Vltchinů se pořád ostražitě vznášely za nim. Byly na dostřel, ale v téhle rychlosti byly šance, že někdo někoho trefí, pranepatrné. A navíc je tu vysoká pravděpodobnost, že kdyby ho minuli, tak nakonec zavraždí nevinné lidi v nějaké blízké věži a nároky na odškodné od postižených rodin by byly enormní. Ale ani

tak nebudou Vltchinové otálet moc dlouho, budou mít strach, že ho ztratí. Rozhodně se nedá předpokládat, že ho najednou nechají na pokoji a on si bude moci v klidu odletět k věži Zlokhů. Finlay se nešťastně zašklebil. Musí je vyřídít co nejdřív, dokud to nečekají. A má-li zachránit Adriennu, musí to udělat rychle.

Už během rozhovoru s Robertem se rozhodl, co udělá. Bylo to riskantní a nebezpečné a hodně to záviselo na štěstí a na tom, jestli mu na to skočí, ale na nic lepšího nepřišel. Rychle, než si to rozmyslí, se sklonil nad kontrolním panelem, ostrým obloukem gravitační kluzák otočil a namířil ho jako beranidlo rovnou na ocelovoskleněné průčelí nejbližší věže. Pořádně se zapřel. Stěna se před ním tyčila jako obrovský lesklý vodopád.

Za osvětlenými okny viděl vyskakovat lidi a ukazovat si na něj.

Někteří se otáčeli a utíkali. Okno se blížilo a zvětšovalo. Finlay vytáhl pistoli a vypálil.

Energetický paprsek rozerval silnou ocelovoskleněnou konstrukci, ta se rozletěla a do úřadu vletěly vražedné úlomky. Lidé v krvi klesali a už se nezvedali. Finlay neměl čas se tím zabývat.

Byli nevinní, ale nebyla to rodina. Zamířil s kluzákem skrz velký, zubatý otvor ve věži a ze všech sil zatáhl za brzdy.

Kluzák se otřásl a zastavil se ve vzduchu uprostřed rozlehlé místnosti tak prudce, div to Finlaye nevyhodilo ven. Držel se zuby nehty. Zezadu mu do nohou narazilo Adriennino bezvládné, kutálející se tělo.

Na chvíli se opřel o panel, aby popadl dech. Ruce a nohy se mu trásly od toho otřesu a šoku a Finlay rychle v duchu odříkával uklidňující slova, která ho naučil předchozí Maskovaný gladiátor. V Aréně znamenala rozvaha vše.

Všude kolem něj nařikali a sténali lidé, ale po ochrance zatím nebylo vidu ani slechu. Obrátil kluzák, aby byl čelem k zející díře v okně. Kluzáky Vltchinů zpomalily a zastavily v bezpečné vzdálenosti od rozbitého okna a teď se vznášely před věží a obezřetně číhaly, co bude Finlay dělat. Nezdálo se, že by měly z něčeho strach.

Koneckonců, Finlay teď nemá kam jít. Sám se chytil do pastí.

Finlayovi se znovu usídlil na tváři onen umrlčí škleb. Sáhł do boty a vytáhl malou tabulku výbušniny. Od té doby, co se stal Maskovaným gladiátorem a získal tolik nepřátel, pořád počítal s tím, že jednoho dne může být odhalena jeho pravá totožnost a on se bude muset dostat z nějaké překerní situace. Proto s sebou neustále nosil tu výbušninu, jako poslední možnost.

Finlay byl vždycky přesvědčen, že člověk má být připraven na cokoli, v Aréně i mimo.

Zastrčil si výbušninu za opasek, aby ji mohl snadno vytáhnout, a zašklebil se na kluzáky Vltchinů, aby jim dodal odvahy jít za ním. Vždyť je to jen Finlay Popplakh, proslulý hejsek.

Co ten může vědět o taktice a pastech? Vltchinové se krátce poradili a pak jeden kluzák pomalu vyplul vpřed. Věděli, že to je léčka, ale nevěděli, jaká. Finlay se šklebil, až ho tváře bolely. Jen pojdte, bastardi. Ještě kousek... Kluzák, opatrně se vyhýbaje zubatým střepům, proplul rozbitým oknem dovnitř a plul dál do úřadu. Finlay stiskl ovladače a jeho kluzák poskočil vpřed. Vltchinové vypálili z disruptorů, ale Finlayův kluzák už byl u nich. Letouny se srazily a Vltchinové popadali. Finlay se pevně zapřel, zvedl pistoli a zastřelil pilota. Ruka se mu ani nezachvěla. Energetický paprsek rozerval Vltchinovi hrud a vyhodil hořící tělo přes palubu. Zbývající Vltchinové se chápali pistolí, ale Finlay už přeskočil na jejich kluzák a vrhl se mezi ně s mečem v ruce. Sekal a bodal, využíval své umění co nejrychleji a do vzduchu tryskala krev. Vltchinové nemohli pálit, aby se nepostříleli navzájem, a už neměli prostor ani čas tasit meče. Přesto zoufale bojovali, ale na tohle nebyli připraveni a on byl Maskovaný gladiátor. Neměli šanci.

Finlay s chladnou rozvahou sřal toho posledního, odkopl tělo stranou a zasunul meč do pochvy. Vltchinové na zbývajících kluzácích už se hnali vpřed a vztekle, pobouřené řvali.

Kolem Finlaye se mihly disruptorové paprsky. Vytáhl z opasku výbušninu, připlácí ji k palubě kluzáku, aby se přilepila, a aktivoval časový spínač na dvacet sekund. Pak Vltchinův kluzák obrátil a odeslal vstříc připlouvajícím letounům. Patnáct. Pečlivě si svůj okamžik načasoval a vyskočil. Deset. Tvrdě dopadl na podlahu a odkutálel se za masivní stůl. Pět. Kluzák narazil doprostřed roje Vltchinů a v záplavě plamenů vybuchl. Ostatním kluzákům explodoval pohon, vybuchly a úřad se nadlouho zaplnil deštěm ostrých kovových úlomků a kusy čehosi vlhkého a měkkého, co kdysi bývalo jejich posádkou. V místnosti krátce vzplanula ohnivá koule, ale v uzavřeném prostoru jí rychle došel vzduch a zhasla.

Finlay se choulil do klubíčka pod stolem a tiskl si ruce na uši.

Exploze byla ohlušující. Pak si uvědomil, že se rozhostilo ticho, pomalu ruce spustil, narovnal se, opatrně zvedl hlavu a rozhlédl se. V úřadě vypukl požár, tu a tam jako výstražné ohně hořely vysokým plamenem stoly. Všude leželi mrtví a zranění, někteří tiše hořeli. Finlayovi nestáli ani za pohled. Neznal je. Jemu teď záleželo jen na Adrienně. Nade dveřmi uviděl svítit rudé světlo a maně ho napadlo, proč nehouká alarm. Kolem něj bylo naprosté ticho a Finlayovi pomalu docházelo, že alarmy pravděpodobně houkají, ale on je neslyší. Z toho výbuchu dočasně ohluhl. Alespoň doufal, že jen dočasně. To by mu tak ještě chybělo.

Bolelo ho celé tělo. Zvedl se a klopýtal ke svému kluzáku, který se dosud vznášel tam, kde ho zanechal. Kolem Adrienny popadaly hořící úlomky, ale zdálo se, že jí neublížily. Finlay je rukou smetl a vylezl na palubu. Oheň se šířil, horko v úřadě nepřijemně sílilo a pálilo ho do holé kůže. Ten úřad měl investovat víc do hasicích zařízení. A Finlayovi ten nápad najednou přišel nesmyslně směšný a on se chvíli bezmocně dusil smíchy, než se zase vzpamatoval. Podíval se na Adriennu. Všude tam, kde paluba neshořela, byla její krev, ruce si tiskla na břicho ve snaze udržet vnitřnosti uvnitř a měla je vlhké a rudé. V obličejí byla znepokojivě bledá, ale pořád ještě dýchala, i když jen slabě. Finlay vyplul s kluzákem skrz rozbité okno ven a zamířil k věži Zlokhů.

Evangelina se právě chystala do postele, i když ještě nebylo moc pozdě. Otec sem chtěl nakrátko zajít, jak měl ve zvyku.

Sdílel jí to před pár minutami. Nikdy se neohlašoval moc dopředu, aby neměla čas si vymýšlet výmluvy, zato ji rád nechával na sebe chvíli čekat, aby mohla přemýšlet o tom, co přijde.

A tak seděla v dlouhé noční košili před zrcadlovým toaletním stolem, apaticky si rozčesávala vlasy a myslela na

sebevraždy. Ale věděla, že to neudělá. Když si člověk odmyslel otce, má tolik pro co žít a Finlaye by to tolik bolelo. Ten splín přejde, tak jako už tolikrát předtím, ale v tuto chvíli byla představa, že se vším skoncuje a už se nebude muset ničím trápit, tak uklidňující. Nemusela by se strachovat, že někdo odhalí, že je klon či člen podzemí, nebo že uvidí Finlaye umírat v Aréně, nebo že bude muset znovu strpět další otcovou malou návštěvu a to by bylo tak krásné, tak krásné...

Povzdechla si, odložila kartáč a chvíli se na něj dívala, jako by to bylo cosi neznámého, cizího. Jak si jen může rozčesávat vlasy, dělat tak všední, běžnou věc, když její život je jako zlý sen? Až na Finlaye, samozřejmě. Jeho láska je to jediné, co jí ještě drží při životě, když teď dokonce i její zápal a nadšení pro podzemí občas pohasíná. On jí dává sílu vydržet i navzdory otcí a jeho vlhkým, lepkavým roztouženým rukám.

Nechodil za ní každý večer. Někdy uplynul celý týden, aniž ji pocítil svou přítomností. Gregor Zlokh, usměvavý, zpocený, ležící v posteli vedle ní, jak vede samolibé řeči a oslovuje ji matčíným jménem. Finlayovi o tom nikdy neřekla, ani slůvkem se mu nezmínila. Nesmí se to dozvědět. Ten by v nejlepším případě vyzval Gregora na souboj a zabil by ho a pak by praskla jak Finlayova tajná totožnost, tak skutečnost, že ona je klon.

V horším případě by se na ni už nikdy nepodíval, jakmile by zjistil, kdo s ní sdílí lože.

Bylo i ve výsostném zájmu Gregora Zlokha uchovat všechno v tajnosti. Protože za klonování mrtvé dcery by dostal pokutu a důtku a na incest hleděla elita nelibě. Na rozdíl od sňatků mezi blízkými příbuznými neznamenal genetické inženýrství biologickou hrozbu, ale stejně bylo tabu, i kdyby jen proto, že aristokracie si stanovovala určitá pravidla, která dokonce ani ona nemohla beztrestně porušit. Zato incest, to je jen takový obyčejný zločin. Kdyby společnost odhalila Gregora a ji, nikdo by ho nepotrestal, ale nikdo by s ním ani nemluvil. Přerušili by s ním veškeré styky, v rámci rodiny i mimo ni, a to je pro aristokrata horší než smrt.

Jistě, kdyby zjistili, že zavraždil svou ženu a dceru... Evangelina si unaveně povzdechla. Tolik tajemství v jedné rodině. Její komunikační implantát se najednou zapnul a ona se v sedě před zrcadlem prudce narovnála. Odpojila přece všechny veřejné kanály a kromě jejího otce znal její soukromý kód jen jeden člověk.

„Evangelino, tady je Finlay. Jsem v maléru. Mohu za tebou přijít?“

„Jistě.“ Nikdy by jí ani na mysl nepřišlo říci mu ne. „Kde jsi?“

„Tady, za tvým oknem. Otevři, ano? Tady venku je zima.“

Vyskočila a rozběhla se k oknu. Na její rychlý pokyn se závěsy odhrnuly a odhalily Finlaye, celého od krve, jak stojí na gravitačním kluzáku, který se vznášel za ocelovoskleněným oknem. I když ji překvapil a byla šokovaná tím, jak vypadá, tak první, co ji napadlo, bylo, jak se jen dostal přes věžní bezpečnostní zařízení a ochranku. Pouhá jeho přítomnost přece měla spustit řadu alarmů. I když Finlaye miluje, pořád je Zlokhová.

Vyhнала ty myšlenky z hlavy a stiskla nouzové tlačítko v okenním rámu. Velká tabule ocelového skla se rozevřela a Finlay vplul s kluzákem rovnou do jejího pokoje. Kluzák zabral zatraceně moc místa, jak se tam vznášel ani ne palec nad zemí, a Evangelina se kolem něj sotva protáhla, když šla okno zase zavřít.

„O ochranku se nestarej,“ sdělil jí Finlay a vylezl z kluzáku. „Mám takový malý vynález, který se umí o podobné věci postarat. Patří k vybavě, která mi pomáhá udržet v tajnosti mou totožnost. Ochranka se vůbec nedozví, že jsem tu byl.“

Evangelina netrpělivě přešlápla, tučet otázek se jí dralo na rty, ale vzápětí odumřely, když uviděla, že z kluzáku na měkký koberec kape krev. Nejprve ji napadlo, že je velmi vážně zraněn, ale pak její zrak padl na schoulenou postavu ležící na palubě a srdce se v ní málem zastavilo, když ji poznala. Adrienna Popplakhová. Tu ženu nenáviděla víc, než kohokoli jiného, vyjma snad otce. A Finlay si ji přivede sem.

Finlay zvedl svou ženu. Až pod tou tíhou zasténal, což víc než cokoli jiného prozradilo, jak je unavený a vyčerpaný. Přenesl ji na Evangelininu postel. Opatrně ji položil a posadil se vedle ní. A pak ho najednou síly opustily, brada mu klesla na prsa a ramena se nahrbila. Evangelina maně přemítala, jak, k čertu, dostane všechnu tu krev z koberců a povlečení, aniž by najala tučet nových služebných, ale jinak se teď soustředila především na to důležité. Finlay od ní potřebuje pomoc. Rychle došla k baru, nalila velkou sklenici brandy a přinesla mu ji.

Musela mu sklenici vtisknout do ruky a přesvědčit ho, aby se napil, ale brandy mu rychle vrátilo barvu do tváří a oči se mu vyjasnily. Evangelina si klekla vedle něj. Kolena se jí zabořila do koberce nacucaného krví, až to zamlaskalo.

„Co se stalo, Finlayi? Tys ji zabil?“

„Ne! Ne, to Vltchinové. Umírá, Evie. Musím ji zachránit. Máš ještě ten regenerátor?“

„Jistěže mám, ale...“

„Já vím. Ale nenechám ji zemřít. Prosím, Evie.“

„Dobrá. Jak chceš.“

Zvedla se, přešla k toaletnímu stolku a odtáhla ho stranou.

Stiskla skrytý ovladač, pozorně vyfukala správný kód, část stěny se odsunula a vyjel regenerátor. Gregor nebyl jediný Zlokh, který měl svá tajemství. Odklopila víko a maně ji napadlo, že ten dlouhý, úzký vynález připomíná rakev víc než kdy jindy. Odtlačila ho k posteli. Finlay něžně zvedl Adriennu, lhostejný ke krvi, která mu zalila hrud', a uložil ji do regenerátoru.

Zavřel se nad ní jako hrob a bylo to. Teď byl její osud v rukou stroje a on mohl jen čekat a dívat se. Finlay se posadil vedle na židli. Vypadal jako loutka, které někdo přeřezal provázky. Evangelina zůstala stát před ním, záda strnule vzpřímená, rty stroze semknuté. Ani nemusela nic říkat.

Finlay se zhluboka nadechl. „Adrienna a já jsme jedini z elity Popplakhů, kdo přežili. Všichni ostatní jsou mrtví.

Vltchinové nás pobili. Vyhlásili úplnou vendetu, počítali si na nás a přepadli nás v naší vlastní věži. Jdou po mně, ale setřásl jsem je. Neměl jsem sem chodit, jenže jsem nevěděl, kam jinam bych šel.“

„Jistěže jsi měl přijít sem,“ přerušila ho Evangelina. „Tady u mě ti nikdo neublíží. Jsem tak ráda, že jsi unikl. Ach, Finlayi, celou rodinu?“

„Ano. Zůstaly jen menší větve a vzdálení příbuzní a Vltchinové jsou teď na ulicích a pořádají štvanci. Klan Popplakhů skončil.“

„A co Adrienna, co se stalo jí? Proč jsi ji sem přinesl?“

„Kid Smrták ji probodl, když se snažila zachránit mého bratra. Jednou ho za to zabiju. Její jedinou naději byl ten regenerátor, který jsem nechal u tebe.“

„Ale proč jsi ji sem vůbec nosil?“ opakovala hluše Evangelina. „Proč jsi ji nenechal zemřít? Vždycky stála mezi námi a tys říkal, žeš ji nikdy nemiloval. Toto je naše šance, Finlayi. Stačí vypnout ten stroj a počkat. Nedívej se na mě tak. Ty nevíš, jak je pro mě těžké být sama, bez tebe. Ty to nevíš.“

„Já ji nemohu nechat jen tak umřít,“ namítl Finlay. „Nezaslouží si to. Bojovala tak statečně. A pokud jde o tebe a o mne, tak teď, když byl klan Popplakhů zničen, jsem štvancem. Už nikdy nebudeme moci být veřejně spolu, jak jsme doufali, protože já už nepatřím do společnosti. Jakmile se ukáží na veřejnosti, jsem mrtvý. Teď bude Popplakhem Robert a ten se může jen pokusit zachránit z trosk rodiny, co se dá. Mně pomoci nemůže. To se neodvážím. Možná bude schopen zachránit Adriennu, jestli ovšem Adrienna zůstane naživu. Teď mířím sem i s pomocí. A mou jedinou nadějí je odejít jako vyhnanec do podzemí. Vždycky jsi říkala, že chceš být se mnou za všech okolností. Pořád si to myslíš? Jsi ochotná všechno odvrhnout, vzdát se majetku a postavení a žít mimo zákon jako já? Půjdeš se mnou do podzemí?“

Posadila se vedle něj a pevně ho objala. „Jistěže půjdu s tebou Finlayi. To je to jediné, co jsem kdy chtěla.“

Chvilí tak seděli mlčky a objímali se a pak na sebe regenerátor upozornil sérií výstražných zvuků. Finlay s Evangelinou neochotně vstali a šli se podívat na monitor. Finlay rozvážně přikyvoval. Evangelina zachovávala stroze neutrální výraz.

„Je ve špatném stavu, ale stroj ji stabilizoval,“ řekl Finlay. „Bude ještě nějaký čas trvat, než regenerátor svou práci dodělá, a my nemůžeme čekat tak dlouho.“

„Říkal jsi, že sem jde Robert?“

„S několika přáteli z armády. Dohlédnou na ni a ochrání ji.“

„Věžní ochranka ho dovnitř nepustí. Otec je poslední dobou, od toho... incidentu na svatbě, ještě paranoidnější než normálně. Strážníci mají rozkaz střilet na každého, kdo se ke mně pokusí dostat a nebude to Zlokh. Říkal jsi, že máš nějaký vynález.“

„Je to implantát. Nic, co by se dalo předat Robertovi. Někdo s ním musí zůstat, Evie. Já ji nemohu jen tak opustit. To si nezaslouží.“

„Dobrá! Počkej chvíli.“ Evangelina si zadumaně založila ruce na hrudi a přecházela sem a tam. „Ono se toho děje víc, než víš, Finlayi. Jsou věci, které jsem ti nikdy neřekla. O sobě.“

Finlay se usmál. „O tobě vím všechno, co potřebuji vědět.“

„Mlč, Finlayi. Nerozumíš mi. Tohle jsem musela tajit i před tebou. Já jsem klon a jsem členem podzemí.“ Uviděla jeho nechápavý výraz, ale nenechala se tím odradit. „Právě Evangelina nešťastnou náhodou zemřela. Otec nesnesl představu, že by žil bez ní, a tak ji naklonoval. Potají. Nedívej se na mě tak, Finlayi. Prosím. Pořád jsem ten samý člověk, jako jsem byla vždycky.“

„Opravdu?“ opáčil Finlay. „Já už sám nevím. Já už nic nevím. Jak je to dlouho, co se to stalo? Je ta žena, kterou jsem původně miloval, mrtvá? Miluji od té doby kopii?“

„Ne! To se stalo dávno předtím, než jsme se do sebe zamilovali. Vždycky jsme byli jen ty a já.“

„Jak si tím můžu být jistý?“

„Nemůžeš. Musíš mi věřit.“

„Jak ti mohu po tom všem věřit? Já jsem ti o sobě řekl všechno, dokonce i to o Maskovaném gladiátorovi. A tys mi to tajila.“

„Musela jsem! Věděla jsem, jak bys reagoval.“

„Co jiného přede mnou ještě tajíš?“

„Nic! Už nic, Finlayi. Vůbec nic.“

Dlouho stáli proti sobě a jen se na sebe upřeně dívali. Když Evangelina zase promluvila, snažila se o co možná klidný a rozvážný tón.

„Tady zůstat nemůžeme. Odvedu tě do podzemí. Přijmou tě, když se za tebe zaručím. Tam tě Vltchinové pronásledovat nebudou. Tam budeš v bezpečí. Valentin Vltchin je také členem podzemí.“

„Takže tam po mně může jít taky. Lezu do pastí!“

„Ne. To by podzemí nedovolilo. V záležitostech vnitřních konfliktů máme velmi přísná pravidla. Musíme, jinak bychom nikdy ničeho nedosáhli. Když přijdeš do podzemí, necháváš svůj druhý život venku. Můžeme začít znovu, Finlayi. Od začátku.“

„Dobrá,“ pravil Finlay. „Dobrá. Teď si to všechno nedokážu pořádně rozmyslet. Pohovoříme si o tom později, pokud nějaké později bude. Co uděláme s Robertem? Bude tu brzy a bude mít s sebou malou ozbrojenou armádu svých přátel, aby se postaral o Adriennu. Strážce tvého otce se ho pokusí zastavit a já pochybuji, že Robert bude v náladě nechat se jen tak odbýt. Bude bojovat, a vraždění bylo dost už tak. Jak ho dostaneme sem dovnitř? Nedají se otcovy rozkazy nějak zrušit? Neposlechli by jeho lidi tebe?“

„Ne. Papá mi v důležitých záležitostech nevěří.“

„Pak si s ním budeš muset promluvit. Zavolej ho a požádej ho o pomoc.“

Evangelina se na něj vážně podívala. „Ty nevíš, co žádáš, Finlayi.“

„Žádám o pomoc ženu, která tvrdila, že mě miluje. Já vím, že spolu vy dva nevyházíte dobře, ale... Podívej, to není kvůli Adrienně. To je kvůli mně.“

Schoulila se do sebe, jako by měla strach, že se rozletí na kusy, ale pak se vzchopila. Jako už tolikrát dřív i teď musí být

silná. Vrátila se k toaletnímu stolku, posadila se a mechanicky si upravila noční košili, aby vypadala přitažlivě. Pro papá musí vypadat co nejlépe. Zapojila komunikační jednotku a zavolala otcovo soukromé číslo. Zrcadlo toaletního stolku se zatetelilo, pak se vyjasnilo a ukázala se obrazovka. Evangelina zaostřila tak, aby byla vidět jen její hlava a ramena. Obrazovka zablikala a vzápětí se ukázal její otec, jak se spokojeně rozvaluje a odpočívá. Měl na sobě dlouhou splývavou noční košili, která nijak nezakrývala jeho tloušťku. Malíčko se zamračil, když viděl, kdo ho volá. Hluboko zapadlé oči skoro mizely pod tučnými faldy.

„Evangelino, drahá, říkal jsem ti, že přijdu brzy. Nejsme nějak netrpěliví?“

Hlas měl stejně mohutný a odporný jako postavu, ale Evangelina si zachovala klidný, milý výraz. „Potřebuji tvou pomoc, papá. V mém pokoji se objevila Adrienna Popplakhová a prosí o pomoc. Je jediná, kdo přežil útok Vltchinů na její rodinu. Je zraněná a naprosto zoufalá. Dovolila jsem jí přivolat jednoho jejího bezvýznamného příbuzného, aby jí pomohl, a on teď s několika přáteli míří sem, aby se o ni postaral. Potřebuji, abys řekl věžní ochrance, ať ho pustí dovnitř.“

Zlokh povytáhl obočí. „To jsem nevěděl, že ty a Adrienna Popplakhová jste přítelkyně.“

„Nijak blízké. Je to přece jen Popplakhová. Ale myslím, že neměla kam jít. Kromě toho jsem nikdy neměla ráda Vltchiny. Vždycky se k tobě chovali tak hrubě.“

„No to tedy ano, to ano. Ale já nevím, drahoušku. Žádáš hodně. Ze zasahování do cizí vendety nic dobrého nevzejde a zdá se, že Vltchinové vítězí. Když budou Popplakhové zničeni, budou mít Vltchinové velmi silnou pozici a jen hlupák si dělá nepřátele, když nemusí.“

„Žádám tě o to jako o zvláštní laskavost, papá.“

„Opravdu, drahá?“ Zlokh se naklonil blíž. „A jak se projeví tvůj vděk?“

„Obléknu si dnes šaty, které se ti obzvláště líbí, a můžeme spolu dělat všechno, co máš tak rád. Budu tvou milovanou, poslušnou dcerušku.“

Gregor Zlokh se usmál. „To samozřejmě budeš, má drahá. Tak tedy dobrá, dám rozkaz, aby to Popplakhovic štěně pustili dovnitř. Ale za to na mě budeš muset být moc milá, Evangelino.“

„Ano, papá, já vím.“

Přerušila spojení, otec zmizel a v zrcadle ho vystřídal její obličej. Evangelina drahounou chvíli hleděla na tu klidnou, rozhodnou tvář. Nepoznávala se. To nebyla ona, to nebylo její skutečné já. Jenže stejně musí dělat tolik věcí, které jí nejsou vlastní.

Odvrátila se od zrcadla a věcně se podívala na Finlaye. Seděl na pelesti, zíral na ruce zaťaté v pěst, ponořen v myšlenkách.

Byl celý od krve, částečně vlastní, ale přitom se vůbec nezmínil, že by byl sám raněn. Nikdy se nedozví, co ji bude ta laskavost stát, co musela slíbit. Nesmí se to dozvědět. Kdyby to věděl, nasadil by vlastní život, aby otce zabil, a to nemůže dopustit. Tolik ho potřebuje. Jen uvažovala, jestli k němu bude ještě někdy cítit to samé jako dřív.

„Na co myslíš?“ zeptala se tiše.

„Na svou rodinu,“ odpověděl. Ani nevzhledl. „Všichni jsou mrtví. Chybí mi. Otec je mrtvý a já jsem ani neměl šanci říci mu o sobě pravdu. Nikdy se nedozví, že jsem ve skutečnosti válečník jako on. A William s Geraldem jsou mrtví. Byli se mnou celý život, starali se o mě, byli tu, když jsem je potřeboval. A teď jsou všichni pryč a zůstal jsem jen já. Už ani nejsem Popplakh. Nevím, co jsem.“

„Jsi muž, kterého miluji,“ odpověděla Evangelina. „Muž, který miluje mě. Já jsem teď tvůj život. Nebo ti to nestačí?“ Vzhledl a podíval se na ni. „Vždycky jsem si říkal, že jsi to jediné, co doopravdy chci. Vypadá to, že jsem nakonec musel o všechno přijít, abych zjistil, že je to pravda. Miluji tě, Evie, o tom není pochyb. Ale miloval jsem i svou rodinu a část mne zemřela s nimi. Kormidlo mého života je pryč a já nevím, co mám dělat.“

Evangelina vstala. „Budeme žít dál. V podzemí najdeš nový smysl života. Já jsem ho našla. A teď se dejme do pohybu. Myslím, že bude nejlepší, když budeme oba pryč dřív, než dorazí tvůj bratranec se svou soukromou armádou.“

Finlay srahl čelo. „Ty myslíš, abychom Adriennu prostě nechali v tom stroji? Nebude se tvůj otec divit, co tady dělá?“

„Vymyslím si pro něj něco přijatelného. A teď pojďme, Finlayi. Tady už jsme udělali všechno, co se dalo.“

Finlay přikývl a zvedl se z postele. „Máš pravdu. Jen to pořád odkládám. Veď mne, Evangelino, půjdu za tebou.“

Evangelina se usmála. „Tohle slyším od muže ráda.“ Prošla kolem toaletního stolku. Světlo se samo rozsvítilo a odhalilo tajný výtah. „Toto bylo původně zamýšleno jako nouzový požární východ. Pár přátel kyberátů vymazalo z hlavních souborů záznamy o jeho existenci a teď o něm vím jen já. Odveze nás dolů do základů věže. Tam nikdy nikdo nechodí. Proto taky nikdo nenašel tajnou chodbu, která vede do městského systému kanalizace. Ty nejsi jediný, kdo má tajemství, Finlayi. Je to bezpečná cesta do podzemí. Použila jsem ji už mnohokrát. Pojď se mnou. Pokud ovšem nechceš raději zůstat se svou ženou.“

Finlay šel k Evangelině. Už už vztáhl ruce, aby ji objal, ale zarazil se, když postřehl chlad, který čísel z odhodlané tváře a postoje, a ruce spustil. „Promiň. Já vím, co to pro tebe znamená, co to znamená pro nás. Ale já jsem ji prostě nemohl opustit a nechat zemřít. Je to otázka rodinné cti, i když ta rodina v podstatě už neexistuje. Nikdy jsem ji nemiloval, ale obdivoval jsem ji. Nikdy se nebála být silná, říct, co si myslí, a případně nést následky. Vždycky byla svým způsobem čestná.“

„A ty stavíš čest své rodiny nad nás a naši společnou budoucnost?“

„A co čest tvá a tvé rodiny? Mohli jsme prostě odejít a nechat Roberta a jeho lidi, ať se proboují do věže, ale tys to nedopustila. Raději jsi to vyjednala s otcem, kterého nenávidíš, než abys nechala vtrhnout ozbrojené lidi z cizího klanu do domova své rodiny. To by byla chyba a tys to věděla. Prosím, lásko, nehádejme se už. Pojďme. Tady nás už nic nedrží.“

Neodvažovala se promluvit, jen stroze přikývla a odvedla ho do výtahu. Dveře se za nimi tiše zavřely a Evangelina přestí praštila do spínače. Výtah začal klesat a Evangelina se konečně trochu uklidnila. Teď už bylo rozhodnuto. „Cestou půjdeme přes jedno místo, kde se můžeme převléknout,“ poznamenala s pohledem upřeným přímo před sebe na zavřené dveře. „Ani jeden nejsme v stavu, kdy bychom se mohli s někým sejít. Nejsi nějak vážně zraněný? Je tam materiál pro první pomoc, ale nic víc.“

„Jsem v pořádku,“ odpověděl Finlay. „Hojí se mi to rychle.“

Evangelina se na něj podívala. „Další implantát?“

Rozpačitě přešlápl. „Něco takového. Když máš být v Aréně, potřebuješ kdejakou vymoženost. Regenerátor dokáže zázraky, jenže se musíš dožít toho, aby ses k němu dostala.“

„Toaletní stolek se sám zasune zpátky na místo. Nikdo nebude vědět, kam jsme odešli. Papá bude překvapen, až zjistí, že na něj nečekám, ale do té doby by se tvůj bratranec měl k Adrienně dostat.“

„Jak moc bude asi zuřit?“ otázal se Finlay.

„Moc. Dokáže tvůj bratranec zvládnout menší výbuch?“

„Ach ano. Robert je mnohem otužilejší, než býval, chudák. Co řekne tvůj otec, až se vrátíš?“

„Já nevím, jestli se budu vracet. Ty mě budeš ve své novém životě v podzemí potřebovat. A drahý papá může jít k čertu. Nebýt tebe, zmizela bych do podzemí už dávno. A nebýt toho, že jsem pro podzemí tak užitečný kontakt. Myslím, že tuto část svého života už mám za sebou. Ať se od nynějška stane cokoli, budeme spolu. A to je to jediné, na čem doopravdy záleží.“

Dosud se neohlédla, ale její ruka byla přesně na tom místě, že mu stačilo se jen natáhnout a uchopit ji. Výtah klesal do hlubin a oni v družném rozpoložení klesali s ním. Konečně se dveře otevřely. Byli v podsklepi, tmavé, vlhké, betonové místnosti plné odpadků. Evangelina odvedla Finlaye k dalším tajným dveřím a těmi vstoupili do úzkých chodů pod městem, do labyrintu městské kanalizace, domény podzemí. Evangelina obvykle na svých cestách dolů cítila nával svobody a potěšení, že opouští rodinu a závazky, které pro ni z rodiny vyplývají, ale tentokrát ne. Přes všechna odvážná slova věděla, že se bude muset ještě nejméně jednou vrátit do věže Zlokhů, aby dodržela slib, který otci dala. Kdyby to neudělala, kdyby prostě navždy zmizela v podzemí, jak chtěla, strašlivě by se pomstil na Adrienně a Robertovi a všech zbývajících členech rodiny Popplakhů. Ona už poznala jeho vztek. Zlokhovi nikdo nikdy nezkráží cestu beztrápně. A tohle nebyla tak tvrdá cena. Tu zaplatila už mnohokrát. Poprvé si myslela, že se zabije, ale neudělala to. Tak silná nebyla. Finlay se to nesmí dozvědět. Pro své vlastní dobro. A možná jednoho dne bude schopná začít s ním nanovo, v podzemí, z otcova dosahu. Stísněně se usmála. Teď má tolik pro co žít. Finlay, podzemí a snad jednoho dne šance se pomstít...

Finlay se se zájmem rozhlížel po místě setkání. Byla plná sešlého, zastaralého zařízení a podle všeho to byla opuštěná služebna. Z vysokého stropu visely zpřetrhané kabely, stěny lemovaly rozbité obrazovky šumící statickou elektřinou. Evangelina mu řekla, že se tu sejde s esperskými vůdci, kteří si ho prověří, ale zatím se neukázali. Neukázal se tu nikdo a Finlay se jim nakonec ani nedivil. Bylo to tu neuvěřitelně zaneřáděné a špinavé. Měl silné podezření, že stačí sem vstoupit a už mu hrozí, že něco chytne. Pokud je tohle pro podzemí typické, musí si dobře rozmyslet, jestli tu zůstane. Koneckonců, všechno má své meze.

A pak se zničehonic před ním zjevíli esperští vůdci a jeho sebevědomí se rázem rozplynulo. Vytřeštil oči a zíral na ně s otevřenými ústy. Vzápětí si to uvědomil a vzchopil se. Měl silný pocit, že je důležité udělat dobrý dojem na první pohled, a připomněl si heslo aristokracie: Důstojnost za všech okolností. Doufal, že si nikdo jeho společenského prohrěšku nevšiml.

„Bez obav,“ ozvala se vedle něj tiše Evangelina. „Takhle zírá každý, když se s vůdci setká poprvé.“

Finlay se tomu nedivil. Z výšky se řítit dolů vodopád, voda zurčela a stříkala. Jakýsi abstraktní vzorec se sám donekonečna proměňoval. Obří kanec s kly od krve na něj upíral maličké karmínové oči. A desetistopá žena zahalená v tetelivém světle na něj shlížela s chladným nezájmem. Evangelina ho varovala, že vůdci z bezpečnostních důvodů skrývají svou pravou totožnost za iluze, ale že je uvidí takto, to vskutku nečekal. Těžce polkl a hrdě zvedl hlavu.

„Máš opravdu zajímavé přátele, Evie,“ pravil rozverně. „Normálně bych musel požádat Valentina, aby mi poskytl něco ze svých soukromých zásob, kdybych chtěl vidět něco takového.“

„Zmlkni, Finlay,“ napomenula ho Evangelina tiše, leč důrazně. „Tady jsi jen trpěn. Podzemí nemá pochopení pro rodiny. Viděli už tolik dobrých mužů a žen zabitých mocnými za odvahu bojovat za svou svobodu. Jediný důvod, proč tě okamžitě nezastřelili, je ten, že jsi se mnou. A ani ze mě nejsou vždycky nadšení. Teď buď potichu, já se pokusím se za nás přimluvit.“

„Já jsem teď štvanec,“ namítl Finlay. „To znamená, že mne musí přijmout, ne?“

„Ne,“ pravil kanec. „Neznamená.“ Měl hluboký, tvrdý hlas, který Finlayovi duněl až v kostech. „Pořád existují šepové a zrádci, kteří se nás snaží zničit zevnitř.“

„A co se s nimi stane?“

„Sežeru je,“ odtušil kanec.

Finlay se rozhodl nechat veškerý rozhovor na Evangelině.

Zatímco s vůdci hovořila, nasadil uctivý výraz a dával si pozor, aby rukou nezavádil o pistoli nebo meč. Zadíval se na druhou stranu místnosti, kde stálo pár relativně normálně vypadajících lidí, přešel k nim a zdvořile se uklonil.

„Jsem Finlay Popplakh, či býval jsem. Myslím, že už nemám právo toto jméno více užívat. Patříte také k podzemí?“

„Mé jméno je Kápě,“ odvětil vysoký muž bez tváře. „Já jsem poradce.“

Měl na sobě dlouhý plášť s kápi spuštěnou hluboko přes obličej. Pod kápi byla jen tma. Pravděpodobně další esper, pomyslel si Finlay. Zaměřil svou pozornost na tři ženy stejné tváře a obdařil je svým nejšarmantějším úsměvem.

„Na nás úsměvy neplýtvěj, hřebečku,“ pravila ta vlevo. „Jsme vdané.“

„Opravdu?“ opáčil Finlay. „Za koho?“

„Jedna za druhou,“ odpověděla žena uprostřed. „Jsme Stevie Blankyty. Říkej nám Jedna, Dvě a Tři, ale neplet' si nás. Velmi snadno se rozzlííme, když se něco takového stane. Jsme opravdu každá jiná.“

„Přesně tak,“ pravila žena napravo, Stevie Tři. „A nemáme rády aristy.“

„To v těchto dnech málokdo,“ odtušil Finlay. „Možná bych vás mohl přesvědčit, že nejsme všichni tak špatní.“

„To pochybuji,“ odvětila Stevie Jedna. „A jestli mi řekneš, že někteří z tvých nejlepších přátel jsou klony, tak budu asi zvracet.“

Finlay usoudil, že je to pokyn, aby vypadl, takže se vrátil k Evangelině, která právě shrnovala celou situaci. Klony. Jako Evangelina. Pořád v sobě neměl jasno. Doufal, že bude mít chvilku o tom popřemýšlet, ale události měly příliš rychlý spád.

Když ráno vstával jako nejstarší syn a následník vážené rodiny, ve snu by ho nenapadlo, že skončí tady dole, bezmocně stojící stranou, zatímco se nějaký klon snaží přesvědčit espery, aby ho nechali naživu.

Dřív o klonech a esperech nikdy moc nepřemýšlel. Ti prostě existovali jako užitková věc, stejně jako další rodinný majetek. A teď je tady a jednu z nich miluje. Všechno ostatní se změnilo, ale toto ne. Ztratil rodinu a postavení ve společnosti, císařovna, které přísahal sloužit po celý život, teď byla jeho nesmiřitelným nepřítelem, ale svou Evangelinu neztratil.

A nakonec je ona pravděpodobně to jediné, na čem mu záleží.

Dosud v jeho zájmu výmluvně přesvědčovala esperské vůdce a v místnosti nebyl nikdo jiný, s kým by se dalo promluvit, takže se neochotně přesunul zpátky ke Kápěti a Stevie Blankytám. Ať tak či tak, oni či lidé jim podobní budou v budoucnu jeho druhy, takže udělá jen dobře, když se s nimi naučí vycházet po dobrém.

Teď je štvancem. Jako Owen Morituri. Finlay zalitoval, že neprojevil Owenovi víc účasti, když se to stalo. Teď tomu rozuměl lépe. Ale než by moc rozjímal nad Owenovým osudem či vlastní možnou budoucností na útěku, raději namátkou kývl na muže bez tváře. Svého času vedl Finlay u dvora zdvořilou konverzaci se ztěšťenci, výstředníky a podivíny všeho druhu. Měl by zvládnout pár nevrkých klonů a nějakého espera. A jestli se to s těmi vůdci zvrtně, vždycky může popadnout Evangelinu a probojovat a prostřílet si cestu ven. Je přece Maskovaný gladiátor a svého času čelil už horší převaze, než je toto. No, ve skutečnosti si to nemyslel, ale pevně se rozhodl, že o tom nebude přemýšlet.

„Velmi se omlouvám, že jsme sem za vámi takto vtrhli,“ zahájil nezávazný rozhovor s Kápětem, „ale život nahoře se stal poněkud náročným. Všude se střílí a na člověka se lepí úkladní vrahové. Však víš, jak to je.“

„Ano,“ odvětil Kápě. „To víme všichni. To je důvod, proč jsme tady. Ale pronásledování nahoře ti nedává automaticky právo být přijat světem dole.“

„Přesně tak,“ pravila Stevie Tři. Finlay obdivoval její oděv z řetězů a kůže a maně ho napadlo, jak by v tom asi vypadala Evangelina. Uvědomil si, že ten klon ještě mluví, a zadíval se jí do tváře. Stevie Tři se výhružně usmála, jako by věděla, na co myslí. „Nakolik máme pro tebe porozumění, pořád jsi jen další prokletý aristo, který si spálil prsty a s pláčem přichází do podzemí žádat o pomoc.“

„Ne že bychom byli naprosto nevstřícní,“ ozvala se Stevie Dvě. „Jakýkoli nepřítel Železné čubky nemůže být úplně špatný. Ale už neriskujeme. Příliš často jsme se spálili.“

„Přesně tak,“ pravila Stevie Tři.

„My tady dole o žádné balvany a břemena nestojíme, aristo,“ řekla Stevie Jedna. „Bez ohledu na to, kdo je tvým nepřítelem. Co můžeš udělat ty pro nás?“

Finlay zbrunátněl vzteky a ruce mu mechanicky sjely ke zbraním, ale včas se vzpamatoval. To byla dobrá otázka. Oni ho znají – pokud ho vůbec znají – jen jako pověstného floutka a povaleče. A ty potrané a zakrvácené šaty, které má zrovna na sobě, mu dvakrát nepomůžou. Jenže už to bylo dlouho, co se musel před někým ospravedlnovat, takže se teď potřeboval na chvíli zastavit a popřemýšlet, než odpověděl. Znalosti několika jazyků a vědomosti, kterou vidličku použít jako první, mu tady moc nepomohou.

„Jsem bojovník,“ odpověděl nakonec. „Bojuji jakýmkoli zbraněmi a proti jakékoli převaze. A jsem ten nejlepší, jakého kdy uvidíte.“

Tři Stevie chvíli čekaly a pak se pousmály, když jim došlo, že už řekl všechno, co chtěl. Kápě se tiše uchechtl. Nebyl to nijak příjemný zvuk. „Možná dostaneš šanci to dokázat, Popplakhu. A to dřív, než si myslíš.“

„Co se ti to stalo s obličejem?“ zeptal se Finlay. „Pořezal ses při holení?“

Kápě se bez odpovědi odvrátil, ale všechny tři Stevie se zasmály. Kápě šel za Evangelinou, zastavil se u ní a bez omluvy jí skočil do řeči. „Ten Popplakh je komplikace. Valentin Vltchin je jeho nepřítel. To poslední, co by nám tu chybělo, je vendeta ve vlastních řadách. Zejména teď, když se toho děje tolik. Pošlete ho pryč.“

„Přišel za námi v nouzi,“ odpověděl vodopád. „Stejně jako kdysi ty. A alespoň nám ukázal svou tvář a řekl své jméno. Neměli bychom mu projevit stejnou shovívavost jako kdysi tobě? Celý svět nahoře je teď jeho nepřítelem, stejně jako naším. Zabijí ho, stejně jako by zabili nás. Přijímáme ho. Prozatímne. Osvědčí se, Popplakhu, a budeš vítán. Zklamej nás nebo zrad' a my tě zabijeme.“

„Vyzkoušejte mne,“ řekl Finlay. „Můj meč je váš.“

Obří kanec stroze přikývl, mohutně zachrochtal, obrátil obrovskou hlavu a podíval se na Kápěte. „Říkal jsi, že s námi potřebuješ probrat něco veledůležitého. Jsme tu. Mluv.“

„Před ním?“ opáčil Kápě a přezíravě ukázal na Finlaye. „Protestuji.“

„Je teď jedním z nás. Přijmi ho a my přijmeme tebe. Mluv.“

„Nu dobrá. Už dlouhou dobu probíráme různé možnosti, jak osvobodit své bratry espery a klony, uvězněné a odsouzené k smrti za vzpoudu. Většina je zavřená v Silu devět, rovněž známém jako Červovo peklo. Vězení s maximální

ostrahou, kde jsou esp-rušičky po tuctech a malá armáda strážných. Odedávna považované za nedobytné. Nikdo z našich lidí odtamtud zatím nevyšel živý.

Nesčetněkrát jsme už plánovali, že ho dobudeme, ale vždycky jsme to museli odvolat. Předpokládané ztráty byly příliš vysoké. Ale pronikly ke mně informace, které to všechno mění.

Dnes večer má dojít k úplné výměně stráží, přesně ve dvacet jedna nula nula, neboť se bude instalovat nový bezpečnostní systém. Nakrátko tam nastane naprostý chaos, všude budou nové tváře, bude se vytrhávat a odnášet staré zařízení a zapojovat nové. Pro nás mimořádně příhodný okamžik zahájit útok a osvobodit naše bratry hniající v Červově pekle. Ale máme-li této příležitosti využít, musíme jít hned. Vedení věznic ví, že bude na chvíli bezbranné, takže se to do poslední chvíle tajilo prakticky přede všemi. Já jsem o to zakopl čistě náhodou. Spojil jsem se se všemi našimi lidmi, s kterými jsem mohl, a řekl jsem jim, ať se připraví k akci, ale sám nemohu bez vašeho souhlasu tak velký útok spustit. Tohle musíme udělat. Nikdy nebudeme mít lepší příležitost.“

Esperští vůdci se obraceli jeden na druhého a i když bylo naprosté ticho, Finlay se nemohl zbavit dojmů, že mezi nimi probíhá telepatická výměna názorů. Přisunul se blíž k Evangelině a ztišil hlas.

„Uved' mě do obrazu, Evie. Vězení s maximální ostrahou jen pro espery a klony? Jak to, že jsem o tom nikdy neslyšel?“

„O tom ví jen málo lidí. Říše nerada přiznává, že její převýchova a kázeňské úpravy organismů ztroskotávají. Je pravdou, že většina esperů a klonů obvykle při pokusu se těm úpravám vyhnout umírala, ale stále víc jich přežívá. Říše se snaží vylepšit obvyklé mentální bloky a kontroly technickými a chemickými implantáty, jenže jich přitom polovinu zabije, a požadavků na další a další espery a klony přibývá.“

Jsmo tak užiteční. Většina neposlušných je na dobu, než je zlikvidují, umístěna do normálního vězení. Se soudními procesy se nikdo netrápí. Klony a esperi jsou majetek, ne lidé.

Silo devět je místo, kam posílají nejtěžší případy, ty opravdu nenapravitelné vzpurníky. Ty, kteří odmítají nebo se odváží samostatně uvažovat. A samozřejmě každého, kdo je nebo je jen podezřelý, že je členem podzemí. Silo devět úředně neexistuje. Což znamená, že si tam může vedení dělat, co se mu zlíbí.

Z vězňů se stanou pouhá těla, využívaná k experimentům. Říše má odjakživa zájem na tom, aby zvýšila produkci nebo zlepšila poslušnost a kázeň. Mluvíme o psychických úpravách, genetické řezničině a mentálním či fyzickým mučení všeho druhu, jaký si jen můžeš vymyslet. Něco z toho funguje, většina ne, ale tam je vždycky dost materiálu, s nímž lze pracovat. Někdy na nich Říše provádí změny ve jménu vědeckého bádání. V Silu devět jsou zrůdy.“

„A co Červ?“ zeptal se Finlay.

„Ten Silo devět řídí. Kdysi to býval člověk. Teď se z něj stalo něco jiného, i když to, zda je víc nebo míň než člověk, závisí na tom, s kým mluvíš. Jeho uměle zdokonalené esperské schopnosti sahají daleko za hranice všeho, co vzniklo přirozeně. Ten udělal z toho vězení peklo a skrz naskrz ho to těší. Čerpá sílu z utrpení a zoufalství jiných. Právě díky němu se ještě nikdo nikdy nedostal z Červova pekla živý.“

Finlay pomalu zavrtěl hlavou. „Já jsem o tom nic nevěděl.“

„Nikdy ses o to nezajímal. Dokud jsi měl pro své potřeby klonů a esperů, kolik jsi chtěl, nikdy ses nezajímal o to, jak se vyrábí. A nikdy ses neptal, co se děje s odpadem, který vyhodíš, že?“

„Dobrá! Omlouvám se. Nikdy jsem se neptal na spoustu věcí, ale teď se ptám. Chci to vědět. Pokusil se tam někdo někdy dostat?“

„Nikdo to nepřežil. Silo devět má nejmodernější bezpečnostní systémy. To mělo vždycky. Nikdy jsme nebyli schopni přes ně proniknout, ale toto by mohl být okamžik, o který jsme se modlili. Mnozí z nás by položili život, a rádi, za šanci zničit Červovo peklo.“

Finlay se na ni ostře podíval. „Myslel jsem si, že říkáš, že já jsem tvůj život. Tys někoho v Silu devět ztratila, že? Někoho blízkého.“

„Ano. To my všichni. Byla to má přítelkyně ještě předtím, než jsem byla klon, a i potom. Pomohla mi, řekla mi všechno, abych se mohla stát Evangelinou. Byl to jediný člověk, s kterým jsem kdy mohla upřímně mluvit. Přišli si pro ni jednou časně zrána a pak už jsem ji nikdy neviděla. Papá se snažil zjistit, co se s ní stalo, ze strachu, že bude mluvit, ale dokonce ani jsem se nepodařilo zjistit, co se děje s lidmi v Červově pekle.“

Evangelina zmlkla. Finlay marně hledal slova. Podívali se na Kápěte, který naléhal dál.

„Podařilo se mi nasadit do příští ochranky pár svých lidí a přesvědčil jsem několik odvážnějších kyberátů, aby v době útoku rozpoutali elektronickou bouři. To nám uvolní cestu, až budeme vyvádět své bratry ven, a ochranka si přitom nebude moci přivolat pomoc zvenčí.“

„Dobrá,“ pravil kanec. „Přesvědčil jsi nás. Spust' to. Rozšíříme tu zprávu po esperské síti. Ty zorganizuj klonové síly. Zahájíme útok na Silo devět za hodinu. Jdeme.“

Prázdná kápě krátce, souhlasně přikývla. Kápě se obrátil a nevšímaje si Finlaye s Evangelinou rázně odkráčel z místnosti. Finlay se podíval na Evangelinu.

„Je to na mě všechno nějak rychle. Vy opravdu dáte na pouhá slova tohoto muže a zaútočíte na vězení, které má nejvyšší stupeň ostrahy?“

„Jistěže. My Kápěti věříme. V minulosti jsme si mohli mnohokrát ověřit, že je důvěryhodný. A plány na útok máme už léta, jsme připraveni využít první příležitosti, která se naskytne. O tomhle sníme už dlouho, Finlayi. Dnes bude vyrovnána spousta krvavých dluhů.“

„Ale co když se to nepovede?“

„Tak se to nepovede! Takovouhle šanci nemůžeme propást, další by se nemusela objevit desítky let. Neumíš si představit, co to je, být v takové pekelné díře, Finlayi. To si neumí představit nikdo z nás.“

„To není tak úplně pravda,“ ozval se chladným, bezvýrazným hlasem abstraktní vzorec. Když se na něj Finlay díval zblízka, rozbolela ho z toho hlava, takže raději odvrátil pohled a soustředil se na hlas. Vzorec pokračoval: „Jsme v

kontakty s jednou naší členkou v Silu devět. Nechala se dobrovolně zajmout a poslat tam. Někdy čas jsme ji na to připravovali, aby dokázala vypadat, že ji jejich výsledek zlomil, ale přesto si uchovat tu nejvnitřnější podstatu svého bytí svobodnou a svébytnou. Můžeme ji vnímat, ale nemůžeme s ní mluvit. Věděla, že jde skoro jistě na smrt, ale stejně se nabídla jako dobrovolník, jen aby nám byla užitečná. Je připravená čekat celé roky, bude-li to nutné. Chtěl jsi někdy něco ve svém životě tak silně, Finlayi Popplaku?“

„Dával jsem svůj život v sázku pokaždé, když jsem vstupoval do Arény,“ odpověděl Finlay. „Ale tam šlo jen o mne. Nikdy jsem se nestaral o nic jiného než o sebe, dokud jsem nepotkal Evangelinu, a pak jsem se staral jen o nás. Třeba se to teď změní. Já nevím. Pořád se s tím vším nemohu nějak vyrovnat. Nedokážu dost dobře porozumět tomu, jak vlastně žijete.“

„Tak my ti to tedy ukážeme,“ řekl esperský vůdce a jejich myšlenky zahltily Finlayův mozek jako nezvladatelná vlna oslňujícího světla. Přival úvah a představ ho rval na kusy a on nemohl dělat nic než plout s nimi. Měl pocit, že je v kypícím víru, ale vedle sebe cítil Evangelinu a to ho uklidňovalo. Přestal se vzpouzet a nechal esperské vůdce, aby ho vzali tam, kam chtěli.

Poslouchal a po chvíli k němu samy přišly myšlenky, které nebyly jeho.

Jenny Psycho nebylo její pravé jméno, ale toho se musela vzdát a přijmout krycí. Přišla o mnohem víc, když ji Říše uvrhla do Červova pekla, ale nějak se jí podařilo si své pravé jméno zapamatovat a uchovat ho v tajnosti jako poslední tajemství skryté hluboko v nitru bytí, kde ho mučitelé nenajdou. Dokonce ani sám Červ. Pro ně byla pořád Jenny Psycho, uvězněný terorista. Proběhlo to tak, jak to esperští vůdci naplánovali, i když ona už na to zapomněla.

Zapomněla na spoustu věcí. To byla jediná cesta jak přežít.

Ležela svinutá do klubíčka na holé betonové podlaze v cele.

Nebylo tu žádné zařízení ani nic podobného, jen čtyři holé zdi, vymezující prostor možná dvakrát tak velký než běžná rakev, se stropem tak nízkým, že se nemohla vestoje narovnat. Hodili ji dovnitř, zabouchli víko, rozchechtali se a nechali ji samotnou ve tmě. Průduchem ve stropě jí spouštěli jídlo a vodu, ale nikdy na ni nikdo nepromluvil.

Jen Červ.

Věděla, že odtud nikdy nevyjde, dokud nepřijde chvíle ji zabít, jen nevěděla, kdy to bude. A tak pokaždé, když přicházely strážce, měla strach, že přicházejí pro ni, a tiskla se do kouta, jako by se před nimi mohla schovat. Ale vždycky ji jen hodili jídlo a vodu a odešli. Někdy bylo v cele horko, jindy zima, ale normální světlo tam nebylo nikdy. Neměla ani tušení, jak teď vypadá, ale pravděpodobně zatraceně špatně. Po celou dobu, co tam byla, a bůhví, jak dlouho to bylo, neměla možnost se umýt. Snažila se počítat jídla, ale brzy ztratila přehled. V podlaze byla v jednom koutě zamřížovaná díra, která sloužila jako záchod. Někdy slyšela, jak se tam dole něco hýbe. Něco živého. Co žilo z ní.

Jako Červ.

Dřív hodně naříkala, ale jediným výsledkem bylo bolestivě ochraptělé hrdlo, a tak toho nechala. Dřív mluvívala sama se sebou, ale po čase už neměla co říct. Tu a tam zpívala, způsob, jak dát najevo vzdor, ale pak se jí přestalo líbit, jak zní její hlas.

Strašlivě smrděla. A smrad v její cele sílil a polevoval právě natolik, aby si na něj nikdy nezvykla. Měla podezření, že je to úmysl. Bylo to přesně v duchu věcí, které dělal Červ.

Chytili ji snadno. Zdálo se jí, že k tomu byl nějaký důvod, ale už ho zapomněla. Jako esper nižší úrovně měla na starosti mentálně testovat a prověřovat děti v lůně, jestli nemají nějaké esp-schopnosti. Když měly, tak se buď udělal potrat, nebo byly po narození odebrány a dostaly pečlivý výcvik a prošly řádnou kázeňskou výchovou. To se přirozeně řídilo tím, zda to byl využitelný druh esp. Nebyla to průkazná metoda, ale pár jich zachytila. Všechny matky se na ni dívaly stejně úpěnlivě a zoufale a ona na ně vždy se stejným nacvičeným úsměvem.

A dlouho jen dělala svou práci, dělala, co jí nařídili, k čemu byla vyškolená, ale být trvale vystavená tolika jasným, nevinným, čistým dušičkám bylo na ni nakonec moc. Začala své nadání využívat k tomu, aby dětská esp utajila.

Nebylo to nijak těžké.

Esperské schopnosti se v pozdějším věku sice stejně projeví, ale alespoň dostaly šanci žít normální, klidný, svobodný život.

Přišla na to bezpečnost. Ani se moc nesnažila to tajit. Snad ze vzdoru nebo to možná byly nějaké poslední stopy vlastního svébytí. Nebo kvůli něčemu jinému, na co už zapomněla.

V každém případě ji chytili.

A teď je tady, sama ve tmě, s červem v hlavě v Červově pekle.

Odněkud začalo do její cely pronikat světlo. Odporně žluté světlo, které v ní vyvolávalo chorobné, hnusné myšlenky. V tom světle viděla svou skvrnitou kůži plnou vředů a strupů. Smrad najednou zesílil, chtělo se jí zvracet a zároveň se jí žaludek bolestivě svíral hlady. A tam, s ní v cele, ze stínů v kalužích krvavé plodové vody se plazily děti, holé a buclaté, se sotva vyvinutými rukama a nohama, plazily se kolem ní a přes ni, živoucí nesmířitelná záplava z masa a krve. Na betonové podlaze se křečovitě kroutily nedovyvinuté plody a snažily se vmáčknout mezi ni a podlahu, jako by se snažily vplazit zpět do lůna, jemuž byly předčasně vyrvány.

Chtělo se jí je všechny milovat, ubohá nevinátka, ale věděla, co bude následovat. Tyhle poslal Červ. V dětských ústech se objeví zuby, skrz potřhané krvavé dásně prorazí ostré, špičaté zuby a ony ji pomalu a cílevědomě začnou požírat zaživa. Jenny si vždycky přísahala, že tentokrát nebude křičet, ale vždycky nakonec podlehl. Zuby se jí zahryzávaly do masa a ona křičela a křičela, tekla jí krev a dělala na podlaze louže. Posedla ji bolest a hrůza, buclaté prstíky začaly šátrat po pevně zavřených očních víčkách, aby se dostaly na oči, a i když věděla, že nic z toho není skutečné, Jenny Psycho křičela a křičela, až ji škrábalo v krku.

Červ měl tyhle hrátky tak rád. A hrátky s myslí byly ty nejzábavnější vůbec.

Tlustý, zavalitý a slizký jako slimák, geneticky uzpůsobený k tomu, aby nikdy nespál a nikdy nezakolísal při plnění

svých povinností, zaplnil Červ celý sál ode zdi ke zdi jako nekonečné lány bledé, slabě světélkující masy, která se vlnila a skládala sama na sebe. Jeho tělo pokrylo celou podlahu a jeho obrovská zdeformovaná hlava se tiskla ke stropu. Mistry vstupovaly do jeho těla dlouhé trubice, které mu dodávaly živiny a odváděly zplodiny. Jeho apetit byl nezměrný a on nikdy nebyl syt.

O jeho tělesné potřeby se staralo vedení věznice, aby se jeho mysl mohla volně toulat po vězení. Jeho rodiče byli celkem normální lidé, ale on byl od embrya určen a utvářen k přemýšlení a vlohám dokonalého žalávníka. Ovládal všechno od počítačů řídících ochranu Sila devět přes strážce provádějící jeho rozkazy až po ty malé mazlíčky, kteří mu umožňovali přístup do mozku každého vězně.

Pokaždé, když byl někdo z jakéhokoli důvodu uvržen do Červova pekla, byl mu do mozku chirurgicky implantován malý, geneticky upravený a Říší patentovaný parazit. Červovi červi. Oklestili esperskou moc tak, aby ji esepři nemohli používat proti němu, a vyměšovali rozličné užitečné chemikálie, které udržovaly espery a klony poddajné a tvárné. A i kdyby nějakou náhodou našel nějaký esper či klon sílu a vůli vzepřít se chemikáliím a pokusil se uprchnout, červ by mu spalil mozek.

Když se jeho vězni nechovali správně nebo tajili informace, využil Červ své malé mazlíčky k tomu, aby získal přístup k jejich vzpurným myšlenkám, a posílal jim hrůzné představy, které měly všechny rysy skutečnosti až na to, že v nich člověk nemohl zemřít, i kdyby chtěl sebevíc. Červ posílal své strašné sny jako pokyny, domluvu nebo trest nebo prostě jen tak pro zábavu.

Nebylo nikoho, kdo by mu řekl, ať to nedělá, a v podstatě to bylo všem jedno. Vězni stejně zemřou. Červi mu skýтали veškerou moc, kterou potřeboval, a byli mnohem levnější a ovladatelnější než stovky esp-rušiček. Jejich projektant vyhrál hlavní cenu a vzápětí zmizel v Silu devět, aby se zajistilo, že své tajemství nikdy nikomu nesdělí.

Červ s oblibou chodil mezi netvory, mezi ty znetvořené, hrůzné výsledky experimentů s espery a klony. Byli příliš nebezpeční na to, aby byli někdy puštěni na svobodu, a příliš užiteční na to, aby byli někdy zabiti, a tak vyli a řvali a hašteřili se v celách a pařáty drápali do kamenných zdí. Už dávno ne lidé, ale víc než zvířata, divocí, hroziví, už neznali bolest ani strach, vzpírali se dokonce i největšímu Červovu nátlaku, ale on jim nikdy nedával naději. Šmejdil sem a tam mezi speciálně vyztuženými celami, procházel se v jejich myslích a oni vztekle vyli a řvali, až se zdi otřásaly. Pro ně to byl jen další netvor z mnoha. Červ se chechtal a chechtal a chechtal.

Jeho mysl se volně toulala mezi vězni Sila devět, přítomná v každém mozku ovládaném červem, slizké mentální laskání, dotek pomíjivý jako mrazivý vítr z márnice. Nositel zlých snů, ohromný a hrůzný, děsivý a nemilosrdný bůh svého vlastního soukromého pekla.

Finlay Popplakh ležel svinutý do klubíčka na podlaze opuštěné stanice a třásl se. Evangelina klečela vedle něj, na rozpálených tvářích cítil její chladné ruce, a konejšivě, tiše na něj mluvila. Bylo mu špatně, cítil se špinavý a poskvrněný na duši i na těle. Když sdílel to, co se dělo s Jenny Psycho, zarývaly se mu Červovy myšlenky do mozku jako jedovatý ostnatý drát a ničily veškerou jeho obranu. Ani jeden z nich o něm nevěděl, ale to mu o to silněji dávalo pocítit bezmoc, neschopnost pomoci Jenny či jakékoli jiné oběti Červova násilí. Finlay nasadil svůj vražedný umrlčí úsměv, vrčel a zatínal pěsti. Výšťourá toho netvora v jeho brlohu a zabije ho a pak se možná zase bude cítit čistý. Prošel si uklidňující zaříkadla, která se naučil v Aréně, a pomalu se přestával třást. Sebeovládání se přes něj přelilo jako chladný, důvěrně známý plášť a Finlay se posadil. Evangelina ustaraně postávala nad ním, ale Finlay vyloudil na tváři lehký úsměv.

„Všechno je v pořádku, Evie. Jsem zpátky. Přisahám, že jsem nikdy nic z toho nevěděl. Nikdy jsem neslyšel o Silu devět, Červovi ani těch hrůzných věcech, které se tam provádí. Kdyby to věděl Parlament a Sněm lordů...“

„Mnozí z nich to vědí,“ přerušila ho Evangelina. „Neoficiálně. Je jim to jedno, a i kdyby ne, raději na to ani nebudou myslet. Nezapomeň, že klony a esepři nejsou lidé. My jsme majetek. Říše nás stvořila, takže si s námi může dělat, co chce.“

„Ale kdyby to věděli lidé, kdybychom jim to řekli, aby pochopili...“

„Nedovolili by ti něco říkat. Výroba klonů a esperů je pro mnoho lidí příliš důležitá. Zastav tuhle výrobu a z milionářů se přes noc stanou chudáci. A co by se teprve stalo s Říší, jejíž hladký chod na všech úrovních je závislý na esperech? Říše má nezadatelný zájem na zachování statutu quo za každou cenu.“

Proč myslíš, že věnují tolik času a úsilí tomu, aby podzemí vykreslili jako nemilosrdné teroristy? Je mi líto, Finlayi, pro tebe je to všechno nové, ale my s tím žijeme celý život.“

„Já nedovolím, aby to tak pokračovalo,“ prohlásil Finlay. „To je špatné. Je to ohavné. Je to proti všemu, v co nás učili věřit a co nás učili ctít. Rodiny mají své lidi chránit proti takovému týrání, střežit je před takovými hrůzami.“

„Dokonce i espery a klony?“ opáčila Evangelina.

„Máš pravdu,“ odvětil Finlay. „Jsou to také lidé.“

Evangelina se usmála. „Vítej k povstalcům, Finlayi. Útok na Silo devět začne už brzy, přidáš se k nám?“

Finlay jí úsměv oplatil. Oči měl chladné jak smrt. „Zkus mě zastavit.“

A tak se stalo, že s pistolí v jedné ruce a s mečem v druhé šlapal úzkou chodbou sloužící obsluze jako přístup do podzemí a vedl malou armádu vzbouřenců bludištěm městských střev.

Evangelina mu kráčela po boku, obrovská pistole vypadala v její malé, jemné ručce nějak nemístně. Ale neměl žádné pochybnosti o tom, že ji použije. I ona navštívila mysl Jenny Psycho. Jen to pomýšlení Finlayovi stačilo, aby pevně sevřel pistoli a meč. Přisahal na své jméno a čest, že Jenny najde a osvobodí, nebo zemře. Trochu ho pobavila myšlenka, jak by ho takový nápad ještě před pár hodinami pobouřil. Přisahat na život a na smrt kvůli klonům a esperům? Nemyslitelné. Otec by ho zapřel. Ale možná že ne, kdyby viděl to, co viděl jeho syn.

Popplakh byl tvrdý, pragmatický muž, ale Červovo peklo by nestrpěl ani on. Popplakh byl přes všechny své chyby a

intriky čestný muž.

Finlay se rychle rozhlédl po chodbě kolem sebe, ale byly tu jen lesklé, holé zdi a strop tak nízký, že se musel při chůzi hrbít, aby se nepraštil do hlavy. Před skupinou i za skupinou byla tma, padesát mužů a žen se pohybovalo ve světle beze zdroje, v jasné, zlaté záři vysílané mozky esperů. Finlay nevěděl, že esepři toto dokážou, ale měl pocit, že toho o esperech ještě hodně neví. To podezření začal mít, když se na něj jeden z esperských vůdců podíval a Finlay měl v hlavě najednou mapu dlouhé, klikaté cesty, která ho dovede do Sila devět. Ta mapa tam byla pořád, jasná a zřetelná, i když tudy nikdy nešel.

Rovněž mu říkala, jak je daleko od prvního zařízení vnější vězeňské ostrahy.

Těch zhruba padesát mužů a žen, kteří šli s ním, (pokaždé, když je počítal, dospěl k jinému výsledku, protože ne všichni tam byli pořád) zdánlivě nadělalo spoustu hluku, ale Evangelina ho ujišťovala, že jsou všichni telepaticky zaštitěni před detektory a že kyberáti zároveň trvale ruší bezpečnostní systémy.

Dokud nezačne útok, jsou vzbouřenci prakticky neviditelní.

A mezitím by měli proniknout hluboko do prohnitého srdce Červova pekla a pak už bude pozdě pokoušet se je zastavit. Kápě rázně kráčel vedle Finlaye, klidný a sebevědomý. Dosud nebylo pod jeho kápi ani stopy po nějakém obličejí, což Finlayovi připadalo odporně strašidelné, ale Evangelina Kápěti věřila a tak se s tím Finlay nějak smířil. Rozhodně na něm nebyly vidět žádné známky strachu nebo váhání, přestože šli proti takové převaze. Finlay to schvaloval. Ze všeho, co válečník potřebuje, je chladná hlava v nebezpečné situaci to nejdůležitější.

Ty tři Stevie Blankyty si to sebevědomě rázovaly spolu kousek vpředu na kraji světla, jednotným krokem, v kůži a řetězech budily hrůzostrašný dojem, jako mladé divoké fúrie jdoucí za pomstou. Asi by to na Finlaye tak nepůsobilo, kdyby si nebyl jistý, že to jsou naprosté, dokonalé psychopatky.

Ale to je pravděpodobně přesně ten druh vojáků, které člověk potřebuje mít vedle sebe, když následuje svého vůdce do pekla.

Další skupiny vzbouřenců šly zase jinudy, mířily k průlomům ve vězeňských bezpečnostních systémech, které zařídili Kápěho lidi, ale neměli jak zjistit, jestli to ti lidé zvládli. Veškeré formy komunikace, jak technické, tak telepatické, s sebou nesly příliš velké riziko odposlechu. Kápěho plán byl založen na řadě bleskových útoků z mnoha různých stran, čímž se mají dostat dovnitř, zabít Červa, zachránit vězně a dostat se z pekla dřív, než na ně zaútočí hlavní bezpečnostní jednotky. Nahlas Finlay ten plán schvaloval. Přinejmenším měl ten klad, že byl jednoduchý.

Nicméně v duchu si nemohl pomoci a pořád myslel na rčení, které mu tak často opakovali jeho učitelé: Plány jen zřídka kdy přežijí střet s nepřítelem. Jakmile dojde k boji, všechno se rázem změní. Kápě vypadal sebejistě, když soudil, že skutečného boje moc nebude vzhledem k tomu, že vzbouřence nikdo neočekává. Finlay si přál mít jeho jistotu.

Tři Stevie Blankyty zničehonic jako jedna zastavily, zvedly pistole a podezřívavě se zahleděly před sebe do tmy. Stevie Jedna se ohlédla na ostatní, ať se zastaví. Alespoň si Finlay myslel, že je to Stevie Jedna.

„Jsou tam dveře, které nejsou na mapě. Jsou velké, pevné a zcela jistě zamčené. Mám je rozstřílet?“

„To rozhodně ne,“ vyhrkl Finlay. „Jestli se jinak dá mapě věřit, tak jsme přesně na kraji vězení. Výstřel z disruptoru by spustil všechny místní alarmy a kyberáti nás dokážou krýt jen do určité míry. Kápě, je to tvá mapa a tvůj plán. Co uděláme?“

„To není žádný problém,“ odpověděl Kápě. „Na druhé straně čekají mí lidé. Ti nám otevrou.“

Rázně k ocelovým dveřím přistoupil a dvakrát zaklepal. Dveře vyjely nahoru, do chodby se vylilo světlo a za dveřmi se objevila armáda ozbrojených vojáků. Kápě se zachechtal a rázem zmizel.

„Je to past!“ zařval Finlay. „Všichni zpátky! Kápě nás zradil!“

A rázem vypuklo peklo. V úzké chodbě se zvedl řev, výkřiky a nářek, zmatená smršť rozkazů a čirá panika. Ti vzadu se obraceli na útěk, ale ze stropu sjely těžké ocelové dveře a odřízly jim únikovou cestu. Tak to bychom měli, pokud jde o telepatickou neviditelnost, pomyslel si Finlay. Popadl Evangelinu za loket, strhl ji za sebe a vlastním tělem ji zaštitil před ozbrojenými strážemi. Ještě ho maně napadlo, proč vojáci vlastně nestřílejí a proč mají masky, a vzápětí se v podlaze otevřely skryté trysky a do chodby se vevalila hustá mračna ďábelsky smrdutého plynu.

Stačilo se jednou nadechnout a nechránění vzbouřenci se rozkašlali a začali se dusit. Finlay se snažil couvat, ale nebylo kam.

A pak najednou v chodbě zaburácel vítr, nahnal plyn proti vojákům a už od země ho rozvíval. Pak vyletěly roje jisker: skryté trysky explodovaly, zhroutily se dovnitř a přívody plynu se ucpalý. Esperská moc praskala ve vzduchu jako spoutaný blesk, tak nahuštěná, že ji vnímal i normální člověk jako Finlay. Vojákům došlo, že plynový útok nezabral, a zvedli proti vzbouřencům pistole. Finlay automaticky stiskl náramek na zápěstí, aby aktivoval svůj silový štít. Burácení energetických paprsků bylo v tom stísněném, uzavřeném prostoru ohlušující, mísilo se s výkřiky umírajících a zraněných a vzbouřenci klesali k zemi. Energetické paprsky rvaly těla a odrážely se od vyztužených ocelových zdí a všude byl cítit pach spáleného masa a taveného kovu.

Věděli, že tudy přijdeme, pomyslel si Finlay. Chytili nás do pasti. Skoro bezmyšlenkovitě zamířil a střílel nějakého strážného rovnou do hlavy. Vršek lebky vybuchl, do vzduchu vystříkl gejzír vroucí krve a mozku a strážce okolo popadaly a spustily ohromený, vzteklý řev. Nečekaly, že narazí na odpor. Finlay se zachmuřeně ušklíbl. Když nevíš, co máš dělat, udělej něco nečekaného. Výrazil do útoku. Rozháněl se mečem a řval na ostatní, ať se řídí podle něj, a nikdo nebyl překvapenější než on, když to udělali. Evangelina byla vedle něj, ječela válečný pokřik svého klanu a třímala meč, jako by s ním uměla zacházet.

Ined za nimi byli esepři a klony, kteří přežili, pokud ještě měli pistole, pálili, a esperská moc řádila mezi strážnými jako hromobiti.

Skupiny se srazily, meče zařinčely a strážní se snažili uhájit svou pozici. Ale vzbouřenci, byť zle zdecimovaní nečekanou léčkou, pro ně byli více než srovnatelnými soupeři. Stevie Blankyty se držely pospolu a se stejným

úšklebkem na tváři chrlily oheň. Strážným chytly vlasy a šaty, odhazovali meče a s nářkem prchali. Espeři je chytali mentálně a vražednou silou je nechali narážet do sebe. Do vzduchu tryskala krev. Kostí se lámaly, lebky praskaly pod neúprosným mentálním tlakem a někteří strážní už jen stáli a hrůzou třesli očima, zatímco jim telepati rvali mozek vlnami strachu, ochablosti a nenávisti sami k sobě. A ti vzbouřenci, kteří nebyli espeři, se mstili hroty a břity nelítostných mečů.

A konečně se Finlay rozhlédl kolem sebe po dalším nepříteli a shledal, že už tam žádný není. Stráže ležely na podlaze v nemotorných pozicích, v tratolišti krve, jako polámané panenky, které odhodilo znužené dítě. Jen vzbouřenci ještě stáli na nohou. Zmateně se na sebe dívali a Finlayovi se sevřelo srdce, když si uvědomil, jak málo jich zbylo. Z těch padesáti, kteří ho doprovázeli do Červovy díry, zůstalo jen devatenáct, včetně tří Stevie Blankyt. Zhluboka se nadechl, vypnul silový štít a sklepl z meče kapky krve. Někdo se musí ujmout velení a vypadá to, že to zůstalo na něm. Neměl opravdovou vůdčí autoritu, ale strávil dost času v Aréně a věděl, že někdy je důvěra vším.

„Dobrá, poslouchejte mě! Můžeme se vsadit, že už teď jsou na cestě další strážní, po zuby ozbrojení. Musíme vytvořit perimetr. Všichni, kdo máte esp, hledejte vstup do jakékoli chodby a hlídejte ho. Všichni ostatní se chopte pistolí. Každý, koho uvidíte touto cestou přicházet, je s nejvyšší pravděpodobností nepřítel, takže okamžitě střelejte. Jestli nešťastnou náhodou zabijete nesprávnou osobu, vždycky se můžeme později omluvit. Tak jdeme!“

Stevie Blankyta a pár dalších bez odporu přikývalo a rychle vyrazili. Finlay se otočil k Evangelině. Na tváři měla šmouhu od něčí krve a sklesle hleděla na hromady mrtvých kolem. I šaty měla od krve a něco z toho byla její vlastní. Finlay ji popadl za loket a otočil si ji tváří k sobě.

„Nezírej na mě tak tupě, Evie. Potřebuji se od tebe něco dozvědět. Kolik takových skupin jako my šlo do útoku?“

„Pět,“ odpověděla Evangelina, ztěžka polkla a viditelně se snažila se vzpamatovat.

„Můžeme je nějak kontaktovat, zjistit, jestli taky padli do pastí?“

„Padli,“ ozvalo se tiše vedle nich. Stál tam malý, poněkud zavalitý mužík s vykulenými očima a prostou, otevřenou tváří. Nebýt meče, který třímal, jako by mu to bylo vlastní, a krve na rukávu, vypadal by jako účetní. „Jsem telepat. Denny Pindar. Většinu našich jsem slyšel umírat.“

„Takže jsme v tom sami,“ zhodnotil to Finlay. „Prohlašuji naše poslání za nezdařené a dále prohlašuji, že se odtud musíme dostat.“

„Ne,“ prohlásila Evangelina. „Jestli se prostě otočíme a utečeme, tak pro nic za nic zemřou ještě další.“

„Jestli jen tak, bez dobrého důvodu, zaútočíme na drtivou přesilu na nepřátelském území, zemřeme pro nic za nic my!“

„Bez dobrého důvodu?“ podívala se na něj tvrdě Evangelina. „Přisahal jsi na svůj život, že toto místo zničíš, Finlayi Popplakhu. To má tvé slovo tak malou váhu?“

„K čertu. Doufal jsem, že jsi na to zapomněla. Jako obvykle máš pravdu. Ale co asi tak můžeme dělat s tou hrstkou lidí, která nám zůstala?“

„Najít Červa a zabít ho. S ním toto místo stojí a padá. Bez něj vypukne chaos a my budeme moci osvobodit vězně a probojovat si cestu ven.“

„Velkolepý plán,“ odušil Finlay. „Máme dost času ještě sepsat poslední vůli? No dobrá, podívejme se, jak jsme na tom. Pindare, jsi schopen odhalit všechny skryté kamery a bezpečnostní zařízení, které tu jsou?“

Esper se ponořil do sebe a pak ukázal na výzdobu na zdi, která vypadala úplně stejně jako ostatní. Stevie Jedna, střežící vstup do chodby, se krátce ohlédl a výzdoba vzplanula. Finlay děkovně kývl.

„Evie, můžeme nějak kontaktovat kyberáty? Možná by věděli víc o tom, co se děje.“

„Ne, bylo to zařízení tak, aby oni mohli sledovat nás, ale ne abychom se my mohli spojit s nimi. Jejich komunikační jednotky jsou speciálně chráněny. Naše ne.“

„Takže se musíme prostě řídit mapou a doufat, že to není součástí pastí.“ A zčista jasna ho něco napadlo a podíval se na Pindara. „Jak je možné, že proti nám nepoužili esp-rušičky? Kdyby to udělali, byli bychom rázem mrtví.“

Telepat zavrtěl hlavou. „Uvnitř Sila devět žádné esp-rušičky nejsou. Neslučovaly by se s Červovým dozorem.“

Bezpečnostní opatření musí být založena na plynu a rozhodující početní převaze. Což jim u ostatních skupin vyšlo. Ty vůbec neměly šanci se bránit. Kdyby ses nechopil iniciativy a nepřesvědčil nás, abychom okamžitě zaútočili, tak bychom tu prostě bez odporu umřeli jako ostatní. Nejsme zvyklí bojovat.“ Najednou se odmlčel a do očí mu vstoupil vzdálený pohled. „Přichází nějaká skupina.“

Finlay se automaticky podíval na Stevie Blankyty. „Vidíte někoho?“

„Ty neuvidíte,“ řekl Pindar. „Mají štíty. Jsou to bitevní espeři.“

„Ah, k čertu,“ vydechla Evangelina. „Je po nás.“

Finlay po ní střelil zlostným pohledem. „Není po nás, dokud to neřeknu já. Takže bitevní espeři – no a co? Tak prostě počkáme a nepolezeme jim do cesty.“

„To nejde,“ řekl Pindar. „Přicházejí ze všech stran.“

Finlay se na něj zlostně podíval. „Nemůžeš někdy říct taky něco pozitivního? Dá se s nimi bojovat?“

„To to můžeš rovnou zabalit,“ řekla Evangelina. „To jsou espeři, které císařovna nechala speciálně vycvičit a vybavit na boj s jinými espery. Nemůžeme s nimi ani mluvit, natož jim něco vysvětlovat, a kapitulaci nepřijímají. Prostě zabíjejí a zabíjejí, dokud je naživu někdo jiný než oni.“

„Musí existovat nějaká možnost, jak je porazit,“ prohlásil Finlay. „Musí tu být nějaká možnost. Co myslíš, Pindare?“

Mohl bys v boji s nimi využít svoje esp?“

„Kdybych musel,“ odvětil telepat a tupě zamžoural. „Ale jsou mnohem mocnější než my. A je jich mnohem víc než nás.“

„Jestli tu budeme jen tak stát a čekat, tak nás jednoduše převákuji,“ prohlásil Finlay. „Takže jdeme na ně. Bože, jak rád bych si věřil tolik, jak sebejistě zní má slova. Pindare, která skupina z těch, co se blíží, je nejmenší?“

Esper se na chvíli zamyslel a pak ukázal na jeden východ.

„Tamta. Čtyřicet esperů, a jsou trochu napřed před hlavní skupinou. Žádní vojáci.“

„Tak tedy půjdeme tudy,“ rozhodl Finlay. „Stevie Blankyty, jděte první. Meteje ohněm po všem, co se pohne.“

„To zní dobře,“ poznamenala Stevie Jedna.

„Přesně tak,“ souhlasil Stevie Tři.

Tři esperské klony zadržely dech a pevným krokem se vydaly do chodby. Řinčení jejich řetězů se rozléhalo hlasitě jako zlostný chór. Finlay si pospíšil za nimi, Pindar s Evangelinou kráčeli vedle něj a ostatní se seřadili za ně. Trápilo ho, že přijímali jeho rozkazy tak snadno, to asi znamená, že jsou dosud v šoku. Jestli budou muset bojovat s bitevními espery a nevlouží do toho všechny síly, zemřou. Samotného ho překvapilo, jak mu na nich záleží. Bojovali odvážně. Nezaslouží si smrt. Nějak měkneš, pomyslel si.

Ztěžka dusali chodbou a kontrolovali každou odbočku, kterou míjeli, ale nikde nebylo po nikom ani stopy. Finlaye příjemně překvapilo poznání, že pořád víceméně sledují původní cestu na mapě. Jestli se jí budou držet i nadále, měla by je nakonec dovést přímo k Červovi. Vrtalo mu hlavou, že nenarazili na další vojáky. Určitě je stáhli, aby se nepletli do cesty bitevními esperům.

Zahnuli za roh, Pindar zavolal, ať zůstanou stát, a Stevie Blankyty zastavily. Skupina postupně zastavovala, naráželi do sebe, zvedali pistole a meče a rychle se rozhlíželi kolem sebe.

Pindar se díval přímo před sebe a drsně vraštil čelo. Finlay se přesunul těsně k němu a ztišil hlas.

„Co je? Co vidíš?“

„Právě že nic. Je tu příliš velký klid. Příliš ticho. Měl by tu být nějaký mentální šum, ale tady není nic. Vůbec nic.“

Finlay se obrátil na Stevie Blankyty. „Rozpalte tu chodbu doruda.“

Stevie Jedna se vesele zazubila. „Moje řeč.“

„Přesně tak,“ souhlasila Stevie Tři.

Soustředily se. Do chodby prošlehlá burácející vlna plamenů a rozpálila stěny po obou stranách, až zčervenaly. Pak se oheň zastavil. Narazil na neviditelnou bariéru. Nějaký esper hned za Finlayem se rozklepal. Křečovitě se roztřásl a ostatní od něj couvali. Z úst, nosu a uší mu vytryskla krev. Finlay ho popadl za ramena, ale klepal se tak nezvladatelně, až to Finlaye odhodilo. Evangelina ho chytla. Esper vybuchl, chodbu naplnila rudá mlha a všichni byli od krve a vnitřností. Finlay jediným rychlým pohybem namířil disruptor a vypálil a nevěřicně se díval, jak se energetický paprsek odrazil od neviditelné stěny.

„Bitevní esperi,“ řekl Pindar. „Dokonale vycvičení a vybavení, aby neznali strach ani slabost, naprogramováni bojovat až do smrti. Své nebo naší. Pravděpodobně sbírka těch nejmocnějších esperů. Kdybys chtěl prorazit jejich silovou stěnu, potřeboval bys disruptorové dělo. A i tak bys udělal dobře, kdybys vsadil proti dělu.“

„Už mě začínáš unavovat,“ prohlásil Finlay. „Pořád mi jen vykládáš něco, co nechci slyšet. Nemáš něco pozitivního?“

„Mám,“ odušil telepat. „Zničme je dřív než oni nás.“

Šel dopředu a zařadil se k ostatním esperům, kteří mlčky stáli a hleděli do chodby. Najednou se skupina bojových esperů objevila. A dlouhou chvíli tam obě skupiny jen stály a hleděly na sebe. Pindarovi z levé nosní dírky pomalu vytékal pramínek krve. Další z jeho skupiny se nezvladatelně roztřásl. Předstupovali další vzbouřenečtí esperi a čelili říšským silám. Podlaha sama od sebe pukla, objevila se dlouhá rozeklaná štěrbina a šířila se směrem k bitevním esperům. Zastavila se několik stop před nimi. Ale ještě zbývaly Stevie Blankyty. Předstoupily jako jedna, stejnou rukou, stejným gestem si odhodily vlasy z obličejů a stejně svrstily čelo, jak se soustředily. Ve vzduchu před nimi houstl žár, prudký a spalující. Zdi po obou stranách nabraly tmavě rudou barvu. Vzduch se tetelil. Po tvářích jim stékaly krůpěje potu, buď z žáru, nebo ze soustředění, a vzteklá červeň se začala po zdi sunout k bitevním esperům. Dostala se do poloviny, zpomalila a pak se zastavila a znehybněla, ať se Stevie Blankyty namáhaly sebevíc. Finlay se rozhlédl kolem sebe, ale jediní, kdo ještě nebyli vtaženi do mlčenlivého esperského souboje, byl on a Evangelina.

Natáhl se k jednomu vzbouřeneckému esperovi, vzal mu z poddajné ruky pistoli a znovu vystřelil na říšské espery. Energetický paprsek zhasl dřív, než k nim dospěl, ale Finlay měl dojem, že se dostal o kousek dál než předtím. Sáhl po další pistoli.

„Ne,“ zadržela ho Evangelina. „Energetické zbraně nic nezmůžou. Oni umí energii ovládat a pohlcovat.“

„Tak co navrhuješ?“ otázal se Finlay.

„Obě strany dokonale uvázly na mrtvém bodě. Bitevní esperi jsou tak nabití drogami a mentálními implantáty, že spíš zemřou, než aby se vzdali nebo couvli. Ale s trochou štěstí to také znamená, že jsou natolik pohlčeni bojem na mentální rovině, že se nedokážou bránit čistě fyzickému útoku.“

„Takže mám podle tebe udělat co?“ zeptal se Finlay. „Vrhnout se na ně a srazit jim hlavy o sebe?“

„Měla jsem na mysli něco méně... teatrálního.“ Zalovila v kapse a vytáhla cosi velkého a kulatého. „Tříštivý granát. Jednoduchý, účinný a nablízko mimořádně ničivý.“

Stiskla pojistku, klekla si a hodila granát po podlaze, aby se kutálel směrem k bitevním esperům. Zdálo se, že se pohybuje pomaleji a pomaleji, ale nakonec se tam dokutálel. Finlay popadl Evangelinu, strhl ji na zem a zakryl ji vlastním tělem jako štítem.

V chodbě zaduněl ohlušující výbuch, střeptiny se odrážely od ocelových stěn a přšely na zem jako ostrý déšť.

Nehmotný tlak v chodbě najednou zmizel a Finlay se nejistě zvedl na nohy.

V uších mu zvonilo a s rovnováhou na tom nebyl nejlépe. Všiml si, že mu ze stehna trčí kovová střeptina, znechuceně si ji prohlédl a vytáhl. Moc to nekrvácelo. Evangelina se zvedla a zůstala stát vedle něj a on ji prohlédl, aby měl jistotu, že ji nic není. Na čele měla ošklivou tržnou ránu a na tvář jí odkapávala krev, ale jinak vypadala dobře. Až na to, jak zlostně se na něj dívala.

„Přestal bys mě pořád chytat a mávat se mnou?“ vyjela na něj chladně. „Jsem plně schopná si sama zapamatovat, že

mám zalehnout, díky.“

Její hlas mu zněl drsně a vzdáleně, jako by byli pod vodou.

Finlay cítil, že mu v koutku úst škube úsměv, ale zvládl to.

Usoudil, že Evangelina není v rozmaru, kdy by ocenila směšnou stránku věci.

„Kde jsi vzala ten granát?“ zeptal se nakonec.

„Od té doby, co Železná čubka chytila mou sestřenku a udělala si z ní komornou, začal papá vyžadovat, aby ženská část rodiny chodila pořádku dobře ozbrojená. Usoudila jsem, že pistole je moc nápadná a příliš snadno se proti ní dá bránit, a tak jsem se rozhodla pro granát. Není to zrovna obvyklé, ale z toho je vidět, že jsem dcera svého otce.“

Finlay usoudil, že to v tuto chvíli nebude dál rozebírat, šel k esperům, kteří se pomalu vzpamatovávali, a kontroloval, jestli se někomu něco nestalo. Všechny ten výbuch srazil k zemi, ale nikdo na to nezemřel. Několik krvácelo z nosu, některé bolela hlava a všechny pobodaly střepiny, ale nesli to dobře. Finlay se zhluboka nadechl a vydal se podívat na to, co zbylo z bitevních esperů. Zastavil se ani ne krok před nimi, v kalužích krve.

Jen málo rozervaných mrtvol bylo vůbec k poznání. Většina ne.

Za sebou uslyšel těžké kroky a obrátil se. Čekal Evangelinu, ale byla to Stevie Dvě. Poznal ji podle jiných barev mašliček ve vlasech. Chladnokrevně se zadívala na ten masakr.

„Díky bohu, že jsem takhle nedopadla já. Mé sestry a já jsme byly stvořeny právě se záměrem vytvořit novou generaci bitevních esperů. Uprchlý jsme, ale musely jsme opustit spoustu přátel. Tak mne napadá, jestli bych tu nenašla některé známé tváře, kdybych se do té změti pořádně podívala.“

„Raději se nedívej,“ doporučil jí Finlay. „Lepší nevědět.“

Přikývla, obrátila se a šla zpátky ke svým sestrám. Finlay ji následoval a připojil se k Pindarovi a Evangelině.

„Tak to bychom měli,“ pravil stroze. „Kudy dál? Můžeme se vsadit, že posily jsou na cestě a já pochybuji, že bychom znovu zvládli další velkou skupinu bitevních esperů.“

„Náš plán se nezměnil,“ poznamenala Evangelina. „Najít Červa, zabít ho a osvobodit vězně.“

„Proč zrovna my?“ opáčil Finlay.

„Je tu snad někdo jiný?“

„A co Jenny Psycho?“ podotkl Pindar.

Evangelina sražená čelo. „Co je s ní? Osvobodíme ji spolu s ostatními.“

„Myslím, že ji potřebujeme,“ namítl Pindar. „Podzemí ji sem nenasadilo bezdůvodně. Je silná. Mnohem silnější, než sama ví. Ona má být klíčem k zabít Červa.“

„Na tyhle řeči teď nemáme čas a na ni taky ne,“ odpověděla Evangelina. „Jenny Psycho bude muset počkat. My teď vyrazíme rovnou k Červovi. Musíme ho dostat dřív, než mu Říše pošle zvláštní ochranu.“

„Podle mne můžeme s jistotou předpokládat, že to se stalo v okamžiku, kdy jsme pronikli přes obranu Sila devět,“ řekl Finlay. „A někoho nebo něco jako Červa není snadné zabít. Myslím, že budeme potřebovat veškerou pomoc, kterou jen můžeme mít.“

„To není ten pravý důvod, proč ji chceš osvobodit,“ odvětila chladně Evangelina. „Ona je ta, kterou jsi viděl ve vizi. To kvůli ní jsi přísahal. Vidíš ji jako hrdinku, vrháš se pro ni, abys ji zachránil. Nemůžeš si dovolit brát to osobně, Finlayi. Tady jsou samé Jenny Psycho. Všichni tady si zaslouží to samé. A nejlepší způsob, jak je zachránit, je zabít tu bestii, která je tu drží.“

Finlay se zamračil a pak se obrátil na Pindara. „Můžeš se s ní mentálně spojit? Je její mysl pro nás dosud otevřená?“

„Nevím, proč by neměla být,“ odvětil telepat. „Na tuto vzdálenost bych ve skutečnosti měl navázat úplný kontakt.“

Slepě se zadíval před sebe, v duchu se natahoval a tvář se mu projasnila, když navázal spojení. „Jenny, tady je podzemí. Přišli jsme tě zachránit.“

A v tu chvíli se Jenny poprvé úplně probrala a všechno se změnilo. Její mysl vzplála jako plamen, jasný a až bolestivě palčivý. Espeři na chodbě si marně tiskli dlaně na uši, její hlas jim zněl v hlavách jako dunění hromu. Dokonce i Finlay s Evangelinou ji slyšeli, jako by byla na chodbě s nimi.

Pamatuji si, pamatuji si, kdo jsem a co jsem. Jděte k Červovi, zničte ho. Já osvobodím vězně.

Hlas jako hlas Boha najednou z jejich hlav zmizel, espeři pomalu sundali dlaně z uší a vyjeveně se na sebe dívali. Na okamžik telepaticky ohluchli a všichni se hlasitě rozpovídali. Finlay se snažil porozumět, o čem je řeč, ale jediné, co pochopil, bylo pořád dokola a dokola opakované jméno. Mater Mundi.

Matka světa. A tak se zase obrátil k Pindarovi a Evangelině.

„Co to, k čertu, je? Další věc, kterou jste mi nějak nestihli říct, co? Kdo to je? Někdo na mne mluvil!“

„Naše Matka všech duší,“ odpověděl Pindar. Nějak se mu nedostávalo dechu. „Nejmocnější telepat, jaký kdy byl stvořen. Ona založila podzemí. Není divu, že nikdo nesměl vědět, kdo Jenny Psycho doopravdy je, dokonce ani ona sama. Kdyby se Železná čubka dozvěděla, že tu je, rozebrala by to tady kámen po kameni, jen aby ji dostala. Jestliže Matka chce, abychom šli po Červovi, jdeme po Červovi. Když ti Bohyně něco nařizuje, nehádáš se s ní, pokud se nechceš proměnit v ropuchu.“

„Ty si myslíš, že je to Bohyně?“ zeptal se Finlay.

„Nejbližší místní ekvivalent,“ odpověděla Evangelina. „Mám hlavu, jako by mi ji někdo vydrhl drátěnkou. Ona není jen telepat, Finlayi, je to spíš něco jako přírodní síla. Pojďme najít Červa. Kudy půjdeme?“

„Doleva,“ odpověděla Stevie Tři.

Netrvalo jim dlouho se tam dostat, mapa jim planula v mozcích jako grál. Chodby byly tajuplně prázdné. Nikde nebylo ani stopy po dalších bitevních esperech ani po nějakých ozbrojených strážích. Jediným zvukem v Silu devět byl dusot jejich bot dopadajících na kovovou podlahu. Finlayovi se to ticho ani trochu nelíbilo, a tak svíral pistoli a meč tak usilovně, až ho bolely ruce. Jestli byli vysláni do boje všichni další bitevní espeři, mělo tady být plno odpovídajících

zvuků.

Podlaží, po kterém kráčeli, připomínalo ze všeho nejvíc úřad: řady a řady opuštěných kanceláří. Celý byly mnohem níž. Bezpečnostní kamery se za nimi otáčely a sledovaly je. Stevie Blankyty je chtěly sežehnout plamenem, ale Pinlay jim to zatrhla. Měl neodbytný pocit, že až se dostanou do Červovy díry, budou potřebovat všechny síly. Ale ty kamery ho rozčilovaly. Co se, k čertu, stalo s kyberáty? Měli rušit bezpečnostní systém a mást ho. Na ně neměla mít žádná past vliv.

„Zkus se znovu spojit s kyberáty,“ požádal Evangelinu.

„Zkousím to pořád dokola, Finlayi. Žádná odpověď.“

„Dobře, zkus to znovu.“ Evangelina po něm střelila navztekáním pohledem, ale neměla sílu se doopravdy zlobit. „Na co zemřel tvůj poslední otrok, Popplakhu?“

„Nenavázal spojení, když jsem ho o to požádal. Zkousej to dál.“

Povzdechla si a znovu přeladila komunikační implantát na zvláštní kyberátský kanál. „Evangelina volá krysy Ozvěte se, lidi. Co se děje?“

A najednou jim všem do uší nesouvisle, chvatně blábolil jakýsi hlas:

„Byla to past! Byla to past! Číhali na nás v systémech, říšské UI, obrovské a silné, zářily jako slunce. Oslepli jsme z toho světla. Většinu svých lidí nemůžeme najít. Někteří jsou mrtví. Už vám nemůžeme pomoci. Nemůžeme pomoci ani sami sobě. Jste v tom sami.“

Tak to bychom tedy měli, pomyslel si Finlay, když hlas zmlkl.

Podíval se na Evangelinu. „Nejenže ten zmetek Kápě zradil nás, on zároveň vybudoval opravdu dokonalou past.

Myslím, že můžeme předpokládat, že ostatní esperské skupiny jsou rovněž mrtvé nebo uvězněné. My jsme jediní, kdo zůstali.“

„Ne,“ odpověděla Evangelina. „Je s námi Mater Mundi. Ona je to jediné, co potřebujeme. Musíš věřit, Finlayi.“

Finlay raději takticky mlčel a kráčel za Stevie Blankytami, které opatrně procházely spleť chodeb Sila devět. Dosud neviděli žádné známky po nějakých strážích a na chodbách bylo naprosté ticho a klid, jaké je v džungli plné neviditelných, číhajících predátorů. Husím pochodem rychle procházeli úzkou chodbou osázenou nicneřikajícími ocelovými dveřmi. Na těch dveřích Finlaye něco dráždilo. Měly ten pevný, nedobytný vzhled dveří, které se neotevírají snadno ani moc často. Podíval se na Evangelinu.

„Nevíš náhodou, co je asi za těmi dveřmi?“

„Ale ano,“ odpověděla tiše Evangelina. „Tam drží zrůdy: espery a klony, na nichž experimentují vědci ze Sila devět. To už ani nejsou lidi, tělem ani duchem. Ty nemůžeme zachránit. To, co se stalo s nimi, se nedá odčinit.“

„Ale přece je tam v těch celách nemůžeme nechat hnit. Proč prostě nemůžeme ty dveře z bezpečné vzdálenosti otevřít a vypustit je na svobodu? Alespoň by měli šanci se odtud dostat a když už nic jiného, alespoň by zaměstnali úřady.“

„Ne. Pořád mají červy v hlavě. A dokud je Červ naživu, podléhají mu tělem i duší. Všechny nitky vedou k němu, Finlayi. On je to temné, shnilé srdce Sila devět. To z jeho snů se zrodily ty zrůdy. Ted' pojď dál a buď potichu. Mohl bys je probudit.“

A tak kráčeli dál chodbami, dolů po schodišti a nořili se hlouběji a hlouběji do Červova pekla. Až nakonec došli k obrovské, prázdné, jednolitě zdi a dál nebylo kam jít. Finlay studoval mapu v hlavě, ale zjevně se dostali do slepé uličky. Za zdi byl jen rozlehlý prázdný prostor. Ale pak si prohlédl mapu pozorněji a zamračil se. Na to, že byl ten prostor prázdný, tam bylo nějak moc hadic, trubíc a kabelů, které se táhly dovnitř i ven. A tak si uvědomil to, co věděl celou dobu, jen si to nechtěl přiznat.

Konečně došli k Červově díře.

„Všechn ten prostor jen pro něj?“ řekl nakonec. „Jak je Červ vlastně velký?“

„Faktem je, že se mu chystají postavit nový domov,“ odvětila Evangelina. „Z tohohle už vyrostl.“

Finlay se rozhodl, že na to pro tuto chvíli raději nebude myslet. „Dobrá, jak se k němu dostaneme? Jaký druh ochrany má?“

„On nepotřebuje žádnou ochranu,“ odpověděl Pindar. „Je to Červ. Tady nejsou žádné strážce, žádný bezpečnostní systém na vysoké technické úrovni. Jen on. To stačí. Je to ten nejsilnější esper, jakého kdy říšské laborky vyprodukovaly, mysl tak vyspělá, že je to mimo dosah našeho chápání. Nesmírná, nepoznatelná a nelidsky mocná. A pravděpodobně naprosto šílená.“

Finlay na něj vrhl výhrušný pohled. „Ty jsi stále pln dobrých zpráv, co? Ve skutečnosti tak mocný být nemůže. Nebo ano?“

„To nikdo neví,“ odpověděla Evangelina. „Takhle blízko se k němu ještě nikdo nikdy nedostal. A dokonce i vezmeme-li v úvahu to, jak Říše zveličuje, musí být sakra dobrý, aby řídil věznicí velikosti Sila devět. Skrz své červy je nepřetržitě v mentálním spojení s tisícerými mozky a ví, co si každý jeden z nich v každém okamžiku myslí. Což je další důvod, proč z Červího pekla ještě nikdo nikdy neuprchl.“

„Čím dál lépe,“ odtušil Finlay. Potěžkal v rukou pistoli a meč, ale ten důvěrně známý uklidňující pocit z jejich váhy mu tentokrát na sebevědomí nepřidal. Zabodl planoucí zrak do holé zdi před sebou, ale zeď mu oplátila stejným pohledem, víc nevydala. „Všechno nakonec zemře, když se do toho buší dost silně a dost dlouho. Jak se k němu dostat? Jsou tady někde dveře?“

„Ne,“ odpověděla Evangelina. „Žádné dveře, žádná okna. Červ nikam nechodí. Postavili tu stavbu kolem něj a pak ji uzavřeli. Musíme se dovnitř vlámat.“

„Skvěle. Máš po kapsách ještě pár granátů?“

„Nepotřebujete granáty,“ ozvala se Stevie Jedna. „Máte nás.“

„Ještě jsem nepotkala zeď, která by nás zastavila,“ podotkla Stevie Dvě.

„Přesně tak,“ souhlasila Stevie Tři.

Předstoupily před obrovskou ocelovou zeď a upřeně, soustředěně se na ni zahleděly. Teplota v chodbě rychle stoupala a Finlay a ostatní couvli do bezpečné vzdálenosti. Zeď před třemi esperkami začala žhnout, rozžářila se do vesele třešňově červené barvy a pak se z ní začalo kouřit. Na chodbě bylo čím dál větší horko a po zdi stékaly tenké pramínky roztaveného kovu. Tam, kde stály Stevie Blankyty, muselo být horko nesnesitelné, ale necouvly. Držely se za ruce, po tvářích se jim řinul pot a po zdi stékalo čím dál víc roztaveného kovu. Konečně se kov zhroutil dovnitř jak roztekly bonbón a objevil se otvor.

Chodba se naplnila strašlivým puchem hničícího masa a výkalů. Stevie Blankyty znechuceně protáhly obličej a zamračily se o to úporněji. Díra se zvětšovala, roztavený kov odtékal jako voda a všichni se mohli poprvé podívat na Červa.

Finlay zvedl jednu ruku, aby si chránil obličej před žářem, bokem postupoval dopředu a s odporem zíral na tu bezbřehou světélkující masu, do níž byly tu a tam zabodnuty trubice silné jako normální mužská paže. Rány kolem trubic se zahojily, zůstaly po nich jen faldy zvrásněného svalstva a strupy po pramenech uniklých výměšků. Když pozorněji nahlédl zvětšující se dírou, teď už velikosti dveří, dokázal Finlay rozeznat jednu stranu obrovské nestvůrné tváře. Kůži měl nelidsky napjatou, takže ani neměl možnost normálních výrazů, ale právě když se na něj Finlay díval, spodní část obličeje se pomalu roztáhla do šklebu. Rty skoro zčernaly, jak byly překrvené, a obrovité zuby byly špinavě šedé. Oči mizely ve stínu, ale Finlay nepochyboval o tom, že je Červ vidí.

Stevie Blankyty najednou bolestně zavly, vrávoravě couvly od díry, kterou vytvořily, a rukama si sevřely hlavy. Finlaye a ostatní to zasáhlo vzápětí – svaly mu začaly hnat a Finlay zařval hrůzou. Myšlenky ovládla úděsná bolest. Kůže ztratila barvu, popraskala, odpadávala v cárech a pod ní se objevili červi svíjející v tlejícím svalstvu. Z rukou a nohou mu odpadávala zhnisaná, shnilá tkáň. Hluboko v podvědomí si uvědomoval, že to není skutečné, jenže tělo tomu věřilo. Červ si zase jednou pohrával s něčím mozkiem.

Finlay pevně svíral hničícíma rukama pistoli a meč, i když už je necítil. Jak to ten Červ dokáže? On přece nemá červa v hlavě, Červ k němu nemá přístup. On to nepotřebuje, ozval se mu v hlavě Pindarův hlas. Čerpá sílu z kolektivní moci všech esperů, které ovládá. Naše moc je ničím ve srovnání s tou jeho současnou. Někteří vězni se tomu brání, vědí, proč jsme tady, ale on je příliš silný, příliš silný. Ty jsi naše jediná naděje, Finlayi. Dosáhnout na tebe je pro něj těžší, protože ty nejsi esper. Zabij ho. Zabij tu bestii dřív, než naše těla doopravdy uvěří tomu, co jim říká, a shnij skutečně. On vítězí, Finlayi.

On nás zabíjí.

Finlay nejasně vnímal vzdálené výkřiky esperů v okolních celách, nucených jednat podle pokynů, které dostávaly jejich mozky. Zabíjeli svou jedinou nadějí a věděli to. Skoro ztrácel vědomí sama sebe v tom rozlehlém moři mnoha vědomí, ale pomalu, kousek po kousku, tak, jak mu velela hluboce zakořeněná sebekázeň bojovníka v Aréně, kde i jen chvilková ztráta sebekontroly může znamenat smrt, se oddělil od všeho ostatního, odtáhl se a svinul do sebe. Ucouvl od okraje srázu, ale dosud byl proti vládě takové síly bezmocný. Všichni byli bezmocní, sami ve tmě s Červem.

A pak se stalo cosi úžasného. Jedna z těch myslí vybuchla a vyslala spalující proud světla, které zahnilo tmu. Jedno vědomí, čisté a silné, se rozšířilo, pojalo všechna zajatá vědomí pod svá ochranná křídla a sjednotilo je do jediného mohutného vzpurného volání. Dříve Jenny Psycho, teď cele Mater Mundi, ta jim dala naději a sílu a spojila je do jediné, integrované mysli, plně srovnatelné s největšími esperskými výtvoři Říše. Ale jen srovnatelné. Tisíce myslí se táhlo touto cestou do jednoty, rváno mezi rzyí mocí Mater Mundi a pokyny červů vpálených do mozku. Vězni doslova a do písmene bojovali sami se sebou.

I Finlay tam byl, lapen do jednoty pouhou silou tohoto dění.

Cítil vedle sebe Evangelinu, ale nějak mu pořád unikala. Červova moc kolem něj bušila jak tlukot obřích křídel, chňapala po něm, ale nedokázala ho zajmout. On neměl v mozku červa a co bylo důležitější, nebyl jeden, byli dva. Dokonce i když se Červovy myšlenky ovíjely kolem Finlaye a vtahovaly ho, Maskovaný gladiátor zůstal volný, nepovšimnutý, v pohotovosti.

Finlay byl vtažen hluboko do Červovy mysli a zdánlivě to bylo jen další malé vítězství nad Mater Mundi, další jiskřička pohasínající ve tmě, ale v okamžiku, kdy Červ uvěznil Finlaye Popplakha, uvolnil se Maskovaný gladiátor. Náhle se vynořil, volný, v pověstné zbroji a anonymní ocelové přilbě, s Morganou v rukou. Červ vycítil, že je něco špatně, a snažil se před tím stáhnout, jenže už si svého vraha vtáhl hluboko do vlastního vědomí. Maskovaný gladiátor uviděl uprostřed všeho, co bylo Červovým vnitřním bytím, jediné zářící světélko, jeho nevnitřnější já, jeho duši, a ta byla neskutečně malá. Pro Maskovaného gladiátora bylo tou nejjednodušší věcí na světě vyrazit, strhnout si přilbu a sfouknout světlo jako svíčku.

Červ zemřel, padla tma a jeho poslední slábnoucí výkřik zanikl ve vítězném řevu – to se vězni Sila devět vymanili z jeho vlády a konečně byli volní. Finlay Popplakh, zase úplný, se díval, jak odcházejí, čekal, aby měl jistotu, že tu nikdo nezůstane, a pak nenuceně vyšel na světlo, aby s úklonou přijal ovace.

Jenže když se vrátil zpět do vlastní hlavy, otevřel oči a rozhlédl se, shledal, že se nachází uprostřed nevýslovného zmatku. Všude pobíhali lidé, křičeli a nařikali, světla se rozsvěcela a zhasínala. Evangelina mu visela na paži a křičela mu něco do ucha a Pindar poučil oči a ztřeštěně kolem něj poskakoval. Finlay potřásl hlavou a přinutil se soustředit na to, co mu Evangelina říká.

„Finlayi, musíme odtud! Vězni už jsou všichni na svobodě a Mater Mundi proráží cestu z věznice. Vedení zpanikařilo a povolalo říšské oddíly. Tisíce vojáků už bojují s tisícovkami esperů a klonů. Vojáci dostávají nářez, ale je jich hrozně moc. Jsou všude! Brzy budou i tady. Musíme odtud vypadnout, Finlay, dokud to jde.“

„Dobrá,“ odvětil Finlay. „Už jsem zase při vědomí. Kolik nás tu je?“

„Jen my tři. Ostatní už bojují. Stevie Blankyty jsou ve svém živlu. Teď už je určitě polovina Sila devět v plamenech.“

„Tak v čem je problém? Prostě se vrátíme tudy, kudy jsme přišli, a pod pláštěm boje se dostaneme ven.“

„Ty to nechápeš,“ ozval se Pindar. „Oni sem nesou esp-rušičky. Stovky esp-rušiček. Naši lidé budou bezmocní. Nejsou ozbrojeni. Stráža je povraždí jak dobytek.“

Finlay zvedl ruku, aby ho přerušil, a hluboce se zamyslel.

Přece se nedostali tak daleko, nedosáhli takového úspěchu jen proto, aby teď prohráli.

„Mám nápad,“ prohlásil nakonec. „Mám takový implantát, velmi šikovná věcicka, kvalitní technika, která mi umožňuje propíchnout se bez povšimnutí kolem bezpečnostních systémů. Přes svůj komunikační implantát ho propojím se systémy věznic, vyhodím bezpečnostní systémy a pak všichni vezmeme nohy na ramena. Hodně lidí to nestihne, ale většina ano. Není to zrovna řádně propracovaný plán, ale je to nejlepší šance, jakou máme.“

„Udělej to,“ řekl Pindar. „Rozhlásím to.“

Odvrátil se a oba upjali myšlenky na to své.

Finlayovi a Evangelině se to podařilo. Pindarovi ne. Střelil ho do břicha nějaký strážný, kterého si nevšiml. Finlay strážného zabil, ale to už Pindarovi život nevrátilo. Nesli ho, dokud mohli, když zemřel, nechali ho na místě.

Evangelininu přítelkyni, tu, kterou tam tolik chtěla najít, nenašli. Stevie Blankyty se ven dostaly obehnané ohnivou zdí. Nakonec se podařilo uniknout více než polovině vězňů, vyřinuli se ven před nevidomými očima bezpečnostních kamer dřív, než byly rozmístěny esp-rušičky. Ale stovky esperů a klonů stejně zemřely a ještě víc jich bylo zajato. Esp-rušičky je zneschopnily a pak byli odvedeni v poutech. Mnozí raději spáchali sebevraždu, než aby byli znovu zajati.

Muž, který býval nazýván Kápětem, beze spěchu kráčel chodbami Sila devět. Kápi si shodil na záda, aby se ukázal jako lord VeleHlt. Někteří vězni z podzemí po něm plivali, ale rychle je srazily obušky strážných, a Hlt se jen usmíval. Všude leželi mrtví a on je musel překračovat nebo obcházet. Část věznic ještě hořela. A Červ je mrtvý. Vzato kolem a kolem, musel si přiznat, že operace, která měla za cíl zlikvidovat podzemí, nebyla tak úspěšná, jak doufal.

Ale spousta esperů a klonů byla mrtvá a zajatých bylo stejně tolik jako uprchlých. Plán podzemí na osvobození všech vězňů byl zmařen. Věznice se dá opravit a vždycky se dá vypěstovat další Červ. Časem. Mnohem důležitější je, že Mater Mundi byla přinucena se ukázat a odhalit dosah své moci. A to stálo za tu spoustu mrtvých strážných. Teď pro ni bude mnohem těžší najít roušku, pod kterou se skrývá. Podzemí bude díky jeho znalostem vnitřního uspořádání znovu rozprášeno. Jeho lidé už útočí na příslušných místech. Podzemí bude trvat celé roky, než se vzpamatuje a znovu uskupí.

Jako Kápě může identifikovat mnoho jmen a tváří, včetně Finlaye Popplakha, Evangeliny Zlokhové a Valentina Vltchina. Na Finlayovi už nezáleží, ale to, že ví o těch druhých dvou, by mu mohlo poskytnout velkou moc nad Zlokhly a Vltchiny.

Ti se budou jen jen trást ochotou se mu klanět, hlavně aby jejich jména nebyla veřejně ostouzena. Taková moc má velkou cenu.

Císařovna podnikne patřičné kroky, aby tuto operaci všichni považovali za obrovský úspěch, zdůrazní zisky a přimhouří oko nad ztrátami. To by mělo více než ospravedlnit, aby se stal jejím oficiálním chotěm. A on dokonce může poskytnout Kamenné Ivici několik zajatých kyberátů, kteří jí pomohou vyřešit její problémy s Matrixem. Ti budou raději spolupracovat, než aby čelili převýchově. A konečně zajaté klony a espeři pro něj budou skvělými objekty pro experimenty s esperskou drogou. Jako oficiálnímu choti mu nikdo nebude moci upřít přístup k vězňům nebo se dotazovat, co se s nimi stalo.

Hlt se za chůze usmíval a usmíval a strážní mu zdaleka ustupovali z cesty, zvláště když se začal pochechtávat nahlas.

KAPITOLA TRINÁCTÁ Šílený labyrint

Byla tam tma jako v nejhlubší jámě pekelné a nikde ani světélko. Kdysi tu jasně planuly do tmy hvězdy, ale teď byly pryč.

Žádné slunce nesvítlo v Temnoprázdně a zmrzlé planety mlčenlivě pluly bezbřehou nocí. Poslední sídlo prvního Moritura vypadlo z hyperprostoru v naprostém tichu a sneslo se na orbitu kolem bezživotné skály zvané Vlkotský svět, rovněž známé jako ztracený Háden. Hrad visel nad planetou, obrovská kamenná stavba s věžemi a cimbuřím obklopená vlastním světlem, a shlížel dolů do bezedných hlubin. Světlo neputovalo daleko, jako by se na něj ta tma zlobila, ale část světla se Vlkotského světa přece dotkla a zmrzlá atmosféra se něžně leskla. Na planetě nebyly žádné viditelné známky života, veškerá tajemství ležela hluboko pod zemí, bezpečně zapečetěná ve skrytém nitru ztraceného Hádenu.

Velká hradní obrazovka ukazovala z planety, co se jen dalo, a před ní stála malá skupinka rebelů. Owen Morituri, vyhnaný lord z Tyrkysarie, který se dosud považoval spíš za historika než válečníka. Házal d'Ark, pirátka, bonvivánka a rebelka z donucení. Profesionální rebel Jack Hokus a lovkyně odměn Ruby Wandera. Tobíáš Moon, technicky zdokonalený člověk, který se konečně vracel domů. A Giles, první Morituri, vynálezce Temnoprázdně. Hleděli do tmy, kterou stvořil Giles, když zhasl tisíce sluncí, a cítili, jak jim chlad dlouhé noci proniká až do morku kostí. Daleko na opačné straně, než byl Okraj, daleko za Temnoprázdnem, byly hvězdy, ale něco v prapodstatě prázdna bránilo jakémukoli světlu proniknout dovnitř. Owen si uvědomil, že podvědomě sjel rukou k meči u boku. Na té absolutní tmě bylo něco nebezpečného, ba dokonce výhružného.

„Vítejte na Vlkotském světě,“ pravil Giles. Pořád byl zabalený v těch svých vypelichaných, umaštěných kožešinách a hryzal už třetí kostku proteinu. Více než devět století pobytu ve stázi mu zjevně dodalo apetit. Když Owen zjistil, že proteinové kostky jsou to jediné jídlo, které hrad dokáže v současné době vyrobit, tak jednu taky zkusil, a poté se pevně rozhodl, že bude raději hladovět. Giles si hřbetem ruky utřel ústa a s nevyzpytatelným výrazem v očích zkoumal Temnoprázdně dál.

„My jsme první světlo, které tato planeta zažila po devíti stech čtyřiceti třech letech. Já jsem jí světlo vzal a tak je asi opravdu na místě, že jsem první, kdo jí ho vrátil. Někdy mne napadá, jestli v té tmě mezi planetami něco nežije, nějakí temní tvorové, těžící z nekonečné tmy, kterou jsem tu zavedl ve chvíli šíleného vzteku a slabosti.

Když jsem tu byl naposledy, byl to živý svět, přímo kypěl životem. Byly tu oceány a pevniny, živočichové na zemi i ve vzduchu, města a lidé. Byli tu nádherní ptáci s ohnivými ocasy a Bědnými horami prolétali turisté v najatých gravitačních kluzácích. To všechno je teď pryč, to všechno rozdrtil tlak zmrzlé atmosféry. Jediné, co zůstalo, je Šílený labyrint, Síň padlých a sídliště a laboratoře ztraceného Hádenu, to všechno vykutané hluboko v nitru planety. A celou dobu tu nerušeně spí a čekají, až je probudíme.“

„Řekni nám něco o Vlkotech,“ požádala ho Házal. Mechanicky si leštila meč špinavým hadrem, který rovněž sloužil jako kapesník, a přitom nespouštěla zrak z obrazovky. „Říkal jsi, že tady byli stvoření.“

„Ano. Tady vznikli a tady také všichni až na jednoho zemřeli. Byl to první pokus říšského genetického inženýrství stvořit vojáky. Kus člověka, kus vlka a k tomu pár zvláštních ingrediencí. Chvilí jim trvalo, než dosáhli přesného poměru, ale nakonec přišli s dokonalým slídícím a vražedným strojem, který neměl v evoluci lidstva obdoby. Vyrobili Vlkoty.“

„A co se vlastně zvrtilo?“ zeptala se Ruby. Hleděla na Gilese se svým obvyklým nezúčastněným výrazem, proti černým koženým kalhotám působil její bledý obličej skoro přízračně. Owen si nemohl nevšimnout, že i ona má ruku opřenou o bok poblíž meče.

„S Vlkoty nic,“ odpověděl Giles. „Byli vším, čím být měli, a měli ještě něco navíc. A právě to vědce dráždilo. Vlkoti byli chytří, mnohem chytřejší než jejich lidští páni. Rychlejší, silnější, krutější – a navíc chytřejší? Vědci si uvědomili, k čemu by to mohlo v budoucnu vést, a zpanikařili. Povolali říšské síly, přilákali Vlkoty na setkání a ze zálohy je postříleli. Vlkoti se přirozeně bránili a než padli, pozabíjeli spoustu lidí. Někteří uprchli a bylo nutno je uštvat. Říše přitom ztratila další spoustu vojáků, ale nakonec je dostala všechny. Až na jednoho. Nejlepší z nejlepších a nejchytřejší. Vyhnul se zajetí a všem nastraženým pastem. Ještě tu byl, když to Říše nakonec vzdala a říšské síly odešly. Byl vidán méně a méně, až se z něj nakonec stal jen mýtus, legenda, příběh pro turisty. Ovšemže ve skutečnosti nezemřel. Odešel do podzemí.

A byl tu ještě, když padlo Temnoprázdno a zemřeli všichni až na něj.

A byl tu ještě, když se vědci odvážili jít do Temnoprázdna hledat bezpečné místo, kde by ukryli své laboratoře, a proto se o této planetě později mluvilo jako o ztraceném Hádenu. Byl tu a sledoval, jak experimentují sami na sobě a vyvíjejí stále složitější křížence lidí a strojů. Hádoidy. Byl tu, když hádoidi vytáhli dobýt Říši, a byl tu, když poražení přilezli zpátky, aby se ukryli ve své Hrobce a počkali na lepší časy. A je tam dole i teď, dívá se a čeká, neskutečně starý a neuvěřitelně mocný, a drží stráž nad Šíleným labyrintem a Siní padlých.“

„Jak to, že o tom tolik víš?“ zeptal se Hokus. „V době, kdy se stala většina těch událostí, jsi byl ve stázi na Shandrakoru.“

„Vlkot to vyprávěl mým počítačům,“ odpověděl Giles. „A ty to vyprávěly mně. Čeká, že si promluví i s námi. Ale budme všichni velmi zdvořilí a doufejme, že nás nezabije.“

„To by si mohl leda tak zkusit,“ prohlásila Ruby.

„K čemu ho potřebujeme?“ zeptal se Moon.

„Už jsem vám to řekl: střeží Šílený labyrint.“

„A co to vlastně je?“ zeptala se Házal. „Něco, s čím přišli hádenští vědci?“

„Ach ne, má drahá. Ten je mnohem starší. Na Šíleném labyrintu není nic lidského. Byl tu dávno předtím, než vůbec lidstvo přišlo na tento svět. Objevili ho hluboko v planetě říšští kolonisté, ale nikdy nepřišli na to, co to vlastně je. Hádenští vědci sice asi přišli na to, k čemu slouží, jenže ti hlupáci se zabývali věcmi, které jim připadaly mnohem důležitější.“

„Dobrá,“ pravil Owen. „Nechám se poddat. Jaký je smysl Šíleného labyrintu?“

„Evoluce,“ odpověděl Giles. „A já jsem jediný, kdo kdy toto tajemství využil. Teď sestupme dolů a pozdravme se s Vlkotem. Mimochodem, moudrému napověz... V současné chvíli žije v mylném dojmu, že máme na palubě celou armádu vzbouřenců. Nevymlouvejme mu to. Jeden nikdy neví, kdy se mu to může hodit.“

„Jak se tam dolů dostaneme?“ otázal se Moon. Jeho drsný, bučivý hlas zněl stejně chladně jako jindy, ale planoucí zlaté oči se ani na chvíli neodtrhly od planety na obrazovce. „Máš na této arše nějaké moduly nebo raketoplány?“

„Náhodou ano, jenže je nemůžeme použít. Ani do labyrintu, ani do Hrobky hádoidů se už z povrchu nedá dostat. To, co z atmosféry zůstalo, zmrzlo na led. Budeme se dolů teleportovat. Když jsem tu byl naposledy, nechal jsem poblíž labyrintu bránu. Podle hradních přístrojů je dosud funkční. Za mých dob se stavělo tak, aby to vydrželo navěky.

Tehdy jsme se nezaněstnávali destrukcí. Jakmile se všichni laskavě dle vlastních úvah připravíte, budeme moci jít. Bez okolků si sami poslužte čímkoli, co vám ve zbrojnici padne do oka, ale ať vám to netrvá moc dlouho. Hradní zdroje energie byly skoro na dně už před staletími, když jsem na Shandrakor přišel, a většina toho, co zbývalo, padla na udržení Sídlu v chodu. Dokud nebudu mít příležitost dobít energetické články, tak tato loď už nikam nepoletí.

Bezprostřední nebezpečí nám nehrozí, ale pokud se vám nelíbí představa, že uváznete na světě, jehož jedinými atrakcemi jsou podivný labyrint a velká Hrobka, tak bychom sebou měli raději hodit.“

Owen s Házal kráčeli do zbrojnice. Dveře jim zdvořile otevřelo prázdné brnění bez hlavy. Owen si ho podezřívavě změřil. Nepamatoval si, že by tam bylo, když byl ve zbrojnici naposledy. Házal si brnění nevšímala a rázovala si to rovnou pro další, působivě vyhlížející střelné zbraně. Owen pobaven sledoval, jak se začíná prohýbat pod pistolemi, puškami a pásy s municí.

Sám se spokojil s nebezpečně vyhlížející pistolí, do níž se nabíjely velké, neskladné kulky, a několika granáty do kapes. Nepochybně se budou hodit, ale vcelku si pořád myslel, že zůstane věrný zbraním, na něž je zvyklý. Střelné zbraně jsou dobré, ale podle jeho zkušenosti vždycky nakonec dojde na chladnou ocel a na to, jak ji člověk ovládá. A podle toho,

jak Házal kupí pistole a pušky, budou ji muset sebou táhnout na vozíku. Aniž si uvědomovala, že se Owen baví čím dál víc, nepřestávala štrachat mezi stojany s puškami, až nakonec vylezla s dělem tak dlouhým a těžkým, že měla co dělat, aby ho vůbec zvedla a zamířila.

„Dobrý úlovek,“ poznamenal vážně Owen. „Až ti dojde munice, můžeš tím nepřítele umlátit.“

Házal si jen odfrkla a neochotně vrátila dělo zpátky. Podívala se na svou sbírku pistolí a pušek a najednou se na Owena vesele usklíbala.

„Ušli jsme dlouhou cestu, co, aristo? Od nijak zvlášť úspěšné pirátky a vyhnaného lorda, který prchá, aby zachránil holý život, po vůdce nového povstání. Kdo by si to byl pomyslel?“

„My jsme jen zárodek možného povstání,“ odpověděl Owen.

„Svrhnout Kamennou lvici z Železného trůnu bude chtít zatraceně víc lidí než nás šest. Jack Hokus bojoval s Říší celý život a vidíš, jak dopadl. No ano, jestliže dokážeme probudit hádoidy a přesvědčit je, aby bojovali na naší straně, pak možná budeme mít nějakou naději. Možná, že se pod naši vlajku pohnou lidé všeho druhu, když si budou myslet, že už máme nějakou armádu. Ale já nejsem nijak nadšený z toho, že bych měl vkládat nějakou důvěru v hádoidy. Kde je řečeno, že nebudou sledovat své vlastní, nám neznámé cíle. Při svém posledním pokusu o vzpouru zabili spoustu nevinných lidí. Jediný důvod, proč ještě nebyli oficiálně označeni za Nepřátele lidstva, je ten, že UI na Shubu jsou ještě nebezpečnější a záluďnější, než kdy byli hádoidi. A to už něco znamená.“

„Moc se staráš,“ odvětila Házal. „Hádoidi se budou chovat slušně tak dlouho, dokud budeme mít kontrolu nad vynálezem Temnoprázdná. Víš co, toto jsou opravdu skvělé pušky. Prostudovala jsem si jejich vlastnosti na počítači. Proti silovým štítům jsou k ničemu, ale jinak rozstřílejí všechno, na co zamíříš. Pravda, mají něco, co se nazývá zpětný ráz, na to si musíme zvyknout, ale nepochybně tomu brzy přijdeme na kloub.“

„Dokud ti nedojde munice,“ poznamenal Owen. „Těžko se můžeme uprostřed palby jen tak sebrat a odskočit si na hrad pro další. U disruptoru můžeš dobít energetické krystaly v jakémkoli energetickém zdroji, který je po ruce, a jsi připravena znovu zaútočit.“

„Ty musíš vždycky na všem hledat nějaké mouchy, co? Podstatné je, že Říše nebude čekat, že máme takové střelné zbraně, a než proti nim vymyslí něco účinného, budou jim zadky hrát všemi barvami.“

Owen svraštil čelo. „Ty si opravdu myslíš, že Říše za námi přijde až sem? Do Temnoprázdná?“

„Jistě. Ty ne?“

„Ano,“ odpověděl nešťastně Owen. „Celou cestu jsou nám v patách. A na to je jen jediné rozumné vysvětlení. Máme mezi sebou zrádce.“

„To není tak jisté,“ odporovala Házal. „Někdo nám mohl podstrčit lokátor.“

„To ne. Ten či onen bezpečnostní systém by ho už našel. To je moc nápadné.“

„Ale... Nikdo z nás přece nemá žádný důvod naši skupinu zradit! Naopak, všichni máme dobrý důvod, proč jsme tu, a nikdo z nás nemá důvod milovat Říši.“

„A co strach? Nebo vydírání? Nebo peníze? V této chvíli jsou na naše hlavy vypsány zatraceně slušné odměny. Lidé podlehnou všemožným svodům.“

Házal do něj zabodla zlostný pohled. „Máš pocit, že bys mohl na někoho ukázat prstem?“

„Ne,“ odpověděl Owen pevně. „V tuto chvíli ne. Možná se mylím. Všichni toho máme hodně za sebou. Někdy mám špatné svědomí, že jsem vás zatáhl do svých problémů.“

„To neměj. Já si to ohromně užívám. A do ničeho jsi mě nezatáhl. To já jsem se rozhodla zachránit ti na Tyrkysarii tu tvou ubohou zadnici. A tys mi zachránil život na Mlhosvětě, takže jsme vyrovnáni.“

„Přece jsem tě nemohl nechat zemřít.“

„Proč ne?“

„Záleží mi na tobě,“ odpověděl rozvážně Owen. „Nikdy jsem nikoho takového jako ty nepotkal, Házal.“

Házal se na něj podívala a povytáhla jedno obočí. „Nezačínej s romantikou, hřebečku. Tohle je čistě sňatek z rozumu.“

„Klid. Moriturové se žení jen na úrovni. Jsi naprosto v bezpečí.“

Házal se rozhodla změnit téma. „Kolik myslíš, že na nás Železná čubka pošle lidí?“

„Přinejmenším jeden křižník, možná dva. Zatím jsme její snahy zmařili a to se jí nebude líbit. Můžeme očekávat celé přepadové oddíly, možná i vampýry a bitevní espery. A ať už ví nebo neví, že je tu ten vynález, tak teď už je to pro ni otázka cti. Kdyby si na nás pořádně nedošlápla, a to brzy, začali by si její poddaní myslet, že ztrácí kontrolu. A někteří z nich by možná zkusmo provedli vlastní malou vzpouru, jen ze zvědavosti, aby zjistili, co to udělá. Ne, Kamenná lvice pošle tolik vojska, aby nás s jistotou zničila.“

„Dobrá,“ pravila Házal, potěškala jednu pušku a spokojeně se usmála. „Jen ať si přijdou.“

„Někdy mi děláš starosti,“ poznamenal Owen.

Jack Hokus a Ruby Wandera se už ve zbrojnici vybavili slušnou sbírkou zbraní a teď byli v kuchyni a snažili se přesvědčit jídelní stroje, aby jim vydaly cokoli jiného kromě proteinových kostek. Zkoušeli na ně všechny možné kombinace kódů a hesel včetně toho, že na ně řvali a občas jim nějakou vrazili, ale jedinou odměnou za veškerou dřinu jim byly jen další proteinové kostky. Existovaly příběhy o vesmírných ztroskotancích, kteří se raději požírali navzájem, než aby se živili těmito kostkami, a Jack pro to měl hluboké porozumění. Ale měl hlad a jeho staré tělo potřebovalo jakoukoli potravu, kterou jen do něj mohl vpravit, a tak se přinutil sníst jednu kostku celou a ještě kus druhé.

Lidé dostávají medaile i za menší výkony.

Ruby se toho nepokrytě odmítala dotknout, ale značně ožila, když zjistila, že jí stroj může vydat vcelku pitelné víno. Zatímco Jack bojoval se svými kostkami, ona už urazila půl láhve a začala být dost výřečná. Na ni. Jinak vypáčit z ní při rozhovoru slovo obvykle připomínalo spíš trhání zubů. Upřímně řečeno, byla to žena činu a povětšinou opravdu neměla co říci. Ale Jack uputně lpěl na představě, že cokoli, co může odvést jeho myšlenky od toho, co jí, je mu jen ku

prospěchu, a tak už nějakou chvíli tlachali. Převážně si sdělovali drby z bojů a bitev a probírali nejlepší způsoby zabíjení.

„Prozrad' mi, proč ses vlastně stala lovkyní odměn,“ otázal se nakonec Hokus. „To není práce, která by bavila každého.“

„Já se na to hodím,“ odpověděla Ruby. „A jiné možnosti byly horší. Umíš si mě představit, jak sedím u stolu v nějakém kostýmku a hrabu se ve spisech, nebo jsem vdaná za nějakého špinavého farmáře a za sukně se mě drží kupa děcek?“

„Ne, to tedy opravdu ne.“

„Přesně tak, sakra. Když mi bylo čtrnáct, provdali mě za místního krysaře. Měla jsem na vybranou mezi ním a jedním svým bratrancem. Byl velký a nemotorný a potily se mu ruce. Myslel si, jaká to není zábava mě sekýrovat a fackovat. Bylo toho víc. Jednou v noci jsem si počkala, až usne, a bodla jsem ho do krku nožem na maso. Dívala jsem se, jak umírá. Trvalo to docela dlouho. A tehdy jsem si poprvé uvědomila, že toužím po vzrušení. Sebrala jsem všechny cennosti, které nebyly přibité, dům jsem podpálila a prchla k nejbližším odpalovacím rampám. Od té doby jsem na volné noze a líbí se mi to. Je to jednodušší.“

„Udělal jsi toho pro Říši hodně?“

„Jasně. Říše je skoro jediná, kdo lovcům odměn platí. Ale nemám žádné předsudky. Dělam pro každého, kdo má prachy.“

„Tak co děláš u nás?“

„Nikdy nedokážu odolat nějaké výzvě. Kromě toho mám slíbený všechnen lup, který jen unesu. Ne že bych už něco viděla.“

„Jak ses spřátelila s Házem?“

„Nejsi ty nějaký zvědavý?“ Ruby se dlouze napila z láhve.

„Náhodou jsem na ni narazila v Mlhobráně, když jsme byly obě na dně. O vlasek mě vytáhla z průšvihů a víceméně mě adoptovala. Já jsem do toho ani neměla co mluvit. Před lety jsem se jí zbavila, ale toto je stejná doba, kdy je dobré mít někoho, komu můžeš věřit, kdo ti bude krýt záda. A teď je načase, abys mi i ty odpověděl na pár otázek. Jak ses dostal k tomu, že ses stal profesionálním rebelem?“

„Překvapuje mě, žeš o tom nic neslyšela. Svého času to byla docela slavná historka. Ale už je to asi dlouho a má legenda už není tak slavná, jako bývala. Byl jsem vcelku bezvýznamný syn poměrně bezvýznamného domu, který pro nikoho nic moc neznamenal, ani pro mne ne. Pil jsem, hrál karty, trochu zkoušel to a ono a celou dobu zabředával do dluhů. Pak jsem přivedl do jiného stavu jednu služebnou a rodina, aby mě dostala z průšvihů, mě poslala řídit jednu vzdálenou důlní planetu skoro na Okraji. Ta planeta se jmenovala Trīgann. Strašné místo.

Předtím jsem nikdy neopustil rodnou hroudu, byl jsem dost zhyčkaný a realita života devadesáti sedmi procent mnou otřásla. Podmínky, v nichž žili horníci, a způsob, jak se s nimi a jejich rodinami zacházelo, byly hanebné dokonce i podle říšských norem, takže místo abych jejich vzpoudu potlačil, tak jsem se k nim přidal a dopadlo to tak, že jsem celou tu prokletou záležitost nakonec vedl. A tak jsem stejně jako nakonec ty našel něco, v čem jsem dobrý, a rozhodl jsem se toho držet. A tak jsem létal z planety na planetu, kázal o povstání a sbíral armády na ochranu slabých a bezmocných a trestání viníků.

Naše vyhlídky byly vždycky mizivé, ale přesto jsme párkrát, tu a tam, vyhráli. Stačilo to na to, aby se ze mne stala legenda a sbíhala se ke mně celá Říše.“

„Dokud tě nechytí.“

„Ano. Zestárl jsem, už mi to tak nemyslelo a vsadil jsem na nesprávné lidi. Vždycky jsem byl moc důvěřivý.“ Dlouho jen tiše seděl a hleděl na nakousnutou kostku v ruce, jako by mu mohla něco říct. „Pak mě zlomili,“ řekl nakonec. „Byl jsem si tak jistý, že bych raději zemřel, než se nechal zlomit, a oni mě zlomili. Byl bych býval řekl cokoli, udělal cokoli, kohokoli zradil, jen aby mě už netýrali.“

„Ale neudělal jsi to.“

„Ne. Nakonec se ukázalo, že jsem měl pár opravdových přátel. Dostali mě ven, i když většina z nich přitom zemřela. Nikdy jsem se ani nedozvěděl, jak se jmenovali.“

Ruby krátce přikývla. „Každého nakonec zlomí.“

„Ano. Dokonce i legendu jako Jack Hokus. Někdy si myslím, že Hokus v té cele zemřel a zbyl po něm jen stín. Mí opravdoví přátelé ve mě nepřestali věřit, ale já jsem je zklamal. Nevedl jsem jejich povstání, nepomohl jsem jim v boji. Netoužil jsem po ničem jiném, než se skrýt v nějaké tmavé díře, kde mě ti trýznitelé nenajdou. Po nějaké době si mí přátele uvědomili, že jsem jim k ničemu a nikdy už jim k ničemu nebudu, ale přesto mě nezavrhl. Propašovali mě na Mlhosvět, na jediné místo, kde by mne Říše nenašla. Na místo, kde má každý co tajit, ale nikdo se o to nestará. Zalezl jsem do stínů a zmizel. Vzal jsem si nové jméno. To nebylo nic těžkého. Už jsem dávno nevypadal jako nějaká legenda. Celkem se mi líbilo být Jobem Svěrákem. Od toho nikdo nic nečekal.“

„Celou dobu se schovávat všem na očích,“ pravila Ruby.

„Kolik jsem jen strávila času tím, že jsem tě hledala. Ty peníze by se mi šikly. A celou dobu jsem tě měla přímo pod nosem.“

Pousmála se. „Jsem ráda, že jsem tě tehdy nenašla. Byla bych tak zklamaná. Teď už jsi jiný.“

Hokus povytáhl obočí. „Opravdu?“

„No jistě. Probíráš se. Ještě nejsi to, cos býval, ale směřuješ k tomu. Čím to je, Hokus? Co tě doopravdy vylákalo zpátky na světlo, do středu dění?“

„Chceš slyšet pravdu? Nudil jsem se. Prostě jsem umíral nudou. Pořád ještě mám strach a ruce se mi třesou, když se nehlídám, ale cokoli je lepší než tahat se pořád s nějakým prokletým smetákem. Zažil jsem hezkých pár dnů, kdy mi i smrt připadala lepší. A tak jsem tady a jdu do posledního boje, starý válečník, jenž má nejlepší léta už dávno za sebou.“

„V té džungli sis vedl dobře,“ poznamenala Ruby. „Spousta lidí by tu cestu k Poslednímu sídlu nepřežila. Nemluv o sobě tak pohrdavě, Hokusi. Já jsem nikdy neměla pro legendy moc pochopení. Spoustu jsem jich zabila, když jsem hledala nějakou skutečnou, ale zemřely stejně snadno jako každý jiný. Tys na mě udělal mnohem větší dojem než většina z nich.“

„Dík,“ odtušil Hokus. „Dobře, žes mě nenašla. Bylo by opravdu hloupé, kdybych tě zabil dřív, než jsem tě mohl poznat.“

Ruby se ušklíbla a nabídla mu láhev. „Dáš si?“

„Kéž bych mohl. Mé tělo už to nesnáší. Ledviny dostaly o pár kopanců víc, než unesly. Jen pij za mě. To mi pro radost bude stačit.“

„Tápeš takhle ve všech radostech?“

„To ne,“ odvětil Hokus. „Být o nějakých dvacet let mladší, prohnal bych tě párkrát kolem stolu.“

„Skvěle,“ zhodnotila to ode dveří Házel. „Tohle nám ještě chybělo. Opilá lovkyně odměn a říčná legenda. Říšskému vojsku bude stačit jediný pohled a poserou se hrůzou.“

„Obdivuji jeho odvahu,“ objevil se vedle ní Owen. „Já bych se k Ruby Wanděře bez řetězu a biče nepřiblížil ani na deset stop.“

„O vás aristech je veřejně známo, že jste po perverzích celí diví,“ odtušila Ruby. „Nabídla bych ti něco k pití, ale mám jen tu jednu láhev.“

„Já si s tebou dám,“ prohlásila Házel. „Já bych se s radostí něčeho napila, a nemusí to být ani to nejvybranější pití.“

„No jistě,“ podotkl Hokus. „Pokud si vzpomínám, vždycky jsi měla pro pití slabost.“

Házel se na něj podívala. „Pokud si vzpomínáš? Neuvědomuji si, že bychom se už někdy setkali.“

„Už je to nějaký čas. Na Mlhosvětě. Někdo mě poznal a pozval mě na oběd. A já jsem šel, protože jsem měl hlad. Ty jsi u mého hostitele pracovala jako komorná jeho paní. Měli málo personálu a nutili tě obsluhovat u stolu.“

Ruby zvedla hlavu a podívala se na Házel. Po tváři se jí pomalu rozléval široký úšklebek. „Tys byla komorná, Házel?“

„Jak si na mě, k čertu, můžeš pamatovat?“ vyjela Házel na Hokuse a zabodla do něj planoucí zrak.

„Mám skvělou paměť na tváře. Kromě toho jsi většinu lahve celkem dobrého portského vylila na mě. Zničila jsi mi poslední slušné kalhoty.“

„Tys byla komorná,“ nevzdávala se Ruby.

Házel se zachmuřila. „Říkala jsem, že si to vyčítám.“

„Ne, neříkala. Ty jsi říkala...“

„Je fuk, co jsem říkala!“

„Tys o tom začala.“

„Tys byla komorná?!“ rozchechtala se Ruby.

„Ovšem,“ zapojil se opět Hokus. „A moc jí to slušelo.“

„To se vsadím,“ odsekla Ruby.

„Jestli to někdo z vás někomu řekne, zabiju ho,“ varovala je Házel.

„Já bych jí to věřil,“ pravil Owen.

„Neboj, drahoušku,“ pravila Ruby s úsměvem. „Tvé tajemství je u nás jako v hrobě.“

„A ještě něco bych ti ráda řekla, Hokusi,“ pronesla Házel stylem člověka rozhodnutého změnit téma. „Owen a já jsme mluvili o některých taženích, v nichž jsi bojoval. Vedl jsi povstání, které zahrnovalo celé světy, velel jsi celým armádám. Dokonce jsi měl jeden čas vlastní útočnou flotilu. A já chci vědět, kdes na to bral prachy? Válka je drahá. Lidé, zásoby, zbraně. Kdo financoval všechny ty armády a válečné lodě? Nikdy jsem neslyšela, že bys měl nějaké vlastní jmění. Tak kdo to všechno platil?“

„Lidé dobré vůle,“ odpověděl Jack Hokus. „Převážně. Zbytek jsem sháněl, jak se dalo. Vždycky se našli lidé, kteří měli zájem vidět mocenské skupiny na lopatkách či přinejmenším vyprovokované. Politická uskupení, perzekvovaná náboženství, podnikatelé, kteří chtěli vydělat na válce. Mladí šlechtici, jimž se nechtělo čekat na dědictví nebo hledali trochu vzrušení.“

V Říši byly vždycky nějaké frakce deroucí se k moci, připravené pro okamžitý prospěch jedna drahou zaprodát. Naučil jsem se raději moc neptat. Jak jsem si koneckonců nejednou řekl, menší zlo je lepší než větší. A když to bylo nutné, vždycky jsem dokázal vést další povstání proti novým lidem u moci. V těch dnech nikdy nebyla nouze o odvážné, zapálené mladé ládovače děl.

A nikdy ani nechybělo dost lupu. Bral jsem, co jsem musel, abych udělal to, co jsem musel. A jestli jsem někdy musel jednat s nějakými skunky nebo jsem věnoval důvěru lidem špatné pověsti, nu což, měl jsem na ruku už tak dost krve a těžko jsem mohl být ještě někdy znovu nevinný.“ Usmál se na Owena.

„Tváříš nějak pohoršené, Morituri. Odpusť, zdá se, že jsem pro tebe jedno zklamání za drahým, ale takový už je život. Ostatně je to můj život. A teď, jestli mě omluvíte, se myslím trochu projdu, staré svaly se potřebují protáhnout, než se vydáme do podzemí. Bavte se dobře.“

Opustil kuchyň, ani se neohlédl. Řekl všechno, co chtěl.

Nepochybně o něm budou mluvit, až bude pryč, ale to by mluvili stejně a Jack u toho opravdu být nemusel. Dokud se jim bezpečně neztratil z očí, držel se zuby nehty, pak se zastavil a z vnitřní kapsy vytáhl odřenou stříbrnou láhev.

Pevnými prsty odšrouboval uzávěr, přiložil láhev ke rtům a řádně si lokl nějaké tekutiny, která skoro postrádala jakoukoli chuť. Možná už není schopen skoncovat s chlastem, jenže když si tu a tam nedá pořádného panáka, nebude už vůbec k ničemu. Podíval se na stříbrnou láhev a tiše si povzdechl. Byly doby, kdy si myslel, že bojové drogy jsou jen pro zbabělce a hlupáky, ale čas ho naučil. Někdy mu připadalo, že jeho poslední odvaha pramení z této láhve. A on tolik chce být zase legendou, i kdyby jen kvůli svým novým přátelům. Už si toho tolik prošli a projdou ještě víc.

Potřebují legendu. Jack Hokus si povzdechl a zvedl láhev k ústům, ale pak ji zase sklonil, aniž se napil. Zašrouboval uzávěr a zastrčil láhev zpátky do kapsy.

Rázně krácel dál po ztichlé chodbě a jeho kroky se odrážely od kamenných zdí. Nohy už měl pevnější a dýchalo se mu snadněji. Stačí trochu času a pár rádných loků a může být v boji docela dobrý. Smutně se usmál, když si vzpomněl na toho zapáleného mladého bojovníka, jakým kdysi býval. Hotov tasit meč při sebemenší urážce, aby pomstil čest dámy či svou vlastní nebo prostě proto, že byl nejlepší a nikdo to nesměl zpochybnit. Prvotřídní střelec z jakékoli střelné zbraně, skvělý pilot čehokoli, co létalo, kul pikle a plány s nejlepšími generály, které jen povstání poskytlo. Budoval svou legendu den po dni, svět po světě a donutil Říši, aby se ho bála jako ještě nikoho.

Jenže to už je dávno. Válka si od člověka vyžádá hodně a to první, co mu vezme, je mládí. Zestárl a ztvrdl v boji a ani si nevšiml, že mládí už je pryč. Ale pořád musel být nejlepší.

Lidé ho potřebovali, byli na něm závislí, věřili mu. Nadlouho mu stačilo čerpat sílu z jejich zápalu a víry. Jenže jak léta plynula a jeho ničil jeden nezdár za druhým, dal se nejdřív na pití a pak na drogy a nakonec na bojové drogy. Zpočátku měl důvody, pak výmluvy, až z toho nakonec byla jen potřeba. Na Mlhosvětě se naučil žít bez nich, stejně jako se naučil žít bez odvahy a cti. Svět údržbáře je prostý a nenáročný a on se v něm s povděkem ztratil. Pak už si dal jen tu a tam kapku na zahřátí za chladných rán. Nebo ve zvláštních případech, jako třeba teď, když se doopravdy ani trochu necítil jako Jack Hokus.

V jedné zastrčené místnosti našel Tobiáše Moona. Hádoid tam seděl sám a hleděl na zmrzlou planetu na obrazovce. Tvářil se stejně nezúčastněně a lhostejně jako vždy a seděl strnule v křesle, jako by tam jen čekal, protože se mu řeklo, ať čeká, zatímco celým svým já bytostně toužil jít. Hokus ve dveřích zaváhal, nebyl si jist, jestli je moudré či vhodné Moona rušit, a pak hádoid zničehonic, aniž se otočil, promluvil.

„Pojď dál, Jacku Hokusí. Už je to dlouho, co jsme si spolu naposledy pohovořili před bitvou.“

Hokus v duchu klel a navenek dělal, co mohl, aby působil klidně a sebevědomě. Vstoupil do místnosti a přitáhl si křeslo vedle Moona. Hádoid sice tvrdil, že během tažení na Chladné skále bojoval po jeho boku, ale Hokus by nemohl čestně přísahat, že si na něj pamatuje. Bitva na Chladné skále byla tuhá a krvavá a padla tam spousta dobrých lidí, ale i tak by si měl na hádoida pamatovat. Když jejich vzpoura ztroskotala, zůstalo jich na světě zatraceně málo, hlavně proto, že po nich většina lidí pro jistotu na setkání střelila. Ale Hokus si musel přiznat, že jeho paměť už není to, co bývala. Stejně tak to bylo s řadou dalších věcí v jeho životě. Některé vzpomínky byly dosud krystalicky jasné, ale jiné se navždy ztratily a ještě víc si pamatoval jen matně. Říšské mentální techniky na něm opravdu udělaly kus práce. Nenápadně se vrtěl v tvrdém křesle, snažil se nějak si udělat pohodlí a přemítal, o čem má, k čertu, mluvit. Hádoid se ozval první.

„Nemám žádné vzpomínky na tady to město nebo laboratoře ztraceného Hádenu. Oživil mě jinde, na lodi mezi planetami, – mezi bitvami. Povstání dopadalo špatně a mí nadřízení potřebovali všechno, co se jen dalo sehnat. Bojoval jsem v mnoha bitvách na mnoha světech a poslouchal rozkazy nadřízených.“

Zabíjel jsem muže, ženy, děti. Po povstání byla většina mého lidu mrtvá nebo uprchlá zpátky na Hádenu do Hrobky a mě nechali, ať si poradím, jak umím. Neměl jsem ani tušení, kde je Hádenu. Nějaký čas jsem bojoval. To bylo to, co jsem uměl.

Bojoval jsem na mnoha stranách, na mnoha planetách, ale všechny spory mi připadaly stejně nicotné a já jsem se začal nudit. Pár let jsem cestoval a hledal něco nového, náročného, ale mé energetické krystaly se už začínaly vybíjet a technologie potřebná k dobítí nebo výměně se dá najít jen v říšských pevnostech, kde můj druh není vítán. Nakonec jsem skončil na Mlhosvětě a byl jsem na tom jen o trochu líp než obyčejný člověk.

Dokážeš pochopit, co to znamená, být pouhým člověkem?

Já jsem toho tolik uměl, byl jsem silný a rychlý a mé smysly vnímaly ze světa mnohem víc než vaše prosté, organické. Ale den ode dne jsem slábl a vnímal méně a méně a mé myšlení už nebylo tak rtuťovitě rychlé.

Po dlouhou dobu jsem jen přežíval. Neměl jsem žádné plány, žádnou naději, žádnou budoucnost. A pak přišla zpráva o psanci Moriturovi a já jsem si vzpomněl na jeho rodinné intriky.

A odvážil jsem se znovu doufat. Dovedl mě k tobě a teď mne dopravil domů, na ztracený Hádenu a k Hrobce mého lidu. Mám šanci být znovu to, co jsem, a mezi svými. Za to vše vděčím jemu. Jenže jakmile se můj lid probudí, budu muset znovu poslouchat rozkazy svých nadřízených, ať budou jakékoli.“

Hokus se zamračil. „Ty si myslíš, že se třeba odmítnou připojit k Moriturově povstání proti Říši? Určitě zjistí, že je v jejich zájmu přidat se k nám.“

„Ty tomu nerozumíš. Ty a tví druhové ve zbrani jste všichni lidé a to byl pro nás dlouho jen jiný výraz pro nepřítele. Ústřední vírou hádoidského myšlení je, že jsme byli stvořeni, abychom nahradili vás. Vy jste slabí, povolní, podřadní. Ale já jsem mezi vámi žil a viděl jsem sílu a potenciál, které můj mladý druh zatím postrádá. Řeknou, že jste mě nakazili svými slabostmi.“

Možná budou mít pravdu. Já opravdu nevím, jestli jsem hádoid, člověk nebo něco mezi tím. Čekal jsem tak dlouho, abych se zase zařadil mezi svůj lid a stal se plně funkčním technicky zdokonaleným člověkem, ale teď... Nejsem si jist, kam doopravdy patřím. Už si nejsem jist ničím.“

„Začínáš být nervózní. To je ryze lidské.“

„Ale já nemám být člověkem. Dokonce by mě nic takového ani nemělo napadnout. Já jsem hádoid, další evoluční krok lidstva. To budou mí lidé říkat, až vyjdou z Hrobky. Takže já jsem se nakonec vrátil domů na ztracený Hádenu jen proto, abych zjistil, že se tu vůbec necítím doma.“

Hádoid rázně vstal a opustil místnost. Pohyboval se tiše a plavně, se svou obvyklou, nelidsky dokonalou grácií.

Hokus za ním nešel. Pochyboval, že by Moonovu tempu stačil, a i kdyby, nevěděl, co by mu řekl. Co se říká člověku, který truchlí nad ztrátou vlastní nelidskosti? A tak se Hokus ve svém nepohodlném křesle opřel, zadumaně se zahleděl

na obrazovku a přemítal, jestli má sdělit ostatním, co slyšel. Z obrazovky na něj hleděla zmrzlá planeta, němá, nevyzpytatelná, plná záhad.

Uslyšel, jak se blíží něčí kroky, a rychle se v křesle otočil, jestli se náhodou nevrací Moon. Ale ve dveřích stál první Morituri, muž zvaný Giles. Vypadal unaveně a možná i malíčko bezradně.

Kývl na Hokuse, ať zůstane sedět, a svalil se do křesla vedle něj. Zadíval se na svět na obrazovce a pohrdavě si odfrkl. „Odporná planeta. Ani když byla živá, nevypadala z orbity o moc lépe. Možná proto bylo snazší ji zničit. Nikdy by mě nenapadlo, že ji ještě někdy uvidím. Když jsem s Posledním sídlem přistál na Shandrakoru, předpokládal jsem, že tam zemřu.“

Všichni se obrátili proti mně. Někteří kvůli tomu, že jsem použil vynález Temnoprázdna, jiní proto, že jsem rozhodl, že už nikdy nebude použit znovu. Nikdo nebyl překvapenější než já, když si prach nakonec sedl a já jsem zjistil, že jsem zabil všechny, které poslali zabít mě. Část mé bytosti toužila zemřít. A tak jsem šel do stáže v naději, že než se budu muset znovu probudit, všechno se nějak vyřeší samo. Byl to holý nerozum. Teď jsou věci ještě složitější než předtím. Tři různé druhy technicky zdokonalených lidí, odrodilé UI, šílená císařovna na Železném trnů a k tomu nás ohrožuje ne jedna, ale hned dvě neznámé rasy. A můj potomek, Morituri dnešní doby, je historik.“

„Je to dobrý člověk,“ zastal se ho Hokus. „Bojuje dobře, když musí, a má hlavu na správném místě. Má starost o lidi a povětšinou ze správných důvodů. Mohl jsi dopadnout mnohem hůř.“

„Víceméně to samé jsem slyšel o tobě,“ odušil Giles. „Říkali mi, že jsi slavný válečník a velký vůdce povstání.“ Hokus si povzdechl. „Možná kdysi. Teď už si tím nejsem tak jistý. Většinu života jsem strávil bojem na jednom světě za druhým, vzdal jsem se veškeré naděje na lásku, rodinu či normální život, jen abych vedl boj, jehož konec se neustále ztrácel v nedohlednu. Viděl jsem umírat dobré lidi, znovu a znovu, mnohem lepší než já, a všechno to bylo k ničemu. Říše je teď stejně silná jako vždy a ze mne je jen stařec, který nemá, kam by hlavu složil.“

„Nejde o to, zda člověk vyhraje nebo prohraje,“ prohlásil Giles. „Jde o to, kolik těch bastardů vezme s sebou. Každý jen odvrací pohled a předstírá, že nevidí zlo, dokud ho nepostihne přímo. Ale čestný člověk nemá na vybranou, ten musí vstát a něco udělat. Ať se děje, co se děje, ty a já jsme žili životy, jaké jsme si zvolili. Tolik lidí žije životy jiných v domnění, že tak je to správné, poslouchá příkazy, s nimiž nesouhlasí, z důvodů, kterým nevěří. Žijí životy, na nichž nezáleží, které se nikoho nedotknou a nic nezmění. Ať je to horší či lepší, ty a já jsme hleděli zlu zpráva do očí a neuhnuli. Zvedli jsme meče a šli do války a i když jsme nevyhráli, alespoň jsme to někomu pořádně natřeli. V tom je ten rozdíl a to je všechno, co může kdo chtít.“

„Ano,“ odpověděl Jack Hokus. „Kvůli nám zemřelo spousta lidí, kteří za námi šli v očekávání zázraků. Netrápí tě někdy jejich příznaky, Gilesi?“

„Jistěže. Některé z nich na mě čekají na té planetě dole. Ale já se rozhoduji na základě budoucnosti, ne minulosti. Příznaky musí vědět, kde je jejich místo.“

„Musí být nádherné, být tak silný, tak sebejistý,“ poznamenal Hokus. „Mít na všechno odpověď. Buď tak laskav a slituj se nad námi ubohými smrtelníky, kteří pochybují a prohrávají.“

Vstal a odešel. Ve dveřích se minul s Owenem, ale ani s ním nepromluvil. Owen se obrátil, chvíli za ním hleděl, jak odchází po chodbě pryč, a pak se podíval na Gilese.

„Co to do něj vjelo?“

„Jen na něj dolehlo stáří. To s člověkem dělají úvahy před bitvou. To je chvíle, kdy člověk otevírá srdce cizím lidem a doufá v rozhřešení. Ty jsi za mnou přišel ze stejného důvodu, pravnuku?“

„Ne. Jen jsem šel kolem a slyšel hlasy.“

„Tak jak se cítíš? Připraven k boji?“

„Myslím že ano. Stejně nemám na vybranou, že? Od chvíle, kdy tohle všechno začalo, se honím z planety na planetu a ti mizerové jsou mi pořád v patách. Nemám čas ani přemýšlet, natož si odpočinout. A kam se obrátím, tam slyším jen povinnost, povinnost. Bojuj za tohle, bojuj za tamto, bojuj prostě jen proto, abys zůstal naživu. Jakou mám poslední dobou svobodu se sám rozhodnout?“

„Vždycky jsou nějaké možnosti, pravnuku. Můžeš si vybrat buď boj, nebo útek, sílu nebo slabost. Těšit se z boje za dobrou věc a nikdy se neskánět před ničím. Pocházíš z rodiny válečníků, kteří se nikdy nevzdali, i když měl nepřítel velkou převahu, ani nikdy nevyjednávali o míru, když v něj nevěřili. Máme tradici čelit a povznést se nad jakékoli překážky, které nám osud klade do cesty, a střetnout se s nepřítelem s chladnou ocelí v rukou a úsměvem na rtech. Vždycky jsme byli rekové, válečníci, muži osudu.“

„Schovej si ty hrdinné řeči pro někoho, kdo tomu věří,“ zavrčel Owen. „Tyhle sračky jsem poslouchal celý život. Mého otce nezachránily, když na něj Říše poslala mistra šermíře, a nezachránil ani nás, až sem dorazí vojsko Kamenné Ivce. Nás je šest a čelíme celé Říši. Naše šance valem klesají. Naše jediná naděje na přežití spočívá v tom, že probudíme rasu pololidských bytostí, které nás možná bez váhání sprovodí ze světa a možná taky ne, zatímco my doufáme, že je dokážeme přesvědčit, aby bojovali po našem boku. Což předpokládá, že se rozhodnou nezlikvidovat veškeré lidstvo, jak se o to pokusili naposledy. Chybí nám lidi, výzbroj a štěstí. Já jsem historik, vím, jak dopadají povstání, která nemají kapitál, armády a solidní mocenskou základnu. My nemáme šanci, Gilesi. Naše vyhlídky jsou takové, že jdeme na smrt, a to krutou.“

Giles se klidně usmál. „Když už stejně jdeme na smrt, můžeme zrovna tak zemřít pro něco. Zemřít v boji a vzít s sebou tolik těch lumpů, kolik jen dokážeme. Když už ti nic jiného nezbyvá, padni s mečem v ruce. Ať za své vítězství platí.“

„Ach jak romantické. Můj otec by z tebe byl nadšen. On všem těmto žvástům taky věřil, ale stejně nakonec zemřel sám na hlavní třídě, střeva mu vyhržela na ulici a kolemjdoucí ho obcházel, aby si neumazali boty od krve. K tobě se tyhle řeči hodí. Ty jsi byl První válečník. Velel jsi armádám. Já jsem nikdy nechtěl být válečníkem. Jediné, po čem jsem kdy toužil, bylo mít pokoj, abych si mohl v klidu studovat staré záznamy a zabývat se historií. Namísto toho jsem nucen

bojovat a zabít lidi, které ani neznám, neboť vedu povstání, v nějž snad ani nevěřím.

I kdybychom nějakým zázrakem vyhráli, jaký užitek bude mít z Říše Jacka Hokuse bývalý aristokrat jako já? Já představuji všechno, čeho se on a jemu podobní chtějí zbavit. Pravděpodobně mě nakonec postaví před soud za vykořisťování mas. A co všechny ty tvé řečičky o tom, že člověk má vzít své nepřátele s sebou, kam to nakonec vedlo naposledy? K použití vynálezu Temnoprázna. Kolik miliard nevinných kvůli tomu zemřelo? Víš, jak se na tebe vzpomíná v mých historických spisech? Jako na největšího masového vraha všech dob.“

„To je taky správné,“ odvětil Giles. „To jsem Uvěřil jsem Železnému trůnu a ten mě zradil. Musíš pochopit, jak svůdný byl ten vynález, byl to způsob, jak rázem zastavit povstání, které pohltilo celé soustavy. Teprve poté, když začaly přicházet první zprávy, jsem si uvědomil opravdovou hrůzu toho, co jsem udělal. Abych se ospravedlnil, vrhl jsem se do zkoumání důvodů povstání. A ke svému úžasu jsem shledal, že byli celou dobu v právu. Říše byla krutá a prohníla, od podstaty i z vlastní vůle. Samotný systém byl špatný.“

A tak jsem vzal vynález a uprchl. Vzdal jsem se všech poct, které jsem měl nebo jsem doufal získat, jen abych zajistil, že se hrůza Temnoprázna už nikdy nebude opakovat. Tady nebojujeme pro potěšení nebo zisk, historiku, ale protože musíme, nemá-li zlo zvítězit.“

„Vidíš?“ opáčil Owen. „A zase jsme zpátky u svobody rozhodování. A já žádnou nemám. Nemohu se z toho vyzout, vrátit se a být tím, kým a čím jsem byl: nevinným naivou, který se nikdy neptal, odkud se bere jeho pohodlné živobytí. Už jsem viděl moc, viděl jsem věci, před kterými bych dřív zavíral oči.“

Nemám omluvu. Byl jsem historik, znal jsem utrpení a bezpráví, na kterém byla postavena Říše. Jen jsem si namlouval, že to se mnou nemá nic společného.

Můj otec žil pro své intriky proti Železnému trůnu. Tolik, že na mě nikdy neměl čas. A tak jsem já nikdy neměl čas na jeho intriky. Zařídil jsem si vlastní život, život poklidného, nekontroverzního učenice. Měl jsem vědět, že to nevydrží. A jakmile jsem nahlédl do toho hrůzného podhoubí Říše, už jsem nedokázal odvracet pohled. Den co den trpí tolik nevinných, a jakoby se nic nedělo. A tak naplním přání své rodiny a budu válečníkem. Budu rebelem a budu bojovat za tuto věc a bude-li to zapotřebí, zemřu, ale ať tě ani nenapadne, že to dělám z vlastní vůle.“

„Ovšemže děláš,“ odvětil Giles. „Sám jsi to řekl. Od chvíle, kdy jsi uviděl, jak se věci mají doopravdy, už nedokážeš odvracet pohled. To samé se stalo Jacku Hokusovi, tvému otci a mně.“

Každý tady si myslí, že bojuje z osobních důvodů, ale nakonec budeme bojovat a možná zemřeme proto, že jsme se nemohli nedívat. Nemůžeme to tak nechat. Je to stejně dobrý důvod jako jakýkoli jiný, a možná lepší než většina jiných. Já vím, co o tobě říkají ostatní. Ty nemáš zájem být bojovníkem, hrdinou nebo vůdcem, ty prostě chceš udělat to, co je správné. A to je jediný druh válečníka, který má cenu. Když už musím mít potomka historikem, jsem rád, že jsi to alespoň ty. Mohl jsem dopadnout mnohem hůř.“

A teď svolíme ostatní. Brzy se budeme teleportovat dolů k Šílenému labyrintu a jsou věci, které s vámi všemi musím předem probrat. Situace dole je... poněkud složitá.“

„Kdo by to byl řekl,“ poznamenal Owen a jeho předek se rozchechtal.

„Pojď, pravnuke, dnes je vhodný den pro smrt jiných.“

Házel d'Ark a Ruby Wandera si přitáhly ke kuchyňskému stolu židle a právě si předávaly sem a tam druhou láhev vína. Pohodlně se opřely, nohy si hodily na stůl a spokojeně se na židlích houpały. Házel víno moc nezajímalo, ale odhodlaně upíjela svůj díl v naději, že se tím trochu zbaví vzrůstajícího napětí.

Vždycky byla celá nesvá, když se blížila nějaká akce. Jakmile se věci daly do pohybu, už byla zase v pohodě, protože měla co dělat a neměla čas panikařit. Jen prostě z hloubi duše nenáviděla čekání. Podívala se naproti na Rubyin klidný, nezúčastněný obličej a už z principu zatoužila hodit po ní něčím hodně těžkým. Ruby nikdy nic netrápilo.

„Tak co,“ pravila Ruby. „Spíš s ním?“

Házel tupě zamrkala. „S kým?“

„S tím aristou, přirozeně. Viděla jsem, jak se na tebe dívá. Je celkem pohledný a vypadá, že by se mohl v pár věcech vyznat.“

„Není to můj typ,“ prohlásila stroze Házel.

„Dřív jsi nebyla tak vybíravá. Někteří z těch vilňoušů, s kterými jsi žila na hromádce, by museli jít na genotest, kdyby měli prokázat, že jsou lidi. Na tebe vždycky kdekdo letěl pro ten tvůj hezký úsměv a rozkošný malý zadeček. Osobně bych si vcelku dala říct s Moonem.“

„S hádoidem? Ty žertuješ! Já si dokonce ani nejsem jistá, nakolik je to člověk. Ten to pravděpodobně dělá jen s mechanickou děvkou.“

„Stejně se vsadí, že bych z něj vyrazila úsměv, kdybych se do toho dala. Kromě toho jsem slyšela, že hádoidi mají všemožné druhy... speciálního zdokonalení. A pak je tu ještě Jack Hokus. Je trochu starší a mnohem opotřebovanější, než co obvykle беру, ale vždycky měl v sobě něco z mého hrdiny.“

Házel povytáhla obočí. „To jsem nevěděla, že jsi na hrdiny.“

„Ty toho o mně nevíš. A ne abys mu to řekla.“

„Nestarej se, ta tvoje zvrácená malá tajemství jsou u mě jako v hrobě. Ruby, proč jsi vlastně tady?“

„Slíbilas mi dobrý boj a všechno lup, který poberu.“

„Naše vyhlídky jsou takové, že žádný lup nebude, Ruby. Naše vyhlídky jsou takové, že tam dole zemřeme. Říše se tu může objevit každou chvíli a můžeš se vsadit, že přijdou ve velkém počtu. Už jsem si užila překerních situací dost, ale něco takového se mi ještě nestalo. Tentokrát nemáme žádná zadní vrátka. Je tu jen pustina a skály.“

„Dej sem tu láhev, už máš dost,“ prohlásila Ruby. Vzala si ji od Házel a zklamaně ji potěškala. „Brzy budeme potřebovat novou. Podívej, my stejně nemáme kam utéct. Odtud se můžeme dostat jen na Sídle a protože jediný, kdo to umí řídit, je

Giles, a ten je rozhodnutý nejprve navštívit Vlkotský svět... jsme v troubě, holka. Podívej se na to z té lepší stránky.“

„Z jaké lepší stránky?“

„Dej mi čas, něco vymyslím. Podívej, je to jen další boj. Ať vyhrájeme, nebo zemřeme, alespoň si užijeme trochu zábavy.“

„Ale už nejde jen o nás. Kdybychom se doopravdy zmocnili vynálezu Temnoprázdna a probudili hádoidy, budeme v postavení, kdy se budeme moci na celou tu skvělou Říši vykašlat a držet ji v šachu. Můžeme všechno změnit, všechno napravit. Jestli zemřeme, naděje zemře s námi. Z toho jsem tak nervózní.“

„Události přicházejí, jak přicházejí,“ odvětila Ruby. „A když dospějí do této velikosti, tak už na lidech, jako jsi ty a já, nezáleží. Jako vždycky. My můžeme jen hrát svou roli, zbytečně neriskovat a dávat si pozor, aby nás to nesmetlo. Nech to na hrdinech jako Hokus nebo Moriturové. My se prostě budeme držet stranou, bojovat, když budeme muset, a mít oči na stopkách, kdyby se naskytla nějaká velká příležitost. Tam dole přece musí být něco, co stojí za ukradení.“

Házel se vesele zašklebila. „Pořád stejná, Ruby. Jen buď tak zistná, sobecká a jedovatá jako vždy. Vesmír by byl bez lidí jako ty nudný.“

Ruby se na ni chladně podívala. „Já nevím, o čem to mluvíš. Někdy si myslím, že jsem na této lodi jediná, kdo má zdravý rozum.“

Rebelové se nakonec zase shromáždili před hlavní obrazovkou, v místnosti, která se v Posledním sídle pokládala za můstek. Byl to velký, otevřený prostor, nebyly tu žádné viditelné kontrolní panely a už vůbec si tu nebylo kam sednout. Nikoli poprvé se Owen cítil více než trochu nadbytečný. Giles jim uděloval svým strohým, sardonickým způsobem kázání a každý poslouchal se zdvořilostí sobě vlastní. Nicméně nikdo z nich nějak nespěchal na to, aby instruktáž skončila.

„Hradní senzory hlásí hluboko pod povrchem planety rozsáhlé práce,“ oznámil jim Giles. Na obrazovce se objevila mapa.

Byla nechutně podrobná. Jen z pohledu na ni Owena rozbolela hlava. „Když jsem tu přistál naposledy, většina toho tam nebyla. Výsledkem je město, které postavili hádoidi. Leží za Šíleným labyrintem a protože transferová brána, kterou jsem tu nechal, je umístěna na opačné straně labyrintu, nemáme jinou možnost, jak se do města dostat, než skrz labyrint. Bohužel.“

„A co to přesně znamená?“ otázal se Owen. „Nikdy jsi pořádně nevysvětlil, co to Šílený labyrint je.“

Giles zamyšleně našpulil rty. „Je to záhadná stavba, kterou vybudovali Vlkoti nedlouho předtím, než byli všichni vyhlazeni. No, až na toho jednoho. A ten jeden Vlkot labyrint střeží. Někdy si myslím, že to nedělá proto, aby do něj nikdo nevstoupil, ale proto, aby měl jistotu, že labyrint neuprchně. A všechno, co o labyrintu ví, si nechává pro sebe. Labyrint...“

Je těžké ho popsat, budete se na něj muset podívat sami. Já jsem jím nikdy neprošel, ale jeho funkce není žádným tajemstvím. Labyrint působí na tělo i mysl a různě je přetváří. Myslím, že jeho původním záměrem bylo posunout Vlkoty o krok dál na evolučním žebříčku. Naštěstí, a to slovo používám záměrně, nikdy nedostali šanci ho použít. Nejsem si jist, jestli by lidstvo přežilo to, co by se z Vlkotů mohlo stát.“

„Zadrž na okamžik,“ přerušila ho Házel. „Jestli si hádoidi postavili město za labyrintem, znamená to, že my všichni musíme labyrintem projít?“

„Tomu nevěřím,“ prohlásil Moon. „Ti první vědci se prodolovali zmrzlou planetou na místo, které si sami vybrali: do řady obrovských přírodních jeskyní. Chodbu za sebou nakonec zavalili, aby zakryli stopy a zamezili v přístupu komukoli, kdo by je případně sledoval. A myslím, že v labyrintu nakonec viděli jen další ochranu pro ty, kdo spali v Hrobce. Myslím, že bych měl zdůraznit, že město bude mít své ochranné systémy. Ale teoreticky by má přítomnost měla stačit na to, aby je zneškodnila.“

„Ale jistý si nejsi,“ poznamenala Ruby Wandera.

„Ne,“ odvětil Moon. „Nikdy jsem tu nebyl.“

„Čím dál líp,“ shrnul to Jack Hokus. „Jestli nás nedostane labyrint, dostane nás to město. Nemluvě o tom všem, co na nás nakonec pošle Říše.“

„Kdyby bylo povstání jednoduché, dělal by to každý,“ odušil Giles.

Hokus se na něj jen nevrle podíval.

Jeden po druhém prošli transferovou branou, ověšení zbraněmi, a shledali, že se nacházejí na tetelivé stříbrné planině. Rozkládala se kolem nich jako obrovský kruh ze všech stran obklopený tmou. Jedinou stavbou tu byly velké kovové dveře, nějakých dvanáct stop vysoké a šest široké, které stály zjevně bez opory přesně uprostřed kruhu. Kov měl barvu tmavého bronzu a matně se v chvějivém světle vycházejícím ze země leskl. Do dveří byly hluboko vyryté řady znaků v neznámém jazyce. Owen šel k nim, aby si znaky prohlédl, a ostatní na něj čekali. Owen po nich střílel opovržlivým pohledem, když viděl, jak se drží zpátky, a stoupl si ke dveřím tak blízko, jak jen to šlo, aniž by se jich dotkl. Vyryté znaky ho dráždily, byl v nich náznak smyslu, ale zůstávaly netečně záhadné. Zpoza dveří slyšel vycházet slabý hukot, hluboký, pravidelný tep, který mu pronikal až do morku kostí. Ve vzduchu viselo napětí, jako by se mělo něco stát. Owen si posunul pouzdro na boku tak, aby snadněji dosáhl na disruptor, a přiblížil obličej těsně ke znakům. Chladnými očima na něj zachmuřeně zíral matný odraz.

„Dokážeš něco z té čmáranice vyčíst?“ ozvala se nakonec Házel.

„Měj trochu ohledy,“ odvětil Owen, aniž odtrhl pohled ode dveří. „Viděl jsem podobné symboly na nějakých mimořádně záhadných záznamech starých devět set let, ale myslím, že toto je nějaká varianta nebo dialekt. Nemá to vůbec nic společného s obvyklými říšskými znaky. Jestli je kromě mne v Říši ještě tisíc učenců, kteří by to vůbec poznali, tak je to moc.“

„Dobrá, aristo jsme ohromeni,“ pravila Ruby Wandera. „Ale umíš to přečíst? Co se tam píše?“

„V zásadě toto: Jdi pryč. Neprocházej těmito dveřmi, nebo se ti přihodí něco opravdu hrozného. Toto není hrozba. Myslím to jako varování... Jsi nějak potichu, Gilesi. Víš o těchto dveřích něco, co bys nám rád řekl?“

„No, jednu zajímavost ti sdělit mohu. Když jsem tu byl naposledy, tak tu nebyly. Nebylo tu nic tady z toho. Byla tu jen normální jeskyně, kterou do skály vyhloubili Vlkoti.“

„Já ti řeknu jinou zajímavost,“ ozval se Jack Hokus. „Ty dveře nemají na podlaze žádný odraz.“

Owen se bezděčně podíval dolů. Na stříbrné podlaze viděl svůj vlastní odraz, viděl své druhy, ale po dveřích tam nebylo ani stopy. Vlasý se mu zjezily, jako by ho ovanul chladný vítr.

„Tak co teď, praděde?“ řekla nakonec a podíval se zase na Gilese. „Co myslíš, že to je?“

„Měl by to být vstup do Vlkotského teritoria a cesta k Šílenému labyrintu. O Vlkoty se teď moc starat nemusíš, ti jsou všichni mrtví, ovšem až na toho Jednoho, který čeká. Ten by tu měl někde být.“

„Po devíti stech letech?“ opáčila Házel. „Ty chceš říct, že je tu někde ve stázi, jako jsi byl ty?“

„Ale ne,“ odvětil Giles. „Víš, on je nesmrtelný. To byli teoreticky všichni. To byla jedna část problému. Vědci vymysleli způsob, jak žít věčně, jenže nejdřív by se člověk musel stát Vlkotem, aby to šlo. A Vlkoti, ať byli, co byli, rozhodně nebyli lidi. Přinejmenším ne v tom smyslu, jak to chápeme my. Jejich mozek fungoval... jinak. Ne, on by tu měl ještě být. Poslední svého druhu. Čeká.“

„Na koho?“ zeptala se Ruby Wandera.

„Laskavě se ho zeptej sama, až ho potkáš,“ poradil jí Giles.

„Osobně jsem z něho nikdy nevypáčil jedinou odpověď, která by dávala smysl.“

„Vřelé díky,“ zavrčel Owen. „Tím se vše vysvětluje. Oze, slyšíš mě?“

„Ano, Owene,“ ozval se mu v uchu Ozymandius. „Všechno sleduji skrz tvé implantáty. Naneštěstí nejsou hradní senzory schopny proniknout za to, kde teď jste. Určitě je něco blokuje. Vidím obrysy uměle vytvořených oblastí, ale ne to, co v nich je. Kromě toho mohu říct, že podle některých údajů, které dávají smysl, musí být někde blízko obrovský zdroj energie. Tam, kde jste, Owene, jsou nějaké opravdu podivné energie. Rád bych ti byl víc nápomocen, ale v tuto chvíli vidím jen to, co vy, a osobně jsem šťasten, že tam nejsem.“

„Máš nějakou radu?“

„Projděte dveřmi a uvidíte, co se stane.“

„Vřelé díky, Oze.“ Owen si pozorně prohlédl dveře a pak se podíval na ostatní. „Neznámý kov, možná šest palců silný. Disruptor by do nich mohl udělat slušně velkou díru. Nebo bychom mohli nechat Házel, aby na nich vyzkoušela některé z těch monstrózních děl, které si nese s sebou. Ta jen umírá touhou si z nějakého vystřelit. Nebo bychom na to mohli jít jednoduše a použít trhavinu. Co myslíš, Gilesi?“

„Myslím, že bychom na to měli jít civilizovaně a zkusit nejdřív zaklepat.“ Giles se na Owena přísně podíval a Owen měl tolik slušnosti, že se maličko začervenál. Giles šel k němu, postavil se vedle něj a ostatní ho následovali. „K Šílenému labyrintu se nedostaneme jinak, než že projdeme teritoriem Vlkotů. A já si opravdu nemyslím, že rozmlátit Vlkotovi dveře je ta nejlepší cesta, jak udělat dobrý dojem.“

„Promiň,“ omluvil se Owen. „Přednedávnem jsem upadl do špatné společnosti.“ Obrátil se ke kovovým dveřím, zhluboka se nadechl a dvakrát zaklepal. Kov byl podivně teplý a klepání velmi tiché, jako by ho ty dveře nějak pohltily. Dlouho se nic nedělo a právě když Owen začal přemítat, jestli nemá zaklepat znovu, dveře se tiše otevřely a odhalily jim tmou a hluboký, temný les.

Po obou stranách úzké pěšiny hustě rostly vysoké stromy, listnaté a tak tmavě zelené, že vypadaly skoro černé. Mezi stromy pronikaly dolů dlouhé paprsky ruměného světla, v nichž se vznášel prach. Bylo to tam silně cítit prstí, rašelinou a bujnou vegetací. Owen se nakláněl do dveří tak daleko, jak jen mohl, aniž by prošel, napínal zrak do šera a snažil se zjistit, jak daleko se stromy táhnou, ale zdálo se, že les nemá konce. Ostatní se natlačili za Owena a tiše si něco šeptali. Ten les měl v sobě něco, co budilo úctu a respekt, jako živá katedrála.

„Tak co?“ obrátil se nakonec Owen na Gilese. „Bylo to tu, když jsi tu byl naposledy?“

„Ano,“ odpověděl první Morituri. „Na tohle si vzpomínám. Tohle je útočiště, které si Vlkoti postavili sami pro sebe, vydobyli si ho z chladné, holé skály. Co vlci potřebují víc než les, kde mohou pobíhat a lovit?“

„Je v něm bezpečno?“ otázal se Owen.

„Jak to mám vědět?“ podívil se Giles. „Naposledy jsem tu byl před devíti sty čtyřiceti třemi lety a za tu dobu se může hodně změnit.“

„Skvěle,“ odušil Owen. „Výborně. Dobrá, věnujte mi všichni pozornost. Je tu někdo jiný, kdo by se chtěl ujmout velení?“

Ne? To jsem si mohl myslet. Tak tedy pojděte za mnou. Házel, ty tam vlezeš hned za mnou a budeš mít to svoje velké dělo připravené. Nenechte se ničím jen tak vytočit, lidi, ale nebojte se vypálit pořádnou díru do čehokoli, co bude vypadat nebezpečně. Mně to nepřipadá zrovna jako bezpečná oblast. Něco mě na tom podvědomě dráždí, hraje mi to na nervy. Držte se pohromadě, ale netlačte se na sebe. A za žádných okolností sami neodbíhejte. Myslím, že toto je opravdu nehostinné místo na to, aby se tu člověk ztratil. Až se sejdeme s Vlkotem, nezapomeňte, že jsme tu hosté, takže se hleďte chovat slušně a dejte si pozor na jazyk.“

„On opravdu rád řeční, co?“ podotkla Ruby.

„I v tom tkví jeho kouzlo,“ odušila Házel.

„Jaké kouzlo?“

„No právě.“

Owen se na ně neohlédl. To uspokojení jim neposkytne. Zkontroloval si, jestli má meč a pistole po ruce, a prošel dveřmi.

Horko ho zasáhlo jako dusivá mlha a málem by se byl zastavil, ale přinutil se jít dál. Hutná, tajemná lesní vůně ho zmáhala a z toho dusného horka mu vyrazily na obličej krůpěje potu, který se okamžitě odpařoval. Holá lesní pěšina byla pevná, ale ne rovná, bylo mu na první pohled jasné, že tudy nikdy žádné stroje neprojely. Kráčel dál, dělal, co mohl, aby působil nenuceně a naprosto klidně, pro jistotu, co kdyby se někdo díval.

V lese bylo šero a světlo se trochu lámalo, jako by se ve vzduchu perlila velmi jemná mlha. Owen se ohlédl, jestli se ostatní drží za ním, a málem zakopl, když uviděl, že les se za ním táhne do nekonečna a mizí kdesi v dálce ve vlastním šeru. Otevřené dveře stály uprostřed stezky a skrz ně zahlédl stříbrnou pláň jen jako letmý pohled do jiného světa. A právě když se díval, velké kovové dveře se tiše, leč nezvratně zabouchly.

„Ještě pořád máš pocit, že se ti někdo snaží něco říct?“ zeptala se Házela.

„Myslím, že si můžeme být v celku jisti, že o nás někdo ví,“ odvětil Owen. „Což je jen dobře. Mám silný dojem, že bez vstřícného průvodce se tu daleko nedostaneme.“

„Nelíbí se mi představa, že máme odříznutý ústup,“ poznamenal Hokus. „Naše jediná cesta zpět do Sídla vede skrz transferovou bránu a ta je na druhé straně dveří, které, počítám, nebudeme jen tak schopni otevřít.“

„Říkáš to přesně,“ odtušil Owen. „Já nemám ani ponětí, jak je z této strany otevřít.“

„Můžeme je rozstřílet,“ navrhla Ruby.

„Jo,“ souhlasila Házela a s hlubokým zalíbením potěškala ruční dílo.

„Nechme si to jako poslední možnost,“ zchladil je Giles. „Nezapomeňte, že tu máme být jako přátelé. Půjďme-li po této stezce, měla by nás dovést k Vlkotovi. Veď nás dál, Owene, a dávej pozor, ať do něčeho nešlápneš.“

„Zadrž,“ ozvala se Ruby. „Může mi někdo říct, jaká je na tom obrázku chyba?“ Všichni se rozhledli kolem sebe a pak se podívali zpátky na Ruby. Pousmála se. „To ticho. Žádní ptáci, nikde se nic nehýbe, dokonce ani vzduch. Nebýt těch stromů, řekla bych, že jediní živí jsme tu my.“

„No jistě,“ odvětil Giles. „Toto není skutečný les. Je to uměle vytvořené dílo, které si Vlkoti vybudovali, aby se tu cítili pohodlněji. Ty stromy nejsou skutečné o nic víc než to slunce.“

Owen sraštil čelo. „Chceš tím říct, že ty stromy jsou imitace?“

„Ach ne, ony jsou pravé. A i živé, jenže umělé. Jak jinak by tady podle tebe přežily několik století?“

Owen usoudil, že už se raději nebude dál ptát. Nějak se mu nezdálo, co se dozvídá. Vydal se po pěšině dál a ostatní šli za ním. Chvilí kráčeli mlčky a ticho rušily jen měkké kroky na udusané hlíně. Pokud se vůbec něco měnilo, tak to, že bylo čím dál tepleji. Owen nevěděl, jestli ho to těší nebo ne. Než šli dolů, ptal se Ozymandia, jak chladno asi bude v útrobách planety, a odpověď UI ho nijak neuklidnila. Hradní senzory se zjevně se záznamy tak nízké teploty ještě nesetkaly nikde jinde než v hlubokém vesmíru. Zima s velkým Z, pravil UI. Raději si oblékni vlněné prádlo. Nicméně jakmile Giles aktivoval transferovou bránu, lodní senzory okamžitě zaznamenaly vzestup teploty v nejbližším okolí brány na přijatelnou úroveň. Což naznačovalo, že někdo nebo něco nejen dosud řídí systémy na planetě, ale že o návštěvnicích také ví. Owen v duchu zatoužil, aby to topení o čárku stáhli. A pak pěšina zahnula a Owen se prudce zastavil a vytřeštil oči na to, co na něj čekalo.

První reakcí bylo sáhnout po disruptoru a stálo ho značné úsilí, aby se udržel. Kousek před ním nehybně stála vysoká postava, pravděpodobně to nejnebezpečnější, co kdy v životě viděl, včetně těch netvorů z vražedné džungle na Shandrakoru. Ostatní do něj zezadu naráželi, ale jeden jediný pohled přes jeho rameno je přesvědčil, aby se ani oni nijak nedrali blíž.

Ta postava měla lidské obrysy, ale nestála jako člověk. Byla dobrých osm stop vysoká a její chlupatá hranatá hlava měla vyloženě vlčí tvar. Děsivě široká ramena se přelévávala do mohutné hrudi, která končila dlouhým, úzkým pasem. Postava byla od hlavy s dlouhými ušima po obrovské packy, které sloužily jako nohy, porostlá hustou zlatou kožesinou. Nohy byly prohnuté dozadu jako vlčí a něco ve způsobu, jakým postava stála, naznačovalo, že běhá zrovna tak dobře po čtyřech jako po dvou. Chlupaté pracky končily dlouhými, zahnutými drápy a v rozevřené tlamě se leskly dlouhé, špinavě žluté zuby.

A nejvíc na něm dráždily oči. Obrovské, inteligentní a dravé – rebelové našli Vlkota. A nebo on našel je.

Owen si olízl rty. Najednou je měl suché. Nedokázal odtáhnout ruku od pistole. Vlkot tam stál, jako by na ně hodlal každým okamžikem zaútočit, a Owen nepochyboval, že zastavit ho by vyžadovalo něco zatraceně víc než jen meč. Giles o Vlkotovi mluvil jako o bezkonkurenčním predátorovi, geneticky zkonstruovaném vražedném stroji, a když ho teď Owen viděl, plně s Gilesem souhlasil. Už jen tak, jak tam stál, byl nebezpečný: stačí málo, rozzuří se a bude slepě vraždit všechno, co mu přijde do cesty, všechno od jeho krutého, nasupeného pohledu po dravé pařáty z něj dělalo neúprosnou, nezkrutitelnou bestii. Tiše zavrčel a Owenovi se zjezily vlasy. Ztěžka polkl.

Neměl tušení, co má dělat, kromě toho, že ho toužil zastřelit. A kromě sebevražděného nutkání jít k Vlkotovi, pohladit ho po hlavě a říct: Hodný pejsek!. Vlkot znovu zavrčel, Owen ten nápad rychle pustil z hlavy a ohlédl se.

„Gilesi,“ řekl velmi tiše a co možná sebejistě. „Myslím, že chce mluvit s tebou.“

První Morituri se protáhl mezi ostatními a postavil se vedle Owena. Zdvořile se tomu tvorovi uklonil a nenuceně se usmál.

„Nazdar, Vtku. Už je to dlouho, co?“

„Ne dost,“ zavrčel Vlkot. Promluvil tiše a drsně, ale nijak zvlášť výhružně. „Pokaždé, když sem přijdeš, přitáhneš s sebou nějaký průšvih. Jaké špatné zprávy jsi přinesl tentokrát?“

„Říše nám je v patách,“ odpověděl Giles. „Chtějí vynález a je jim fuk, co je to bude stát. Hodlám se k němu dostat dřív než oni. Což znamená projít labyrintem. Což znamená, že nás trochu tlačí čas. Pomůžeš nám?“

„Na staré přátele mám čas vždycky,“ odvětil Vlkot a nenuceně se zazubil. Nebyl to příjemný pohled. Najednou se plavně přesunul k nim a Moritura objal. Ten obrovský muž se v jeho mohutném, huňatém objetí skoro ztratil. Společně se rozesmáli a pak ho Vlkot pustil. Naklonil hlavu na stranu a pozorně si Gilese prohlédl. „Říkal jsi, že se jednoho dne

vrátíš, ale po devíti stech letech jsem se už skoro vzdal naděje. Sakra, chlape, jak rád tě zase vidím. A zdá se, že máš společnost. Představ nás a já se rozhodnu, jestli je sežeru nebo ne.“

Znovu je obdařil nadšeným dravčím úsměvem a Giles je představil. Owen raději předpokládal, že Vlkot žertuje, neboť jinak by byl vážně znepokojen. Házet zdvořile sklonila hlavu, ale nepřestávala na tvora nenápadně mířit. Ruby se se zdvořilostí ani nenamáhala. Hokus se vstřícně usmál a dokonce mu klidně potřásl pařátem. Rebelský vůdce se pravděpodobně svého času naučil jednat se všemi druhy tvorů. S hádoidem se na sebe jen chvíli dívali a pak pohled odvrátili, jako by se rozhodli nechat to na jindy. Owen přemítal, co si asi ty dvě uměle stvořené bytosti o sobě myslí, dva nechtěné plody lidské vynalézavosti. Že by na sebe žárlili?

Když došlo na něj, potřásl Vlkotovi tlapou. Nebylo to tak zlé, jak čekal, bylo to asi jako třást rukou v hodně tlusté rukavici.

Dokud se člověk nepodíval na drápy. Byly dlouhé a silné, zažloutlé a plné tmavých skvrn, což mohla i nemusela být zaschlá krev. Owen se rozhodl, že se raději nebude ptát. Zblízka ten obrovský tvor silně a odporně páchl, vydával hutný zvířecí pach, z kterého Owenovi ryze atavisticky naskakovala husí kůže. Odvážně se usmál a hned, jak to šlo, aniž by se to dalo vykládat jako urážka, Vlkotovu tlapu pustil. Zvíře se obrátilo na Gilese.

„To je tvůj příbuzný, Gilesi. Silně z něj cítím pach tvého rodu. Co budete vy dva dělat s vynálezem, až ho získáte? Použijete ho proti svým nepřítelům nebo ho zničíte?“

„Ještě jsme se nerozhodli,“ odpověděl Giles. „Pro tuto chvíli považujeme za důležité prostě nedopustit, aby padl do rukou někomu jinému. Je stále v pořádku a v bezpečí v labyrintu?“

„Jak to mám vědět? Cos tu prokletou věc tehdy teleportoval doprostřed labyrintu, tak jsem ji neviděl.“

„Tos ani nebyl zvědavý?“

„Ne. Ani v nejmenším. Já bych to zničil, hned jak bych to uviděl. Viděl jsem, co to udělalo s tebou, když jsi to použil.“

„Vezmi nás do labyrintu, Vtku,“ požádal ho Giles. „Nemáme moc času.“

„A co Hrobka?“ dožadoval se Tobáš Moon. „Slíbili jste mi, že půjdeme tam.“

Vlkot se na něj zamyšleně podíval. „V Hrobce čekají mnozí tvého druhu. Přišel jsi je konečně probudit?“

„Ano,“ odpověděl Moon. „Přišel náš čas. Hádoidi zase znovu vystoupí na scénu Říše.“

Vlkot rozvážně přikývl. „Nu, rozhodně na hádoida vypadáš. Mnohem vznešenější než Bůh a nadmíru domýšlivý. Přál bych ti štěstí, ale proč pokoušet osud? Ale nechceš se pro výstrahu a varování podívat na to, co zbylo z mé rasy? Je to opravdu velmi poučné.“

Ani nečekal na odpověď, rovnou se obrátil a tiše po lesní pěšině odklusal. Pohyboval se rychle, na svou velikost překvapivě elegantně, a ostatní měli co dělat, aby s ním drželi krok.

Hádoid rázoval s nimi, s neproniknutelným, lhostejným výrazem, ale zlaté oči neopouštěly Vlkotova záda. Owen střelil pohledem po Gilesovi, ale ten nasadil opatrnicky nezúčastněný výraz. A jestli mu bylo něco známo o Sini padlých, nechal si to pro sebe. Kráčeli dál mlčenlivým lesem, nikdo netoužil prolomit ticho nějakým bezvýznamným tlacháním, až došli na rozcestí.

Vlkot se dal doleva a pěšina je brzy dovedla k holé skále, k obrovské kamenné desce, která se tyčila stovky stop vysoko jako mohutná hrobka uprostřed lesa. Owen si mohl vykroutit krk, ale na vršek stejně nedohlédl. Vlkot položil na skálu obrovskou tlapu a v kamenné stěně se otevřely dveře. Tiše se na neviditelných pantech rozlétly dovnitř. Za nimi se objevilo chladné bílé světlo a Vlkot vstoupil dovnitř. Po krátkém zaváhání ho ostatní následovali a tak přišli do Síně padlých.

Byla to obrovská jeskyně vytesaná do skály, osvětlená nemilosrdně ostrým světlem, které vycházelo odevšad, takže nikde nebyl žádný stín. V různých velkých výklencích ve stěnách stálo to, co zbylo z vlkotské rasy. Někteří byli víceméně kompletní, stáli tam hrdě vzpřímení, s otevřenými, neošetřenými smrtelnými ranami. Na špinavých, potrhaných kožšinách kolem ošklivých zranění zaschly krvavé strupy. Některým chyběly údy nebo hlava, z jiných zbyly jen posbírané kusy těla. Byly jich tu tisíce v tisících výklencích, povraždění, mrtví, s nevidomými očima a navěky vyceněnými zuby. Nehybní, zranění, zničení – většina postrádala i jen zdání života. Owen se pomalu otáčel kolem dokola, pln vidin smrti a zkázy. Bylo jich tu nesčítelně, těla, kusy těl, rasa vyhlazená proto, že... se příliš podařila.

„Vítejte v Sini padlých,“ pravil Vlkot. „Vybudoval jsem ji sám, protože už nezůstal nikdo jiný, kdo by to udělal. Trvalo to mnoho let, ale jestli mi něco nechybí, tak je to čas. Posbíral jsem všechny mrtvé, které vítězná Říše nechala ležet, kde padli, a jednoho po druhém jsem je odnášel sem. Jsem poslední Vlkot a nechci, aby se na mou rasu zapomnělo. Je to smutná a hořká čest, být posledním svého druhu, a nese to s sebou velkou zodpovědnost. Vyprávěl vám Morituri, jak zemřeli? Je jedno, jestli vám to vyprávěl nebo ne, on si to pamatuje po svém a já po svém. Byli jsme silnější a lepší než rasa, která nás stvořila, a měli jsme před sebou budoucnost a možnosti, ve které oni ani nemohli doufat. Někdy si myslím, že by nám odpustili vše, jen ne toto. A tak přiletěli a z bezpečné vzdálenosti nás zničili. Ti poslední se ukryli do chodeb pod hořícími lesy a oni za námi museli poslat vojáky. A za každého Vlkota, který zemřel, zaplatili stovkou lidských životů. Ale bylo jich příliš mnoho a nás tak málo a nakonec jsem zůstal jenom já.“

Morituri sem přišel o nějaký čas později, když hledal bezpečné místo, kde by nechal svůj vynález, a našel mne tady. Rozhodl se nechat mne naživu. I když dosud si nejsem jist, jestli to bylo ze soucitu nebo mu nakonec šel nůž. Žil jsem tu dál, budoval Síň a sbíral mrtvé. Dokonce jsem našel využití i pro lidské mrtvoly, které tu zůstaly. Bylo z nich celá staletí dobré žrádlo – znovu a znovu i po nekonečné recyklaci jsou dobrým pamlskem. Ale o mně už jste slyšeli dost. Čeká na vás Šílený labyrint. Jste-li připraveni, odvedu vás ke vchodu a svěřím vás jeho laskavému milosrdenství.“

„Co to přesně je, ten labyrint?“ zeptal se Owen. „Víš, co dělá a proč?“

„Studoval jsem ho celá staletí,“ odpověděl Vlkot. „Opatrně a z odstupu. A nerozumím mu o nic víc než dřív. Postavila ho cizí rasa, i když někdy se to přisuzuje nám, ale těžko říct, jestli tím zamýšleli něco zvláštního, nikdy se nevrátili a neřekli mi to a nenechali žádný odkaz. Přišli a odešli dávno před námi či před lidstvem. Většinu lidí, kteří do labyrintu

vstoupí, zabije. Třeba budete mít štěstí. A jestli ne... Dávám vám své slovo, že jestli najdu vaše ostatky, nepřijdou vniveč.“

Znovu je obdařil tím svým hladovým úsměvem a důstojným krokem vyšel ze Síně padlých. Ostatní se trousili za ním a šepem si vyměňovali poznámky. Owen se přitočil ke Gilesovi.

„Opravdu celou dobu požívá lidi?“

„Nijak by mne to nepřekvapilo. Vlk měl vždycky zvláštní smysl pro humor.“

„A co všichni ti mrtví v Síní padlých – vždyť tam není ani stopy po nějakém stázovém poli. Jak je možné, že za ta staletí nezetleli?“

Giles se na něj udiveně podíval. „Vždyť už jsem ti to říkal. Vlkoti jsou nesmrtelní.“

Rázně krácel dál a Owen usoudil, že je načase změnit téma.

„Čím víc se toho dozvídám o labyrintu, tím méně tomu rozumím. Vlkot řekl, že labyrint lidi zabíjí. Proč je pro tebe tak důležité, abychom labyrintem prošli?“

„Labyrint je zkouška,“ odpověděl Giles. „Složíš-li tu zkoušku, přežiješ. Všechno ostatní jsou jen řeči. Chceš-li slyšet jeho historii, může ti o tom říct víc Moon než já.“

„Labyrint jsem nikdy neviděl, ale jeho historii zná každý hádoid,“ ozval se Moon. Owen s ním srovnal krok, ale Moon se na něj ani nepodíval. Nicméně hlas měl klidný a vyrovnaný.

„Historie labyrintu je historií mého lidu. Před dávnými věky přišli vědci sem do Temnoprázdna zkoumat labyrint a Vlkota, který ho střeží. Jeden po druhém procházeli labyrintem, mnozí zemřeli a další zešíleli, ale ti, kdo to se zdravým rozumem přežili, se vynořili zušlechtění ve všech směrech. A těchto pár vědců vybudovalo hádenské laboratoře, zdroj divů a zázraků překračujících meze všeho, co kdy bylo v Říši k vidění. Pracovali neuvěřitelně rychle, jejich svobodomyšlné, nespoutané mozky chrlily nápad za nápadem, jeden lepší než druhý, a společně stvořili prvního hádoida. Laboratoře pracovaly ve dne v noci, nejprve z genetické banky svých tvůrců vyráběly po tisících klony, a pak proměnily tyto řady prázdných organismů v technicky zdokonalené lidi, nadlidi. Hádoidy. Nakonec se vědci sami přeměnili v hádoidy a vytáhli se svými dětmi do Říše vstříc svému osudu. To bylo první tažení.

Říše se nás zpočátku snažila využít v těch svých nicotných válkách a sporech, ale rychle se nás začali bát. Hodně jsme se poučili o tom, co můžeme a dokážeme, dělali jsme zázraky a podrobovali si každého, kdo se nám postavil. A kam jsme přišli, tam jsme s sebou přinášeli dar transformace. Z člověka na hádoida. Byli jsme bohové genetické církve a počet lidí, kteří za námi přicházeli, neustále stoupal. Říše se to snažila zarazit, ale to, čím jsme se stali, zastavit nemohla. Byli jsme budoucí osud lidstva, spojení člověka a stroje do celku mnohem velkolepějšího, než by byl pouhý součet těch dvou částí. Co labyrint načal, my jsme dokončili. A tak jsme začali druhé tažení s cílem transformovat Říši do toho, čím jsme se stali my.

Říše se bránila. Ale tak dlouho byla rozštěpená do navzájem soupeřících frakcí, že jsme ji považovali za slabou a domnívali se, že ji snadno dostaneme, jenže strach z nás všechny názorové rozdíly zahlušil a my jsme najednou shledali, že čelíme jednotné, odhodlané Říši s veškerými jejími zdroji a mocí. Byli jsme lepší, ale jich bylo mnoho a nakonec jsme byli poraženi.

Ti, kdo přežili, uprchli zpátky na Háden, do tmy, a tam se uložili ke staletému spánku do Hrobky hádoidů. A tak může plynout čas bez nich a oni se budou moci vynořit v budoucnu v Říši mnohem připravenější přijmout jejich jasnou nadřazenost.

A nás pár, na které se zapomnělo a jimž byl upřen klid spánku a útočiště, přežívalo v lidské Říši, jak se dalo, postupně sláblo a stávalo se lidštějšími a lidštějšími. Bylo by tak snadné si lehnout a zemřít, ale my jsme žili, aby jeden z nás jednou našel cestu zpět na ztracený Háden a probudil spící ke slávě a osudu.

Náš čas opět přichází a my budeme bojovat, dokud nezvítězíme nebo nezemřeme.

A to všechno se stalo, protože pár lidí prošlo labyrintem a ten je změnil. Řekni mi, Morituri: Co myslíš, že se z tebe stane, pokud labyrint přežiješ? Jaký nový směr dáš osudu lidstva?“

Owen se na něj dlouho mlčky díval, pak zpomalil a připojil se k pradědovi. „Myslím, že co jsem se s ním setkal, tak jsem od něj tak dlouhou řeč ještě neslyšel. Návrat domů ho tedy rozhodně rozpovídal. Zato ty mi neřekneš ani jedno zbytečné slovo. Proč je pro nás tak důležité projít labyrintem? Co si od toho slibuješ?“

„Budeme silnější, než jsme,“ odpověděl Giles. „Nemůžeme zůstat tak, jak jsme, a doufat, že přežijeme. Říše nás pobije. Naši jedinou naději je vkročit do tmy a doufat, že z nás udělá nový druh člověka. Někoho či něco schopného postavit se celé Říši.“

„A jestli to něco už nebude lidské?“ zeptala se Házal.

Giles se pousmál. „Pak by měla Říše doufat, že budeme pacifisté.“

Konečně došli k Šílenému labyrintu, zastavili se a zadívali se na něj. Les zničehonic skončil, jako by se zastavil před něčím neznámým. Labyrint vypadal vcelku nezáladně: prostá stavba složená z vysokých ocelových stěn, zářivých a lesklých. Teprve když se na něj Owen chvíli díval, uvědomil si, že není vůbec prostý, že je to choulostivá, spleť záležitostí, podobně jako svinuté závit lidského mozku. Nebyly tu žádné viditelné léčky či hrozby, jen ocelové stěny a mezi nimi úzké cestičky. Stěny byly dvanáct stop vysoké, ale jen pouhý palec silné. Owen si šel na jednu sáhnout a jen tak tak stihl ucuknout. Ocel byla vražedně studená, na špičkách prstů se mu udělala jinovatka. Obezřetně ustoupil a dýchal si na prsty. Nad labyrintem byla tma, na niž neměla lesklá záře stěn žádný vliv.

Labyrint se před ním táhl jako spící predátor, příliš rozlehlý, než aby se dal obejít. Za ním ležela Hrobka hádoidů. Owen se zachmuřil. Pořád ještě nevěděl, co si má vlastně o té Hrobce myslet. Bez ohledu na to, co s ním labyrint udělá či neudělá, on stejně potřebuje armádu zdokonalených lidí, jestli má mít jeho povstání proti Říši vůbec nějakou naději. Ale má riskovat, že pustí z řetězu sílu, kterou nemá šanci zvládnout, armádu živých zbraní odhodlanou svrhnout Říši ve jménu vlastní nadřazenosti? Owen Říši nijak nemiloval, ale pořád to byl člověk a to sebou neslo určitou zodpovědnost.

Vztekle přešlápl. Říše ho zahнала do kouta a za to bude muset nést následky. A on jen bude muset doufat, že mu labyrint dá schopnost ovládat to, co vypustí do vesmíru.

Letmo se podíval po svých společnících, kteří si mlčky prohlíželi labyrint. Házel nasupeně upírala zrak na vstup, jako by něco vyzývala, ať si to zkusí vylézt, a podvědomě potěžkávala své největší dělo. Ruby Wandera si nějakým hadrem pečlivě leštila meč a poočku ostražitě hlídala Házel. Jack Hokus se zamyšleně mračil, špulil rty a přeskakoval pohledem z jedné stěny na druhou, jako by hledal nějaké vodítko, které by mu dalo proniknout do jejich povahy. Tobiáš Moon stál kousek stranou, ruce založené na hrudi, zářící zlaté oči upřené kamsi skrz labyrint na Hrobku. Vlkot ostražitě věřil, jako by pátral po známkách blížící se bouře. A Giles Morituri hleděl na labyrint, jako by to byl důstojný protivník v nějaké hře, jejíž pravidla ještě nebyla stanovena. Owen se zhluboka nadechl a zvolna vzduch vypouštěl. Neuklidnilo ho to tolik, jak doufal. Giles mluvil o vstupu do labyrintu jako o kroku do tmy a přesně tak to Owen vnímal. Uvnitř v labyrintu může číhat cokoli. Naprosto cokoli. Jenže on musí jít dovnitř. Říše tu může být každou chvíli a on už se nemá kam skrýt. Zlo před ním, Zlo za ním, je ztracen, ať udělá, co udělá.

„Já nevím, jak vy,“ ozval se Hokus, „ale mně se to zatraceně nelíbí. Jste si jistí, že se to nedá nějak obejít?“

„Nedá,“ odušil Moon. „Můj lid obklopil své město kdečím vražedným a jedovatým a všechno z toho je nepochybně pořád dokonale funkční. Můj lid stavěl tak, aby to vydrželo navěky. Chtěli mít jistotu, že nikdo nebude jejich odpočinek rušit.“

„Tak proč nechali labyrint otevřený?“ zeptala se zamračeně Házel.

„Protože labyrint hádoidy stvořil,“ odpověděl Vlkot. „Labyrintu se bojí. Je to pravděpodobně to jediné, čeho se kdy báli.“

„Já se vracím na loď,“ prohlásila Ruby Wandera a zasunula meč do pochvy. „K tomuhle jsem se nikdy nezavázala. Já se nechci měnit. Já jsem vcelku spokojená tak, jak jsem.“

„Teď už z toho nemůžeš vycouvat, Ruby,“ namítla Házel.

„Tak sleduj.“

„Obávám se, že nikdo z vás se už do Sídla vrátit nemůže,“ zazněl všem do uší Ozymandiův hlas. „Z hyperprostoru právě vypadl říšský křižník a nalétl na orbitu kolem planety. A je to ztraceně velký parchant. Jeho senzory okamžitě Sídlo odhalily a hrad byl nucen zvednout štíty. Nepochybuji o tom, že kdyby je měl spustit na tak dlouho, aby někoho z vás transferoval zpátky na palubu, tak by Bohatýr vmžiku Sídlo zredukoval na nekonečné množství trosek zajímavého tvaru. Takže štíty zůstávají zdvižené.“

„Mě je fuk, že si chceš chránit tu svou silikonovou prdel!“ zařvala Ruby. „Dostaň nás odtud, sakra! Udělej něco!“

„A k čemu by to bylo?“ otázal se Giles. „Kam bychom šli? Kde najdeme místo, kam nás nebudou sledovat? Naší jedinou nadějí je projít labyrintem a probudit hádoidy. Neříkej mi, že se bojíš, lovkyně odměn?“

„Dobře, nebudu to říkat, ale někdo to říct musí. Jen hlupák a mrtvý se nikdy nebojí a já netoužím stát se ani jedním. Tady je příliš mnoho neznámých. Naše vyhlídky se mi ani trochu nezamlouvají.“

„Svého času už jsem čelil i horším,“ odvětil Hokus. „Jistě, vcelku často mi nařezali. Drž se mě, Ruby. Jestli se bude dít něco zlého, budu tě držet za ruku.“

„Zkus se mě jen prstem dotknout,“ odsekla chladně Ruby, „a já ti ho osobně ufíknu a nacpu do krku. To samé platí i pro ostatní.“

„Já bych ji to věřil,“ pravil Owen a Házel vážně přikývla.

„Dost řečí,“ prohlásil Moon. „Můj lid čeká.“

Rázně vkročil do vchodu Šíleného labyrintu a vmžiku jim zmizel z očí. Dívali se plni napětí, čekali od labyrintu nějakou zlostnou reakci, ale čas se vlekl a nic se nedělo. Dívali se na sebe, ale nebylo k tomu co říct, a tak jeden po druhém vstupovali do labyrintu, až všichni zmizeli a nezbylo nic, co by prozrazovalo, že tam kdy byli.

Owen Morituri vstoupil do labyrintu obezřetně, v jedné ruce disruptor, v druhé meč. Mhouřil oči, jak se dalo, ale stejně ho z toho jasného lesku ocelových stěn takhle zblízka bolely.

Vzduch byl nabitý statickou elektřinou, až to jiskřilo a ježily se mu vlasy. Panovala tu krutá zima a Owenovi stoupaly od úst obláčky páry. Proti své vůli se rozklepal a okamžitě se ohlédl, připraven něco poznamenat, aby si jeho společníci nemysleli, že se snad klepe strachy, ale zjistil jen tolik, že je úplně sám.

Rychle se stejnou cestou vrátil, ale i když ušel v labyrintu teprve pár zákrutů, nenašel už ani své přátele, ani vchod. Zavolal.

Jeho hlas se hlasitě rozlehl do ticha, ale nikdo mu neodpověděl. Znovu začal křičet, ale pak se zarazil. Měl neodbytný dojem, že ho někdo nebo něco poslouchá, a není to nikdo z jeho společníků. Aktivoval svůj komunikační implantát a jen tak zkusmo vyslal mentální vzkaz.

„Tady je Owen. Slyší mě někdo? Slyší mě někdo? Prosím, odpovězte. Oze, slyšíš mě? Oze, jsi tam?“

Vimplantátu se nic neozývalo, dokonce ani praskání statické elektřiny. Zůstal sám. Zachmuřil se, potěžkal pistoli a meč a vydal se dál do hlubin labyrintu. Nejprve opatrně hledal na zemi nějaké tajné padací dveře a na stěnách tajné mechanismy, ale pomalu mu docházelo, že záludnosti labyrintu jsou mnohem rafinovanější. Snažil se zahýbat vždycky doleva a poté doprava, ale nakonec už se rozhodoval jen náhroučkou, podle nějakého hlubšího instinktu.

Čas plynul a Owen už neměl ani tušení, jak daleko se dostal, ani jak daleko se labyrint táhne. Zapomněl na říšský křižník, zapomněl i na to, proč vlastně do labyrintu vstoupil. Zůstaly jen ocelové stěny a klikatá cesta, která ho nemilosrdně vedla dál k něčemu významnému. Připadalo mu, že slyší dech, pomalý, pravidelný a nezměrně mohutný, který kolem něj vanul jako teplý, vlhký vánek. A pod ním pravidelný, vzdálený tep obřího srdce. Věděl, že nic z toho není v žádném smyslu skutečné – to jen mozek se snažil interpretovat nové vjemy srozumitelným způsobem. Pocit, že je sledován, sílil, ale míšilo se do něj ještě něco jiného. Dojem, že labyrint je nějakým způsobem živý a ví, že v něm Owen

je. Ně jako pokusná krysa nějakého vědce nebo protilátka v krvi, ale spíš jako poslední složka doposavad neúplné rovnice. Zasunul pistoli a meč a putoval dál, váben něčím či příslibem něčeho, co nedokázal pojmenovat. Viděl tváře, slyšel hlasy, vynořovala se světla a zvuky, kolem něj jako zpětný proud, neúprosně a bezcitně, plynuly výjevy z minulosti.

Znovu se poprvé setkal s Vlkotem, napůl člověkem, napůl zvířetem, stvořeným a ne zrozeným, kterého jeho vlastní tvůrci zavrhl, protože přesáhl jejich záměr. Owen by něco takového nikdy neudělal. Vždycky chtěl mít děti, ale vždycky si myslel, že si je nezaslouží. Chtěl by jim být opravdovým otcem, nejen vzdálenou úctyhodnou postavou, jakou poznal on.

A znovu poprvé uviděl Gilese, lapeného v chvějivém světelném sloupu jako hmyz v jantaru, předka, legendu a ještě mnohem víc. Byl víc i méně než to, jak si ho Owen představoval.

Velký válečník, nedostižně dokonalý, k jehož obrazu Owena vychovávali a cvičili od dětství. Unavený starý muž v olýsalých kožešinách, obtěžkaný úspěchy i prohrami, masový vrah, který zoufale lpí na cti klanu Moriturů.

Owen se znovu probíjovaval vražednou džunglí na Shandrakora, kypící dravým životem, plnou krvelačných zubů a drápů a děsivých netvorů, kteří na něj doráželi ze všech stran jako ve zlém snu. Zase je odrážel mečem a pistolí. Bojoval a bojoval, protože nic jiného dělat nemohl. Nemohl, nedokázal by se otočil a uprchnout, když ho jeho druhové potřebovali.

A zpátky a zpátky. Zase znovu kráčet po úzkých dlážděných uličkách v Mlhobráně, pod nohama mu křupal sníh a kolem se jako perleťově šedé moře vznášela mlha. Setkal se s Ruby Wanderou, chladnou a nebojácnou, s Jackem Hokusem, člověkem mnohem omylnějším než jak ho vykreslila legenda. Klečel na krvavém sněhu vedle mladičké dívky v rozedraných kožešinách. Bezmocně vzlykala nad zmrzačenými nohama a bylo tam tolik krve. Ruce měl rudé až po lokty a krev mu kapala z prstů.

Bylo to ještě dítě. A on byl přes všechny svou sílu, schopnosti a postavení bezmocný, nemohl pro ni udělat nic, aby odčinil hrůzu, kterou na ní napáchal.

Držel se, nevzdával se, sám uprostřed davu krvelačných feťáků, aby měla Házel šanci uniknout. Sekal a bodal a díval se, jak pod jeho mečem umírají, ale bylo jich moc a nakonec ho strhli k zemi. Kdesi v koutku duše měl pocit, že si to zaslouží.

Ale stejně bojoval dál. To bylo to jediné, co uměl. A pak se vrátila Házel s Moonem, aby ho zachránili. Hádoid. Strašák pro děti, jehož lze sledovat a studovat, ale nikdy, nikdy se mu nedá věřit.

Bojoval s vlastní ochrankou na travnaté stráni na Tyrkysarii, stínal lidi, které dobře znal, lidi plné zloby a chamtivosti. Zabil svou milenkou Cathy DeVries a držel ji v náručí, když umírala. Stál o ni, ale když nebylo zbylí, bez váhání ji zabil. Tak byl vycvičen. Historik. Válečník. Bojovník. Zabiják.

Mluvil se svým otcem, úctyhodnou hlavou klanu Moriturů, který měl čas na všechny a na všechno vyjma vlastního syna.

Owen ho chtěl milovat, snažil se ho obdivovat, ale vždycky je oddělovaly různé představy o víře, síle a cti. Pokrevně svázání a oddělení politikou. Owen nevěděl, jak důležitý pro něj otec je, dokud nezemřel a on nezůstal v nepřátelském světě sám. Utekł na Tyrkysarii a zahrabal se do své historie v naději, že si ho nikdo nebude všimát. Nechtěl mít nic společného s politikou a intrikami, které zabily otce. Chtěl být učencem, ne válečníkem, zakrýval si uši před tím, co nechtěl slyšet.

Owenovy myšlenky se hnaly zpět rychleji a rychleji, jen tu a tam se zastavily u významných okamžiků a tvář. Dávno uplynulé chvíle, které daly jeho životu směr a smysl, se před ním pozdržely, aby jim mohl porozumět a rozhodnout, které jsou opravdu důležité. Zpátky a zpátky, hlouběji a hlouběji.

Odvaha. Láska. Čest. Až se dostal do nejhlubšího nitra, tam, kde se o všem rozhoduje. Přehlédl svůj život od začátku do konce, poprvé viděl všechno jasně a pochopil, co je pro něj opravdu důležité. Být válečníkem a čestným člověkem, jenž je utvářen dobrovolným akceptováním povinností spojených s obranou přátel a všeho, co v hloubi duše ctí, člověkem, jenž chrání trpící a trestá viníky. Bojovat až do konce, postarat se o ty, které Říše pronásleduje, být hrdinou pro ty, kdo ho potřebují.

Být Moriturim.

Šílený labyrint přijal muže nazývaného Owen Morituri, zredukoval ho na ryzí podstatu a pak ho stvořil znovu, silnějšího a cílevědomějšího než dřív. Bezcenný odpad se sloupł a podstata se vycídila do vysokého lesku. Teď viděl jasněji a už nebude zavírat oči. Labyrint mu dal dar, který bude potřebovat, dal mu své požehnání a pak ho nechal se probudit.

Owen se rozhlédl kolem sebe, bdělý a pozorný, vzpomínky bledly jako přetržený sen. Něco se stalo, něco úžasného, ale už to zapomínal, protože nikdo neunes vidět sám sebe příliš zřetelně. Myšlenky měl jasné a ostré jako vzduch po bouři. Byl svěží, silnější a čistší než kdy dřív, život v něm planul jako vatra. Stál ve velkém, kruhovitém prostoru obklopeném ocelovými stěnami a okamžitě mu bylo jasné, že je uprostřed Šíleného labyrintu. V srdci bouře, kde je klid a mír. Ostatní byli s ním a všichni vypadali jinak. Stejně jako on. Všichni vypadali nějak vyhraněněji, rozhodněji než předtím.

„Tak k tomu slouží labyrint,“ pronesl Giles. „Vlk se mi to snažil vysvětlit, ale já jsem to nechápal. Znovu jsme se narodili, dostali jsme druhou šanci. A všechny hříchy jsou nám odpuštěny.“

„O čem to, k čertu, mluvíš?“ vyhrkla Házel. „Já se cítím, jako bych se právě probrala z týdenní pitky a nemohla si vzpomenout na spoustu věcí, které bych si měla pamatovat.“

„Já nechápu, o čem to mluvíte,“ vložila se do toho Ruby.

„Nestalo se nic, vůbec nic.“

„Ne. Něco se stalo,“ odporoval Hokus. „Já jsem byl... někde jinde. Proč si jen nemohu vzpomenout?“

„Protože tvá mysl právě přestala otřes,“ řekl Vlkot. „A aby ti zůstal zdravý rozum, zapomínáš na bolest. Znovu ses narodil a porod je vždycky traumatický.“

Ruby na něj vrhla podezřívavý pohled. „Nejdeš na nás s náboženstvím, že ne? To by nám ještě tak chybělo. Vlkodlak kazatel.“

„Ať to bylo, co to bylo, týkalo se to duše i mysli,“ prohlásil Owen. „Ještě nikdy jsem se necítil tak čistý, tak soustředěný.“

Jak se cítíš ty, Moone?“

„Zajímavá zkušenost,“ odvětil hádoid. „Byly tam rovnice jako sny, které všechno vysvětlovaly, čistá matematika, spirálovitě stoupající do nekonečna. Byl jsem ve středu vesmíru a měl jsem pocit, že stačí natáhnout ruku a dosáhnu na vše. Zdálo se, že to trvá věčně, ale podle mých vnitřních záznamů uplynulo od chvíle, kdy jsme vstoupili do labyrintu, jen pár okamžiků. Řekl bych, že jsme si všichni prošli velmi sofistikovaným psychotestem.“

„Ne,“ prohlásil Giles, „v tom bylo něco víc. Zdá se, že labyrint je...“

„Živý,“ doplnil ho Vlkot a všichni přikývli, dokonce i Ruby.

„Proč se tomu říká Šílený labyrint?“ zeptal se najednou Owen.

„Ještě nikdy jsem se necítil méně šílený.“

„Protože většina lidí, kteří do labyrintu vstoupí, nevyjde bez úhony,“ odpověděl Vlkot. „Cestou přijdou o rozum. Ne každý dokáže čelit realitě toho, co pod všemi svými maskami a výmluvami ve skutečnosti je. Většina zešílí. Nejsem si jist, zda tomu tak je proto, že toho vidí v labyrintu moc, nebo protože nechtějí vidět dost. Některé nezachrání ani šílenství. Ti zemřou.“

„Zadrž na chvíli,“ vyhrkl Owen. „Kolik jich zešílí či zemře?“

„Ze stovek lidí, kteří labyrintem prošli,“ odvětil klidně Vlkot, „vyšlo zatím v pořádku ven jen dvaadvacet. Včetně vás. Jsem opravdu navýsost ohromen vaším úspěchem. Já bych na vás nevsadil.“

Házel zabodla do Gilese rozružený pohled. „A tys nás prostě nechal klidně vejít dovnitř? Jen tak, bez varování? Měla bych ti vyříznout srdce.“

„Mluvíš mi z duše,“ zavrčela Ruby.

Všichni se obrátili a namířili pistole na Gilese, ale s ním to ani nehnulo. „Bylo to nutné,“ řekl víceméně lhostejně. „Chtěli jste se přece dostat k vynálezu Temnoprázdna, ne? Nu, přivedl jsem vás rovnou k němu. Toto je jediné místo, kde jsem ho mohl bezpečně ukrýt. V srdci Šíleného labyrintu.“

Obrátil se a netečný k namířeným pistolím odkráčel. Po chvíli váhání šli za ním. Uprostřed volného prostranství stál velký zářící krystal, zhruba kulatý, nějaké čtyři stopy v průměru. Giles se u něj zastavil a opatrně, aby se ho nedotkl, se zadíval do záře. Rysy mu maličko znězněly a usmál se. Ostatní se natlačili kolem, přivábeni zvědavostí a Gilesovým úsměvem. Jen Vlkot se stáhl. Owen se naklonil nad krystal, záře zesílila, a jak se mu odhaloval vnitřek, zářil krystal tepleji a zlatěji. A uvnitř, zabalené v pokrývce, leželo maličké lidské dítě. Ne starší než pár týdnů, tělíčko se ještě nezpevnilo, ale obličejíček byl zřetelný a jasný a buclaté tvářičky růžové. Klidně spalo s palečkem v ústech a pomalu, pravidelně oddechovalo. Bylo překrásné, nevinné a naprosto bezmocné.

„To je můj klon,“ řekl něžně Giles. „Můj syn ve všech ohledech, které jsou podstatné. Morituri zrozený z mé krve. Dělal jsem pokusy s novými postupy výroby esperských klonů nadaných mimořádnou mocí. Výsledkem je on. Ví o životě velmi málo, což byl můj záměr. Když byl naposledy vzhůru, využil své esperské schopnosti na můj popud a zhasl tisíce sluncí.“

Bylo to tak prosté. Stvořil jsem Temnoprázdno a tu nejmocnější známou zbraň. Tak mocnou, že jsem neměl odvahu dopustit, aby byla použita znovu. Opatrně jsem ho uložil, uspal do nejhlubšího spánku a přinesl sem. S Vlkotovou pomocí jsem ho teleportoval doprostřed Šíleného labyrintu, kde může nerušeně spát, obklopen zařízením, které ho chrání a udržuje při životě, a zajistil jsem, aby se nikdy neprobudil. Světy vznikají a zanikají, vesmír se točí a on přesto spí dál. Je postaráno o všechno, co potřebuje. Nestárne. Co se s ním stane teď, záleží na vás.“

„Proč jsi ho nedal do stáze?“ zeptala se Házel.

„Stáze na něj nemá žádný vliv,“ odpověděl Giles. „Na něj má vliv jen velmi málo věcí.“

„Zabijme ho,“ vyhrkla Ruby. „Zničme tu zvrhlou záležitost. Je mnohem nebezpečnější, než by kdy mohla být jakákoliv jiná zbraň. Je to monstrum. Hned to zabijme. Dokud to ještě jde.“

„Ne,“ prohlásil bez váhání Hokus. „Toto je pro nás příliš důležité, než abychom to jen tak zavrhlí. Myslím, že se díváme na další stupeň lidské evoluce.“

„Proč jsi ho nezničil ty?“ zeptal se Owen a podíval se na Gilese. „Tys ho stvořil, ty ručíš za náležitá bezpečnostní opatření.“

Morituri rozpačitě pokrčil rameny. Pořád se díval na děťátko.

„Nemohl jsem. Třeba bude někdy, až bude starší, schopen vrátit Temnoprázdnu slunce.“

„A co všichni ti lidé na všech těch světech, kteří díky Temnoprázdnu zemřeli?“ vyjela na něj Házel. „Co s nimi?“

Giles vzhlédl a usmál se na ni. „Třeba je také vrátí.“

Rozhostilo se ticho. Všichni to zvažovali. Owen se přes krystal podíval na Moona. „Jsi nějak potichu, hádoide. Co si myslíš ty?“

„Myslím, že toto všechno může počkat. O osudu vynálezu se dá vždycky rozhodnout později. Teď je mnohem důležitější, abychom se dostali z labyrintu ven a probudili můj lid ze stáze. V tuto chvíli už je na orbitě říšský křižník. Nebude trvat dlouho a pošlou na nás vojsko. Myslím, že po tom, jak je vláčíme vesmírem, je více než pravděpodobné, že budou těžce v přesile. Máme-li to přežít, budeme potřebovat pomoc mého lidu.“

„Na tom, co říkáš, je kus pravdy,“ podotkla Ruby. „Každým okamžikem můžeme mít v patách celou armádu. Úvahy o

osudu tady Boha juniora mohou počkat. Teď se musíme dostat z tohoto behavioristického zlého snu a zjistit, co se dá dělat, abychom někde splasili nějaké posily.“

„Odpusťte mi, že vás trochu zchladím,“ ozval se Hokus, „ale mám-li si vybrat mezi elitní říšskou armádou a armádou technicky zdokonalených lidí, myslím, že bych raději čelil té říšské. Ty jsem už alespoň párkrát porazil.“

„Panika ti nesedí, Hokusí,“ odvětil Moon. „Není zapotřebí se bát. Já se za vás přimluvu.“

„Jo, ale poslechnou tě? Tvůj lid spí už zatraceně dlouho. Když se nadechli naposledy, bojovali za zničení lidstva ve snaze ho nahradit sebou. Staré instinkty jim zůstaly a jestli je teď probudíme, můžeme být v pěkné kaši.“

„Vy už v pěkné kaši jste,“ odsekl chladně Moon. „Mí lidé vás možná zabijí a možná ne, zato Říše vás zabije určitě. Nějak ti povolují nervy, Hokusí. Byly časy, kdy sis liboval v tak riskantních poměrech sil.“

„Zestárl jsem,“ odtušil Hokus. „A na rozdíl od svých vrstevníků jsem se mezitím trochu poučil. Převážně o tom, co se stane s těmi, kdo uzavírají smlouvu s ďáblem.“

„Ale vy opravdu nemáte na vybranou,“ nenechal se odbýt Moon. „Nebo ano?“

Triumfálně je přejížděl pohledem. Owen si dával pozor, aby na Moona ani náhodou nenamířil. Hádoid se pravděpodobně jen jen třásl na to, až si někdo začne něco, co by on mohl dokončit. Dostat se tak blízko ke svému lidu a dědictví zjevně dělalo s Moonovým já divy. Házel si hlasitě odfrkla.

„Podívej, vy chlapi na sebe takhle můžete dělat ramena donekonečna. Vynález může počkat. I kdyby jen proto, že probudit ho je ten jediný jistý způsob, jak naše problémy ještě zhoršit. Nejprve se vymotejme z tohoto zatraceného labyrintu. Tady mi z toho naskakuje husí kůže.“

„Moje řeč,“ ozval se Vlkot a všichni se otočili. V tom, jak to řekl, něco naznačovalo, že s ním labyrint otřásl stejně jako s nimi. Owenovi to přišlo podivně uklidňující. Jestliže labyrint může rozrušit něco tak velkého a od pohledu tak nebezpečného jako Vlkot, tak on má plné právo být podrážděný taky.

„Souhlasím s Házel,“ řekl nahlas. „Jdeme.“

„Dobrá,“ odvětil Hokus. „Má někdo nějaký nápad, kudy?“

„Jistěže,“ řekla Házel a bez váhání ukázala na cestu, která se napohled nijak nelišila od ostatních. Pak zaváhala a svažila čela. „Jak já to vlastně vím?“

„To je labyrintem,“ ozval se Vlkot. „Jsi teď jiná, stejně jako vy všichni. Vaše mozky pracují jinak. Postupem času budete přicházet na další a další nově nabyté schopnosti.“

Házel se podívala na Owena. „Mně se to nějak nechce líbit.“

Owen jen rozpačitě pokrčil rameny. „Teď už je na obavy trochu pozdě. Ať je to, co je to, už se stalo. Ved' nás, Házel. Jdeme za tebou.“

Házel se zachmuřila, pak se rázně obrátila a vykročila po cestě, kterou vybrala. Owen se rychle vydal za ní a ostatní se trousili za nimi. Opět se kolem něj sevřely lesklé ocelové stěny, ale tentokrát už neměl stísněný pocit podobný klaustrofobii.

Labyrint mu připadal netečný, klidný, jako by se o něj už víc nezajímal. Owen se cítil jiný. Silnější. Bystřejší. Schopnější. A ze všeho nejvíce cítil klidnou sebejistotu, přesvědčení, že ať se od této chvíle stane cokoli, on bude schopen se s tím vypořádat.

S ohledem na stávající situaci byl rozrušený jen nepatrně. Bylo nepřírozené být tak klidný, když je pod takovým tlakem. Jestli ho nedostane Říše, tak ho pravděpodobně dostanou hádoidi. Vzato kolem a kolem, začíná v poslední době pocity zlaté rybky v akváriu s piraňou. Až na to, že... Že se už necítí jako zlatá rybka.

A pak je tu vynález Temnoprázdna. Vynález, který zhasíná hvězdy a vraždí po miliardách. Nelíbilo se mu jen tak odejít a nechat ho tam, ale nevěděl, co jiného by si s ním teď počal.

Giles řekl, že tam, kde je, je v bezpečí a chráněný, a Owen instinktivně cítil, že jeho praděd má pravdu. Nepochyboval o tom, že labyrint je plně schopen se před nežádoucími vetřelci ubránit sám. Ale něco se mu na té představě nezdálo. Zamračil se.

Labyrint zabil většinu lidí, kteří do něj vstoupili, a další připravil o rozum, ale celá jeho skupina prošla labyrintem bez úhony. A přitom byly jejich vyhlídky pranepatrné. Statisticky vzato neměli žádnou šanci. Takže labyrint se z nějakých osobních důvodů rozhodl je všechny transformovat. Tahle představa se Owenovi zamlouvala ještě méně. Nedělalo mu problémy považovat labyrint za živý a snad i vědoucí, ale smýšlet o něm jako o něčem inteligentním, co se samo rozhoduje, bylo navýsost znepokojivé. Najednou měl pocit malíčkého zvířátka, které se pohybuje ve střevech jakéhosi nepředstavitelně obrovského zvířete. Potřásl hlavou. Ať je pravda, kde chce, on s tím stejně nic nenadělá. On může snad jen přidat do kroku a myslet na něco jiného. Znovu rozhodně upjal myšlenky na vynález Temnoprázdna, byť to nebyla o moc menší svízel. Tam, kde je, je v bezpečí, chráněn armádou hádoidů, zejména když místo jeho úkrytu zná jen pár lidí. On by na nic bezpečnějšího určitě nepřišel. Velmi cílevědomě a vytrvale se snažil myslet na vynález jako na věc. Nechtěl na něj myslet jako na dítě nebo dokonce člověka. Pak by pro něj bylo těžší vynález zničit, kdyby to bylo nutné.

Dokážeš si představit, čeho všeho by mohl být schopen, ať už jako dítě nebo jako dospělý? A co ti mrtví? Třeba je také vrátí...

Owen si představil Říši zachvácenou požárem, planety hořící jako žhavé uhlíky za noci. Lidstvo povražděné a rozprášené mocí neznámého dosahu, bez naděje zvědět proč, bez naděje na milost. To nemůže dopustit. Zabije vynález, bude-li muset.

Jestli to bude nutné. A jestli se ten vynález vůbec dá zabít.

Kráčel dál labyrintem za Házel, cesta se vinula, kroutila, jedna pěšinka za druhou. Už mu to nepřipadalo náhodné.

Nemusel by ani čekat, až se Házel rozhodne. I on znal cestu, pudově, kdesi hluboko ve svém nitru, a řídil se svým nitrem s naprostou samozřejmostí. Jako by labyrint znal od základů po vrcholek, jako by ho znal odevždy. Pořád se

ještě měnil. Cítil to. Lesklé ocelové stěny mu připadaly jasnější, účelnější než předtím. Slyšel nějaké tiché zvuky na hranici slyšitelnosti, tiché hlasy, jako by si labyrint šeptal sám pro sebe. Všude kolem sebe cítil jemné chvění energetických proudů, moc a sílu určitých tvarů, jemné pokračování procesu transformace. Nemohl zachytit celou škálu, a to nejen proto, že byla tak rozsáhlá, ale taky proto, že jeho mysl se od toho instinktivně odtahovala. Nemohl tímto způsobem uvažovat a zároveň zůstat člověkem. Snažil se tu myšlenku dovést k nějakému jasnému závěru a pak byl najednou z labyrintu venku, dolehla na něj krutá realita a smetla všechny úvahy.

„Kde, sakra, jste?“ ječel Owenovi do ucha Ozymandius. „Snažím se s vámi spojit už šest hodin!“

„O čem to mluvíš?“ namítl Owen. „Byli jsme tam nanejvýš dvacet minut, déle ne.“

„V labyrintu plyne čas jinak,“ poznamenal Giles.

„A hele, teď s námi mluví,“ podotkla Házal.

Teď už se z labyrintu vynořili všichni a Owen viděl na všech tvářích ten samý výraz. Odkládali rozlet a rozsah úvah, kterými se zabývali v labyrintu, a zase nabírali ty lidštější, újeji zaměřené obzory. Owen se rozhodl, že o tom popřemýšlí později.

„Dobrá, Oze,“ řekl konejšivě. „Zhluboka se nadechni a řekni mi, co se děje.“

„Co by se dělo,“ zavřel UI. „Říšský křižník poslal dolů důlní inženýry a vybavení a prostřeluje si cestu do města. Našli starou cestu hádoidů a znovu ji otevírají. S těmi energetickými děly, která mají, nejsou žádné žerty. Tuhle dobou už jsou před labyrintem a když říkám oni, tak tím myslím celou prokletou armádu. Bohatýr dopravuje lidi dolů v člunech už celé hodiny.“

Řeč je o vojácích, bitevních esperech a dokonce i několika vampýrech, a to všechno vede nějaká vyšetřovatelka.

Kapitán šel osobně dolů dohlédnout, aby vám pořádně napráskali. Oni věděli, kde vás mají hledat, Owene. Věděli, že sem jdeme. Někdo jim to řekl.“

„Oni věděli, že sem jdeme?“ Owen se usilovně snažil zachovat klid. „Jak se to mohli dozvědět? Nikdo neměl možnost s Říší mluvit.“

„Máme mezi sebou špeha,“ odpověděl Ozymandius. „Tajného agenta, který je trvale ve spojení s Říší, ať se hne, kam se hne. Tohle bylo všechno naplánováno už dávno. Tys byl postaven mimo zákon výhradně proto, abys uvedl do pohybu řetěz událostí, které dovedou Říší nejprve na Shandrakor a pak k vynálezu Temnoprázdna. Jsi na řemeni, Owene, a táhneš je za sebou.“

„Tomu snad ani nemohu uvěřit,“ vydechl Hokus a díval se z jedné vyjevené tváře na druhou. „Říše se vždycky chovala zálučně, ale... nikdo z nás přece nemá žádný důvod zradit ty ostatní! Říše je naším společným nepřítelem, chce nás zabít.“

„Ne všechny,“ odpověděl pomalu Owen. „Já jsem šťvanec a na mou hlavu je vypsána odměna. Stejně tak ty a Házal. Moon je hádoid, toho by zastřelili na setkání už z principu. Ze zřejmých důvodů můžeme vypustit Gilese a Vlkota. Ale Ruby Wandera je lovkyně odměn. Když jsme se s ní setkali poprvé, přiznala, že nás pronásleduje v zájmu Říše. Mysleli jsme si, že jsme je trumfli, ale Říše nemá hluboko do kapsy. Není to tak, Ruby?“

„Ne!“ vyhrkla Házal. „Ruby je má přítelkyně! Takhle by mě nezradila. Řekni jim něco, Ruby.“

„K čemu?“ odsekla chladně lovkyně odměn. „Jen se na ně podívej. Ti už si udělali názor.“

„Já jsem ti věřil, Ruby,“ prohlásil Hokus. „Všichni jsme ti věřili. Jak jsi jen mohla?“

Ruby Wandera od krok odstoupila od skupiny a v ruce se jí i najednou objevila pistole. „Všichni zůstaňte v klidu a chovejte se rozumně. Kdybych vás zradila, už byste teď byli všichni mrtví. Mohla bych vás touhle skvělou střelnou zbraní všechny postřílet a vyinkasovat odměny za vaše hlavy. Koneckonců, ani vynález Temnoprázdna Říše už hledat nemusí, já bych jim mohla ukázat, kde je. Kdybych byla zrádce. Jenže nejsem.“

V životě jsou mnohem důležitější věci než peníze. To vaše povstání mě nezajímá ani za mák, ale Házal je má přítelkyně. Za ni bych položila život a ona za mě. Tohle jsme věděly vždycky.“

„Tak to dokaž,“ prohlásil Owen. „Odlož pistoli.“

„Když to udělám, zabiješ mě.“

„Ne,“ vyhrkla Házal. „To bych nedovolila. Ruby, prosím, odlož pistoli.“

Rozhostilo se ticho. Napětí houstlo, ruce se vznášely nad zbraněmi a pak Ruby pomalu sklonila pistoli a zasunula ji do pouzdra. Nápadně oddálila ruku od pistole a vyzývavě se podívala na ostatní. Opět se rozhostilo napjaté ticho, dívali se jeden na druhého, aby se ujistili, že se nikdo nechystá vytáhnout pistoli, a pak se všichni uvolnili a ozval se dlouhý, úlevný povzdech. Owen na Ruby omluvně pokrčil rameny a pak se zmateně podíval po ostatních.

„Ale jestliže Ruby není zrádce, tak kdo?“

„Podívej, tohle nemá smysl,“ prohlásil pevně Hokus. „Nikdo z nás nemůže být zrádce, všichni máme hodně co ztratit.“

„Všichni ne,“ namítila Házal. „Ty jsi přiznal, že tě Říše v mučicích celách zlomila, Jacku. Říkal jsi, že jsi uprchl, ale komu se kdy opravdu podařilo uprchnout při takovém stupni ostrahy?“

Nikdy jsme se tě na to nevyptávali, protože ty jsi, koneckonců, legendární Jack Hokus. Ale co když jsi neuprchl? Co když tě opravdu zlomili a ty jsi zůstal zlomený? A dělal jsi všechno, co chtěl? Dokonce ses nechal nasadit na Milhosvět, abys nás našel. Věděli, že neodoláme a vezmeme tě s sebou. A koho by kdy napadlo, že tam legendárního rebela Jacka Hokuse nasadila Říše?“

„Hezky vymyšleno,“ ocenil to Hokus. „Ale stejně jako Ruby – kdybych vás chtěl zabít, už byste byli mrtví. Šanci jsem měl dost. Jsem naveskrz ochoten vzdát se svých zbraní a předat je tomu, koho navrhnete. Ale přemýšlejte chvíli. Předtím jsi říkal Owene, že se na tebe Říše přilepila už na Tyrkysarii, ale já jsem přišel na scénu, až když tě už pronásledovali. Zrádce tu musel být už od začátku.“

„Mluvíš o mně,“ vzplanula Házal. „Ty bastarde, ty mluvíš o mne!“

„Ne,“ vyhrkl Owen. Pomalu se ho zmocňovala hrůza. „Ty ne. Jen jediný u toho byl celou dobu, úplně od začátku. Ten

jediný, komu jsem bezvýhradně důvěřoval. Kdo měl ke všemu přístup. Kdo věděl o tom, co Říše v naší nepřítomnosti dělá, a teď dokonce zná i jméno říšské lodi, která je nad námi. Jsi to ty, že, Oze?“

„Ano,“ odvětil Ozymandius. Jeho hlas zněl chladně a vyrovnaně. „Já jsem podával Říši pravidelná hlášení od chvíle, kdy mne tvůj otec zakoupil a poprvé zapojil. Naprogramovali mi věrnost k Železnému trůnu a ukryli ji tak hluboko a tak pečlivě, že by to mohli zjistit jen nejlepší technici. Tvůj otec nikdy plně nevěřil nikomu a ničemu, dokonce ani mně, takže mé využití bylo mnoho let omezené. Pak bylo rozhodnuto tvého otce zabít a uvést do pohybu sled stávajících událostí. Když ses stal Moriturim, věřil jsi mi stejně, jako když jsi byl dítě. Uvažoval jsi o mně jako stroji, který je ti bezmezně oddán, v nejlepším případě jako o prodloužení sebe sama. Nikdy by tě nenapadlo, že mě sestavili a naprogramovali lidé, kteří tě pronásledují. Ano, Owene, celou dobu jsem to byl já. Promiň, ale neber si to osobně.“

„Jsme v pasti,“ vyhrkla Házal. „Ani se k němu nemůžeme dostat. Je nedostupně schovaný v počítačích Sídla. Ovládá vesmírný pohon, zbraně, systémy na podporu života a dokonce i ty zatracené transferové brány. Nemůžeme se dostat na palubu, pokud to nedovolí. Dostal nás přesně tam, kde nás Říše chtěla mít.“

„Možná ne,“ podotkl Giles. „Koneckonců to jsou mé počítače. Počítače, pozor: aktivujte kód Achilles Tři.“ Věcně se podíval na ostatní. „Jen malá subrutina, kterou jsem tam už dávno nainstaloval k ochraně svých počítačů proti ovládnutí nepřátelskými systémy. Přišlo mi to jako rozumné opatření.“

„Nu ano, to bylo,“ odvětil Ozymandius. „Jenže elektronické systémy urazily za posledních devět set čtyřicet tři let dlouhou cestu. Podařilo se ti mě izolovat od hlavních systémů. Už nemám kontrolu nad Sídlem. Ale dosud jsem schopen se udržet a pracovat podle svých programů. V zásadě se nic neměnilo. Dosud mohu dodávat říšským silám informace o vás a vašem jednání, což bylo vždy mým prvořadým úkolem. Je dokonce pravděpodobné, že časem budu schopen přelstít ty tvé staromódní bezpečnostní kódy a opět získat kontrolu nad Sídlem. Nicméně je teď jasné, že představujete pro Říši mnohem větší hrozbu, než se původně předpokládalo. Máte nové zbraně, nové informace a pobyt v labyrintu vás zjevně nepředvídatelně změnil. Jsem proto zmocněn přejít na další stupeň svého naprogramování, abych vám zabránil uniknout nebo probudit hádoidy. Owene, Házal: dávejte pozor. Kód Modrá Dvě Dvě.“

Ta slova zaduněla Owenovi v hlavě jako hrom, rozléhala se, sílila jako ozvěna a on vmžiku na místě znehybněl, neschopen ani mrknout. Zoufale se snažil pohnout, promluvit, ale neměl šanci. Koutkem oka viděl, že Házal je na tom podobně. Ke své hrůze cítil, že jeho ruka vytahuje z pouzdra disraptor. I Házal vytáhla pistoli a teď drželi ostatní v šachu. Owen v duchu zuřil, ale nemohl s tím nic dělat.

„Jen malé opatření, které jsem před časem udělal,“ zazněl jim do ucha chladný, nezúčastněný Ozymandiův hlas.

„Zatímco Owen a Házal leželi bezmocně v regenerátoru na Slunochodu a nevěděli o sobě, využil jsem té příležitosti a vložil jsem jim do hlavy kontrolní hesla – dostatečně hluboko, aby se o nich nikdy nedozvěděli, ale tak, aby byly okamžitě dostupné. Nebylo na tom nic těžkého. Teď nemohou dělat nic, jen poslouchat mé rozkazy. Takže tam všichni takhle zůstanete a oni vás budou střežit, dokud nedorazí říšské síly a nezajmou vás. Přirozeně pokud se někdo pokusí uprchnout, nechám Owena nebo Házal, aby ho zabil. Mé naprogramování mi umožňuje zabít jednoho nebo více z vás pro výstrahu ostatním. A k tomu mám teď zatraceně blízko. Takže se chovejte, jak jsem vám řekl. Owen s Házal vás zabijí, když jim to nařídím. Nemáte na vybranou.“

„To ne,“ vyhrkla Ruby. „Házal mě nezabije. Nemůže, já bych ji také nemohla zabít.“

„Házal už sama sobě nevělí,“ odvětil chladně UI. „Velím jí já.“

„Jenže,“ namítl Hokus, „ty pracuješ na dálku. Ty můžeš jen reagovat na to, co my uděláme, což tě vcelku dost omezuje.“

„Mé elektronické reakce se kdykoli vyrovnají těm vašim lidským. A vy můžete ovládnout situaci jen tak, že zabijete Owena a Házal. Myslíš, že máte na to, abyste zabili své přátele? Ujišťuji tě, že nic jiného mi nezabrání zabít vás.“

„Mí přátelé to nejsou,“ prohlásil Tobáš Moon. „A já se mohu rychlostí a reflexy rovnat jakémukoli stroji. Ty ostatní si klidně zabij, chceš-li. Mně teď záleží jen na tom, abych probudil svůj lid.“

Najednou se nadlidsky rychle vrhl na stranu. Owen s Házal na něj rychle namířili. Hokus a Ruby okamžitě vyrazili obloukem kolem, aby jim vzali pistole. Owenova ruka bez míření vystřelila na Moona, ale hádoid mezitím zvedl silový štít a energetický paprsek se odrazil do labyrintu, který ho bez úhony pohltit.

Házal se obrátila, aby vypálila na Hokuse, ale už u ní byla Ruby a dokonalou piruetou na jedné noze jí vykopla pistoli z ruky.

Owen vytrhl z opasku pistoli s náboji a namířil na Hokuse a Házal tasila meč. Moon vycouval.

„Vy si tu klidně ztrácejte čas potyčkami. Já jdu vzbudit svůj lid.“

Obrátil se a najednou byl pryč, rozplynul se ve stínech v místech, kam už nedopadalo světlo z labyrintu. Hokus si krátce odfrkl.

„Technicky zdokonaleným lidem se nedá věřit. Ani na Chladné skále valně neposlouchali rozkazy.“

Owenovi se chtělo řvát, ale nemohl. Jeho pistole mířila Hokusovi přímo na hrud' a Owen věděl, že dokáže vypálit dřív, než starý muž stačí zvednout silový štít, a houby mu pomůže, že je legenda. Vystřelil na Hokuse a Házal zabije Ruby nebo při tom zemře. Giles kroužil kolem, hledal místo, odkud čistě vystřelí, a Owen věděl, že Giles nebude váhat střelit. První Morituri se vždycky dokázal rozhodovat tvrdě. Vlčet byl neznámá veličina, nicméně nebyl ozbrojen a nesnažil se zasahovat. Owen divoce bojoval, snažil se získat vládu nad vlastním tělem, ale to ho už neposlouchalo. Prsty na spoušti se napjaly.

A kdesi hluboko v jeho mysli se něco pohnulo, cosi nového, cosi v zadním mozku, v podvědomí, kde pod povrchem všedního myšlení leží opravdová moc. Owen prošel labyrintem a byl teď jiný. Čas se zdánlivě zastavil a zpomalil a on mohl nekonečně dlouho přemýšlet o tom, co udělá. Má jednu přednost, kterou Ozymandius zatím nevyužil. Žihadlo. To přece dělá Owena rychlejším než kdokoli jiný, a přesto ho UI neaktivoval. K tomu musel mít nějaký důvod. UI by tak

zřejmou výhodu nepřehlédli.

Což může znamenat jen to, že žihadlo nějakým způsobem ohrožuje Ozymandiovu kontrolu nad Owenem. V duchu to slovo utvořil, vložil do něj veškerou svou sílu a rozhodnost, soustředil se, až v jeho hlavě nezůstalo nic než jediné slovo, žihadlo, znovu a znovu, jako mantra, modlitba, příkaz. A přesto to nestačilo.

A tak se jeho nová část, ta podivná nová síla, která tryskala z podvědomí, vzedmula, roztáhla a dotkla se mysli jeho druhů.

Ta samá síla vzplanula v jejich myslích a utvořila celek mnohem velkolepější než pouhý součet částí. Owenovy rty pomalu, ale nezvratně utvořily slovo žihadlo a rozproudila se v něm nová síla, spojila se s tím novým, co mu dal labyrint, ovládla jeho mysl a tělo a rázem zlomila kontrolu UI. Ustoupil od Hokuse a sklonil pistoli.

Házel se v posledním zoufalém útoku vrhla na Ruby, ale Owen se k ní dostal skrz jejich mentální pouto a zastavil ji uprostřed pohybu. Jeho mysl, spojená s ostatními, byla jasná, průzračná, zářící a jiskrná. Owen se vypravil na cestu, kterou cítil, i když neviděl, a najednou byl někde jinde a byl tam s ním Ozymandius. Bylo to podivné místo, bez zřetelných tvarů a forem, ale on byl světlem a UI tmou. Owen zářil jako slunce, jasně a pronikavě, a tma UI ho obklopila jako nekonečná bezhvězdná noc Temnoprázdna, hutná a neproniknutelná. Ale Owen nebyl sám.

Jeho přátelé byli s ním a společně byli silnější než kdy dřív.

Světlo zářilo jasněji a jasněji, tma před nimi ustupovala, šedla, bledla a bledla, až nezbylo nic než slabé stíny, které se nakonec rozplynuly vniiveč. A jestli Owen naposledy slyšel, jak ho UI zoufale volá jménem, nevěnoval tomu pozornost a světlo zářilo dál a dál navěky.

A pak to světlo zmizelo, pouto se přetrhlo a Owen padl zpátky do vlastního těla. Neochotně se probíral, trhaně a přerývaně, a shledal, že leží na zemi v labyrintu a vedle něj klečí Hokus. Pomalu obrátil hlavu a uviděl opodál ležet na zádech Házel, křečovitě se svíjela a třásla a nad ní nerozhodně postávala Ruby. Owen se pomalu, opatrně posadil. Tělo už zase vnímal jako své vlastní, ale jako by se do něj vrátil po dlouhé nepřítomnosti. Vzpomínky na mentální spojení už vyprchávaly a rozplývaly se jako blednoucí sen a Owen s tím byl srozměšen. Bylo jich moc a byly příliš silné a děsivé, než aby je v sobě strpěl dál, a on se naprosto záměrně rozhodl zapomenout.

„Co se stalo?“ ptal se ho Hokus. „Co to bylo? Něco takového jsem ještě nezažil.“

„Už je po všem,“ odpověděl Owen. „Nemysli na to.“

„A co UI? Je spojení přerušeno?“

„Ano. Ozymandius je mrtvý. Zabil jsem ho.“

„Byl to jen stroj,“ podotkl Giles, stojící nad ním.

„Byl to můj přítel,“ odpověděl Owen a odvrátil tvář.

„Co tím myslíš, že jsme ztratili spojem s Bohatýrem.“ zabodl kapitán Mltchoun zlostný zrak do svého bezpečnostního důstojníka R. Oclmacha, který před ním prkenně stál v pozoru.

Vyšetřovatelka Krusta stála vedle kapitána a podporovala jeho vztekly pohled svým nikoli zanedbatelným mračením. Oclmach hleděl rovně před sebe a raději se nedíval ani na jednoho, ani na druhého.

„Myslím tím, že veškerá komunikace s lodí byla přerušena, kapitáne. Naše komunikační implantáty tady dole, pod povrchem planety, fungují stále, ale všechno ostatní je zablokováno.“

Mltchoun se nešťastně zachmuřil. Nelíbilo se mu, že má být v tak ožehavé situaci odříznutý od vlastní lodi a tím i od Říše.

Vypadalo to, že tady dole, hluboko v útrokách planety, se může stát cokoli. Komunikační signály přece bez problémů putují i hyperprostorem a jsou proto normálně využitelné okamžitě bez ohledu na to, kde v Říši zrovna člověk je nebo s kým mluví.

A teď mu Oclmach říká, že něco na této hřbitovní planetě ty signály blokuje. Což by přece vůbec nemělo být možné. Mltchoun se zachmuřil ještě víc. Od počátku se mu ani trochu nezamlouvalo, že má jít do Temnoprázdna, a teď to navíc vypadá, že má jít do podzemí, aniž mu bude někdo zasílat zprávy o situaci, a to všechno je ještě o to horší, že zná historii planety.

Ale císařovny rozkazy byly jasné. Chtěla, aby tam šel, aby sestoupil na planetu, takže se bude muset rozhodovat z minuty na minutu podle potřeby.

Císařovna mu dávala v poslední době spoustu příkazů, které se mu nelíbily. Kdyby nemusel letět ještě pro Oclmacha a toho jeho nového miláčka, a pak pro Jeho Vznešenost lorda VeleHlta, mohl se dostat k planetě mnohem dřív. Kdyby kvůli nim nemusel zastavovat, mohl být na Vlkotském světě jen pár minut poté, co rebelové vstoupili do Šíleného labyrintu. Bůh ví, co to vlastně je, ten labyrint, ale stejně na tom nezáleží. Nicméně tohle asi císařovně neřekne. Pochyboval, že by to přijala laskavě.

Hlt nebyl nijak zvlášť na obtíž. Zdržoval se na své palubě, málokdy opouštěl svou kajutu a i když trval na tom, že půjde na zem s ostatními, dával si pozor, aby se jim nepletl pod nohy.

Vypadalo to, že z nich všech na něj má labyrint, který jim teď stál v cestě, nejmenší vliv. Na ostatní působil skoro hypnoticky. Přitahoval oči jako magnet, tajemný a dráždivý, ale Hlt ho bral nějak samozřejmě, jako by ho vidával každý den. V současné chvíli stál stranou, zahalený v dlouhém černém plášti, a pozorně si prohlížel vstup do labyrintu. To on ho nazval Šíleným labyrintem, ale odmítal říct proč, ani jim k němu nesdělil žádné informace. Mltchoun se mohl jen dohadovat, že ten špeh v táboře rebelů krmí Hlta informacemi a Hlt necítí povinnost se o ně podělit s ostatními. Mltchounovi nezbyvalo než se s tím smířit. Formálně velel výsadku on, ale nebyl tak hloupý, aby se neskláněl před lordem Hltem, kdykoli to vypadalo přijatelně. Dráždit císařovnu oficiálního chotě kariéry nijak neprospívá, spíš to snižuje vyhlídky na to, že se člověk dožije penze. Znovu se podíval na labyrint, ten mu pohled vrátil a nechal si svá tajemství pro sebe. Krusta byla plně pro vrazit rovnou dovnitř, ale Hlt to zamítl. Zdvořile, leč neústupně.

Pravděpodobně ho ještě studoval, protože od té doby nepronesl jediné slovo.

Mltchoun přesunul své úvahy zpátky k R. Oclmachovi, říšskému bezpečnostnímu důstojníkovi, císařovniným očím a ušima vůbec trnu v patě. Jednak díky tomu, že se kolem něj neustále vznášelo ovzduší nadřazenosti, ale hlavně kvůli tomu, co měl s sebou. Když ho Bohatýr na Grendelu vyzvedl, vzal si Oclmach s sebou svého miláčka. Toho neznámého Spáče z Krypty.

Stál či spíše se hrbil kousek stranou, dost daleko od ostatních.

Devět stop vysoký netvor, vzdáleně humanoidní, s krvavě rudou ostnatou zbrojí, který se neustále šklebil a cenil přitom ocelové zuby. Měl temně rudé, nehybné oči, nikdy ani nemrkl a hořkosladce páchl zaschlou krví. Na rukou s dlouhými prsty měl ohavné drápy a jeho přikrčený postoj působil dojmem, že každým okamžikem zaútočí na cokoli, co dýchá.

Mltchoun už ho viděl v akci, vraždil jeho vojáky v tom hrůzyplném městě, které našli v mrzkých hlubinách Grendelu.

Vražedný stroj, výsledek genetického inženýrství, který vyvinula před tisíci lety neznámá rasa pro boj s neznámými nepřáteli.

Kdyby tak Bůh dal a vyhynula jak rasa, tak její výtvar, jenže její vražedný odkaz žil v Kryptách v hlubinách Grendelu dál. Oclmach přísahal, že jím od tohoto exempláře nic nehrozí, že je teď pod kybernetickým jhem, které mu doslova vnutilo správné myšlení a znemožnilo dělat cokoli jiného vyjma toho, co se mu nařídí. Mltchouna to nepřesvědčilo.

Nové vynálezy mají vždycky nějaké mouchy a on by rozhodně nechtěl být nablízku, kdyby se to kybernetické jho mělo porouchat. Přesněji řečeno, nechtěl by s ním být na stejné planetě. Dokonce byl v pokušení neuposlechnout rozkazu a odmítnout vzít tu hrůzu na loď, ale nakonec musel ustoupit. Předně proto, že R. Oclmach mluvil přímo jménem císařovny a člověk nemůže odmítnout přímý rozkaz od Jejího říšského Veličenstva, chce-li se dožít dalšího svítání. A za druhé proto, že kdyby se Hrobka hádoidů opravdu měla probudit, možná budou toho Spáče potřebovat, aby se vyrovnal poměr sil. Netvora z Grendelu mohl vypustit prakticky proti čemukoli, včetně armády vražedných kyborgů.

Jeho vlastní stávající armáda právě postávala kolem a značně netrpělivě čekala, až se lord VeleHlt vzchopí a laskavě jim sdělí svůj názor: dvě roty říšských vojáků, třicet pět bitevních esperů a dvacet vampýrů. Vojáci se spolu tiše bavili, tu a tam, když si mysleli, že se nikdo nedívá, střílili pohledem po labyrintu, a nenápadně brouzdali kolem lahví s alkoholem a bojovými drogami. Bitevní esepři se poněkud dívali na labyrint a byli čím dál nervóznější. Vampýři vypadali jako chodící mrtvoly, ale ti tak vypadají vždycky. Labyrint ignorovali a Mltchoun se snažil sám sebe přesvědčit, že to jen jeho obrazotvornost mu vnucuje dojem, že vampýři vypadají čím dál hladověji. Mltchoun si tiše povzděhl. A tohle všechno kvůli hrstce rebelů. Pořád nechápal, co je na nich tak zvláštního, ale zatáhli ho do pořádné štvance a nakonec ho přivedli až sem, do Temnoprázdna. Na legendární planetu, k Hrobce hádoidů a k samotnému vynálezu

Temnoprázdna. Mltchoun doufal, že teď už je konečně bude moci zabít a skoncovat s tím, ale podle R. Oclmacha urazili císařovnu a to znamená, že je nutno je zajmout a přivést zpátky živé, i když ne nutně nezraněné, aby byli na Golgotě postaveni před soud. Zabít je by byla laskavost. A po celou dobu, co tu armáda postává, postupují rebelové blíž a blíž k Hrobce. Ostražitě kývl na Oclmacha, ať se zajde podívat na toho svého miláčka, a bezpečnostní důstojník briskně zasalutoval a odkráčel.

Krusta, která stála vedle Mltchouna, neklidně přešlápla a Mltchoun se na ni podíval.

„Co myslíš, co to tady před námi je?“ zeptala se tiše. „Stačí mi se na to jen dívat a už mě z toho bolí hlava.“

„Podle Hlta se to jmenuje Šílený labyrint,“ odpověděl Mltchoun, rovněž raději šeptem. „Ale pokud jde o to, co to znamená, tak mé dohady mají asi stejnou cenu jako tvé. Hlt to možná ví, ale ať tak či tak to neřekne. Tváří se, že je to bůhvíco. Zjevně to je nějaký druh hádoidské obrany proti vetřelcům, jako jsme my. Pravděpodobně nějaká past, ale esepři by měli být schopni to prozkoumat předem. Bude asi nejlepší, když je pošlu dovnitř napřed. Doufal jsem, že přes Oclmacha dostanu od císařovny přímé rozkazy ohledně vstupu do labyrintu, ale zdá se, že komunikační systémy jsou zablokované, takže nám nezbyvá než tady postávat a lelkovat, dokud se lordu VeleHltovi neuráčí se rozhodnout.“

Krusta nevrle přikývla. „Jak se drží ten Oclmachův miláček?“

„Je pořád pod kontrolou a připravený k akci. Chybí nám jen nějaký nepřítel, na kterého bychom ho nasměrovali. A pravděpodobně něco velkého, za co bychom se schovali. Cítil bych se mnohem šťastněji, kdyby se ta Oclmachova kontrola nezakládala jen na zapnutí a vypnutí. Nemohu se zbavit dojmu, že ta zrůda přesně ví, co jsme s ní provedli, a jen čeká na sebemenší příležitost, aby nám vyjádřila své znechucení.“

„Tak ať,“ usoudila Krusta. „Já ji seřežu, že na to nezapomene.“

Potíž je v tom, pomyslel si Mltchoun, že ona to myslí vážně. Rozhodl se raději změnit téma dřív, než ji ta představa nadchne.

Ta byla schopná zničehonic tu stvůru napadnout, jen aby viděla, co se bude dít. Celý život ji cvičili k zabíjení neznámých tvorů a na toho Spáče se dívala jako na výzvu. Kývl na Oclmacha, ať se vrátí. Bezpečnostní důstojník do něj chladně zabodl zlostný pohled, ale rozkaz splnil. Může dělat císařovně oči a uši sebevic, stejně tady velí Mltchoun. Prozatím. A přesně to prozatím se mu pokusil dát Oclmach jasně najevo chladným výrazem a postojem, když mu zasalutoval a postavil se před ním do pozoru.

„Oclmachu,“ oslovil ho Mltchoun a kamarádsky, hřejivě se na něj usmál, „právě o tobě s vyšetřovatelkou hovoříme. Přesněji řečeno si lámeme hlavu nad tím, co asi znamená to R. před tvým jménem. Už jsme zkusili všechno, abychom na to přišli, včetně dotazů do lodních počítačů, ale zdá se, že jsi zablokoval přístup. Jako tvůj kapitán musím říci, že se mi nelíbí představa, že člen mé posádky přede mnou něco tají. Koneckonců, člověk nikdy neví, co se může jednoho dne ukázat jako důležité. Buď tak hodný a řekni nám své křestní jméno. Přirozeně pokud se za něj nestydíš.“

„Nestydím,“ odvětil chladně Oclmach. „Je to naprosto úctyhodné, počestné jméno. Jen ho raději nepoužívám.“

„Ach, nenapínej nás,“ vyhrkla Krusta. „Nikomu to neřekneme. Pokud tě to opravdu neuvede do rozpaků.“

Mltchoun ji okřikl, ať je zticha, a právě se chtěl znovu pokusit to z Oclmacha vypáčit, když se lord VeleHlt najednou

odvrátil od labyrintu a beze spěchu přišel k nim. „Pošli své mužstvo dovnitř, kapitáne. Nejdříve vojáky. Espery a vampýry si ponecháme tady, dokud nezjistíme, jak se labyrint zachová k vojákům.“ Úkosem se podíval na Oclmacha. „Ty zůstaneš taky tady. Tvého miláčka budeme potřebovat později. Neměj obavy, Reku. Taky se na tebe dostane.“

Odkráčel zpátky studovat vchod do labyrintu. Oclmach upřeně hleděl před sebe. Na tvářích mu naskočily rudé skvrny. Mltchoun s Krustou se dívali na sebe. Neřekli ani slovo. Neodvažovali se. Některé okamžiky jsou příliš vzácné a není vhodné do nich zasahovat. Oclmach zasalutoval, obrátil se a rychle rázoval zpátky ke svému Spáči. Měl sice počkat, až ho kapitán propustí, ale jeho prkenně tuhá záda naznačovala, že není vhodný okamžik na tom trvat. Mltchoun spolkl úsměv a kývl na oba velitele rot, ať jdou k němu. Div že neběželi, jak byli chtiví nějakého rozkazu, šance něco dělat dřív, než se vojáci pod vlivem pití a bojových drog pustí do sebe navzájem. Zasalutovali, postavili se do pozoru a Mltchoun přikývl.

„Ať se muži připraví. Na rozkaz lorda VeleHlt vysílám do labyrintu obě rotu.“ Pátravě se na velitele podíval, ale ti mu opláceli klidným, kamenným výrazem. Mltchoun se zachmuřeně usmál. „Za ideálních okolností bychom uvnitř nejdříve provedli dálkový průzkum a z bezpečné vzdálenosti bychom labyrint propátrali odshora až dolů, ale na to očividně nemáme čas. Nemusím vám říkat, ať se máte na pozoru a ať vezmete rozum do hrsti, ale zdůrazňuji, abyste byli mimořádně opatrní.“

Vypadá to na skryté léčky a nástrahy, ať už čistě labyrintu vlastní, nebo ty, které tam nechali rebelové. Ať tak či tak, dělejme, co je v našich silách, abychom jim to zhatili a nespustili nic, čemu se dá vyhnout. Nechci strávit celou noc psaním dopisů vašim nejbližším o tom, proč vás posíláme domů v zapečetěné rakvi.“

„Kdo tu výpravu povede?“ otázala se Krusta.

„Já,“ prohlásil suše Mltchoun. „Toto je příliš důležité, takže to nemohu svěřit nikomu jinému, a nechci od tebe slyšet žádné námitky, vyšetřovatelko.“

„Těch se rozhodně nedočkáš,“ odušila Krusta. „Zejména proto, že z přesně stejných důvodů jdu dovnitř s vámi. A nechci od tebe slyšet žádné námitky, kapitáne.“

Mltchoun už měl na jazyku říznou odpověď, ale v poslední chvíli si uvědomil, že oba velitelé jejich slovní potyčku se zájmem sledují. Měli tolik rozumu, aby se nesmáli, ale Mltchoun je stejně zpražil pohledem. „Zkontrolujte vybavení a připravte mužstvo. Během deseti minut odcházíme do labyrintu a já nechci slyšet žádné výmluvy. Vyšetřovatelka a já půjdeme v čele. Všichni esperi nás doprovodí. Bez výjimky.“

Kdyby k tomu měl lord VeleHlt nějaké výhrady, pošlete ho za mnou a já mu je oficiálně odmítnu. Vampýry necháme tady Oclmachovi a jeho miláčkovi. Pro jistotu. Někaké dotazy? Ať jsou raději podstatné.“

„Ano, pane,“ pravil velitel Jameson. Byl o dva měsíce služebně starší než velitel Farrell a nikdy mu to neopomněl připomenout tím, že si vždycky bral první slovo. Od Farrella neslyšel Mltchoun snad ještě ani tučt slov, ale neztrácel naději. Oba to byli skvělí velitelé, když šlo do tuhého. Jameson, s pohledem nehybně upřeným před sebe, ztišil hlas.

„Půjde lord VeleHlt do labyrintu s námi, pane?“

„Lord VeleHlt... se rozhodne sám. Bezpochyby za námi dovnitř přijde, když uvidí, jak jsme ostražití a profesionální. Ted' ať se dá mužstvo do pohybu.“

Oba velitelé zasalutovali a spěšně se vrátili ke svým mužům.

Nastal rozruch a shon, ale vojáci byli připraveni vyrazit v působivě krátkém čase. Vampýři nevypadali ani spokojeně ani nespokojeně, že zůstávají tady. Shromáždili se kolem Oclmacha a Spáče. Netvor a vampýři se se zájmem bedlivě měřili. Oclmach pohledem hledal pomoc, ale Mltchoun záměrně uhýbal očima. Espéri utvořili před vstupem do labyrintu soudržnou skupinku a motali se tam jako vyděšené ovce – celí vykulení a rozklepaní. Krusta je zamyšleně sledovala.

„Jim se ten labyrint nelíbí, co? Nemohu se zbavit dojmu, že bychom udělali dobře, kdybychom je nejdříve vyslechli, kapitáne. Vidí věci, které my nevidíme.“

„Naneštěstí si myslím, že máš pravdu.“ Mltchoun se nešťastně zachmuřil. „Jen doufám, že tahle skupina vydrží víc než ta, co jsme ji měli na Grendelu.“

„Jo,“ odušila Krusta. „Pořád se ještě snažím dostat z bot krev a mozek.“

Mltchoun jí věnoval útrpný pohled a rázně vykročil k esperům. Byli tak fascinováni labyrintem, že si ho ani nevšimli, dokud nedošel až k nim a neoslovil je. Několik se jich pokusilo zasalutovat, ale většina se úspěšně nezmohla ani na postoj v pozoru. Mltchoun s tím ani nepočítal. Od esperů se žádná tuhá vojenská kázeň čekat nedá. Ti mají jiné kvality. Klidně kývl na velitele, espera jménem Hrobák. To jméno mu sedělo.

Byl vysoký a vyhublý na kost, vyzáblému obličejí dominovaly vypoulené oči. Mltchoun se nemohl zbavit dojmu, že už pohrblval muže, co vypadali zdravěji než Hrobák, ale tento esper měl dobré záznamy díky tomu, že viděl věci, které ostatní přehlédli, a Mltchoun byl čím dál víc přesvědčen, že jakmile dojde na Šílený labyrint, bude potřebovat všechno, co jen může sehnat. Stačilo stát tak blízko u vchodu a už mu z toho naskakovala husí kůže. Jak rád by si pořádně, od srdce povzdechl, ale nemohl si dovolit ukázat před espery slabost.

Cítil, že od chvíle, kdy dorazil na Vlkotský svět, rovněž známý jako Hádén – i když to se mu obtěžovali říci, až když tam dorazil – není nic tak, jak má být. Když tahle mise začala, nikdo se mu ani slůvkem nezmínil o nějaké armádě hádoidů. Ne že by se tím něco změnilo. Když člověk v poslední chvíli unikne vojenskému soudu, tak jde tam, kam ho císařovna pošle, a jestli má nějaké výhrady, tak si je nechá pro sebe. Mltchoun se stroze podíval na Hrobáka. Esper na něj zíral jako truchlící ryba, kterou právě někdo vyrušil z žalu.

„Nu, Hrobáku, co je na tom labyrintu tak zvláštního, že jste všichni tak podráždění?“

„Je živý,“ odušil Hrobák mdlým, leč pevným hlasem. „Slyšíme, že přemýšlí. Má podivné myšlení, chladné jak led. Ví o nás. Čeká na nás.“

Mltchoun si navzdory svému předsevzetí povzdechl. Čekat od espera jasnou odpověď byl holý nerozum. „Takže,

Hrobáku, vyměňujeme si tu metafory nebo myslíš vážně, že labyrint je nějaký druh kyborgové formy života?“

„Víc než to, kapitáne. Mnohem víc. To není lidská životní forma ani technologie.“

„Hádoidská?“

„Cizí. Je tu už dlouho, kapitáne. Byl tu dávno předtím, než sem lidstvo přišlo. Byl sestrojen, nenarodil se, ale přesto je živý ve všech směrech. Má svůj vlastní smysl a poslání, ale nejedná se o smysl či pohnutky lidské. Jestli do něj vstoupíme, ohrozíme tím své životy i duše. Mezi těmi kovovými stěnami je moc, která nás změní a transformuje víc, než kam sahají lidské znalosti. A to, co labyrint přežije, už nebude člověkem. Či spíše to bude víc než člověk.“

„Prošli tím labyrintem rebelové?“ zeptal se Mltchoun. „Přežili to?“

„Ano, ale...“

„Žádné ale. Jestli to přežili oni, přežijeme to také. Je v labyrintu ještě něco, o čem bych měl vědět?“

Hrobák na něj zkormouceně zíral, ale cítil-li se ukřivděn, nedával to najevo. Espeři byli vycvičení k tomu, aby poslouchali. „Uprostřed labyrintu je místo, kam nevidíme. Je to místo, kam se neodvážíme podívat. A tam něco je: je to živé, mocné, silné, ale nepatří to k labyrintu.“

Mltchoun srahl čelo. „O jaký druh života jde? Lidský? Hádoidský? Cizí?“

„Neznámý, kapitáne. Nevidíme tam. Něco nám v tom brání. Možná naše vlastní mysl. Myslím, že kdybychom to viděli moc zblízka, všichni bychom zešileli.“

Výborně, pomyslel si Mltchoun. To mi ještě chybělo. Další komplikace.

„Jdeme dovnitř,“ prohlásil stroze. „Já s vyšetřovatelkou půjdu první a ty půjdeš s námi. Ostatní espery rozděl mezi vojáky. Pár jich nech zvlášť, ať se neustále celou cestu dívají tím svým vnitřním zrakem, kdyby se mělo něco dít, chci o tom vědět předem. Ostatní mohou udržovat esperský štít, a to co možná nejpevněji. Nechci, aby dovnitř nebo ven unikla byť jen jediná zbloudilá myšlenka. A teď ať se tví lidé vzchopí, během několika minut jdeme dovnitř.“

Ani nečekal na odpověď, rázně odkráčel zpátky ke Krustě, která mezitím vytasila meč a zkusmo se rozevíchovala způsobem, který by jakéhokoli nepřítele k smrti vyděsil. Mltchounovi nedělalo žádné potěšení jednat s espery tak tvrdě, bylo mu to příjemné asi stejně jako křičet na dítě a navíc vyděšené.

Jenže když na ně nebude tvrdý, velmi pravděpodobně se rozpadnou. To, na co se v labyrintu napojili, jimi zjevně zatraceně otráso. Ale je tu naděje, že když se budou dostatečně bát jeho, nebudou tak vystrašení z labyrintu. Ohlédl se zpět na tetelivě lesklé ocelové zdi a najednou se zachvěl. Výborně. Teď se labyrintu podařilo vystrašit i jeho. Přinutil se soustředit na Krustu, jak švihá mečem, jeden zuřivý výpad za druhým. Pak se zničehonic klidně zastavila. Byla zdravě zardělá a vypadala, že by mohla z fleku velet celé armádě. Což by ostatně možná mohla. Koneckonců to je vyšetřovatelka. Klidně na něj kývla a potěškala meč.

„Jsem připravená, kapitáne. Můžeme už začít?“

Mltchoun se musel usmát. „Cožpak tě nikdy nic nerozhází, vyšetřovatelko?“

„Ne. Dělat si s něčím hlavu je k ničemu. Jen ti to kazí trávení a přidělavá vrásky. Čím větší výzva, tím větší se dá získat sláva. Tak nám to alespoň vždycky říkali na říšské akademii. Nebo si myslíš, že nám lhali?“

„Říše, a lhát vlastním lidem? Chraň Bůh. Pojďme, vyšetřovatelko. Chci se k těm rebelům dostat dřív, než se oni dostanou k hádoidům.“

„Kazisvětě,“ odsekla Krusta.

A tak, nedlouho poté, co jako první přišli, vstoupili Mltchoun, Krusta a esper zvaný Hrobák obezřetně do Šíleného labyrintu, následování armádou vojáků a esperů. Labyrint je pohltil, ani nezašuměl, a v několika okamžicích těm, kdo zůstali venku, zmizeli z očí. Hlt se s kamennou tváří díval, jak jeden po druhém vcházejí, a stál u těch prázdných, nevyzpytatelných stěn ještě dlouho poté, co poslední z armády zmizel. Stál tam, zahalený v dlouhém plášti, a zatínal ruce v pěst, až mu klouby zbledly.

Zpočátku to v labyrintu nebylo moc zlé. Lesklé kovové stěny vypadaly jedna jako druhá a měl-li labyrint nějaká překvapení, nechával si je pro sebe. Hrobák se skoro hned zorientoval a vztyčil hlavu, jako by věděl správný směr. Na každém rozcestí se rozhodoval s naprostou jistotou a soustředěně a Mltchoun s Krustou se drželi těsně za ním. Vyšetřovatelka vytasila meč i pistoli a byla připravena je kdykoli použít. Mltchoun bloumal rukou kolem pistole, ale nedotýkal se jí. Nechtěl, aby vojáci nabyli dojmu, že je nervózní. Podrývalo by to morálku, o disciplíně nemluvě. Armáda se táhla za ním a vojáci i espeři vypadali stejně rozčileně. Pro útěchu se drželi u sebe a seržanti je museli neustále varovat, aby se nehloučkovali. Moc nemluvíli.

Tíživé, neproniknutelné ticho labyrintu ke konverzaci zrovna nesvádělo. Jestli mělo něco přijít, a vojáci si byli čím dál jistější, že něco přijde, pak to chtěli co možná včas slyšet. Espeři se soustředili na svůj mentální štít a snažili se na labyrint vůbec nemyslet.

Netrvalo dlouho a Mltchoun usoudil, že se mu labyrint nelíbí. Jeho atmosféru shledával skličující a úzké cestičky mezi lesklými stěnami mu začaly připadat nepříjemně tísnivé – doléhaly na něj jako stěny rakve. Při té poslední představě Mltchoun srahl čelo ještě o trochu víc. Uzavřené prostory ho přece obvykle nijak netrápí. Život ve stísněných prostorách na vesmírné lodi člověka z klaustrofobie rychle vyléčí, a když ne, tak člověk ze státních služeb odejde. Jenže labyrint mu připadal nějak... drtivě silný, cítil se jako krysa, která pobíhá v labyrintu nějakého vědce a nemá šanci ho pochopit, ba dokonce ani si ho uvědomit. Ale nebylo to tím, že by mu labyrint připadal velký, spíš v něm vyvolával pocit malosti.

Ve vzduchu viselo napětí blížícího se nebezpečí, jako by se mělo něco stát. Něco zlého, moc zlého. Lezavý chlad čeřily horké vlny, přinášející nakyslý pach octa a hořícího listí. Na jazyku cítil palčivou chuť naolejovaného kovu a plesnivého citrónu. Barvy mu připadaly ostře jasné a pokřivený vlastní obraz na ocelových stěnách nějaký divný. Zrůdný. Slyšel štěbetání kovových ptáků, dětský pláč a kdesi daleko, předaleko vyzváněl osamělý železný zvon. Mltchoun ztěžka polkl a snažil se soustředit, ale myšlenky se mu rozbíhaly a u některých měl dojem, že mu je snad

někdo podsouvá.

Hrobák se najednou zastavil a Mltchoun do něj málem narazil. I on se zastavil a rozhlédl se kolem sebe. Krusta byla těsně za ním a ostrážitě třímala meč a pistoli. Mltchoun vycítil, že i ostatní se zastavují a narážejí do sebe. Nikdo neřekl ani slovo, ale napětí ve vzduchu by se dalo krájet. Mltchoun vzhlédl, ale nahore byla stejně jako předtím jen neproniknutelná tma. Podíval se zpátky na ocelové stěny a zvedl se mu žaludek, když si uvědomil, že nikde na lesklém povrchu už nevidí ani svůj odraz, ani odraz nikoho jiného. Vedle něj ztěžka dýchala Krusta, skoro sípala, třásla se touhou po nepříteli, na kterého by mohla zaútočit. Hrobák hleděl upřeně před sebe, oči poučil víc než obvykle, cele se upínal na cosi, co mohl vidět či vnímat jen on.

„Co je?“ zachraptěl Mltchoun. Měl co dělat, aby ze sebe ta slova vypravil. „Past?“

„On o nás ví,“ odpověděl Hrobák. Jeho obvykle normální hlas působil nepřírozně hlasitě. „Nechce nás tu. Nejsme... tvární. Nejsme schopni přijmout změny, které s námi chce udělat. Nepřežili bychom to.“

„Jak daleko je východ?“ zeptal se Mltchoun ve snaze neuhýbat od zásadních věcí. „Jsme hodně pozadu za rebely?“

„Musíme jít zpátky, kapitáne.“ Hrobák mu to sdělil klidně a neústupně. „On nás tu nechce. Je to tu pro nás nebezpečné.“

„O čem to, k čertu, mluvíš, espere?“ vyjela na něj Krusta. „Co vidíš?“

Hrobák se k ní obrátil a najednou se mu zpod víček vyřinula krev a jako karmínové slzy mu pomalu stékala po tvářích. Pak mu oči s tichým, mlaskavým zvukem explodovaly a krev a tkáň vystříkla Krustě přímo do obličeje. Znechuceně zachrčela, ale neustoupila ani o krok. Krev se Hrobákovi vyhnula proudem z nosu a úst, očních důlků a uší. Mltchoun ho popadl za loket.

Křuplo to a Mltchounovi najednou připadalo, že drží prázdný rukáv. Esper se pomalu, půvabně zhroutil, klesl na podlahu a zůstala po něm jen prázdná kůže a plno krve. Mltchoun s Krustou se okamžitě postavili zády k sobě a zvedli zbraně do střehu.

Kolem nich se rozléhal nářek. Něco ani nepůsobilo lidsky.

K Mltchounovi se rozběhl nějaký voják. Odhodil zbraně a obě ruce si tiskl na uši, jako by se snažil neslyšet nějaký nesnesitelný zvuk. Běžel a běžel, Mltchoun mu vstoupil do cesty, aby ho zastavil, ale voják proběhl skrz něj, jako by to byl pouhý přízrak. Mltchoun se rychle obrátil, aby se na něj podíval, ale po vojákovi už nikde nebylo ani stopy. Znovu se obrátil zády ke Krustě – právě včas, aby uviděl, že jakémusi vojáku explodovala hlava, jako by v ní měl granát, a na nařikající, strkající se vojáky a espery dopadla krev, mozek a úlomky lebečních kostí.

Jeden esper zmizel a do prázdného prostoru, kde ještě před chvílí stál, vevanul vzduch. Ostatní esperi plakali, smáli se a slepě třeštili oči. Někáký voják upadl na jednu ocelovou stěnu a zmizel, pohltila ho. Do toho všeho se objevilo cosi strašného: změť kostí, krve a vnitřností, které kdysi mohly být lidské. S vlhkým pleskáním to natáhlo po Krustě mokvající ruku a vzápětí to zmizelo. Divoce zatřásla hlavou, jako by se chtěla zbavit úporné bolesti v hlavě a v uších.

Ruce se jí třáslly, ale pořád pevně třímala zbraně.

Dva vojáci se srazili a splynuli jako dvě barvy na paletě, jejich těla prolnula tak, že už se nikdy neoddělí. Oba křičeli stejným hlasem. Mltchoun by je zastřelil, ale nemohl. Možná ještě bude nabitou pistoli potřebovat, i kdyby jen v nejhorším případě pro sebe. Vojáci a esperi se rozbíhali do všech stran, podivně znetvoření, jako by se sám prostor zprohýbal tam, kde právě byli. A do toho všeho se ozývalo drsné praskání explodujících hlav a zoufalý smích a nářek šílených hlasů, které kdysi bývaly lidské.

Tlak na Mltchounovu hlavu silil, jako by měl hlavu ve svěráku. Připadalo mu, že má na prstech nějak moc kloubů, a už nevěřil ani vlastnímu tělu. Se zaťatými zuby a pevně zavřenými očima se soustředil na své poslání a povinnost. Už mu ani to nepřipadalo jasné či nějak zvlášť důležité. Násilím oči zase otevřel a zlostně se rozhlédl, zoufale hledal nějakého nepřítele, kterého by mohl identifikovat a napadnout, ale nikde nic. Jen strašné ocelové stěny a umírající vojáci a esperi. Ohlédl se a uviděl, že Krusta se svezla na kolena. Ještě třímala pistoli a meč, ale podle výrazu v očích už byla ztracená ve svém vlastním pekle.

Mltchoun se vzchopil. Popadl Krustu za ruku, vytáhl ji na nohy a jestli její ruka nebyla tak úplně lidská, nu což, jeho také není. Musí se dostat z labyrintu. Musí dostat Krustu z labyrintu. Namířil disruptorem na nejbližší stěnu a vypálil. Energetický paprsek protřhl stěnu, jako by byla z papíru: zkroutila se a odpadla. Zasunul pistoli do pouzdra a vzal Krustu. Mumlala si něco sama pro sebe a do očí se jí zase vracela duchapřítomnost. Namířil pistoli na další stěnu, ta se pomalu odsunula a sama otevřela mu cestu. Pospíchal zpátky cestou, kterou přišli, jak jen to dokázal odhadnout, a Krustu táhl s sebou.

A o několik okamžiků později vyklopýtal s Krustou v náručí z labyrintu a vstříc se mu rozběhl Oclmach. Mltchoun mu Krustu předal a najednou mu nohy vypověděly službu a musel se posadit. Někdo se k němu sklonil a vpíchl mu do krku jakousi drogu. Chladný sykot drogy vstřebávající se do krve ho trochu vzpružil a v hlavě se mu začínalo vyjasňovat. Uvědomil si, že nad ním stojí Hlt s další injekcí, a přinutil se zase vstát.

Podíval se na Krustu. Ještě seděla na zemi. Nad ní se skláněl Oclmach s prázdnou stříkačkou v ruce a tiše ji uklidňoval. Kdyby jí bylo lépe, asi by ji to přivedlo do rozpaků, ale teď se zdálo, že je to přesně to, co potřebuje. Podíval se na Hlta.

„Kolik dalších vyšlo z labyrintu?“

„Nikdo,“ odvětil Hlt. „Vy dva jste jediní. Co se tam stalo?“

Mltchoun zavrtěl hlavou. Snažil se nějak si urovnat myšlenky. „Došlo tam k nějakému druhu esp útoku. Lidé zešileli. Celý labyrint je jedna velká past.“

„Měli esperi nějakou ochranu?“

„Ne. Ti byli nejslabší.“

Hlt přikývl. „Až ti příště řeknu, abys někam espery nebral, tak poslechni, kapitáne.“

Mltchoun se na něj podíval. „Tys věděl, co se stane?“ zeptal se tiše.

„Ne. Ale měl jsem určité podezření. A co navrhuješ teď, kapitáne? Spotřeboval jsi všechny své vojáky a espery, ale pořád jsme se ještě nedostali přes labyrint a k rebelům.“

Mltchoun vrhl na labyrint zlostný pohled. Už mu to zase myslelo jasně. „Ať jdou všichni zpátky k hlavnímu modulu. Ať pilot navýší energii, jak to jen půjde, a ať věnuje zvýšenou pozornost zbraňovým systémům.“

Hlt povytáhl obočí. „My někam odlétáme, kapitáne? Mohu ti připomenout, jaké máš rozkazy, a že význam naší mise...“

„Není nutné mi to připomínat,“ odpověděl Mltchoun. „Já vím, co dělám.“ Odkráčel od Hlta ke Krustě, která se už vzpomínala a vstala. Krátce na Mltchouna kývla.

„Dík, žeš mne odtamtud dostal, kapitáne. Na chvíli se to nějak zkomplikovalo. Dej mi pár minut, ať popadnu dech, a vyrazím do labyrintu znovu.“

„To nebude nutné,“ odpověděl Mltchoun. „Znovu už skrz labyrint nepůjdeme. Dostal jsem lepší nápad. Teď pojď se mnou zpátky k hlavnímu modulu. A než se zeptáš, ne, nikam neletíme.“

„Výborně, kapitáne. Mohu se zeptat, kdo mi to šeptal do ucha ty sladké nesmysly, když jsem se vzpomínala?“

„To náhodou vím. Rek Oclmach.“

„Ah. Tak to mu musím poděkovat, až budu mít chvíli. A také si s ním vyjasnit, že jestli o tom bude někdy někomu vykládat, zabiju ho.“ Vážně, klidně se podívala na Mltchouna. „My jsme jediní, kteří přežili, že?“

„Ano. Ostatní jsou mrtví. Pokud měli to štěstí.“

Krusta pomalu přikývla. „No, vypadá to na hodně mizerný den.“

Netrvalo dlouho a prošli lesem zpátky k hlavnímu modulu.

Bohatýr jim předtím prostřelil pomocí sady disruptorových děl cestu zmrzlou atmosférou a povrchem planety až do podzemí Vlkotského světa. Pak už stačilo, aby moduly proletěly no tunelem a vystřelily si otvor do starodávných podzemních jeskyní. Mltchoun provedl trosky armády tmavým lesem na místo, kde na ně moduly čekaly, a nařídil jim nalodit se na hlavní.

Dlouhá úzká loď už byla připravená ke startu, všechny systémy byly zapojené a Mltchoun pocítil chmurné uspokojení, když nařídil pilotovi pomalu letět vpřed.

Motory hrozivě zahučely, loď se zvedla pár stop nad zem a pak se krok po kroku sunula vpřed. Mltchoun ztuhle seděl ve velitelském křesle a nehybně upíral oči na obrazovku. Obrazovku zaplnil tmavý les, starý a hrozivý. Mltchoun si ho dlouho pozorně prohlížel a pak se osobně chopil řízení zbraňových systémů a vystřelil skrz les cestu. Většina stromů vnízků zmizela, přímá palba z disruptorového děla je rozvála vniveč. Loď, vznášející se několik málo stop nad spálenou zemí, se hladce sunula vpřed. Na samém okraji toho, co bývalo lesem, ještě stálo pár hořících stromů, ale nic jiného už neoddělovalo modul od Šíleného labyrintu.

Mltchoun dovedl loď až na kraj labyrintu, jen pár stop od prvních lesklých ocelových stěn, a tam zastavil. Labyrint na něj hleděl, zamklý a hrdý, a v sobě věznil krev a přízraky zavražděných lidí. Mltchoun se ve velitelském křesle opřel a chladně se na obrazovku usmál. Krusta mlčky stála vedle něj. Mltchounova ruka se pohnula k palebným spínačům. Na záchranu lidí už je pozdě, ale alespoň je může pomstít. Říšští vědci budou zuřit nad ztrátou tak významného neznámého nálezu, ale to teď bylo Mltchounovi srdečně jedno. Chladně se usklíbl a spustil palbu.

Labyrint to smetlo skoro okamžitě, kovové stěny se zkroutily a rozpadly jako listy zasažené plamenometem. Mltchoun zastavil palbu a napjatě poslouchal, co mu podle senzorů hlásí posádka na můstku. Z labyrintu nezbylo nic a hádoidské město za labyrintem bylo v troskách. Záznamy o vzduchu a teplotě překvapivě rychle klesaly na normál.

Mltchoun cítil, že si tu trochu štěstí zaslouží.

Opustil modul a jako první vyšel na spálenou planinu. Krusta se držela těsně vedle něj. Vzduch byl horký a suchý a škrábal je v plicích. Nezůstalo tu nic, co by naznačovalo, že tu kdysi stával labyrint. Krusta se tiše uchechtla.

„Neměl sis s námi zahrávat, my máme velká děla. Krásná práce, kapitáne. Nepomýšlel jsi někdy na to, stát se vyšetřovatelem?“

Došel k nim Hlt. „Škoda toho labyrintu,“ poznamenal. „Jak rád bych ho prostudoval, ale nemáme času nazbyt. Ti rebelové se nesmí dostat k Hrobce hádoidů. Povedeš nás ty nebo se toho mám ujmut já?“

„Já,“ odvětil Mltchoun. „Ještě pořád je to moje mise.“

Shromáždil zbylou posádku – tucet techniků z modulu, vampýry, Oclmacha a jeho miláčka – a vedl je přes spáleniště k troskám města. Všichni měli pistole v pohotovosti, ale neobjevilo se nic, co by je ohrožovalo. Kovové stěny byly pryč a s nimi i těla padlých. Mltchoun si v duchu poznamenal, že později musí vykonat smuteční obřad. Formu by měli dodržet, i když těla nebudou nalezena. A pak najednou uprostřed pláně cosi uviděl. Přidal do kroku a brzy se všichni shromáždili kolem velkého zářícího krystalu a mlčky zírali na maličké lidské dítě uvnitř.

„Tak tohle je opravdu zajímavé,“ pravila Krusta. „Jak je možné, že to lodní senzory neodhalily?“

„K čertu se senzory,“ odsekl Mltchoun. „Jak je možné, že to přežilo palbu z disruptorů?“

„To bude nějaký druh silového pole,“ usoudil Hlt.

„Přesně,“ souhlasila Krusta. „Silové pole, které nenašly ani senzory a které vydrželo přímou palbu energetických děl. Ten, kdo tu to dítě zanechal, rozhodně nechtěl, aby někdo rušil jeho spánek.“

„Nechme to být,“ prohlásil Hlt. „Tohle není důležité. Teď záleží jen na těch rebelech.“

„Souhlas,“ pravil zdráhavě Mltchoun. „Jdeme dál, lidi. Až pronikneme do města, držte se pohromadě, ale nelezte si navzájem do cesty. Jestli někoho uvidíte a nebude od nás, palte.“

Tady dole nemáme přátele.“

Ještě než se labyrint zhroutil, stálo už těch pět, kteří jím prošli a přežili, na kraji hádoidského města a právě začínali zjišťovat, jak moc se změnili. Všichni se cítili silnější, v lepší kondici a myslelo jim to nezvykle jasně a zřetelně. Dokonce i s hádoidem to pohnulo a měl potřebu se zmínit, jak skvěle jeho rozličné systémy fungují. Dívali se jeden na druhého,

čekali, až někdo slovy vyjádří, co cítí, všichni se podivně zdráhali prolomit náladu té chvíle ze strachu, aby se nerozplynula, kdyby se vypyтали. Nakonec Owen pomalu zavrtěl hlavou.

„Po tom všem, čím jsme si prošli, bych měl být na dně, a přitom mám pocit, že bych mohl vést armádu.“

„Přesně tak,“ souhlasila Házel. „Velkou armádu. Mám pocit, že jsem naprosto ožila. Všechno mi připadá tak...“

„Zřejmě,“ doplnila ji Ruby. „Zřetelné. Jako by se celý svět najednou poprvé vyjasnil. A ten labyrint, už chápu...“

„Jeho funkci. Ano,“ pravil Hokus. „Stačí mi se na něj podívat a hned je mi jasné, jaký má smysl. Evoluci.

Transcendenci. Zdokonalování. Kdoví, co by se z nás stalo, kdybychom v něm zůstali déle. Všimli jste si, jak si navzájem dokončujeme věty?“

„Ano,“ odpověděl Giles. „To je pouto. Já ho cítím. Něco jako esp, ale hlubší, mnohem elementárnější. Změnili jsme se. Jsme...“

„Jiní,“ přidal se Moon. „Úplně jiní. Vy jste teď víc než lidi a ze mne se stalo něco víc než hádoid. Zajímavé. Rád bych věděl, jestli labyrintem prošel i můj lid, než vstoupil do své Hrobky.“

„Bože, doufám že ne,“ vyhrkl Owen. „To by tak lidstvu ještě chybělo: armáda superhádoidů.“

„Ať se děje, co se děje,“ odtušil chladně Moon, „myslím, že mohu zaručit, že v nadcházejícím povstání nebude můj lid bojovat na straně Říše.“

„Nejsem si tak zcela jist, jestli je chci mít na své straně,“ odvětil Owen.

„To je sakra pravda,“ souhlasila Házel. „Tví chlapi si svého času vydobyli vskutku špatnou pověst. Tak to dopadá, když si někdo jako válečný pokřik zvolí: Smrt lidstvu.“

„Říšská propaganda,“ zavrhl to Moon. „Jediné, co jsme kdy chtěli, byla svoboda.“

„Říká pravdu,“ ozval se Hokus. „Cítím to z něj.“

„Já taky,“ souhlasila Ruby. „Je to jako... poprvé vidět barvy. Zvláštní. Jsou z nás teď esepři nebo co?“

„Rozhodně nebo co,“ odtušil Owen. „A i když Moonovi věřím, je už dlouho odtržen od svého lidu. A lidé se mění. Gilesi, jsi nějaký zamklý. Děje se něco?“

„Vesmír sám se změnil od té doby, co si na něj pamatuji,“ odpověděl Giles. „A teď to vypadá, že i já jsem podstoupil základní změnu. Omluvte mne, jestli působím poněkud dezorientovaně.“

„O tom si můžeme promluvit později,“ prohlásila Házel. „Teď musíme vyřešit, jak se, sakra, dostat odtud? Říšské síly nemohou být daleko.“

Vzápětí zmlkla a ohlédla se na Šílený labyrint. Udělali to všichni, jejich zostřené smysly vycítily jasnou předzvěst nebezpečí.

Slyšeli hukot blížícího se modulu a dunění disruptorového děla.

Owen varovně vykřikl, celý labyrint vybuchl a osleplá je záře tryskající energie. Rebelové se instinktivně srotili k sobě a bez přemýšlení kolem sebe sami ze sebe vytvořili silový štít. A tím nepronikla dokonce ani ničivá smršť uvolněné energie. Síla výbuchu opadla a vzduch se pomalu vyčistil. Labyrint byl pryč, rázem ho to smetlo. Tam, kde stával, se vznášel říšský modul.

Silové pole kleslo a rebelové se kolem sebe vyjeveně rozhlíželi.

Hádoidské město bylo v troskách, bylo zničeno jako dětská stavebnice rozmetaná bouřkou. Budovy se převrátily, zhroutily nebo je to rozneslo a spoušť a zkáza se táhla, kam jen oko dohlédlo. Město, které stálo tak dlouho, zničehonic strhla bezohledná ruka.

„A ti mluví o mém lidu jako o zrůdách,“ řekl Moon.

„Klidně jsme to mohli být my,“ řekl Owen. „U všech čertů, vždyť už jsme mohli být mrtví.“

„Naše osobní silové štíty,“ řekla Házel. „Teď nám přijdou vhod.“

„Tak prostě to není,“ podotkl Moon, jemuž se už zase vrátil jeho obvyklý klid. „Abychom je vztyčili, potřebujeme kolektivní energii. Každý sám to udělat nemůžeme.“

„Jiným slovy,“ pravil Hokus, „máme ten štít jen tak dlouho, dokud se budeme držet pohromadě. Myslíte, že nám tím chtěl labyrint něco říct?“

„Vzhledem k tomu, že právě hledíme do ústí děl říšské lodě, jsem plně připravena poslouchat,“ odvětila Ruby.

„Ta děla jsou neškodná, dokud se nedobijí energetické krystaly,“ podotkl Giles. „Takže jako další krok vyšlou ven lidi prozkoumat trosky. A pak jim ukážeme, jak jsme zesílili.“

„Přesně tak,“ souhlasila Házel a v očích jí při té představě zablesklo. „Ti ještě ani netuší, jaké máme zbraně. To bude zábava.“

„Zadržte,“ vyhrkl najednou Owen. „Co se stalo s Vlkotem?“

Všichni zmlkli, dívali se jeden na druhého, rozhlíželi se kolem, ale po Vlkotovi nebylo nikde vidu ani slechu.

„Viděli jste ho někdo vyjít z labyrintu?“ zeptal se Hokus. „Já jsem na chvíli ztratil přehled.“

„Možná... vůbec nevyšel,“ řekla Ruby.

„To ne,“ ozval se bez váhání Giles. „Ten by ho prošel určitě. Možná vyšel před námi a šel dál do města.“

Všichni se podívali na okolní trosky. Owen zavrtěl hlavou.

„V každém případě to pro něj nevypadá dobře, že?“

A pak všichni nadskočili, když se ozval modul. Přistál a vypnul motory. Všichni se tím směrem obrátili a zvedli zbraně. Postranní dveře člunu se otevřely, vysunula se rampa a ven vyběhly nějaké postavy. Nebylo jich moc, ale Owen podezřívavě přimhouřil oči a vzápětí je poznal.

„Vampýři,“ zašeptal.

„A ten muž, který je vede, je lord VeleHlt,“ dodala Ruby.

„První válečník a současný favorit Železné čubky.“

„Ne,“ vyhrkl Giles. „Tak se nejmenuje. To není jeho skutečné jméno. To jsem si mohl myslet, že když se sem vrátím já,

nevynutelně musí přijít i on.“

„O čem to mluvíš?“ zeptal se ho Owen. „Já ho znám. Celá Říše ví, kdo je to Hlt.“

„Ale já vím, kdo to byl,“ odpověděl Giles a tvrdě semkl rty.

Všichni se na něj zadívali, ale on už nic víc neřekl.

Výborně, pomyslel si Owen. Další tajemství. A pak se objevil Oclmach s neznámým netvorem a Owen zapomněl na všechno ostatní. V ústech mu vyschlo. Jak hleděl na toho netvora, ozvaly se v něm pradávné pudy a vlasy se mu zježily. Nešlo jen o to, že stvůra byla obrovská, v ostatně zbroji a měla nepřehledné množství zubů a drápů, Owen i na tu dálku pocítil, jak je nebezpečná. Čerstvě zbystřené smysly mu v hlavě bušily na poplach. Bylo to jako hledět na samotnou Smrt, která klidně a beze spěchu kráčí ve světlech modulu a čeká jen na to, až ji někdo pustí z řetězu. Owen se zachmuřil. Nikdy nic takového ještě neviděl a klidně by se bez toho obešel i nadále, ale na druhou stranu ani ta stvůra se ještě nesetkala s ničím takovým jako on. Byl víc než jen on, část jeho bytosti toužila dostat šanci ukázat, co umí, v boji s důstojným soupeřem. Letmo se podíval po ostatních. Vypadalo to, že jsou netvorem fascinováni stejně jako on.

„Má někdo nějakou představu, co to je?“ zeptal se Owen a ze všech sil se snažil, aby to vyznělo nenuceně.

„Netvor,“ řekla Házela. „Dokonalé monstrum.“

„Přesně tak,“ souhlasila Ruby. „Hned to zabijme, než se to rozvášní.“

„Ne,“ zamítl to rychle Owen. „Nechceme přece na sebe zbytečně upozorňovat. Ještě ne. Nechme je přijít trochu blíž, na dostřel.“

„To je rozumné,“ souhlasil Hokus. „Nevím, jak vy ostatní, ale já mám pocit, že bych dokázal vystřelit mouše oko z hlavy.“

„Má pravdu,“ souhlasila Házela. „Podívejte, jak jsou teď od nás daleko, a já přitom každého jednoho z nich vidím tak zřetelně, jako by se mnou byli v jedné místnosti. Myslím, že kdybych se snažila, slyšela bych je mluvit.“

„Ti vampýři se jen jen třesou na útok,“ poznamenala Ruby.

„Ti si myslí, že mají proti lidem navrch. Možná jsou technicky zdokonalení, ale my jsme teď nově vylepšená verze.“

„Nezačíněj být domýšlivá,“ zchladil ji Giles. „Pořád mají obrovskou přesilu početní i ve zbraních. Energetickému paprsku je jedno, jak jsi skvělá.“

„Zapomínáš na silový štít,“ namítla Házela.

„Ne, nezapomínám. Ten funguje, jen dokud jsme společně. Co když se rozdělíme? Co když ho můžeme použít jen několikrát a pak nás spálí? My toho o svém novém bytí ještě spoustu nevíme, včetně toho, jaké jsou naše meze.“

„Souhlasím,“ přidal se Moon. „Ta přesila není dobrá. Nemůžeme si dovolit spoléhat na moc a schopnosti, kterým ještě plně nerozumíme. Takže je vy lidé tady zdržte a já poženu dál k Hrobce hádoidů. Teď nám může pomoci jen můj lid.“

A najednou byl pryč. Dal se do běhu, jako šipka prokmitl mezi troskami zničených budov a vzápětí zmizel ve stínech. Stalo se to tak rychle, že na něj nikdo ani nestihl zavolat.

„No, tak to je teda paráda,“ řekla otráveně Házela. „Takže náš silový štít pro začátek běží tamhle.“

„A náš nejlepší válečník,“ dodal Hokus. „Říkal jsem vám – nikdy nespolehejte na to, že vás hádoid bude poslouchat. Ti mají vždycky svou hlavu.“

„Nechte ho běžet,“ ozval se Giles. „Alespoň si už nemusíme hlídat záda. Říšské síly se daly do pohybu. Měli bychom si najít nějaký úkryt dřív, než budou tak blízko, že nás uvidí.“

Rebelové se vydali do zničeného města a rozmístili se za napadané kameny a do temných, polorozpadlých vchodů.

Mlčky sledovali říšské síly, jak se pomalu přesouvají po pusté planině, kde kdysi stával labyrint, a prsty na spouštích se netrpělivě napínaly. Owen nejistě potěžkal střelnou zbraň. Zatím mu nebylo jasné, co si o ní má myslet. Ta pistole má bezesporu řadu kladů, ale vzato kolem a kolem, proti silovému štítu je k ničemu. To byl hlavní důvod, proč byla nahrazena disruptorem. Ale Giles na střelné zbraně dal a koneckonců to je první Morituri, největší válečník své doby. Owen si tiše povzdychl a zalezl zpátky do svého vchodu. Všechny ty zbraně jsou prima, ale tam venku na planině jsou vampýři, malá armáda vampýrů. Chodící smrt, rychlí a silní, ty nezastaví nic vyjma přímého zásahu energetickou zbraní. A pak se ta malá armáda v půlce cesty zastavila a kolem čehosi se shromáždila. Něco našli. Owen to sice neviděl, ale věděl, co jediné to může být. Vynález Temnoprázdna, spící ve svém krystalu, netknutý dravou smrští, která tak snadno smetla labyrint. Kousek od něj, schovaná za hromadou sutě, se neklidně pohnula Házela.

„K Hrobce hádoidů není odtud daleko,“ řekla tiše. „Cítím ji, kdesi v podvědomí. Chladná, kovová, nemilosrdná.“

„Přesně tak,“ souhlasil Owen. „Což zároveň znamená, že nesmíme dopustit, aby se kdokoli z nich dostal přes nás.“

Moon bude potřebovat veškerý čas, který mu jen můžeme zajistit, aby je probudil.“

„Pořád nemám tak úplně jasno, jestli se mi ta představa zamlouvá,“ poznamenala Ruby Wandera, přikrčená za překocným bronzovým sloupem. „Mluvíme o hádoidech.“

„Já vím, o čem mluvíš,“ odpověděl Hokus, „ale jestli jsem se za svůj rebelský život něco naučil, tak to, že ne vždy si člověk své spojence vybírá sám.“

„Soustředte se na to říšské vojsko,“ ozval se Giles, neviditelný ve stínu dveří. „Brzy budou na dostřel.“

„Stejně tak hádoidi,“ odvětila Ruby. „Moon je možná fěr, ale... Můžeme skončit s vampýry před sebou a hádoidy v zádech a nebudeme mít ani kam utéct.“

„No tak, přestaň fňukat,“ napomenula jí Házela. „Copak jsi někdy prchala z nějaké rvačky?“

„To je otázka zásad,“ namítla Ruby. „Ráda mám možnost si vybrat.“

„Nikdy jsi nebyla po zásadách tak žhavá. Šílený labyrint tě musel změnit víc, než jsme si mysleli.“

Owen se uchechtl, když poslouchal, jak se ty dvě přítelkyně žertem škorpi. Byla to chvilka srdečnosti a zdravého rozumu v situaci stále šílenější. Urazil dlouhou cestu od mladého hystorika, který chtěl mít jen svatý pokoj a šťastně se povalovat na zapadlé, zaostalé planetě. Teď je tady, za spojence má Vlkoty, hádoidy a podobné mýty a plánuje

po vstání proti největší a nejmocnější Říši, jakou kdy lidstvo poznalo. Velikášské řekl si. Jenže když se ohlédne zpátky na kličky a zákruty, které je život přednádávne nabral, nic moc jiného nedělal. Až na dívku na Mlhovské, kterou zmrzačil. Na její tvář do smrti nezapomene.

Ale teď je tady, s nepřítelem před sebou a neznámým faktorem v zádech, a jestli má zemřít, mohl by alespoň zemřít důstojně, jako Morituri. Přes všechny své nedostatky o sobě vždycky rád smýšlel jako o úctyhodném muži. Smutně se usmál, když si to uvědomil.

„Gilesi, za předpokladu, že z toho nějak vyvážneme živí a víceméně bez úhony, co kdybychom si změnili jméno na něco pozitivnějšího a optimističtějšího? Chci tím říci, že když se na tím tak zamyslíš, je Morituri opravdu odporně ponuré jméno.“

„Tak se nad tím nezamýšlej,“ odvětil chladně Giles. „Morituri je dobré jméno. Sám jsem si ho vybral. Má styl.“

„Na náhrobku by se vyjímalo dobře,“ souhlasila Házel.

„Dávejte pozor,“ napomenul je Hokus. „Už jsou blízko, zanedlouho nás jejich senzory zaměří.“

„Přesně,“ přidala se Ruby. „Myslím, že to brzy začne. Vybírejte si partnery pečlivě a nedělejte nic, s čím by vaše matka nesouhlasila.“

„Celou dobu se ani neusměje a najednou má takový smysl pro humor,“ pravil Hokus. „A navíc tak vytříbený.“

„Zmlknete a pozorně mřte,“ řekl Owen. „Hleďte alespoň nějaké dostat dřív, než se na nás vrhnou.“

„Sakra pravda,“ souhlasila Házel. Najednou vstala, popadla svou největší pušku, zapřela si ji o rameno a vypálila. Zpětný náraz ji srazil dozadu, až několikrát klopýtla, ale sevrženou skupinu vampýrů zasáhla smrtí nábojů a několik jich zasáhla. Zbytek říšské skupiny rychle zvedl silové štíty a odpověděl palbou z energetických zbraní. Házel šipkou zaplula do úkrytu a Owen sklonil hlavu a počkal, až palba ustane. Pro jistotu ještě počítal do pěti, pak zvedl hlavu a naslepo vystřelil z disruptoru. Paprsek se odrazil od silového štítu a zmizel ve tmě. Ostatní energetické paprsky, vystřelené z pozic rebelů, dopadly stejně bezúspěšně. Silový štít klesne, když se na něj páli dostatečně dlouho, jenže rebelové neměli tolik palebné síly a říšští to věděli. Počkali, až rebelské disruptory utichnou, a pak rychle, než se energetické krystaly dobijí, vyrazili do boje meče proti meči. A v tu chvíli vzbouřenci vstali a zahájili palbu ze střelných zbraní.

Svist kulek vojáky i vampýry naprosto zaskočil. Někteří dokonce neuváženě spustili silové štíty, aby šetřili energii, a kulky je rozervali napadrt. Zbylí běželi dál, kryli se za štíty a snažili se dostat blíž a bojovat pro ně srozumitelným způsobem. Bezpečnostní důstojník něco řekl svému obrovskému nestvůrnému společníkovi a ten tryskem předběhl ostatní. Od jeho silikonové zbroje se kulky jen neškodně odrážely. Owen vyrazil ze dveří a s mečem v ruce se mu hnál vstříc, ale netvor ho lhostejně prackou smetl z cesty, až se Owen rozplácl na zemi, proběhl mezi rebely a hnál se do města.

„Jde po Moonovi!“ zařvala Házel.

„Nech ho běžet,“ vyhrkl Owen, posadil se a vyplivl krev. Měl roztržený ret. „Moon je pravděpodobně jediný z nás, který se s ním může vypořádat.“

A pak už se na ně naválily říšské síly. Díky nečekané palbě ze střelných zbraní klesl jejich počet skoro na polovinu, ale na zuřivosti a odhodlanosti jim to neubralo. Rebelové odhodili pistole jako příliš nebezpečné proti silovým štítům na tak krátkou vzdálenost, vylezli z úkrytů a s mečem v ruce vyrazili do střetu. Ostatně tento druh boje znali a věřili si. Meče se srazily, jen to třesklo, a rozpoutala se bitva.

Owen shledal, že bojuje s kapitánem. Ostražitě kroužili kolem sebe a hledali na tom druhém nějaké nekruté místo.

Výpad, střet, ústup a znovu kroužili kolem sebe, chladnokrevně a soustředěně. Házel s vyšetřovatelkou se na sebe vrhly rovnou a zuřivě po sobě sekaly, jedna jak drahá odmítající ustoupit byt' jen o píd'. Kolem těchto dvou soubojů proběhli přeživší vampýři, brutálně a rychle záutočili na zbývající rebely a překvapilo je, že narazili na stejnou sílu a zuřivost. Jack Hokus, Ruby Wandera a Giles Morituri prošli labyrintem a přežili a teď byli stejně nelidští jako oni. Starý Morituri se vražedně rychle míhal mezi vampýry, jen mu z čepele odletovala černá krev. Byl Prvním a nejpřednějším válečníkem Říše, dospěl na vrchol svých sil a nikdo se mu nemohl rovnat. Prosekával si cestu mezi nepřáteli lidskými i nelidskými a nezadržitelně zabíjel. Konečně byl ve svém živlu.

Hokus a Ruby se postavili zády k sobě a bojovali proti zdánlivě nekonečnému přívalu nepřátel. Hokus se cítil zase jako mladík, silný a sebejistý, jako by meč byl prodloužením jeho vůle. Připadalo mu, že ještě nikdy nebojoval tak dobře jako teď, ale těch vampýrů bylo tolik a tak těžko je šlo zabít. Ruby bojovala chladnokrevně, leč náruživě, sekala a bodala, lhostejná k tomu, že tu a tam její obranou pronikne nepřátelská čepel.

Hokus a Ruby už neznali bolest a únavu, bojovali na vrcholu svých schopností, ale nakonec to nestačilo.

Postupně, krůček po krůčku, je nepřátelé od sebe oddělili a obklíčili je jako smečka vztekklých psů dva osamělé vlky.

Hokus krvácel z tolika ran, že by to kohokoli slabšího už položilo, ale s chladným, odhodlaným výrazem na tváři bojoval dál. Všude kolem něj leželi mrtví a on nakonec nešťastnou náhodou o jednoho zakopl. Vampýři se na něj naválili ze všech stran, vyrazili mu meč z ruky a strhli ho k zemi. Dopadl tvrdě, ještě kolem sebe mlátil pěstmi, ale meč po meči ho probodával.

Ruby viděla, jak padl, a vztekla, bolestně zařvala. Z celé jejich skupinky byl Jack Hokus jediný, kdo na ni opravdu udělal dojem. Její jediný hrdina. Za Jacka Hokuse by položila život.

Bodala a sekala, klestila si k němu cestu přes mrtvolu, zaháněla vampýry, až se konečně zastavila nad Hokusovým nehybným tělem a bránila ho před Říší. Zezadu ji rovnou mezi lopatky zasáhl paprsek z disruptoru, padla na mrtvé tělo Jacka Hokuse a znehybňela. Plášť na zádech kolem díry se vzňal.

Tobiáš Moon rychle probíhal mrtvým městem hádoidů a přemítal, co mu na něm připadá tak divné. Domov svého lidu sice ještě nikdy neviděl, ale čekal, že když je hádoid, bude mu to město připadat nějak známé, ba dokonce vstřícné

přátelské.

Namísto toho měl trčící kovové a kamenné trosky, v jejichž tvarech nenacházel žádný smysl a které se dohromady skládaly do konstrukcí, jež se vymykaly jeho chápání. Přebýval mezi lidmi moc dlouho a převzal jejich cit pro krásu a účelnost. Jestli má zase žít mezi svými, bude muset zapomenout mnohé z toho, co se naučil. Pokud ho ovšem přijmou mezi sebe.

Konečně budovy a konstrukce zmizely a Tobiáš dorazil k Hrobce hádoidů. V obrovské přírodní jeskyni osaměle stála rozlehlá šestihránná stavba připomínající prázdnou včelí plástek ze zlata a stříbra pokrytou silnou vrstvou ledu. V nesčetných buňkách tu čekaly tisíce technicky zdokonalených mužů, snící nekonečný sen. Čekají na něj, až je probudí a znovu vypustí hádoidy proti lidem. Moon upřeně hleděl na masivní Hrobku a nevěděl, co má dělat. Sem a tam se mezi jednotlivými buňkami plížila podivná světla, jako by jejich obyvatelé trhaně snili životě, a Moon tam jen stál a díval se na ně.

Vždycky se považoval za hádoida, protože tak ho vnímali lidé. Viděli zlatou zář v jeho očích, slyšeli drsný bzukot v jeho hlase a zachovávali uctivý odstup, když s nimi mluvil. A tak žil mezi lidmi celá dlouhá léta, s nimi, leč nikoli jako jeden z nich.

Z dob, kdy pobýval mezi svými, z těch posledních skomírajících dní hádoidského povstání, si pamatoval jen málo. Oživil ho na vesmírné lodi mezi planetami a jeho první vzpomínky se týkaly bojů a bitev na světě, jehož jméno nikdy nezjistil. Tam prohráli a museli se spasit útekem. Prchali na lesklých, štíhlých zlatých lodích, s jejichž rychlostí se ty říšské nemohly měřit.

Nedlouho poté se Moonova loď oddělila od hlavní hádoidské flotily a říšské síly ji napadly a sestřelily. Ztroskotala na Loki a Moon byl jedním z mála, kdo přežili. Nějaký čas se ukrýval a žil jako zvíře z toho, co našel nebo ukradl. Brzy zjistil, že existuje určitý druh lidí, který má uplatnění pro válečníky jako on, a tak šel od pána k pánovi, z planety na planetu, až nakonec stejně jako mnozí jiní skončil na Mlhosvětě, protože už neměl kam jít. A tam, s energetickými krystaly skoro vybitými, žil mezi lidmi jako jen maličko víc než člověk. Na Mlhosvětě se o jeho minulost nikdo nezajímal. Tam měli všichni dost svých útrap, na které by raději zapomněli.

A tak se stal jen další tvář z davu, brali ho takového, jaký byl, a učil se žít, jak žijí lidé.

Pak přišli rebelové a s nimi konečně šance jít domů, najít Hrobku na ztraceném Hádenu a stát se spasitelem svého lidu. Ta šance byla neodolatelně lákavá. Jenže teď přemýšlel o rebelech a čím dál víc ztrácel jistotu. Všichni to byli dobří bojovníci a každý bojoval ze svých osobních důvodů. Jednali s ním, jako by byl jedním z nich, někdy dokonce nejen jako se spojencem, ale i jako s přítelem, a teď bojují a umírají, aby mu vydobyli čas probudit jeho lid, přestože je hádoidi možná obratem povraždí.

Moon fascinovaně zíral na Hrobku. Měl ty rebely rád. Byli odvážní a spolehliví, do jednoho válečníci a vázala je k sobě krev, oběti a přátelství. Byli jako rodina, kterou nikdy nepoznal a vždycky se cítil provinile, že po ní touží, měl podezření, že se to neslučuje s pravým hádoidstvím. Ale přece jen to byli lidé, a on ne a nikdy nebude. Byli to muži a ženy, a on ne. Když se z mužů a žen měli stát tito technicky zdokonalení lidé, vzdali se společně s mnoha dalšími malichernostmi i svého pohlaví. Hádoidi byli stvoření, nerodili se, sestrojili je ze surovin lidských i technických, na objednávku. Přemítal, jestli by jeho rebelští druhové stáli o jeho přátelství, kdyby to věděli.

Ale pravděpodobně ano. Jsou to pozoruhodní lidé.

Ale není to jeho lid. Jestli kdy má mít společnost svého druhu, pocit sounáležitosti, po němž už tak dlouho touží, nezbyvá mu než hádoidy v Hrobce probudit. Rázně došel k ovládacím panelům, příhodně umístěným hned po ruce, a začal spouštět oživující rutiny, které mu kdysi dávno naprogramovali. Ale ještě když se jeho prsty pohybovaly po panelech a zadávaly kódy podle implantované paměti, pořád měl čas přemýšlet, zda mu je touha po vlastním druhu rovněž naprogramovaná nebo zda je to jen prostá lidská emoce, kterou si osvojil na svém dlouhém putování.

Už byl skoro hotový, když vycítil, že za ním něco je. Jeho zdokonalený sluch nic neslyšel, ale labyrintem uzpůsobené vědomí vědělo, že tu už není sám. Rázně se otočil a shledal, že stojí proti netvorovi, kterého předtím viděl s říšskými silami.

Nad ním se tyčila obrovská stvůra v ostnaté rudé zbroji a chtivě si protahovala pařáty s dlouhými drápy. Z rozevřených čelistí vytékaly kalné sliny a kde dopadly na zem, tam se zvedl dým. Moona napadlo, že člověk by byl asi ochromen hrůzou, ale jeho chladně, logicky uvažující mozek už hledal na mohutné postavě slabiny. Odhadl její pravděpodobnou sílu a rychlost na základě očividných faktů jako velikost, váha a proporce svalové tkáně, a došel ke znepokojivým závěrům. Vytáhl z pouzdra disruptor a jediným rychlým pohybem bez míření vypálil, ale netvor už nebyl tam, kde stál předtím. Pohyboval se ještě rychleji než hádoid a uklouzl mu.

Moon zasunul pistoli do pouzdra a vytasil meč. Bude trvat dvě minuty, než se energetický krystal dobije, a Moon měl plíživou předtuchu, že do té doby už bude po boji. Možná si měl přece jen vzít nějakou střílnou zbraň. Pousmál se. Najednou pocítil skoro lidské vzrušení, když si uvědomil, že má před sebou konečně skutečného soupeře. Mít čas, s potěšením by neznámého zkoumal a odhadoval jeho schopnosti a vlastnosti, ale to teď musí jít stranou. Cizinec stojí mezi ním a probuzením jeho lidu. Využil poslední energii, která mu zbývala, aby oživil co možná nejvíce svých vnitřních systémů. Rozproudil se v něm nový život, jako by se sám probudil z dlouhého spánku, v němž byl člověkem. Pouhým člověkem. Staré systémy, dlouho nepoužívané, se znovu zapojily, a Moon se chladně ušklíbl. Ten netvor se střetne s opravdovým hádoidem a zjistí, proč se jich Říše tak obává.

Ale má-li mu poslední energie vystačit, musí jednat rychle.

Vyrazil do útoku, meč se mihl vzduchem jako stříbrná šmouha a tentokrát neznámý uhnout nestačil. Ale nastavil pařát a tvrdě ránu zastavil. Meč byl z kalené oceli nového Damašku, ostří by proseklo kámen a při Moonově nadlidské síle mělo netvorovi čistě oddělit paži od těla a ta už se teď měla svíjet na zemi.

Namísto toho se meč o živoucí karmínovou zbroj roztříštil. Moon strnul jen na kratičký okamžik, pak jílec odhodil.

Cizinec mu šel po krku.

Ti dva se srazili vedení bojechtivostí a instinkty jako dva zabijáci, kteří jsou si silou a rychlostí skoro rovni, každý sestrojený tak, aby byl ten nejlepší. Dravčí spáry se sevřely kolem Moonova hrdla a Moon vši silou sevřel hladká, kluzká zápěstí.

Dlouho jen stáli tváří v tvář a mlčky napínali síly, a pak Moon pomalu oddálil pařáty od svého krku. Hrdlo měl podrápané a tekla mu krev. Pak rychle zápěstí pustil a vši silou praštil neznámého doprostřed trupu. Ta rána by člověku zpřerážela kosti a bylo by po boji, ale s netvorem to ani nehnulo. Moonovi v ruce škubalo bolestí. Cizinec ho objal tak tvrdě, až mu vyrazil dech, a po Moonově obličeji začaly chňapat uslintané čelisti, ale Moon se mu vykroutil, ustoupil a zalapal po dechu.

Netvor útočil tak rychle, že ho Moon viděl jen jako šmouhy a vědomě zrychlil své myšlení a reakce. Kyborg a neznámý netvor nelidsky rychle kroužili kolem sebe, pěsti bušily, spáry trhaly a drásaly a na zem tryskala krev dvou barev.

Moon se cítil rychlý, silný a mocný a netrápila ho sebemenší bolest či únava, ale věděl, že je to jen iluze. Rychle vyčerpává své energetické články, v tomhle stavu se dlouho neudrží a jestli nevyhraje brzy, spálí sám sebe a ušetří tak neznámému práci se zabíjením. Nejvyšší čas vytašit se s nějakou lstí.

Vydal mentální povel a z tajné šterbiny na levém zápěstí vyjel disraptor, který měl ukrytý v předloktí. Neznámý vycítil, že se něco děje, a uskočil. Moon se chladně ušklíbl a vystřelil. Energetický paprsek vypálil netvorovi díru skrz útroby a zády vyšel ven. Moon se chopil příležitosti a bleskově zaútočil, ale bylo to k nevíře, s neznámým to ani nehnulo. Pařáty se jen jen mihly a utrhyly Moonovi paži v rameni.

Moon zavrával a ucouvl. Z prázdného ramene vytryskla černá krev, ale technicky zdokonalené tělo už pomocí implantované podkožní ocelové tkaniny zacelovalo zpřetrhané cévy a rána se sama umrtvila. Cítil bolest a šok, ale jen vzdáleně.

Ještě si uchoval sebekontrolu. Je přece hádoid. Neznámý se podíval na utrženou paži, která se mu svíjela v pařátu, a pak se hladově zahryzl do svalu. Odtrhl kus masa a zamyšleně ho sežvýkal. Moon střelil pohledem po ovládacích panelech za sebou. Už byl s oživujícími rutinami skoro hotový, když ho neznámý vyrušil. Stačilo pár posledních kódů a jeho lid by se probudil a zachránil ho. Jenže věděl, že jakmile se obrátí, byť jen na okamžik, neznámý po něm skočí. S energií byl skoro na dně, za to zranění drazě zaplatil. Musí vyhrát hned, dokud ještě může.

Zaútočil jako blesk. Automaticky vyrovnával nerovnováhu způsobenou zraněním. Neznámý odhodil ohlodanou ruku a vyrazil do střetu. Moon se sklonil, vyhnul se chňapajícím pařátům a zbylou ruku vrazil do díry v netvorových útrobach.

Hrabal vevnitř po životně důležitém orgánu a netvor sebou křečovitě škubal. Teď mu šlo opravdu o život, to bylo Moonovi jasné. Ale pak se okraje díry sevřely a ruku mu uvěznily.

Moon vzhlédl, podíval se neznámému do karmínových očí, viděl rozšklebené čelisti a věděl, chladně, jasně, s jistotou, že udělal chybu. Netvor oběma pařáty popadl Moona za hlavu a utrl mu ji.

Moonovo tělo sebou křečovitě zaškubalo, z krku vytryskla krev, a pak se tělo zhroutilo, jen ruka zůstala vězet v netvorových útrobach. Netvor se usmál do Moonových pohasínajících zlatých očí a pak hlavu odhodil. Odkutálela se k ovládacím panelům, narazila do nich a zastavila se. A v posledních chvílích, kdy byl Moon ještě při vědomí, se s chladnou, nenávislnou beznadějí díval na neznámého, jak začíná požírat jeho tělo.

Pak mu došly poslední zbytky energie, rozhostila se tma a myšlenky se rozplynuly.

Giles Morituri a muž známý jako Hlt se střetli uprostřed bitvy a vampýři se na Hltovo znamení stáhli a udělali jim místo. Z Gilesova meče kapala krev, zato Hltův byl bez poskvrnky. Hlt se dosud držel zpátky, čekal na nejlepší okamžik, kdy se zapojit.

Giles byl obklopen mrtvolami lodních techniků a vampýrů, krvácel z mnoha povrchových ran, ale dosud vzdoroval.

Zničehonic se ušklíbl a sklepl z meče kapky krve.

„To mě mohlo napadnout, že tu budeš. Vždycky musíš být tam, kde se zabíjí, co? Alespoň tohle ses ode mne naučil. Vypadáš dobře, synu.“

„Snažím se,“ odvětil Hlt. „Zatímco ty ses potuloval po Říši a hrál sis na Prvního válečníka, hodně jsem cvičil. A protože jsi nebyl doma, abych měl otce, bavil jsem se studiem velkolepé hry politikaření a intrik na říšském dvoře. Studiem všech těch uskoků, pletich a politických taktik, o které ses ty nikdy nezajímal. Stejně jako ses nikdy nezajímal o mne. Ze mne se stalo všechno to, cos tak nenáviděl, otče, a ani nevíš, jak mne to uvnitř hřeje.“

„Byl jsi zvrhlý už jako dítě,“ odvětil Giles. „Matce jsi zlomil srdce a kdybych tě nechal, zlomil bys ho i mně. Dlouho jsem si myslel, že jsi mrtvý. Co jsem se jen naplatil ůkladným vrahům. Ale tělo jsem nikdy neviděl. Předpokládám, že jsi ta léta prospal ve stázi, stejně jako já?“

„Ah ano, otče. Chtěl jsem tu na tebe počkat, předpokládal jsem, že se zase objevíš. Císařovna Kamenná lvice mne našla a probudila a posledních pár let jsem se bavil tím, že jsem sbíral veškeré pocty, které jsi kdy měl ty, a ještě nějaké navrch. Teď jsem Prvním válečníkem a oficiálním chotěm císařovny a jednoho dne – nebude to už dlouho trvat – budu císařem. A Říše, kterou jsi pomáhal budovat a v níž jsi tak vášnivě věřil, padne na kolena a bude se přede mnou třást strachy. Ale neboj se, otče. Na tebe nezapomenu. Tvou hlavu si vystavím ve skleněné vitrině vedle trůnu, abych se na ni mohl každý den dívat a smát se.“

„Vždycky jsi moc mluvil,“ usoudil Giles. „Chceš mne umluvit k smrti nebo se dáme do boje?“

„Jen do toho, otče. Na tuto chvíli jsem se dlouho těšil. A bez obav, kdyby to mělo vypadat, že prohrají, mí lidé tě stejně zabijí.“

„Nikdy v tobě nebylo kouska cti.“

„Zato tys měl cti až až. Přišel čas zemřít, starče. Hodlám tě zbavit starostí se mnou.“

A vzápětí se střetli, meče se zableskly, výpad, kryt, ústup.

Meče se srazily, vylétly jiskry a rozlehl se řinkot a třesk. Kroužili a uhýbali, útočili a supěli námahou a pomalu, krok po kroku, byl Giles nucen ustupovat. Už měl tolik zranění, že by to někoho slabšího zabilo, a Hlt byl svěží, bez škrábnutí a o hodně mladší. Bojovali dál, lhostejní k bitvě, která zuřila okolo, dvě strany krvavého sporu, který začal před devíti sty lety.

Hlt bojoval chladnokrevně, zuřivost dala sílu jeho útokům, a Giles už byl unavený z boje s nadlidsky silnými vampýry, ale na druhou stranu on byl Morituri a Hlt ne. Giles se v jeden okamžik záměrně nekryl, Hlt rychle zaútočil a jeho meč zajel Gilesovi do levého boku těsně pod žebry. Giles bleskurychle popadl levicí Hltu za zápěstí a držel jeho meč v ráně. Hlt se snažil meč vytrhnout, ale nemohl. Giles mu nechal přesně tolik času, aby mu to došlo, a když viděl, jak se jeho synovi plíží do očí strach, probodl mu srdce. Usmál se do pohasínajících očí, vytrhl meč a nechal Hltovo tělo klesnout na zem. Pak si opatrně vytáhl Hltův meč z boku, odhodil ho a vyzývavě se rozhlédl kolem sebe.

Většina říšských už byla mrtvá nebo umírala, jen hrstka vampýrů ještě stála na nohou a teď ho zadumaně pozorovali. Za nimi viděl Owena s Házel v souboji s kapitánem Mltchounem a vyšetřovatelkou. Giles vytáhl disruptor a na jednoho vampýra vystřelil. Energetický paprsek mu rozerval hrud a síla výstřelu ho srazila na zem. Zůstal ležet mezi ostatními mrtvými. Zbylí vampýři se na něj chvíli pozorně dívali, jako by čekali, jestli vstane. Když se nic nedělo, obrátili své mrtvé tváře zpátky ke Gilesovi a utvořili kolem něj kruh. Nespěchali. Věděli, že nemá kam utéct. Giles ztěžka polkl a snažil se zklidnit uštváný dech.

Jestli ten boj neskončí brzy, vykrvácí k smrti, ani ho nebudou muset zabít. Cítil, jak se mu z ošklivé rány na boku valí krev a stéká po levé noze. Vampýři na něj upírali hladové pohledy a Giles se proti své vůli zachvěl. Už byl unavený, doléhal na něj věk a koneckonců, šest vampýrů by na něj bylo trochu moc, i kdyby byl na vrcholu svých sil.

„Owene!“ zaječel chraptivě. „Přestaň si pohrávat s tím chlápkem a jdi za Moonem. Už je pryč nějak dlouho. Muselo se mu něco stát. Potřebujeme hádoidy!“

Owen tiše zaklel. Už vyzkoušel prakticky všechny triky, které znal, a dosud kapitána nedostal. Ale jednu věc ještě nezkusil.

Naučil se ji od Házel. Až dosud ji nepoužil, protože to byla opravdu nečestná cesta k vítězství, ale právě teď mu prohra připadala ještě potupnější. Vyrázil mečem proti meči, nasupeně se na kapitána přes zkřížené zbraně podíval a kolenem prudce zasáhl Mltchouna do slabin. Kapitánův meč se zachvěl a Mltchoun bezděky přivřel oči. Owen mu srazil meč stranou, popadl ho za tuniku a praštil ho hlavou do obličej. Mltchoun se svezl na kolena, ze zlomeného nosu se vyvalila krev, a Owen se otočil a pádil k Hrobce hádoidů. To poslední, co viděl, byli vampýři stahující se kolem Gilese a vyšetřovatelka, která smřští zuřivých ran zatlačuje Házel. Znovu se už neohlédl. Na to už neměl odvalu.

Moona našel celkem snadno. Tělo technicky zdokonaleného muže leželo v tratolišti krve před Hrobkou hádoidů. U něj dřepěl neznámý netvor, rval z něj vnitřnosti a hodoval. Když se tam Owen objevil, beze spěchu vzhlédl. Z vyceněných ocelových zubů visely rudé cáry. Owen vytáhl disruptor a vypálil, ale i přestože labyrint jeho rychlost ještě zvýšil, netvor se paprsku hladce vyhnul. Owen vytáhl pistoli s náboji. Netvor se už hnál k němu. Owen dvakrát vypálil, obě kulky se neškodně odrazily od karmínové zbroje, a pak už se na něj ta obrovská bestie vrhla.

Nebyl čas tasit meč. Owen klopýtl, couvl, rukama popadl netvora za zápěstí a držel mu pařáty dál od svého krku. Bestie se tyčila nad ním a zakřivené zuby chňapaly po jeho obličej. Owen ho pustil, skrčil se, vrhl se netvorovi mezi nohy, dopadl na zem, překulil se a hned byl zase na nohou a tasil meč. Netvor se otočil a Owen na jeho chladný škleb odpověděl stejně. Myslel na Házel a Gilese, které nechal samotné čelit říšským silám, na Ruby a Hokuse, které opustil ve smrti, na Moona, který zemřel tak blízko svému snu, a vzedmula se v něm vlna vzteku, chladná, dravá a sveřepá. V tu chvíli mu ztělesňoval neznámý všechno, co Říše udělala, aby zničila jeho a ty, které měl rád. Proti kapitánovi nedokázal nasadit žihadlo. Když ho použil, aby se zbavil Ozymandiovy mentální kontroly, vydal ze sebe tolik, že se ho neodvážil použít znovu.

Ale teď mu to bylo jedno. Netvor musí zemřít, aby mohl Owen probudit hádoidy a zachránit Házel a Gilese. Na ničem jiném teď nezáleží. Netvor zaútočil, Owen nasadil žihadlo a s mečem v ruce vyrazil do útoku. Je přece Morituri a neznámý hned zjistí, co to znamená.

Vší silou znásobenou žihadlem sekl netvorovi po krku a čepel se roztrýštila o tvrdou zbroj. Netvorovy pařáty vystřelily a pevně mu sevřely ramena. Drápy se mu zaryly hluboko do masa, zaskřípaly o kost a po pažích se mu valila krev. Netvor si ho přitahoval k sobě, aby na něj dosáhl svými hrozivými čelistmi, a Owen se vzepřel rukou, v níž ještě držel jílec meče, o jeho hrud. Svaly posílené žihadlem se vzpíraly netvorově síle, ale stejně si ho neznámý píd po pidi přitahoval blíž. Každý jiný by už teď byl mrtvý a dokonce i Owen se svým žihadlem a s tím, co s ním udělal labyrint, byl pořád jen člověk a v nehybných karmínových očích netvora viděl svou smrt.

Letmo zavádl pohledem o díru, kterou měl neznámý v útrokách. Alespoň že ho Moon zranil. A najednou dostal nápad. Ani nestačil domyslet všechny důsledky a už jednal. Vytáhl z kapsy granát, vytrhl pojistku a vrazil ho netvorovi hluboko do útro. Jenže než stačil ruku vytáhnout, okraje díry se mu sevřely kolem zápěstí. Ať se Owen snažil sebevíc, ruku vytrhnout nedokázal. A tak sebral všechny síly a zbytkem meče v druhé ruce sekl. Zubatá ocel projela zápěstím, oddělila dlaň a Owen sebou hodil dozadu, z dosahu netvora. Netvor si přitiskl pařáty na díru v břiše a granát, dosud spočívající v Owenově ruce, vybuchl.

Žhavé bílé plameny zachvátily neznámého zevnitř i zvenčí, tlak zevnitř utrl šklebící se hlavu. Tělo dlouho vrávoralo sem a tam, pařáty se naslepo svíraly a pak ho síly najednou opustily, netvor se svalil na zem a zůstal nehybně ležet. Owen si zdravou rukou pevně stiskl pahýl. Nezvladatelně se rozklepal. Krev zpočátku tryskala mnohem víc, než by vůbec považoval za možné, ale z proudu se stal brzy pouhý pramínek.

Ještě něco přece musí udělat. Něco důležitého. Jeho pohled bloudil sem a tam, až konečně zavádl o Moonovu utrženou hlavu ležící u ovládacích panelů. Owen se tam po kolenou šoural v kalužích vlastní krve a pořád si pevně tiskl

zápěstí. Hádooidi. Musí probudit hádooidy. Házel na něj spoléhá. Dolezl k ovládacím panelům, opřel se o ně a vydrápal se na nohy. Chvilí se o ně znaveně opíral, celý od krve ze zápěstí, a prohlížel si tlačítka. Nerozuměl tomu ani za mák. Zlostně se podíval na Moonovu hlavu, sehnul se, zdravou rukou ji zvedl a zadíval se do prázdných očí. „Moone, ty bastarde! Co mám dělat? Jak je mám probudit, řekni mi to!“ V Moonových očích se objevila slabá zlatá záře. Rty se pohnuly a Owen si zvedl hlavu k uchu. Slabounce slyšel Moonův šepot: „Modrý tři sedm sedm nula.“ Owen pustil hlavu a obrátil se zpátky k panelům. Zachmuřeně se zašklebil, když našel modrý panel, a vytůkal tři sedm sedm nula. Obrátil se od panelů, aby viděl na Hrobku hádooidů, a z hrdla se mu vydral chraptivý chechot. Led se rozpouštěl, odtékal, v buňkách gigantické plástve vyskakovalo světlo za světlem. Ještě se chechtal, když se buňky otevíraly a hádooidi se valili ven ve vši své moci a slávě.

Nedlouho poté seděl Owen poklidně vedle mrtvých vampýrů a Házel mu nouzově stahovala levé zápěstí. Vypadalo to, že se rána sama zaceluje, další důsledek změn, které s ním udělal labyrint, ale Házel to nechtěl riskovat. Giles tiše hovořil s kapitánem Mltchounem a vyšetřovatelkou Krustou, kteří byli odzbrojeni a střežil je tucet zavilých hádooidů. Jack Hokus a Ruby Wandera leželi bok po boku na nosítkách a rovněž si tiše povídali. Hádooidi se k nim dostali ve chvíli, kdy ještě v obou zbývala jiskřička života, a stroje zahojily zraněná těla neuvěřitelně rychle. Ruby s Hokusem byli ještě hodně zesláblí a bude jim nějaký čas trvat, než se vzpamatují úplně, ale dalo se předpokládat, že budou zase v pořádku. Owen chtěl po hádoidech, aby to zkusili i s Moonem, ale dostal odpověď, že u něj je už pozdě. Owen jim vyprávěl, jak se Moon vrátil z břehů smrti, aby mu dal kód nezbytný k probuzení svého lidu, ale oni jen zdvořile přikýkli a řekli mu, aby odpočíval.

Když se ti zdokonalení lidé vyhnuli z Hrobky, Owen v prvním okamžiku tak napůl čekal, že ho zabijí, ale v tu chvíli nebylo nic, co by pro svého zachránce neudělali. Byli vysocí, dokonalí, pohybovali se nelidsky půvabně a oči jim zářily jako slunce.

Zastavili boj právě včas, aby zachránili Gilese před třemi zbývajícími vampýry. Házel s Krustou by pokračovaly v souboji až do úplného vyčerpání, nakonec je museli od sebe odtrhnout, ale vyšetřovatelka se ani hádooidům nehodlala vzdát bez boje.

Nakonec jí musel Mltchoun nařídit, aby vydala meč. A pak už bylo opravdu po všem.

Owen se podíval na mrtvolu lorda Velehlta. Giles si k němu šel kleknout hned, jakmile hádooidi odvedli ty tři vampýry. Když k němu Owen přišel, jen vzhlédl a řekl: „Truchli, pravnuke. Jeden člen naší rodiny je mrtev.“ Víc to nevysvětloval a Owen na něj nenaléhal. To mohlo počkat. Teď mohla počkat spousta věcí. Podíval se na Ruby a Hokuse. Hokus pomalu obrátil hlavu a usmál se na ni.

„Vypadá to, že se nakonec dožijeme velkolepého povstání. K nevíře. Nicméně – jen pomysli na tu slávu.“

Ruby si jen odfrkla. „Pomysli na ten lup.“

„To taky,“ souhlasil Jack Hokus.

Owenovi se chtělo smát, ale neměl sílu. Házel skončila s ošetřováním a přísně se na něj podívala.

„Opravdu bys měl skočit do toho svého regenerátoru nebo nechat hádooidy, ať tě ošetří.“

Owen zavrtěl hlavou. „Po tom, co s námi v tom stroji udělal Oz, už regenerátoru nevěřím. Kdo ví, jaké další mentální pasti mu mohl naprogramovat. Nebo nám. A nejsem si jist, jestli natolik věřím i hádooidům. Mé tělo se časem zahojí samo. Já to cítím. Teď mi pomoz vstát, buď od té dobroty. Chci si promluvit s kapitánem.“

Házel mu pomohla na nohy a Owen víceméně pevným krokem vyrazil za Mltchounem a Krustou. Giles na něj kývl a odebral se zase k Hltovu tělu. Vyšetřovatelka zabodla do Owena chladný, nasupený pohled, ale kapitán lehce sklonil hlavu. Nos mu hádooidi srovnali, ale mezi očima měl ještě obrovskou tmavou podlitinu.

„Ty opravdu nevypadáš tak velkolepě, Morituri, aby člověk čekal, že právě ty zatáhneš Říši do takové štvance.“

„Budu se muset víc snažit,“ odvětil Owen. „A teď mě sledujte. Ty a vyšetřovatelka se budete moci z jednoho důvodu vrátit do Říše živi. A to proto, abyste vyřídili Železné čubce, že povstání začalo. Až nás uvidí příště, povedeme zvláštní armádu, sebranou proto, aby ji vykopala z Železného trůnu. Přesvědč ji, ať tomu uvěří, kapitáne. Chci, aby měla hodně času trnout strachy.“

„A co vampýři?“ zeptal se Mltchoun. „Jsou možná trochu divní, ale přesto je to má posádka.“

„Ti zůstanou tady. Hádooidi jsou z nich jak u vytržení. Proč jste zničili labyrint, kapitáne?“

„Bylo to nutné. Zabíjel moje lidi.“

„Ty ani nevíš, cos udělal. Bylo to místo neskutečných zázraků. Budoucnost lidstva.“

„Jakou má lidstvo budoucnost, když povedeš hádooidy proti Říši?“ zavrčela Krusta. „To bys mohl zrovna tak dobře stranit Shubu.“

„Hádooidi... nejsou vůbec takoví, jak jsem čekal,“ odpověděl Owen. „Říše nám lhala v mnoha věcech. Asi lhala i v tomhle. Ale neboj se. Já už na ně dohlédnu.“

„Co ty asi tak můžeš udělat, abys je zastavil?“ opáčil Mltchoun.

„Byl bys překvapen,“ ozvala se Házel. „Labyrint nás změnil, kapitáne. Jsme mnohem víc, než jsme bývali.“

„Nastal čas změn,“ dodal Owen. „Říše je od základů prohníla. To mohu osobně dosvědčit.“

„Přemýšlej o tom, co děláš, Morituri!“ Kapitán k němu vykročil a rázem se zastavil – všechny ruce sjely k pistolím. Ovládl se a pokračoval klidně a věcně. „Říši v současné době ohrožují dvě různé cizí rasy a obě mají pravděpodobně technologie na vyšší úrovni než my. Je ohroženo samo lidstvo. Toto není čas třístit pozornost a mrhat silami.“

„Nikdy nebyl lepší okamžik,“ namítla Házel. „Kdoví, možná se ty cizí rasy s námi spojí.“

„Vy proklatí hlupáci,“ vyhrkla Krusta. „Já jsem jednoho z nich viděla. Proti němu je ten netvor, kterého Morituri zabil, uříukaný holobrádek.“

„Však my se s nimi vypořádáme, až se objeví,“ odvětila Házel. „Řekněte Železné čubce, že přicházíme, vyšetřovatelko.“

„A až přijdete, budu na vás čekat,“ odsekla Krusta. „Už se těším, až nabodnu tu tvoji hlavu na kůl, ty zrádkyně.“

Owen se podíval na Mltchouna. „To je pořád takhle rozverná?“

Mltchoun vážně přikývl. „A to se teď ještě krotí.“

Vyměnili si pohled plný porozumění. Házlel s Krustou na ně nechápavě zíraly.

„Nesud' nás příliš přísně, kapitáne,“ řekl Owen. „V poslední době toho na nás bylo trochu moc. Kamenná lvice musí padnout. Kdybychom to nebyli my, byl by to někdo jiný. Možná někdo jako ty, Mltchoune.“

„Nikdy,“ prohlásil Mltchoun.

„Všichni zůstaňte, kde jste!“ zařval všem do uší hlasitý ječivý hlas. „Tady je bezpečnostní důstojník Oclmach. Jsem na můstku hlavního modulu Bohatýra. Mířím na vás nabitým disruptorovým dělem! Všichni rebelové okamžitě odložte zbraně, jinak zahájím palbu!“

„Tak jsem si říkala, co se s ním asi stalo,“ poznamenala Krusta.

„Já mohu jen podotknout,“ pravil věčně Mltchoun, „že jestli na ně vypálíš, zabiješ i mne a vyšetřovatelku.“

„Vy jste postradatelní,“ odsekl Oclmach.

„Přesně to se od něj dalo čekat,“ podotkla Krusta.

„Vidíš?“ obrátila se na ni Házlel. „A to je přesně to, o čem jsme mluvili.“

„Vydřte minutku,“ řekl Owen. „Kdo to je, ten Oclmach? Copak jsme někoho přehlédli?“

„Zjevně ano,“ odvětila Házlel. „A výsledkem je, že teď hledíme do ústí disruptorového děla. Má někdo nějaký nápad?“

„Nespěchej na mě,“ požádal ji Owen. „Přemýšlím.“

„Neušla jsem tak dlouhou cestu jen proto, abych teď zemřela,“ odsekla Házlel. „Co kdybychom na něj zaútočili?“

„Až po tobě,“ odušil Owen.

„Musí se dát něco dělat!“

„Přijímám návrhy,“ odvětil Owen. „Na kůži se mu nedostaneme, má děla.“

„Vypadá to, že se ti to tvoje povstání nějak zadrhlo, zrádče,“ poznamenala Krusta. „Odevzdejte nám zbraně a já vám slibuji, že vás nechám naživu, abyste mohli být souzeni a popraveni na Golgotě.“

„To po něm radši skočím,“ zavrčel Owen.

„Zachovejte všichni klid,“ ozval se jim v uších jiný hlas. „Tady, v modulu, je Vlk. Právě jsem od jakéhosi poněkud popudlivého gentlemana převzal kontrolu zbraňových systémů. On se na chvíli natáhl.“

„K čertu, jaký Vlk?“ vyhrkla Krusta. „Copak jsme někoho přehlédli?“

„Zjevně ano,“ odušil Mltchoun.

„Skvěle, Vtku,“ řekl Owen. „Co s tebou bylo? Jak to, že jsi nezemřel v labyrintu, když byl zničen?“

„Já jsem měl z labyrintu své vlastní cestičky,“ odpověděl klidně Vlkot. „Už jsem v něm byl předtím. Než mi došlo, že jste v maléru, už bylo po všem a vypadalo to na oslavu. Naštěstí jsem se rozhodl jít se podívat, jestli není v modulu něco užitečného.“

„Nu, když nám teď srdce zase začala bít,“ pravil Owen, „předej toho vězně hádoidům. A ty bys měl podle mne raději zatím zůstat na palubě, než bude modul připraven k odletu, a zařídit, aby byly palebné systémy vyraženy, než tam pustíme kapitána a vyšetřovatelku. Myslím, že další překvapení bych v tuto chvíli už neustál.“

„Chápu,“ odvětil Vlkot.

Owen si ztěžka povzdychl, rozhlédl se kolem sebe a uviděl, že na něj mává Giles. S Házlel po boku šel k němu. Giles se na něj vážně podíval.

„Ještě máš před sebou jedno rozhodování, pravnuku. Co hodláš udělat s vynálezem Temnoprázdna? Použiješ ho proti Říši? Zemřou další miliardy?“

„Tys ho stvořil,“ odpověděl Owen. „A tys ho použil. Co myslíš, že bychom měli udělat?“

„Tak to ne,“ odmítl Giles. „Já už o tom znovu rozhodovat nebudu. To nemohu.“

„Pak já říkám ne,“ prohlásil Owen. „Se zlem nemůžeš bojovat tím, že se sám staneš zlým. Už zemřelo příliš mnoho lidí. Jestliže se ze mne stal rebel a zrádce Říše, tak proto, abych chránil živé, ne abych zabíjel. Ale zničit to dítě také nemůžeme. Nechme ho spát. A kdoví, možná z něj během let vyroste něco krásného.“

„Dobré rozhodnutí, aristo,“ poznamenala Házlel. „Konečně jsi to pochopil správně.“

Usmáli se na sebe a pak se Owen zadíval na zničené město, z něž vycházeli dokonalí hádoidi: poslední, kdo přežili předchozí povstání. Tentokrát to bude jinak. Je Morituri a konečně našel svůj pravý osud.

Viceméně.

EPILOG

Preludium k povstání

Kapitán Mltchoun a vyšetřovatelka Krusta se spolu s omdlelým Rekem Oclmachem vrátili v modulu na Bohatýra. Cestou nahoru spolu ani nepromluvili, ale jakmile se Mltchoun dostal zase na svůj můstek, neprodleně zahájil přípravy na útok na Vlkotský svět, čímž zjistil, že žádné zbraňové systémy nefungují. Něco z planety je zneškodnilo. Mltchoun s Krustou si vyměnili dlouhý pohled a pak vydal Mltchoun rozkaz vrátit se na Golgotu. Většinu zpáteční cesty strávili snahami sestavit takovou zprávu, aby nebyli na místě popraveni.

Hluboko v nitru Vlkotského světa se zničené město Háden pomalu probíralo k životu. Hádoidi byli všude, krásní a dokonalí, pracovali a opravovali a všechno budovali nanovo. Ruby Wandera a Jack Hokus se pomalu zotavovali ze zranění a většinu času trávili vymýšlením mstivých intrik a strategií proti Říši.

Owen Morituri truchlil nad smrtí svého přítele Ozymandia, ale našel si i čas utužovat přátelství s Házlel d'Ark. Nicméně se hádali ostošest dál. Převážně o politice.

Giles, první Morituri, svým způsobem truchlil nad smrtí svého syna a dumal nad prohnitým stavem Říše. Od svých nových přátel se toho o stávajícím dění dozvěděl hodně, ale nic z toho ho nepotěšilo. Říše už nebyla to, co bývala.

Kdysi, když byl mladý, to byla pro lidstvo ta největší meta, sen o osudu lidstva. Ale už za svého života pozoroval, že se z toho snu stává noční můra, a prospal devět staletí jen proto, aby shledal, že za jeho nepřítomnosti se všechno ještě zhoršilo.

Vlkoť se doposud nerozhodl, zda se k povstání přidá či ne. Svého času zažil dost smrti a zkázy a nijak netoužil po dalším. Císařovna Kamenná Ivce na Golgotě mlčky zkoumala nástroje, které jí oznámily smrt lorda Velehlta. Nevěděl o implantátech, které mu nechala zavést. Nechtěla ho takovými detaily zatěžovat. Ale ráda kdykoli věděla, kde její blízcí v tu kterou chvíli jsou. Svým způsobem ho milovala, ale netruchlila pro něj. Namísto žalu začala s oživovacími procesy Hltova klonu, který si vyrobila pro jistotu už dříve. Jeden nikdy neví.

Finlay Popplakh a Evangelina Zlokhová připravovali společně s esperským a klonovým podzemím a nadesperkou Mater Mundi plány na pomstu těch, kdo zemřeli při zteči Červova pekla, a na svržení císařovny a její Říše. Za každou cenu.

Valentin Vltchin prohluboval svou kontrolu nad rodinou, experimentoval s několika novými drogami a zahájil jednání se zrádnými UI na Shubu.

Lord Kit Letnikostrov, rovněž známý jako Kid Smrt'ák, se úzce spřátelil s lordem Davidem Moriturim.

V Matrixu docházelo k mnoha událostem a jen některé byly zaznamenány.

Vlny moci a vlivu se přelily sem a tam. Scéna stojí, herci jsou na svých místech.

Povstání může začít.

ilustrace na obálce © 2005 Arndt Drechsler

překlad © 2005 Mirka Pólová

Odpovědný redaktor Robert Přích

české vydání © 2005 Václav Soukup – Wales

Veškerá práva vyhrazena.

Vydalo nakladatelství Václav Soukup – Wales

jako svou 100. publikaci

ISBN 80-86390-93-4